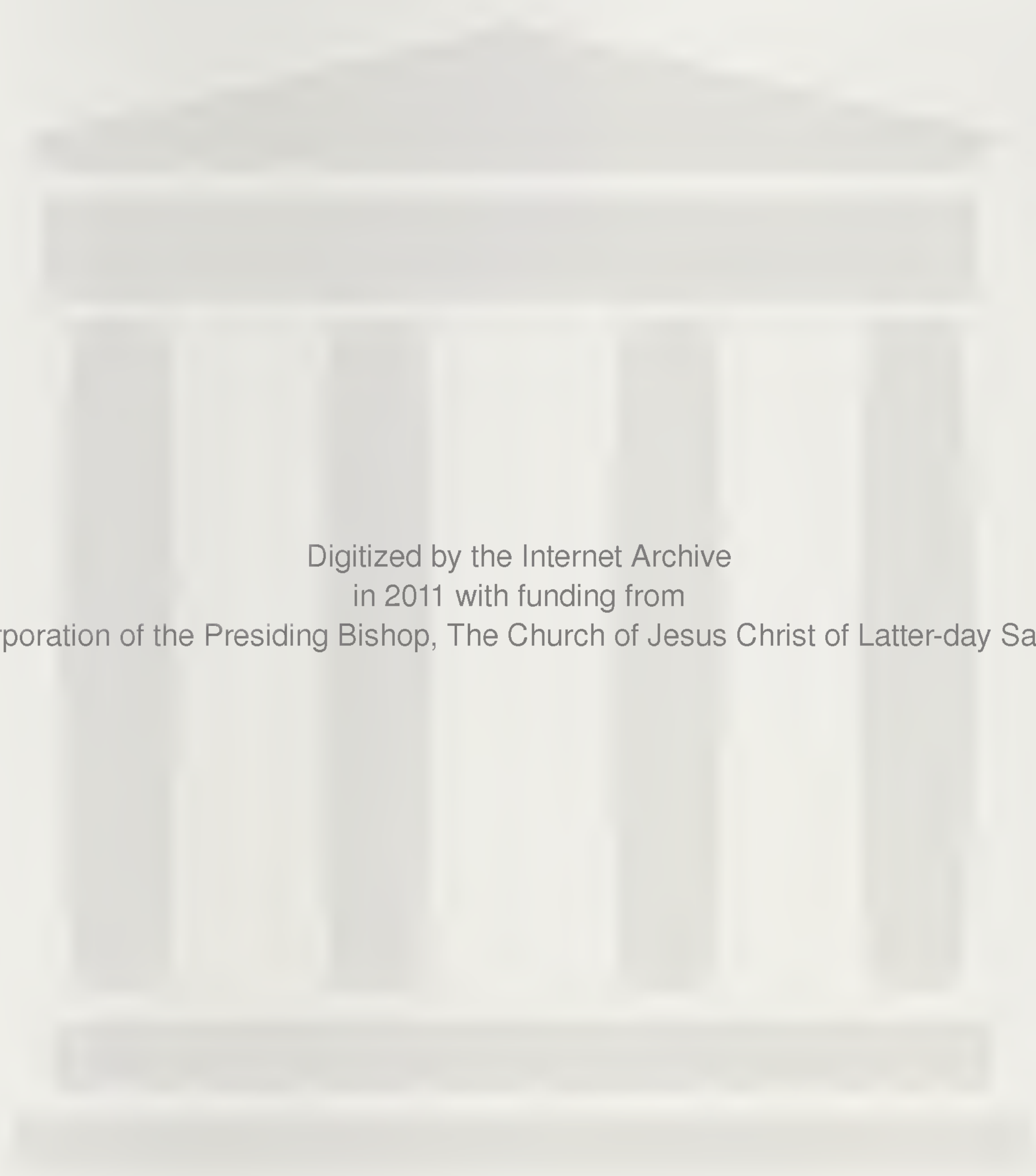
Konferensrapport
1973-1975

Konferensrapport
1973-1975

Tryckt av Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,
Frankfurt am Main, 1978
Distribueras av Distributions Centret, Lynge, Danmark
PZ SI 0094 SW

Innehåll

I Hans kraft

Marvin J Ashton

För några veckor sedan då vi, i detta område, drabbades av en av de svåraste snöstormar vi haft vilket innebär en hel del med tanke på att vi har haft många oväder under den senaste vintern, hade en stilig ung soldat och hans vackra blivande brud stora svårigheter att ta sig till templet i Salt Lake för att passa den tid då de skulle vigas. Hon befann sig på någon ort i Saltsjödalen och han skulle komma från en närbelägen stad. Tungt snöfall och blåst gjorde att de stora motorlederna var avstängda under natten och de tidiga morgontimmarna. Efter många timmars orolig väntan kunde några av oss hjälpa dem att komma till templet så att de kunde vigas den dagen. De, deras familjer och vänner var ytterst tacksamma för den hjälp de fått och den omsorg som visades så att denna mycket viktiga bestämmelse kunde hållas. Min vän — vi kan kalla honom Bill — uttryckte sin djupa tacksamhet med orden: "Tack för allt som du gjort så att denna vigsel kunde genomföras. Jag förstår inte att du besvärade dig så mycket för att hjälpa mig. Trots allt så är jag bara en nolla."

Jag är säker på att Bills komplimang var uppriktig men jag gav ett bestämt men förhoppningsvist vänligt svar med orden: "Bill, jag har aldrig någonsin hjälpt en 'nolla' i hela mitt liv. I vår himmelske Faders rike finns inga 'nollor'."

Denna benägenhet att felaktigt bedöma sig själv fångade min uppmärksamhet återigen häromdagen när jag hade en intervju med en bekymrad hustru. Hon hade utan någon större framgång försökt bryta kommunikationsstilleståndet mellan sig och sin make. Hon är tacksam för den tid biskopen har ägnat sig åt att ge henne råd. Hennes stavspresident har också visat stort tålamod och stor förståelse i sin villighet att försöka hjälpa.

Hon har inte löst alla sina problem men hon gör framsteg. Alla hennes kontakter med rätta prästadömakanaler har inte bara gjort henne tacksam utan även förvånat henne en smula. Hennes sista iakttagelse häromdagen var denna: "Jag kan inte förstå att ni har ägnat så mycket tid åt mig och visat mig så stort intresse. Trots allt är jag ju ingenting."

Jag är säker på att vår himmelske Fader tycker illa om att vi säger att vi "inte är något". Är vi rättvisa när vi klassar oss själva som "ingenting". Är vi rättvisa mot våra familjer? Är vi rättvisa mot Gud?

Vi gör oss själva en stor orätt när vi på grund av tragedier, otur, uppfordringar, motgång eller oavsett vår timliga situation tänker så om oss själva. Oavsett hur eller var vi befinner oss kan vi inte med rätta säga att vi är "ingenting".

Såsom Guds barn är vi verkligen någonting. Han uppbygger oss, formar oss och förstorar oss om vi bara håller huvudet högt, sträcker ut våra armar och vandrar med honom. Vilken stor välsignelse att vara skapade i hans avbild och känna till våra sanna möjligheter i och genom honom! Vilken välsignelse är det inte att veta, att med hans styrka kan vi göra allt!

Ammon lärde i Alma 26:10—12 inte bara sin bror Aron denna viktiga lektion, utan även oss som lever i dag:

När Alma hade yttrat dessa ord, tillrättavisade hans broder Aron honom och sade: Ammon, jag fruktar för att din glädje förleder dig till självberöm.

Men Ammon sade till honom: "Jag berömmer mig icke av min egen styrka, ej heller av min egen visdom, utan se, min glädje är full, ja, mitt hjärta är fyllt till brädden, och jag vill fröjda mig i min Gud.

Ja, jag vet, att jag är intet, och till min styrka är jag svag. Därför vill jag icke berömma mig av mig själv, utan jag vill berömma min Gud, ty i hans kraft kan jag göra allting, ja, se, många mäktiga under hava vi gjort i detta land, för vilka vi vilja prisa hans namn evinnerligen."

Lika svårt brott som att betrakta sig själv som en "nolla" är människors benågenhet att betrakta andra som "nollor". Ibland är vi människor snara att se främlingar och okända som "nollor". Detta görs ofta för att öka ens självförtroende och för ovillighet att lyssna. Otaliga människor i dag förkastar Joseph Smith och hans budskap för att de inte vill acceptera en 14-årig "nolla". Andra vänder sig ifrån eviga återupprättade sanningar i dag för att de inte vill acceptera en 19-årig äldste eller 21-årig kvinnlig missionär eller en granne på grund av att de antas vara "nollor".

Det råder inget som helst tvivel i mitt inre om att en av anledningarna till varför vår Frälsare Jesus Kristus blev förkastad och korsfäst, var att han i världens blinda ögon ansågs vara en "nolla", född i ett enkelt stall, en förespråkare för sådan underlig lärdom som "frid på jorden, till människorna ett gott behag".

Jag bär vittne till er och världen att Joseph Smith visste med orubblig säkerhet att han var "någon särskild" när Gud, som svar på hans ödmjuka bön, visade sig tillsammens med sin Son Jesus Kristus, och talade

JOSEPH SMITH VISSTE MED ORUBBLIG SÄKERHET ATT HAN VAR "NÅGON SÄRSKILD" NÄR GUD, SOM SVAR PÅ HANS ÖDMJUKA BÖN, VISADE SIG TILLSAMMANS MED SIN SON,

JESUS KRISTUS, OCH TALADE TILL JOSEPH, NÄMNANDE HONOM VID NAMN

till Joseph, nämnande honom vid namn. Under århundradenas gång har Gud ofta utvalt personer som världen betraktar som "nollor" att bära vittne om hans sanningar. Lyssna till Joseph Smiths tankar och självanalys inom detta område:

Då och ofta senare grubblade jag allvarligt på hur märkligt det var att en obetydlig gosse, litet mer än fjorton år gammal, och en som dessutom var tvungen att skaffa sig uppehälle genom sitt dagliga arbete, skulle anses vara tillräckligt viktig person att tilldraga sig de storas uppmärksamhet i dåtidens mest populära sekter, och det i sådan grad, att det fyllde dem med den bittraste förföljelse- och motståndsanda. Så var det dock, vare sig det nu var besynnerligt eller ej, och det förorsakade mig ofta stor sorg.

Det var dock ett faktum, att jag hade sett en syn . . . (Joseph Smith 2:23—24)

Får jag påminna oss alla om att Joseph Smith betraktade sig själv som en "obetydlig gosse" men aldrig som en "nolla". Joseph Smith uppehölls under hela sitt svåra liv av kunskapen om att han kunde förmå allt i Guds styrka.

Må Gud hjälpa oss inse att ett av våra största ansvar och privilegier är att ersätta den självpåtagna etiketten "nolla" med "någon särskild", som är önskad, som behövs och som är eftertraktad. Vår första förpliktelse är att börja med oss själva. "Jag är en nolla", är en mycket nedbrytande filosofi. Det är den ondes vapen.

Det är mycket beklämmande när ungdomar som befinner sig i svårigheter tittar upp och besvarar en hjälpande hand med orden: "Vad spelar det för roll? Jag är en nolla."

Det är lika tråkigt när en tillfrågad studerande svarar: "Det är ingen som lägger märke till mig i skolan. Jag är bara en i mängden. Jag är verkligen en nolla."

Låt oss lära oss en viktig lektion av en missionär som nyligen blev intervjuad. På frågan: "Hur ofta får du brev från dina föräldrar?" svarade denne äldste: "Mycket, mycket sällan."

"Vad gör du åt den saken?" frågade jag.

"Jag fortsätter att skriva till dem varje vecka."

Här har vi en ung man som hade många ursäkter att beklaga sig själv och sätta på sig etiketten "nolla" när inte ens hans föräldrar brydde sig om att skriva till honom, men det finns ingen sådan attityd hos denne man. Vårt fortsatta samtal övertygade mig ytterligare att vi här hade en ung man som verkligen är "någon särskild". Om hans föräldrar inte skriver är det deras ansvar. Hans ansvar är att skriva och det är precis vad han gör också, med entusiasm. Jag har aldrig träffat denne missionärs föräldrar och det kommer jag knappast att göra heller, men varhelst de befinner sig så är de speciella bara för det faktum att de har en sådan son. Denne missionär kommer att ha framgång för han vet att han är "någon särskild" och uppför sig i enlighet därmed.

Mer än en gång under de sista månaderna har president Harold B Lee kallat mig till sitt kontor för att tillsammans med honom lyssna på någon som han inbjudit att delge oss ett förslag, ett bekymmer, en förvirring eller ett hjärtesår. Många skulle nog tänka sig att president Lee inte har tid för de minsta av sina bröder men han är väl medveten om värdet hos var och en av sina bröder i riket. Jag kommer ihåg president Lees ord vid ett tillfälle då han skulle resa: "Jag kan inte förstå att du vill ta dig tid till att lyssna på någon som jag."

Till er mödrar, fäder, makar, hustrur och barn överallt, vill vi förklara att oavsett hur livet ter sig för er just nu, så är var och en av er "någon särskild". Kom ihåg att ni kan vara en obetydlig pojke, flicka, man eller kvinna, men ni är inga "nollor". Vill ni tillsammans med mig ta del av en av det verkligt stora liknelserna i skrifterna i samband med detta ämne.

En man hade två söner.

Och den yngre av dem sade till fadern: 'Fader, giv mig den del av förmögenheten, som faller på min lott.' Då skiftade han sina ägodelar mellan dem.

Och icke lång tid därefter lade den yngre sonen allt sitt tillhopa och for långt bort till ett främmande land. Där levde han i utsvävningar och förfor så sin förmögenhet.

Men sedan han hade slösat bort allt, kom en svår hungersnöd över det landet, och han begynte lida nöd.

Då gick han bort och gav sig under en man där i landet, och denne sände honom ut på sina marker för att vakta svin.

Och han åstundade att få fylla sin buk med de fröskidor, som svinen åto; men ingen gav honom något.

Då kom han till besinning och sade: 'Huru många legodrängar hos min fader hava icke bröd i överflöd, medan jag här förgås av hunger!

Jag vill stå upp och gå till min fader och säga till honom: Fader, jag har syndat mot himmelen och inför dig;

jag är icke mer värd att kallas din son. Låt mig bliva såsom en av dina legodrängar.'

Så stod han upp och gick till sin fader. Och medan han ännu var långt borta fick hans fader se honom och ömkade sig över honom och skyndade emot honom och föll honom om halsen och kysste honom innerligt.

Men sonen sade till honom: 'Fader, jag har syndat mot himmelen och inför dig; jag är icke mer värd att kallas din son.'

Då sade fadern till sina tjänare: 'Skynden eder att taga fram den yppersta klädnaden och kläden honom i den och sätten en ring på hans hand och skor på hans fötter.

Och hämten den gödda kalven och slakten den, så vilja vi äta och göra oss glada.

Ty denne min son var död, men han har fått liv igen; han var förlorad, men är återfunnen.' Och de begynte göra sig glada.

Men hans äldre son var ute på marken. När denne nu vände tillbaka och hade kommit nära huset, fick han höra spel och dans.

Då kallade han till sig en av tjänarna och frågade vad detta kunde betyda.

Denne svarade honom: 'Din broder har kommit hem; och då nu din fader har fått honom välbehållen tillbaka, har han låtit slakta den gödda kalven.'

Då blev han vred och ville icke gå in. Hans fader gick då ut och talade vänligt till honom.

Men han svarade och sade till sin fader: 'Se, i så många år har jag nu tjänat dig, och aldrig har jag överträtt något ditt bud; och likväl har du åt mig aldrig givit ens en killing, för att jag skulle kunna göra mig glad med mina vänner.

Men när denne din son, som har förtärt dina ägodelar till-

sammans med skökor, nu har kommit tillbaka, så har du för honom låtit slakta den gödda kalven.'
Då sade han till honom: 'Min son, du är alltid hos mig, och allt mitt är ditt.
Men nu måste vi fröjda oss och vara glada; ty denne din broder var död, men har fått liv igen, han var förlorad, men är återfunnen. (Luk 15:11—32)
Broder och systrar, tänk noga på vad som sägs här. "Fader, giv mig den del av förmögenheten, som faller på min lott." Under den tid som följde slösade han bort sina ägodelar genom utsvävningar. Han föll mycket lågt och blev mycket hungrig och levde bland svinen. "Fader, jag har syndat mot himmelen och inför dig; jag är icke mer värd att kallas din son." Han var utom sig. "Jag är lägre än de lägsta. Jag är absolut ingenting — en absolut nolla."
Tänk över faderns svar ännu en gång. Han såg sin son komma och sprang emot honom. Han klädde honom i den finaste klädnaden, han lät slakta den gödda kalven och de gladde sig tillsammans. Denne självutnämnde "nolla" var hans son, han var "död, men har fått liv igen, han var förlorad, men är återfunnen".

I sin glädje försökte fadern undervisa sin äldre, förtörnade son om att även denne var någon särskild. "Du är alltid hos mig, och allt mitt är ditt." Vill ni tänka på döden en ögonblick — ja till och med de eviga förhållandena — av "allt mitt är ditt". Jag hävdar med all den styrka jag äger att vi har en himmelsk Fader som gör anspråk på och älskar var och en av oss oavsett var vi har vandrat. Du är hans son och du är hans dotter och han älskar dig.
Tillåt dig aldrig att fördöma dig själv. Undvik missmod. Undervisa dig själv om rätta principer och styr dig själv med heder. Ägna dig på ett passande sätt åt att hjälpa andra. Allt eftersom vi utvecklar en sund uppfattning om oss själva och andra, lovar jag er att "nollaattityden" kommer att helt försvinna. Kom alltid ihåg, ni som kan höra mig i dag, att ni är någon särskild.

Gud lever. Även han är någon särskild — verklig och evig — och han vill att även vi skall känna att vi är någon särskild, som han. Jag bär vittne att vi i hans styrka kan bli honom lika. Jag lämnar er detta vittnesbörd och mitt vittnesbörd ödmjukt och i Jesu Kristi namn. Amen.

Väktare, varna de ogudaktiga

EZRA TAFT BENSON

Profeten Hesekiel förkunnade:
"Du människobarn, jag har satt dig till en väktare för Israels hus, för att du å mina vägnar skall varna dem, när du hör ett ord från min mun.
Om jag säger till den ogudaktige: 'Du måste dö', och du då icke varnar honom, ja, om du icke säger något till att varna den ogudaktige för hans ogudaktiga väg och rädda hans liv, då skall väl den ogudaktige dö genom sin missgärning, men hans blod skall jag utkräva av din hand.
Men om du varnar den ogudaktige och han likväl icke vänder om från sin ogudaktighet och sin ogudaktiga väg, då skall visserligen han dö genom sin missgärning, men du själv har räddat din själ." (Hes 3:17-19)
De inspirerade profeterna i Mormons bok såg vår tid och varnade oss för ondskans krafter. Hör deras ord:
"Ty se, på den dagen rasar han djävulen i människornas hjärtan och uppeggar dem till vrede över det som är gott.
Och andra lugnar han och invaggar i köttslig ro . . .
. . . ve honom som hörsammar människobud och förnekar Guds kraft . . ." (2 Ne 28:20-21, 26)
Genom en nutida profet, Joseph Smith, har Herren givit ytterligare en varning:
"Därför ljuder nu Guds röst över hela jorden, på det alla som vilja må höra:
. . . dagen kommer då de, som ej vilja höra Herrens röst, ej heller hans tjänares röst, ej heller giva akt på profeternas och apostlarnas ord, skola utrotas ur folket,
ty de hava avvikit från mina förordningar och brutit mitt eviga förbund.
De söka icke Herren för att införa hans rättfärdighet, utan var och en vandrar sin egen väg och efter sin egen guds avbild, som är en avbild av världen . . .
Vad jag, Herren, har talat, det har jag talat, och jag ursäktar mig icke. Och ehuru himlarna och jorden förgås, skola mina ord dock icke förgås utan skola alla fullbordas, vare sig de hava talats med min egen röst eller med mina tjänares, ty det är detsamma." (L&F 1:11, 14-16, 38)
Dessa varningar gavs för 140 år sedan. De går i uppfyllelse nu. Vi är levande vittnen, om vi inte är förblindade av vår egen självbelåtenhet och onda människors list.
Som väktare på Sions torn är det vår skyldighet och rättighet

som ledare att tala ut mot nu förefintliga onda ting — ting som angriper grunden till allt vi haller kärt som Kristi sanna kyrka och som medborgare i kristna länder.

Som en av dessa väktare accepterar jag ödmjukt med kärlek till mänskligheten denna skyldighet och denna uppfordran och strävar tacksamt efter att göra min plikt utan fruktan. I tider så allvarliga som dessa, får vi inte låta rädsla för kritik avhålla oss från att göra vår plikt, även med risk att våra råd blir betraktade som politiska, då samhället får allt större inflytande på våra dagliga liv.

I den kris som vi nu genomgår har vi blivit helt och hållet varnade. Detta har orsakat viss kritik. Det finns somliga av oss som inte vill höra budskapet. Det generar oss. De ting som hotar våra liv, var välfärd och vår frihet är just de ting som en del av oss har översett med. Många vill inte bli störda då de njuter av sin egen bekväma sjävbelåtenhet.

Kyrkan är grundad på evig sanning. Vi kompromissar inte med principerna. Vi överger inte våra normer oavsett rådande tendenser eller påtryckningar. Vårt fasthållande vid sanningen är osviklig. Att predika emot omoraliska eller orättfärdiga handlingar har varit bördan som vilat på Guds profeter och lärjungar från tidens början. Det var av denna anledning som många av dem blev förföljda. Inte desto mindre var det deras gudagivna uppgift, som väktare i tornet, att varna människorna.

Vi lever i en tid av uppgivande — offrande av principer. Uppgivande har aldrig varit svaret. Det är aldrig det rätta svaret.

En av dessa nutida väktare i kyrkan har givit denna riktiga varning:

"En utspädd trohet dödar, medan en passionerad hängivenhet ger liv och själ till varje sak och dess anhängare. Världens problem kan till stor del bero på dem som är varken varma eller kalla, dem som alltid följer minsta motståndets lag, dem vars skygga hjärtan fladdrar om de måste ta ställning till sanningen. Liksom i det stora rådet i himmelen är det också så i Kristi kyrka på jorden att det inte kan finnas någon neutralitet. Vi är på Herrens sida eller inte. En tro som inte ger vika, som föraktar kompromisser, kommer att leda kyrkan och varje medlem i den till seger och uppnående av vårt höga mål.

De slutliga segerherrarna i världen kommer att vara de män och kvinnor, få eller många spelar ingen roll, som utan fruktan osvikligt håller fast vid sanningen och som är i stånd att säga nej så väl som ja, på vilkas baner det står: Inga kompromisser med det orätta . . .

Tolerans är inte att följa världens åsikter och handlingar. *Vi får inte överge vår tro för att komma överens med människor,* hur älskade eller inflytelserika de än må vara. Man kan få betala ett alltför högt pris för social ställning eller till och med för harmoni . . . Evangeliet vilar på evig sanning och sanningen kan man aldrig överge utan fara." (John A Widtsoe, *Conference Report,* april 1941, s 117, 116)

Någon har mycket klokt sagt att "vårt största nationella problem är förvittring. Inte förvittring av jorden utan förvittring av nationens moral."

Amerikas förenta stater har varit en stor nation därför att den har varit fri. Den har varit fri därför att den har förlitat sig på Gud och för att den grundades på de frihetens principer som Gud angivit med sina ord. Denna nation har en andlig grund. För mig har detta land en profetisk historia.

År 1831 kom Alexis de Tocqueville, den berömde franske historikern, till vårt land på begäran av den franska regeringen för att studera vårt domstolsväsen. Han gjorde också noggranna studier av våra politiska och sociala institutioner. På mindre än tio år blev de Tocqueville världsberömd till följd av det arbete i fyra volymer som han skrev med titeln *Demokrati i Amerika.* Här är hans egen slaende förklaring till Amerikas storhet.

"Jag sökte efter Amerikas storhet och geni i landets rymliga hamnar och stora floder, men den var inte där. Jag sökte i dess fruktbara fält och gränslösa prärier, men den var inte där. Jag sökte i dess rika gruvor och stora världshandel, men den var inte där. Inte förrän jag gick till kyrkorna i Amerika och hörde dess talarstolar flamma av rättfärdighet förstod jag hemligheten med landets storhet och makt. Amerika är stort därför att det är gott och om Amerika aldrig upphör att vara gott, kommer Amerika aldrig att upphöra att vara stort." (*Prophets, Principles, and National Survival,* sammanställd av Jerreld L Newquist [Salt Lake City, Utah, Publishers Press, 1964] s 60)

Hur stark är vår vilja att fortsätta att vara fria — att vara goda? Falska ideologier och falska åsikter, iklädda de mest tilltalande former, söker i tysthet, nästan utan att vi märker det, minska vårt moraliska försvar och fängsla våra sinnen. De lockar med stora löften om trygghet, garantier från vaggan till graven av många slag. De förkläder sig under olika namn, men man kan känna igen dem alla på en sak, en sak som de alla har gemensamt, de fräter bort människans karaktär och fri-

het att tänka och handla för sig själv.

Man anstränger sig att invagga oss i falsk trygghet. Man kommer med förslag och program som tilltalar många. Attraktiva etiketter fästs för det mesta på de farligaste programmen, ofta i den allmänna välfärdens och personliga trygghetens namn. Än en gång, låt oss inte bli vilseledda.

Friheten kan dödas av underlåtenhet såväl som av direkt anfall.

Alltför länge har alltför många amerikaner och människor överallt i den fria världen stått bredvid som tysta medbrottslingar och åsett brottsliga angrepp mot friheten, angrepp mot grundläggande ekonomiska och andliga principer och traditioner som har gjort nationer starka.

Låt oss sträva efter framgång längs godhetens och frihetens stig. Med Herrens hjälp och välsignelser kan människorna i den fria världen se fram emot morgondagen utan fruktan, utan skuld och med full tillförsikt.

En president för USA fastslog för några år sedan problemet med följande ord:

„Vi behöver inte mer materiell utveckling, vi behöver mer andlig utveckling. Vi behöver inte större intellektuell kraft, vi behöver mer moralisk kraft. Vi behöver inte mer kunskap, vi behöver mer karaktär. Vi behöver inte mer samhällsinflytande, vi behöver mer kultur. Vi behöver inte mera lagar, vi behöver mer religion. Vi behöver inte mer av de ting som kan ses, vi behöver mer av de ting som är osynliga. Det är på den sidan av livet som det är önskvärt att vi lägger tonvikten för närvarande. Om den sidan betonas, sköter den andra sidan sig själv. Det är den sidan som är grunden till allt annat. Om grunden är fast, kommer byggnaden att stå stadigt.'' *(Prophets, Principles, and National Survival,* s 35)

Som ett fritt folk följer vi i många avseenden mycket nära det mönster som ledde till det stora romarrikets fall. En grupp välkända historiker har sammanfattat de förhållanden som ledde till romarrikets fall med följande ord:

''Rom hade börjat med en pionjärtid som inte var olik vårt eget pionjärarv, sedan hade man två århundraden av storhet. Höjdpunkten nåddes i det andra av dessa århundraden och i det tredje skedde förfallet och sammanbrottet. Men ändå började tecknen på förfallet märkas redan under de sista åren av detta andra århundrade.

Det står skrivet att det skedde en stor ökning av antalet lata rika och lata fattiga. De senare (de lata fattiga) fick ett permanent arbetslöshetsunderstöd, en välfärdssystem inte olikt vårt eget. Då detta system blev permanent ökade mottagarna i antal. De organiserade sig i ett politiskt block med stor makt. De tvekade inte att göra sina krav kända. Inte heller tvekade regeringen att uppfylla deras krav . . . med allt större intensitet. Tilltänkta kejsare försörjde dem. Den stora solida medelklassen, Roms styrka liksom vår egen idag, beskattades mer och mer för att försörja en byråkrati som blev allt större och allt mäktigare. Extraskatter lades på inkomsterna för att man skulle ha pengar om en olycka skulle ske. Regeringen hade bristande balans i ekonomin. Deras silvermynt, denarmynten, började mista sin silverglans och blev kopparfärgade då regeringen minskade silverhalten.

Redan då fungerade Greshams lag, ty det riktiga silvermyntet försvann snart. Det gömdes undan.

Militärtjänst var en skyldighet som skattades högt av romarna. Det var till och med så att en utlänning kunde få romerskt medborgarskap enbart genom att anmäla sig till frivillig tjänst i de romerska legionerna. Men med det ökade överflödet och välståndet började de unga männen i Rom undvika militärtjänsten. De fann på ursäkter för att stanna kvar i det veka och eländiga livet i staden. De började använda kosmetika och feminina frisyrer och kläder till dess att det blev svårt att skilja könen åt, säger historikerna.

Bland lärarna och vetenskapsmännen fanns det en grupp som kallades cyniker, som lät sitt hår och skägg växa och som bar slarvig klädsel och de påstod sig vara likgiltiga för världsliga ägodelar och de hånade vad de kallade 'medelklassvärderingar'.

Moralen förföll. Det började bli osäkert att gå på landsvägarna eller stadsgatorna. Upplopp var vanliga och ibland sattes hela stadsdelar och städer i brand.

Och hela tiden väntade tvillingsjukdomarna konfiskerande beskattning och smygande inflation på att få sätta in dödsstöten.

Så till slut övervann alla dessa krafter medelklassens energi och ambition.

Rom föll.

Vi nalkas nu slutet av vårt andra århundrade.'' (Tal hållet av Ronald Reagan vid Eisenhower College i New York 1969.)

År 1787 avslutade Edward Gibbon sitt stora verk *The Decline and Fall of the Roman Empire (Romarrikets nedgång och fall).* Detta angav han som orsaker till fallet:

1. Underminieringen av hemmets värdighet och helighet, vilket är grunden till det mänskliga samhället.

2. Högre och högre skatter och utgivandet av allmänna medel till gratis bröd och skådespel för folket.

3. Begivenheten på nöjen, och sport som för varje år blev alltmer spännande och brutal.
4. Byggandet av gigantiska försvarsverk när den verkliga fienden fanns i folkets förfall.
5. Religionens förfall till dess att den blev en formsak som förlorade kontakten med livet och blev ur stånd att varna och leda människorna.

Finns det en parallell med oss idag? Kan samma orsaker som förstörde Rom förstöra länderna i den fria världen?

För åtta år sedan hade jag följande bedjande uttalande på mitt skrivbord: O Gud, giv oss människor ett mål som är högre än valurnan."

I denna tid av stora framsteg borde man vända sig till historien, där det finns många allvarliga läxor att lära, därför att i stunder av framgång ligger den största faran. Till och med under den största framgången kan en nation så fröet till sin egen undergång. Historien visar att knappast någon stor civilisation har besegrats utifrån om den inte har försvagat eller förstört sig själv inifrån.

Historiens lärdomar står som vägvisare som kan hälpa oss att i trygghet lägga upp kursen för framtiden.

Som medborgare i den fria världen måste vi rusta oss för de problem som möter oss. Vi måste inse att dessa fundamentala principer, moraliska och andliga, ligger till grund för våra tidigare framgångar. Om vi skall fortsätta att njuta av de välsignelser vi nu har, måste vi återvända till dessa grundläggande och fundamentala principer. Ekonomi och moral är båda delar av en oskiljaktlig sanning. De måste vara i harmoni. Vi måste handla i överensstämmelse med dessa eviga sanningar.

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga står fast när det gäller att stödja de stora moraliska och andliga principer som har varit den fria världens grundläggande traditioner. Vi motsätter oss alla ondskefulla ansträngningar att nedvärdera eller ifrågasätta de eviga sanningar som har varit grunden till civilisationer sedan tidens början.

Vi skall använda alla hederliga medel till att stärka hemmet och familjen, till att uppmuntra efterlevnad av det första och stora budet att föröka oss och uppfylla jorden genom ädelt föräldraskap, och stärka karaktären genom lydnad till höga andliga och moraliska principer.

I Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga kommer kyskheten aldrig att vara omodern. Vi har en norm för män och kvinnor och den normen är moralisk renhet. Vi motsätter oss och avskyr och fördömer massaborter och alla andra oheliga och orena handlingar som slår sönder själva grunden till hemmet och familjen, våra mest fundamentala institutioner.

En fortsättning av dessa omoraliska handlingar kommer med visshet att framkalla den Allsmäktiges vrede och straffdomar.

Glömmer vi, i vår koncentration på materialism och införskaffande av materiella ägodelar, den andliga grund på vilken vårt välstånd, vår trygghet och frihet vilar? Gud hjälpe oss att omvända oss från våra onda gärningar och ödmjuka oss inför den förfördelade makten.

Det finns en stor trygghet i en knäböjande nation.

Vilken förvissning om välbehövliga välsignelser från Herren skulle vi inte ha om människor överallt varje dag, morgon och kväll, återfanns på knä uttryckande tacksamhet över välsignelser som de redan erhållit och erkännande sitt beroende av Gud och sökande hans gudomliga ledning.

Anblicken av en nation som ber är mer respektingivande, mer mäktig än explosionen av en atombomb. Bönens kraft är större än varje tänkbar kombination av mänskligt kontrollerade krafter, därför att "bönen är människans främsta medel att dra nytta av Guds resurser". De som grundade vår nation accepterade denna eviga sanning. Gör vi det? Kommer vi att göra det?

Ja, det ligger i vårt eget intresse att engagera oss i denna enkla vana, denna mäktiga vana, bönen. En man sade för många år sedan: "Vad detta land behöver mer än något annat är gammaldags familjeböner." Ja, vårt största behov är ett återvändande till gammaldags beprövade sanningar.

Må Gud hjälpa oss som fria människor att erkänna källan till våra välsignelser, hotet mot vår frihet och våra moraliska och andliga normer och behovet av ödmjuka men modiga handlingar för att bevara dessa ovärderliga, beprövade välsignelser, beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen. ○

Kyrkans verkliga styrka

Gordon B Hinckley

Mina kära medarbetare i detta storslagna verk. Jag kommer aldrig in i detta tabernakel utan att tänka på våra pionjärfaders hängivenhet och uppoffringar, de som uppförde detta Guds hus. De invigde och helgade det för tillbedjan och undervisning av sanning. Vi har anförtrotts en stor och helig uppgift när vi intar denna talarstol för att tala trons ord. Jag söker därför ödmjukt den Helige Andens ledning.

Jag har haft förmånen att träffa många underbara män och kvinnor i olika delar av världen. En del av dem har gjort ett outplånligt intryck på mig. En sådan person var en officer vid en flotta från Asien, en intelligent ung man som hade blivit skickad till USA för att få ytterligare utbildning. Några av hans medarbetare inom Förenta staternas flotta, vars uppförande tilltalade honom, berättade enligt hans eget önskemål om sin religion. Han var inte kristen men dock intresserad. Man berättade för honom om världens Frälsare, om Jesus som föddes i Betlehem, som gav sitt liv för människorna. De berättade för honom att Gud, den evige Fadern, och den uppståndne Herren uppenbarade sig för den unge Joseph Smith. De talade om nutida profeter. De undervisade honom om Mästarens evangelium. Anden rörde hans hjärta och han blev döpt.

Han presenterades för mig innan han skulle återvända till sitt fosterland. Vi samtalade om dessa saker och sedan sade jag: "Ditt folk är inte kristet. Du kommer från ett land där det kristna har haft det svårt. Vad händer nu när du återvänder hem som kristen och till och med som mormonkristen?"

Han lade pannan i djupa veck och svarade: "Min familj kommer att bli besviken. De kommer antagligen att kasta ut mig. De kommer att betrakta mig som död. Vad min framtid och karriär angår, antar jag att alla vägar kommer att stängas för mig."

Jag frågade: "Är du villig att betala ett så högt pris för evangeliets skull?"

Hans mörka ögon fylldes med tårar och hans vackra bruna ansikte strålade när han svarade: "Det är sant, eller hur?"

Jag skämdes över att jag ställt frågan och svarade: "Ja, det är sant."

På det svarade han: "Vad spelar då allt annat för roll?"

Dessa frågor skulle jag vilja lämna med er denna morgon: "Det är sant, eller hur? Vad spelar då allt annat för roll?"

I går tog jag del av statistiken över kyrkans tillväxt. Den är imponerande och glädjande. Den påminde mig om en utsändning nyligen av en av landets mest populära televisionsprogram med Joe Garragiola som intervjuade kyrkoherde Dean M Kelley som tillhör National Council of Churches (Kyrkornas nationsråd ö a) och som talade om det sjunkande medlemsantalet i några av de större, välkända kyrkorna och de ständigt tilltagande medlemssiffrorna i andra kyrkor. Han angav följande orsak till de avtagande siffrorna: "De har gjort avkall på sina normer, vem som helst kan bli och förbli medlem. De ställer inga krav på tro eller bidrag." Han framhöll å andra sidan att andra grupper, som kräver uppoffringar vad gäller tid och ansträngning och medel har stor tillväxt.

Han fortsatte med att säga: "Den snabbast växande kyrkan, som har mer än en miljon medlemmar i detta land, är mormonkyrkan, de sista dagars heliga, med högkvarter i Salt Lake City, som har en tillväxt med fem procent per år vilket är en mycket snabb tillväxt."

Detta är en mycket slående kommentar som borde intressera varje man och kvinna. En sak som den säger är att en religion som ställer krav på hängivenhet, uppoffring och disciplin, har också sina medlemmars lojalitet och utomståendes respekt och intresse.

Det har alltid förhållit sig så. Frälsaren uttryckte sig inte tvetydigt när han sade följande till Nikodemus: "Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Om en människa icke bliver född av vatten och ande, så kan hon icke komma in i Guds rike." (Joh 3:5) Det fanns inga undantag. Det gjordes inga undantag från regeln. Det förhöll sig på samma sätt i andra avseende. Paulus gick aldrig några omvägar eller var på något sätt tvetydig när han förklarade de krav som Jesu Kristi evangelium ställer. Det förhåller sig på samma sätt i dag. Herren själv förklarade att "den port är trång, och den väg är smal, som leder till livet". Vilket system som helst som har med människans eviga bestämmelse att göra måste sätta upp riktlinjer och ge akt på dem, och inget system kan länge styra människans lojalitet som inte förväntar sig ett visst mått av disciplin och i synnerhet självdisciplin. Priset för bekvämlighet må vara stort. Uppoffringen må vara påtaglig. Men denna mycket krävande verklighet är råmaterialet till verklig karaktär och styrka och storhet.

Promiskuitet har aldrig åstadkommit storhet. Redbarhet, lojalitet och styrka är dygder vars senor utvecklas genom den kamp som pågår inom människan medan hon utövar den självdisciplin som krävs av gudomligt uttalad sanning.

Det finns emellertid en annan syn på saken, utan vilken denna självdisciplin inte är något mer än övning. Disciplin som påtvingas för disciplinens egen sak är undertryckande. Sådan disciplin harmonierar inte med Jesu Kristi evangeliums anda. Sådan disciplin påtvingas vanligtvis av fruktan och dess resultat är negativt.

Men det som är positivt, som kommer av personlig övertygelse, det bygger upp, lyfter och stärker på ett underbart sätt. Vad gäller religion, då människan motiveras av sanningens stora övertygelse, disciplinerar människan sig själv, inte på grund av att kyrkan så kräver utan på grund av den kunskap hon har i sitt hjärta att Gud lever, att hon är Guds barn med evig och obegränsad förmåga, att det finns glädje i tjänande och tillfredställelse i att arbeta för en stor saks skull.

Den asiatiske officerens mörka ögon fylldes av tårar och hans vackra bruna ansikte strålade

när han svarade: "Det är sant, eller hur?"
Denna kyrkan anmärkningsvärda framgång, som kyrkoherde Kelley talade om, beror inte så mycket på de krav som kyrkan ställer på sina medlemmar som på att den är ett resultat av den övertygelse som dess medlemmar har att detta är Guds verk och att lycka och frid och tillfredställelse är resultat av rättfärdigt tjänande.
Vi är samlade här i dag på tempelkvarteret i detta historiska tabernakel, omgivna av anmärkningsvärda byggnader, men kyrkans styrka ligger inte i dessa byggnader, inte i tusentals bönehus runt om i världen eller i universitet eller sjukhus. Dessa är alla önskvärda anordningar men bara hjälpmedel till det som är den verkliga styrkan. Som president Lee sade i går, denna kyrkas styrka ligger i dess folks hjärtan, i det personliga vittnesbördet och övertygelsen om att detta verk är sant. När någon har fått detta vittnesbörd blir kyrkans krav en utmaning snarare än en börda. Frälsaren sade: "... mitt ok är milt, och min börda är lätt." (Matt 11:30)
Det ok som kyrkans ansvar innebär och bördan av ledarskap blir tillfällen till tillväxt snarare än problem för den som är en hängiven medlem i Jesu Kristi kyrka.
På en konferens som jag övervar på östkusten häromdagen, lyssnade jag på en erfarenhet som en ingenjör, som anslutit sig till kyrkan för några månader sedan, hade haft. Missionärerna hade kommit till hans hem och hans hustru hade inbjudit dem. Hon hade ivrigt tagit del av deras budskap medan han kände ett motstånd. En kväll nämnde hon att hon önskade bli döpt. Han brusade upp. Förstod hon inte vad detta skulle betyda? Detta skulle innebära tid. Detta skulle innebära att betala tionde. Detta skulle innebära att de skulle förlora sina vänner. Detta skulle innebära att de inte längre fick röka. Han slängde på sig sin rock och gick ut i den sena kvällen och slängde igen dörren bakom sig. Han gick gata upp och gata ned och svor över sin hustru, över missionärerna och över sig själv för att han hade tillåtit dem undervisa. När han blev trött, avtog hans ilska, och på något sätt började han få bönens ande i sitt hjärta. Han bad undertiden han promenerade. Han vädjade till Gud om svar på sina frågor. Då fick han ett svar, klart och otvetydigt. Det kom nästan som en röst som uttalat orden: "Det är sant."
"Det är sant", sade han till sig själv om och om igen. "Det är sant." Han kände frid i sitt hjärta. När han gick hemåt började de restriktioner och krav som hade retat honom så mycket te sig som tillfällen till tillväxt. Han öppnade dörren och fann sin hustru på knä.
Sedan, inför den församling som han berättade detta för, talade han om den glädje som de erfor i livet. Tiondet var inget problem. Att dela med sig av det som Gud hade givit dem verkade så lite. Det var inte svårt att finna tid till tjänande. Det krävdes endast att de skulle vara mer omsorgsfulla med sin budgetering av veckans timmar. Ansvar var inget problem. Allt detta gav tillväxt och en ny livssyn. Och denne intellektuelle och välutbildade man, denne ingenjör som var van att handha denna fysiska världs fakta, bar allvarligt, med tårfyllda ögon vittne om det underverk som hade ägt rum i hans liv.
Det förhåller sig på samma sätt med hundratusentals människor i många länder — dugliga män och kvinnor inom affärsvärlden och med allehanda yrken, hårdhudade praktiska män som arbetar i världen och i vars hjärtan brinner en låga som är ett tyst vittne om att Gud lever, att Jesus är Kristus, att detta verk är gudomligt, att det har blivit återupprättat till jorden för att välsigna alla som vill ta vara på tillfällena.
Herren sade: "Se, jag står vid dörren och klappar; om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig." (Upp 3:20)
När Jesus talade med judarna i templet, sade han: "Min lära är icke min, utan hans som har sänt mig.
Om någon vill göra hans vilja, så skall han förstå, om denna lära är från Gud, eller om jag talar av mig själv." (Joh 7:16—17)
Detta är underverket med detta verk, att varje människa kan få egen visshet. Hon är inte beroende av läraren eller predikanten eller missionären, bortsett från att dessa kan undervisa och bära vittne. Som Job sade för mycket länge sedan: "... på anden i människorna kommer det an, den Allsmäktiges livsfläkt giver dem förstånd." (Job 32:8)
Varje människa kan få egen visshet om att det är sant genom den Helige Andens gåva, och med lika säker förvissning som att solen stiger upp om morgonen. Och med visshet om att detta är sant, är människan benägen att disciplinera sig själv som en som har kunskap om livets mening och ändamål, om sitt stora ansvar för sina medmänniskor, om sitt ansvar för sin familj, om sitt ansvar inför Gud.
"Lär av mig", säger Herren, "och lyssna till mina ord. Vandra i min Andes saktmodighet, så skall du hava frid i mig." (L&F 19:23)
Detta är den frid som övergår allt förstånd för den föds inte av tankarna utan av Anden och det som hör Gud till förstås av Guds ande.
En intelligent och mycket högt utbildad ung kvinna talade i Berchtesgaden, Tyskland, vid en konferens för amerikansk militär som tillhör kyrkan. Jag var där och hörde henne tala.
Hon var major i armén, läkare, och en mycket respekterad specialist inom sitt verksamhetsområde. Hon sade:
"Mer än något annat i världen, ville jag tjäna Gud. Men hur mycket jag än försökte, kunde jag inte finna honom. Det största underverket av alla är att han fann mig. En lördageftermiddag i september 1969 var jag hemma i Berkley, Kalifornien, och det ringde på dörren. Två unga män stod utanför, klädda i kostym och med vit skjorta och slips och de var mycket välkammade. Jag blev så imponerad och sade: "Jag vet inte vad ni har att sälja, men vad det än är så köper jag det." En av de unga männen sade: 'Vi säljer inget. Vi är missionärer för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och vi skulle vilja tala med er.' Jag bjöd in dem och de berättade om sin tro.
Detta var början till mitt vittnesbörd. Jag kan inte uttrycka min tacksamhet i ord för förmånen och äran att vara medlem av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Den glädje och frid som detta glada budskap har givit mitt hjärta är himmelen på jorden. Det vittnesbörd jag äger om detta verk är det dyrbaraste jag äger i livet, en gåva från min himmelske Fader, för vilken jag är evigt tacksam."
Denna kunskap kommer i dag på samma sätt som i forna dagar. Den kom till min vän som är officer vid en flotta i Asien.

Den kom på detta sätt till ingenjören på östkusten, han som jag citerade. Den kom på detta sätt till den läkare vars vittnesbörd jag har återgivit. I denna lokal finns tusentals som kan säga samma sak. Över hela världen finns det nu miljoner Och om det finns någon som nu hör mig tala som söker den Helige Andens vittnesbörd om dessa saker, bär jag mitt vittnesbörd till er att ni kan få det. Det kommer i dag på samma sätt som till Petrus i forna dagar:

Men när Jesus kom till trakten av Cesarea Filippi, frågade han sina lärjungar och sade: "Vem säger folket Människosonen vara?"

De svarade: "Somliga säga Johannes döparen, andra Elia, andra åter Jeremias eller en annan av profeterna."

Då frågade han dem: "Vem sägen då I mig vara?"

Simon Petrus svarade och sade: "Du är Messias, den levande Gudens Son."

Då svarade Jesus och sade till honom: "Salig är du, Simon, Jonas' son; ty kött och blod har icke uppenbarat detta för dig, utan min Fader, som är i himmelen.

Så säger ock jag dig, att du är Petrus; och på denna klippa skall jag bygga min församling, och dödsrikets portar skola icke bliva henne övermäktiga." (Matt 16:13—18)

Denna uppenbarelsens klippa är källan till kunskap om det som hör Gud till. Det är den Helige Anden som vittnar om evig sanning, och helvetets portar skall inte bli någon människa övermäktig som söker sanningen, accepterar den, vårdar den och lever efter den.

Jag bär mitt allvarliga vittnesbörd om dessa ting och uttalar denna kunskaps välsignelser över alla som uppriktigt söker sanningen, i dens namn som formar sanningen, vår Herre Jesus Kristus. Amen.

"Detta är mitt evangelium"

Howard W Hunter

Nu när konferensen är så långt framskriden är det svårt att finna ett ämne som rör Frälsarens lärdomar som inte redan har behandlats. Jag skulle vilja sammanfatta vad bröderna har sagt om jag kunde, men låt mig istället säga något om ett av de tillfällen då Frälsaren predikade.

Denna tanke kommer för mig därför att vi börjar närma oss den tid på året då kristna runt om i världen firar påsk som åminnelse av Frälsarens sista dagar i dödligheten, hans död och uppståndelse från graven. Dessa händelser som ägde rum för många år sedan i Jerusalem, kan vi läsa om i Nya testamentet. Men hans död var inte slutet på hans personliga predikoverksamhet.

Mormons bok, som är ett andra vittne om Kristus, ger oss ytterligare kunskap om Mästarens lärdomar. Denna uppteckning berättar om hans predikoverksamhet på det västra halvklotet efter sin död och uppståndelse, då han gav oss mycken ytterligare förståelse för det stora forsoningsoffret. De nephitiska profeterna förutsade de tecken som skulle givas folket på denna kontinent vid Frälsarens korsfästelse och enligt deras egna profetior drabbades landet av ett förödande oväder. Åska och blixtar som var värre än man någonsin upplevt och jordbävningar skakade jorden. Zarahemlas stad brann ned, Moronis stad sjönk ned i havet och invånarna drunknade och Moronihah övertäcktes av ett berg. Vägarna bröts upp och andra städer förstördes och många dödades eller drogs med i det våldsamma ovädret. Den rasande stormen och ödeläggelsen höll på i tre timmar och hela landets yta ändrades.

När ovädret avtog, blev det ett tjockt mörker och man hade inget ljus på tre dagar. I mörkret kunde man höra människornas klagan och gråt.

Och det begav sig, att en röst hördes ibland landets alla invånare, överallt i detta land, vilken ropade:

"Ve, ve, ve detta folk! Ve hela landets invånare, om de icke omvända sig! Ty djävulen ler, och hans änglar fröjda sig över mitt folks fagra söner och döttrar, som omkommit, och de hava fallit till följd av sin orättfärdighet och sina vederstyggligheter." (3 Ne 9:1—2)

Rösten talade om den vidsträckta förstörelsen. De som hade överlevt ovädret och jordbävningarna sades vara de mer rättfärdiga och de ingavs hopp genom bättring och omvändelse till Frälsarens evangelium.

Den som talade sade sedan vem han var:

"Se, jag är Jesus Kristus, Guds Son. Jag skapade himlarna och jorden och allt vad i dem är. Jag var hos Fadern från begynnelsen. Jag är i Fadern och Fadern är i mig, och i mig har Fadern härliggjort sitt namn.

Jag kom till mina egna, och mina egna mottogo mig icke. Och skrifterna angående min ankomst äro fullbordade." (3 Ne 9:15—16)

Herren sade till dem att Moselagen hade blivit fullbordad och att han inte längre skulle acceptera brännoffer, utan endast ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande.

"Se, jag har kommit till världen för att bringa världen återlösning, för att frälsa världen ifrån synd.

Fördenskull, den som omvänder sig och kommer till mig som ett litet barn, honom vill jag mottaga, ty av sådana består Guds rike. Se, för sådana har jag lagt ned mitt liv och tagit det upp igen. Därför, omvänden eder och kommen till mig, I jordens ändar, och bliven frälsta." (3 Ne 9:21—22)

Många timmars tystnad förflöt och sedan hördes hans röst återigen. Han sörjde över sitt folk och lovade att samla dem

"såsom hönan samlar sina kycklingar under sina vingar" (10:6) om de ville omvända sig och följa honom. Mörkret fortsatte och på morgonen den tredje dagen upphörde jorden att skaka och allt blev tyst och fridfullt. Kristus hade uppstått från graven. Många av de rättfärdiga på det västra halvklotet uppstod från sina gravar såväl som många heliga i Judéen.
En stor skara människor samlades vid templet i landet Ymnighet. Om vi förenar oss med dem när vi läser, lär vi oss en viktig läxa. De talade om förändringar som hade ägt rum i landet på grund av jordbävningar och flodvågor från havet och om Jesus Kristus för vilken tecknen gavs. Medan de stod där och samtalade med varandra hörde de en röst som sade till dem: "Sen min älskade Son, i vilken jag har härliggjort mitt namn! Hören honom!" (3 Ne 11:7) De tittade upp mot himlen och skådade en man klädd i vit mantel som kom ned och stod mitt ibland dem.

Kristus hade uppstått från graven. Många av de rättfärdiga på det västra halvklotet uppstod från sina gravar såväl som många heliga i Judéen

Och det begav sig att han sträckte ut sin hand och talade till folket och sade:
Se, jag är Jesus Kristus, om vilken profeterna vittnade, att han skulle komma till världen.
Se, jag är världens ljus och liv. Jag har druckit av den bittra kalken, vilken Fadern har givit mig, och jag har förhärligat Fadern genom att påtaga mig världens synder, varigenom jag har underkastat mig Faderns vilja i allt från begynnelsen.
Stån upp och kommen hit till mig, på det I kunnen sticka edra händer i min sida och känna märkena efter spikarna i mina händer och i mina fötter . . . (3 Ne 9:9—11, 14)
Mästaren kallade tolv lärjungar och gav dem auktoritet att döpa. Han uppmanade människorna att upphöra med sina stridigheter och dispyter, och han undervisade dem bland annat om de sanningar som han förkunnat för sina efterföljare på det östra halvklotet — bergspredikan, Herrens bön och fullbordandet av den mosaiska lagen. Han botade sjuka, välsignade små barn och delade ut sakramentet och gav instruktioner rörande det.
När Frälsaren undervisade nephiterna klargjorde han sitt evangelium. Det som han sade till dem beskriver den härliga planen och förklarar de krav som ställs på människan för att hon skall ärva evigt liv och upphöjelse. Dessa är hans ord:
Se, jag har givit eder mitt evangelium, och detta är det evangelium, som jag har givit eder — att jag har kommit till världen för att göra min Faders vilja, emedan min Fader har sänt mig.
Min Fader sände mig, på det jag skulle bliva upplyft på korset, och att sedan jag blivit upplyft på korset jag måtte draga alla människor till mig, så att liksom jag blivit upplyft av människor, människorna skulle bliva upplyfta av Fadern för att stå framför mig att dömas av sina gärningar, vare sig de är goda eller onda.
Den som omvänder sig och bliver döpt i mitt namn skall bliva mättad, och om han är ståndaktig intill änden, skall jag hålla honom skuldfri inför min Fader den dag jag skall stå för att döma världen.
Den som icke är ståndaktig intill änden, är den som även skall nedhuggas och kastas i elden, varifrån man aldrig kan återvända, för Faderns rättvisas skull.
Detta är budet: Omvänden eder, alla världens ändar, och kommen till mig och låten döpa eder i mitt namn, på det I mån bliva helgade genom att erhålla den helige Anden, så att I kunnen stå fläckfria för mig på den yttersta dagen.
Sannerligen, sannerligen säger jag eder, att detta är mitt evangelium . . . (3 Ne 27:13—14, 16—17, 20—21)
Evangeliet kallar man ofta goda nyheter eller ett gott budskap till frälsning. Frälsningsplanen är därför Jesu Kristi evangelium. Mästaren förklarade för nephiterna att han hade fullbordat sin mission på jorden genom att utföra Faderns vilja och därigenom bli människosläktets återlösare. Ytterligare . . . skall människan omvända sig och bli döpt i "mitt namn", förklarar porten till den smala väg som leder till evigt liv. Detta ger tyngd åt det som uttrycks i kyrkans trosartiklar:
Vi tro, att hela människosläktet medelst Kristi försoning, kan bliva frälst genom att lyda evangeliets lagar och förordningar.
Vi tro, att evangeliets första grundsatser och förordningar äro: 1) Tro på Herren Jesus Kristus; 2) Omvändelse; 3) Nedsänkningsdop till syndernas förlåtelse; 4) Handpåläggning för den Helige Andens gåva. (Tredje och fjärde trosartikeln)
Dessa är evangeliets fyra första principer och förordningar.
Jag återvänder till Frälsarens ord till nephiterna och här lär vi att efter att ha följt dessa fyra förordningar, måste vi under hela vårt liv efterleva Herrens bud och lagar, för han sade: " . . . och om han är ståndaktig intill änden, skall jag hålla honom skuldfri inför min Fader den dag jag skall stå för att döma världen." (3 Ne 27:16)
De första förordningarna i sig räcker inte. Människan är därefter ansvarig i den eviga domen för det som hon gjort under sitt liv, vare sig det är gott eller ont. Försoningen har blivit gjord i denna avsikt, att åvägabringa uppståndelse och en åtföljande dom för alla människor. Mästaren klargjorde detta med orden: "Fördenskull har jag blivit upplyft. Därför skall jag i enlighet med Faderns makt draga alla människor till mig, på det de må bliva dömda efter sina gärningar." (3 Ne 27:15)
Efter en analys kan vi dela upp evangeliet i två delar:
För det första, det som är förberedande och som utförs av aronska prästadömet. Det 84 kapitlet i Läran och förbunden säger det på detta sätt: "Men det ringare prästadömet fortsatte. Detta prästadöme innehar nycklarna till betjäning av änglar och det förberedande evangeliet, vilket är evangeliet om omvändelse, dop och syndernas förlåtelse . . . " (L&F 84:26—27)
För det andra, evangeliets fullhet som administreras under melkisedeksa prästadömet. Samma uppenbarelse säger följande: "Detta större prästadöme förvaltar evangeliet och innehar nyckeln till rikets hemligheter, ja, nycklarna till kunskapen om Gud.
Därför är gudaktighetens kraft uppenbar i dessa heliga förordningar.
Utan dessa förordningar och prästadömets myndighet är gudaktighetens kraft icke uppenbar för människorna i köttet, ty utan detta kan ingen människa se Guds, ja Faderns, ansikte och leva." (L&F 84:19—22)
Evangeliet framläggs här i sin fullhet i Frälsarens undervisning till nephiterna under den korta tid han vistades där

efter sin uppståndelse. Det evangelium som förbereder oss för förlåtelse för våra synder och inträde i riket är mycket klart. Vägen har blivit utpekad för oss, för evangeliets fullhet kan åtnjutas av människan, som välsignas genom den Helige Anden, så att hon kan leva för att ta emot kunskap om Gud och erhålla hans godkännande i uppståndelsen.
Vi bör vara tacksamma, nu när påsken närmar sig, för de uppteckningar som folket på det västra halvklotet har gjort och som har bevarat de lärdomar som den uppståndne Frälsaren givit till nephiterna. Det finns ytterligare ett vittne till hans gudomliga mission. Jag vet att Mormons bok är Guds ord.
Det är mitt vittnesbörd att Jesus är Kristus. Om världen skulle följa evangeliets principer som han predikat, skulle en verklig frid, bortom vila, från uppror, komma alla människor till det, för han sade: "Frid lämnar jag efter mig åt eder, min frid giver jag eder ... " (Joh 14:27)
Må vi uppleva denna frid genom att efterleva Frälsarens befallningar och följa de råd som hans profeter på jorden givit, i vår Herres och Mästares, Jesu Kristi, namn. Amen.

Familjens inflytande

Spencer W Kimball

Bröder och systrar och vänner, mycket har redan blivit sagt på denna konferens om det starka positiva inflytande som familjen och uppfostran i hemmet har haft och kommer att få för den uppväxande generationen. Under de sista tre månaderna har president Harold B Lee genom filmen "Gör hemmen starkare" givit ett fint budskap. Det når ut till många, i många länder och på många språk.
Det tycks som om samtidigt som världen accepterar det oäkta, det vulgära och det som är fel, tilltar antalet ledare som skriver och talar om betydelsen av familjen och familjeliv. En sådan ledare skrev: "... starkt familjeliv kan vi inte undvara, inte endast för kulturens skull utan för att ett folk skall kunna överleva." (Paul Popenoe, "Family Life", september 1972)
Han fortsätter: "I människans historia har en nation efter en annan följt detta mönster / att undervärdera familjens betydelse och ersätta den med andra mönster / och de har alla gått under."
Familjeliv ger oss tillfällen att vara osjälviska och att ta på oss ansvar. Han säger vidare:
"... för samhällets välfärds skull, för nationens fortbestånd, bör den första frågan vara följande, om någon förändring skall äga rum inom en kultur: "Kommer denna förändring att stärka familjen?"
Herren organiserade hela programmet i begynnelsen, en fader som är medskapare till en familj, som försörjer och älskar och leder och en mor som blir havande, föder, vårdar, och uppfostrar. Herren kunde ha organiserat det på ett annat sätt men valde att ha en enhet med ansvar och som genom meningsfullt umgänge med sina barn uppfostrar dessa och disciplinerar varandra och som utvecklar kärlek, respekt och uppskattning för varandra. Familjen är livets stora plan som vår himmelske Fader har utformat och organiserat.
För vilken person som helst som tänker efter måste det vara uppenbart att intima förhållanden utanför äktenskapets ram är synd, att barn utan föräldrar och familjeliv befinner sig i en tragisk situation, att ett samhälle utan den grundläggande familjeenheten saknar grundval och

ETT SAMHÄLLE UTAN DEN
GRUNDLÄGGANDE FAMILJE-
ENHETEN SAKNAR GRUNDVAL
OCH KOMMER ATT UPPLÖSAS
TILL INTET OCH FALLA
I GLÖMSKA

kommer att upplösas till intet och falla i glömska.
Fadern visste allt detta när han gav denna befallning till sina barn i november 1831. Han argumenterade inte angående huruvida vi skulle ha familjer. Han tycktes ha tagit detta för givet och befallde: "... om det i Sion ... finnas föräldrar ... / skola de även / lära sina barn att bedja och att vandra uppriktigt för Herren." (L&F 68:25, 28)
Vi ser familjelivets välsignelser när vi gör kontraster. I det tal som tidigare hänvisats till, gav president Lee följande siffror:
"Av 180.000 skilsmässor som är upptecknade i Förenta staterna ... skedde 57 % i barnlösa äktenskap, 21,2 % där man endast hade ett barn, mindre än en procent där man hade fem eller flera barn."
Dessa är talande siffror.
Vid ett tillfälle då jag talade till ledare i en annan del av världen där flera olika ideologier påverkar deras barn, frågade jag föräldrarna hur de kunde skydda barnen från ondska, och deras svar var naturligt och riktigt:
"Vi uppfostrar barnen mycket noggrant i våra hem om den rätta vägen och sanningen att, de nedbrytande, gudlösa filosofier och hädelser som deras lärare undervisar bara rinner av dem som vatten på en gås och våra barn håller fast vid tron."
Där har vi alltså svaret. Familjelivet, umgänge i hemmet, hemaftnar och hängivna och osjälviska föräldrar. Det var så Herren avsåg att vi skulle leva.
För mer än tio år sedan berättade en major vid Förenta sta-

ternas flygvapen om sina testflygningar. Han var född av goda föräldrar som undervisade honom i rättfärdighet. Han hade flugit 25 olika typer av militärflygplan i 4000 timmar. Han hade flugit 142 stridsplan i Korea och mottagit ett flertal fina utmärkelser. Han berättar: "Före start gör varje pilot en sista kontroll av motorn, flygkontrollen, de hydrauliska och pneumatiska systemen och andra viktiga undersystem i flygplanet för att försäkra sig om att åtminstone starten är säker . . . Hans reaktioner vid krissituationer måste vara så instinktiva och osvikliga som mänsklig tanke och reflex tillåter.

. . . Ändå saknas något på den kontrollista som för mig har blivit lika betydelsefull för flygningen som hjulmanövreringen för mjuklandning. Det är en bön till min himmelske Fader att han skall välsigna mig så att mitt bästa omdöme och min bästa förmåga kommer att leda mina handlingar, isynnerhet under hektiska perioder. Jag har upplevt flera tillfällen . . . då ja fått svar på dessa mina böner med dramatisk snabbhet . . ."

Såsom född av goda föräldrar i ett gott hem och efter att ha fått en god uppfostran som spädbarn, i barndomen och i ungdomen, verkade han känna sig trygg trots sitt svåra arbete. Denne major var orädd, för han var förberedd. Han insåg kraften i Herrens ord: "Om I ären beredda skolen I icke frukta." (L&F 38:30)

FAMILJELIV GER OSS TILLFÄLLEN ATT VARA OSJÄLVISKA OCH ATT TA PÅ OSS ANSVAR.

Någon har sagt att "fruktan och mod är motsatser men båda är nödvändiga för att karaktären skall tillväxa . . . sund fruktan skapar sina egna antikroppar."

Följande tre rader ristades in på en platta i ett engelskt hotell vid tiden för "undret vid Dunkerque", en tid då varje man eller pojke som kunde navigera, oavsett hur amatörmässig han var, var inom sig en hjälte tillräckligt modig för att hjälpa till att rädda den engelska armén:

"Fruktan knackade på dörren.
Tron öppnade.
Ingen fanns där."

Under blixtkriget såg många en skylt som satt nere vid skeppsdockorna i London och många följde dess råd: "Om dina knän skakar, knäböj."

Återigen, uppenbarelsen säger: "Om I ären beredda skolen I icke frukta."

Denna förberedelse kommer ifrån spädbarnsårens och barndomens uppfostran, när tron föds och karaktär utvecklas. Det är litet sent att börja bygga upp tro när skeppet håller på att sjunka eller planet störtar eller vid en frontalkollision. En flygnavigatör gav oss detta: "Jag bad i femtonde omloppsbanan" och en annan sade: "Mod påstås vara fruktan som har bett sin bön."

Om barn lär sig att vara på rätt våglängd, om de undervisas tidigt om de ansvar de skall axla i tiden och i evigheten, kommer de vanligtvis att reagera rätt när de hamnar i krissituationer. Om de samvetsgrant och trofast gör allt som förväntas av dem, är det knappast troligt att de kommer att begå alltför allvarliga synder. Den nephitiske profeten vidhöll: ". . . I måsten utgjuta edra själar i edra kammare och i lönndom och i edra ödemarker." (Al 34:26)

Jesaja har utlovat en rik arvedel till våra barn: "Och dina barn skola alla bliva HERRENS lärjungar, och stor frid skola dina barn då hava." (Jesaja 54:13)

Varje förälder önskar med all säkerhet att deras efterkommande skall få erfara denna frid. Den kommer av en sann sista dagars heligs enkla liv när han låter sitt hem och sin familj komma i första rummet.

"Bedjen till Fadern i edra familjer och alltid i mitt namn, på det edra hustrur och barn må bliva välsignade." (3 Ne 18:21)

Är det också för mycket begärt?

Jag befann mig i Idaho Falls och gästade ett hem som var typiskt för en familj i kyrkan. Har hade vi hängivna föräldrar och många barn. Den äldste var i militärtjänst i det fruktade Stilla havet och alla i familjen tänkte på honom när han reste från plats till plats.

HÄR HAR VI SVARET PÅ VÄRLDENS BEHOV: RÄTTFÄRDIGA FÖRÄLDRAR SOM UPPFOSTRAR LYDIGA OCH KÄRLEKSFULLA BARN ATT TROFAST UTFÖRA SINA PLIKTER I HEMMET.

De lät mig läsa hans sista brev från krigszonen. Jag läste följande. "Det har förekommit att vi har varit så rädda att vi skakat, men fruktan försvann när vi bad och kom ihåg att vi leddes av Herren.

Pappa, jag älskar min religion och jag är stolt över att ha dig och mamma som har lärt mig att bedja. Dessutom vet jag att ni ber för mig varje morgon och kväll . . ."

Andlighet föds i hemmet och får näring på hemaftnarna, i våra böner två eller fler gånger om dagen, på möten som hålls under veckan då familjen följs åt till kyrkan. Andligheten är grundvalen i våra liv och ger oss undsättning vid krissituationer.

Säkerhet föds inte i outömliga förmögenheter utan i orubblig tro. Och vanligtvis föds och näres denna slags tro i hemmet och i barndomen.

Bön är passet till andlig kraft.

Från andra världskriget kommer en berättelse om en ung pojke från Utah som kallades att tjäna sitt land i en avlägsen krigszon.

Han hade på sig ett armbandsur så att han visste vad klockan var i detta främmande område där han befann sig. Men, konstigt nog, han hade också en större och tyngre klocka i sin ficka, som visade en annan tid. Hans kamrater lade märke till att han först tittade på sitt armbandsur och sedan på den gammaldags klocka som han hade i fickan och detta väckte deras nyfikenhet, så de frågade honom varför han hade två klockor. Obesvarat och omedelbart, svarade han:

"Armbandsuret talar om vad klockan är här, men den stora klockan som jag fått av min far talar om vad klockan är i UTAH. Ni förstår", fortsatte han, "min familj är mycket stor och vi står varandra mycket nära. När den stora klockan står på fem på morgonen vet jag att pappa åker ut för att mjölka korna. Och på kvällen halv åtta vet jag att hela familjen samlas kring ett stort bord och knäböjer för att tacka Herren för vad som finns på det dukade bordet och för att be honom beskydda mig och hålla mig ren och ärbar. Det är sånt som gör att jag kan kämpa när det blir hett om öronen . . . Det är

lätt att ta reda på vad klockan är här. Men jag vill veta vad klockan är i UTAH." Bearbetad från Vaughn R Kimball, "The Right Time at Home", Reader's Digest, maj 1944, s 43)

Jag kände denna familj väl. Jag var ytligt bekant med sjömannen. Jag kände hans far. Hans kor skulle räcka till en stor familj, men hans största intresse var de uppväxande barnen som behövde mer än mjölk och bröd. Jag har knäböjt i ödmjuk bön med denna underbara familj. Uppfostran i hemmet genomfördes så att denna stora familj fick del av eviga välsignelser.

Mina kära åhörare, vilken värld skulle det inte vara om en miljon familjer i denna kyrka skulle knäböja varje morgon och kväll! Och vilken värld skulle det inte vara om nästan hundra miljoner familjer i detta storslagna land / Förenta staterna ö a / och i andra länder skulle be för sina söner och döttrar två gånger om dagen. Vilken värld skulle vi inte ha om en miljard familjer över hela världen höll hemaftnar, var aktiva i kyrkan, knäböjde och utgjöt sina själar för sina barns skull, för sina familjer, ledare och sina regeringar.

Detta slags familjeliv kan föra oss tillbaka till händelsen om den rättfärdige Enoks förvandling. Milleniet skulle påskyndas. Man ställde frågor till Enok. Han svarade bland annat: "... Min fader undervisade mig om alla Guds vägar." (Moses 6:41) Och Enok vandrade med Gud och var inte mer, för Gud tog honom till sig.

Enok och hans folk levde i rättfärdighet i Helighetens stad namligen Sion. Och Sion togs upp till himmelen.

Här finner vi alltså svaret: Rättfärdiga föräldrar som undervisar sina barn, lydiga och kärlekfulla barn som trofast utför sina plikter i hemmet.

Dessa egenskaper i hemmet ger barnen trygghet och karaktär. Följande verser ur Adelaide Proctor skrevs för mer än hundra år sedan och framhåller familjeenheten och verklig föräldrakärlek som uttrycks av en mor.

En barnlös förmögen man erbjuder bekvämlighet och trygghet i utbyte mot ett av sju barn. Vem blir det?

"Vem blir det? Vem blir det?
Jag tittade på John, John tittade på mig,
och när jag fann att jag måste tala
tycktes min röst förunderligt kvävd och svag.
Tala om igen vad Robert sa',
och sen lyssnade jag med böjt huvud.
Detta är hans brev:
'Jag erbjuder
ett hus med ägor där ni kan bo,
om jag, i utbyte, får ett
av era sju barn.'
Jag tittade på Johns gamla slitna kläder,
jag tänkte på allt han gått igenom,
av fattigdom och arbete och omsorg om andra,
som jag, även om jag önskade, inte kunde ge.
Jag tänkte på sju munnar att ge mat till,
på sju små behövande barn,
och sen på detta.

'Kom John,' sade jag,
'Vi väljer bland dem medan de sover.'
Så, hand i hand gick vi.
Min käre John och jag tittade på vår skara.
Först gick vi fram till den lilla vaggan,
där Lilian, vår minsta, låg.
Hennes far lutade sig fram
och smekte henne kärleksfullt.
När drömmen eller viskningarna fick
henne att rycka till sade han
lågmält: 'Inte henne!'
Vi lutade oss över spjälsängen,
och en stråle från månen
lyste på ett pojkansikte
som var så fridfullt och lugnt i sin sömn.
Jag såg på Jakobs väderbitna röda kind
en otorkad tår. John kunde inget säga.
'Han är också bara en baby', sade jag
och kysste honom när vi fortsatte till nästa.

Bleke, tålmodige Robins änglaansikte
bar till och med i sömnen lidandets spår.
Nej, för tusen kungakronor, inte honom!
Han viskade, våra ögon blev dunkla.
Stackars Dick. Dålige Dick vår vilse son.
Oregerlig, orolig och lat —
Kunde vi avvara honom?
Nej. Han som gav,
bad oss hjälpa honom hela livet.
Endast en moders hjärta kan vara
tillräckligt tålmodigt för en sådan som han:
'Dessutom,' sade John, 'skulle jag inte
våga
ta bort honom från hennes bön
vid sängen.'
Vi kastade en förstulen blick mot ovan
och knäböjde vid Maria, vårt kärleksbarn.
'Det vore kanske bäst för henne',
sade jag till John. I tysthet
förde han åt sidan en bångstyrig lock som låg
mot hennes kind
och skakade huvudet: 'Nej min kära,
inte du.'
Min hjärta bultade hörbart hela tiden.
Bara en kvar, vår äldste son.
Trogen och pålitlig, god och glad,
så lik sin far. 'Nej, John, nej!
Jag kan inte, kommer inte att låta
honom gå.'
Således skrev vi i artiga ordalag
att vi inte kunde ge någon bort.
Och därefter tycktes allt arbete lättare
när vi tänkte på det som vi drömt.

Nu var vi mycket lyckliga
och tacksamma att få arbeta
för alla sju
och överlämnade alla till
honom i himmelen."

Jag beder att vi i kyrkan och i denna värld skall följa Herrens vägar och följa dem i minsta detalj.

Jag tillägger mitt allvarliga vittnesbörd att president Harold B Lee är en gudomligt kallad profet i denna värld.

I Jesu Kristi namn. Amen.

Styrk Zions stavar

Harold B. Lee

Den 6 april 1973 är ett särskilt betydelsefullt datum därför att vi då firar inte bara organiserandet av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga i denna tidshushållning, utan också den dag då Frälsaren, vår Herre och Mästare Jesus Kristus föddes. Joseph Smith skrev följande inledning till en uppenbarelse som gavs samma dag:

"Jesu Kristi Kyrka upprättades i dessa sista dagar ett tusen åtta hundra trettio år efter vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, ankomst i köttet. Den organiserades och upprättades i överensstämmelse med landets lagar genom Guds vilja och befallningar i fjärde månaden och på sjätte dagen av den månad, som kallas april." (L&F 20:1)

Det är sedan dess tradition att kyrkans vårkonferens hålles så att någon av konferensdagarna infaller den 6 april.

Två år senare följde en annan uppenbarelse, som hade stor betydelse då och som till och med har ännu större betydelse idag då vi ser den i ljuset av kyrkans ökande medlemsantal. Detta är ett citat som skall bli något av ett tema för det jag skall komma att säga idag:

"Ty Sion måste tillväxa i skönhet och i helighet. Dess gränser måste utvidgas. Dess stavar måste styrkas. Ja, sannerligen säger jag eder, att Sion måste stå upp och iföra sig sin högtidsskrud." (L&F 82:14)

Sion, så som det används här, betyder utan tvivel kyrkan. Vid den tiden fanns det i kyrkan bara en liten grupp medlemmar och de hade just börjat utvecklas som organisation efter att ha fått utstå en hård behandling av fiender utanför kyrkan. Dessa medlemmar hade blivit ledda att samlas i Jackson County i Missouri, som Herren hade kallat "Sions land".

Som för att betona för dessa tidiga kämpande medlemmar deras mål i världen sade Herren följande till dem:

"Därför, sannerligen så säger Herren: Låt Sion glädja sig, ty detta är Sion: *De renhjärtade.* Därför, låt Sion glädja sig, medan alla de ogudaktiga skola sörja." (L&F 97:21)

För att vara värdig en sådan helig benämning som Sion måste kyrkan tänka på sig själv som en brud klädd för sin brudgum, som Johannes uppenbararen skrev då han i en syn såg den Heliga staden där de rättfärdiga bodde, prydd som en brud med Guds lamm som sin brudgum. Här visas det förhållande som Herren önskar ha för att hans folk skall bli mottaget av vår Herre och Mästare: som en brud som skulle pryda sig i en vacker klänning för sin brudgum.

Den regel varefter Guds folk måste leva för att vara värdiga att bli accepterade i Guds ögon, anges i den text som jag hänvisade till. Detta folk måste utvecklas i skönhet inför världen, det måste ha en inre älskvärdhet som kan ses av mänskligheten som en återspegling av helighet och av de egenskaper som följer därmed. Sions gränser, inom vilka de rättfärdiga och renhjärtade må bo, måste nu börja utvidgas. Sions stavar måste styrkas. Allt detta för att Sion skall kunna resa sig och lysa genom att bli allt flitigare i att föra ut frälsningsplanen över världen.

I kyrkans barndom utvisade Herren en tid då de tidigare samlingsplatserna inte skulle rymma alla som skulle samlas av den orsak som han förkunnade att hans kyrka skulle samlas för. Så lyder hans ord:

"ty så skall min kyrka kallas i de sista dagarna, ja, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga." Sedan befallde han: "Stån upp och lysen att edert ljus må vara ett baner för folken." (L&F 115:4-5)

Här anges tydligt att framkomsten av hans kyrka i denna tid var början på uppfyllelsen av den gamla profetian att "det berg där HERRENS hus är skall stå där fast grundat och vara det yppersta ibland bergen och upphöjt över andra höjder; och alla hednafolk skola strömma dit, ja, många folk skola gå åstad och skola säga: 'Upp, låt oss draga åstad till HERRENS berg, upp till Jakobs Guds hus, för att han må undervisa oss om sina vägar, så att vi kunna vandra på hans stigar." (Jes 2:2-3)

I dessa uppenbarelser talar Herren om organiserade enheter av kyrkan vilka benämns stavar, och som de som inte delar vår tro kan tänka på som stift. Dessa enheter som är organiserade på detta sätt har följande syften: för det första, som ett försvar mot dem som är fientliga mot Herrens verk, både synliga och osynliga. Aposteln Paulus sade beträffande

dessa fiender, vilka vi borde uppmärksamma:

"Ty den kamp vi hava att utkämpa är en kamp icke mot kött och blod, utan mot furstar och väldigheter och världshärskare, som rada här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna." (Ef 6:12)

Dessa organisationer skulle vara vad som tidigare sades i en uppenbarelse, som "en tillflykt undan stormen och vreden, när den skall utgjutas över hela jorden obemängt." (L&F 115:6)

I förordet till alla de uppenbarelser av Herren som han gav från begynnelsen av denna tidshushållning, utfärdade han denna ödesdigra varning, som aldrig får glömmas av oss. Denna profetiska varning från 1831 gavs för att, enligt vad Herren förklarade, "alla människor skola veta, att den dag snart kommer – stunden är ännu icke kommen men är nära för handen – då friden skall borttagas från jorden, och djävulen fa makt över sitt eget rike." (L&F 1:35)

Nu 142 år senare bevittnar vi denna tids raseri, då Satan har makt över sitt eget rike, sådan stor makt att till och med Mästaren på sin tid talade om honom som världens furste, fienden till all rättfärdighet.

Trots dessa hemska förutsägelser och bevisen på deras fullbordan som vi verkligen har inför oss idag, finns det ett löfte i denna uppenbarelse om en ännu större makt att omkullkasta Satans planer att tillintetgöra Herrens verk. Här ger Herren detta löfte till den Allrahögstes heliga, de rättfärdiga i hjärtat, vilka han omtalar som "Sions folk". Detta är vad han sade:

"Men Herren skall hava makt över sina heliga och regera mitt ibland dem och skall komma ned för att hålla dom över Edom eller världen." (L&F 1:36)

Detta syftar på världen i samma betydelse som då Mästaren talade om den världslighet för vilken han varnade sina lärjungar. Han sade att trots att de skulle omges av världen, måste de hålla sig borta från de synder som finns däri.

Jag tror att det aldrig sedan skapelsen funnits en tid då Herren har låtit djävulen förstöra hans verk, utan att hans makt blivit manifesterad mitt ibland de rättfärdiga för att rädda verket från att bli helt tillintetgjort.

Idag bevittnar vi Herrens löfte att "om I viljen fästa blicken allena på min ära", vilket enligt vad han förkunnade för profeten Moses var att "åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan", "skola edra kroppar bliva uppfyllda med ljus, och intet mörker skall vara i eder, och den kropp, som är fylld med ljus förstår allting." (L&F 88:67)

Vi har också blivit lovade av Herren: "Given akt och sen. Jag skall hava omsorg om edra hjordar och uppresa äldster och sända dessa till dem. Se, jag skall i rätt tid påskynda mitt verk." (L&F 88:72-73)

Idag ser vi hur Herrens hand är mitt ibland de heliga, medlemmarna i kyrkan. Aldrig i denna tidshushållning, och kanske aldrig tidigare under någon tidsperiod, har det rått en sådan känsla av brådska bland medlemmarna i denna kyrka som idag. Hennes gränser utvidgas, hennes stavar blir starkare. I kyrkans tidigaste år gavs det särskilda platser till vilka de heliga skulle samlas och Herren sade att dessa samlingsplatser inte skulle ändras, men han gjorde detta tilllägg: "förrän den dagen kommer, då det icke finnes mera rum för dem. Då har jag andra ställen som jag skall utpeka för dem till Sions skydd eller styrka, och dessa skola kallas stavar". (L&F 101:21)

Vid områdeskonferensen i Mexico City i augusti 1972 gjorde äldste Bruce R McConkie i de tolvs råd några kommentarer i ett tankeväckande tal angående detta ämne och jag citerar några meningar ur hans tal:

"Om denna härliga tid av återställelse och insamling sade en annan nephitisk profet: 'Herrens förbund, som han har gjort med hela Israels hus', att den 'tiden kommer, då de skola bliva återställda till Guds sanna kyrka och fårahus, då de skola bliva samlade till sina arveländer och bliva bosatta i alla sina förlovade länder.' (2 Ne 9:1-2)

Jag vill nu fästa er uppmärksamhet på det faktum som fastställs i skrifterna, att Israels insamling innebär att den sanna kyrkan samlas att man kommer till kunskap om den sanne Guden och hans frälsande sanningar och tillbedjer honom i de heligas församlingar i alla nationer och bland alla folk. Lägg märke till att dessa uppenbarade ord talar om Herrens *fårahus*, om att Israel skall samlas till *sina arveländer*, om att Israel skall *bosätta sig i alla sina förlovade länder* och om att det skall finnas församlingar av Herrens förbundsfolk i *alla nationer, som talar alla språk* och *bland alla folk* då Herren kommer tillbaka."

Äldste McConkie avslutade sedan detta uttalande, som verkligen betonade det stora behovet av undervisning för och utbildning av lokala ledare för att kyrkan skall byggas upp inom deras egna länder:

"Samlingsplatsen för de mexikanska heliga är Mexico. Samlingsplatsen för de heliga i Guatemala är Guatemala. Samlings-

platsen för de brasilianska heliga är Brasilien och så fortsätter det över hela jordens längd och bredd. Japan är för japanerna, Korea för koreanerna, Australien är för australiensarna, varje nation är samlingsplats för sitt eget folk."

Den fråga som ställs oftast av de nyfikna är: "Hur förklarar ni denna kyrkas fenomenala tillväxt, när så många andra är på tillbakagång?"

Bland de primära och många faktorer som bidrar till kyrkans ständiga tillväxt, skall jag nämna endas några få, som de som ställer denna fråga kan fundera över. Man kan inte längre betrakta denna kyrka som en "Utahkyrka" eller som en "amerikansk kyrka" utan kyrkans medlemmar är nu utspridda över jorden i 78 länder och man undervisar om evangeliet på 17 olika språk för närvarande.

Detta starkt ökade medlemsantal är idag vårt mest krävande problem, och fastän vi gläder oss mycket åt en sådan starkt utbredd expansion, ställer det stora krav på kyrkans ledning när det gäller att lösa många problem.

Två grundläggande principer har alltid lett kyrkans ledare i deras strävan efter att klara av dessa omständigheter. Det första som de som är intresserade av kyrkan görs uppmärksamma på är den grundläggande principen om frälsningsplanen från tiden före denna världs grundande, den plan, som är för mänsklighetens återlösning och som har uppenbarats för profeterna i denna tidshushållning och som inte har ändrats, ty som aposteln Paulus förkunnade på sin tid, så säger vi även idag:

"Men om nagon, vore det ock vi själva eller en ängel från himmelen, förkunnar evangelium i strid mot vad vi hava förkunnat för eder, så vare han förbannad.

Ty det vill jag säga eder, mina bröder, att det evangelium som har blivit förkunnat av mig icke är någon människolära.

Det är ju icke heller av någon människa som jag har undfått det eller blivit undervisad däri, utan genom en uppenbarelse från Jesus Kristus." (Gal 1:8, 11-12)

Om vi skulle svara dem som frågar oss varför kyrkan växer så stadigt, skulle vi svara att den första fundamentala orsaken är att vi har följt vår kurs när det gällt att undervisa om kyrkans fundamentala lärosatser. Vi säger i en av våra trosartiklar:

"Vi tro (och kan vi tillägga, vi predikar) allt vad Gud har uppenbarat, allt vad han nu uppenbarar och vi tro, att han ännu skall uppenbara många stora och viktiga ting angående Guds rike." (Nionde trosartikeln)

I en av de senaste uppenbarelserna från Herren i denna tidshushållning, talade han om orsaken till förvirringen bland de många kyrkor som då fanns. De hade, sade han, "avvikit från mina förordningar och brutit mitt eviga förbund. De söka icke Herren för att införa hans rättfärdighet, utan var och en vandrar sin egen väg och efter sin egen guds avbild, som är en avbild av världen ..." (L&F 1:15-16)

Därför var det nödvändigt med en ny återställelse, vilket han klart deklarerade:

"Därför har jag, Herren, kallat min tjänare Joseph Smith den yngre och talat till honom från himmelen och givit honom befallningar, emedan jag visste, att olyckor skulle drabba jordens invånare.

Jag har även givit befallning åt andra att kungöra detta för världen, och det har allt skett för att det som skrivits av profeterna skulle fullbordas ...

utan var och en må tala i Herren Guds, ja, världens Frälsares namn, ...

så att fullheten av mitt evangelium må kungöras av de svaga och ringa till världens ändar och för konungar och regenter.

... enligt deras språk, så att de skulle kunna förstå dem." (L&F 1:17-18, 20, 23-24)

Det finns de som talar om en ekumenisk rörelse, där man i teorin antar att alla kyrkor skall föras tillsammans i en världsomfattande organisation. Det skulle förmodligen betyda att de skulle uppge sina grundläggande principer och förenas i en dunkel organisation som inte nödvändigtvis skulle vara grundad på de principer som alltid varit Jesu Kristi kyrkas lära ända från begynnelsen.

När man klart förstår Herrens uppenbarelser finns det i dessa den enda grunden till en enad och världsomfattande kyrka. Detta kan inte åstadkommas genom människogjorda dogmer, det kan endast åstadkommas då Jesu Kristi evangeliums principer predikas och praktiseras, enligt vad aposteln Paulus förklarade för efesierna. Han sade att kyrkan är byggd "på apostlarnas och profeternas grundval, där hörnstenen är Kristus Jesus själv." (Ef 2:20)

Kyrkans mission har också definierats:

"Och den varnande rösten skall ljuda för alla människor från mina lärjungars mun, vilka jag utvalt i dessa sista dagar.

Därför ljuder nu Guds röst över hela jorden, på det alla som vilja må höra:" (L&F 1:4, 11)

I enlighet med denna instruktion, och ända från kyrkans början, har vi sänt ut missionärer till alla delar av världen. Idag har vi ett

ökande antal missionärer, de flesta är unga män, som har blivit lärda från barndomen att förbereda sig för en kallelse att tjäna som missionärer.
Från en handfull missionärer i kyrkans tidigaste dagar har detta antal ökat så att vi nu har över 17.000, som på egen eller föräldrarnas bekostnad verkar under en tid av två år eller mer. Var och en har den övertygelsen i sitt hjärta att den som är kallad på detta sätt har blivit gudomligt utsedd därtill och till att utföra sin mission i varje del av världen dit han blir kallad.
En annan orsak som kan anges till ökningen i Herrens verk är att det kanske aldrig tidigare funnits så många människor i världen som söker svar på sina problem.

Fastän Jesu Kristi evangeliums principer inte har ändrats, måste vårt sätt att möta behoven i vår moderna värld uppfylla tidens krav. Lyckligtvis har Herren i sina uppenbarelser till denna kyrka givit de riktlinjer efter vilka vi skall uppfylla tidens krav. Frälsningsplanen beskriver det sätt varigenom han vill att vi skall behandla människornas timliga behov. Välfärdsplanen i kyrkan tar hand om de nödlidande. Där de nyblivna medlemmarna finns består den timliga frälsningsplanen huvudsakligen i att lära människorna att ta hand om sig själva. Herren har givit oss ett skydd mot de förfärliga attacker som hemmet och familjen utsätts för. De skyddas genom att man stärker hemmet och ger föräldrarna riktlinjer i att lära barnen sådana grundläggande principer som ärlighet, dygd, redbarhet, sparsamhet och flit.

Kyrkan bryr sig om den individuella medlemmen, från barndomen till ungdomen, från ungdomen till vuxen ålder. Den fyller medlemmarnas behov i vilken ålder de än är.
Som svar på frågan om det inte varit flera medlemmar som avfallit från kyrkan, har vi alltid svarat med att erinra om Mästarens liknelse om såningsmannen som gick ut för att så. En del av säden föll i god jord, men av den säd som föll i god jord gav en del trettiofalt igen, en annan del gav sextiofalt och ännu en del gav nittiofalt igen. I ungefär samma utsträckning finns det medlemmar som är delvis aktiva, en del som är mer än det och en del som är helt och hållet aktiva i kyrkan, men vi bryr oss alltid om dem som har kommit bort och försöker alltid få dem tillbaka till full aktivitet.

Men den kanske allra viktigaste orsaken till kyrkans tillväxt är de individuella vittnesbörd om gudomligheten i detta verk som finns i hjärtat hos kyrkans medlemmar. Ty kyrkans styrka ligger inte i antalet medlemmar, inte i mängden tionde och andra offer som betalas av trofasta medlemmar, inte heller i mängden kapell och tempelbyggnader, utan den är resultatet av att det i hjärtat hos kyrkans trogna medlemmar finns en övertygelse om att detta verkligen är Guds kyrka och rike på jorden. Utan denna övertygelse skulle, som en känd affärsbekant till mig sade: "Kyrkans välfärdsplan vara en enda röra". Inte heller missionärsverksamheten skulle blomstra och medlemmarna skulle inte med trofasthet bidra på ett generöst sätt till att finansiera kyrkans många olika verksamhetsgrenar. Hemligheten med denna kyrkas styrka kan man finna i ett yttrande av en president för en studentorganisation vid ett av våra statliga universitet, vars namn jag naturligtvis inte avslöjar.

Så här skrev han i ett personligt brev till mig:
"Tillsammans med de radikala idéer som sveper över landet har det kommit en nedbrytning av familjebanden, som förkastas i mångt intellektuella kretsar. Landet tycks ansättas av sexualupplysning, aborter, planerat föräldraskap, pornografi, kvinnans frigörelse, sammanboende, sexuella förbindelser före äktenskapet och otrohet efter äktenskapet . . .
Och sedan avslutade denne unge studentledare sitt brev med denna hjärtevärmande deklaration, som jag vet kom från djupet av hans hjärta.
Han skrev:
"President Lee, jag vill att du skall veta att de sista dagars heliga studenter vid detta universitet som håller buden står bakom dig till 100 %. Vi tackar Gud för att vi har ledare som kan stå fasta mot ondskans raffinerade krig mot hemmet, den mest betydelsefulla enheten i världen. Tack för att du är den sorts person som vi ungdomar som växer upp i denna förvirrade värld kan förstå och följa."
För att tala samma språk som denne klarsynte student, jag är övertygad om att den främsta orsaken till denna kyrkas styrka är att de som håller Guds bud är hundraprocentigt bakom denna kyrkas ledarskap. Utan detta eniga stöd vore det lätt att förstå att denna kyrka inte kunde gå framåt och möta vår tids krav. Vi uppmanar kyrkans samtliga medlemmar att hålla Guds bud, ty däri ligger världens trygghet. Då man håller Guds bud, är man inte bara övertygad om att den rätta kursen följs under kyrkans ledarskap, utan man har också Herrens ande som vägledare i allt vad man gör, ty varje döpt medlem fick en helig begåvning då han döptes, och den har för-

länats till varje döpt medlem i kyrkan genom prästadömets auktoritet, nämligen den Helige Andens gåva. Mästaren sade att denne skulle lära oss allt och påminna oss om allt vad han sagt oss och även visa oss sådant som skall komma. (Se Joh 14:26)
Det är då lätt att förstå att det stora ansvar som kyrkans ledare och lärare har är att övertyga, att undervisa, att leda rätt, så att den allsmäktige Gudens bud efterlevs på sådant sätt att människan skyddas från att falla i den ondes fälla, vilken försöker övertyga henne om att inte tro på Gud och inte följa kyrkans ledare.
Jag önskar bära mitt heliga vittnesbörd om, att eftersom jag känner till gudomligheten i detta verk, vet jag att det kommer att bestå. Och trots att det kan finnas fiender inom och utom kyrkan som försöker finna fel och underminera kyrkans inflytande i världen, kommer denna kyrka att gå framåt på ett triumfartat sätt och den kommer att motstå tidens prövningar medan alla mänskliga ansträngningar och vapen riktade mot Herrens ord kommer att tillintetgöras. Jag vet att vår Herre och Mästare Jesus Kristus är denna kyrkas överhuvud, att han dagligen har kontakt med mänskligheten genom kanaler som han känner till, inte bara med kyrkans ledare i höga ämbeten utan också med enskilda medlemmar, då de håller Guds bud. Om detta bär jag mitt heliga vittnesbörd och lämnar min välsignelse till alla de trofasta i kyrkan och i hela världen, i Herren Jesu Kristi namn. Amen. O

Följ kyrkans ledare

HAROLD B LEE

Jag har fått ett brev från en man som tror sig ha funnit något i hieroglyfer på något han upptäckt som är svaret på en massa saker som ligger framför oss. När jag tittade på detta erinrade jag mig underligt nog ett tal som jag hört från denna talarstol av president Anthony W Ivins den 4 oktober 1931. Att jag kom att tänka på det – jag tror att det var meningen att jag skulle göra det – beror på att han på den konferensen höll ett tal som behandlade en nyligen publicerad bok som kallades Our Bible in Stone (Vår Bibel i sten). Många av er kommer nog ihåg att denna i huvudsak handlade om Cheopspyramidens uppresande, symbolism och profetiska karaktär. Sedan man studerat måtten, symbolerna och uppteckningarna i pyramiden, om det fanns några, sade man att år 1928 skulle bli inledningen till en period av stora svårigheter, vilka skulle kulminera år 1936. Denna period skulle enligt dessa studenter sluta med Herrens ankomst och grundandet av en tid av fred, lycka och god vilja bland människorna.

Sedan gav president Ivins dessa visa rad beträffande denna bok: "Mina bröder, ... jag har talat om denna lilla bok och dess innehåll därför att jag vill att ni skall förstå. Den kommer säkert att gå ut i missionerna och våra äldster kommer kanske använda den. Jag vill helt enkelt varna er för varje slag av sensationslystnad ... Jag vill inte säga att dessa slutsatser är felaktiga, men jag vill säga att de inte kommer till oss som kyrkans röst, och inte heller kan de accepteras som sådana."
Sedan sade han något som slog mig som mycket betecknande. Han sade: "Broder J Golden Kimball sade igår att han trodde mycket starkt på sanndrömmar." Jag vill att ni skall tänka på det. Det överensstämmer med mina känslor. Jag tror också starkt på drömmar som besannats.
"Jag erinrar mig det faktum", sade han, "att omedelbart efter världskrigets slut förkunnade dessa personer som studerat pyramiderna och publicerat detta, att år 1928 skulle det enligt deras mått och kalkyler börja en tid av svårigheter och sorger för världens befolkning, att människorna måste ödmjuka sig inför Herren och att denna tid skulle fortsätta till år 1936 ... Vi vet alla att åtminstone en del av denna dröm har gått i uppfyllelse."
Sedan han kommenterat den ekonomiska situationen i nationerna på den tiden, 1930-talet, avslutade president Ivins sitt tal med följande djupa visdomsord: "Mina bröder och systrar, vad skall vi nu göra åt det här? Var bara lugna och vänd er till Herren. Jag vädjade till människorna att de skulle ställa sina hus i ordning och göra sig skuldfria för jag visste att detta skulle komma, för Gud själv har genom sin Enfödde son förkunnat det.
Nu mina bröder och systrar, om kyrkan har något att säga er, kommer det från den direkt och inte från något som andra människor skrivit. Det kommer till er på ett sådant sätt att ni kan förstå det. Det kommer inte att vara spekulativt. Det kommer att komma till er filosofiskt, sanningsenligt och styrt av sunt förnuft. Må Gud välsigna er", sade han, "är min

ödmjuka bön . . ." (Conference Report, oktober 1931, sid 87-94)

Det här är något som behöver upprepas för denna stora grupp prästadömsbärare, därför att det finns vissa personer som påstår sig ha en god ställning i kyrkan och som gör vissa skriverier. De är mycket detaljerade när de berättar om sitt förflutna och sitt nuvarande samröre med kyrkan och sin aktivitet i förord och reklam. De gör sensationella förutsägelser och observationer och för att få det att se ut som om kyrkan sanktionerade det de skriver, använder de citat och tal av kyrkans ledare, tidigare och nuvarande, som är tagna ur sitt sammanhang på ett sådant sätt att det verkar som om dessa citat bekräftar innehållet i den bok de önskar sälja till kyrkans medlemmar, som därigenom luras att att acceptera det de skrivit såsom varande från källor som ej behöver ifrågasättas.

Vi har också en del som påstår sig vara trofasta som drar nytta av att de heliga samlas till våra generalkonferenser och som gått så långt att de bestämmer gruppmöten i eget intresse i den uppenbara förhoppningen att de härigenom kan få många av våra konferensbesökare att komma till deras möten, även om det tvingar dem att vara borta från mycket viktiga instruktionsmöten på konferenserna.

Dessutom finns det illasinnade personer som använt sig av tillfällen att tala på kyrkans möten, brasaftnar, prästadömskvorum, sakramentsmöten. Nu känner vi det vara av yttersta vikt att höja en varningens röst så att våra medlemmar skyddas mot sådana som alltför tydligt söker tillfälle att sprida egen propaganda för egna intressen.

Vi måste uppmana prästadömsledarna använda stor urskillning när de sållar fram vilkas motiv på ett allvarligt sätt kan ifrågasättas.

Nu skulle jag vilja säga något om att hedra prästadömet. Mycket har sagts om detta i kväll. Jag skulle vilja läsa en del av en kort uppenbarelse som gavs genom profeten Joseph Smith till Edward Partridge år 1830:

"Så säger Herren Gud, den Starke i Israel: Se, jag säger dig, min tjänare Edward, att du är välsignad, och dina synder äro dig förlåtna, och du har blivit kallad till att predika mitt evangelium som med en basuns röst.

Jag skall lägga min hand på dig genom min tjänare Sidney Rigdons hand, och du skall få min Ande, den Helige Anden, ja, Hugsvalaren, som skall lära dig rikets fridsbudskap, . . .

Nu giver jag dig denna kallelse och detta bud rörande alla människor:

Alla som komma till mina tjänare Sidney Rigdon och Joseph Smith den yngre och mottaga denna kallelse . . . skola ordineras och utsändas att predika det eviga evangeliet bland nationerna, . . .

Detta bud skall givas min kyrkas äldster, att varje man, som mottager det med uppriktigt hjärta, skall ordineras och utsändas, såsom jag har talat.

Jag är Jesus Kristus, Guds Son. Därför, omgjorda dina länder och jag skall med hast komma till mitt tempel . . ." (L&F 36:1-2, 4-5, 7-8)

Jag vill särskilt hänvisa till en vers och sedan göra några kommenterar beträffande att hedra prästadömet. Lägg märke till vad Herren sade: "Jag skall lägga min hand på dig (Edward Partridge) genom min tjänare Sidney Rigdons hand, och du skall få min Ande, den Helige Anden, ja, Hugsvalaren, som skall lära dig rikets fridsbudskap".

Häromkvällen hade jag besök av några unga scouter, som var i den åldern att de snart skulle ordinerads till diakoner, och jag frågade dessa unga män: "Nu när ni skall bli diakoner, vet ni vad en diakons plikter är?" Och allihop svarade: "En diakons plikt är att dela ut sakramentet."

Och jag sade: "Jag skulle vilja att ni nu tänkte lite annorlunda på det. Det är inte så man skall förklara en diakons plikt. Vad menas det med att dela ut sakramentet? När en diakon bär brödets och vattnets emblem, vilka har blivit välsignade för deras skull som skall ta del av dem, då är det en förnyelse av ett förbund, att om de håller Guds bud och kommer ihåg Herren Jesus Kristus, som dessa emblem står för, kommer de att få Herrens ande med sig."

En diakon har alltså plikten att representera Herren och dela ut dessa emblem och sålunda vara Herrens medhjälpare när det gäller att överlämna dessa till kyrkans medlemmar.

Om ni frågar en lärare vilka hans plikter är, kan det hända att han svarar: "Det är att gå på hemlärarbesök." Men anta att ni säger till honom: "När du går på hemlärarbesök representerar du Herren och du skall besöka varje medlems hem för att se till att de gör sina plikter och se till att de alla håller Guds bud." En prästs plikter är att "predika, undervisa, förklara, förmana, döpa och att betjäna vid sakramentets utdelande, att besöka medlemmarna i hemmen och förmana dem att bedja högt och i lönndom och att fullgöra alla familjeplikter". (L&F 20:46-47) De bör ha i minnet när de utför denna verksamhet att de handlar å Guds vägnar och är ansvariga inför honom.

Då vi officierar i Herrens namn, som bärare av prästadömet, gör vi det i vår himmelske Faders namn och å hans vägnar. Prästadömet är den kraft varigenom vår himmelske Fader arbetar genom människor, genom diakoner, genom lärare, genom präster och jag har en känsla av att vi inte inpräntar det hos våra unga män. De tar inte förståendet av sitt prästadöme så allvarligt som de skulle kunna göra det. Om de gjorde det, skulle de alltid vilja vara så som president Tanner har sagt om biskop Featherstone. De skulle alltid vilja göra sitt bästa av sitt utseende när de utövar sitt prästadöme. Deras hår skulle vara i ordning, deras kläder och utseende skulle återspegla den helighet de skulle känna i utförandet av deras plikter i prästadömet. Jag har haft den känslan. Jag har aldrig utfört en förordning, såsom att välsigna en sjuk, utan att först se till att jag var ordentligt klädd, om jag varit i trädgården eller något sådant, för jag har alltid velat visa mig från den bästa sidan, därför att jag tyckt att när jag gjort det har jag nalkats Herren själv och jag har velat visat mig från min bästa sida i hans närvaro.

Bröder, jag är rädd att en del av våra äldster inte förstår detta, att när

de officierar som äldster i kyrkan, eller som sjuttio eller högpräster, är det Herren som genom dem verkar for dem som de betjänar. Jag har ofta tänkt att en av orsakerna till att vi inte hedrar vårt prästadöme är att vi inte förstår att när vi bär prästadömet verkar Han genom oss, genom det heliga prästadömets kraft och jag skulle önska att vi alla kunde ha den känslan och också lära våra ungdomar vad det betyder att hålla prästadömet och hedra det.

I kväll har vi, mina bröder, vidrört flera ämnen. Vi kommer till er, en av de allra största grupper prästadömsbärare som någonsin varit församlade enligt vad vi förstår. Vilket inflytande! Vid denna konferens sessioner har ni fått er uppmärksamhet riktad till några av de farligaste tendenserna i det offenliga livet, sexualundervisning, pornografi, lössläppthet, som hejdlöst griper omkring sig i världen. Bröderna i prästadömet, denna armé, skulle, om de ville utsträcka allt det inflytande de kan ge och verkligen hedra prästadömet som representanter för vår himmelske Fader, utstråla en sådan kraft och makt, att om de använde prästadömet i våra olika samhällen skulle dessa ting inte tillåtas fortsätta utan starkt motstånd från den levande Gudens prästadöme.

Vi maste kalla oss själva till nytt tjänande och nytt ansvar och vi får inte sta lättjefullt vid sidan och lata dessa ting fortgå opatalade. Var ungdom är i fara. Håll era hem starka, bröder.

Se till, som vi alla har försökt att säga och som jag har upprepat många gånger och nagra har citerat pa denna konferens, att "det största av Herrens verk som ni bröder nagonsin kommer att göra som fäder kommer att vara inom väggarna till era egna hem." Nonchalera inte era hustrur, bröder. Nonchalera inte era barn. Ta er tid med familjens hemafton. Håll era barn nära er. Lär dem, led dem och skydda dem. Det har aldrig funnits en tid da vi så väl behövt hemmets styrka och solidaritet. Om vi gör det kommer denna kyrka att växa med stormsteg i styrka och inflytande över hela världen. Ni behöver inte längre bli betraktade som konstiga. Vi bör stå fast vid de ting som är hederliga, rättfärdiga, rena, dygdiga och sanna.

Bröder i prästadömet, vi älskar er. Vi står redo. Om ni ber för oss, skall vi försöka leva upp till dessa höga förväntningar. Gud är vår hjälpare. Vi inser vilket oerhört stort ansvar vi har och om vi inte kan vara förvissade om er tro, lojalitet och att ni till hundra procent håller Guds bud, kan vi inte bära det.

Jag citerade på inledningssessionen av denna konferens ett underbart brev som jag fått från en studentkårsordförande som är mycket oroad över de ting som pågår på universitetet och runt omkring i det samhälle där han rör sig och han sade vidare: "Jag kan förvissa er om att varje sista dagars helig vid detta universitet som haller Guds bud till hundra procent stöder er." Bröder, jag vet att det är sant i hela kyrkan. Varje sista dagars helig som håller buden följer kyrkans ledare. Efter samma bedömning kan ni vara säkra på att om ni finner några som inte är villiga att följa kyrkans ledare, så håller dessa inte Guds bud till hundra procent.

Sa detta är ett upprop till handling — handling hur da? Att halla Guds bud sa att vi kan göra anspråk pa de välsignelser vi sa väl behöver denna tid av osäkerhet. i denna tokiga upp-och-nervända varld, som nagra har talat om, och som vara ungdomar tycks känna av. I detta nya program för de unga är det vår enda förhoppning att vi genom att intensifiera prästadömets ansvar för ungdomsorganisationerna kan stärka dem så att de kan nå fram till dessa unga män och kvinnor som så väl behöver prästadömets vårdande inflytande, för genom att göra det är vi säkra på att vi kan hjälpa till att fostra en rättfärdig generation som kan fortsätta verket i de tider som ligger framför oss.

Jag bär mitt högtidliga vittnesbörd, mina älskade bröder, om att dessa ting som sagts i kväll har uttalats genom inspiration från Herren och vi ber er tänka över dem, bedja om dem, bedöma dem med eftertanke och inte kritiskt höja era röster.

Jag bär detta vittnesbörd och lämnar er mina välsignelser denna kväll och beder att Guds välsignelser skall vara med er, prästadömet i kyrkan, Sions styrka, ryggraden till Guds rike på jorden. Detta beder jag och lämnar er min välsignelse i Jesu Kristi namn. Amen. O

" Stån på heliga platser "

HAROLD B LEE

Min själ är fylld av glädje när jag tänker på de stora män som Herren har satt att tjäna i kyrkan som generalauktoriteter och på alla andra som har tjänat, de tolvs regionrepresentanter, de tolvs missionsrepresentanter och de sjuttios första råd, samt alla som tjänar i de olika organisationerna. När vi har sett dem sättas i nyckelställningar har vi förundrat oss över hur det har skett. När vi har behövt en person till ett särskilt ämbete har vi fått rätt man på rätt plats på ett nära nog mirakulöst sätt.

När jag lyssnade till bröderna kom jag ihåg de instruktioner som profeten Alma gav när en grupp omvända väntade på stranden för att döpas. När han förklarade för dem arten av det förbund som de skulle ingå som döpta medlemmar, sade han:

"... eftersom I nu åstunden att inkomma i Guds hjord och kallas hans folk samt äro villiga att bära varandras bördor, på det de må vara lätta,

ja, eftersom I ären villiga att sörja med dem som sörja, samt trösta dem som behöva tröst och stå såsom vittnen om Gud under alla tider och i allting och överallt var I ären ...

nu säger jag eder, om I av allt hjärta åstunden detta, vad kunnen I då invända emot att bliva döpta i Herrens namn, såsom bevis inför honom på att I haven ingått förbund med honom att I viljen tjäna honom och hålla hans bud så att han kan utgjuta sin Ande över eder i rikligare mått?" (Mosiah 18:8—10.)

Jag riktar er uppmärksamhet på en av dessa fordringar:

"... äro villiga att bära varandras bördor, på det de må vara lätta."

Om jag skulle fråga er vilken som är den tyngsta börda man kan få att bära i detta liv, vad skulle ni då svara? Den tyngsta börda som man måste bära i detta liv är syndens börda. Hur hjälper man någon att bära syndens tunga börda, så att den kan bli lätt?

För några år sedan satt president Romney och jag på mitt kontor. Dörren öppnades och en fin ung man kom in med bekymrad min och sade: "Bröder, jag skall gå till templet för första gången i morgon. Jag har gjort en del fel tidigare och jag har gått till min biskop och stavspresident och talat om alltsammans. Efter en tid för omvändelse, sedan de försäkrat sig om att jag inte gått tillbaka till mina fel, har de nu bedömt att jag är mogen att gå till templet. Men bröder, det räcker inte. Jag vill veta, och hur kan jag få reda på det, om Herren också har förlåtit mig."

Vad skulle ni svara någon som kom till er och ställde denna fråga? När vi begrundade den ett ögonblick kom vi ihåg konung Benjamins tal som står i Mosiahs bok. Där var en folkskara som nu bad att få bli döpt och de sade att de såg sig själva i sitt sinnliga tillstånd:

"... De ropade alla högt som med en röst och sade: O, varkunna dig och tillämpa Kristi försonande blod på det vi må få förlåtelse för våra synder och våra hjärtan måtte bliva renade ...

När de hade talat dessa ord, kom Herrens Ande över dem, och de blevo fyllda med glädje, emedan de fått förlåtelse för sina synder och samvetsfrid ..." (Mosiah 4:2—3)

Där var svaret.

Om den tid kommer när ni har gjort allt ni kan för att omvända er från era synder, vem ni än är, var ni än är, och har gjort all den gottgörelse som ni kan; om det var något som påverkar er position i kyrkan och ni har gått till de rätta auktoriteterna, då kommer ni att vilja ha denna bekräftelse på om Herren har accepterat er eller inte. Om ni under er självbegrundan söker efter och finner denna samvetsfrid, så kan ni genom detta tecken veta att Herren har accepterat er omvändelse. Satan vill att ni skall tro annorlunda och övertygar er ibland om att när ni nu har begått ett fel så måste ni fortsätta vidare utan möjlighet att vända om. Detta är en av de stora lögnerna. Förlåtelsens under är tillgängligt för alla dem som omvänder sig från sina onda gärningar och inte går tillbaka till dem, ty Herren har sagt i en uppenbarelse till oss i vår tid: "... Gån eder väg och synden icke mera, men åt den själ som syndar (d v s igen) skola hans förra synder tillräknas, säger Herren, eder Gud." (L&F 82:7) Ha detta i åtanke, alla ni som kanske bekymras av en syndabörda.

Och må ni som är lärare hjälpa till att lyfta denna tunga börda från dem som bär den och som har ett så förhärdat samvete att de hålls borta från aktivitet och de inte vet vart de skall vända sig för att få svar. Hjälp dem fram till omvändelsens och gottgörelsens dag, på det att också de kan få samvetsfrid, denna bekräftelse av Herrens Ande att han har accepterat deras omvändelse.

Den stora kallelsen nu har kommit i brödernas tal att hjälpa dem som är i behov av hjälp, inte bara timlig hjälp utan också andlig. De största underverk som jag ser i våra dagar är inte nödvändigtvis att sjuka kroppar botas, utan de största underverk jag ser är att sjuka själar botas, de som är sjuka till själ och ande och är nedslagna och missmodiga, på gränsen till nervöst sammanbrott. Vi försöker nå alla sådana, ty de är dyrbara i Herrens ögon, och vi vill inte att någon skall känna att han eller hon är bortglömd.

Får jag be om er uppmärksamhet ett ögonblick för att uttrycka min uppskattning över något som hände mig för en tid sedan, för flera år sedan. Jag led av magsår, som blev allt värre. Vi hade rest omkring i en mission. Nästa morgon fick min hustru Joan och jag en stark känsla av att vi borde åka hem så snart som möjligt, fastän vi hade tänkt stanna på några möten till.

På väg hem över landet satt vi i

planets främre del. Några medlemmar i kyrkan satt bakom oss. När vi närmade oss en viss punkt på färden lade någon sin hand på mitt huvud. Jag såg upp. Jag kunde inte se någon. Samma sak hände igen innan vi kom hem, också då med samma erfarenhet. Vem det var, genom vilka medel eller vilket medium får jag kanske aldrig veta, men jag visste att jag fick en välsignelse som jag några timmar senare märkte att jag behövde förtvivlat väl.

Så snart som vi kom hem ringde min hustru, som var mycket orolig, efter doktorn. Klockan var nu ungefär 11 på kvällen. Han bad mig komma till telefonen och frågade mig hur jag mådde och jag sade: "Jag är mycket trött, men jag tror jag kommer att klara mig bra." Men strax efter fick jag mycket svåra blödningar. Om de hade kommit medan vi satt i planet hade jag inte varit här idag och talat om det.

Jag vet att det finns gudomliga krafter som kommer oss till del när det inte finns någon annan hjälp.

När jag började inse hur överväldigande stort det ansvar var som jag nu har fått, om jag då satt mig ned och försökt tänka på bördan så skulle jag ha blivit tillintetgjord och helt ur stånd att bära den. Men när jag leddes av Anden att kalla två ädla män, president N Eldon Tanner och president Marion G Romney, vilkas kraftfulla undervisning och vittnesbörd ni har lyssnat till idag, så förstod jag att mitt ansvar inte var att bära dessa ansvarsåligganden ensam. Och när vi träffas vecka efter vecka i templet och ser ut över rummet och ser 12 trofasta, ståndaktiga män, män som valts ut ifrån världen och som fått det heliga apostlaskapets kraft, så vet jag att det inte finns några större män på jorden än dessa.

Ni stora ledare, stavspresidentskap, missionspresidentskap, biskopsråd, prästadömets kvorumledare, ni allesammans, ni trofasta heliga överallt, ni som ber för oss, jag vill att ni skall veta att vi ber allvarligt vid templets altare för alla ni trofasta som ber för oss. Vi är så tacksamma för er!

När jag nu står inför er i slutet av denna konferens, skulle jag vilja berätta för er om en händelse till, och jag är ledsen för att jag bara kan berätta delar av den på grund av begränsningarna av vissa saker i den.

Det var alldeles innan templet i Los Angeles skulle invigas. Vi höll alla på att förbereda oss för den stora tilldragelsen. Det var något nytt i mitt liv när jag ungefär klockan tre eller fyra på morgonen upplevde något som jag inte tror var en dröm, utan det måste ha varit en syn. Det verkade som om jag bevittnade en stor andlig sammankomst, där män och kvinnor reste sig upp två eller tre åt gången och talade i tungor. Stämningen var så ovanlig. Jag tyckte att jag hörde president David O McKays röst säga: "Om du vill älska Gud måste du lära dig att älska och tjäna människorna. Det är på detta sätt du visar din kärlek till Gud." Och jag såg och hörde också andra saker.

Och så har jag kommit till er idag, utan skuggan av ett tvivel i mitt sinne, att jag vet att den som presiderar över denna kyrka, vår Herre och Mästare, Jesus Kristus, är verklig. Jag vet att han är det. Jag vet att han är närmare oss än vi många gånger har en uppfattning om. De är inte en frånvarande Fader och Herre. De intresserar sig för oss och hjälper oss att förbereda oss för Frälsarens andra tillkommelse, vilken sannerligen inte är för långt borta på grund av de tecken som börjar bli uppenbara.

Allt ni behöver göra är att studera skrifterna, i synnerhet den inspirerade översättningen av Matteus, det tjugofjärde kapitlet, som står i Joseph Smiths skrifter i Den kostbara pärlan, där Herren bad sina lärjungar att stå på heliga platser och inte flytta sig, ty han kommer snabbt, men ingen människa vet timmen eller dagen. Detta är förberedelsen.

Undervisa era familjer under er hemafton, lär dem att hålla Guds bud, ty i detta ligger vår enda säkerhet i dessa dagar. Om de gör detta kommer den Allsmäktiges kraft att sänka sig över dem som dagg från himlen och den Helige Anden blir deras.

Detta kan vara vår vägledning och denna slags Ande skall leda oss och föra oss till sitt heliga hem.

Må Herren hjälpa oss att förstå och göra detta och uppfylla våra plikter och inte bli funna för lätta på domens dag för att vi inte har gjort allt vi kan för att befrämja hans verk i rättfärdighet, ber jag ödmjukt i Herrens Jesu Kristi namn, amen.

Tal hållet på den 143:e årliga generalkonferensen.

På Judéens slätt

BRUCE R McCONKIE

Petrus sade: "Om någon talar, så vare hans tal i enlighet med Guds Ord" (1 Petr 4:11), vilket betyder att han måste vara ledd av den Helige Andens kraft och det är det som jag framför allt annat önskar i denna stund.

Jag har rådgjort med Herren om vad jag skall säga. Jag har lagt fram några förslag för honom beträffande något som jag tyckte var ett passande ämne och jag bad honom naturligtvis om hans godkännande, ett godkännande som jag har fått. Och om jag nu får en talande tunga och ni ett lyssnande öra, då skall vi tillsammans vara förenade då vi nu söker dyrka Herren i ande och sanning.

Jag har skrivit en dikt som jag har kallat "På Judéens slätt"

Jag stod på Judéens slätt
och hörde från himmelens rymd
en Herrens ängel, fri från synd
förkunna Guds son blivit född.

På herdar som vaktade får om natten
kom ett skinande, härligt ljus
Och en helig kör från himmelens hus
såg Guds son få sin jordiska kropp.

Och ljuva röster sjöng denna kör:
"Må pris uppstiga till Gud så god
och frid till människor på jord.
Idag har Jesus, vår Frälsare fötts.
Till mig kom denna förvissning:
"Från himmelens höjd han sig begav
för att frälsa mig från synd och grav
Han är Guds Son, så ren och stor."

Frälsningen finns i Kristus. Han är vår Frälsare och Återlösare. Han kom till världen för att återlösa människan från den timliga och andliga död som fördes in i världen genom Adams fall och han gav oss en plan och en ordning för frälsningen som kallas för Jesu Kristi evangelium. Denna frälsningsplan går ut på att alla människor överallt skall ha tro på Kristus, skall omvända sig från sina synder, skall göra förbund i dopets vatten att hålla buden och tjäna Gud av hela sitt hjärta och sinne, sin förmåga och styrka, att de sedan skall erhålla den Helige Andens gåva och sällskap och därefter leva i rättfärdighet och hängivenhet hela sitt liv, med den förvissningen och det löftet att genom att göra så skall de få frid i detta livet och evig glädje i det tillkommande.

Nu är vi Herrens representanter. Han har givit oss fullheten av detta eviga evangelium. Himmelen har öppnats i vår tid. Guds röst har åter hörts. Änglar har kommit från hans närhet. Nycklar och makt, auktoritet och prästadöme har åter givits till dödliga män och än en gång har vi alla de lagar och förordningar och äger all den makt som behövs för att frälsa och upphöja en mänsklig själ. Vi har i detta rike, i denna kyrka, nycklarna till Guds rike, nycklarna till frälsning för alla människor överallt.

Och han har givit oss samma befallning som han gav till de människor i forna tider som hade liknande makt och den befallningen är att föra ut hans ord till hela världen och göra frälsningen tillgänglig för alla hans barn överallt. Detta ger oss ansvaret att lära oss hur vi skall göra detta, detta som är av sådan ojämförlig och evig storhet. Hur skall vi förkunna frälsningens sanningar bland vårt eget folk och föra ut budskapet om återställelsen till världen?

Det finns vissa eviga principer som ingår i detta, och det vi gör i vår tid är inte bara detsamma i fråga om princip, utan det är exakt och precis detsamma som profeterna och rättfärdiga människor har gjort i alla tidigare tidsåldrar.

Tidigt i denna tidshushållning sade Herren: ". . . Kyrkans äldster, präster och lärare skola lära mitt evangeliums grundsatser, vilka finnas i Bibeln och Mormons bok, vari fullheten av evangeliet finnes." (L&F 42:12) Sedan sade han vid ett annat tillfälle att vi var utsända "för att vittna för och varna folket . . ." (L&F 88:81)

Jag antar att dessa tva befallningar — a ena sidan att undervisa om evangeliets lära och å andra sidan vittna genom personlig kunskap att vi vet att de ting som vi förkunnar är sanna — jag antar att dessa illustreras på ett ypperligt sätt under Mosiahs söners regeringstid. Uppteckningen säger att ". . . de voro män med sunt förstand" och "de hade hängivit sig at bön och fasta och fördenskull hade de profetians ande och uppenbarelsens ande, och när de undervisade, gjorde de det med Guds makt och myndighet." (Al 17:2-3)

Detta ger oss två förutsättningar. Å ena sidan är vi skyldiga att känna till kyrkans lära. Vi skall kunna uppskatta det eviga livets ord. Vi skall kunna resonera så intelligent vi kan. Vi skall använda varje möjlighet som vi begåvas med för att förkunna frälsningens budskap och göra det förstaeligt för oss själva och för vår Faders andra barn. Men när vi har gjort det och även medan vi håller på med det, är det var skyldighet att bära vittnesbörd, att lata världen veta och våra medsyskon veta att vi i våra hjärtan, genom den Helige Andens uppenbarelser till vara själar, känner till sanningen och gudomligheten i verket och de lärdomar vi undervisar om.

Om jag får skulle jag vilja ta en klassisk illustration fran de gamla skrifterna om hur detta görs. Petrus och hans medbröder hade samma skyldighet pa sin tid som vi har i vår, att föra ut frälsningens budskap till jordens alla hörn. Jag tror att Petrus

läste och predikade om de uppenbarelser som Jesaja och profeterna gav om Kristus och hans evangelium. Han samtalade med människorna om dem. "Kom, låt oss gå till rätta med varandra ..." (Jes 1:18) Han löd det gudomliga påbudet "... träden nu fram med eder sak ..." (Jes 41:21)

Men han gjorde något mer än det. Sedan han undervisat om läran och framlagt sin sak, bar han ett personligt vittnesbörd om sanningen och gudomligheten i det som han presenterade för sina medmänniskor, och Herren förberedde honom att göra just det genom att ge honom andliga erfarenheter, genom att låta den Helige Andens kraft vila på honom.

Ni kommer till exempel ihåg att Petrus och en del andra bland de tolv och en liten grupp heliga var samlade i ett rum på övre våningen och att Herren Jesus visade sig, att de människor som var församlade där blev förskräckta och att Herren sade till dem: "Varför ären I så förskräckta, och varför uppstiga tvivel i edra hjärtan? Sedan här mina händer och mina fötter, och sen att det är jag själv; ja, tagen på mig och sen. En ande har ju icke kött och ben, såsom I sen mig hava." (Luk 24:38-39) Sedan sträckte de fram sina händer och kände på såren i hans kropp. Han bad om något att äta och åt det inför dem.

Tomas var inte närvarande vid detta tillfälle och trodde inte på de andra lärjungarnas vittnesbörd, men åtta dagar senare visade sig Herren på liknande sätt inför hela gruppen och sade till honom: "Räck hit ditt finger, se, här äro mina händer; och räck hit din hand och stick den i min sida. Och tvivla icke, utan tro." Tomas sade: "Min Herre och min Gud!" (Se Joh 20:24-28)

Allt detta gjordes för att visa att Jesus hade kommit ur graven med en kropp som det gick att vidröra. Det var Herrens sätt att ge Petrus och hans medbröder ett vittne om sanningen och gudomligheten i hans gudomliga sonskap. Om han uppstod från döden var han Guds son. Om han var Guds son, då var det frälsningsbudskap som de förkunnade sant och därför var det deras skyldighet att inpränta hos människorna att Jesus uppstod från de döda. Som jag sade kan de ha försökt göra detta genom att citera Jesaja eller samtala om uppenbarelserna, vilket de naturligtvis gjorde. Men när de hade gjort det, måste de sedan bära ett personligt vittnesbörd och jag läser nu ett exempel på ett sådant vittnesbörd som Petrus bar. Han sade till en grupp församlade hedningar:

"Det ord som han har sänt till Israels barn för att genom Jesus Kristus, som är allas Herre, förkunna det glada budskapet om frid, det ordet kännen I, den förkunnelse som gick ut över hela Judeen, sedan den hade begynt i Galileen efter den döpelse Johannes predikade —
förkunnelsen om Jesus från Nasaret och om huru Gud hade smort honom med helig ande och kraft, honom som vandrade omkring och gjorde gott och botade alla som voro under djävulens våld; ty Gud var med honom.
Vi kunna själva vittna om allt vad han gjorde både på den judiska landsbyggden och i Jerusalem; likväl upphängde man honom på trä och dödade honom.
Men honom har Gud uppväckt på tredje dagen och låtit honom bliva uppenbar,
väl icke för allt folket, men för oss, som redan förut av Gud hade blivit utvalda till vittnen, och som åto och drucko med honom, sedan han hade uppstått från de döda.
Och han bjöd oss predika för folket och betyga att han är den som av Gud har blivit bestämd till att vara domare över levande och döda." (Apg 10:36-42)

Sedan kommer han med detta koncentrerade, allomfattande uttalande: "Om honom bära alla profeterna vittnesbörd och betyga att var och en som tror på honom skall få syndernas förlåtelse genom hans namn." (Apg 10:43)

Låt mig läsa ett annat vittnesbörd som Petrus bar:

"Ty det var icke några slugt uttänkta fabler vi följde, när vi kungjorde för eder vår Herres, Jesu Kristi, makt och hans tillkommelse, utan vi hade själva skådat hans härlighet.
Ty han fick ifrån Gud, Fadern, ära och pris, när från det högsta Majestätet en röst kom till honom och sade: 'Denne är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag.'
Den rösten hörde vi själva komma från himmelen, när vi voro med honom på det heliga berget." (2 Petr 1:16-18)

Jag vill inte på något sätt förringa den skyldighet som vilar på oss att studera evangeliet, att söka i uppenbarelserna, att lära oss att resonera och analysera, att presentera frälsningens budskap bland oss själva och till världen med all den kraft och förmåga vi har, men det i sig självt är inte nog. När allt detta är gjort, måste vi uppfylla den befallning som Herren gav åt oss i denna tid: "... I ären mina vittnen, säger HERREN; och jag är Gud." (Jes 43:12) Vi måste sätta ett bekräftande gudomligt sigill på den lära som vi predikar och det sigillet är vittnesbördets sigill, en personlig kunskaps sigill genom den Helige Anden.

Petrus kunde ha resonerat länge och efter det kunde människorna ha diskuterat med honom och sagt: "Du förstår inte skrifterna. Din tolkning är felaktig. Det eller det är fel." Men man kan inte diskutera med ett vittnesbörd, så när Petrus hade resonerat, om han då sade till dem, vilket han måste ha gjort vid många tillfällen, ungefär så här: "Jag var i ett rum på övre våningen. Herren Jesus kom genom väggen. Han visade sig för oss. Jag kände igen honom. Han var densamme som jag hade arbetat och vandrat tillsammans med i tre och ett halvt år. Han är den person som bodde i mitt hem i Kapernaum. Jag kände märket efter spikarna i hans händer och fötter. Jag stack in handen i hans sida. Jag var med då han drack och åt inför oss. Jag vet att han är Guds son. Den Helige Anden har burit detta vittne till min själ" — om han sade detta till dem, fanns det inget kvar att debattera om. Man kan inte diskutera om ett sådant framförande. Man kan säga som Festus sade till Paulus: "Du är från dina sinnen, Paulus, den myckna lärdomen gör dig förryckt." (Apg 26:24), men i den slutliga analysen är allt man kan

göra att acceptera eller förkasta det vittnesbörd som har burits. Det är antingen sant eller falskt. Det finns ingen medelväg.
Hur bevisar och fastställer man då att Fadern och Sonen visade sig för Joseph Smith, att änglar har kommit i vår tid, att det har skett en återställelse av evangeliet, att alla de härliga ting vi presenterar för världen är sanna? Man kan resonera om uppenbarelserna. Man kan göra det bra och det är inte något problem. Sanningen är med oss. Herren är upphovet till det vi mottagit. Men sedan man resonerat och sedan man analyserat måste man stå som ett personligt vittne som vet vad han säger. Man måste göra som Mosiahs söner gjorde — tala och undervisa genom profetians ande och uppenbarelsens ande, och följden blir att man talar som en som har auktoritet. Det är denna stora sak som skiljer oss från världen och vi tackar Gud för att vi har denna kunskap. Vi har mottagit denna uppenbarelse och vi är i en sådan ställning att vi kan tala med auktoritet.
Och jag försöker med hela min själs kraft att göra detta vid detta tillfälle, därför att jag är en bland många, bland stora skaror i de sista dagarnas Israel som har denna kunskap. Jag känner själv till sanningen och gudomligheten i detta verk och i denna lära som jag nu predikar.
Vi började med "På Judéens slätt". Låt oss nu avsluta med "I ett rum däruppe"

Vi satt till bords, våra själar led nöd,
onda män hade orsakat vår Herres död.
Vi hade sett honom hänga på korsets trä.
Vid hans kropp i graven vi böjde knä.
Då än en gång han stod i vår dörr.
Han lever, han lever — nu som förr!
Han åt och han drack, vi kände och såg,
då vid hans fötter i vördnad vi låg.

Han sade till Tomas: "Räck hit ditt finger,
känn på mina händer, de är desamma,
som då jag vandrade korsets stig
och led döden för mig och för dig."

Till mig han sade med stämma ren:
"Känn på min kropp, den är kött och ben."

Min själ ropade: "Följ hans bud!
Förkunna min Frälsare, Herre och Gud!"

Och om detta bär jag högtidligt vittne, med allvar och med full kunskap om det jag talar. I Herrens Jesu Kristi namn, amen.

Tre sidor av den fria viljan

THOMAS S MONSON

Jag skulle vilja avhandla de tre sidorna av vår fria vilja: *rätten* att välja, *ansvaret* att välja och *följderna* av valet. Så tacksam jag är för att en vis och kärleksfull himmelsk Fader gav oss vår fria vilja! Redan i begynnelsen, när han hade pekat ut de träd i Edens lustgård som Adam obehindrat fick äta av, så riktade han Adams uppmärksamhet på ett träd och rådde honom att inte äta av dess frukt. Sedan tillade han: ". . . Icke desto mindre må du själv välja, ty det är givet dig . . ." (Moses 3:17)
Vi har fått rätten att välja. William C Gregg förklarade detta på ett vackert sätt genom orden i sin dikt:

"Sin egen vilja har var själ
att välja fritt sitt ve och väl,
ty evig sanning given är:
'Ej någon drivs till himlens sfär.'

Gud kallar, leder; rättar dock,
med ljus och visdom signar ock.
Han bjuder oss till himlen in
men tvingar aldrig mänskans sinn."
(*Sånger*, nummer 61)

Vi har också fått ansvaret att välja. Vi kan inte vara neutrala. Det finns ingen medelväg. Herren vet det, Lucifer vet det. En stor strid rasar om människornas själar. Å ena sidan har Lucifer målat sina attraktiva vägskyltar. Har du sett dem? De är glada och mycket lockande. De lyder ungefär så här: "Ät, drick och var glad, för i morgon skall vi dö." "Det är populärt att göra det." En annan låter kanske: "Bara den här enda gången spelar ingen roll." Å andra sidan har Herren gjort sina vägskyltar för vår ledning. De lyder: "Vad människan sår, det skall hon ock skörda." (Se Galaterbrevet 6:7)
"Det finnes en lag, oåterkalleligen proklamerad i himmelen, förrän denna världens grundvalar voro lagda, enligt vilken alla välsignelser äro utlovade, och när vi erhålla någon välsignelse från Gud, så sker detta genom lydnad för den lag, enligt vilken den är lovad." (L&F 130:20-21)
Vi kan alltså följa en av två vägar. Vi har fått ansvaret att välja.
Intelligenta människor har uppfunnit vissa försiktighetsmått för att varna oss för fara. När jag tjänstgjorde i Förenta staternas flotta låg sonar i

sin linda. De av er som har varit inkallade vet att sonar är en anordning som varnar för ett hotande fordon, skepp eller annat hinder. Ljudvågor skickas ut. Operatören blir van att lyssna till en ständigt återkommande pipton. När den följer något annat än det normala mönstret vet han att det är fara å färde och kan varna fartygets officerare, så att kursen kan ändras.

Om människan kan uppfinna sonar för att undvika katastrofer, verkar det då inte rimligt att Herren skulle placera en varnande anordning hos sina dyrbara barn för att varna dem när de är avviker från hans väg? Jag bär mitt vittnesbörd för er idag att vi har en sådan ledstjärna. Den är absolut säker, om vi bara vill använda den. Jag menar den stilla, sakta rösten, den Helige Anden.

"Men Hjälparen, den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära eder allt och påminna eder om allt vad jag har sagt eder." (Johannes 14:26)

Förutom rätten att välja och ansvaret att välja måste vi också tänka på följderna av vårt val.

Jag erinrar mig en dag när jag snart skulle fylla arton år. Vi var alla mycket rädda. Andra världskriget rasade fortfarande och varje ung man visste att han måste välja. Han hade inte mycket att välja mellan: han kunde välja att gå in i armén eller också kunde han välja att gå in i flottan. Jag tog värvning i flottan.

Fyrtiofyra av oss unga män stod där i inskrivningskontoret. Jag kommer aldrig att glömma hur underofficerarna kom fram till oss och gav oss ett val. De sade: "Nu måste ni unga män göra ett viktigt val. Å ena sidan kan ni vara förståndiga och välja att bli stamanställda. Ni kan låta värva er för fyra år. Ni kommer att få den allra bästa utbildning. Ni kommer att få alla möjligheter, för flottan betraktar er som sina egna. Om ni inte väljer att följa detta råd, så kan ni gå in i flottans reserv. Flottan har inte mycket intresse för reserven i det här skedet av kriget. Ni kommer inte att få någon utbildning. Ni skickas ut för tjänstgöring till sjöss. Ingen vet hur er framtid blir."

Sedan sade de åt oss att skriva vårt namn på den streckade linjen. Jag vände mig till min far och sade: "Vad skall jag göra, pappa?"

Med en röst som var kvävd av rörelse svarade han: "Jag vet ingenting om flottan." Det var likadant för varje far som var där den dagen.

Fyrtiotvå av de fyrtiofyra tog värvning som stamanställd för fyra år. Den fyrtiotredje klarade inte läkarundersökningen för stamanställning, så han måste ta värvning i reserven.

Sedan kom de till mig, och jag erkänner för er att jag sände en bön till himlen och verkligen hoppades att Herren skulle besvara den. Och det gjorde han. Tanken kom till mig lika tydligt som om jag hade hört en röst: "Fråga underofficerarna vad de valde."

Jag frågade var och en av dessa erfarna underofficerare: "Valde ni stamanställning eller valde ni reserven?"

De hade alla valt reserven.

Jag vände mig om och sade: "Med all den visdom och erfarenhet som ni har vill jag stå på er sida." Jag valde reserven, vilket innebar att jag lät värva mig för resten av kriget plus sex månader. Kriget tog slut, och inom ett år fick jag ett hedersamt avsked från tjänsten. Jag kunde fortsätta min utbildning. Jag fick privilegiet att tjäna i många ämbeten i kyrkan. Vem vet hur mitt livs kurs hade kunnat ändras om jag inte hade tagit den stunden och bett min himmelske Fader om ledning i vad som för en del kanske verkar ha varit ett oväsentligt beslut!

Skulle ni vilja höra om en missionär som manades att göra ett vist val? Han var ny i arbetet och fick i uppdrag att arbeta i staden Oshawa, Ontario, Canada, med en erfaren missionär som kamrat. De kom till en familj som hette Pollard. De knackade och herr Pollard släppte in dem. Han bad dem att lägga fram det de hade. Sedan han lyssnat till deras budskap och bett med dem, verkade det som om en ond ande grep honom och han blev arg på äldsterna och sade åt dem att ge sig iväg och aldrig komma tillbaka. När han visade dem på dörren, sade han: "Ni kan i alla fall inte säga mig att ni verkligen tror att Joseph Smith är en Guds profet." Han slängde igen dörren. De båda modfällda missionärerna gick därifrån.

Denna unga missionär vände sig till sin seniorkamrat och sade: "Vi svarade inte på herr Pollards fråga."

Seniorkamraten förklarade att det var lönlöst att försöka gå tillbaka. Men den unge äldsten sade: "Jag vänder om. Jag kommer inte att känna mig väl till mods förrän jag har gjort det."

De gick tillbaka till herr Pollards dörr och knackade igen. Han öppnade dörren och sade: "Jag trodde jag sade åt er grabbar att ge er av."

Nästa beslut krävde all karaktärsstyrka och allt mod som den unge mannen kunde uppbåda, för hans seniorkamrat gav honom inte mycket hjälp. Jag hörde herr Pollard själv berätta om upplevelsen. Han sade: "Missionären såg mig i ögonen. Han tvekade ett ögonblick, sedan sade han: 'Herr

Pollard, när vi lämnade ert hem sade ni att vi egentligen inte trodde att Joseph Smith var en Guds profet. Herr Pollard, jag vill att ni skall veta att jag *vet* att Joseph Smith var en Guds profet, och att detta verk är sant.' "

När han sagt detta gick missionärerna. Herr Pollard sade senare till mig att under resten av dagen och hela kvällen ekade dessa ord i hans öron: "Jag *vet* att Joseph Smith var en Guds profet. Jag vet det. Jag vet det. Jag *vet* det."

Nästa morgon ringde han till missionärerna och bad dem komma tillbaka. De kom hem till honom och undervisade honom om evangeliet. De undervisade hans fru om evangeliet. De undervisade hans barn om evangeliet. Alla blev medlemmar i kyrkan. Om ni kunde ha följt med mig till den distriktskonferens jag deltog i för några år sedan och hört denne man stå upp och tacka sin himmelske Fader för att en ung missionär valde att gå tillbaka och bära sitt vittnesbörd, då skulle ni, mina bröder och systrar, för all framtid vara angelägna att "välja det rätta när du ställs inför ett val".

Vi behöver inte känna att vi måste vara felfria för att få välsignelser av Gud. Om vi kommer till honom tar han hand om oss från den plats där vi står nu. Han bygger upp oss andligt och han bygger upp oss med självförtroende.

Jag vittnar om att när vi väljer att göra det som är rätt, kommer följderna av våra val att ge våra själar glädje och lycka, för Herren har sagt oss: "Jag, Herren, är barmhärtig och nådig mot dem som frukta mig och fröjdar mig över att ära dem som tjäna mig i rättfärdighet och sanning intill änden." (L&F 76:5)

Sen edra små

BOYD K PACKER

Vem har inte blivit gripen av dessa oskyldiga barns sång? Jag tänker på berättelsen i 3 Nephi, kapitel 17, när Herren befallde att de små barnen skulle föras fram. När de förde fram dem satte de dem på marken. Han befallde att mängden skulle dra sig tillbaka tills alla barnen hade samlats där. Sedan sade han åt folkskaran att knäfalla. Han knäböjde bland de små barnen och bad.

Berättelsen lyder:

". . . Aldrig förr har ögat sett, ej heller har örat hört något så stort och underbart som det vi sågo och hörde Jesus säga till Fadern.

Ingen tunga kan uttala, ej heller kan någon människa skriva, ej heller människors hjärtan fatta det stora och underbara, som vi både sågo och hörde Jesus tala . . ."

Det står att efter bönen grät han. Och sedan tog han "deras små barn ett efter ett och välsignade dem och bad till Fadern för dem.

När han gjort detta grät han åter.

Och han talade till de församlade och sade till dem: Sen edra små!" (3 Nephi 17:16-17, 21-23.)

Jag erkänner, och det skäms jag inte för, att jag är mycket svag för små barn. Vi har en liten grabb hemma som är nästan fyra. Allt han behöver säga för att tända ljuset i mig är ett ord:

"Pappa." Jag står i tacksamhetsskuld till honom för en del av den hjälp jag fått med mitt tal idag.

". . . barn äro en HERRENS gåva" (Ps 127:3), och jag vill tala till små barn idag. Många av dem sitter här i kören. Andra, och det är många, lyssnar på radio och TV. Jag tror inte att de vuxna har något mot att jag inte talar till dem.

Det är något mycket viktigt som jag har att säga till er barn. Någonting som jag hoppas att ni alltid skall minnas. Någonting som ni borde lära er när ni är barn och saker och ting är lätta att komma ihåg.

Vet ni att ni levde innan ni föddes till jorden? Innan ni föddes till er pappa och mamma levde ni i andevärlden.

Det är mycket viktigt att känna till det. Det förklarar många saker som annars är mycket svåra att förstå. Många människor i världen vet det inte, men det är sant.

Ni skapades inte samtidigt som ni föddes här på jorden. Det var bara er fysiska kropp som skapades. Ni kom någonstans ifrån. Ni lämnade er himmelske Faders närhet, för det var er tid att leva på jorden.

Det fanns två orsaker till att ni skulle komma till det här livet. Först och främst för att få en dödlig kropp. Det är en stor välsignelse. Vår himmelske Fader ordnade allt så att er kropp skapades och började växa genom en mycket helig kärleksyttring mellan er pappa och mamma. Sedan någon gång, jag vet inte exakt när, kom er ande in i kroppen och ni blev en levande människa. Men alltsammans började inte med er födelse som en liten baby.

Kroppen blir ett instrument för sinnet och grunden för er karaktär. Tack vare livet i en dödlig kropp kan ni lära er behärskning, och det blir mycket betydelsefullt för er under hela evigheten.

Föreställ er, mina små vänner, att min hand föreställer er ande. Den är levande. Den kan röra sig själv. Antag att den här handsken föreställer er dödliga kropp. Den kan inte röra

sig. När anden går in i er dödliga kropp, så kan den röra sig och handla och leva. Nu är ni en människa — en ande med en kropp, som bor på jorden.

Det var inte meningen att vi skulle bo här för alltid. Bara en livstid. Barn, ni är alldeles i början av er livstid. Era far- och morföräldrar och mormorsföräldrar är nästan i slutet av sin. Det var inte så länge sedan som de var små pojkar och små flickor, precis som ni är nu. Men en dag kommer de att lämna detta jordeliv, och det kommer ni också.

På grund av hög ålder, eller kanske sjukdom eller en olyckshändelse, så kommer en dag anden och kroppen att skiljas åt. Då säger vi att en människa har dött. Döden är en skilsmässa. Allt detta var enligt en plan.

Kom ihåg att min hand föreställer er ande och handsken föreställer er kropp. Medan ni lever kan anden inuti kroppen göra så att kroppen arbetar och verkar och lever.

När jag skiljer dem åt tas handsken, som föreställer kroppen, bort från anden. Den kan inte röra sig mer. Den faller bara ned och är död. Men anden lever fortfarande.

"En ande född av Gud är odödlig. När kroppen dör, dör inte anden." (Första presidentskapet, *Improvement Era*, mars 1912, sidan 463.)

Det är viktigt att ni får klart för er vad döden är. Döden är en skilsmässa.

Den del av er som ser ut genom era ögon och låter er tänka och le och handla och känna och vara, det är er ande och den är evig. Den kan inte dö.

Kommer ni ihåg när någon, kanske mormor eller farmor, dog? Kommer ni ihåg hur era föräldrar förklarade att det bara var hennes kropp som låg i kistan, att mormor hade gått för att leva hos vår himmelske Fader, och att hon skulle vänta där. Ni kommer ihåg att de sade det, eller hur?

Döden är en skilsmässa och är enligt planen. Om planen slutade där skulle det verkligen vara hemskt, för då kom vi hit och fick en kropp och den skulle gå förlorad.

När vår himmelske Fader gjorde det möjligt för oss att komma hit till jorden, så gjorde han det också möjligt för oss att återvända till honom, för han är vår Fader och han älskar oss. Tro inte att han har glömt oss därför att vi bor här på jorden, borta från honom, och därför att vi inte kan se honom.

Lade ni inte märke till, när storebror var på mission eller er syster gick i skola någon annanstans, att era föräldrar inte slutade älska dem? Ibland tyckte ni till och med att de älskade dem mer än de älskade er. Åtminstone brukade de tala om dem och ibland oroa sig för dem. De skickade hjälp och budskap för att muntra upp dem. Avstånd kan göra att kärleken växer sig starkare.

Små barn, vår himmelske Fader visste att vi skulle behöva hjälp. Så i planen såg han till att någon kom till världen för att hjälpa oss.

Det var Jesus Kristus, Guds Son. Han är ett andebarn som vi allesammans är, men dessutom var Jesus hans enfödde Son på jorden. Jag talar mycket vördnadsfullt om honom. Och det var han, mina små vänner, som gjorde det möjligt för oss att övervinna döden och få saker och ting att bli som de borde vara.

Ni får lära er om honom i Söndagsskolan, i Primärföreningen och på familjens hemafton. Det är mycket viktigt att ni kommer ihåg honom och lär er allt ni kan om det han gjorde.

Han övervann den jordiska döden för oss. Genom försoningen gjorde han det möjligt för vår ande och kropp att vara ett igen. Tack vare honom kommer vi att uppstå. Han gjorde det möjligt för oss att uppstå, för vår ande och kropp att förenas igen. Det är vad uppståndelsen är. Det är en gåva från honom. Alla människor kommer att få den. Det är därför han kallas vår Frälsare, vår Återlösare.

Den andra orsaken till att ni kom var för att bli prövade: ungefär som att gå till skolan för att lära sig skilja mellan gott och ont. Det är mycket viktigt att vi kan skilja det rätta från det som är fel.

Det är viktigt att vi vet att det finns en ond makt som frestar oss att handla fel. På grund av detta finns det en annan skilsmässa som ni borde känna till. Till och med när ni är mycket små borde ni känna till om den. Det är en annan skilsmässa som ni borde tänka på — inte att kroppen är skild från anden, utan snarare att vi är skilda från vår himmelske Fader.

Om vi fortsätter att vara skilda från honom och inte kan komma tillbaka till hans närhet, så är det som om vi vore andligt döda. Och det vore inte bra. Denna skilsmässa är som en andra död, en andlig död.

Ni håller på att lära er läsa nu, och ni kan börja läsa de heliga skrifterna: Bibeln, i synnerhet Mormons bok, Läran och förbunden samt Den kostbara pärlan. Från dem vet vi att små barn kan lära sig andliga sanningar. För profeten sade:

"Han meddelar människorna sitt ord genom änglar, ja, icke blott åt män utan även åt kvinnor. Och detta är icke allt. Även små barn få många gånger ord sig givna, vilka förbrylla de visa och lärda." (Alma 32:23)

I skrifterna får vi veta att våra andar måste vara rena för att kunna återvända till vår himmelske Faders närhet:

". . . Guds rike icke är orent och intet orent kan inträda däri . . ." (1 Nephi 15:34)

Två viktiga saker måste alltså hända oss. Först måste vi på något sätt få vår kropp tillbaka när vi har dött — det vill säga, vi vill uppstå, och vi måste finna ett sätt att hålla oss rena, andligt rena, så att vi inte blir skilda från vår himmelske Fader utan kan återvända dit där han är när vi lämnar jordelivet.

Vi är säkra på att ni skall övervinna den jordiska döden. Ni kommer att uppstå tack vare det Kristus gjorde för oss. Om ni övervinner den andliga döden — att vara skilda från vår himmelske Faders närhet — eller inte beror till stor del på er själva.

När Jesus Kristus levde på jorden undervisade han om sitt evangelium och grundade sin kyrka. Om vi lever efter evangeliet förblir vi andligt rena.

Till och med när vi begår något fel så finns det ett sätt att bli ren igen. Det är vad omvändelse är.

För att bli medlem i hans kyrka måste vi ha tro på Herren Jesus Kristus. Vi måste omvända oss, och vi måste bli döpta.

Dopet är som att bli begravd i vatten. När vi kommer upp ur vattnet är det som om vi var födda på nytt, och vi är rena. Vi får syndernas förlåtelse. Det betyder att de tas bort från oss. Vi kan bevara denna syndernas förlåtelse om vi vill.

Därefter konfirmeras vi som medlemmar i hans kyrka, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Vi kan få den Helige Andens gåva som leder oss. Det är som att få budskap från vårt himmelska hem som visar oss vilken väg vi skall gå.

Herren kallade profeter och apostlar för att leda hans kyrka. Han har alltid uppenbarat sin vilja genom sina profeter.

Jag skall berätta för er om något jag lärde mig när jag var ungefär lika gammal som ni. Jag tror jag var omkring sex eller sju år. Min bror och jag (vi var nästan lika gamla) gick till stavskonferensen tillsammans. Jag kan fortfarande gå in i det där huset i Brigham City i Utah och ställa mig alldeles under läktaren och säga: "Jag satt ungefär här när det hände."

Vad var det som hände? En man stod vid talarstolen och talade, äldste George Albert Smith. Han var medlem i de tolvs råd vid den tiden. Jag kommer inte ihåg vad han sade, om han talade om visdomsordet, eller om omvändelse, eller om dop. Men medan han talade stod det på något sätt klart för min småpojkshjärna att där stod en av Herrens tjänare. Jag har aldrig förlorat detta vittnesbörd eller denna känsla. Djupt i min själ fick jag vetskap om att han var en Herren Jesu Kristi apostel.

Mina små vänner, fastän jag nu själv sitter i de tolvs råd, har jag aldrig förlorat den känslan om dessa män. Ofta när vi har möte i rådet ser jag mig omkring i kretsen och vet åter att dessa är Herren Jesu Kristi apostlar på jorden. De är särskilda vittnen om honom.

Små barn, ni kommer att bli prövade, kanske mer än någon generation som någonsin har levt här. Ni kommer att träffa många människor som inte tror på Kristus. Några kommer att vara redskap för den onda makten och lära ut ondska. Ibland kommer det att vara mycket frestande. Ibland kommer ni att begå fel (och det gör vi alla). Ibland kommer ni att undra om ni kan leva så som han lärde att vi skall leva. När ni prövas, när ni är besvikna, eller skamsna, eller när ni är ledsna, kom då ihåg honom och be till er himmelske Fader i hans namn.

En del människor kommer att säga att han aldrig kom till jorden. Men det gjorde han. Andra kommer att säga att han inte är Guds Son. Men det är han. En del kommer att säga att han inte har några tjänare på jorden. Men det har han. För han lever. Jag vet att han lever. I hans kyrka finns det många tusen människor som kan bära vittnesbörd om honom, och jag bär vittnesbörd om honom, och nämner ännu en gång för er det som ni bör komma ihåg, det som ni borde lära er när ni fortfarande är små barn.

Kom ihåg att var och en av er är vår himmelske Faders barn. Det är därför vi kallar honom vår Fader.

Ni levde innan ni kom hit till jorden. Ni kom hit för att få en dödlig kropp och bli prövade.

När ert liv är slut kommer er ande och er kropp att skiljas åt. Vi kallar det för döden.

Vår himmelske Fader sände sin Son, Jesus Kristus, för att återlösa oss. Tack vare det han gjorde kommer vi att uppstå.

Det finns en annan slags död som ni borde tänka på. Det är att bli skild från vår himmelske Faders närhet. Om vi döper oss och lever efter hans evangelium kan vi bli återlösta från denna andra död.

Vår himmelske Fader älskar oss, och vi har en Herre och Frälsare.

Jag tackar Gud för en kyrka där ni, våra små barn, är dyrbarare än något annat. Jag tackar Gud för vår Frälsare som lät de små barnen komma till honom.

Ni sjöng så här för bara några minuter sedan:

"När Jesus bland oss gick här nere
på jord,
han välsignade barnen, så kär.
Han sade: "Låt barnen få komma till
mig."
Vad jag önskar jag då varit där!
Sina händer han lade på barnen de
små.
De vilade tryggt i hans famn.
Han kallade barnen till sitt farahus:
"Kom till Herden, I, mina små
lamm."

Barnens sånger, nummer 6

Mina små bröder och systrar, mina små barn, jag vet att Gud lever. Jag vet något om hur det känns när han lägger sin hand på en, kallar en till sin tjänst. Jag bär vittnesbörd och delar med er det vittnesbörd som jag fått, detta särskilda vittnesbörd. Han är Kristus! Han älskar oss! Jag ber för er, våra små barn, och ber att han skall se våra små och välsigna dem, i Jesu Kristi namn. Amen. ○

Det är möjligt att göra hemmet till en del av himmelen. Ja, jag föreställer mig att himmelen är en fortsättning på det idealiska hemmet.

David O McKay

Frälsningen kommer genom kyrkan

MARK E PETERSEN

När Frälsaren grundade sin kyrka under sitt jordeliv och då den utvecklades vidare av den tidens tolv apostlar, var det ett faktum som framstod oerhört klart och det var att frälsningen kommer genom kyrkan.

Den kommer inte genom någon annan separat organisation eller grupp eller någon annan enskild person. Den kommer endast genom den kyrka som Herren grundade.

Det var kyrkan som blev organiserad för att de heliga skulle fullkomnas.

Det var kyrkan som gavs till jorden för Guds verk.

Det var kyrkan som bereddes för att uppbygga Kristi kropp, som Paulus förklarade för efesierna.

Därför klargjordes det tydligt att frälsningen finns *i* kyrkan. Den kommer *från* kyrkan och kan erhållas endast *genom* kyrkan.

Herren gjorde upp en rak och smal väg och om den sade han insiktsfullt att "få äro de som finna den".

Han såg inte bara till att frälsning skulle komma genom hans konstituerade kyrka, utan han satte också skyddsvakter som skulle skydda dess medlemmar från att kastas hit och dit av vart vindkast i läran och beskydda dem för människornas bedrägliga spel, när de illfundigt söka främja villfarelsens listiga anslag. (Se Ef 4:14)

Dessa skyddsvakter bestod enligt Paulus brev till efesierna huvudsakligen av apostlarna och profeterna, som Gud satte som kyrkans ledare av just denna orsak.

De var kyrkans inspirerade ledare. De var Herrens språkrör och deras inspirerade budskap till människorna var Herrens vilja, Herrens tankar, Herrens röst och Guds kraft till frälsning. (Se L&F 68:4)

Med sådan himmelsk vägledning behöver ingen gå vilse.

Men det fanns människor på Herrens egen tid som predikade falska läror och ledde människorna på felaktiga vägar. Dessa kritiserade Frälsaren skarpt och han anklagade dem för avfall från just den moselag som de påstod sig predika.

Han sade till dem: "Har icke Moses givit eder lagen? Och likväl fullgör ingen av eder lagen." (Joh 7:19)

Vidare sade han: "Trodden I Moses, så skullen I ju tro mig, ty om mig har han skrivit." (Joh 5:46)

Så sorgligt att behöva göra en sådan kommentar! Hade människorna trott på Moses i stället för på de listiga falska lärare som fanns på den tiden, skulle de ha accepterat Kristus, för Moses skrev om Kristus. Och om de hade accepterat Jesus, skulle de ha erhållit frälsning genom hans kyrka.

Men eftersom de var förblindade av falska lärare, förkastade de både Moses och Kristus, och sålunda anslöt de sig aldrig till Herrens kyrka och följaktligen fick de inte den frälsning som de skulle kunnat få genom den.

Uppenbarligen finns inte allt vad Moses skrev i vår Bibel idag, men på Frälsarens tid måste det ha funnits tillgängligt, för Jesus kritiserade de skriftlärda för att de inte trodde på vad Moses sade då han vittnade om Kristus.

Är det inte intressant att Moses vittnade om Frälsaren och att när människorna inte ville tro på Moses, var de inte redo att mottaga Kristus heller? Kommer ni håg att Paulus sade att moselagen var en uppfostrare som skulle föra människorna *till* Kristus? (Se Gal 3:24-25)

Det var inte bara Moses som skrev om Herren, det gjorde andra profeter också. Petrus sade då han talade om Jesus: "Om honom bära alla profeterna vittnesbörd och betyga att var och en som tror på honom skall få syndernas förlåtelse genom hans namn." (Apg 10:43)

Vi läser i det 28e kapitlet i Apostlagärningarna att Paulus, då han var i Rom, fick ta emot många besökare: "Då vittnade han för dem om Guds rike och utlade vad därtill hör, och försökte att övertyga dem i fråga om Jesus, med bevis både ur Moses' lag och ur profeterna; därmed höll han på från morgonen ända till aftonen." (Apg 28:23)

Det är därför tydligt att de skrifter som fanns tillgängliga på den tiden talade upprepade gånger om Frälsaren, eftersom alla profeterna gav vittnesbörd om honom.

Så det fanns ingen ursäkt för dem som ledde människorna vilse och övertalade dem att korsfästa Herren, för de visste mycket väl att skrifterna talade klart och tydligt om honom.

Dessa falska lärare på Nya testamentets tid grundade sina egna kulter, åtskilda från Guds sanna verk, och de utgjorde med sina människogjorda traditioner den huvudsakliga oppositionen mot Jesus då han började sin verksamhet.

Ni känner säkert till namnen på några av dessa kulter. Fariséerna och sadducéerna är de mest välkända. Båda dessa grupper hade avfallit i sina lärdomar. Båda fördömdes av Herren och båda ut-

vecklade det religiösa bigotteri som slutligen frambringade korsfästelsen.
Bland andra sekter märktes:
Zadokiderna, som ville att man skulle följa moselagen på ett striktare sätt.
Esséerna, vilka man tror skrev Döda havsrullarna. De förkastade tempelgudstjänsten.
Seloterna, en religiös antiromersk sekt.
Bland de starkaste var hellenisterna, som försökte påbörda folket den grekiska filosofin och blanda den med moselagen. Även de förkastade tempelgudstjänsten.
Men ett nytt avfall utvecklades redan under Herrens egen tid på jorden. Lika tidigt som de händelser som skildras i Johannes sjätte kapitel ägde detta avfall rum. Av detta kapitel i Nya testamentet kan man se att många av hans lärjungar inte ville acceptera hans rena lära och därför avföll och inte längre följde honom.
I märkbar bestörtning vände sig Jesus till de tolv och frågade: "Icke viljen väl också I gå bort?"
Det var då som Simon Petrus svarade: "Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord."
Lägg märke till att det eviga livets ord fanns *inte* hos dem som föll bort, utan i stället hos dem som förblev trofasta och lojala.
Senare, under de tolvs ledning, uppstod ett svårt avfall igen. Till följd härav skrevs nästan alla brev i Nya testamentet för att bekämpa det.
Historikerna säger att inom ett hundra år efter Kristus uppkom så många som trettio splittrade grupper och separata sekter bland de kristna.
Ytterligare bevis för ett tidigt avfall i kyrkan blir vi på ett kraftfullt och bestämt sätt uppmärksammade på genom det sätt varpå Paulus skrev sitt första brev till korintierna.
I det betygade han att det inte kan finnas några skiljaktigheter i Kristus. I stället sade han: "... jag förmanar eder, mina bröder, vid vår Herres, Jesu Kristi, namn, att alla vara eniga i edert tal och att icke låta söndringar finnas bland eder, utan hålla fast tillhopa i samma sinnelag och samma tänkesätt." (1 Kor 1:10)
Bland de sekter som uppstod under de allra första åren i kristendomens historia märks följande:
De judekristna, som försökte göra kristendomen lik judendomen och tvinga den att omfatta de mosaiska riterna.
Kiliasterna.
Ebioniter, som bevarade seden att använda vatten i sakramentet i stället för vin.
Gnostikerna, som förkastade Jehova och moselagen.
Elkesaiterna, kända som döpare.
Arkontikerna, som predikade läran om en högsta moder i himmelen.
Kopterna, som fortfarande existerar i Egypten.
De syriska kristna.
Mandéerna, ännu en döpande sekt.
Manekéerna och ett flertal andra.
Efter Jerusalems fall ungefär 70 år e Kr fick hellenisterna fäste i den kristna religionen och drog nytta av det grekiska inflytande som ytterligare lades på kulturen i detta område. Grekiska filosofiska ideal fick en stor plats i den kristna bilden och förändrade evangeliets lära och tillämpning. Detta förstår man lättare då man kommer ihåg att både Arius och Athanasius som deltog i striden om den nicenska trosbekännelsen, var grekiska filosofer. Detta är också orsaken till att de äldsta manuskripten till Nya testamentet skrevs på grekiska.
Dessa glimtar ur historien avslöjar tydligt vikten av att undvika söndrande grupper, för som Paulus uttryckte det, sade den ene: "'Jag håller mig till Paulus', den andre: 'Jag håller mig till Apollos', en annan: 'Jag håller mig till Cefas'" (1 Kor 1:12). Men Kristus kan inte delas. Det finns ingen annan Frälsare än Jesus och han frälser endast på sitt eget raka och smala sätt och inte i enlighet med människogjorda bekännelser och ritualer.
Det är ytterst viktigt att medlemmar inte avviker från den sanna kyrkan, inte heller avfaller från den, inte gör sig skyldiga till uppträdande som gör att de måste uteslutas.
Om en person skiljer sig från Herrens kyrka, skiljer han sig därigenom från sitt medel till frälsning, för frälsningen kommer genom kyrkan.
En del människor i vår tid har skapat sina egna kulter och bland dem finns det somliga som försöker ta sin tillflykt till kapitel 85 i Läran och förbunden.
De eftersträvar att säga att kyrkan har gått vilse, att ledarna inte längre är inspirerade och att "en mäktig och stark" behövs för att ta över Herrens angelägenheter. Och utan tecken på någon som helst blygsamhet från deras sida anmäler de sig som frivilliga till den ställningen.
Det finns särskilt en vers i det kapitlet som de underlåter att ta hänsyn till. Den hör verkligen till saken. Den säger att avfällingar och andra som blivit uteslutna från kyrkan inte kommer att återfinnas bland den Allrahögstes heliga på den yttersta dagen. Varför? Därför att frälsningen finns i kyrkan, inte någon annanstans.
Lyssna till Herrens ord:
"De, som hava det högre prästadömet och icke hava sina namn i lagboken, eller som befinnas hava avfallit eller hava blivit uteslutna ur kyrkan, skola icke finna något arv ibland den Allrahögstes heliga. Detta gäller också det ringare prästadömet och medlemmarna." (L&F 85:11)
Men dessa är inte de enda som är

uteslutna ur kyrkan. Det finns de som är utestängda på grund av moraliska överträdelser och andra överträdelser av Herrens levnadsregler. De bör också betänka detta skriftställe mycket noga.
Om människorna över huvud taget tror på Gud, om de bryr sig det minsta om sin egen frälsning, borde de då inte inse, som skrifterna säger, att frälsningen är i kyrkan och att om människor utesluts ur kyrkan av någon anledning, förlorar de därigenom sitt arv i Guds rike?
President Brigham Young beskrev avfällingarnas öde mycket uttrycksfullt då han sade:
"Varför avfaller människor? Ni vet att vi är på det 'Gamla skeppet Sion'. Vi är mitt på havet. En storm kommer och som sjömännen säger, hon arbetar mycket hårt. 'Jag tänker inte stanna här', säger en, 'jag tror inte att det här är 'Skeppet Sion'. 'Men vi är mitt på havet.' 'Det bryr jag mig inte om, jag tänker inte stanna här.' Mannen ger sig iväg och hoppar överbord. Kommer han inte att drunkna? Ja. Så är det med dem som lämnar den här kyrkan. Det är det 'Gamla skeppet Sion'. Låt oss stanna på det."
Sedan tillade han: "Om den Allsmäktiges ljus inte lyser från denna plats, behöver ni inte söka efter hans ljus någon annanstans."
Och sedan förkunnade denne mäktige man i Israel:

"Så snart någon medlem i kyrkan börjar visa sig benägen att ifrågasätta den rätt som presidenten för hela kyrkan har att leda allt, då ser ni tecken på avfall. Om denna anda uppmuntras kommer den att leda till ett åtskiljande från kyrkan och till slutlig undergång. Så snart någon känner sig benägen att handla emot någon rättmätigt utsedd ämbetsman i detta rike, oavsett i vilket område han kallats att verka, kommer denna person, om han fortsätter därmed, att få erfara samma följder." Så talade president Brigham Young. *(Discourses of Brigham Young* [Deseret Book Co, 1943] s 82-83, 85.)
Herrens ord är enkla och lättförståeliga. Om någon har avfallit från kyrkan eller har blivit utesluten av de domstolar som Herren tillsatt, skall de inte få ut sitt arv bland den Allrahögstes heliga om de inte omvänder sig.
Frälsningen finns inte bland splittrade grupper idag, liksom den inte heller fanns i de olika sekter som vanhelgade Moses' lärdomar i fordom tid eller som tidigt i kristendomens historia överträdde lagarna, ändrade förordningarna och bröt mot det eviga förbundet.
Herren säger vidare i samma kapitel i Läran och förbunden: "Alla de som icke finnas upptecknade i åminnelseboken, skola vara utan arv på den dagen, och de skola avskäras och deras del givas dem bland de otrogna, där gråt och tandagnisslan är." (L&F 85:9)
Det finns somliga som påstår att även om de är uteslutna ur kyrkan, tas inte deras prästadöme och tempelvälsignelser bort från dem. Låt oss erinra dessa personer om att makten att försegla är också makten att lösa, för Herren har sagt om sina sanna tjänare att "allt vad du binder på jorden, det skall vara bundet i himmelen; och allt vad du löser på jorden, det skall vara löst i himmelen." (Matt 16:19; L&F 132:46) Uteslutning innebär borttagande av alla rättigheter, privilegier och välsignelser som finns i kyrkan.
Vad är så värdefullt som frälsning? Och hur kan vi få del av den? Endast genom kyrkan och genom att "vara ivrigt engagerade" i dess program.

Det finns inget annat sätt. Om vi inte är trofasta i vårt vittnesbörd om Jesus och om vi underlåter att omvända oss förlorar vi Guds rikes krona och tilldelas en annan plats. (Se L&F 76:79)
Men hur underbart är det inte med omvändelse. Herren har sagt att om vi omvänder oss från våra synder och från och med då håller alla hans bud, kommer vi att få förlåtelse och en förbättring är möjlig.
Vilket större löfte kan de vilsegångna vänta sig?
Herren kom för att frälsa syndare. Han lärde att det är de sjuka som behöver läkare. Därför inbjuder han de sjuka — liksom alla andra — att komma till honom, omvända sig och bli renade, helgade och frälsta i hans rike.
"Menar du att jag har lust till den ogudaktiges död, säger Herren, HERREN, och icke fastmer därtill att han vänder om från sin väg och får leva?" (Hes 18:23)
Och i sin godhet och barmhärtighet utropar han:
"Kommen till mig, I alla som arbeten och ären betungade, så skall jag giva eder ro.
Tagen på eder mitt ok och lären av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat; 'så skolen I finna ro för edra själar.'
Ty mitt ok är milt, och min börda är lätt." (Matt 11:28-30)
Men låt oss komma ihåg att hans ok inte kan skiljas från hans kyrka, och denna hans börda kräver att var och en av oss lever enligt vart ord som utgår från Guds mun.
Och detta vittnar jag om i ödmjukhet i Herrens Jesu Kristi heliga namn. Amen.

Han sände sin budbärare för att bereda vägen

LeGrand Richards

Efter nästan tolv år på missionsfältet sätter jag mycket stort värde på den ande som broder Pinegar tar med sig till oss från missionsfältet. För mig är missionärsarbete det största som finns i världen. Jag har förmånen att nästan varje vecka tala till en ny grupp missionärer innan de åker ut på mission. Min uppgift har varit att diskutera användningen och värdet av de heliga skrifterna.

"Tänk efter", säger jag, "vad skulle vi veta om vår himmelske Fader och hans stora kärlek för oss, han som gav oss sin enfödde Son, hans stora försoningsoffer för oss, varför han skapade denna jord, varför vi är här, vart vi går och hur vi kommer dit — om det inte vore för de heliga skrifterna?" Jag tackar Herren för den information som har kommit oss till del genom evangeliets återställelse, som hjälper oss att förstå de heliga skrifterna.

Vi inte bara lever i det förflutna genom det i skrifterna som redan ägt rum, för Jesaja sade att Herren hade förkunnat "vad komma skall, och långt förut vad ännu ej har skett". (Se Jes 46:10) Allt finns där i de heliga skrifterna när vi vet hur vi skall tolka dem. Han sade: "Gräset torkar bort, blomstret förvissnar, men vår Guds ord förbliver evinnerligen." (Jes 40:8)

Jag tänker på Herrens ord till Malaki: "Se, jag skall sända ut min ängel, och han skall bereda väg för mig. Och med hast skall han komma till sitt tempel . . . Men vem kan uthärda hans tillkommelses dag . . . Ty han skall vara som en guldsmeds eld och såsom valkares såpa." (Mal 3:1—2)

Det är uppenbart att han inte avsåg sin första ankomst. Då kom han inte och rensade och renade som en guldsmeds eld eller valkares såpa. Men vi har fått höra att när han kommer i de sista dagarna skall de ogudaktiga ropa och "Då skall man begynna säga till bergen: 'Fallen över oss', och till höjderna: 'Skylen oss.'" (Luk 23:30)

Om Herren skulle sända budbärare för att förbereda en väg för sin tillkommelse kan denne budbärare inte vara någon annan än hans profet. Ni kommer ihåg att Amos sade: "Sannerligen, Herren, HERREN gör alls intet utan att hava uppenbarat sitt råd för sina tjänare profeterna." (Amos 3:7) När Johannes döparen sändes för att bereda vägen för Frälsaren i tidernas mitt, bar Frälsaren vittnesbörd om att det inte fanns någon större profet i Israel än Johannes döparen. (Se Luk 7:28)

Eftersom det är sant att Herren skulle sända en budbärare i dessa sista dagar för att förbereda Frälsarens andra ankomst, är det viktigt att vi lär oss vad denne budbärare har att säga till världen. Jag tycker att det är underbart vad Herren har berättat om änden från begynnelsen. Jag skulle vilja anknyta till ett par profetior som anknyter till våra dagar.

När Johannes till exempel förvisades till ön Patmos, sade Herrens ängel: "Kom hit upp, så skall jag visa dig vad som skall ske härefter." (Upp 4:1) Detta var 30 år efter Frälsarens korsfästelse. Han såg vilken makt Satan skulle få att anstifta krig med de heliga (och de heliga var Jesu efterföljare) och att besegra dem och regera över alla folk, tungomål och folk och nationer (Upp 13:7) och påvisade ett fullständigt avfall från den ursprungliga kyrkan.

Men Herren lät det inte vara med detta. Samme ängel visade Johannes en annan ängel som flög uppe i himlarymden, "han hade ett evigt evangelium, som han skulle förkunna för dem som bo på jorden, för alla folkslag och stammar och tungomål och folk". (Upp 14:6) Detta är inte människors evangelium. Det är Jesu Kristi evangelium som har blivit återupprättat.

Varför tror ni att detta skriftställe står i Bibeln, om det inte är för att vi skall söka efter en ängel som kommer med det eviga evangeliet att predikas för dem som bo på jorden, för varje nation och tungomål och folk? Detta utelämnar inte någon och detta är anledningen till varför Herren måste sända sina rådgivare så att hans verk kunde återupprättas på jorden.

Johannes såg inte bara den ängel som skulle föra med sig det eviga

DÅ JOSEPH SMITH HADE SIN UNDERBARA SYN MED FADERN OCH SONEN, SÅG HAN ATT DE VAR TVÅ FÖRHÄRLIGADE PERSONER OCH INTE TRE I EN

evangeliet, utan han skulle kalla människorna att tillbedja den sanne och levande Guden "som har skapat himmel och jord och hav och vattenkällor". (Upp 14:7) Och om ni tänker efter litet, kommer ni ihåg att Joseph Smith i en underbar syn skådade Fadern och Sonen och att han såg att de var två förhärligade personer, att de inte var tre i ett, utan kropp, lemmar eller passioner. Vid den tiden fanns det inte en enda kyrka i världen som tillbad den levande och sanne Guden, så när ängeln skulle komma med det eviga evangeliet, skulle han också föra människorna tillbaka till tillbedjan av den sanne och levande Guden som hade gjort himmel och jord och hav och vattenkällor.

Det förhöll sig till och med så att man på den tiden tillbad en Gud som saknade kropp, lemmar och passioner. Detta innebär att han inte hade ögon att se med. Han hade inte öron att höra med. Han hade ingen röst så att han kunde tala. Hur kunde de tro på en sådan Gud?

Moses kände till att dessa förhållanden skulle råda, för när han skulle leda Israels barn till det förlovade landet, sade han till dem att de inte skulle förbli där under lång tid utan att de skulle skingras bland nationerna och "tjäna gudar, gjorda av människohänder, gudar av trä och sten, som varken se eller höra eller äta eller lukta". (5 Mos 4:28)

Därefter sade Moses att i de sista dagarna (och detta är de sista dagarna) skulle Israel finna en Gud om de ville söka

efter honom. (Se 5 Mos 4:29) Profeten Joseph sökte honom och fann honom.

Varför tror ni att det skulle stå i Bibeln om det inte vore för att det skulle äga rum? Och när vi talar om att det har hänt i våra dagar, skulle man kunna tro att människorna ville veta mer om det. När apostlarna bad Jesus om ett tecken på hans andra tillkommelse och jordens undergång, talade han om krig och farsoter och jordbävningar och hungersnöd och vi kan läsa en hel del om detta. Därefter sade han: "Och detta evangelium om riket skall bliva predikat i hela världen, till ett vittnesbörd för alla folk. Och sedan skall änden komma." (Matt 24:14)

Om vi väntar oss att få se honom komma igen, måste vi söka efter samma evangelium. Det är det budskap som varje mormonäldste går ut i världen och bär vittne om. Jag säger till missionärerna: "Om ni kan få människorna att förstå och tro på detta budskap, kommer det att betyda mer än om ni gav dem en miljon dollar."

Jag hörde en missionär avlägga rapport över sin mission i Oregon för några år sedan. Han hade själv blivit omvänd till kyrkan och han satte näven i talarstolen och sade att han skulle inte ta emot en check på miljoner dollar i utbyte för sin mission, att få gå ut och predika för världen om dessa underbara sanningar.

Jag satt bakom honom och jag frågade mig själv: "Skulle du ta emot en check på miljoner dollar för din första mission i det lilla landet Holland?" Jag började räkna de familjer som jag hade varit instrumentet till att föra in i kyrkan, som hade kommit till Sion och skickat sina pojkar och flickor på mission. Vilken slags människa skulle jag vara om jag skulle sälja dem ut ur kyrkan för en miljon dollar? Det skulle jag inte kunna göra för alla pengar i världen. Det finns inget annat, inga rikedomar, som kan jämföras med den glädje som kommer av kyrkans storslagna missionärsprogram.

Låt oss sedan beakta några andra profetior. Herren säger till exempel genom Jesaja:

"Eftersom detta folk nalkas mig med sin mun och ärar mig med sina läppar, men låter sitt hjärta vara långt ifrån mig, så att deras fruktan för mig består i inlärda människobud,
därför skall jag ännu en gång göra underbara ting mot detta folk, ja, underbara och förunderliga; de visas vishet skall förgås, och de förståndigas förstånd skall bliva förmörkat." (Jes 29:13—14)

Det finns så många underbara ting som har ägt rum i samband med evangeliets återställelse. Ta Mormons bok, till exempel. Där har vi sannerligen ett underverk som ingen människa kan förneka, om hon bara läser och studerar den. Den största kritiken mot denna bok kommer från personer som inte har läst den. Den är så full av underbara sanningar som ingen människa kan ha skrivit med den kunskap som var befintlig på den tiden.

Mormons bok berättar för oss om att när Lehi befann sig i öknen, talade han om för sin son Joseph att Herren hade lovat den Josef som såldes till Egypten att han i de sista dagarna skulle uppresa en profet som var Moses lik, att hans namn skulle vara Joseph, att hans faders namn skulle vara Joseph och att denne skulle frambringa hans ord. (Se 2 Ne 3:6, 9, 15) Detta var uppenbarligen profeten Joseph Smith. Han gav oss Mormons bok. Han gav oss Läran och förbunden. Han gav oss Den koatbara pärlan och mycket annat.

Sedan säger Herren: "... honom skall jag giva makt att frambära mitt ord ... och icke blott frambära mitt ord ... utan övertyga dem om mitt ord, som redan har blivit spritt ibland dem." (2 Ne 3:11) Med andra ord, han skulle ge dem sann förståelse för Bibeln.

Därefter säger han: "/Han/ skall genom Herrens kraft bringa mitt folk frälsning." (2 Ne 3:15) Varför? För han återställde det heliga prästadömet så att han kunde utföra evangeliets heliga förordningar. Därefter tillägger Herren: "Jag skall göra honom stor i mina ögon." (2 Ne 3:8) Oavsett vad världen tänker om profeten i denna tidsutdelning, visste Herren att han skulle bli stor, för han lät honom vänta i 3.000 år när han lovade Joseph att han skulle uppresa en profet i våra dagar.

Jag skulle vilja nämna en erfarenhet som visar vad jag tror att han avsåg när han sade: "... honom skall jag giva all makt att frambära mitt ord ... och icke blott frambära mitt ord ... utan övertyga dem om mitt ord, som redan har blivit spritt ibland dem."

När jag var på min första mission i Holland, blev jag inbjuden att tala till en bibelklass som en grupp affärsmän hade i Haag. Vi träffades i hemmet hos en framstående möbelförsäljare. Den enda kvinna som var närvarande var dottern till mannen i huset.

De inbjöd mig att tala i en och en halv timme och förklara vad vi lärde om universell frälsning vilket omfattar arbete för de döda. Jag gav dem kapitel och vers och lät dem läsa avsnitten från sina egna Biblar så att de skulle tro det mer fullständigt, eftersom de tycktes tro att vi hade en annan Bibel. Därefter lade jag igen min Bibeln och lade den på bordet, lade mina armar i kors och väntade på deras kommentarer.

Den första kommentaren kom från dottern till den man som ägde huset. Hon sade: "Pappa, jag förstår inte det här. Jag har aldrig varit närvarande på någon av dessa bibelklasser där inte du har haft sista ordet i alla sammanhang och i kväll har du inte sagt ett enda ord."

Fadern skakade på huvudet och sade: "Min dotter, det finns inget att säga." Han sade: "Denne man har undervisat oss om sådant som vi aldrig tidigare har hört talas om och han har undervisat oss ur våra egna Biblar."

Det var det som Herren menade när han sade att den profet han skulle uppresa inte bara skulle frambringa hans ord, utan också övertyga människor om de av hans ord som redan gått ut till hans folk.

Jag höll en predikan i Quitman, Georgia, om äktenskapets och familjeenhetens eviga natur. Efter mötet stod jag vid dörren och en man kom fram till mig och talade om att han var predikant. Eftersom jag hade citerat vad de flesta kyrkorna hade att säga om denna princip och att ingen av dem trodde på äktenskapets eller familjeenhetens eviga natur, sade jag till denne predikant: "Gjorde jag några felaktiga citat i kväll?"

"Nej, herr Richards, det är alldeles riktigt som ni säger, vi tror inte allt det som våra kyrkor predikar."

Jag sade: "Tror ni inte heller på kyrkornas läror?"

Och sedan sade jag: "Varför återvänder ni inte och predikar sanningen för människorna. De kommer att anamma den från

er, men de är inte redo att ta emot den från mormonäldsterna ännu."
Han sade: "Vi kommer att träffas igen", och det var allt jag kunde få ur honom den kvällen.
Nästa gång jag kom dit, ungefär fyra månader senare, stod han framför kyrkan. Vi skakade hand och jag sade: "Jag skulle verkligen vara intresserad att höra vad du ansåg om min förra predikan här."
Han sade: "Herr Richards, jag har tänkt på det ända sedan dess. Jag tror vartenda ord ni har sagt, fast jag skulle ha velat höra resten."
Här hade vi en man som innehade plataen vid talarstolen i sin egen kyrka och som trodde på vartenda ord jag sade och ändå kunde han inte undervisa sitt folk om det.
Jag skall berätta ännu en erfarenhet jag haft. För några år sedan hölls här i Salt Lake en konferens för två av våra största kyrkor på västkusten omfattande Kalifornien, Oregon, Washington, Idaho, Utah och Nevada. Deras ledare skrev ett brev till president David O McKay och bad honom sända en av generalauktoriteterna till denna konferens, inbjuda denne att tala i två timmar på förmiddagssessionen och berätta mormonismens historia för dem samt därefter vara gäst vid lunchen och stanna kvar en och en halv timme på eftermiddagen så att man kunde ställa frågor till honom. Jag fick denna uppgift — och det gladde mig! Jag säger till missionärerna att man aldrig behöver argumentera med någon när man har lärt sig att återge vår berättelse.
Några av dessa predikanter ville åka med tidigare plan till nordvästra delarna av staterna, så de sköt på lunchen en halv timme och jag fick två och en halv timme på förmiddagssessionen. Jag berättade om evangeliets återställelse och om skillnaden mellan en återställelse och en reformation. Vid slutet av mitt tal fick jag bara en fråga av alla dessa predikanter och kyrkoledare.
Den ansvarige mannen sade: "Herr Richards, ni har berättat att ni tror på en personlig Gud."
Jag sade: "Det stämmer."
Han sade: "Vi har hört sägas att ni tror att Gud har en hustru. Hur kan ni förklara detta för oss?"
Jag tror att han trodde att han kunde sätta mig på plats på denna punkt, så jag sade ganska skämtsamt: "Jag förstår inte hur han skulle kunna ha en son utan en hustru, gör ni det?"
Alla skrattade lite nervöst och jag blev inte besvärad med den frågan igen.
Avslutningsvis berättade jag för dem att eftersom jag var kyrkans presiderande biskop, hade jag ansvar för kyrkans byggnadsprogram. Vi hade utarbetat planer för templet i Los Angeles. En dag tog vi ritningar och visade dem för första presidentskapet, men vi hade inte ritningarna för det elektriska eller rörläggningarna klara. Vi hade 84 sidor som var ungefär 6 dm långa och 4 dm breda och jag föreställer mig att ni alla har sett blåkopior. Jag sade: "Nu kan ni ta dessa blåkopior
och försöka passa in dem på alla byggnader i denna värld, men det finns bara en byggnad som de passar för och det är mormontemplet i Los Angeles." Därefter sade jag: "Naturligtvis kan ni finna byggnader som är gjorda av cement, virke, elektriska ledningar, rör och så vidare, men ni kan inte finna någon byggnad som de passar."
Därefter höll jag upp Bibeln och sade: "Här har vi Herrens blåkopia. Jesaja sade att Herren hade redogjort för allt från begynnelsen till änden. Allt finns här." Jag fortsatte: "Ta denna Herrens blåkopia och försök att passa in den på alla kyrkor som finns i världen, men det finns bara en kyrka som den kan passa och det är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga." Jag sade vidare: "Jag skall illustrera vad jag menar."
Jag sade att i Canon Frederick William Farrars arbete "*Life of Christ*" ("Kristi liv"; Cassel 1902), säger Farrar att det finns två avsnitt i Nya testamentet som han inte kan förklara. Det första är Johannes 10:16 där Jesus säger: "Jag har ock andra får, som icke höra till detta fårahus; också dem måste jag draga till mig, och de skola lyssna till min röst. Så skall det bliva en hjord och en herde."
Jag sade: "Vet någon av er varför det står så i Bibeln? Känner någon av er till någon kyrka som känner till varför det står så i Bibeln? Vi gör det." Och därefter förklarade jag om löftet till Josef om ett nytt land bland de eviga höjderna. När Moses beskriver detta land använder han ordet "ädlaste" fem gånger i bara tre verser. (Se 5 Mos 33:13—16)
Jag sade: "Vet någon av er var Josefs land finns?" Därefter förklarade jag att det var Amerika och att Jesus besökte folket i Amerika och att han berättade för dem att de var de andra fåren om vilka han hade talat till sina apostlar. (Se 2 Ne 15:21) Han sade att Fadern aldrig hade givit honom befallning om att tala om för sina lärjungar vilka dessa andra får var, bara att det fanns andra får. (3 Ne 15:15—17)
Det andra avsnittet de inte inte kunde förstå var när Paulus sade: "Vad kunna annars de som låta döpa sig för de dödas skull vinna därmed? Om så är att döda alls icke uppstå, varför låter man då döpa sig för deras skull?" (1 Kor 15:29) Jag sade: "Känner någon av er till varför detta står i Bibeln? Känner någon av er till någon kyrka i världen som vet varför detta står i Bibeln?" Därefter förklarade jag denna lärdom.
Jag citerade Petri ord på pingstdagen, då han sade följande till dem som hade dödat Kristus: ". . . i det att han sänder den Messias som han har utsett åt eder, nämligen Jesus, vilken dock himmelen måste behålla intill de tider då allt skall bliva upprättat igen, varom Gud har talat genom sina forntida heliga profeters mun." (Apg 3:20—21)
Detta var ingen reformation, detta är fråga om ett återupprättande. Jag sade: "Det är detta som jag har berättat för er under två och en halv timme och ni kan inte vänta er Frälsarens återkomst som Petrus och profeterna har utlovat, förrän en återställelse har ägt rum, alltså inte en reformation."
När jag avslutade mitt anförande sade den man som var ansvarig för konferensen: "Herr Richards, detta är den mest intressanta upplevelse jag har haft i hela mitt liv." Det är det som Jesaja menade när han sade: "De visas vishet skall förgås, och de förståndigas förstånd skall bliva förmörkat." (Jes 29:14)
Jag bär mitt vittnesbörd för er att det inte finns någon man eller kvinna på denna jord som verkligen älskar Herren av hela sitt hjärta som inte skulle ansluta sig till denna kyrka om de bara ville använda tid till att ta reda på vad detta är, för jag vet att detta är Guds eviga sanningar. Han hade sänt ut sin budbärare för att förbereda för hans ankomst. Jag beder att Gud skall välsigna oss och hjälpa oss att vara missionärer. Jag lämnar mitt vittnesbörd i vår Herres, Jesu Kristi, namn. Amen.

Människan, ett Guds barn

Marion G. Romney

Jag har ett mycket viktigt budskap för er, men det jag säger kommer att vara enbart ord om vi inte åtnjuter Herrens ande. Jag inbjuder er därför att förena er med mig i en bön om att Herren skall välsigna oss alla medan jag talar.

Den sanning jag önskar betona är att vi dödliga verkligen är Guds bokstavliga avkomma. Om människorna ville förstå, tro och acceptera denna sanning och leva därefter, skulle vårt sjuka och döende samhälle bli reformerat och återlöst och människorna skulle få frid här och nu och evig glädje i livet efter detta.

Medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga accepterar denna uppfattning som en grundläggande lärosats i deras teologi. De som har givit detta så mycket eftertanke att de inser dess betydelse behärskas därav. Det ger mening och ledning till alla deras tankar och handlingar. Detta beror på att de vet att det är en allmän naturlag i växt-, djur- och människovärlden att man frambringar en avkomma som mognar till föräldrarnas like. De anser att samma lag gäller Guds avkomma. Deras mål är därför att en dag bli lika sina himmelska föräldrar.

De inte bara tror det, de vet att de kan bli det ty Gud har uppenbarat det faktum att det är hans verk och härlighet att åvägabringa evigt liv åt dem (Moses 1:39), vilket är det liv som Gud lever.

Adam, den första människan, visste att han var Guds son. Han vandrade och talade med honom i Edens lustgård före fallet. Efter fallet "åkallade Adam och hans hustru Eva Herrens namn och de hörde Herrens röst i riktning mot Edens lustgård tala till sig..." (Moses 5:4-5)

Senare sände Herren en ängel till dem som undervisade dem om evangelieplanen, varpå "Adam och Eva välsignade Guds namn och de kungjorde allt för sina söner och döttrar". Sedan "kom Satan in ibland dem och sade: Tron det icke, och de trodde det ej och de älskade Satan mer än Gud. Och från den tiden började människorna bliva köttsliga, sinnliga och djävulska." (Moses 5:12-13)

Från den tiden och till nu har de flesta människor precis som den första generationen av Adams avkomlingar "inte trott", trots att Gud upprepade gånger har uppenbarat det för alla profeterna från Adam till Noa. Han uppenbarade det likaså för Abraham och därefter till Moses "då Moses blev förd upp på ett övermåttan högt berg,

och han såg Gud ansikte mot ansikte, och han talade med honom...

Och Gud talade till Moses och sade: Se jag är Herren Gud Allsmäktig...

Se, du är *min son*...

Jag har ett arbete för dig, min son Moses; och du är i min Enföddes avbild och min Enfödde är och skall bliva Frälsaren, ty han är full av nåd och sanning...

Och nu, se, detta enda visar jag dig, *min son Moses*, ty du är i världen och nu visar jag det för dig." (Moses 1:1-4, 6-7. Kursivering tillagd)

I detta korta skriftställe, tilltalar Herren Moses tre gånger som "min son".

Paulus sade i sitt stora tal på Atens areopag beträffande Gud: "Ty i honom är det som vi leva och röra oss och äro till... Vi äro ju ock av hans släkt." (Apg 17:28)

Joseph Smith och Oliver Cowdery förklarade att "han lever".

"Ty vi sågo honom... och vi hörde rösten som vittnade...

att medelst honom, genom honom och av honom existera och skapades världarna, och att deras invånare äro söner och döttrar, födda åt Gud." (L&F 76:22-24)

"Söner och döttrar födda åt Gud." Kan detta vara sant i ljuset av det faktum att vi alla vet att vi är söner och döttrar födda av våra jordiska föräldrar? Ja, det är sant därför att människosjälarna är tvåfaldiga varelser — andar iklädda kroppar av kött och ben. Uppenbarelsen säger: "Anden och kroppen utgöra människan själ." (L&F 88:15) Gud är fader till människans ande, precis som hennes jordiske far är far till hennes dödliga kropp.

En andes natur är klart uppenbarad i skrifterna. En klar beskrivning av en ande finns i det tredje kapitlet i Ethers bok i Mormons bok, vilket innehåller en skildring av hur Jesus Kristus visade sig som ande ungefär 2200 år innan han föddes i köttet av Maria. Skildringen säger att Jesus stod framför Jareds broder i en människas form och likhet och sade:

"Se, jag är Jesus Kristus...

Ser du, att I ären skapade till min egen avbild? Ja, alla människor

skapades i begynnelsen till min egen avbild.
Se, denna lekamen, vilken du nu ser, är min andes lekamen, och människan har jag skapat till min andes lekamen, och alldeles som jag ter mig för dig i anden skall jag framträda för mitt folk i köttet." (Eth 3:14-16)
I enlighet med denna sanning förklarade Jesus följande för Joseph Smith så sent som år 1833: "...Jag var i begynnelsen hos Fadern och är den Förstfödde. (Han menade naturligtvis den förstfödda anden)
Även I voren i begynnelsen hos Fadern; det som är ande..." (L&F 93:21, 23)
Vi lär något mer om våra andar i deras föruttillvaro av en skildring av Abraham av en syn i vilken han visades en stor skara andar, som var samlade i ett stort himmelskt råd. Man övervägde där skapandet av denna jord som en plats vartill de, andarna, kunde komma och få kroppar av kött och ben och sålunda bli mänskliga själar. Planen innebar att efter en prövningsperiod i jordelivet skulle de dö, det vill säga, deras eviga andliga kroppar och deras förgängliga dödliga kroppar skulle åtskiljas. Senare, i uppståndelsen, skulle dessa förenas till odödliga själar.
Abraham lärde sig också att om de under sin vistelse på denna jord visade sig trofasta, skulle de som uppståndna varelser få tillåtelse att komma tillbaka till sin himmelske Faders, sina andars Faders närhet och få åtnjuta evigt framåtskridande. Detta är Abrahams ord:
"Och Herren hade visat mig, Abraham, intelligenserna, som voro organiserade, innan världen var...
Och Gud såg dessa själar, att de voro goda och han... sade: Dessa skall jag göra till mina regenter; ty han stod ibland dem som voro andar... och han sade till mig: Abraham, du är en av dem; du utvaldes innan du föddes.
Och en som var Gud lik (och detta var Jesus Kristus, den förstfödda anden) stod ibland dem, och han sade till dem som voro med honom: Vi vilja gå ned, ty det finnes plats där, och vi skola taga av dessa beståndsdelar och dana en jord, på vilken dessa kunna bo.
Vi vilja pröva dem med detta för att se, om de vilja göra allt vad Herren, deras Gud, befaller dem.
De som bestå i sitt första tillstånd skola erhalla mera (detta syftar på oss, vi höll vårt första tillstånd och fick mera genom att mottaga dödliga kroppar)... och de som hålla sitt andra tillstånd (dvs detta liv) skola krönas med mera härlighet på sina huvuden i all evighet." (Abr 3:22-26)
Sådan är den uppenbarade sanningen beträffande människans höga ställning.
Teorin att människan är något annat än Guds avkomma har varit, och så länge den accepteras och efterlevs kommer den att fortsätta att vara, ett stort hinder för människans andliga tillväxt och något som fördärvar hennes moral.
Sanningen är, mina älskade bröder och systrar, att människan är ett Guds barn, en Gud på fosterstadiet. Varje rättfärdig själ känner gensvar då barnen sjunger:

"Jag är Guds lilla barn,
välsignelser och ro

han lovat mig, om jag gör rätt,
och se'n hos honom bo.
Led mig, stöd mig, gå bredvid mig,
så att jag en dag
återvända kan till dig,
om jag har lytt din lag.
— Naomi W Randall

Att människan är ett Guds barn är den viktigaste kunskap som en dödlig kan äga. Sådan kunskap är bortom det oinspirerade sinnets räckvidd. Varken logik, vetenskap eller filosofi eller något annat område av mänsklig lärdom har någonsin kunnat fundera ut det, och kommer aldrig att kunna göra det. De som begränsar sitt sökande till sådan lärdom kommer att fortsätta att vara sådana som de alltid har varit, "som alltjämt hålla på med att lära, men aldrig kunna komma till kunskap om sanningen". (2 Tim 3:7)
Enda sättet varigenom man kan få sådan kunskap är genom gudomlig uppenbarelse. Till lycka för oss har den upprepade gånger blivit uppenbarad på så sätt från Adam och till vår tid, enligt vad som tidigare sagts.
De önskningar och motiv som den har som accepterar, tror och genom den Helige Anden får ett vittnesbörd om sanningen i att han är en son eller dotter till Gud, skiljer sig från dens önskningar som tror annorlunda, på samma sätt som den växande vinrankan skiljer sig från den avslitna grenen.

Om man vet att man är ett Guds barn tänker man sig själv, som skrifterna lär, som bärare av den medfödda förmåga som all annan förökande avkomma har, nämligen att i slutlig mognad nå den ställning som våra himmelska föräldrar har och få "krönas med mera härlighet på sina huvuden i all evighet". (Abr 3:26) Detta är då vårt mål.

Man accepterar de tio buden, bergspredikan, visdomsordet och all annan anvisning och alla andra befallningar som givits av Gud som lagar, vilkas efterlevnad är oundgänglig för uppnåendet av detta mål, som man vigt sitt liv till att nå.

Man strävar efter att hörsamma Mästarens inbjudan:
"Kommen till mig, I alla som arbeten och ären betungade, så skall jag giva eder ro." (Matt 11:28)
Och likaså hans uppmaning:
"... I skolen vara fullkomliga, alldeles såsom jag, eller eder himmelske Fader, är fullkomlig." (3 Ne 12:48)

Man vet att det visa och rätta gensvaret är att hörsamma Herrens befallning att "I skolen taga eder tillvara och giva noga akt på det eviga livets ord. Ty I skolen leva av varje ord, som utgår från Guds mun." (L&F 84:43-44)

Man tror obetingat på Herrens löfte att "Det skall ske, att varje själ, som övergiver sina synder, kommer till mig, åkallar mitt namn, lyder min röst samt håller mina befallningar, skall få se mitt ansikte och veta, att jag är." (L&F 93:1)
Man säger med Job: "Jag vet att min förlossare lever, och att han till slut skall stå fram över stoftet. Och sedan denna min sargade hud är borta, skall jag fri ifrån mitt kött få skåda Gud." (Job 19: 25-26)
Man förenar sig med Alma i hans önskan:
"O, att jag vore en ängel och kunde erhålla mitt hjärtas begär, att jag måtte kunna gå omkring och tala som genom Guds domsbasun och med min röst skaka jorden samt predika omvändelse till alla folk!
Då skulle jag förkunna omvändelse och återlösningsplanen för varje själ liksom med tordönsröst, på det de måtte omvända sig och komma till vår Gud, så att det icke skulle finnas mera sorg på hela jorden." (Alma 29:1-2)
Och till sist beslutar man sig som Nephi:
"Jag vill gå och göra det som Herren har befallt, ty jag vet, att Herren icke giver människornas barn några befallningar utan att bereda en utväg för dem att utföra det som han befaller dem." (1 Ne 3:7)

Jag bär mitt personliga vittnesbörd att jag vet att jag är en Guds son, och att ni, mina kära lyssnare, är var och en son eller dotter till Gud, och att denna kunskap, tillämpad i våra liv, kommer att lyfta oss tillbaka till hans närhet genom vår Frälsares Jesu Kristi försoningsoffer, och i hans namn lämnar jag detta vittnesbörd till er. Amen.

Att ära sitt prästadömskall

MARION G ROMNEY

Mina älskade bröder i prästadömet!
Jag uppmanar var och en av oss, och om jag hade förmågan, skulle jag inspirera var och en av oss att ära vårt prästadömskall.
När vi accepterade att ordineras inom prästadömet, slöt vi förbund med Herren att vi skulle ära vårt kall. På samma gång slöt han förbund med oss att om vi gjorde det, skulle vi bli "helgade genom Anden till (våra) kroppars förnyelse" och "bliva ... Abrahams säd och kyrkan och riket och Guds utvalda" och till oss skall givas allt som Fadern har. (Se L&F 84:33-38.)
Det särskilda straff som anges om vi bryter vårt förbund och "vänder (oss) helt därifrån" är att vi "kan varken få synderas förlåtelse i denna världen eller i den tillkommande". (L&F 84:41)
Herren sade vidare till de bröder som var församlade vid den tidpunkt då han uppenbarade förbundet:
"Nu giver jag eder ett bud, att I skolen taga eder tillvara och giva noga akt på det eviga livets ord.
Ty I skolen leva av varje ord, som utgår från Guds mun." (L&F 84:43-44)
För att ära våra kellelser i prästadömet är det åtminstone tre saker som är nödvändiga:
En är att vi har en önskan att göra det.
En annan är att vi söker och rannsakar det eviga livets ord.
Den tredje är att vi ber.
Om och om igen säger skrifterna att människorna får från Herren i enlighet med sina önskningar. Alma förkunnade:
"... jag vet att han (Gud) giver människorna efter deras önskan, antingen det är till död eller till liv. Ja, jag vet, att han beskär människorna i enlighet med deras vilja, antingen den är till frälsning eller till undergång." (Alma 29:4)
Jesus handlade i enlighet med denna princip. Johannes skrev i sitt pergamentmanuskript:
"Herren sade till mig: Johannes, min älskade, vad åstundar du?
Och jag sade till honom: Herre, giv mig makt över döden, så att jag må leva och bringa själar till dig.
Herren sade till mig: Sannerligen, sannerligen säger jag dig, att emedan du begärt detta, skall du leva kvar, till dess jag kommer i min härlighet och du skall profetera för nationer, släkten, tungomål och folk." (L&F 7:1-3)
Vid inledningen till denna sista tidshushållning sade Herren till profetens far: "Om I ... haven begär att tjäna

Gud, ären I kallade till verket" (L&F 4:3)
Och två månader senare sade till Joseph Smith och Oliver Cowdery: "... Vad I önsken av mig, det skall givas eder..." (L&F 6:8)
Önskningens betydelse betonas dramatiskt i detta citat ur kapitel 18 i Läran och förbunden:
"Nu se, det finnes andra som äro kallade att förkunna mitt evangelium både för icke-judar och judar,
ja, tolv, och de Tolv skola vara mina lärjungar och de skola ikläda sig mitt namn. De äro de som skola *åstunda* att ikläda sig mitt namn av uppriktigt hjärta.
Och om de *åstunda* att ikläda sig mitt namn av uppriktigt hjärta, äro de kallade att gå ut i hela världen och förkunna mitt evangelium för hela skapelsen.
Se, nu giver jag dig i uppdrag, Oliver Cowdery, och likaledes David Whitmer, att söka ut de tolv, som hava den *åstundan* om vilken jag talat.
Och av deras *begär* och gärningar skolen I känna dem." (L&F 18:26-28, 37-38. Kursiveringen tillagd.)
Den åstundan som dessa män skulle ha var inte en åstundan att bli kallade till ett ämbete. Det var en åstundan att påtaga sig Kristi namn "av uppriktigt hjärta".

Jag kommer ihåg ett tillfälle på missionsfältet då jag försökte tända en gnista av intresse hos en missmodig missionär. Till slut frågade jag honom: "Finns det inte något som du önskar?" Han svarade: "Jo, broder Romney, jag skulle vilja bli apostel."
Ingen borde stå efter att bli kallad till något speciellt ämbete i kyrkan. Sådana strävanden är inte någon rättfärdig önskan; det är en självisk ambition. Vi bör ha en motiverande åstundan att ära våra kallelser inom prästadömet, vad de än må vara. Vi bör visa denna önskan genom att leva enligt evangeliet och flitigt söka utföra det tjänande som vi kallas till, vad det än vara må. Att ha ett speciellt ämbete i kyrkan kommer aldrig att frälsa någon människa. Vår frälsning är beroende av hur vi utför de plikter som hör till det kall som vi blir utsedda till. Profeten Joseph sade:
"Då vi tänka på vilka krav, som vila på Herrens tjänare att predika evangeliet, finna vi, att få äro kvalificerade till att ens bliva präster. Om en präst förstår sina plikter, sitt kall, och tjänar och predikar ledd av den Helige Anden, då är hans glädje lika stor som om han vore en av presidentskapet. Hans tjänst och ämbete är lika nödvändigt i Kyrkan som en lärares eller diakons." (Profeten Joseph Smiths lärdomar s 97)
Inte heller är en effektiv åstundan blott och bart en önskan. Det är inte något passivt. Det är en övertygelse som förmår en till handling. Ett av de ting som en sådan åstundan får en prästadömsbärare att göra är att rannsaka och studera det eviga livets ord.
Eftersom vi inte kan leva "allenast av bröd, utan av allt det som utgår av Guds mun", är det nödvändigt, om vi inte känner till dem, att studera dem. Det är detta som Herren har uppmanat oss att göra.
Då judarna disputerade med Jesus därför att han sade att Gud var hans Fader, påpekade han: "I rannsaken skrifterna, därför att I menen eder i dem hava evigt liv; och det är dessa som vittna om mig." (Joh 5:39)
I Herrens förord till Befallningarnas bok sade han: "Rannsaken dessa bud, ty de äro sanna och trovärdiga och de profetior och löften, som de innehålla, skola alla gå i fullbordan." (L&F 1:37)
Vi har fått gudomliga instruktioner att "lära mitt evangeliums grundsatser, vilka finnas i Bibeln och Mormons bok, vari fullheten av evangeliet finnes." (L&F 42:12) Detta kan vi inte göra om vi inte vet vilka de är.
Till profeten Joseph, Oliver Cowdery och John Whitmer sade Herren: "Se, jag säger eder, att I skolen använda eder tid till att studera skrifterna..." (L&F 26:1)
Till de heliga i Kirtland sade han beträffande de instruktioner han hade givit dem: "Hören dessa ord. Se, jag är Jesus Kristus, världens Frälsare. Gömmen detta i edra hjärtan och låten evighetens allvar vila över edra sinnen." (L&F 43:34)
När jag har läst skrifterna har jag funderat på de ord som så ofta används i Mormons bok i detta sammanhang, *överväga*, *grubbla*. En ordbok säger att dessa ord betyder "att pröva, att tänka efter, besinna". Moroni använde sålunda denna term då han avslutade sina uppteckningar:
"Se, jag önskar uppmana eder, att när I läsen dessa urkunder, ... I då kommen ihåg huru barmhärtig Herren har varit emot människornas barn .. och att I *övervägen* det i edra hjärtan." (Moroni 10:3. Kursiveringen tillagd.)
Jesus sade till nephiterna:
"Jag märker, att I ären svaga, att i icke kunnen förstå alla mina ord...
Gån därför till edra hem och *övervägen* det som jag har sagt och bedjen Fadern i mitt namn, att I mån förstå..." (3 Ne 17:2-3. Kursiveringen tillagd.)
Att *överväga* är enligt mitt tycke en form av bön. Åtminstone har den Helige Anden varit närvarande många gånger. Nephi berättar för oss om ett sådant tillfälle:

"Sedan jag fått åtrå efter kunskap om det som min fader sett, och jag trodde, att Herren kunde uppenbara det för mig, satt jag och *grubblade* över det i mitt hjärta. Jag blev då av Herrens Ande upptagen, ja, till ett övermattan högt berg.." (1 Ne. 11:1. Kursiveringen tillagd.)
Sedan följde Nephis skildring av den stora syn han fick av Herrens ande, därför att han trodde på sin profet och fader och hade så stor önskan att lära känna mer att han grubblade och bad om det.
President Joseph F Smith har berättat för oss att "den tredje oktober år nittonhundraarton, satt jag i mitt rum, och *övervägde* skrifterna..." Han talade denna gång särskilt om Petrus uttalande att Kristus "gick och predikade för de andar som höllos i fängelse" (1 Petr 3:19) medan hans kropp låg i graven.
"Da jag *övervägde* dessa ting som är skrivna," fortsatte president Smith, "öppnades mitt förstånds ögon och Herrens ande vilade på mig och jag sag härskaror av döda, både små och stora ..." Han ger oss sedan en skildring av sin stora syn beträffande missionärsarbetet bland de döda andarna. *(Gospel Doctrine*, Deseret

Book Co. 1939, sid 472, Kursiveringen tillagd.)
Att åstunda, söka och överväga "det eviga livets ord" är allt lika viktigt, men hur viktigt det än är, skulle det vara otillräckligt utan bön.
Bönen är den nyckel med vilken vi öppnar dörren till Frälsaren. "Se", säger han, "jag står för dörren och klappar; om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom, och han med mig." (Upp 3:20)
Ända från början har vi blivit instruerade att bedja. Herren uppmanade Adam och Eva att "tillbedja Herren" och senare sände han en ängel till dem som sade: "... du skall omvända dig och åkalla Gud i Sonens namn evinnerligen." (Moses 5:5, 8)
Jesus instruerade nephiterna:
"Se, sannerligen, sannerligen säger jag eder: I måsten alltid vaka och bedja för att icke falla i frestelse, ty Satan önskar hava eder för att sålla eder som vete.
Därför måsten I alltid bedja till Fadern i mitt namn.
Bedjen till Fadern i edra familjer och alltid i mitt namn, på det edra hustrur och barn må bliva välsignade.' (3 Ne 18:18-19, 21)
I denna tidshushållning redan innan kyrkan organiserades sade Herren till profeten:
"Bed oavlåtligen på det du må avgå med seger, ja, på det du må kunna övervinna Satan och undkomma hans tjänares händer, vilka understödja hans verk." (L&F 10:5)
Han instruerade prästerna att "besöka medlemmarna i hemmen och förmana dem att bedja högt och i lönndom ..." (L&F 20:47, 51)
Om medlemmar i kyrkan som reste för att bygga upp Jackson County i Missouri sade han: "... Den som icke håller bön till Gud, då tiden att bedja är inne, skall ihågkommas inför mitt folks domare." (L&F 68:33)
Till sist sade han: "... Bedjen alltid att den onde icke får makt över eder och flyttar eder bort från eder plats." (L&F 93:49)
Till avslutning ber jag eder lyssna till Nephis uppmaning. Jag hoppas att den rör er lika djupt som den har rört mig. Han sade:
"Se nu, min älskade bröder ...
... jag sade till eder: Mätten eder med Kristi ord, ty se, Kristi ord skola tillkännagiva för eder allt vad I skolen göra.
Om I därför icke kunnen förstå dessa ord, sedan jag nu talat dem, är det emedan I icke bedjen, och icke heller klappen I, varför I icke haven blivit förda fram till ljuset utan måste förgås i mörkret.
Nu märker jag, mina älskade bröder, att I ännu i edra hjärtan grubblen, och det gör mig ont, att jag måste tala om detta. Om I nämligen haden velat hörsamma Anden, som lär en människa att bedja, skullen I hava vetat, att I måsten bedja. Den onde anden lär ej en människa att bedja, utan han lär henne, att hon icke skall bedja.
Men se, jag säger eder, att I måsten alltid bedja och icke tröttna, att I icke fån göra någonting för Herren utan att I först bedjen Fadern uti Kristi namn, att han vill helga eder gärning för eder, så att den måtte lända till välfärd för eder själ." (2 Ne 32:1, 3-4, 8-9)

Att Herren kommer att hjälpa var och en av det heliga prästadömets bärare att få en sådan mäktig åstundan att vi genom att söka och överväga det eviga livets ord och bedja om den, kan bli ledda att hedra våra kallelser i prästadömet och att vi därigenom må kvalificera oss att mottaga de utlovade välsignelserna i "det förbund som tillhör prästadömet" beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

Stigen till evig härlighet

Delbert L Stapley

Mina bröder, systrar och vänner och alla ni som lyssnar på denna konferens via radio och television. Det har alltid varit svårt att tala efter president Romney för hans tal och predikningar är så innehållsrika.
I dag ifrågasätter många i världen sin tro på Gud och tror att de har gjort intellektuella och vetenskapliga framsteg så att de inte längre behöver hans råd i livets angelägenheter. De föredrar att glömma bort att han är källan till all kunskap. Han kontrollerar livet och allt tillhör hans skapelse.
Människan har inte råd att glömma Gud och bara lita till sin egen intelligens. Sådant kan endast leda till förvirring och slutlig undergång. Om människan inte känner till den evige Gudens sinne och vilja, har hon inte, oavsett sitt kunnande, visdom, omdöme eller de rätta svaren för att kunna lösa världens problem. Vi måste vända oss till våra fäders Gud med obetingad tro i ödmjukhet och ödmjuk bön, för att få råd och ledning.
Profeten Jesaja uppmanade Israels barn att söka Herren "medan han låter sig finnas" och att åkalla honom "medan han är nära. Den ogudaktige övergive sin väg och den orättfärdige sina tankar och vände om till HERREN, så skall han förbarma sig över honom, och till vår Gud, ty han skall beskära mycken förlåtelse." (Jes 55:6—7)
Detta råd är lika viktigt för oss i dag som för dem som levde i forna dagar. Förvärrade, svårlösta problem i världen, som är förvärrade på grund av ett allmänt avståndstagande från kristna lärdomar och etiska seder, varnar människan för överhängande faror och mycket sorg, såvida hon inte övergiver synder och vänder sig till Gud i sann omvändelse. Endast

genom att undvika det ondas fallgropar och genom att följa Jesajas råd förväntas vi erhålla Guds barmhärtighet och hans stora förlåtelse.

Jesu Kristi evangelium är den enda säkra grunden för rättfärdigt leverne. Ingen annan plan, moralisk norm eller påbud kan passa ihop med eller överträffa dess lärdomar. Evangeliet, en vis och ledande samling lagar, principer och förordningar för alla människor att leva efter.

Mångas svaghet och dumhet i dag gör dem mer intresserade av människors lärdom än av Guds lärdomar som finns i forntida och nutida skrifter. Olyckligtvis tänker dödliga till största delen på livet i dödligheten istället för på det eviga livet. Manniskornas filosofier kan inte ersätta eller överträffa evangeliet enligt Guds uppenbarelser. Inte heller kan människors vetenskap ersätta de sanningar som Gud uppenbarat genom sina profeter.

Guds vägar är inte människors vägar, utan är oändligt mycket högre. Herren sade till profeten Jesaja:

"Se, mina tankar äro icke edra tankar, och edra vägar äro icke mina vägar, säger HERREN. Nej, så mycket som himmelen är högre än jorden, så mycket äro ock mina vägar högre än edra vägar, och mina tankar högre än edra tankar." (Jes 55:8—9)

Frälsaren uppenbarade följande formel som leder oss till evig härlighet:

"Sannerligen, så säger Herren: Det skall ske, att varje själ, som övergiver sina synder, kommer till mig, åkallar mitt namn, lyder min röst samt håller mina befallningar, skall få se mitt ansikte och veta, att jag är
och att jag är det sanna ljuset, som upplyser alla människor, som komma till världen." (L&F 93:1—2)

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga undervisar om det fullständiga livet. Hela vårt liv kräver att vi ständigt sträcker oss efter den kristna levnadsformens höga ideal och ädla normer. De sista dagars heligas tro bör inte bero på människors visdom, utan på kunskap om Guds kraft.

"Faren icke vilse", varnade aposteln Paulus. "Gud låter icke gäcka sig. Ty vad människan sår, det skall hon ock skörda.
Den som sår i sitt kötts åker, han skall av köttet skörda förgängelse, men den som sår i Andens åker, han skall av Anden skörda evigt liv." (Gal 6:7—8)

Sök lärdom med tro och uppriktig bön att få veta Herrens sinne och vilja. Ha mod att be. Kom ihåg att Herren inte ger oss något bud eller någon lag som han själv inte efterlever. Lydnad är en rättvis Guds princip och genom lydnad kan vi få kraft från höjden.

Här i dödligheten har vi inte endast tillfälle utan också den moraliska förpliktelsen att rätta till våra felsteg. Vi bör omvända oss från och bekänna det onda så att vi får andlig ledning i våra liv. Vi har fått rådet att ha tro på vår evige Fader och hans Son, vår Återlösare. Vi bör, genom att leva rättfärdigt, eftersträva en önskan att leva tillsammans med dem i de himmelska boningar som de har berett för de trofasta. Följande skriftställe stöder denna tanke:

"Ty om I viljen, att jag skall giva eder en plats i den celestiala världen, måsten I bereda eder att göra det som jag befallt eder och fordrat av eder." (L&F 78:7)

"TYVÄRR FÖRHÅLLER DET SIG SÅ
ATT MÅNGA MÅSTE LÄRA SIG
LIVETS LÄXA PÅ
DET SVÅRA SÄTTET,
MEN VILKEN STOR VÄLSIGNELSE ÄR DET INTE
ATT HA EN HIMMELSK FADER SOM
BRYR SIG TILLRÄCKLIGT OM OSS
ATT HAN UNDERVISAR OCH HJÄLPER OSS
TILL OMVÄNDELSE OCH GER OSS FÖRLÅTELSE"

Tyvärr förhåller det sig så att många måste lära sig livets läxa på det svåra sättet, men vilken välsignelse är det inte att ha en himmelsk Fader som bryr sig tillräckligt om oss att han undervisar och hjälper oss till omvändelse och ger oss förlåtelse. Lyssna till profeten Hesekiels uppmuntrande ord: "Menar du att jag har lust till den ogudaktiges död, säger Herren, HERREN, och icke fastmer därtill att han vänder om från sin väg och får leva?" (Hes 18:23)

Herren uttryckte sitt stora intresse för sina barns välfärd när han talade till Moses: "Ty se, mitt verk och min härlighet är att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan." (Moses 1:39)

Odödlighet tillförsäkras var och en av oss genom vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, återlösning. Men evigt liv är ett personligt ansvar som vi måste lära oss och vara förtjänta av.

Psalmisten David framhöll människans betydelse i detta inspirerade uttalande:

"När jag ser din himmel, dina fingrars verk, månen och stjärnorna, som du har berett,
vad är då en människa, att du tänker på henne, eller en människoson, att du låter dig vårda om honom?
Dock gjorde du honom nästan till ett gudaväsen; med ära och härlighet krönte du honom." (Ps 8:4—6)

Människans senaste vetenskapliga och teknologiska framsteg, hennes önskan och mod att utforska universum, och hennes framsteg inom så många områden vittnar om att hon är Guds barn och, därför, bör hon alltid vända sig till Gud för att få ledning och ytterligare ljus och sanning.

Gud har uppenbarat att han önskar att hela hans folk skall växa ihop i enigheten i tro, förståelse och hängivenhet. Aposteln Paulus uppmuntrade de heliga i Korint: "Men jag förmanar eder, mina bröder, vid vår Herres, Jesu Kristi, namn, att alla vara eniga i edert tal och att icke låta söndringar finnas bland eder, utan hålla fast tillhopa i samma sinnelag och samma tänkesätt." (1 Kor 1:10)

Vi är här för att hjälpa varandra att framåtskrida, att inspirera varandra att visa kärlek och att göra goda gärningar, och inte endast sitta till doms. Vårt ansvar är att uppmuntra dem som är inaktiva och som gör fel. Vi är förpliktigade "att se till att det icke finnes någon orättfärdighet i församlingen eller någon illvilja ibland medlemmarna, ej heller osanning, förtal eller trätor". (L&F 20:54)

Denna lärdom betonades av aposteln Petrus i följande råd:

"Varen slutligen alla endräktiga, medlidsamma, kärleksfulla mot bröderna, barmhärtiga, ödmjuka.
Vedergällen icke ont med ont, icke smädelse med smädelse, utan tvärtom välsignen; därtill ären I ju ock kallade, att I skolen få välsignelse till arvedel." (1 Petr 3:8—9)

Kyrkans verkliga styrka ligger i dess medlemmars karaktär och hängivenhet. Aposteln Paulus instruerade de heliga i

Korint: "Så har ock Herren förordnat att de som förkunna evangelium skola hava sitt uppehälle av evangelium." (1 Kor 9:14) Detta råd kan tillämpas på varje medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga — att genom att efterleva evangeliet och genom att vara ett gott exempel predikar vi automatiskt dessa teser och visar vi andra den rätta vägen att följa. Den största gåva vi kan giva någon människa är att vara ett gott exempel.

MÄNNISKANS SENASTE VETENSKAPLIGA OCH TEKNOLOGISKA FRAMSTEG . . . VITTNAR OM ATT HON ÄR GUDS BARN OCH, DÄRFÖR, BÖR HON ALLTID VÄNDA SIG TILL GUD FÖR ATT FÅ LEDNING OCH YTTERLIGARE LJUS OCH SANNING

President Spencer W Kimball säger: "Vår stora uppgift i dag är att vara ljus för världen . . . om kyrkans tre miljoner medlemmar efterlevde evangeliets principer, skulle allt som var fel i världen föravinna. Världen skulle komma till oss och vi skulle kunna förändra världens misslyckanden till evangeliets frid." (*Church News*, 26 febr 1972, s 13)

Jag vädjar till alla medlemmar i kyrkan att aktivt och uppriktigt efterleva Kristi evangelium. Vår eviga lycka och glädje beror på de slags liv vi lever här i dödligheten. Aposteln Paulus: "I kunnen icke dricka Herrens kalk och tillika onda andars kalk; I kunnen icke hava del i Herrens bord och tillika i onda andars bord." (1 Kor 10:21) Med andra ord, vi kan inte tjäna två herrar, för antingen kommer vi då att hata den ene och älska den andre, eller så kommer vi att hålla oss till den ene och avsky den andre. Vi kan inte tjäna både Gud och Mammon. (Se Matt 6:24)

Den som tror att han kan uppnå eviga mål med något annat än Jesu Kristi evangelium bör komma ihåg att Frälsaren kallade detta för stöld och röveri. (Se Joh 10:1) Kristus gav följande liknelse till lärjungarna:

"Ytterligare är det med himmelriket, såsom när en köpman söker efter goda pärlor;

och då han har funnit en dyrbar pärla, går han bort och säljer allt vad han äger och köper den." (Matt 13:45—46)

Var och en av oss har ansvar att söka efter den goda pärlan, himmelriket, som enligt Frälsarens liknelse är en kostbar pärla. Detta mål är värt alla de ansträngningar och uppoffringar vi kan göra. Att bli frälst i Guds rike är den största av Guds gåvor, för det finns inget större än frälsningens gåva och den som har evigt liv är rik, sager Herren. (Se L&F 6:13,7)

De medlemmar som inte efterlever evangeliet, uppmanar jag att göra det, att lyda evangeliets krav och att gå till kyrkan under hela året. Jamför sedan ert liv efter ett års prov på att trofast efterleva evangeliet och rannsaka ditt sinne angående vilket som är bäst. Ge evangeliet en chans i ditt liv genom att efterleva det och bevisa dess värde för er själva och era familjer.

Lev värdiga den Helige Andens sällskap. Om ni är värdiga dess inflytande, kommer den att ge er övertygelse. Den kommer att bygga upp ert vittnesbörd och ge er en önskan att älska Herren. Ni kommer att uppleva denna kärlek genom att efterleva hans lagar och bud och genom att tjäna honom. Den Helige Anden kommer att vittna om att dessa lärdomar är sanna, och ni kommer att, på samma sätt som aposteln Paulus, veta att Jesu Kristi evangelium är Guds kraft till frälsning. (Se Rom 1:16)

Ni kommer även att få förvissning om att Herrens väg är den enda vägen att finna liv i överflöd som Frälsaren lovade.

Jag ger denna uppmaning till alla människor överallt som har en önskan att lära känna sanningen och som inte är nöjda med sitt nuvarande liv och umgänge. Det kräver mod att acceptera uppmaningen att söka Herren medan han ännu kan finnas och åkalla honom medan han är nära. Men, jag lovar er att om ni vill göra det kommer ni att få sinnesfrid, glädje i hjärtat och tillfredställelse av egna behov och kärlek som aldrig förgås.

Mina bröder och systrar och vänner, jag vet att Gud lever. Jag vet att Jesus är Kristus, vår Återlösare och Frälsare, Guds Son. Han gav sitt eget liv på korset så att vi kunde få evigt liv. Han upplöste dödens band genom sin uppståndelse vilken garanterar människosläktets uppståndelse. Han köpte oss med sitt eget blod. Vi kan visa vår tacksamhet genom att leva rättfärdigt och genom att vara ett rättfärdigt exempel för alla människor.

Må Gud välsigna och leda oss rätt. Må vi bli välsignade med andlig styrka att stänga dörren till den ondes alla frestelser och vandra uppriktigt inför Herren, beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

Du må själv välja

N. Eldon Tanner

En av Guds största gåvor till människan är handlingsfrihet.

Tidigt på resan genom livet kommer människan till ett vägskäl där hon måste välja mellan två stora huvudvägar, den rätta som leder till framåtskridande och lycka, och den felaktiga som leder till tillbakagång och sorg. Det existerar en evig lag om att varje mänsklig själ genom de val hon gör skapar sitt eget öde. Framgång eller misslyckande, frid eller missnöje, lycka eller misär, allt beror på de val vi gör dagligen.

Enligt skrifterna var frågan om handlingsfrihet den första och viktigaste frågan för människan. In-

nan världen var till och i det stora rådet i himmelen framlade Gud Fadern sin plan att organisera och befolka jorden.
Han förklarade att hans andebarn skulle komma till jorden, få kroppar av kött och blod, bli prövade i allt för att se om de ville hålla alla hans bud och bereda sig för att komma tillbaka till hans närhet.
Lucifer, morgonrodnadens son, kom fram med sin plan att återlösa hela mänskligheten genom tvång, att inte en enda själ skulle gå förlorad, men han ville ha äran för det. Sedan framlade Kristus sin plan, vilken var att man skulle följa Faderns vilja och låta alla människor själva välja och äran skulle gå till Fadern. Kristi plan antogs och alla som kommer för att bo på jorden i kroppar av kött och blod valde i det stora rådet att följa Jesus Kristus. Satan gjorde uppror och påverkade en tredjedel av de himmelska härskarorna att följa honom.
Enligt vad som står i Moses' bok sade Gud:
"Emedan denne Satan gjorde uppror emot mig och försökte tillintetgöra människans handlingsfrihet, som jag, Herren Gud, hade givit henne, och också emedan han ville, att jag skulle giva honom min egen makt, lät jag nedstörta honom genom min Enföddes makt.
Och han blev Satan, ja, djävulen, alla lögners fader, för att bedraga och förblinda människorna och hålla dem fångna enligt sin vilja, ja, alla som icke vilja hörsamma *min* röst. (Moses 4:3-4. Kursiveringen tillagd)
Vid den tidpunkten åtog sig Satan och hans efterföljare att tillintetgöra vår handlingsfrihet och rättfärdighetens sak. Han började sitt skändliga verk i Edens lustgård genom att med framgång fresta Adam och Eva att äta av den förbjudna frukten. Gud hade sagt:
"Du må fritt äta frukten av varje träd i lustgården, men av kunskapens träd på gott och ont skall du icke äta. Icke desto mindre *må du själv välja*, ty det är givet dig . . ." (Moses 3:16-17. Kursiveringen tillagd)
Medan Satan har bestämt sig för att tillintetgöra oss, säger Frälsaren: ". . . mitt verk och min härlighet är att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan." (Moses 1:39)
Han gav sitt liv för att hela mänskligheten skulle få åtnjuta odödlighet, och genom hans evangelium och undervisning från profeterna, både forntida och nutida, får vi en klar förståelse för livets ändamål och hur vi skall skilja rätt från fel, med löften om frälsning och upphöjelse till alla som håller buden. Men kom ihåg att Satan har åtagit sig att tillintetgöra mänskligheten och är ständigt i arbete med att åstadkomma just detta. Skriften säger oss:
"Satan uppeggar dem, på det han må föra deras själar till fördärv.
Sålunda har han lagt en listig plan för att förstöra Guds verk. . .
Så går han upp och ned, fram och tillbaka på jorden, sökande att förgöra människornas själar" (L&F 10:22-23, 27)
Att Satan och den makt och det inflytande han har är något reellt har varit tydligt ända sedan Edens lustgård. Han påverkade Kain att dräpa sin broder Abel, vilket resulterade i stort lidande och stor sorg. Mormons bok är full av exempel på tillintetgörelse av enskilda personer och grupper som vägrat att följa Herrens bud och istället givit efter för Satans inflytande.
I Bibeln har vi berättelsen om den stora floden, från vilken, på grund av människornas ogudaktighet, endast Noa och hans familj räddades. Vi vet vad som hände de stora städerna Sodom och Gomorra därför att människorna valde att följa Satan. I världshistorien läser vi om det romerska rikets fall, och alltför talrika för att nämnas.är skildringarna av förstörelsen av andra civilisationer, städer och enskilda personer som valt att vända sig bort från Herren.
I ett utmanande tal med rubriken "Vem är det som manipulerar med Amerikas själ?" sade Jenkin Lloyd Jones nyligen att historiens väg är överfull av ben från döda stater och fallna riken. Han påpekade att Rom inte föll därför att dess murar var låga, utan därför att Rom själv stod på en låg moralisk nivå. Sinnligheten, orgierna och den gradvis försvagade karaktären hos ett en gång självdisciplinerat folk orsakade Roms fall. (Tal hållet till The American Society of Newspaper Editors)
Med alla dessa exempel, vad mer bevis behöver vi för att övertyga oss om att när vi väljer det onda i stället för det goda, förlorar vi vår frihet och blir slavar under dem som försöker tillintetgöra oss och beröva oss de välsignelser som följer av rättfärdighet? Då vi gör våra val varje dag, måste vi hålla i minnet att som vi sår, så skall vi skörda. Vi kan inte så orättfärdighet och skörda välsignelser. Låt mig berätta en sak som illustrerar det.
En viss man, som befann sig högt uppe på framgångens stege, hade alla utsikter till en mycket lysande framtid. Så en dag vid en affärslunch fick han för sig att det skulle göra honom mer populär och framgångsrik om han drack lite för sällskaps skull. Han började snart se fram emot drinkarna och fann att de inte kom tillräckligt ofta. Till slut blev han alkoholist, förlorade arbetet, hus-

trun och vännerna. På grund av ett felaktigt val i avgörandets stund hade han förlorat allt han en gång så förhoppningsfullt och ivrigt sökte åstadkomma.

Å andra sidan har vi exempel från sådana som Josef som såldes till Egypten, Moses som ledde israeliterna ur fångenskapen, Daniel genom vilken Herren gav stora profetior och förutsägelser och om vilken det sades, då han befriades från lejongropen: "... man kunde icke upptäcka någon skada på honom; ty han hade trott på sin Gud." (Dan 6:23) De, likväl som många andra, hade mod att säga nej till frestelsen och välja det rätta och därigenom frälsa sig själva och sitt folk från tillintetgörelse.

Självdisciplin är nödvändigt för oss när det gäller att fatta de rätta besluten. Det är mycket lättare att driva med strömmen än att ro, att gå nerför än uppför. Satan är ständigt i arbete med att dra ner oss genom att placera frestelser i vår väg i form av alkohol, tobak, narkotika, pornografi, bedrägerier, oärlighet och smicker, och han står ständigt och väntar på att fånga oss i våra missgärningar.

Hur kan vi bekämpa det onda som omger oss och som är så förhärskande i världen i dag? Satan försöker mer än någonsin att utkräva själar till sitt eget rike. Vi måste och kan hindra honom, men endast genom att välja att följa Jesu Kristi lärdomar och göra vårt inflytande till en aktiv och positiv kraft. Som ledare, föräldrar, lärare och grannar måste vi och alla goda människor överallt som strävar efter frihet, fred, framgång, lycka och evigt liv hos vår Fader i himmelen, genom exempel och föreskrifter vara aktivt engagerade i kampen mot de krafter som hotar oss och riskerar vårt och våra barns välbefinnande.

Låt oss inte luras eller bli vilseledda av det som påstås i världen idag, att inskränkningar och förbud skadar ett barns psyke. För att befrämja ett samhälle som är undfallande och utan restriktioner, vidtar man inte några disciplinära åtgärder mot barn som uppför sig illa. Detta är en falsk förutsättning och vi gör klokt i att hörsamma Herrens råd då han sade:

"Åter, om det i Sion eller någon av dess organiserade stavar finnas föräldrar, som hava barn och icke lära lessa att vid åtta års ålder förstå läran om omvändelse, tro på Kristus, den levande Gudens Son, dopet och den Helige Andens gåva genom händers påläggning, så skall synden vila på föräldrarnas huvuden.

De skola även lära sina barn att bedja och att vandra uppriktigt för Herren." L &F 68:25, 28)

Barn lär sig inte av sig själva att skilja mellan rätt och fel. Föräldrarna måste bedöma barnets mognad för ansvar och dess förmåga att fatta kloka beslut, att värdera alternativ och följderna av att göra så. Medan vi undervisar dem har vi ansvaret att disciplinera dem och se till att de gör det som är rätt. Om ett barn är bemängt med smuts, låter vi det inte vänta till dess att det blir vuxet med att bestämma om det skall bada eller inte. Vi låter inte barnet vänta tills det blir vuxet med att bestämma om det skall ta sin medicin när det är sjukt, eller gå i skolan eller till kyrkan. Genom exempel, övertalning och kärlek ser vi till att barnet gör det som är bäst för det. Vi kan inte överbetona exemplets makt. Framlidne J Edgar Hoover[1] sade att om fäder och mödrar ville *ta med* sig sina barn till söndagsskolan och kyrkan regelbundet, skulle de slå ett tillintetgörande slag mot de krafter som bidrar till ungdomsbrottsligheten.

Föräldrarna bör också lära sina barn tidigt i livet det underbara faktum att de är andebarn till Gud och att enda sättet att få åtnjuta framgång och lycka här i livet och i livet härefter är att välja att följa Jesu Kristi lärdomar. De måste läras att Satan är verklig och att han använder alla krafter som står till hans förfogande till att fresta dem att göra fel, att leda dem bort, göra dem till sina fångar och hindra dem från den enastående lycka och upphöjelse som de annars kunde få njuta av.

För att möta de allvarliga problem som möter oss i våra olika omgivningar idag måste vi vara exempel på dygd och rättfärdighet själva och idag välja att ta ståndpunkt i de moraliska frågor som utgör ett hot mot oss. Vi vill inte att vår civilisation skall förstöras och förfalla på grund av att vi misslyckats med att hålla den på ett högt andligt plan och i stället låtit den sjunka ner till den nivå där djuriska instinkter och passioner dominerar.

Låt mig än en gång citera Jenkin Lloyd Jones. Han sade att vi lider av ett sammanbrott av moraliska normer och en avtrubbning av vår förmåga till rättmätig indignation.

"Kan någon förneka att filmerna är smutsigare än någonsin? Men man kallar det inte smuts. Det kallas realism. Varför låter vi lura oss? Varför nickar vi som ugglor när man säger oss att oanständighet bara är en vågad konstform, att vällust egentligen är social kritik?

Vi har nått den punkt där vi på nytt borde granska den försvagande tillåtelsefilosofin. Låt oss inte förväxla detta med filosofin om friheten ...

Det är dags att vi återupplivar

åsikten att det finns en sådan sak som synd — bara den gamla vanliga egensinniga synden. Det är dags att vi ser till att vi gör självdisciplinen modern igen."

Det är också dags att vi inser att allt detta är Satans sätt att förstöra mänskligheten. Vad måste vi då göra? Om det finns pornografi eller oanständigheter i bokaffärerna, i television eller radio, eller i nöjesetablissement, om det finns människor som vill göra alkohol med dess medföljande skador, inklusive rattonykterhet, bilolyckor, söndrade hem, mer lättillängliga för de unga och oerfarna, och om vi hotas av lagparagrafer som kränker Guds bud, är det vår plikt och vårt ansvar som enskilda personer att säga vår mening, att organisera och skydda oss och vårt samhälle mot sådana intrång. Det är viktigt att vi reagerar effektivt mot den omoral och den ondska i våra samhällen som hotar våra barns moral och liv.

Människor som säger att de har rättigheter och som vill använda vad de kallar sin fria vilja till att åstadkomma orättfärdiga ting, missbrukar handlingsfrihetens idé och berövar andra *deras* rättigheter. På samma gång som många at våra problem orsakas av människor som avsiktligt försöker befrämja sina egna själviska och djävulska intressen, finns det också en högljudd, vilseledd minoritet som är ansvarig för andra problem. Vi måste vara lika högljudda och fasta i våra ansträngningar att vidmakthålla kvaliteten i vår omgivning, där vi kan njuta av familjesolidaritet, vilket är varje nations styrka. Vi måste inta en fast ståndpunkt mot de samlade ansträngningar som görs på många håll för att tillintetgöra familjeenheten.

Då vi betänker dessa ödeläggande förhållanden som råder i världen idag — krig, död, lidande, fattigdom och sjukdomar — och då många frågar varför Gud tillåter att sådana hemska förhållanden plågar oss, låt oss komma ihåg att det är människan själv som är ansvarig. Trots att de oskyldiga lider med de ogudaktiga i många fall, är alla de stridigheter och tvister och ogudaktigheter som råder i landet orsakade av att människan har valt att följa Satan i stället för att acceptera och leva i enlighet med Jesu Kristi lärdomar. Från början har vi fått veta att det måste finnas en motsats till allting för att vi skall kunna framåtskrida i enlighet med Guds plan för oss. Än en gång vänder vi oss till skrifterna:

"Ty det måste vara så, att de finnes en motsats till allting. Annars

. . . kunde varken rättfärdighet eller ondska finnas till, ej heller helighet eller elände, ej heller gott eller ont . . .

Herren Gud gav därför människan frihet att handla av sig själv, men hon kunde icke handla av sig själv, med mindre hon blev lockad av det ena eller det andra.

Därför äro människorna fria enligt köttet, och allt som är passande för dem, är givet åt dem. De äro fria att välja frihet och evigt liv genom den stora medlingen för alla människor eller att välja fångenskap och död formedelst djävulens fångenskap och makt, ty han strävar efter att göra alla människor olyckliga, liksom han själv är." (2 Ne 2:11, 16, 27)

Människorna skapades inte för att ha det eländigt, ty "människorna äro till för att hava glädje". (2 Ne 2:25) För att hjälpa oss och leda oss i våra beslut, för att motverka Satans krafter och för att ge oss den glädje och lycka som vi alla söker, har Gud ansett det lämpligt att genom sin son Jesus Kristus återupprätta på jorden i dessa sista dagar hans kyrka och rike med det återställda evangeliet i dess fullhet. Han har återställt prästadömet, som är makten att handla i Guds namn, med en profet genom vilken Gud talar för att leda oss. Jag och tusentals andra bär vittne för hela världen om att endast evangeliet erbjuder den sanna vägen till lycka och frid som övergår allt förstånd, och evigt liv till alla som accepterar det och *håller buden*.

Ja, varje dag i livet bestämmer vi genom våra val om vi skall skörda gott eller ont, frälsning eller förstörelse, evigt liv med vår Fader eller den yttersta förtvivlan då vi kastas ut från hans närhet. Varje dag väljer vi att tro eller inte tro på Gud den evige Fadern och på hans son Jesus Kristus och om vi skall eller inte skall acceptera deras lärdomar och *hålla buden*.

Vi väljer om vi skall acceptera president Harold B Lee som Guds profet eller inte, om vi skall lyssna til hans röst och följa honom i den fasta förvissningen att han är Herrens språkrör och ledare för Guds barn på jorden idag. Vi väljer om vi är beredda eller inte att acceptera och leva enligt trosartiklarna och vara ärliga, sannfärdiga, kyska, barmhärtiga och dygdiga och göra gott mot våra medmänniskor och visa dem vår kärlek genom att vara goda grannar och vänner. Om vi väljer att först söka Guds rike och hans rättfärdighet, kan vi vara säkra på att allt annat gott kommer att givas oss.

Vi kan inte gå vilse om vi lyssnar till profetens röst och följer honom, och om vi gör det blir vi ledda på sanningens och rättfärdighetens stig och får åtnjuta kärlek, respekt och förtroende från våra medmänniskor och slutligen evigt liv med vår Fader i himmelen.

Prästadömets ansvar

N ELDON TANNER

Jag undrar ofta om vi verkligen uppskattar det som prästadömet betyder. President Romney, som står Herren så nära, har givit oss några instruktioner i kväll som, om vi följer dem, kan hjälpa oss att uppskatta prästadömet och åtnjuta de välsignelser de får som ärar sina kallelser inom prästadömet. När jag i mitt tal ikväll säger ära prästadömet, vill jag att det skall betyda precis det som president Romney menar, att ära prästadömet i det ämbete man har, ty det är detta vi bör göra, mina bröder. Detta tunga ansvar läggs på oss då vi får Guds prästadöme.

Varje gång jag tänker på prästadömet, tänker jag på den stora ära och det privilegium vi har att tala och handla i vår himmelske Faders namn och det ansvar det lägger på oss. Jag säger ofta: "Vad skall vi göra åt det? Skall vi inse vilka vi är, vad vi har och vilket vårt ansvar är?"

Jag skulle vilja säga till er unga män: Ha det så roligt, spela basketboll och fotboll, spela tennis, spela vad ni vill och gör vad ni vill så länge det är rätt, men hedra ert prästadöme var ni än är, så att ni kan vara ett exempel för världen.

Jag skulle vilja kortfattat behandla frågan om hur vi som prästadömsbärare bör leva och jag skulle vilja säga några få ord först om familjen. Fadern måste alltid inse att familjen är det allra viktigaste i hans liv. Han får aldrig nonchalera familjen. Då han tar hand om sin familj, bör han komma ihåg, att om han skall få glädjen av en familj nu och i evighet, är det nödvändigt att de lever i enlighet med evangeliets lärdomar och kommer ihåg att "ingen annan framgång kan kompensera ett misslyckande i hemmet". Kom också ihåg att det är i hemmet som den undervisning, som gör det största intrycket, ges och där våra barns liv skapas.

Om fadern älskar Gud, älskar sin hustru, älskar sin familj och hedrar sitt prästadömet, kommer han att ha mycket litet att oroa sig för. Om alla prästadömsbärare detta över hela världen ville göra, vilket stort inflytande skulle vi inte ha. Somliga kanske säger: "Ja men hur är det med flickorna, mödrarna och kvinnorna?" Detsamma gäller för dem, men jag talar till prästadömet och hur de bör handla.

Håll sabbatsdagen helig. Håll visdomsordet noggrant. Bed alltid och var ärliga mot varandra och mot era medmänniskor. Studera evangeliet. Vi vet vad som väntas av oss, varför vi är här samt att vi verkligen är Guds andebarn och som sådana måste vi hålla oss moraliskt rena. Och det är en sak, fäder, som vi bör lära våra pojkar att göra.

Jag skulle vilja ge er, då jag talar om familjen och fäderna, ett exempel genom att läsa vad syster McKay sade om president David O McKay: "Jag är mycket, mycket stolt över min man. Han är lika kärleksfull, lika uppmärksam, lika artig, lika vänlig och lika öm hemma som någon annanstans och jag är mycket stolt över honom. Och jag är tacksam för honom. Jag kan inte se något fel hos honom. Jag ber att våra bröder skall försöka följa hans exempel på allt sätt."

Och jag kan inte tänka mig något bättre råd, bröder, som vi kan följa.

Som ett exempel på god undervisning, kommer jag ihåg en ung man som en gång berättade för mig om hans föräldrar och hur de lärde honom vikten av att besöka templet och beredde honom för att bli värdig att gå in i Herrens hus genom att regelbundet besöka templet. När de gjorde sig i ordning för att åka dit, brukade de tala om det, och om de upplevelser de brukade ha och vilket stort privilegium det var att få åka till templet och komma dit regelbundet. När de kom hem från templet brukade de tala om det, och om hur underbart det var att se ett ungt par viga sig i templet och inse att de sedan kunde bli föräldrar till Guds andebarn och vilket stort privilegium det var för dem att vara där i templet. Denne pojke kunde knappast vänta till den dagen kom då han kunde få åka dit och erhålla sina egna endowments och han visste hur viktigt det var att han gjorde sig beredd att vara ren och komma dit och veta att Herren skulle acceptera honom.

Personligen skulle jag vilja uttrycka den uppskattning jag alltid känt för min far. Far lärde oss alltid att be. Det verkade som om han talade direkt till Herren när han knäböjde i familjebön. Han lärde oss att be i enskildhet. Han var ärlig och hederlig i allt han gjorde. Jag önskar att jag hade tid att berätta för er om några av de erfarenheter som jag haft, som gjort att jag vetat att han var ärlig och uppriktig i sina förehavanden med medmänniskorna. Han ärade sitt prästadöme och han förväntade sig att vi skulle göra det. Han visade alltid stor kärlek till mor.

Han brukade ta med oss ut och jaga eller fiska, trots att det fanns så mycket att göra på farmen. Han fann det säkert svårt att lämna den, men han brukade följa med oss, men aldrig på söndagar. Han kunde inte tänka sig det. Vi besökte alltid mötena regelbundet tillsammans med honom. Jag kommer ihåg en av mina vänner som sade: "Jag önskar jag hade en sådan pappa som du. Det är så roligt att vara med honom." Och jag kan tala om för er att vi pojkar — vi var fyra — ville hellre vara med pappa än med någon annan därför att han var en god far. Fäder, det är viktig att ni är tillsammans med era pojkar så att de kan se hur ni lever och ni kan se hur de lever.

Jag kommer ihåg hur far litade på mig. Vi brukade arbeta på farmen,

som jag sade tidigare, och han brukade kalla mig till sig på kvällen eller tidigt på morgonen för att diskutera sina planer, sitt program för dagen och fråga mig vad jag tyckte om det. Borde vi göra så eller så? Jag kände att jag var en del av det. Jag vet nu att han hade gjort upp sina planer ganska bestämt, men han visade mig det förtroendet. Och eftersom jag kände att jag hade del i dem, jobbade jag nästan ihjäl mig för att genomföra dem och jag älskade min far för detta.

Och sedan kommer jag ihåg hur han sade till mig en dag: "Vet du, min son, jag vill hellre att du skall hjälpa mig än någon anställd som jag har. Jag har fullt förtroende för dig och du gör verkligen ett gott dagsverke." Ett sådant uttryck för tillit och uppskattning gör en än mer besluten att på bästa sätt göra vad som väntas av en. Det är mycket viktigt att vi hjälper våra pojkar att sätta sina mål högt och sedan sätta igång med att nå fram till dem. Vi måste förstå att Satan existerar och är verklig, vilket vi fått höra två gånger i kväll, och att han är besluten att förstöra oss, göra oss missmodiga, fresta oss och leda oss vilse.

Jag skulle vilja berätta en vacker upplevelse, som rörde mig mycket. Biskop Featherstone har säkert inget emot att jag berättar att det är om honom det handlar. Detta hände strax efter att de flyttade hit från sitt vackra hem, där de hade många vänner och var mycket omtyckta. Han hade kommit hem från arbetet och tagit på sig lättare kläder och hans unge son Joe sade: "Pappa, jag skulle vilja att du ger mig en särskild välsignelse, så att jag kan anpassa mig och känna mig lycklig och hemma här."

Hans far gick en trappa upp och bytte om. När han kom ner sade hans hustru: "Men inte skall du väl gå ut ikväll." Han sade: "Jag skall ge någon en välsignelse." Och sedan sade han: "Joe har bett mig om en särskild välsignelse och jag ville vara klädd och redo att hedra prästadömet och visa Joe det intresse jag har för honom och för att han skall åtnjuta välsignelsen genom den tro han har på mig och prästadömet."

Bröder, det är en sådan anda vi skall ha. Och naturligtvis kan ni gissa vad som hände när han sade detta till sin hustru. Hon fick tårar i ögonen då hon insåg att hon hade en make, sin sons far, som skulle vara ett exempel för honom och vara så intresserad av honom att han ville vara redo att representera Herren i det prästadömet han bär.

Jag skulle vilja säga bara ett par ord till biskoparna, till andra ämbetsmän i ward och stavar, inklusive stavspresidenterna och missionspresidenterna. Vi har ett särskilt ansvar, och i synnerhet biskopen med sina rådgivare har detta ansvar för det aronska prästadömet. Mycket har sagts om detta i kväll, men jag vill säga några ord. Ni bör känna till varje pojkes förnamn. Visa intresse för honom, håll kontakt med honom. När ni vet hans förnamn, så använd det. Ni kommer ihåg att då Gud Fadern och hans son Jesus Kristus visade sig för Joseph och han ställde frågan, så vände Gud sig till honom och sade: "Joseph", använde hans namn, "denne är min älskade Son." (Se Joseph Smith 2:17.) En pojke tycker om att höra sitt namn nämnas.

Låt oss komma ihåg och alltid påminna våra pojkar om att när de officierar som prästadömsbärare, så representerar de Herren. De får ha roligt överallt annars och leka som de vill, men när de officierar i prästadömet, bör de inse att de representerar Herren och vara klädda så och vara redo och ödmjuka och vördnadsfulla så att de kan representera honom på rätt sätt.

Och biskopar, det är viktigt att vi hjälper dem att förstå och uppskatta vad prästadömet betyder. När jag var biskop hade jag sex pojkar i mitt ward som var tillräckligt gamla att ordineras till äldster, men jag kunde bara rekommendera fem av dem, därför att en av dem inte var redo. Vi hade talat om det flera gånger och han hade sagt till mig: "Jag är inte värdig." Han kände sig väldigt ledsen för det, men han väntade sig inte att bli rekommenderad till stavspresidenten. Hans farbror kom till mig och sade: "Du tänker väl inte hålla tillbaka pojken när hans fem vänner går framåt." Han vädjade till mig att jag skulle låta pojken få följa de andra. Han sade: "Du kommer att driva honom från kyrkan, om du inte gör det." Jag förklarade för denne man: "Prästadömet är det viktigaste som vi kan ge den här pojken. Vi håller inte fram prästadömet på en silverbricka. Den här pojken och jag förstår varandra och han är inte redo att ordineras till äldste." Och han blev inte rekommenderad

Några år senare bevistade jag en generalkonferens just här på tempelkvarteret och en ung man kom fram till mig och sade: "President Tanner, du kommer nog inte ihåg mig. Jag är den där pojken som du inte rekommenderade till att bli äldste." När han sträckte ut handen, sade han: "Jag skulle vilja tacka dig för det. Jag är biskop i Californien nu. Om du hade rekommenderat mig när jag inte var värdig, skulle jag förmodligen aldrig ha uppskattat prästadömet för vad det är och vad som väntas av en och jag skulle verkligen aldrig ha varit biskop som jag är idag"

Biskopar, dessa unga män väntar sig inte att få något för intet. De uppskattar inte något som de får för intet, och de måste inse och uppskatta vad prästadömet betyder och sedan vara redo att kvalificera sig och vara värdiga innan de går vidare.

Genom en grundlig intervju tar man reda på att de är redo för en tempelrekommendation, för avancemang i prästadömet, för en mission eller vad det nu gäller och förvissa er om att de är redo. Det är verkligen inte att vara snäll att rekommendera någon när han inte är redo. I själva verket är det en stor otjänst och bör ej förekomma. Hjälp dem att uppskatta vad det betyder och vikten av att vara redo och värdig. Uppmuntra dem, låt dem veta att ni älskar dem och gör allt ni kan för att hjälpa dem att bereda sig.

Jag skulle vilja säga till er biskopar, att som fäder för warden har ni det stora privilegiet, den stora glädjen att leda allt som pågår i wardet och hjälpa dessa unga män att bli det

slags unga män som kommer att bli ledare i wardet och i staven och en dag sitta på den här förhöjningen — en del av dem kommer verkligen att göra det. Hjälp dem att förbereda sig och hjälp dem att inse att de kan komma att få ansvarsfulla kallelser. Och låt mig säga er detta i kväll: Det är inte möjligt för var och en som har prästadömet att bli kallad till ett ämbete i ledande ställning, men att få ha Guds prästadöme är ett stort privilegium, en stor välsignelse. Det och inget annat kommer att förbereda oss, om vi ärar det, för frälsning och upphöjelse, om vi är redo att tjäna Herren varhelst vi blir kallade. Guds prästadöme är något som världen inte har.

Ni biskopar har ytterligare ett ansvar. Ni är domare i Israel och ni bör alltid döma och behandla överträdare med kärlek och i förtroende, med en önskan i era hjärtan att hjälpa dem och göra era plikter beträffande dem. Stavs- och missionspresidententer har också detta ansvar. Det är viktigt att när ni vet att någon begått en orättfärdighet, så skall ni vara vänliga och visa intresse för överträdaren och få honom att omvända sig och det är något gott. När det tycks som om något är fel, är det er plikt att undersöka och behandla alla fall av överträdelse i enlighet med hur allvarligt det hela är. Genom att handla genast, kan ni hindra ytterligare överträdelse.

Studera skrifterna och handboken och gör som de säger. Biskopar och stavspresidenter får inte dra sig undan detta ansvar. Den som säger att han aldrig behövt tillrättavisa, utestänga eller utesluta någon och aldrig heller tänker göra det har en fullständigt fel inställning och kan själv göras ansvarig.

Herren har sagt: "Varje medlem i Kristi kyrka skall, när han begår överträdelse eller faller i synd, behandlas som skrifterna säger." (L&F 20:80)

Och president John Taylor sade så här: "Vidare har jag hört talas om biskopar som har sökt dölja människors orättfärdigheter. Jag säger dem i Guds namn, att de själva får bära dessa och dömas därför. Och jag säger er att den som manipulerar med orättfärdighet, han får bära den orättfärdigheten och om någon av er vill ta del av människornas synder eller stödja dem, kommer ni att få bära dem. Hör ni det, alla biskopar och presidenter? Gud kommer att kräva det av er. Ni har inte blivit satta i en ställning där ni kan manipulera med rättfärdighetens principer, inte heller dölja människornas skamligheter och fördärv." *(Conference Report,* april 1880, sid 78)

De fall som skall behandlas av kyrkan innefattar men är inte begränsade till otukt, äktenskapsbrott, homosexuella handlingar, aborter eller andra överträdelser av morallagarna; dryckenskap; kriminella handlingar som är moraliskt förkastliga, såsom rån, bedrägeri, stöld eller mord; avfall; öppen opposition och medveten olydnad mot kyrkans regler och förordningar; grymhet mot makar eller barn; förespråkande eller praktiserande av så kallade plurala äktenskap; eller något annat okristligt uppträdande som är oförenligt med kyrkans lag och ordning.

De som gör sig skyldiga till överträdelse är aldrig lyckliga förrän de bekänner sina synder och omvänder sig. Erfarenheten har visat att varje överträdare som behandlas som han skall, med kärlek och en önskan att hjälpa med den rätta disciplinen, kan börja på nytt med ett rent samvete och kan sedan och endast då framåtskrida på ett som han inte kunnat göra i annat fall. Han kommer att tacka er för det och då ni försöker hjälpa honom kommer Herren att välsigna både er och den individ som omvänder sig.

Jag skulle vilja säga några ord till pojkarna och de unga männen som prästadömsbärare, till de unga männen i synnerhet. Ni har fått veta vad som är ert ansvar i kväll. Jag vill betona för er hur viktigt det är att ni håller er moraliskt rena. Bered er för de stora välsignelser som endast kan komma genom prästadömet, som tempelvälsignelser, missioner och utförandet av andra ting som ni kan göra i det ämbete ni har. Ingen man, ung eller gammal, som har Guds prästadöme kan hedra detta prästadöme utan att ära och respektera kvinnlighet. Alla unga män borde vara redo att skydda en kvinnas dygd med sitt liv, om så är nödvändigt, och aldrig göra sig skyldig till att hysa lusta till en kvinna eller göra något som kan få henne att falla eller förlora sina dygd. Varje ung kvinna har rätt att känna sig fullkomligt trygg när hon går ut med en ung man som håller prästadömet, i vetskap om att han kommer att respektera och skydda henne på allt sätt.

Om vi kunde leva varje dag så att vi kunde se biskopen, grenspresidenten, stavspresidenten, kyrkans president eller Herren i ögonen och säga: "Jag gör mitt bästa för att ära mitt prästadöme," då skulle vi alla vara trygga.

Ingen ung man som gjort sig skyldig till allvarlig överträdelse bör ansöka om en tempelrekommendation eller vänta sig att bli kallad på mission eller önska gå framåt i prästadömet förrän han har omvänt sig och är värdig en sådan sak. Jag kan inte tänka mig någon större besvikelse, sorg eller ledsamhet som kan drabba någon än att få en missionär som inte är värdig, inte hängiven, som gjort sig skyldig till överträdelse, hemsänd utan hederlig avlösning, utestängd eller utesluten. Detta är en stor besvikelse för hans kamrat och det får missionspresidentens hjärta att blöda när han måste ta uti med en missionär som gjort sig skyldig till överträdelse antingen innan han kommit på mission eller under tiden och sedan få det tunga ansvaret att skicka hem honom. Det gör föräldrarna nedbrutna och smärtar biskopen och stavspresidenten och dem som han arbetat tillsammans med. Det är en förolämpning mot Herren och påverkar allvarligt missionärens liv.

Må Herren hjälpa oss att inse vilka vi är och leva i enlighet härmed med vetskap om att vi bär Guds hela i prästadöme i Jesu Kristi kyrka, att vi är de enda människorna på jorden som har auktoritet att tala i Guds namn. I kväll i dessa olika byggnader är varje ämbete i prästadömet representerat och denna kyrkas framgång och framåtskridande beror på er som individer, ni som bär prästadömet. Må vi visa oss värdiga beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen. ○

Han tog honom vid handen

Marvin J Ashton

Vid vårt prästadömsmöte i går kväll erinrade president Lee oss om några av de välsignelser som den nyligen genomförda stora konferensen i München förde med sig. För mig personligen blev en av konferensens höjdpunkter när jag fick lyssna till en vacker ung sista dagars helig kvinnas hjärtevärmande uttalande och dela hennes ande.

Hon var snyggt klädd och höll huvudet bara en anings aning högre än vad som kan anses brukligt. Det rann fortfarande betydelsefulla tårar från hennes ögon efter det gripande avslutningsmötet på söndagseftermiddagen. På sin bästa begränsade engelska — och apropå det så vet jag inte nu och jag visste inte då från vilket land hon kom, och det spelade ingen roll då och spelar ingen roll nu därför att hon var en av oss — sade hon när hon skakade hand med mig: "President Lee har lyft upp min själ till nya höjder. Nu känner jag att jag kan vandra i en styrka utöver min egen."

Denna gripande förklaring påminde mig om en liknande som står i Markus evangelium: " . . . Jesus tog honom vid handen och reste upp honom; och han stod då upp." (Mark 9:27)

Med säkerhet är den dag här då vi om vi skall följa på hans stigar måste ta den trötta, ensamma, nedslagna och bekymrade själen och den som hungrar efter evangeliet vid handen och lyfta och hjälpa. Ja, vi måste också lyfta upp de oärliga, de som fördömer sig själva, och de som har valt egennytta framför rätta principer. Otaliga skaror i vår tid kommer att kunna ta sitt första steg i rätt riktning när vi är villiga att lyfta upp dem och ge dem självförtroende och uppmuntran samt ge dem tillbaka den självrespekt som president Lee talade om under konferensens inledningsmöte, och hjälpa andra att behålla sin självrespekt.

"Ty jag var hungrig, och I gåven mig att äta; jag var törstig, och I gåven mig att dricka; jag var husvill, och I gåven mig härbärge, naken, och I klädden mig; jag var sjuk, och I besökten mig; jag var i fängelse, och I kommen till mig." (Matt 25:35—36)

Nu kan vi lämpligen lägga till: "Jag var deprimerad och I lyften upp mig. Min själ var sjuk och I gåven mig tröst. Mina steg var osäkra och I togen mig vid handen. Jag var otrygg och I lyften mig upp till trygghetens vägar."

Hur vackra i Herrens ögon är inte de andligt friska, de som har fattats vid handen och lyfts upp och botats andligen. Hur vackra i Herrens ögon är inte de som tar sig tid att lyfta upp den behövande handen. Vi får sinnesfrid endast när vi är andligt botade. Sann glädje kommer inifrån. Att vara fri från en bekymrad själ är ett värdefullt mål som alla måste ha.

Många botades kroppsligt från sjukdomar och lidanden under Frälsarens verksamhetstid, men verklig glädje och lycka förverkligades inte alltid. Människor kan bli botade men inte upplyfta. Lycka kommer inte genom kroppslig, social eller ekonomisk framgång. " . . . en människas liv beror icke därpå att hon har överflöd på ägodelar." (Luk 12:15)

Frälsaren uppmanade ofta de som botats kroppsligt att inte skryta med sin nya styrka, utan att i stället gå sin egen väg, vandra i sanning och använda sina nya krafter till att lyfta upp andra. Vittnesbörden visar oss att många botades kroppsligt men förblev odisciplinerade och andligt sjuka.

" . . . återvända till mig och bättra eder från edra synder samt bliva omvända, på det jag må kunna hela eder" (3 Ne 9:13) sade Frälsaren.

Helbrägdagörelser får inte utsättas för stolthet och skryt. I stället bör de användas för att lyfta upp det egna jaget och andra till högre höjder och tjänande. Kan vi inte med rätta dra slutsatsen att upplyftandet kan vara viktigare än helbrägdagörelsen?

Vår tids största underverk är i sanning upplyftandet och botandet av bekymrade själar. Andlig styrka är en oskattbar ägodel som står till buds för dem som framhärdar i rättfärdighet. Botandet av den bekymrade själen ger hälsa och styrka till dem som är döda när det gäller rättfärdighet. Renhet, tro, hopp och kärlek återställs, samt botar den som en gång var andligt sjuk.

Denna helbrägdagörelse kommer genom omvändelse till sanningen och efterlevande av de rätta principerna. Vi har löftet i skrifterna om att Kristus skall "uppstå från de döda med läkedom under sina vingar, och alla de som tro på hans namn skola bliva frälsta i Guds rike . . . " (2 Ne 25:13)

Andlig död och andlig sjukdom försvinner från dem som vill bli botade av honom och hans försoningsoffer.

När president Lee nyligen talade till prästadömet, uppmanade han dem: "I era händer har lagts ett heligt ansvar, inte bara att inneha auktoriteten att handla i Herrens namn, utan att förbereda er själva som rena och obesmittade käril så att den Allsmäktige Guds kraft kan komma till uttryck genom er, när ni förrättar prästadömets heliga förordningar." Ja, i våra

händer ligger inte bara makten och auktoriteten att handla, utan styrkan att lyfta upp om vi förblir sanna och trofasta. Bröder och systrar! Vi måste lära oss att se bortom köttet och se anden, själen, inställningen, den verkliga människan. Jag skulle vilja läsa upp för er ett brev som nyligen publicerades i spalten "Kära Abby", vilket verkar göra slag i saken när det gäller åsikter och värderingar.

"Kära Abby! Jag kände kalla kårar efter ryggen när jag läste brevet från den ledsna modern, vars dotter, en sjuksköterska, skulle gifta sig med en amputerad man. (Han förlorade båda benen när han trampade på en mina i Vietnam.) Modern sade att hennes dotter var vacker och lika lätt hade kunnat gifta sig med 'en hel man'. Jag är säker på att många människor anser att min man hade kunnat gifta sig med 'en hel kvinna' i stället för med mig. Du förstår, när jag var tre år blev jag skjuten med gevär. Tack gode Gud för att jag fortfarande lever, fastän jag är förlamad i vänster sida. Jag kan gå och göra det mesta som andra kvinnor kan. Men det bästa av allt är att en underbar man tyckte att jag var 'hel' nog att gifta sig med. Han är stilig, god och trofast, och han behandlar mig som en drottning. Vi har varit lyckligt gifta i tio år. Jag kan fortfarande inte tro på min stora tur. Freddys hustru."

"Kära Freddys hustru! Det är mer än 'tur'. Du måste ha många fina sidor. Gratulerar!"

Jag skulle vilja lägga till mina gratulationer till dig också, Abby, för att du tog någon i handen och gav henne en upplyftning.

I denna stora kyrka måste vi försöka lyfta upp dem som behöver oss ekonomiskt, socialt, fysiskt och andligt, när vi allvarligt förenar oss med Herren och förverkligar hans förkunnelse: " . . . mitt verk och min härlighet är att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan." (Moses 1:39)

"Och Petrus och Johannes gingo upp till helgedomen, till den bön som hölls vid nionde timmen.

Och där bars fram en man som hade varit ofärdig allt ifrån moderlivet, och som man var dag plägade sätta vid den port i helgedomen, som kallades Sköna porten, för att han skulle kunna begära allmosor av dem som gingo in i helgedomen.

När denne nu fick se Petrus och Johannes, då de skulle gå in i helgedomen, bad han dem om en allmosa.

Då fäste Petrus och Johannes sina ögon på honom, och Petrus sade: 'Se på oss.'

När han då gav akt på dem, i förväntan att få något av dem, sade Petrus: 'Silver och guld har jag icke; men vad jag har, det giver jag dig. I Jesu Kristi, nasaréens, namn: stå upp och gå.'

Och så fattade han honom vid högra handen och reste upp honom. Och strax fingo hans fötter och fotleder styrka, och han sprang upp och stod upprätt och begynte gå och följde dem in i helgedomen, alltjämt gående och springande, under det att han lovade Gud.

Och allt folket såg honom, där han gick omkring och lovade Gud." (Apg 3:1—9)

Detta skriftställe används för många ändamål, för att täcka många punkter, men idag skulle jag bara vilja säga att den här mannen inte visste att han kunde gå förrän Petrus tog honom vid handen och lyfte upp honom. Han varken insåg eller trodde att han nu skulle kunna gå och röra sig på egen hand. Den inledande upplyftningen fick honom att börja. Petrus kunde lyfta upp honom därför att han stod högt i Guds tjänst.

När det gäller att tänka på, lyfta upp och ta vid handen, tycks det mig som om detta skriftställe ofta missförstås. Ett annat skriftställe som president Tanner så verkningsfullt citerade tidigare under mötet är detta:

"Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de skola varda ett kött." (1 Mos 2:24)

Visserligen skall en gift man ge sin hustru trohet, skydd, tröst och fullkomligt stöd, men det var aldrig meningen när han lämnade far, mor och andra familjemedlemmar, att de skulle försummas, överges, undvikas eller svikas. De tillhör fortfarande familjen, en stor källa till styrka, en tillflyktsort, en glädjekälla och en evig enhet. Visa föräldrar vilkas barn har flugit ur boet för att bilda egna familjer, inser att deras familjeroll fortfarande består, inte för att utöva dominans, kontroll, bestämmelse, övervakning eller påbud, utan för att visa kärlek, omsorg och uppmuntran.

Mången heltidsmissionär har hörts säga: "Jag fick några av mina bästa brev när jag var borta, från en farmor, en tant eller en svåger." Andra har sagt: "Min far dog för några år sedan, men min farbror eller farfar understöder mig ekonomiskt på missionsfältet." Hela familjen tillhör oss och vi dem. Vilken välsignelse. Vilken helig förpliktelse.

Profeten Joseph Smith betraktade familjen som en ständig källa till styrka. Han bad ivrigt vid många tillfällen för sin sjuke fars förbättrade hälsa, så att "jag skulle välsignas med hans sällskap och råd, eftersom jag ansåg det vara en av de största jordiska välsignelserna att vara välsignad med umgänget med föräldrar, vilkas ålder och erfarenheter satte dem i stånd att ge de sundaste råd". (*Documentary History of the Church*, vol 2, s 289) Är det inte lämpligt att vi säger detsamma denna morgon och påminner oss själva om att han, fastän han var en profet, lärde sig mycket av en god familjs visdom och kärlek?

Joseph sade en gång om Hyrum: "Där fanns broder Hyrum som tog mig vid handen — en sann broder. Jag tänkte för mig själv: Broder Hyrum, vilket trofast hjärta du har! Åh, må den evige Jehova kröna ditt huvud med eviga välsignelser, som en belöning för den omsorg du visade min själ!" (*DHC*, vol 5, s 107—108) "I mitt hjärta kunde jag bedja att alla mina bröder skulle likna min älskade broder Hyrum, som äger ett lamms mildhet, en Jobs redbarhet, och kort sagt Kristi saktmod och ödmjukhet. Jag älskar honom med en sådan kärlek som är starkare än döden, ty jag har aldrig haft anledning att klandra honom, och han aldrig mig." (*DHC*, vol 2, s 338)

De största lyftningarna vi får kommer ofta från våra egna familjer. Ibland är de händer som mest behövs de som är närmast oss. Ofta är de händer som är närmast oss de starkaste. När vi börjar inse detta förhållande, mellan en familjemedlem och en annan, börjar vi förstå grunden till våra stora välfärdsprogram som är Jesu Kristi evangelium i verksamhet. Gud har förkunnat att familjemedlemmar skall hjälpa familjemedlemmar. Gud har förkunnat att familjemedlemmar skall vara till välsignelse för familjemedlemmar. När någon av oss i nedslagen sinnesstämning säger att en annan familjemedlem inte är värd en hand eller en upplyftning, får jag då erinra oss om att när vi fortsätter att lyfta, oberoende av de uppenbara följderna, får vi ökad styrka. Ju mer vi lyfter, desto mera kan vi lyfta.

Värdiga sista dagars heliga äktenskap varar för alltid, och när vi håller oss till den som är dyrbarast för oss blir vi berättigade till hela familjens välsignelser. Vi får tillgång till familjeupplyftningen. Vi måste fatta familjens medlemmar vid handen och visa att vår kärlek är verklig och varaktig. När vi fattar någon vid handen blir båda händerna starkare. Ingen har någonsin lyft någon utan att stiga upp på högre mark. Vi måste göra våra familjeband starka och tillgängliga för alla familjens medlemmar. Våra hem bör vara sådana ställen som våra barn vill komma till.

Om vi håller Guds bud och vandrar hand i hand med honom på hans stigar, kan Satan inte röra oss. Trofasta medlemmar i kyrkan behöver inte vandra ensamma. Den bekymrade själen behöver inte ensam finna sin väg tillbaka. Guds hand är till för alla om vi bara sträcker oss ut och uppåt.

"Men Jesus tog honom /en som var besatt av en ond ande/ vid handen och reste upp honom; och han stod då upp.

När Jesus därefter hade kommit inomhus, frågade hans lärjungar honom, då de nu voro allena: 'Varför kunde icke vi driva ut honom?'

Han svarade dem: 'Detta slag kan icke drivas ut genom något annat än bön och fasta.'" (Mark 9:27—29)

Jag beder att vår himmelske Fader skall hjälpa oss att leva så att vi kan få den inre styrka och kraft som behövs för att fatta våra närstående vid handen och lyfta dem.

Jag ger er mitt vittnesbörd att Gud lever. Detta är Jesu Kristi kyrka, återställd i dessa sista dagar för alla människors bästa. President Harold B Lee är en Guds profet. Så som den vackra unga kvinnan i München och tusentals andra har vittnat om, har han den gudagivna gåvan att fatta oss alla vid handen och lyfta oss upp till nya höjder, om vi håller buden och följer hans råd. Detta förkunnar och vittnar jag om i Jesu Kristi namn. Amen.

Bereden eder

Ezra Taft Benson

Mina bröder och systrar, sedda och osedda! Vi är alla bröder och systrar, barn i anden till samme Fader. Ödmjukt och tacksam står jag inför er denna eftermiddag. Jag har fallit på knä i fasta och bön, jag och min familj, för att jag skall få ha Andens välsignelse.

Min text idag är hämtad ur en uppenbarelse från Herren till Joseph Smith, profeten, vid en konferens i kyrkan den 2 januari 1831, enligt följande: ". . . om I ären beredda skolen I icke frukta." (L&F 38:30)

I kapitel 1 i den betydelsefulla Läran och förbunden, en bok med nutida helig skrift, läser vi följande ord: "Bereden eder, bereden eder, för vad som skall komma . . ." (L&F 1:12) Längre fram i samma uppenbarelse står de här varnande orden: ". . . jag, Herren . . . visste, att olyckor skulle drabba jordens invånare." (L&F 1:17)

Vilka är då några av olyckorna som vi skall bereda oss på? I kapitel 29 varnar Herren oss för "En häftig hagelstorm skall komma för att förstöra grödan på jorden". (L&F 29:16) I kapitel 45 läser vi om "en överväldigande plåga, ty en förhärjande sjukdom skall täcka landet". (L&F 45:31) I kapitel 63 förkunnar Herren att han har "beslutat krig på jordens yta". (L&F 63:33)

I Matteus, kapitel 24, läser vi om "hungersnöd och jordbävningar." (Matt 24:7) Herren förkunnade att dessa och andra olyckor skulle drabba oss. Just dessa profetior verkar inte vara villkorliga. Med sitt förutvetande vet Herren att de skall äga rum. Några kommer genom människans åtgärder, andra genom naturkrafter och naturens Gud, men att de skall äga rum verkar säkert. Profetior är inget annat än omvänd historia — ett gudomligt avslöjande av framtida händelser.

Men under allt detta har Herren Jesus Kristus sagt: ". . . om I ären beredda skolen I icke frukta." (L&F 38:30)

Vilken är då Herrens väg för att hjälpa oss att bereda oss för dessa olyckor? Svaret står också i kapitel 1 i Läran och förbunden, där han säger:

"Därför har jag, Herren, kallat min tjänare Joseph Smith den yngre och talat till honom från himmelen och givit honom befallningar, emedan jag visste, att olyckor skulle drabba jordens invånare.

Jag har även givit befallning åt andra . . ." (L&F 1:17—18)

Han har också sagt: "Rannsaken dessa bud, ty de äro sanna och trovärdiga och de profetior och löften, som de innehålla, skola alla gå i fullbordan." (L&F 1:37)

Här är alltså nyckeln — lyssna till profeterna för att erhålla Guds ord, som skall visa oss hur vi skall bereda oss för olyckorna som skall komma. Ty i samma kapitel säger Herren·

"Vad jag, Herren, har talat, det har jag talat, och jag ursäktar mig icke. Och ehuru himlarna och jorden förgås, skola mina ord dock icke förgås utan skola alla fullbordas, vare sig de hava talats med min egen röst eller med mina tjänares, ty det är detsamma." (L&F 1:38)

Vidare varnade Herren dem som vill förkasta hans ställföreträdares inspirerade ord, på följande sätt: ". . . dagen kommer då de, som ej vilja höra Herrens röst, ej heller hans tjänares röst, ej heller giva akt på profeternas och apostlarnas ord, skola utrotas ur folket." (L&F 1:14)

Kyrkans nuvarande välfärdsprogram instiftades genom uppenbarelse från Gud till hans språkrör profeten, och den jordiske presidenten för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Det infördes av första presidentskapet vid en generalkonferens som hölls i kyrkan i oktober 1936, för 37 år sedan. Det är betecknande att den man som tjänstgjorde i ett kvarts sekel som den första verkställande direktören i Kyrkans allmänna välfärdskommitté numera är Herrens språkrör på jorden, president Harold B Lee, och att president Marion G Romney, som samarbetade med honom i detta arbete, nu står vid hans sida som rådgivare.

Under generalkonferensen i kyrkan i april 1937 frågade president J Reuben Clark jr, i första presidentskapet: "Vad kan vi som ett folk och som enskilda själva göra för att förbereda oss för de kommande olyckorna, som Gud i sin vishet kanske inte avvänder från oss?" President Clark framlade sedan följande inspirerade grundregler för kyrkans välfärdsprogram:

"För det första, och framför allt annat, låt oss leva rättfärdigt . . .

Låt oss undvika skulder som pesten. Låt oss lösa de skulder som vi nu har, om inte idag, så i morgon.

Låt oss strängt och rigoröst leva inom våra tillgångar, och spara något.

Låt varje överhuvud för varje hushåll se till att han har införskaffat tillräckligt med mat och kläder, och där så är möjligt också bränsle för minst ett år framåt. Ni som har små tillgångar skall lägga ned era pengar i mat och kläder, inte i obligationer och aktier. Ni med stora tillgångar tror säkert att ni är kapabla att ta hand om er själva, men jag skulle vilja föreslå att ni inte spekulerar. Låt målet för varje överhuvud för varje hushåll bli att äga sitt eget hem, inteckningsfritt. Låt var och en som har en trädgårdstäppa odla den, låt var och en som har en gård bruka den." (*Konferensrapport*, apr 1937, s 26)

För de rättfärdiga tillhandahåller evangeliet en varning inför olyckor, ett program för kriserna, en tillflyktsort för varje katastrof.

Herren har sagt att ". . . dagen kommer, och den skall brinna såsom en ugn . . ." (Mal 4:1), men han försäkrar oss att ". . . den som betalar tionde skall icke brinna . . ." (L&F 64:23)

Herren har varnat oss för hungersnöd, men de rättfärdiga torde ha lyssnat till profeterna och lagrat minst ett års förråd av mat för att överleva.

Herren har sänt åstad änglarna för att meja ned jorden (Se *Discourses of Wilford Woodruff*, s 251), men de som lyder visdomsordet jämte de andra buden försäkras att " . . . mordängeln skall gå förbi dem såsom Israels barn och icke dräpa dem . . ." (L&F 89:21)

Herren vill att hans heliga skall vara fria och oberoende under den kritiska tiden som kommer. Men ingen människa, som befinner sig i ekonomisk träldom, är verkligt fri. "Tänk på vad du gör när du inlåter dig i skuld", sade Benjamin Franklin, "du ger någon annan makt över din frihet." ". . . betala din skuld. Sedan må du . . . leva . . ." sade Elisa. (2 Kon 4:7)

Och i Läran och förbunden säger Herren: " . . . det är min vilja, att I skolen betala alla edra skulder." (L&F 104:78)

I över 100 år har vi blivit uppmanade att lagra säd. "Kom ihåg det råd som har getts", sade äldste Orson Hyde, "' . . . *Lagra all din säd*' och ta hand om den! . . . Och jag säger eder att det är nästan lika nödvändigt att ha bröd till kroppen som det är att ha föda för anden; ty det ena är lika nödvändigt som det andra för att sätta oss i stånd att utföra Guds verk på jorden." (*Journal of Discourses*, vol 5, s 17) Han sade också:

"Det ligger mera frälsning och trygghet i vete än i alla världens politiska planer . . . " (*JD*, vol 2, s 207)

Vad beträffar vilka livsmedel som bör lagras, så har kyrkan i första hand överlämnat det beslutet till de enskilda medlemmarna. Några utmärkta förslag finns att få från kyrkans välfärdskommitté. "All säd är god till föda åt människan . . . " (L&F 89:16), säger Herren, men han nämner i synnerhet vete. Torra, hela, hårda sädeskorn har, om de lagras på rätt sätt, obegränsad hållbarhet, och deras näringsvärde kan ökas genom groning, om man så vill.

Det vore väl om varje familj hade lagrat säd för minst ett års förbrukning. Och jag vill påminna er om att det i allmänhet krävs mångdubbelt mera land för att producera en given mängd födoämnen när boskap först utfordras med säden och vi sedan äter köttet. Vi måste vara noga med att inte ägna oss alltför mycket åt biffkor och andra boskapsprojekt på våra välfärdsfarmer.

Med utgångspunkt från födoämnesproduktion, lagring, handhavande och Herrens råd, bör vetet bli starkt prioriterat. Vatten är naturligtvis nödvändigt. Andra baslivsmedel kan omfatta honung eller socker, grönsaker, mjölkprodukter eller ersättningar samt salt eller motsvarande. Uppenbarelsen att lagra födoämnen kan vara lika nödvändig för vår timliga frälsning idag som ombordstigningen på arken var för människorna på Noas tid.

President Harold B Lee har rått oss att "om vi kanske inte tänker på ett års förråd av vad vi vanligtvis skulle använda, utan i stället tänker mera på vad som skulle behövas för att hålla oss vid liv om vi inte hade något annat att äta, så skulle det vara mycket lätt att lägga upp ett förråd av det sistnämnda för ett år . . . bara tillräckligt för att hålla oss vid liv om vi inte hade något annat att äta. Vi skulle inte bli feta på det, men vi skulle överleva, och om vi tänker på ett sådant slags årslager istället för ett års lager av allt som vi är vana att äta, vilket i de flesta fall är helt omöjligt för genomsnittsfamiljen, så tror jag att vi kommer närmare det som president Clark rådde oss till år 1937." (Tal vid välfärdskonferensen, 1 okt 1966)

Det ligger välsignelser i att leva nära jorden, i att odla sin egen mat, även om det bara är en trädgårdstäppa på tomten och ett eller ett par fruktträd. Människans materiella välstånd

härstammar i grunden från jorden och andra naturresurser. I kombination med hennes mänskliga energi och mångfaldigat av hennes redskap, garanteras och utvidgas detta välstånd genom frihet och rättfärdighet. Lyckliga är de familjer som i de sista dagarna har ett tillräckligt stort förråd av de rätta födoämnena för deras behov.

Vad den mänskliga energin beträffar, så kan vi vara tacksamma för visdomsordet, som säger oss att det är möjligt att "... springa och icke bliva trötta, gå och icke bliva matta". (L&F 89:20) Herren har rått oss att "... Gå till sängs bittida, att I icke mån bliva trötta. Stån upp bittida att edra kroppar och sinnen må bliva styrkta." (L&F 88:124) Han har också rått oss: "Framskrid icke fortare och arbeta ej mera ... än dina krafter ... tillåta ..." (L&F 10:4)

Näringsriktig mat, ordentligt med vila, tillräckligt med motion och ett rent samvete kan göra oss beredda att ta itu med prövningarna som väntar oss.

Vad kläder beträffar, så bör vi förutse våra framtida behov, till exempel arbetskläder och kläder som håller oss varma under vintermånaderna när det kanske är brist på eller avsaknad av bränsle för uppvärmning. Läder och tyger kan lagras, särskilt för barnfamiljer, där barnen växer ur och kanske sliter ut sina nuvarande kläder.

"Den dag skall komma", sade president Wilford Woodruff, "när vi alla, som vi har fått veta, finner det nödvändigt att tillverka skor och kläder själva och odla vår egen föda ..." (G Homer Durham, *Discourses of Wilford Woodruff*, s 166)

I ett budskap till de heliga i juli 1970 sade president Joseph Fielding Smith att pionjärerna "fick lära sig av sina ledare att producera allt som de konsumerade, så långt det var möjligt ... Detta är fortfarande ett utmärkt råd." (*Improvement Era*, årg 73 /1970/, s 3)

Trä, kol, gas, olja, fotogen och till och med stearinljus hör till de artiklar som kan sparas som bränsle för uppvärmning, matlagning och belysning eller kraft. Vissa kan användas för alla syften och några måste lagras och handhas försiktigt. Det vore också väl att införskaffa ett grundförråd med mediciner och sjukvårdsartiklar för minst ett år.

Män bör söka hederliga anställningar och utföra sitt arbete väl så att de kan försörja sina närmaste. Män som kan utföra nyttiga arbeten med händerna kommer att efterfrågas mer och mer. Tusenkonstnärer, bönder, byggnadsarbetare, skräddare, trädgårdsmästare och mekaniker kan och skall visa sig vara en välsignelse för sina familjer och medmänniskor.

De heliga har blivit rådda att betala för sig och skaffa sig en kontantreserv. Senare tids historia har visat att i svåra tider är det reservförråd med egetvärde som är värdefullast, snarare än bankreserver, vilkas värde kan upphävas genom inflation. Det är bra att komma ihåg att fortlöpande underskott i regeringens budget orsakar inflation — inflation används som en ursäkt för verkningslösa priskontroller — priskontroller leder till knapphet — konstgjord knapphet används oundvikligen som en ursäkt för att införa ransonering.

När skall vi lära oss dessa ekonomiska grundprinciper? Men "... när vi kommer in i verkligt svåra tider", sade president Clark, "när det är brist på födoämnen eller det inte finns några alls, och likadant med kläder och tak över huvudet, blir pengar kanske värdelösa därför att det inte finns något att köpa, och man kan inte äta pengar. Man kan inte skaffa tillräckligt av dem och bränna upp för att hålla sig varm, och man kan inte kläda sig i dem." (*Church News*, 21 nov 1953, s 4)

Styrkan i kyrkans välfärdsprogram ligger i att varje familj följer kyrkans ledares inspirerade ledning och blir självförsörjande tack vare tillräckliga förberedelser. Gud avser att hans heliga skall förbereda sig "så att kyrkan /som Herren har sagt/ ... må vara oberoende av alla skapade ting, som äro under den celestiala världen ..." (L&F 78:14)

"Hur i all världen skulle en man kunna njuta av sin religion", sade äldste George A Smith för många år sedan, "när han hade blivit tillsagd av Herren hur han skulle förbereda sig för hungersnöd, men när han istället för att göra det hade slösat bort det som skulle ha uppehållit livet på honom och hans familj." (*JD*, vol 12, s 142)

Och president Brigham Young sade: "Om du är utan bröd, hur stor visdom kan du då skryta med, och till vilken verklig nytta är dina talanger, om du inte kan skaffa åt er själva och spara till knapphetens dagar de födoämnen som är avsedda att uppehålla ert jordiska liv? ... Om ni inte kan dra försorg om ert jordeliv, hur kan ni då vänta er att ni har visdom nog att erhålla evigt liv?" (*JD*, vol 8, s 68)

När kommer alla dessa olyckor att hända? Vi känner inte till den exakta tidpunkten, men det verkar som om det kan vara i en inte alltför avlägsen framtid. De som bereder sig nu får den tidiga lydnadens ständiga välsignelser, och de är beredda. Noa byggde sin ark innan syndafloden kom, och han och hans familj överlevde. De som väntade med att handla tills floden hade kommit var för sent ute.

Låt oss inte avhålla oss från förberedelser på grund av en skenbar välgång idag eller en så kallad fred.

Jag har sett inflationens härjningar. Jag kommer aldrig att glömma Tyskland i början på 1920-talet. I december 1923 betalade jag sex miljarder mark för frukost i Köln, Tyskland. Det var bara 15 cent i amerikansk valuta. Idag ligger det verkliga inflationsbekymret i Amerika och flera andra länder.

Bröder och systrar, jag vet att detta välfärdsprogram är inspirerat av Gud. Jag har med egna ögon bevittnat hungerns och nödens härjningar när jag under ledning av kyrkans president tillbringade ett år i det krigshärjade Europa i slutet av andra världskriget, utan min familj, för att dela ut mat, kläder och sängkläder till våra nödlidande medlemmar. Jag har sett in i heligas insjunkna ögon, heliga som befunnit sig i svältens nästan sista stadier. Jag har sett trofasta mödrar bära sina barn, tre och fyra år gamla, som inte kunde gå själva på grund av undernäring. Jag har sett en hungrig kvinna tacka nej till mat för att få en rulle tråd. Jag har sett vuxna män gråta när de körde händerna genom vetet och bönorna som sänts till dem från Sion — Amerika.

Tack gode Gud för en profet, för detta inspirerade program, och för heliga som skött sitt förvaltarskap på ett sådant sätt att de kunde försörja sig själva och ändå dela med sig åt andra. Vilket underbart sätt att bli en frälsare på Sions berg! "Tiden är nästan mogen", sade president Lee, "för att visa

kraften och verkningsgraden i Herrens plan, som han har avsett som 'ett ljus för världen, till ett baner för mitt folk och för icke-judarna att samlas omkring". (*Deseret News, kyrkodelen*, 20 dec 1941, s 7; se även L&F 45:9) Må vi alltid komma ihåg Herrens löfte: ". . . om I ären beredda skolen I icke frukte." (L&F 38:30)

Låt oss leva helt och fullt efter evangeliet och må vi inse hur ofelbara Guds inspirerade ord är — vare sig de talas med hans "egen röst eller med . . . /hans/ tjänares, ty det är detsamma". (L&F 1:38) Framtiden är besinnande och uppfordrande. Åh, må vi vara andligt och timligt förberedda, beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

Tack Gud att profeter du sänder

GORDON B HINCKLEY

Vi har sjungit en underbar hymn i mer än ett sekel: "Tack Gud att profeter du sänder". Den är speciell för oss. Som medlemmar sjunger vi några hymner som har kommit från andra kyrkor och andra sjunger några av våra. Men bara vi kan med rätta sjunga: "Tack, Gud, att profeter du sänder, som leda oss fram i ditt ljus".

Den skrevs för mer än ett hundra år sedan av en man i små omständigheter, som bodde i Sheffield i England. Han arbetade i stålverket och blev avskedad därför att han anslöt sig till mormonkyrkan. Men det brann i hans hjärta ett stort och starkt vittnesbörd och från en överflödande känsla av tacksamhet skrev han dessa underbara rader. De har blivit ett uppskattat uttryck för tacksamhet för miljoner människor över hela jorden. Jag har själv hört dem sjungas på tjugoen olika språk som en vördsam bön av tacksägelse för gudomlig uppenbarelse.

Hur tacksamma borde vi inte vara mina bröder och systrar, hur tacksamma är vi inte för en profet som råder oss med ord av gudomlig visdom då vi vandrar på vår livsstig i denna krångliga och svåra tid. Den fasta förvissning vi bär i våra hjärtan, denna övertygelse om att Gud kungör sin vilja för sina barn genom hans erkända tjänare, är den verkliga grunden för vår tro och verksamhet. Vi har antingen en profet eller också så har vi inget och eftersom vi har en profet så har vi allting.

För tolv år sedan fick jag tillfälle att tillsammans med missionspresidenten från Hong Kong inviga missionärsarbetet i Filippinerna. Den 28 april 1961 höll vi ett möte som aldrig kommer att glömmas av dem som var närvarande. Vi hade ingen plats där vi kunde hålla vårt möte. Vi gjorde en förfrågan till Förenta Staternas ambassad om att få hålla detta möte på den vackra verandan till den minnesbyggnad av marmor som fanns på den amerikanska soldatkyrkogården på Fort McKinley i utkanten av Manila. Vi inledde mötet kl 6.30 på morgonen. I denna heliga plats, där man minns krigets tragedier, började vi arbetet med att undervisa om fridens evangelium.

Vi kallade upp den ende infödde filippinske medlem som vi kunnat finna. Han gav en skildring som jag aldrig kunnat glömma.

När han var pojke fann han i en soptunna ett gammalt trasigt exemplar av Det Bästa. Det innehöll ett sammandrag av en bok som skildrade berättelsen om mormonerna. Den talade om Joseph Smith och beskrev honom som en profet. Ordet profet gjorde intryck på denne pojke. Kunde det verkligen finnas en profet på jorden, undrade han. Han tappade bort tidningen, men tanken på en levande profets existens lämnade honom aldrig någon ro under de långa mörka krigsåren.

Till sist tog kriget slut och den amerikanska regeringen öppnade åter Clark Air Base. Denne filippin, David Lagman, fick anställning där. Han fick veta att hans överordnade, en flygofficer, var mormon. Han ville fråga honom om han trodde på en profet, men var rädd för att göra det. Till slut efter lång strid med sig själv tog han mod till sig och frågade.

"Är ni mormon?" frågade den ungen mannen. "Ja, det är jag", blev det rättframma svaret. "Tror ni på en profet, har ni en profet i er kyrka?" blev den ivriga frågan.

"Ja, vi har en profet, en levande profet som presiderar i kyrkan och som predikar Herrens vilja."

David bad officeren att berätta mer för honom och genom denna undervisning blev han döpt. Han blev den förste infödde som blev ordinerad till äldste på Filippinerna och idag verkar han som president för norra Luzondistriktet och vet själv att det verkligen finns en levande profet på jorden.

Kan något folk ha en större välsignelse än att som sitt överhuvud ha en som mottar och undervisar om Guds vilja beträffande dem? Vi behöver inte se oss långt omkring i världen för att se att "de visas förstånd skall förgås och de klokas förstånd tillintetgöras". (Se L&F 76:9) Den visdom som världen borde söka är den visdom som kommer från Gud. Den enda kunskap som kan frälsa världen är gudomlig kunskap. "Sannerligen, Herren, Herren gör alls intet utan att hava uppenbarat sitt råd för sina tjänare profeterna." (Amos 3:7)

Så var det på Amos tid och under alla de år då heliga Guds män talade det som de blev ledda till av den Helige Anden. (Se 2 Petr 1:2) Dessa forna profeter varnade inte

bara för sådant som skulle komma, utan vad som var viktigare var att de blev sanningens uppenbarare för folket. Det var de som pekade på det sätt varpå människorna skulle leva om de ville vara lyckliga och ha frid i sina liv.
Jag tänker på en ung man som jag känner, vilken som kristen prövade den ena kyrkan efter den andra utan att kunna finna någon som lärde om en profet. Endast bland det judiska folket kunde han finna vördnadsfulla omnämnanden av profeterna och därför accepterade och omfattade han den judiska religionen.
På sommaren 1964 reste han till New York och besökte världsutställningen. Han gick runt i Mormonpaviljongen och såg bilder av profeterna i Gamla testamentet. Han kände sig varm om hjärtat då han hörde missionärerna tala med uppskattning om dessa stora män från forna tider genom vilka Jehova uppenbarade sin vilja. Sedan fick han höra, då han gick vidare genom paviljongen, om nutida profeter, om Joseph Smith som blev kallad till profet, siare och uppenbarare. Något rörde vid hans innersta. Hans ande gav gensvar till missionärernas vittnesbörd. Han blev döpt. Han utförde en mission i Sydamerika och han omvände många. Han återvände hem och har sedan dess blivit ett medel varigenom hans familj och andra människor kommit in i kyrkan. Det är hjärtevärmande att höra honom vittna om att Joseph Smith verkligen var en Guds profet och att alla som har efterträtt honom har varit rättmätiga efterträdare i denna höga och heliga kallelse.

Skulle någon som är villig att läsa berättelsen om Joseph Smith utan förutfattad mening kunna tvivla på att han var en stor förutsägare av sådana händelser som skulle komma att ske? Nästan trettio år innan något skott avlossades, förutsade han det tragiska amerikanska inbördeskriget och han sade också att efter det skulle krig bryta ut bland alla nationer. Ni och jag som tillhör denna generation är vittnen på att dessa märkliga ord har gått i uppfyllelse.
Han förutsade, att detta folk som då bodde i Illinois skulle bli utdrivna, skulle lida mycken förföljelse och skulle bli ett stort och mäktigt folk mitt ibland de klippiga bergen i västra delarna av Förenta Staterna. Vår närvaro idag i detta stora tabernakel på tempelkvarteret i Salt Lake City är ett bevis på uppfyllelsen av dessa förunderliga profetiska ord.
Det har varit likadant med hans efterträdare. En kall vinterdag år 1849, då våra förfäder i Saltsjödalen var hungriga och levde på liljerötter och tistlar medan man fann guld i Kalifornien, stod Brigham Young på en förhöjning på denna plats och talade profetiska ord till dem som tyckte att de skulle lämna svårigheterna här och resa till grönare ängar i Kalifornien. Bland annat sade han:
"Vi har blivit kastade ur askan i elden och ur elden till mitt på golvet och här är vi nu och här skall vi stanna...
Vi skall bygga en stad och ett tempel till den Allrahögste på denna plats. Vi skall sprida ut oss åt öster och åt väster, åt norr och söder och vi skall bygga byar och städer i hundratals och tusentals heliga skall samlas hit från jordens nationer.
Detta kommer att bli en stor samlingsplats för nationerna. Kungar och kejsare och jordens ädla och visa kommer att besöka oss här . . ."
Kan någon som står på tempelkvarteret och bevittnar de hundratusen, ja, de millioner som kommer hit varje år för att besöka oss, tvivla på att Brigham Young talade som en profet? Genom tiderna har vi sett ett stort antal bemärkta personer som funnit vägen till första presidentskapets kontor, för att där speciellt möta den man som vi understöder som kyrkans president och vår tids profet. Dessa innefattar ledare för regeringar i världen affärsmän, vetenskapsmän, akademiker. Det är bland annat dessa som utgör de "visa och ädla i världen" om vilka Brigham Young talade då vi var ett fördrivet folk, isolerade i en öde bergstrakt.
För två veckor sedan reste vi med ett plan från San Francisco till Sydney i Australien. Vi lade märke till en ung man på en plats i närheten som satt och läste boken **Joseph Smith, an American Prophet** (Joseph Smith, en amerikansk profet). Vid ett lämpligt tillfälle tilltalade jag honom. Jag berättade för honom att jag hade läst boken, att jag kände författaren och frågade honom vad som intresserade honom. Han sade att bland annat var han intresserad av profeter och att detta med möjligheten av en nutida profet hade fascinerat honom. Han hade sett boken på ett bibliotek. Vi hade ett långt samtal i vilket jag bar mitt vittnesbörd om att Joseph Smith verkligen var en profet. Det var inte nog med att han talade om sådant som skulle komma att ske, utan vad viktigare var, han var en uppenbarare av evig sanning och ett vittne om Herren Jesu Kristi gudomliga mission. Jag är förhoppningsfull om att denne unge man kommer att få ett liknande vittnesbörd i sitt hjärta när han fortsätter sina studier. Jag känner mig helt säker på att det blir så.
Jag är djupt tacksam mina bröder och systrar inte bara för Joseph Smith som den profet som tjänade som ett instrument i den Allsmäktiges händer i att återupprätta detta verk, utan också för alla dem som har följt efter honom. Ett studium av deras liv uppenbarar det sätt varpå Herren har utvalt dem, har förfinat dem och har format dem för sina eviga syften. Joseph Smith förklarade vid ett tillfälle: "Jag är som en stor, kantig sten som rullar ner från ett högt berg . . . och hela helvetet slår bort ett hörn här och en kant där, och sålunda blir jag en jämn och polerad pil i den Allsmäktiges koger."
Han var hatad och förföljd. Han blev fördriven och satt i fängelse. Han blev misshandlad och slagen. När man läser hans historia, ser man den utveckling som han talade om. Det utvecklades en kraft i hans liv. Det blev en förfining. Det växte fram en kärlek till andra som till och med övervann hans egen kärlek till livet. Hörnen på den där kantiga stenen

blev verkligen bortstötta och han blev en polerad pil i den Allsmäktiges hand.
Det har varit likadant med dem som efterträtt honom. Genom många års hängivet tjänande har de blivit förfinade och sållade och luttrade och formade efter den Allsmäktiges syften. Kan någon tvivla på detta efter att ha läst om sådana mäns liv som Brigham Young, Wilford Woodruff och Joseph F Smith? Herren mildrade och förfinade deras naturer för att bereda dem för det stora och heliga ansvar som senare skulle läggas på dem. Det har varit likadant med honom som står som kyrkans president idag, vår älskade ledare, president Harold B Lee. Jag hoppas att han ursäktar mig. Jag önskar inte göra honom generad. Men kan någon som känner till något om hans liv förneka samma inflytande? Han kom från omständigheter som idag skulle kallas fattigdom. Av egen erfarenhet vet han hur det känns att arbeta hårt kroppsligen. Han verkade som missionär och förkastades av de flesta som han besökte. Han offrade mycket för att skaffa sig en utbildning. Han har prövat allvarlig sjukdom då livet tycktes hänga på en tråd. Han har vandrat genom djupa och mörkar dalar av sorg. Om man ser tillbaka på hans livs historia, verkar det hela vara en del av ett mönster, en förfiningsprocess varigenom han bättre skulle kunna förstå andra människors prövningar, svårigheter och sorger. Men trots allt detta finns det en andens spänstighet som höjer sig över det tragiska och det sorgliga och som lyfter upp alla dem som han kommer i beröring med.
Som en som nyligen har gått med honom som yngre kamrat i missionerna i Europa och England, har jag sett ungdomar ivrigt trängas kring honom leende och med tårar i ögonen. Jag har sett missionärer sitta fängslade då han undervisat ur skrifterna och talat likt Mästaren "som en som har myndighet". Jag har sett små barn sitta nästan orörliga då han talat till dem på deras språk och fått dem att förstå heliga sanningar om sakramentet. Jag har sett äldre män och kvinnor gråta då han välsignade dem.
Jag har sett få ting som är så rörande som när en stark ung man omfamnar presidenten och sedan med tårfyllda ögon säger: "Aldrig har jag varit så nära himmelen."
Som en till vilken Anden burit vittne, betygar jag att han har denna profetiska kallelse och jag lägger min röst till vårt folks alla röster över hela jorden. "Tack, Gud, att profeter du sänder, som leda oss fram i ditt ljus." Jag är tacksam. Jag vet att detta folks frid och framgång och välstånd ligger i att göra Herrens vilja såsom denna vilja är given genom Herrens profet. Om vi underlåter att följa hans råd, förkastar vi hans heliga kallelse. Om vi följer hans råd, skall vi bli välsignade av Gud.

Vi alltid be för dig, käre profet,
att Herren leder dig i allt du vet.
Om under årens gång sorger du ser,
klarhetens varma ljus dock från dig ler . . .

(Hymner, nr 248)

Gud lever och uppenbarar evig sanning. Jesus Kristus är vår Frälsare och står som kyrkans överhuvud. Vi har en profet på jorden, en siare och uppenbarare som undervisar oss. Må Gud ge oss tro och disciplin inom oss att följa dessa lärdomar, beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

(Tal hållet vid den 143:e halvårskonferensen.)

Av världen eller av riket?

Howard W Hunter

Under den korta stund som jag står här i talarstolen skulle jag vilja vittna för er att jag vet att lärosatserna och lärdomarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är sanna.
Vi lever i det som beskrivs som den mest upplysta tiden sedan världens skapelse. Dagens vetenskapliga framsteg är häpnadsväckande för människans hjärna. Vi inser att den lag enligt vilken dessa framsteg har åstadkommits, alltid har funnits, men det dröjde ända till vår tid innan människans kunskap och lärdom hade ökat i så hög grad att hon kunde använda sig av naturlagarna för att uträtta det som åstadkommits i dagens värld.
För några generationer sedan tillverkades varor med handverktyg av råmaterial, men i vår tid har massproduktionen ersatt de gamla metoderna med större effektivitet och bättre kvalitet på grund av människans snille och skicklighet och de maskiner som hon har skapat.
Jordbruk är levebrödet för mer än hälften av världens befolkning. När vi åker igenom moderniserade jordbruksområden ser vi inte längre jordbrukare som plöjer landet med häst och plog, en fåra i taget, eller familjer som arbetar tillsammans på åkrarna under skördetiden. Sådant verkar ha forsvunnit. Idag är det stora maskiner med hundra hästars styrka som plöjer många fåror i taget. För inte så många år sedan användes skäran för att meja ned fälten med mogen säd. Kärvarna slogs för hand och kastades upp i luften för att agnarna skulle sållas bort. Stora skördemaskiner utför nu arbetet i en enda process när de slår säden.
Vi kan se händelser långt borta i lugn och ro i våra egna hem, ett fenomen som skulle ha ansetts som ett underverk i tidigare generationer. Ett modernt liv kräver att vi har ögonblickliga kommunikationsmedel vid vår sida, så att vi snabbt kan ringa upp och göra affärer eller ha lyxen att göra besök,

oberoende av långa avstånd oss emellan. I århundraden har människans transporter skötts av djur, men nu har de ersatts av mycket snabba och bekväma fordon. Människan har alltid varit nyfiken på det som ligger bortom horisonten. Dagens snabba flygning genom luften har gjort att haven inte verkar bredare än floderna i gångna tider, och världen är snabbt tillgänglig för människan.

Vi är stolta över vad som uträttats i modern tid — över att vi har bättre hus och livsmedel, större bekvämligheter, bättre medicinska tillgångar, bättre utbildningsmöjligheter och den högsta levnadsstandard som någonsin åtnjutits i världshistorien.

Många av mina förfäder ägnade sig åt jordens vanligaste yrke, nämligen att odla jorden. En del av dem lämnade sina gamla boplatser i England och kom till nya världens stränder, där de slog sig ned i kolonierna i Plymouth och Massachusetts. Jag blir varm om hjärtat när jag läser de gripande redogörelserna om deras seger över prövningar och svårigheter som mötte dem och deras familjer.

Några av kyrkans första missionärer for till Skottland, Danmark och Norge, där andra av mina förfäder bodde. De tog emot evangeliets lärdomar, lämnade tryggheten i sina fädernesländer och deltog i insamlingen till Sion. De mötte ännu större svårigheter när de vandrade över Mellanvästerns dammiga prärier och över Klippiga bergen till ökendalarna bland bergen, och hela vägen sköt alla sina jordiska ägodelar i hemgjorda kärror. Svårigheterna de uthärdade får ögonen att tåras på dem som är deras förmånstagare idag.

Berättelserna om dessa människor som har gått före oss, handlar om tro, gudsfruktan och hängivenhet. Fastän det var prövningar, svårigheter och en brist på de bekvämligheter som vi anser är nödvändiga i vår värld idag, verkar det ha rått lycke i deras levnadssätt, i deras personliga liv, och i deras familjer. I hemmen utövade man tro och bad — tro på Herren Jesus Kristus och böner till Gud, där de bad om det de behövde och tackade honom för hans godhet mot dem. Man läste Bibeln i hemmet och tron på dess lärdomar var djup. Livet var enklare, men kan vi säga att det fanns mindre lycka i enkelheten?

Samhället har gjort en stor ansträngning att modernisera världen vad gäller utbildning, kommunikation, resor, hälsa, handel, bostäder och på många andra sätt, för att höja levnadsstandarden. Men vad har denna socialisering och modernisering gjort med familjen — samhällets grundenhet?

Aldrig tidigare har ostadigheten varit större. Skilsmässofrekvensen är högre nu än någonsin tidigare i historien. Moderniseringen har överfört ansvaret för utbildningen från familjen till offentliga institutioner, där moderna tankegångar har blivit allenarådande och moraliska principer övergetts. Brottsfrekvensen har stigit på ett oroande sätt. Narkotikabegär, brott mot lagarna, ökning av de veneriska sjukdomarna och korruption i alla former verkar vara accepterat. I denna moderniseringens tid blir frihet för tanke och handling befrämjad och gynnad utan tanke på det ansvar som måste följa med denna frihet, om samhället skall bli stabilt. Vi torde säkert instämma i att familjen som institution har blivit allvarligt, om inte obotligt, skadad i vårt samhälle.

I det förgångna har kyrkorna spelat en ledande roll när det gällt att lära människorna att tro på Gud och utveckla moralisk stadga. Vad håller på att hända med den organiserade religionen som en stabiliserande kraft i samhället? Många av de största kristna kyrkorna har rapporterat sjunkande medlemssiffror och lägre inkomster att utföra sitt religiösa arbete på. Också har har moderniseringen krävt en stor tribut.

Modernisering har blivit lösenordet för dagen i vissa religiösa riktningar. Modernisterna tillråder en ny version av den traditionella läran på grund av att dagens moderna skolastiska och vetenskapliga framsteg kräver en ny kritisk tolkning av Bibeln och lärosatshistorien. Termen "modernism" används ofta omväxlande med "liberalism". Dess förespråkare hävdar att religiösa sanningar är underkastade ständiga omtolkningar i ljuset av den moderna kunskapen. Därför behövs nya och mera extrema begrepp för att uttrycka ett modernt tankesätt och framåtskridande.

Bibeln har blivit angripen av modernister. En del säger att vetenskapen vägrar att bekräfta trovärdigheten i sådana bibliska berättelser som världens skapelse, när livet infördes på jorden, Adam och Eva och Edens lustgård, syndafloden och många andra händelser i Gamla och Nya testamentet. Vad som påstås vara överlägsen kunskap i denna upplysta tid får vissa människor att betrakta berättelserna som sagor. Kan de som tror på Kristus förkasta dem på grund av detta?

I ett försök att återvinna förtroendet hos nattvardsbesökare som har slutat att tro, har många liberala kyrkor övergett den ena trosläran efter den andra, till och med i så hög grad att de vägrat att stå fast vid läran om en personlig Guds existens. De uppehåller inte längre den korsfäste Frälsarens uppståndelse som något verkligt, och läran om försoningsoffret har förlorat sin trovärdighet. Hur kan en organiserad religion under sådana förhållanden behålla sin plats som en stabiliserande faktor i samhället?

I denna tid av större kunskap, högre tankar och modernisering av det gamla, har det enkla förbisetts och det djupsinniga eftertraktats. Evangeliets enkla grundsanningar förkastas. Paulus undervisade folket i Galatien om Jesu Kristi sanna evangelium, och när han hade lämnat dem kom falska ledare och ledde dem bort från det han lärt. Det gav upphov till det brev som Paulus skrev på ett starkt kritiskt språk, där han fördömde den som förvrängde hans lärdomar. Han sade till dem:

"Det förundrar mig att I så hastigt avfallen från honom, som har kallat eder till att vara i Kristi nåd, och vänden eder till ett nytt evangelium. Likväl är detta icke något annat 'evangelium'; det är allenast så, att några finnas som vålla förvirring bland eder och vilja förvända Kristi evangelium. Men om någon, vore det ock vi själva eller en ängel från himmelen, förkunnar evangelium i strid mot vad vi hava förkunnat för eder, så vare han förbannad." (Gal 1:6—8)

Från den kristna kyrkans första dagar har falska evangelier blivit förkunnade — inte riktiga evangelier, som Paulus påpekade, ty det finns bara ett enda Kristi evangelium. Det är inte

annorlunda idag. Vi är omgivna av frustreringar och framsteg i tankesätt och kunskap som skapar frågor och tvivel. De verka draga människorna nedåt och förgöra tro och moral. Var finns det då något hopp i denna värld av frustrering och moralisk undergång? Det ligger i kunskapen om och insikten i de sanningar som Mästaren undervisade om, som Kristi kyrka måste lära ut utan avvikelser och som dess medlemmar måste tro på och leva efter. Detta är eviga sanningar och kommer att vara det i evärdliga tider, oberoende av ändrade förhållanden i samhället, en utveckling av nya vetenskapliga rön eller en ökning av människans kunskap.

Jag tror att vi kan vara moderna och njuta av den moderna världens frukter och dess höga levnadsstandard, och jag tror att vi kan åtnjuta fördelarna med modern lärdom och vetenskapliga framsteg utan att vända oss till modernisternas teorier. Jag tror att evangeliets principer, som Frälsaren förkunnade i sin personliga verksamhet, var sanna när de gavs och att de är sanna idag. Sanningen är evig och förändras aldrig. Jesu Kristi evangelium är alltid samtida i en föränderlig värld.

Kunskapsexplosionen som världen är så stolt över är inte människans skapelse. Det är hennes upptäckt av delar av den obegränsade kunskap och vetskap som Gud har. Hur vi utnyttjar denna kunskap bestäms av om vi tillhör Guds eviga rike eller är en del av världens timliga förståelse. Frågan är helt enkelt denna: Försöker vi finna vår plats i världen i den världsliga tankegångens rike, eller söker vi finna vår plats i Guds oföränderliga rike?

Hur tacksam är jag inte för mitt medlemskap och umgänge i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, som intar en orubblig kurs i en förändringens värld, som tror på att vara modern, naturligtvis, men som inte underkastar de läror och sanningar som Frälsaren förkunnade till omtolkningar och ändringar för att uttrycka en "så kallad" modern tankegång och moderna framsteg. Vi tar inte en sådan kurs.

I motsats till många modernisters åsikter vet jag att Gud, vår evige Fader lever, att Bibeln är inspirerad och att Mormons bok också är en inspirerad skrift, att Jesus Kristus, Guds Son, är verklig och också lever sedan han utgjutit sitt blod för oss, och att han i sanning och bokstavligen har uppstått. Jag bär också vittnesbord om att det finns en Guds profet på jorden idag.

Må Herren välsigna oss i våra rättfärdiga bemödanden att undvika det inflytande som leder till världens sätt, så att vi kan inta vår plats i tro i Guds rike, beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

Belöningarna, välsignelserna, löftena

Spencer W Kimball

Mina älskade bröder och systrar!

Så samlas vi igen till en underbar konferens.

Under den här imponerande konferensens möten har vi fått uppmaningar, undervisning och varningar. Varje tal har varit mäktigt och besinnande. Vi fick omfattande undervisning i allt som rör Herren. Mycket framträdande i talen var ord som de följande: *Vandra uppriktigt. Håll buden. Lev efter lagarna.* Vi blev påminda om äktenskapet — det rätta äktenskapet — om omvändelse och förlåtelse, om att bygga upp självaktning och att vandra på rättfärdighetens vägar. Vi har fått höra om de "upprörda haven" och att "ogudaktighet aldrig är lycksalighet".

Det finns en berättelse som skrivits av Roy H Stetler, som ger ut en religiös tidskrift i Amerikas öststater:

"Det hände sig utanför borgen Livadia på Krim. Slottet strålade av ljus. En soldat gick med omsorgsfullt avvägda steg fram och tillbaka, på vakt utanför slottet, som för ögonblicket inom sina murar hyste en ytterst viktig konferens av världens främsta män. Soldaten verkade vara stolt över sin uppgift, ty vilken soldat skulle inte vilja berätta för sina barn och barnbarn att han en gång hade stått på vakt under de 'Tre storas' viktiga möte.

Ut ur mörkret kom plötsligt, som en spökgestalt, en figur på vägen som ledde upp till slottets port. När gestalten närmade sig, kommenderade soldaten: 'Halt! Vem där? Kom hit och visa dig!' Samtidigt tog han snabbt geväret från axeln och riktade in det för att vara beredd på vad som helst.

Främlingen sade: 'Jag vill träffa männen som befinner sig i slottet.'

'Vansinne!' utropade vakten. 'Du får inte komma in i slottet. Vet du inte att de "Tre stora" har ett möte för att avgöra hela världens kurs? Ingen får komma in.'

Mannen svarade: 'Säger du att det är de "Tre stora"? Varför kallas de så?'

'De är de', sade vakten, 'som skall bestämma hur den här världen ska styras.'

Främlingen såg noga på vakten. Hans ögon lyste när han sade: 'Det är därför som jag måste vara tillsammans med dem, därför att jag kan hjälpa dem. Jag har en plan som verkligen fungerar och som skall bevara freden i världen, om de bara antar den.'

Soldaten skrattade. 'Ge dig iväg man, du har inga rekommendationsbrev.'

Mannen svarade: 'Rekommendationsbrev? Kanske inte — har.' Och han lyfte handen till hälsning när han gick. Vakten såg ett fult ärr i hans hand. Då såg han på den andra handen. Den hade också ett ärr.

'Har du varit i krig?' frågade han, litet mildare. 'Jag ser att du har sår på händerna.'

Främlingen vände sig om. 'Nej, jag trodde inte att du skulle

lagga märke till det', sade han. 'Nej, jag fick inte de här såren i strid.' Med de orden forsvann han plötsligt, som om mörkret hade uppslukat honom.
Vakten såg efter honom och förundrades. 'Jag borde ha förstått det!' utropade han. 'Om jag bara hade släppt in honom!'

Och han föll förtvivlad samman på marken."

Detta var han som förde med sig välsignelser till alla jordens invånare. Detta var han som sade om dem, som skulle ställa följande fråga till främlingen:

"Vad är det för sår i dina händer och fötter? Då skola de förnimma, att jag är Herren, ty jag skall säga till dem: Dessa äro de sår varmed jag sårades i mina vänners hus. Jag är den som lyftes upp. Jag är Jesus som korsfästes. Jag är Guds Son." (L&F 45:51—52)

Med tanke på att livet är en tid för belöningar och straff, så skall vi idag diskutera den positiva sidan en stund, belöningarna som kommer från honom när vi lyder.

"Då han nu vandrade utmed Galileiska sjön, fick han se två bröder, Simon, som kallas Petrus, och Andreas, hans broder, kasta ut nät i sjön, ty de voro fiskare.
Och han sade till dem: 'Följen mig, så skall jag göra eder till människofiskare.'
Strax lämnade de näten och följde honom." (Matt 4:18—20)

Två andra, Jakob och Johannes, Sebedeus söner, följde honom. Två brödrapar blev apostlar till Herren Jesus Kristus.

Jag försäkrar er att det är en av de största välsignelserna bland alla välsignelser, och heder också, som kan komma en människa till del. För exakt 30 år sedan idag, den 7 oktober 1943, nästan på timmen, knäböjde jag vid president Heber J Grants fötter och ordinerades till Jesu Kristi apostel.

I den 76 uppenbarelsen som kallas Synen, utlovas välsignelser:

". . . att de genom att hålla hans bud måtte bliva tvagna och renade från alla sina synder och mottaga den Helige Anden genom handpåläggning av den, som är ordinerad och beseglad till denna myndighet.
De äro de som övervinna genom tron och äro beseglade med löftets helige Ande, som Fadern utgjuter över alla dem som äro rättfärdiga och sanna.
De äro de som utgöra den Förstföddes församling.
De äro de i vilkas händer Fadern givit allt.
De äro de som äro präster och konungar, som hava mottagit av hans fullhet och härlighet
och äro den Allrahögstes präster efter Melkisedeks sätt, vilket var efter Enoks sätt, vilket var efter den enfödde Sonens sätt,
varför, såsom det står skrivet: De äro gudar, nämligen Guds söner.
Därför är allting deras, både liv och död, närvarande och tillkommande ting, allt är deras, och de äro Kristi och Kristus är Guds.
De skola övervinna allt." (L&F 76:52—60)
„Dessa skola bo i Guds och Kristi närhet från evighet till evighet.
De äro de som skola komma fram i de rättfärdigas uppståndelse.
De äro de som äro rättfärdiga människor, fullkomliggjorda genom Jesus, det nya förbundets medlare, vilken åstadkom en fullkomlig försoning genom sitt blods utgjutande." (L&F 76:62, 65, 69)

"Och han gick omkring i hela Galileen och undervisade i deras synagogor och predikade evangelium om riket och botade . . .
Och honom följde mycket folk ifrån Galileen . . ." (Matt 4:23, 25) och andra ställen.

"När han nu såg folket, gick han upp på berget . . . sedan . . . trädde hans lärjungar fram till honom.
Då öppnade han sin mun och undervisade dem och sade:
'Saliga äro de som äro fattiga i anden, ty dem hör himmelriket till.
Saliga äro de som sörja, ty de skola bliva tröstade.
Saliga äro de saktmodiga, ty de skola besitta jorden.
Saliga äro de som hungra och törsta efter rättfärdighet, ty de skola bliva mättade.
Saliga äro de barmhärtiga, ty dem skall vederfaras barmhärtighet.
Saliga äro de renhjärtade, ty de skola se Gud.
Saliga äro de fridsamma, ty de skola kallas Guds barn.
Saliga äro de som lida förföljelse för rättfärdighets skull, ty dem hör himmelriket till.
Ja, saliga ären I, när människorna för min skull smäda och förfölja eder och sanningslöst säga allt ont mot eder.
Glädjens och fröjden eder, ty eder lön är stor i himmelen . . ." (Matt 5:1—12)

Det verkar som om Jesu hjärta alltid var fyllt med välsignelser. Som profeten Joseph skriver:

"Och sålunda sågo vi de celestialas härlighet — vilken överträffar allt — i vilken Gud, Fadern, regerar på sin tron i evighet,
för vilkens tron allting böjer sig i ödmjuk vördnad och giver honom äran i evighet." (L&F 76:92—93)
"De celestialas härlighet är en, såsom solens härlighet är en." (L&F 76:96)

Och vidare:

"Men Herrens verk äro stora och förunderliga, såsom ock hans rikes hemligheter, vilka han visade oss och vilka överträffa allt förstånd i härlighet, makt och herradöme . . ." (L&F 76:114)
". . . ej heller kan någon människa kungöra dem, ty de kunna endast skådas och förstås genom den Helige Andens kraft — vilken Gud giver dem som älska honom och rena sig för honom —
av dem åt vilka han giver förmånen att se och erfara för sig själva . . ." (L&F 76:116—117)

Uppenbarelsen av år 1832, som är känd under namnet Synen, börjar så här:

"Hören I himlar och lyssna du jord! Fröjden eder, hennes invånare, ty Herren är Gud och utom honom är ingen Frälsare.
Stor är hans visdom och förunderliga hans vägar; hans gärningars storhet kan ingen utrannsaka.
Hans planer skola icke fela, och ingen kan hejda hans hand.
Från evighet till evighet är han densamme, och hans år hava ingen ände.

Ty så säger Herren: Jag, Herren, är barmhärtig och nådig mot dem som frukta mig och fröjdar mig över att ära dem som tjäna mig i rättfärdighet och sanning intill änden.

Deras belöning skall bliva stor och deras härlighet evig." (L&F 76:1—6)
När han ger en välsignelse, fullbordar han den. När han ger ett löfte uppfyller han det. 1831 sade Herren:
"Vad jag, Herren, har talat, det har jag talat, och jag ursäktar mig icke. Och ehuru himlarna och jorden förgås, skola mina ord dock icke förgås utan skola alla fullbordas, vare sig de hava talats med min egen röst eller med mina tjänares, ty det är detsamma." (L&F 1:38)
Herrens budskap var kärlek och frid.
När Herren började förbereda sina apostlar på att han skulle korsfästas, sade han: "Den som tror på mig, han skall ock själv göra de gärningar som jag gör; och ännu större än dessa skall göra. Ty jag går till Fadern." (Joh 14:12)
Vi kommer ihåg berättelsen om Abraham, när tre personer kom till honom vid Mamres terebintlund, och Abraham bugade sig ned till jorden. De frågade: "Var är din hustru Sara?" och fortsatte:
"'. . . se, då skall din hustru Sara hava en son.' Detta hörde Sara, där hon stod i ingången till tältet, som var bakom honom.
Men Abraham och Sara voro gamla och komna till hög ålder, och Sara hade icke mer såsom kvinnor pläga hava. Därför log Sara vid sig själv och tänkte: 'Skulle jag väl nu på min ålderdom giva mig till lusta, nu då också min herre är gammal?'
Men HERREN sade till Abraham: 'Varför log Sara och tänkte: 'Skulle jag verkligen föda barn, så gammal som jag är?'
Är då något så underbart, att HERREN icke skulle förmå det? . . . Sara /skall/ hava en son.'" (1 Mos 18:9—14)
Säkerligen är ingenting omöjligt för Herren. Hans löften blir uppfyllda.
1833 gav Herren löften som vi aldrig borde ta lätt på:
Han sade: ". . . mordängeln skall gå förbi dem . . . och icke dräpa dem", och får oss att komma ihåg tiden i Egypten.
De skall ha god hälsa, sade han, och styrka och kraft med märg i benen och hälsa i naveln.
Ett löfte som kanske är ännu större: ". . . och skola finna visdom och stora skatter av kunskap, ja, fördolda skatter." (Se L&F 89:18—21)
Alla dessa välsignelser är avsedda för oss alla som kommer ihåg vad han sagt och vandrar i lydnad.
"Älsken I mig, så hållen I mina bud", sade han ständigt åt sitt folk. (Joh 14:15)
Det finns djup i havet, som stormarna, vilka piskar ytan till raseri, aldrig når ned till. De som når ned till djupen i livet, där Guds röst höra i stillheten, har den stabiliserande kraft som leder dem balanserade och allvarliga genom en orkan av svårigheter.
Det finns så många vackra löften. Att läsa de heliga skrifterna och vända bladen — det verkar som om det bara finns belöningar, bevis på att man lever efter Herrens bud.
Och ännu ett högtidligt löfte kom från Herren:
"/Den som lever i rättfärdighet/ skall förvandlas på ett ögonblick . . ." (L&F 101:31)

"Hören dessa ord. Se, jag är Jesus Kristus, världens Frälsare. Gömmen detta i edra hjärtan och låten evighetens allvar vila över edra sinnen.
Varen allvarliga. Hållen alla mina bud." (L&F 43:34—35)
Ett annat utlovat löfte:
". . . ty i min egen bestämda tid skall jag komma för att döma jorden, och mitt folk skall bliva återlöst och skall regera med mig på jorden." (L&F 43:29)
Från Psaltaren kommer den här utlovade välsignelsen. Han sade:
"Jorden är HERRENS och allt vad därpå är, jordens krets och de som bo därpå . . .
Vem får gå upp på HERRENS berg, och vem får träda in i hans helgedom?
Den som har oskyldiga händer och rent hjärta . . . Han skall undfå välsignelse av HERREN och rättfärdighet av sin frälsnings Gud." (Ps 24:1—5)
Sedan kom följande stora belöning i vår egen tidsutdelning:
"Ty alla som vilja hava välsignelse av mina händer måste lyda den lag och de villkor, som blivit givna i och för den välsignelsen . . ." (L&F 132:5)
Därpå talar han om evighetens välsignelser. Han sade följande om dem som håller buden och lever värdigt:
"De skola passera änglarna och gudarna, som där äro satta till deras upphöjelse och härlighet i allt, såsom det har blivit beseglat på deras huvuden, och denna härlighet skall vara en fullhet och en fortsättning på släkten från evighet till evighet.
Då skola de vara gudar, emedan de äro oändliga . . . Då skola de vara gudar, emedan de hava all makt, och änglarna äro dem underdåniga.
. . . om I mottagen mig i världen, då skolen I känna mig, och I skolen få eder upphöjelse, att där jag där, där skolen I ock vara." (L&F 132:19, 20, 23)
Han talade till Israels barn. Han lovar oss detta idag.
"Och jag skall vända mig till eder och göra eder fruktsamma och föröka eder, och jag skall upprätthålla mitt förbund med eder.
Och gammal gröda, som länge har legat inne, skolen I hava att äta; I skolen nödgas skaffa den gamla undan för den nya.
Och jag skall uppresa min boning mitt ibland eder, och min själ skall icke försmå eder.
Jag skall vandra mitt ibland eder och vara eder Gud, och I skolen vara mitt folk." (3 Mos 26:9—12)
Och när han lämnade dem, lovade han:
"Frid lämnar jag efter mig åt eder, min frid giver jag eder; icke giver jag eder den såsom världen giver. Edra hjärtan vare icke oroliga eller försagda." (Joh 14:27)
Allt detta — vad mer skulle man kunna önska eller be om? Alla dessa välsignelser och otaliga andra till var och en av oss om är villig att leva efter buden och vara sanningsenlig och ärlig i allt vi företar oss.
Jag bär vittnesbörd om att Gud har gett oss allt detta och tusentals andra goda saker villkorligt. Han har grundat sin sanna kyrka på jorden. Detta är hans kyrka. Han har gett oss det fullkomliga program som skall leda oss framåt mot fullkomlighet, och han har gett oss profeter som skall leda oss. President Harold B Lee är idag ledaren över detta rike och detta folk. Han är en Guds profet. Jag vet det. Jag bär ett högtidligt vittnesbörd om detta i Jesu Kristi namn. Amen.

Insikt om vilka vi är för med sig självrespekt

HAROLD B LEE

Mina älskade bröder och systrar och vänner. Jag vill nu en liten stund tala något om ett förhållande som är mycket angeläget för oss alla idag. Jag syftar på den chockerande bristen på självrespekt hos så många människor, så som den kommer till uttryck i deras klädsel, deras beteende samt de uppslukande vågorna av eftergivenhet som tycks gå fram över världen som en lavin.

Vi ser mitt ibland oss så många människor som tycks glömma anständighetens normer eller innebörden av ärevördiga ord som från tidernas början har haft en reell innebörd för våra förfäder; ord som har skapat karaktärsstyrka, rättfärdighet, harmoni, enighet och fred i världen.

Det finns eviga ord som, om de förstås och lärs och utövas, ger frälsning till varje man, kvinna, pojke och flicka som nu lever, som har levt eller som kommer att leva på jorden.

För vissa människor verkar det kanske gammalmodigt att tala om dygd och kyskhet, ärlighet, moral, tro, karaktär, men det är dessa egenskaper som har skapat stora män och kvinnor och som pekar ut vägen på vilken man kan finna lycka i dagens liv och evig glädje i den tillkommande världen. Det är dessa egenskaper som är ankaren i vårt liv, trots de prövningar, tragedier, farsoter och krigsgrymheter som i sitt spår för med sig förfärlig förintelse, hunger och blodsutgjutelse.

De som inte bryr sig om att lyssna till varningarna från dem som strävar efter att undervisa om dessa principer utan väljer att gå i motsatt riktning, kommer så småningom att befinna sig i det beklagansvärda tillstånd som vi så ofta bevittnar mitt ibland oss. Profeten Jesaja beskrev de tragiska följderna ytterst dramatiskt när han upprepade Guds ord, som kom till honom när han försökte väpna sitt folk mot världens ondska, och jag citerar hans ord:

"... Frid över dem som äro fjärran och frid över dem som äro nära! säger HERREN; jag skall hela honom. Men de ogudaktiga äro såsom ett upprört hav, ett som icke kan vara stilla, ett hav, vars vågor röra upp dy och orenlighet. De ogudaktiga hava ingen frid, säger min Gud." (Jesaja 57:19-21.)

Andra profeter har förkunnat samma sak, så kraftfullt att det inte skall missförstås, att "ogudaktighet aldrig är lycksalighet". (Alma 41:10.)

När jag under bön har tänkt på orsakerna till att man väljer denna kurs, som så dramatiskt beskrivs av profeten Jesaja — när någon som har avvikit från vägen som skulle ha givit honom frid är såsom ett upprört hav, som rör upp dy och orenlighet — så tycks det mig som om alltsammans är följden av att den enskilda människan inte har självrespekt. Lyssna till följande visa ord från dem som har levt föredömliga liv och som har erfarit verkligheten i de tidsperioder som de talar ur. Jag citerar:

"Självrespekt — denna hörnsten till all dygd."
— Sir John Frederick William Herschel[1]

Andra har sagt:
"Självrespekt är det ädlaste plagg varmed människan kan ikläda sig, den mest upplyftande känsla varmed sinnet kan inspireras."
— Samuel Smiles[2]

"Varje människa stämplar sitt värde på sig själv. Det pris vi gör anspråk på för oss själva ges oss av andra. — Människan blir stor eller liten genom sin egen vilja."
— Johann von Schiller[3]

En förtjusande mor i ett närbeläget samhälle skrev följande till mig: "Jag älskar mitt land, jag älskar min make, jag älskar mina barn, jag älskar min Gud, och varför är detta möjligt? Därför att jag verkligen älskar mig själv."

Detta är självrespektens frukter. Omvänt gäller, att när man inte har den kärlek till sig själv som denna syster talar om, så kan man vänta sig andra konsekvenser. Man upphör att älska livet. Eller om man gifter sig, så har man förlorat sin kärlek till sin hustru och sina barn — ingen kärlek till hemmet eller respekt för landet man lever i, och så småningom har man förlorat sin kärlek till Gud. Uppror i landet, oordning och brist på kärlek i familjen, barn som är olydiga mot sina föräldrar, förlust av kontakten med Gud, allt på grund av att vederbörande har förlorat all respekt för sig själv.

Jag minns en inbjudan jag fick att tala till män som mestadels inte hade gått framåt i kyrkan på grund av bristande önskan eller bristande förståelse för hur viktigt det är att efterleva vissa normer som krävs för befordran. Ämnet, som jag skulle tala om, var "Vem är jag?" När jag begrundade mitt ämne och sökte i Guds ord för att förbereda mig för uppgiften, så kände jag omedelbart att jag skul-

le tala om ett ämne som är av yttersta vikt för var och en av oss liksom det var för dessa män, bland vilka det utan tvivel fanns några som inte hade funnit sig själva och som saknade en solid grund att bygga sitt liv på.

Barns vildhet, ungdomars oförbätterlighet är för det mesta ett försök att få en uppmärksamhet eller popularitet som den kroppsliga och mentala utrustningen inte framkallar. Därför är den blaserade flickan och den oborstade pojken ofta bara en återspegling av en människa som genom ytliga prydnader eller ett abnormt beteende (på ett underligt sätt) försöker att skaffa sig den odefinierbara egenskap som de tror är charm — ett klumpigt försök att skaffa sig uppmärksamhet genom ett beteende som sannerligen återspeglar den inre frustreringen på grund av den bristande insikten i deras sanna identitet som människor.

Frågan är alltså "Vem är jag?" De som saknar denna viktiga insikt och följaktligen de som i viss mån inte högaktar sig själva som de skulle ha gjort om de haft denna insikt, brister i självrespekt.

Jag vill börja besvara denna fråga genom att ställa två frågor ur skrifterna, som bör inpräglas hos varje människa.

Psalmisten skrev: "... vad är då en människa, att du tänker på henne, eller en människoson, att du låter dig vårda om honom? Dock gjorde du honom nästan till ett gudaväsen; med ära och härlighet krönte du honom." (Ps 8:5-6.)

Och den andra frågan är den som Herren ställde till Job: "Var var du, när jag lade jordens grund? Säg det, om du har ett så stort förstånd ... medan morgonstjärnorna tillsammans jublade och alla Guds söner höjde glädjerop?" (Job 38:4, 7.)

Uttryckt i ett enklare språk än frågornas ordalag i skrifterna, frågar profeterna i dessa citat helt enkelt var och en av oss: "Var kom du ifrån? Varför är du här?"

En stor psykolog, MacDougall[4], sade en gång: "Det första man måste göra för att hjälpa en människa till moralisk pånyttfödelse är att om möjligt återställa hennes självrespekt." Jag minns också den gamle engelske vävarens bön: "O Gud, hjälp mig att hysa en hög uppfattning om mig själv."

Detta bör vara varje själs bön; inte en abnormt utvecklad självaktning som blir högfärd, inbilskhet eller arrogans, utan en rättfärdig självrespekt som kan definieras som "tro på ens egen värde, värde för Gud och värde för människan".

Beakta nu dessa svar på de inträngande frågor som måste bränna sig in i medvetandet hos alla dem som har gått vilse eller inte nått fram till en sann bedömning av sig själva i denna kaotiska värld. På den begränsade tid jag har till mitt förfogande hoppas jag att min röst i någon mån skall höras över den förskräckliga dysterheten i denna oroliga värld.

Aposteln Paulus skrev: "Vidare: vi hava haft köttsliga fäder, som agade oss, och vi visade försyn för dem; skola vi då icke mycket mer vara underdåniga andarnas Fader, så att vi få leva?" (Heb 12:9.)

Detta antyder att alla som lever på jorden, som har fäder på jorden, likaså har en fader till sin ande. Så ropade Moses och Aron, när de föll ned på sina ansikten: "O Gud, du Gud, som råder över allt kötts anda, skall du förtörnas på hela menigheten, därför att en enda man syndar?" (4 Mos 16:22.)

Lägg märke till hur de tilltalade Herren: "... Gud [Fader], som råder över allt kötts [människornas] anda ..."

Genom uppenbarelserna till Abraham får vi en glimt av vem och vad anden är:

"Och Herren hade visat mig, Abraham, intelligenserna, som voro organiserade, innan världen var; och bland alla dessa fanns det många av de stora och ädla.

Och Gud såg dessa själar, att de voro goda och han stod mitt ibland dem och sade: Dessa skall jag göra till mina regenter; ty han stod ibland dem som voro andar, och han såg att de voro goda, och han sade till mig: Abraham, du är en av dem; du utvaldes innan du föddes." (Abr 3:22-23.)

Där får vi veta att Herren lovade att de som var trofasta i denna förjordiska värld skulle erhålla mera, genom att få en fysisk kropp i denna andra fas av jordens existens, och dessutom skulle de, om de höll buden som Gud gav genom uppenbarelser, "krönas med mera härlighet på sina huvuden i all evighet". (Abr 3:26.)

Det finns åtskilliga dyrbara sanningar i detta skriftställe. För det första får vi en definition på vad en ande är, med avseende på vår fysiska kropp. Hur såg den ut i föruttillvaron (om vi kunde se den åtskild från vår dödliga kropp)? En nutida sista dagars profet ger oss ett inspirerat svar:

"... Det andliga är avbildat i det timliga, och det timliga är avbildat i det andliga. Människans ande är avbildad i hennes persons skepnad, liksom förhållandet är med varje djurs ande och allt som Gud har skapat." (L&F 77:2.)

Nästa sanning vi lär oss av detta skriftställe är att ni och jag, som varit andar och nu fått kroppar, tillhörde dem som klarade det första provet och fick privilegiet att komma till jorden som dödliga människor. Om vi inte hade klarat provet hade vi inte varit här med dödliga kroppar, utan skulle ha förvägrats detta privilegium och ha

följt Satan eller Lucifer, som han kom att kallas, i likhet med en tredjedel av andarna som skapats i denna förjordiska tillvaro och som förvägrades privilegiet att få en jordisk kropp. De finns bland oss nu, men enbart i sin andliga gestalt, för att göra ytterligare försök att omintetgöra frälsningsplanen, enligt vilken alla som lyder skulle undfå den stora härligheten att återvända till Gud, vår Fader, som gav oss liv.

Gamla testamentets profeter förkunnade med avseende på döden: "... och stoftet [våra jordiska kroppar] vänder åter till jorden, varifrån det har kommit, och anden vänder åter till Gud som har givit den." (Pred 12:7.)

Uppenbarligen kunde vi inte återvända till ett ställe där vi aldrig har varit, så vi talar om döden som en process som är lika mirakulös som födelsen, och varigenom vi återvänder till "Fader vår, som är i himlen", som Mästaren lärde sina lärjungar att bedja.

Ytterligare en sanning framställs tydligt i detta skriftställe [Abr 3: 22-23], nämligen att många var utvalda, som Abraham, innan de föddes, som Herren sade åt Moses och även Jeremia. Detta gjordes ännu meningsfullare av den sista dagars profeten Joseph Smith, som förkunnade: "Jag tror att varje människa, som kallas att utföra ett viktigt arbete i Guds rike, kallades till detta arbete och förordinerades därtill innan världen var till." Sedan sade han: "Jag tror att jag blev förordinerad till det arbete som jag har kallats till." (Se *Documentary History of the Church*, vol 6, sidan 364.)

Men här följer en varning: Trots den kallelse som skrifterna omnämner som "förordination" så har vi en annan inspirerad förkunnelse: "Se, många äro kallade men få äro utvalda ..." (L&F 121:34.)

Detta anger att även om vi har vår fria vilja här, så är det många som förordinerades innan världen var till för att uppnå en högre ställning än de har förberett sig för här. Fastän de kan ha tillhört de ädla och stora, bland vilka Fadern förkunnade att han skulle utse sina utvalda ledare, så kan de misslyckas med denna kallelse här i jordelivet. Sedan ställer Herren denna fråga: "... och varför äro de icke utvalda?" (L&F 121:34.)

Två svar gavs — för det första: "Emedan deras hjärtan äro hängivna till de ting, som höra denna världen till ..." samt för det andra: "De eftersträva ära av människor ..." (L&F 121:35.)

Får jag nu, för att göra en sammanfattning av det jag just har läst, fråga var och en samma sak igen: "Vilka är ni?" Ni är alla söner och döttrar till Gud. Era andar skapades och levde som organiserade intelligenser innan världen fanns till. Ni har välsignats med en fysisk kropp på grund av att ni lydde vissa bud i detta förjordiska tillstånd. Ni har nu fötts i familjer som ni har kommit till, i nationer som ni har kommit genom, som en belöning för det slags liv ni levde innan ni kom hit och vid en tidpunkt i världshistorien som bestämdes av trofastheten hos var och an av dem som levde innan världen skapades, enligt vad aposteln Paulus lärde männen i Atén och vad Herren uppenbarade för Moses.

Lyssna nu till de betydelsefulla orden i den kraftfulla predikan till "Den okända Guden", som hölls av aposteln Paulus för dem som i okunnighet dyrkade avgudar av sten och mässing och trä, och jag citerar:

"Den Gud, som har gjort världen och allt vad däri är, han som är Herre över himmel och jord, han bor icke i tempel, som äro gjorda med händer, ...

Och han har skapat människosläktets alla folk, alla från en enda stamfader, till att bosätta sig utöver hela jorden; [lägg nu märke till detta] och han har fastställt för dem bestämda tider och utstakat de gränser, inom vilka de skola bo —

detta för att de skola söka Gud, om de till äventyrs skulle kunna treva sig fram till honom och finna honom; fastän han ju icke är långt ifrån någon enda av oss." (Apg 17:24, 26-27.)

Här ser vi åter att Herren ger ytterligare en upplysande förklaring till Moses, som står upptecknad i 5 Mosebok:

"När den Högste gav arvslotter åt folken, när han fördelade människors barn, då utstakade han gränserna för folken efter antalet av Israels barn." (5 Mosebok 32:8.)

Kom nu ihåg att detta sades till Israels barn innan de hade kommit till "Det förlovade landet", som skulle bli deras arveland.

Lägg sedan märke till nästa vers: "Ty HERRENS folk är hans del, Jakob är hans arvedels lott." (5 Mosebok 32:9.)

Det verkar alltså mycket tydligt att de som föddes i Jakobs släkt, som senare skulle kallas Israel, samt hans avkomlingar, som blev kända som Israels barn, föddes i den mest lysande släkten av alla människor som kom till jorden som dödliga varelser.

Alla dessa belöningar var tydligen utlovade eller förordinerade innan världen var till. Säkerligen måste dessa frågor ha avgjorts av det slags liv vi levde i denna förjordiska andevärld. Några ifrågasätter kanske dessa antaganden, men på samma gång accepterar de utan fråga den tron att var och en av oss kommer att dömas när vi lämnar denna jord enligt våra gärningar här under jordelivet. Är det inte lika förnuftigt att tro att det som vi fick här under jordelivet gavs oss enligt förtjänsterna i vårt uppförande innan vi kom hit?

Det finns också en annan viktig insikt som vi får i skrifterna. Vi har alla vår fria vilja, vilket för vissa, som lägger en upprorisk anda i dagen, innebär att de är fria att göra vad de vill, men detta är inte den korrekta innebörden av vår fria vilja, vilket profeterna har förkunnat i skrifterna där den fria viljen har definierats. Jag citerar:
"Därför äro människorna fria enligt köttet, och allt som är passande för dem, är givet åt dem. De äro fria att välja frihet och evigt liv genom den stora medlingen för alla människor eller att välja fångenskap och död förmedelst djävulens fångenskap och makt, ty han strävar efter att göra alla människor olyckliga, liksom han själv är. (2 Nephi 2:27.)
Aposteln Paulus betonade våra personliga kroppars helighet i följande: "Veten I icke, att I ären ett Guds tempel och att Guds Ande bor i eder? Om nu någon fördärvar Guds tempel, så skall Gud fördärva honom; ty Guds tempel är heligt, och det templet ären I." (1 Kor 3:16-17.)
Och vidare sade han ytterligare till dem som hade döpts som medlemmar i kyrkan att de hade fått en särskild förläning i gåva, som var känd som den Helige Anden. Han lärde dem följande: "Veten I då icke, att eder kropp är ett tempel åt den helige Ande, som bor i eder och som I haven undfått av Gud, och att I icke ären edra egna? ... Så förhärligen då Gud i eder kropp." (1 Kor 6:19-20.)
Om vi kan få någon att tänka på vad dessa ord innebär, så kan vi börja förstå betydelsen i den berömde psykologen MacDougalls ord, som jag citerade tidigare: "Det första man måste göra för att hjälpa en människa till moralisk pånyttfödelse är att om möjligt återställa hennes självrespekt." Kan självrespekten återställas på ett bättre sätt än att man hjälper honom att helt och fullt förstå svaret på frågan "Vem är jag?"
När vi ser en människa som saknar respekt för sig själv, vilket kommer till synes i hennes uppförande, hennes yttre, hennes tal samt hennes ytterliga likgiltighet för anständighetens grundprinciper, så bevittnar vi i sanning den skrämmande åsynen av någon som Satan har segrat över, som Herren förkunnade att han skulle försöka göra för att "bedraga och förblinda människorna och hålla dem fångna enligt sin vilja ... och ... tillintetgöra människans handlingsfrihet". (Se Moses 4:1-4.) Detta är ödet för "alla som icke vilja hörsamma min röst" (Moses 4:4), så som Herren förkunnade för Moses.
För några år sedan läste jag en rapport över en undersökning som företagits av präster. De hade studerat ett antal fall då studenter hade begått självmord. Efter en uttömmande undersökning var följande deras bestämda slutsats: "Livsåskådningen hos de studenter som tog sitt liv var så bristande, att när en allvarlig kris uppstod i deras liv hade de inte något att hålla sig fast vid, utan tog den fega vägen ut."
Sådant kunde det hemska tillståndet bli för dem som beskrevs av Mästaren i en liknelse, som han avslutade Bergspredikan med:
"Men var och en som hör dessa mina ord och icke gör efter dem, han må liknas vid en oförståndig man, som byggde sitt hus på sanden.
Och slagregn föll, och vattenströmmarna kommo, och vindarna blåste och slogo mot det huset; och det föll omkull, och dess fall var stort." (Matt 7:26-27.)
Herrens eviga ändamål med avseende på hans frälsningsplan förkunnades för Moses: "Ty se, mitt verk och min härlighet är att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan." (Moses 1:39.)
Det första målet i denna eviga plan var att var och en av oss skulle komma till jorden och få en fysisk kropp. Efter döden och uppståndelsen som skulle följa skulle anden och den uppståndna kroppen inte mer vara underkastade döden. Allt detta var en fri gåva till varje levande själ, som Paulus förkunnade: "Och såsom i Adam alla dö, så skola ock i Kristus alla göras levande." (1 Kor 15:22.)
Vad detta betyder för någon som är döende i en obotlig sjukdom eller för en mor som förlorat ett barn kan illustreras av det som en ung mor sade. Jag besökte henne på sjukhuset för några år sedan. Hon sade till mig: "Jag har tänkt igenom allt det här. Det spelar ingen roll om jag dör nu eller om jag lever tills jag är 70, 80 eller 90. Ju fortare jag kan komma till en plats där jag kan vara aktiv och göra saker som ger mig evig glädje, ju bättre för alla berörda parter." Hon fick tröst av tanken att hon hade levt ett sådant liv att hon var värdig att träda in i Guds närhet, vilket är detsamma som att åtnjuta evigt liv.
Vikten av att vi drar nytta av varje timme av den dyrbara tid som getts oss här inpräglades med kraft hos mig av en händelse i min egen familj. En ung mor kom med sin söta, linhåriga sexåriga dotter till hennes morföräldrar. Modern frågade om vi skulle vilja höra en vacker ny barnsång, som dottern just hade lärt sig i sin primärklasse. Medan den lilla mamman ackompanjerade henne sjöng hon:

"Jag är Guds lilla barn,
och han har satt mig här;
han givit mig ett jordiskt hem
med far och mor så kär.

Jag är Guds lilla barn,
och när jag bor på jord,
och innan tiden flyr förbi,
lär mig förstå hans ord.
Jag är Guds lilla barn,
välsignelser och ro
han lovat mig, om jag gör rätt,
och se'n hos honom bo.

(Refräng)
Led mig, stöd mig, gå bredvid mig,
så att jag en dag
återvända kan till dig,
om jag har lytt din lag."
— Barnens sånger, nr 85.

Hennes morföräldrar grät. Föga visste de då att knappt hade den lilla flickans mamma fått tillräcklig möjlighet att undervisa henne om allt hon borde veta för att kunna återvända till sitt himmelska hem, förrän den lilla mamman plötsligt gick bort, och lämnade till andra ansvaret att ta reda på svaret på denna bevekande barndomsbön, att undervisa och lära och leda henne genom livets ovisshet.

Vilken skillnad skulle det inte utgöra om vi verkligen insåg vårt gudomliga förhållande till Gud, vår himmelske Fader, till Jesus Kristus, vår Frälsare och äldre broder, och till varandra.

En kontrast till den ytterliga friden hos denna underbara syster som jag besökte på sjukhuset är det skrämmande tillståndet hos dem som inte har denna stora tröst när de går mot döden. Herren har sagt oss rent ut: "... ve dem som icke dö i mig, ty deras död är bitter." (L&F 42:47.)

Det var George Bernard Shaw[5] som sade: "Om vi alla insåg att vi är barn till samma fader, skulle vi sluta skrika åt varandra så mycket som vi gör."

När jag nu kommer till slutet av detta tal hoppas jag att jag har gett er och andra, som ännu inte hade lyssnat till sådana råd, någonting som kan stimulera er till ett nyktert tänkande om vem ni är och varifrån ni kom, och att jag i och med detta har upptänt ett beslut hos er att nu börja visa ökad självrespekt och vördnad för Guds tempel, er människokropp, i vilken en himmelsk ande bor.

Jag vill uppmana er att säga om och om igen till er själva, som Primärföreningen har lärt barnen att sjunga: "Jag är Guds lilla [son eller dotter]", och därigenom börja idag att leva närmare de ideal som gör ert liv lyckligare och fruktsammare, på grund av en väckt insikt om vem ni är.

Gud give att var och en av oss som är här idag må kunna leva på ett sådant sätt att alla bland oss och med oss kan se, inte oss, utan det som är gudomligt och kommer från Gud. Med insikt om vad de som har gått vilse kan bli, är min bön att de skall få styrka och beslutsamhet att klättra högre och högre och uppåt och framåt mot det eviga livets stora mål och att jag må kunna göra min del att försöka visa såväl genom exempel som genom föreskrifter det allra bästa av det jag är i stånd att utföra.

Jag bär åter igen mitt högtidliga vittnesbörd om den stora sanningen i Mästarens djupsinniga ord till den snyftande Marta: "Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig, han skall leva, om han än dör." (Joh 11:25.)

Jag tackar Gud för att jag också kan säga, med samma ande som Marta, som bar sitt vittnesbörd ur djupet av sitt hjärta när Anden vittnade för henne:

"Ja, Herre, jag tror [också] att du är Messias, Guds Son, han som [kom] i världen." (Se Joh 11:27.)

I vår Herres och Mästares, Jesu Kristi, världens Frälsares, namn. Amen.

1 Sir John Frederick William Herschel (1792—1871), brittisk naturvetenskapsman.
2 Samuel Smiles (1812—1904), skotsk biografiförfattare.
3 Johann von Schiller (1759—1805), tysk diktare, dramatiker och filosof.
4 MacDougall (1871—1938), britt-amerikan.
5 George Bernard Shaw (1856—1950), irlandsk dramatiker, filosof.

President Harold B Lees tal vid det allmänna prästadömsmötet

Harold B Lee

Mina bröder i prästadömet! Vi har träffats här ikväll i en storslagen sammankomst. Ni kom inte hit för att få underhållning. Antagligen kom ni för att ni ville bli undervisade, och ni ville ha några riktlinjer. Från dem som har talat till er har ni fått en del mycket viktiga saker att tänka på. Jag rekommenderar att ni mycket allvarligt tänker över allt det som har sagts.

Det är några saker jag skulle vilja tala om innan vi avslutar det här mötet.

Vi har just kommit från en fantastisk upplevelse, nämligen en områdeskonferens i München, Tyskland. Där hade 14.000 heliga samlats från mer än åtta europeiska länder, omfattande Tyskland, Frankrike, Spanien, Italien, Österrike, Belgien, Holland och Schweiz. Dessutom kom det en stor församling från Tyska Demokratiska Republiken. De lät ett antal av våra medlemmar komma dit från andra sidan av det vi kallar "järnridån". Dessutom var vi naturligtvis åtskilliga från Amerika. Det krävdes mycket noggranna och omfattande förberedelser för att tolka till fem olika språk, sex med engelskan.

Det var en fantastisk uppfordran, och när vi avslutade konferensen sade vi: "Bröder och systrar, det är omöjligt för generalauktoriteterna att lära sig 17 olika språk, för på så många språk undervisar vi om evangeliet idag. Men hur enkelt skulle det inte bli om ni alla försökte lära er engelska förutom ert eget modersmål. Visst skulle ni kunna lära er ett språk, engelska, istället för att vänta er att generalauktoriteterna skulle lära sig 17 olika språk."

Tydligen var det några som lyssnade, för vi har fått veta sedan dess att under faste- och vittnesbördsmötena i de länderna har de sagt: "Nu har vi fått veta att vi borde lära oss engelska, så det är bäst att vi sätter igång och gör något åt det." Och jag tror att det är den känslan som har uppstått. De kom dit och ville ha klara besked om vad de borde göra. Tänk på krigen i gångna tider, i just dessa länder, politiska meningsskiljaktigheter där en del av de här länderna har kämpat mot varandra, och nu samlar vi allesammans under ett tak. Vi citerade för dem vad aposteln Paulus sade till galaterna: "Här är icke jude eller grek, här är icke träl eller fri, här är icke man och kvinna: alla ären I ett i Kristus Jesus . . . arvingar enligt löftet." (Gal 3:28—29)

Sedan skrev vi om det och sade: "Nu är vi varken engelsman eller tysk, varken fransman eller spanjor, varken italienare eller österrikare, varken belgier eller holländare, utan ni är alla ett som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Trots de politiska meningsskiljaktigheter som ni har haft med olika länder, så måste kriget nu sluta hos er, vad er beträffar, därför att ni är alla medlemmar i Jesu Kristi kyrka."

Om vi kunde tänka på det när vi kände det eniga broderskapet när dessa medlemmar från olika länder umgicks, så gick vi därifrån med en känsla som var som — som jag citerade i mitt första tal under den här konferensen — George Bernard Shaw sade: "Om vi alla insåg att vi var barn till en och samma Fader, skulle vi sluta skrika åt varandra så mycket som vi gör." Vi tillhör alla en enda stor familj. Och det borde gälla inte bara i politiska frågor, utan det borde gälla i allt vi har att göra med varandra. Vad vi än må göra som politiker, eller som de som ägnar sig åt världslig tävlan, så måste vi säga: "Eftersom jag är en bärare av den levande Gudens prästadöme, är jag en representant för vår himmelske Fader och bär prästadömet, varigenom han kan verka genom mig. Jag kan inte nedlåta mig till att göra vissa av de saker jag kanske skulle ha gjort annars, på grund av mitt umgänge med Guds prästadöme."

När vi upplevde känslan som rådde där, kände vi att vi borde fortsätta med de här områdeskonferenserna. Den första av dessa konferenser hölls i Manchester i England, där det var ungefär 14.000 närvarande. Därnäst var vi i Mexico City, där vi hade representanter från alla de mellanamerikanska staterna och från Mexico. Där var vi 16.000, och det var mycket inspirerande att se vad som hade hänt där från första gången jag var där 1945. Att se församlingar som på den tiden många gånger hade möten i hus med jordgolv! Många kvinnor kom barfota, bevis på den yttersta fattigdom, ytterst få ledare — och att åka tillbaka nu efter dessa få år och under ett tak se välklädda, fina ledare ta på sig sitt eget ansvar som biskopsråd, stavspresidentskap, högråd, stavsmissionspresidenter — det är ett av undren. Världen ställer frågan: "Hur bär ni er åt?" och det finns bara ett enda svar. När vi blir medborgare i Guds rike måste vi bli annorlunda män och kvinnor. Det är vad prästadömsbärarna måste säga till sig själva: "Vi kan inte vara prästadömsbärare och vara lika andra män. Vi måste vara annorlunda, ty prästadömet innebär gemenskap i den kungliga familjen i Guds rike."

Det är ett annat ämne jag skulle vilja tala om. I juni i fjol tillkännagav vi några omändringar i GUFs uppbyggnad. Aronska prästadömets GUF är nu för ungdomar från 12 till 18 år, och melkisedekska prästamömets GUF är för dem mellan 18 och 25 år, för Unga vuxna. De som är 26 och över tillhör Speciella intressen. Det tillkännagivna syftet med den sista gruppen var att rikta uppmärksamheten på dem som ännu inte, vid denna ålder, har förlovat sig. De har kommit till oss många gånger under de sista åren och sagt: "Vi har ingenstans att gå. Vi passar inte i Hjälpföreningen. Vi är inte unga vuxna. Vi går till sakramentsmötet, vi går till Söndagsskolan. Varför kan vi inte få ett program som passar våra behov?" Och nu går den här organisationen, som har bildats, framåt och avsikten med den är att koncentrera uppmärksamheten på varje enskild medlem, och få alla att känna att de är önskade. Kyrkans ledare måste stå i första ledet när det

gäller att genomföra programmen som är lämpliga för de åldersgruppernas behov.
Det finns tecken på att entusiasmen är stor hos dem som är engagerade, men tyvärr får vi vissa negativa återverkningar över kyrkan, där vissa som har hört talas om programmet skriver till oss. Bröder, jag skall läsa upp några kommentarer, och om dessa kunde vara sanna som provexempel, hoppas jag att de inte behöver upprepas alltför många gånger.
Här är en syster som skriver till oss och säger: "Medan jag har större sinnesfrid blir jag ändå nedslagen då och då. Min biskop talade om för mig om Speciella intresse-gruppen i kyrkan. Här där vi bor är programmet alldeles nytt och många har aldrig hört talas om det. Jag visste inte om att det fanns förrän en månad sedan. Jag är säker på att det är många som behöver programmet men de har blivit lurade, för många av biskoparna där vi bor är inte omvända till det. Därför försöker de egentligen inte ta sitt ansvar som ledare och sätta igång det."
"Om man skall uppnå den högsta graden i det celestiala riket, måste man vara gift med en värdig livskamrat", skriver en annan syster, "samt vara personligen värdig. Ibland begår vi misstsget att välja fel livskamrat, vilket ibland slutar med skilsmässa. Eller också kan vi bli änkor, och det finns en del som helt enkelt inte har funnit den rätta livskamraten vid 25 års ålder."

"Vad skälet än är", skriver en annan, "så är behovet att vara 'önskad' en mycket stark kraft. Utan Speciella intresse-gruppen är en ogift person över 25 det femte hjulet. De flesta talen inom kyrkan koncentrerar sig på den fullständiga familjeenheten. Jag är helt överens med den uppfattningen, och den bör verkligen uppmuntras."
Sedan har vi här en syster som berättar om sin upplevelse. Hennes make dog, och sedan skriver hon: "När begravningen var slut tog jag mina fem barn och for hem, och blev lämnad att simma eller sjunka. Och jag sjönk: Jag var alldeles ensam. Hur skulle jag kunna se efter mina fem barn? Jomenvisst, biskopen skulle se till att jag inte behövde hungra och att vi togs om hand, att vi hade tillräckligt att äta, och så vidare, men vi behövde något mer."
Sedan sade hon så här: "Jag behöver Speciella intressen därför att jag måste få veta att det finns andra människor i världen som känner som jag gör. Jag måste få träffa andra änkor som har lyckats uppfostra sina barn ensamma framgångsrikt, utan de problem som psykologerna envisas med att de skall få. Jag måste få veta att andra människors problem är större än mina, så att jag kan känna igen och räkna mina välsignelser. Jag måste ha människor att tala med, som helt och fullt förstår mina problem och behov. Jag behöver Speciella intressen därför att jag måste lära mig ta itu med mina egna problem. Det första jag lärde mig som änka var att ingen annan hjälper till utom i nödsituationer, och ibland inte ens då. Så snart som begravningen var över, upprepar jag, lämnades jag åt mitt öde, att antingen sjunka eller simma."
"Dessutom så är det så", sade hon, "att era klasser som är inriktade på hela familjer inte hjälper oss alls, men en klass jag besökte i höstas i Speciella intressen visade mig hur jag kan kommunicera med min familj och mina vänner. Det finns inget sätt att helt förstå våra behov eller problem utom att själv uppleva dem. Vet ni hur det känns att förlora sin maka eller make i döden? Det är inte alls detsamma att förlora sin far eller ens sin dotter. Jag vet, jag förlorade båda innan jag förlorade min make. Vet ni hur det känns att gå igenom helvetet med en skilsmässa? Vet ni hur det känns att vara flicka och ha fyllt 26, och fortfarande vara ogift? Ni kan inte veta det. Vi behöver varandra. En del av oss behöver aktiviteter i små grupper. En del av oss behöver aktiviteter i stora grupper, dit vi kan gå och få tala med andra människor och umgås. Ibland har vi inte behov av att tala. Speciella intressen är inte en 'Ensamma hjärtans klubb' eller äktenskapsbyrå. Som sådan skulle den vara helt misslyckad. Det finns kvinnor i vår stav som tycker om att gå ut, men inte ensamma. De kommer till våra små aktiviteter och hoppas att träffa andra kvinnor med liknande intressen som de kan gå ut med. En dam köper ett säsongkort till symfonikonserterna varje år, och hon söker fortfarande någon som kan följa med henne."

"Vi avskyr att bli inbjudna till Unga giftas aktiviteter. För mig är det som ett slag i ansiktet när Unga gifta eller äldsterna annonserar att Speciella intressen är inbjudna till deras fest. Jag vet att ni inte förstår varför jag känner så starkt för det, men andra deltagare i Speciella intressen som jag har talat med förstår det, och de flesta av dem känner på samma sätt. Jag tycker att det nya Speciella intresse-programmet är inspirerat av Gud. Det är vad vi behöver, om det utförs som det skall. Jag behövde det för åtta och ett halvt år sedan. Jag tackar Herren för att min president arbetar hårt på det för att utföra sin del. Vill ni erkänna oss som en speciell grupp, som länge blivit försummad och åsidosatt med speciella problem och speciella behov och speciella intressen. En del av oss uppfostrar speciella barn, pojkar utan fäder, flickor utan mödrar. De har speciella problem och speciella behov. Om våra behov inte tillgodoses, försummar ni också en del av deras behov."

Bröder i prästadömet! Om ni visste på vilka sätt de här nya programmen uppstod, skulle ni veta att det här inte kom genom en idékläckning, ett påfund av någons fantasi. Det kom till efter något av det mest andäktiga bedjande och diskuterande som jag tror att jag någonsin erfarit. Vi vet, och vi tillkännagav när programmet gavs, att det kom från Herren. Det var ett tecken på något som Herren gav oss att göra för att tillgodose ett speciellt behov. Men det bekymrar mig när jag läser några av de här breven, där systrar ber oss att försöka göra något för att stimulera verksamheten i de fall då biskoparna eller stavspresidenterna inte har begripit vad det hela rör sig om.
Under välfärdsprogrammets första tid blev jag överallt tillfrågad: "Broder Lee, hur går det med välfärdsprogrammet?" Och jag brukade svara: "Precis så bra som den enskilde biskopen i varje ward får det att gå. I vissa ward är det definitivt misslyckat. I andra ward går det mycket bra." Och det är precis vad som händer med det som vi lanserar nu.
På en del platser ser vi entusiasmen. Om ni skulle börja verksamheten nu, skulle ni fånga upp entusiasmen hos ungdomarna, hos de unga änkorna, hos de frånskilda, hos

dem som inte har funnit sin livskamrat. Om vi kan fånga upp dem medan deras entusiasm och förväntan är stark, så kommer stora saker att hända. Vi måste be er bröder nu att komma ihåg att allt detta kommer från en källa, som ni broder vill få instruktioner från. Snälla ni, jag ber er, svik inte de har människorna, som ber att ni skall lyssna till era ledare, och följa de råd som har getts för aktiviteterna i Speciella intressen.

Nu är det ett annat spörsmål som jag skulle vilja tala om. Det finns några exempel som pekar på ett behovsområde, som gäller direkt för unga män över 25 år, vilka av någon orsak som är svår att förstå, som prästadömsbärare försöker undandra sig sitt ansvar som äkta män och fäder.

President Joseph F Smith sade: "Herrens hus är ett ordningens och icke ett oordningens hus, och det betyder, som Herren har sagt, att i Herren är mannen inte utan kvinnan och inte heller är kvinnan utan mannen, och att ingen man kan bli frälst och upphöjd i Guds rike utan kvinnan, och ingen kvinna kan nå fullkomlighet och upphöjelse i Guds rike ensam. Det är vad det betyder. Gud instiftade äktenskapet i begynnelsen." (*Conference Report*, apr 1913, s 118)

President Joseph F Smith sade vidare det här, som går rakt på kärnpunkten i det som jag vill framhålla: "Jag vill betona följande. Jag vill att Sions unga män inser att äktenskapsförordningen inte är en människoskapad institution. Den kommer från Gud. Den är hedervärd, och ingen man som har uppnått vuxen ålder, lever efter sin religion om han förblir ogift. Den är inte helt enkelt påfunnen för mannens bekvämlighet enbart, för att passa hans egna uppfattningar, och hans egna åsikter: att gifta sig och sedan skiljas, att anta och sedan slänga bort, som det behagar honom själv . . . Äktenskapet är människosläktets bevarare. Utan det skulle Guds syften gå till spillo, dygden skulle förgöras för att lämna plats åt last och fördärv, och jorden skulle bli öde och tom.

Varje ung människa i hela kyrkan borde förstå detta mycket grundligt. Kyrkans auktoriteter och biorganisationernas lärare bör inprägla dess helgd, och undervisa om äktenskapets plikt, såsom det har uppenbarats för oss i de sista dagarna. Det bör bli en förändring i kyrkan i detta avseende, och en stämning bör skapas som gynnar det hedervärda äktenskapet. Det skulle hindra att en ung man eller en ung kvinna, som är medlem i kyrkan, gifter sig utom med den auktoritet som är sanktionerad av Gud. Och ingen man som bär prästadömet och som är värdig och vuxen bör förbli ogift . . .

Många människor", fortsätter han, "föreställer sig att det är något syndigt med äktenskapet. Det finns en avfällig tradition med den innebörden. Det är en falsk och mycket skadlig tanke. Tvärtom, Gud inte bara godkänner utan anbefaller äktenskap." (Joseph F Smith, *Gospel Doctrine*, 5 uppl, s 270—274)

Häromkvällen kom en vacker mor och sju barn till mitt kontor. Jag tror att jag är tillräckligt långt borta, och antagligen skulle ingen gissa vem det är jag talar om. Hon är en mycket begåvad ung kvinna, men hon sade: "Jag har kommit till en punkt när jag tror att jag måste tänka på att skilja mig från min man." Så jag började fråga henne om hennes man. Till svar på mina frågor sade hon att han var snäll mot henne. Han var en god familjeförsörjare, men på något sätt hade det romantiska skimret i äktenskapet, nu när barnen inte längre var små, lett henne till en punkt där hon hade börjat tro att hon, om hon var lös och ledig, skulle klara sig bättre än hon kunde med sin make, som var far till hennes barn. Vi talade en hel del om det. Men för någon tid sedan, efter konferensens första möte, träffade den vackra unga kvinnan mig och sade, medan tårarna rann nedför hennes kinder: "Jag har fått svar på alla mina problem. Det här mötet har förändrat mitt liv. Jag är en annorlunda kvinna nu, för jag har fått en insikt som jag aldrig har haft tidigare. Jag skall gå tillbaka. Jag skall ta hand om min familj. Jag skall älska min man. Jag tänker rätta till de fel som ligger hos mig, och som jag tror är upphovet till de flesta problemen."

Bröder! Vi lever där många kan vara sådana, där en man kan befinna sig i en övergångsperiod liksom kvinnorna i en viss ålder, och smaken för det äktenskapliga livets intimiteter har lämnat honom. Men här är nu hon, och hon kanske säger: "Nåja, jag ser fortfarande ganska bra ut och är rätt ung än. Jag skulle kanske slå mig lös och skaffa mig annat umgänge." Det är sådana lättsinniga tankar som vissa kvinnor har, får vi veta av psykologerna. Sådant får aldrig slå rot i kyrkan.

För ungefär tio eller femton år sedan förrättade jag en vigsel för ett par. Jag fick ett brev för inte så länge sedan från denna mor. När brevet började, tänkte jag: "Aha, här är ännu ett av tempeläktenskapen som har misslyckats." Men sedan började tonen i brevet att förändras. Hon sade: "När vi tänkte att nu var det slut och nu var det bara en sak att göra och det var att skiljas, så fick vi veta att vi borde rådgöra med biskopen. Till att börja med tvekade vi, för han var så ung. Han var yngre än vi är. Men han var vår biskop, så vi gick för att träffa honom. Vi utgöt vårt hjärta för vår unga biskop. Han satt och lyssnade tyst, och när vi hade talat färdigt sade han helt enkelt: 'Ja, min fru och jag, vi har också haft problem, och vi har lärt oss hur vi skall lösa dem.' Det var allt han sade. Men vet Du, att det var något som hände till följd av vår unge biskops uttalande. Vi gick därifrån och vi sade: 'Om de kan lösa sina problem, varför skulle inte vi kunna det?'"

Lär dem som har problem att gå till wardets fader, biskopen, för att få råd. Inga psykiater i världen, inga äktenskapsrådgivare, kan ge trofasta medlemmar bättre råd än wardets biskop. Ni biskopar får inte tveka att säga, att äktenskapet är Guds lag, och är instiftat av honom och mannen och hustrun är inte utan varandra i Herren, såsom aposteln Paulus förkunnade.

Jag skulle vilja säga litet mer om det här med äktenskapet. Det kan kanske låta litet djärvt att uppmana till äktenskap för dem som har hunnit förbi giftasåldern. Men i några av våra länder, där vi får in nyomvända, chockeras vi av att höra att en del män skjuter upp äktenskapet tills de närmar sig 40 eller över, och de har aldrig talat om äktenskap. Här har jag citerat en kyrkans president, president Joseph F Smith, som klart och tydligt har sagt oss att idag strömmar en flod av orättfärdigheter över den civiliserade världen och att en av de främsta orsakerna till det är att äktenskapet försummas. Det har förlorat sin helgd i majoritetens ögon. Som bäst är det ett världsligt kontrakt, men oftare en olyckshändelse, en nyck eller ett sätt att tillfredsställa ens lustar, och när man struntar i eller förlorar ur sikte förbundets helighet

så blir likgiltighet för äktenskapslöftena bara en småsak, ett obetydligt snedsteg, enligt den nuvarande moralen hos massorna.
Bröder, vi måste tänka igen på våra ansvarsåligganden som prästadömsbärare. Jag tror jag har ett brev här från en syster, som ger exakt besked om något som en del av de här flickorna får gå igenom. Jag tror att jag kan läsa det utan att bryta något förtroende, utan att nämna hennes namn. Hon talar om en upplevelse hon har gått igenom, och andra hon träffar talar om samma sak. Det finns en man som har haft sällskap med henne i åratal och han kommer speciellt när det är matdags. Hon är 27 år.
Här är en annan som säger: "Jag är en 40-årig, ogift kvinna." En annan säger: "Jag är en 30-årig, ogift kvinna." Och sedan talar de alla om samma sak. Utan att upprepa berättelserna handlar de om ungefär samma sak: "I ungefär ett och ett halvt år har jag haft sällskap med en man på 33 år. Vi träffas nästan varje dag. Jag har bett min biskop om råd, och fastän han har varit mycket vänlig, tålmodig och förstående, så vet han egentligen inte hur eller vad han skall råda mig till. Jag har försökt att göra slut på förhållandet, men det ser ut att fortsätta. Vi har inte lovat varandra något. Realistiskt sett finns det också mycket litet hopp."
Man kunde fylla sidor med liknande fall, alla något olika men alla ändå så lika.
"Han har ett arbete, han fortsätter att träffa mig, han leker gift. Han verkar ha anpassat sin livsstil till världsliga par, som lever tillsammans utan nyttan av eller något löfte om äktenskap. I många fall försiggår det antagligen inget omoraliskt, men det är ett tillstånd som leder till degeneration, och inte på något sätt 'undviker man skenet av ont'. Och flickorna är troligen lika skyldiga som männen för att de tillåter sådana tillstånd att råda. Men de har begränsade möjligheter att åstadkomma tillfredsställande lösningar."

Jag tror det räcker för att ge er den andra versionen av berättelsen av de frustrerade flickorna. Alla kvinnor har en önskan efter sällskap. De vill bli hustrur, de vill bli mödrar, och när männen vägrar att ta på sig sitt äktenskapliga ansvar, utan någon giltig orsak, så kan kvinnorna inte gifta sig. Bröder, vi gör inte vår plikt som prästadömsbärare när vi går över giftasåldern och avhåller oss från ett hedervärt äktenskap med en av dessa förtjusande kvinnor, som strävar efter att uppfylla en kvinnas högsta önskan, nämligen att skaffa sig en man, en familj och ett hem.
Missförstå mig inte nu. Jag försöker inte uppmana er yngre män att gifta er för tidigt. Jag tror att det är en av riskerna med dagens livsstil. Vi vill inte att en ung man skall tänka på äktenskap förrän han kan ta hand om en familj, förrän han har ett eget arbete, är oberoende. Han måste vara säker på att han har funnit sin utvalda flicka, att de har haft sällskap tillräckligt länge så att de känner varandra och att de känner till varandras fel och fortfarande älskar varandra. Jag har sagt till missionspresidenterna: (av vilka några enligt rapporter till oss lär ha sagt till missionärerna: "Om du inte är gift inom sex månader så har du misslyckats som missionär") "Säg aldrig så till en av dina missionärer. Inom sex månader har de kanske inte funnit en hustru, och om de tar dig på allvar kan de rusa in i ett äktenskap som slår fel för dem."

Var snälla och missförstå inte det vi säger. Men bröder, tänk allvarligare på äktenskapets förpliktelser för dem som bär det heliga prästadömet i en tid då äktenskapet borde vara en förhoppning hos varje man, som förstår ansvaret. Ty kom ihåg bröder, att det är bara de som träder in i det nya och eviga äktenskapsförbundet i templet för tid och evighet, bara de som blir upphöjda i det celestiala riket. Det är vad Herren säger oss.
Bröder! Vill ni nu tänka allvarligt på det här, och ta vårt råd från oss, och inte rusa iväg in i det. Ta er tid, ja, men försumma inte ert ansvar och era förpliktelser som bärare av det heliga prästadömet.
Bröder, det är er uppgift att bära Guds heliga prästadömes baner. Vilken styrka! 185.000 av er uppskattas vara inom hörhåll för våra röster i kväll. Bröder, låt oss ha ögonen fästa på tingens eviga värde med ögonen riktade på Guds ära, och säga var och en till sig själv, att "från och med nu skall jag med Guds hjälp inte ägna mig åt någon verksamhet som inte hjälper mig att gå fram mot det eviga livets mål, att så småningom komma tillbaka till min himmelske Faders närhet."
Bröder i prästadömet, ni som är hemlärare! När ni ser familjer som står på gränsen till skilsmässa, när ni ser oförbätterliga barn som inte har funnit sin väg, föräldrar som verkar ha förlorat kontakten med sina barn — bröder i prästadömet, ert ansvar är att stanna hos dessa familjer och inte låta dem driva isär förrän ni har gjort allt som står i er makt för att förhindra denna utveckling mot skilsmässa.
Ett av mina smärtsammaste ansvarsåligganden är att få en ström av rekommendationer om upphävande av beseglingen för dem som har vigts i templet. Det är skrämmande bröder. Mycket av det härstammar från en av de största av alla synderna nästintill mord, nämligen äktenskapsbrott, som har brett ut sig över hela kyrkan. Bröder, vi själva måste ånyo besluta oss för att vi skall hålla kyskhetslagen, och om vi har begått fel måste vi börja nu att rätta till dem. Låt oss gå mot ljuset, och jag ber er bröder, förnedra inte den underbara möjlighet ni har som män, som dem som kan gå hand i hand med Skaparen och alstra människosjälar, genom att ägna er åt ett slags olagligt förhållande som endast leder till vanära och krossar era hustrurs och barns hjärtan. Bröder, vi ber er att ni håller er moraliskt rena och går på sanningens och rättfärdighetens vägar, och därigenom uppnår bifallsyttringar från en himmelsk Fader, vars söner ni är.

Jag bär mitt vittnesbörd för er, bröder, och vill att ni skall veta att vi älskar er, bröder i prästadömet. Men vi vill att ni skall växa upp till ert ansvar, bröder, och stå i harmoni med Herrens ande. Något av det största och tråkigaste man kan se är någon som har haft Herrens ande och förlorat den genom synd. De står nu i mörkret och är utsatta för Satans slag, och erfar sedan helvetets tortyrkamrar där de måste leva, vilket verkligen är något förfärligt, som Herren har varnat oss för. Bröder, låt oss försöka fånga upp människor på väg nedåt innan de når sin bestämmelse. När ni ser dem gå åt det hållet bröder, måste ni växa upp till ert ansvar och försöka rädda männen i kyrkan.
Jag ber er, mina bröder, och lämnar er min välsignelse, och lämnar er mitt vittnesbörd denna kväll, i Herrens Jesu Kristi namn. Amen.

President Harold B Lees avslutningstal

Harold B Lee

Om Herren vill ge mig förmåga så är det några saker jag vill tala till er om. Vi har medlemmar i kyrkan i alla delar av världen. Ett av oroscentra idag är Israel, där det pågår ett krig. Vi vet fortfarande inte mycket om dess omfattning, men det verkar som om Egypten och Syrien drar in på israeliskt område.

Vi har en grupp BYU-studenter där, och vi har också en gren av kyrkan som organiserats i Jerusalem. Vi har haft oroliga föräldrar som har undrat, vakat, väntat. Vi har fått veta att alla är välbehållna och att de är övervakade. Ni kan vara förvissade om att vi har herdar för hjorden, och vi skall fortsätta att be med er att ingen av dem skall komma till någon skada.

Det har varit uppror nere i Chile, där vi har tusentals medlemmar i kyrkan och nästan två hundra missionärer. Vi har fått veta av en av de presiderande auktoriteterna som har varit här från Santiago, att ingen har förlorat livet så vitt vi vet. Våra medlemmar håller fast, tar inte del i de politiska oroligheterna, håller sig utanför dem som sanna medlemmar i Jesu Kristi Kyrka förväntas göra, underkastar sig dem som för befälet, och vill inte ta sida, utan enbart böja på huvudet och visa lydnad för regeringsmakten där de är.

Vi beder för våra heliga överallt, beder att de skall stå fast. Men några av våra största fiender är de som tillhör våra egna led. Det var Mästarens sorg när han såg en av de utvalda männen, som han under inspiration valt till en av de tolv, förråda honom med en kyss och för några futtiga silverpenningar överlämna honom till hans fiender. Judas ställdes sedan åt sidan, och när han insåg vilken oerhörd missgärning han gjort, tog han den enda utvägen och offrade sig själv. Jesus kunde bara förklara det med att av de tolv hade han, nämligen Judas, intagits av en djävul.

När vi ser vissa av våra egna idag göra liknande saker, vissa som har blivit erkända och hedrade tidigare som lärare och ledare men som senare faller vid sidan av vägen, så blir våra hjärtan sorgsna. Men ibland måste vi säga som Mästaren sade: "Djävulen måste ha trätt in i dem."

För några år sedan hade vi en kvinna som hade skrivit några plumpa saker om profeten Joseph Smith. (Det omnämndes här under konferensen vid den tidpunkten.) Strax efter mötte jag några på gatan som frågade mig om det hade varit en uppenbarelse eller ett uttalande vid den nyligen avslutade generalkonferensen som skulle kunna anses vara en profetia. Jag sade: "Hörde ni president George Albert Smiths avslutningstal när han avslutade konferensen? Om ni gjorde det, så hörde ni en profet tala, och jag skall läsa upp för er vad han sade." Jag råkade ha ett tidningsurklipp i plånboken. Så här sade president George Albert Smith:

„Många har förringat Joseph Smith, men de som har det kommer att ligga bortglömda i stoftet i moder Jord, och stanken av deras skändlighet skall alltid stanna kvar hos dem, men heder, majestät och trohet mot Gud, som exemplifierats av Joseph Smith och som vidlåter hans namn, kommer aldrig att dö."

Sannare ord har aldrig talats, och personen ifråga föll precis som alla andra faller, som försöker riva ned Herrens verk.

Vi har haft några som skriver i massmedia ibland och som tillhör dem som har fallit vid vägkanten. De fläckar ned de hedrade släktnamn som de bär. De har vanärat de hedersbetygelser som vi hade gett dem tidigare. De försöker förena sig med fiendens styrkor mot Herrens verk. Och vi kan säga till dem, som president George Albert Smith sade den gången: "... de som har det kommer att ligga bortglömda i stoftet i moder Jord, och stanken av deras skändlighet skall alltid stanna kvar hos dem, men heder, majestät och trohet mot Gud, som exemplifierats av denna kyrkas ledare och som vidlåter deras namn, kommer aldrig att dö."

Jag kommer alltid ihåg Herrens ord när jag hör sådant sägas av dem som försöker riva ned hans verk. Herren har sagt:

"Bringen edra fiender på skam. Bjuden dem att mötas med eder både offentligt och enskilt ...

Låt dem därför bringa sina starkaste skäl mot Herren.

Sannerligen, så säger Herren till eder: Intet vapen som riktas mot eder skall hava framgång.

och om någon lyfter sin röst mot eder skall han komma på skam, då min rätta tid är inne.

Hållen fördenskull mina bud ..." (L&F 71:7—11)

Vad han försöker få oss att förstå är att han skall ta hand om våra fiender om vi fortsätter att hålla buden. Därför, ni den Allrahögste Gudens heliga, när dessa ting sker, och de skall ske — det har blivit profeterat — skall ni bara säga till er själva:

"Inget vapen som riktas mot Herrens verk kommer någonsin att få framgång, men all ära och härlighet i detta verk som Herren gav kommer att bli ihågkommet långt efter det att de som har försökt svärta ned deras namn och kyrkans namn har blivit bortglömda, och deras gärningar skall följa efter dem."

Vi sörjer över dem när vi ser sådant hända.

Det är en sak till som jag skulle vilja säga. Jag är säker på att många människor har kommit hit till konferensen med många frågor i sinnet, och försöker få reda på svaren till en del av det bekymmersamma som drabbar dem, och vill veta vad de skall göra i det här eller det där fallet, och hur de skall handla under de här omständigheterna. När vi har lyssnat till deras frågor har vi kommit ihåg vad Herren sade här i förordet till uppenbarelserna. Han sade:

"Herrens arm skall uppenbaras, och dagen kommer då de, som ej vilja höra Herrens röst, ej heller hans tjänares röst, ej heller giva akt på profeternas och apostlarnas ord, skola

utrotas ur folket." Och sedan fortsätter han: "Vad jag, Herren, har talat, det har jag talat, och jag ursäktar mig icke. Och ehuru himlarna och jorden förgås, skola mina ord dock icke förgås utan skola alla fullbordas, vare sig de hava talats med min egen röst eller med mina tjänares, ty det är detsamma." (L&F 1:14, 38)

I en annan stor uppenbarelse förklarade han något annat, som vi skulle vilja att de heliga kommer ihåg idag. Vart tänker ni gå för att höra och finna ut vad Herren vill att ni skall göra idag? Herren förkunnade igen:

„Detta är deras mönster /han talar nu om dem som är kyrkans ledare/: De skola tala som den Helige Anden leder dem, och vad de tala drivna av den Helige Anden skall vara helig skrift, skall vara Herrens vilja, skall vara Herrens sinne, skall vara Herrens ord, skall vara Herrens röst och Guds kraft till frälsning." (L&F 68:3—4)

Strax efter det att kyrkan organiserats, sade han något annat till de tolv, som jag skulle vilja att ni kommer ihåg innan jag drar ett par slutsatser från det som Herren har sagt oss. Här talar Herren om uppenbarelserna som fram till dess hade ställts samman i Läran och förbunden.

Först vill jag citera något som profeten Joseph Smith sade om Mormons bok: "Jag sade åt bröderna att Mormons bok var den mest korrekta boken på jorden, och hörnstenen till vår religion, och att en människa skulle komma närmare Gud genom att efterleva dess föreskrifter än någon annan boks." (*Documentary History of the Curch*, vol 4, s 461) Och sedan tillade han: "Om vi inte hade Mormons bok och uppenbarelserna från Gud, så skulle vi inte ha någonting." (Se *DHC*, vol 2, s 52)

Mormons bok och uppenbarelserna är den grund, på vilken kyrkan och Guds rike är byggda i vår tid, och med syftning på dessa uppenbarelser sade Herren följande, som står i artonde kapitlet i Läran och förbunden:

"Nu talar jag till eder, de Tolv: Se, min nåd är eder nog. I måsten vandra uppriktigt för mig och icke synda.

Jag, Jesus Kristus, eder Herre och eder Gud, har talat detta. Dessa ord äro icke av människor eller människa utan av mig. Därför skolen I bära vittne om att de äro mina och icke en människas.

Ty det är min röst, som talar dem till eder, och de äro givna till eder av min Ande, och genom min kraft kunnen I läsa dem för varandra, men utan min kraft kunden I icke hava dem." (L&F 18:31, 33—35)

Sedan lade han till det här, lyssna: "I kunnen därför vittna om /han menade dem som står i talarstolen och läser ur de här uppenbarelserna/ att I haven hört min röst och kännen mina ord." (L&F 18:36) Ty som jag redan har citerat har han sagt: ". . . vare sig de hava talats med min egen röst eller med mina tjänares, ty det är detsamma." (L&F 1:38)

Jag tror, sista dagars heliga, att ni aldrig har bevistat en konferens där ni mer än under de här tre dagarna har lyssnat till så inspirerade förkunnelser om nästan varje ämne och problem som ni har varit bekymrade över. Om ni vill veta vad Herren vill att de heliga skall veta och få ledning och vägledning från honom under de närmaste sex månaderna, så skall ni skaffa er en kopia av talen under den här konferensen, så får ni det sista Herren har sagt vad de heliga beträffar. Och /likaså/ alla andra som inte tillhör oss, men som tror på att det som har talats är "Herrens vilja . . . Herrens sinne . . . Herrens röst och Guds kraft till frälsning". (Se L&F 68:4)

Jag inser att det är ett mycket djärvt uttalande att göra, men som jag säger har jag tänkt på en stor uppenbarelse där Herren sade något om universums skapelse. I det åttioåttonde kapitlet i Läran och förbunden sade Herren:

"Jorden far på sina vingar, och solen giver sitt ljus om dagen och månen giver sitt ljus om natten och stjärnorna giva också sitt ljus, medan de framrulla i sina banor i härlighet omgivna av Guds kraft.

Med vad skall jag likna dessa riken, så att I kunnen förstå det?

Se, alla dessa äro riken, och den som har sett något, ja, även det minsta av dem, har sett Gud verka i sitt majestät och sin kraft." (L&F 88:45—47)

Likaså säger jag till er, när jag står med er och ser Herrens hand verka i världens nationers angelägenheter idag, så ser vi tecknen för vår tid, som profeterna och Mästaren själv har förutsagt. Vi ser det som händer och det som äger rum inför oss i vår tid. I kyrkan har vi bevittnat en del ytterst dramatiska händelser, och jag kan vittna om att ni ser det som Herren uppenbarar för sitt folks behov idag.

Får jag skriva om det som Herren har sagt i den stora uppenbarelsen som jag citerade: En människa som har sett den minsta av händelserna bland oss idag, har sett Gud verka i sitt majestät och sin kraft. Vi får inte tro något annat.

Vart kan ni annars gå för att få ledning? Var finns det trygghet i dagens värld? Trygghet kan inte vinnas med stridsvagnar och gevär, flygplan och atombomber. Det finns bara en trygg plats och det är inom den Allsmäktige Gudens kraft, som han ger dem som håller hans bud och lyssnar till hans röst, när han talar genom de kanaler som han har instiftat för det ändamålet.

I svaret som han gav lärjungarna när han sade åt dem att han skulle komma åter, förklarade han några viktiga faktorer för dem. Lärjungarna frågade honom: "Säg oss när detta skall ske, och vad som bliver tecknet till din tillkommelse och tidens ände." (Se Matt 24:3)

Sedan gav han sina lärjungar det som vi läser i 24 kapitlet av Matteus evangelium, men som är lättare att förstå i den Inspirerade versionen, som står i Kostbara pärlan. Han sade att när fikonträdets "/löv/ börja spricka ut, då veten I att sommaren är nära". (Joseph Smith 1:38)

Han gav dem vissa tecken av vilka de skulle kunna veta att hans tillkommelse var nära, ja, stod för dörren. Då kommer en stor vedermöda över judarna och Jerusalems invånare, "vars like Gud aldrig förut sänt över Israel sedan begynnelsen av deras rike intill nu; ej heller skall den åter sändas över Israel." (Joseph Smith 1:18)

"Och om den tiden icke bleve förkortad, skulle ingen av deras kött bliva frälst, men för de enligt förbundet utvaldas skull skall den tiden bliva förkortad.
Se, detta har jag talat till eder enligt judarna; och åter, om efter den tidens vedermöda, som skall drabba Jerusalem, någon säger till eder: Se, här är Kristus, eller: Där är han, så tron honom icke.
Ty på den tiden skola även falska krister och falska profeter uppstå och göra stora tecken och under för att, om möjligt, förvilla även de utvalda — de enligt förbundet utvalda." Det vill säga, denna kyrkas medlemmar.
"Därför, om man säger till eder: Se, han är i öknen, så gån icke ditut, eller: Se, han är inne i de hemliga kamrarna, så tron det icke,
ty såsom morgonens ljus kommer från öster och lyser ända till väster . . . så skall även Människosonens tillkommelse bliva." (Joseph Smith 1:20—22, 25—26)
Sedan talar han om krig som skall komma: ". . . folk skall resa sig mot folk och rike mot rike, och det skall bliva hungersnöd och farsoter och jordbävningar på olika platser.
Och åter, emedan laglösheten tilltager, skall kärleken hos många kallna, men den som icke bliver övervunnen skall bliva frälst.
Åter, detta evangelium om riket skall predikas i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk. Och sedan skall änden komma, eller de ogudaktigas undergång.
Och omedelbart efter den tidens vedermöda skall solen förmörkas och månen upphöra att giva sitt sken och stjärnorna skola falla från himmelen, och himmelens makter skola bäva.
Sannerligen säger jag eder: Det släkte i vilket allt detta skall ske skall icke förgås, förrän allt jag har sagt eder har blivit fullbordat.
Men om den dagen och den stunden vet ingen något, icke ens Guds änglar i himmelen, ingen utom Fadern allena.
Men som det var i Noas dagar, så skall det ock vara vid Människosonens tillkommelse;
ty det skall bliva med dem, som det var i dagarna före floden, ty ända till den dag Noa gick in i arken åto och drucko de, gifte och bortgifte de sig,
och de visste av intet, förrän floden kom och tog dem allesammans bort — så skall det ske vid Människosonens tillkommelse.
Då skall det som står skrivet uppfyllas, att i de sista dagarna två skola vara tillsammans ute på marken; en skall bliva upptagen, och en skall lämnas kvar;
två skola mala på samma kvarn; en skall blive upptagen, och en skall lämnas kvar;
och vad jag säger till en, det säger jag till all människor; vaken fördenskull, ty I veten icke vid vilken timme eder Herre kommer.
Varen därför ock I redo; ty i en stund då I icke vänten det skall Människosonen komma." (Joseph Smith 1:29—31, 33—34, 40—46, 48)
Bröder och systrar! Det här är den dag som Herren talar om. Ni ser att tecknen är här. Varen därför redo. Bröderna har talat om för er under den här konferensen hur ni skall förbereda er. Vi har aldrig haft en konferens när det har varit så mycket direkt undervisning, så många uppmaningar, när problemen har preciserats och lösningen till dem har föreslagits.
Låt oss inte vända dövörat till nu, utan lyssna till dessa som ord som har kommit från Herren, inspirerade av honom, så kommer vi att stå trygga på Sions berg, till dess att allt som Herren har i beredskap för sina barn har utförts.
Under de sista minuterna av den här konferensen har jag blivit så gripen som jag aldrig tror jag har varit förut i hela mitt liv. Vore det inte för den visshet jag har att Herren är nära oss, och leder och vägleder, så skulle bördan nästan vara mer än jag kunde bära. Men eftersom jag vet att han är där, och att han kan höra oss och om våra öron är inställda efter honom kommer vi aldrig att bli lämnade ensamma.
Jag är tacksam för starka män som president Tanner och president Romney och de tolv och alla generalauktoriteterna, som är mera eniga än jag någonsin erfarit tidigare under hela mitt liv. Generalauktoriteterna är eniga och arbetar tillsammans och talar med en röst till världen.
Följ bröderna, lyssna till bröderna. Jag bär mitt vittnesbörd till er som en som Herren har fört till denna plats, som broder Gordon Hinckley har sagt. Jag tackar Herren för att jag har gått igenom en del av proven, men det kommer kanske flera innan jag har blivit avslipad nog att göra allt som Herren vill. Ibland, när slöjan som skiljer mig från andevärlden har varit mycket tunn, har jag tänkt att om jag hade kämpat mer hade det kanske inte funnits någon slöja. Jag står och väntar, och ber inte om något mer än vad Herren vill ge mig, men jag vet att han finns där uppe och att han leder och vägleder.
Jag utsträcker mina välsignelser till er underbara heliga. Gå hem nu. Säg åt era medlemmar att generalauktoriteterna älskar dem. Vi sträcker ut vänskapens hand till dem som inte är medlemmar i kyrkan. Må vi nå fram till dem som har förlorat fotfästet i tillvaron och försöka få dem tillbaka in i fållan innan det är för sent, ty de är alla Guds barn, och han vill att vi skall rädda dem alla.
Frid vare med er, inte en sådan frid som kommer från den lagstiftande församlingen i riksdagshuset, utan den frid som kommer på det sätt som Mästaren talade om, nämligen att vi övervinner allt det världsliga. Må Gud hjälpa oss att förstå det och må ni veta att jag vet med en visshet som trotsar allt tvivel, att detta är hans verk, att han leder oss och vägleder oss idag, liksom han har gjort i varje evangelieutdelning, och jag säger det med all min själs ödmjukhet, i Herrens Jesu Kristi namn. Amen.

Tänken på allt sådant

Bruce R McConkie

Om Herren själv hade valt att komma hit, inleda konferensen och tala till de heliga, vilket budskap hade han då gett oss? Om han hade valt att komma och tala vid det här mötet, vilka ord skulle han ha gett oss för vår välsignelse och nytta och frälsning?

Att han skulle komma själv är inte helt utanför möjlighetens ram. Profeten Joseph Smith sade att om vi samlades och lade av all avund och hade fullkomlig tro, så skulle slöjan lika väl kunna brista idag som någon annan gång. (Se L&F 67:10; *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 11) Jag tror att när Herren bodde i Enoks stad så talade han utan tvivel i deras församlingar, och när han i sinom tid skall regera i tusenårsrikets prakt på jorden kommer han att göra samma sak igen.

Men vi verkar också enligt principen att det eviga sanningens ord som kommer till människobarnen är detsamma, vare sig det kommer med hans egen röst eller hans tjänares. Och jag kände mig övertygad om, när president Lee inledde konferensen igår, och vidare när president Romney bar det övertygande och kraftfulla och sanna vittnesbörd som just har kommit från hans läppar, att om Herren själv hade varit här så skulle han ha sagt just det som de nu har sagt.

De här bröderna, som utgör kyrkans första presidenskap, är Herrens förvaltare, hans representanter. De innehar nycklarna till Guds rike på jorden just nu, och från dem kommer livets och sanningens och uppenbarelsens ord som ger oss frid i detta liv och evig härlighet i det tillkommande, om vi bara rättar oss efter dem.

Nu har jag en mycket stark önskan att få åtnjuta samma ande som har vilat så kraftfullt på de andra som har stått här, så att det som jag säger är det som Herren vill ha sagt vid det här tillfället. Om jag kan bli vägledd på detta sätt vill jag råda de sista dagars heliga att inta en bejakande, sund inställning till världen och nationella förhållanden, att vända ryggen till allt som är ont och förgörande, att söka det som är gott och bildande i allt, att prisa Herren för hans godhet och nåd när han gav oss härligheten och undren i sitt eviga evangelium.

Med tanke på allt som råder i världen kan det vara lätt att rikta uppmärksamheten på det som är negativt eller ont, eller att slösa bort vår energi på saker och företag av tvivelaktigt värde och oviss produktivitet.

Jag är helt medveten om det gudomliga påbudet att vi skall ägna oss aktivt åt en god sak, om det faktum att varje sann princip som verkar för människornas frihet och välsignelse är godkänd av Herren, om behovet av att stödja och hjälpa de som omfattar goda saker och försvarar sanna principer — allt sådant som vi också borde göra på det bästa och nyttigaste sätt vi kan. Jag tror att frågan inte är *vad* vi borde göra utan *hur* vi borde göra det, och jag påstår att det nyttigaste och mest produktiva som sista dagars heliga kan göra för att stärka varje god och riktig sak är att leva efter och undervisa om det eviga evangeliets principer.

Det kan finnas sådana som har särskilda gåvor och behov att tjäna på andra områden, men vad mig själv angår, med den kunskap och det vittnesbörd som jag har, så finns det inget jag kan göra under den här jordiska prövotiden som är viktigare än att använda all min styrka, energi och förmåga till att sprida och fullkomna sanningens och rättfärdighetens sak, både i kyrkan och bland vår Faders andra barn.

Jag tror att de sista dagars heliga har en stor förpliktelse över sig att glädja sig åt Herren, prisa honom för hans godhet och nåd, begrunda hans eviga sanningar i hjärtat och sätta sin håg till rättfärdighet.

Till text tänker jag nu ta följande ord av Jesaja, ord som han riktade till oss, till Israels hus, till medlemmarna i Guds rike. Han frågade:

"Vem av oss kan härda ut vid en förtärande eld, vem av oss kan bo vid en evig glöd?" (Jes 33:14)

Det vill säga, vem i kyrkan skall få en arvedel i det celestiala riket? Vem skall gå dit där Gud och Kristus och heliga varelser är? Den som övervinner världen, utför rättfärdiga gärningar och uthärdar i tro och hängivenhet till änden hör den välsignade tacksägelsen: "Kom och ta din arvedel i min Faders rike."

Jesaja svarar:

"Den som vandrar i rättfärdighet och talar vad rätt är, den som föraktar vad som vinnes genom orätt och våld, och den som avhåller sina händer från att taga mutor, den som tillstoppar sina öron för att icke höra om blodsgärningar och tillsluter sina ögon för att icke se vad ont är, han skall bo på höjderna . . ." (Jes 33:15—16)

Om ni tillåter skall jag ta de här orden av Jesaja, som talats genom den Helige Andens kraft, och ge en antydan om hur de gäller för oss och våra omständigheter.

För det första: "Den som vandrar i rättfärdighet och talar vad rätt är." Det vill säga, på grundval av Herrens Jesu Kristi försoningsoffer måste vi hålla buden. Vi måste tala sanning och utföra rättfärdiga gärningar. Vi skall dömas av våra tankar, ord och gärningar.

För det andra: ". . . den som föraktar vad som vinnes genom orätt och våld." Det vill säga, vi måste handla med rätt och rättvisa mot våra medmänniskor. Det är Herren själv som har sagt att han på sin tillkommelses dag skall bli ett snabbt vittne mot dem som förtrycker arbetarens lön.

För det tredje: ". . . och den som avhåller sina händer från att taga mutor." Det vill säga, vi måste förkasta varje ansträngning att köpa inflytande, och istället handla rättvist och opartiskt mot våra medmänniskor. Gud har inte anseende till personen. Han bedömer alla människor likadant, och bara de

som håller hans bud får särskild ynnest hos honom. Frälsningen är fri, den kan inte köpas för pengar, och frälsta blir bara de som håller lagen, på vilken dess erhållande är avhängigt. Mutor är av världen.

För det fjärde: "... den som tillstoppar sina öron för att icke höra om blodsgärningar och tillsluter sina ögon för att icke se vad ont är." Det vill säga, vi får inte koncentrera uppmärksamheten på elakhet och ondska. Vi måste upphöra med att kritisera, och söka efter det goda hos regeringen och i världen. Vi måste inta en bejakande, sund inställning till allt.

Det finns en evig lag, som stiftades av Gud själv innan världens grundvalar var lagda, att var och en skall få skörda som han sår. Om vi tänker onda tankar, så yttrar våra tungor orena ord. Om vi talar onda ord, så slutar det med att vi utför onda gärningar. Om våra sinnen är koncenterade på världens köttslighet och ondska, så verkar världslighet och orättfärdighet för oss att vara den normala livsstilen. Om vi begrundar sådant som har med sexuell omoral att göra, så kommer vi snart att tro att alla är omoraliska och orena och det bryter ned barriären mellan oss och världen. Likadant är det med alla andra osunda, orene och ogudaktiga kurser. Därför kommer det sig att Herren säger att han hatar och bedömer som en styggelse "ett hjärta som hopsmider fördärvliga anslag..." (Ords 6:18)

Om vi å andra sidan begrundar i hjärtat det som är rättfärdigt, så blir vi rättfärdiga. Om dygden alltig pryder våra tankar skall vi få ett frimodigt medvetande inför Gud och han i sin tur skall låta rättfärdighet falla över oss. Det är sant som Jakob sade: "... det är död att vara köttsligt sinnad, men evigt liv att vara andligt sinnad." (2 Ne 9:39) Och som Paulus sade: "Faren icke vilse. Gud låter icke gäcka sig. Ty vad människan sår, det skall hon ock skörda. Den som sår i sitt kötts åker, han skall av köttet skörda förgängelse, men den som sår i Andens åker, han skall av Anden skörda evigt liv." (Gal 6:7—8)

Och vidare från Paulus:

"... vad sant är, vad värdigt, vad rätt, vad rent är, vad som är älskligt och värt att akta, ja, allt vad dygd heter, och allt som förtjänar att prisas — tänken på allt sådant." (Fil 4:8)

För att vi skall bli i stånd att koncentrera oss på rättfärdighet, bör vi medvetet välja att begrunda frälsningens sanningar i hjärtat. Broder Packer bönföll oss i går vältaligt att vi skall sjunga Sions sånger för att koncentrera tankarna på sunda ting. Jag skulle vilja lägga till at vi också—sedan vi har sjungit inledningssången — kan kalla oss själva att hålla ett tal Jag har hållit många tal på överfulla stadsgator, eller när jag vandrat på ökenstigar eller på ensamma ställen, och på så sätt koncentrerat mig på Herrens angelägenheter och det som är rättfärdigt, och jag kan säga att det har varit bättre tal än jag någonsin har hållit inför församlingar.

Om vi skall arbeta ut vår frälsning måste vi glädjas i Herren. Vi måste begrunda hans sanningar i hjärtat. Vi måste rikta vår uppmärksamhet och våra intressen på honom och hans godhet mot oss. Vi måste överge världen och använda all vår styrka, energi och förmåga åt att främja hans verk.

Jag tycker att Herrens folk borde glädjas i honom och ropa pris till hans heliga namn. Ropet Hosianna borde ständigt stiga från våra läppar. När jag tänker på den uppenbarade kunskap som vi har om honom, som det är evigt liv att känna till, och på den stora frälsningsplanen som han instiftade för oss, när jag tänker på hans älskade Son, som köpte oss med sitt blod, och som förde liv och odödlighet i ljuset genom sitt försoningsoffer, när jag tänker på profeten Joseph Smiths liv och verksamhet, som har gjort mera, Jesus undantagen, för människornas frälsning här i världen än någon annan människa som någonsin levat i den, och som krönte sin jordiska verksamhet med att dö som martyr — väller min själ upp i evigt tacksamhet och jag vill höja rösten med körerna där ovan i upphörligt pris till honom som bor i höjden.

Nar jag tänker på att Herren har en levande profet som leder hans jordiska rike, och att det finns apostlar och profeter som vandrar på jorden igen, när jag tänker på att Herren har gett oss den Helige Andens gåva och kraft så att vi har uppenbarelser från himlen och kraft att helga vår själ, när jag tänker på de oräkneliga välsignelserna — gåvorna, undren, löftet att familjeenheten skall vara för evigt, alla välsignelserna som utgjuts över oss, och som erbjuds fritt till alla människor överallt — känner min önskan att prisa Herren och förkunna hans godhet och nåd inga gränser. Och i denna ande av pris och tacksamhet, som är samma ande som kännetecknade president Romneys tal i morse, skall jag avsluta med följande ord i min egen psalm:

Prisa Herren Gud:
Prisa honom för hans godhet;
Prisa honom för hans nåd;
Upphöj hans namn och sök hans anlet —
O prisa Herren Gud.

Välsignad Herren Gud:
Välsigna honom för hans nåd;
Välsigna honom för hans kärlek;
Upphöj hans namn och sök hans anlet —
O välsignad Herren Gud.

Prisa Herren Gud:
Prisa honom som skapat allt;
Prisa honom som återlöst allt;
Upphöj hans namn och sök hans anlet —
O prisa Herren Gud.

Sök nu Herren Gud:
Sök honom som härskar i höjden;
Sök honom vars vilja vi känner;
Upphöj hans namn och sök hans anlet —
O sök nu Herren Gud.

Vi har fått löftet att om vi söker honom av hela vårt hjärta, håller hans bud och vandrar i rättfärdighet inför honom, skall vi verkligen få se hans ansikte och så småningom bli arvingar med honom av evigt liv i hans Faders rike. Om detta vittnar jag, och för detta beder jag för oss alla, i Jesu Kristi namn. Amen.

Se din moder

Thomas S Monson

En sommardag stod jag ensam i stillheten på den amerikanska krigskyrkogården på Filippinerna. En anda av vördnad fyllde den varma tropiska luften. På det väl klippta gräset stod, meter efter meter, kors med namn på män, för det mesta unga, som hade gett sitt liv i strid. Medan jag lät ögonen glida över namn efter namn längs de många hedersraderna, kom tårarna lätt och utan att genera. Medan mina ögon fylldes med tårar svällde hjärtat av stolthet. Jag tänkte på det höga priset för frihet och på det dyrbara offer som många hade blivit kallade att ge.

Mina tankar gick från dem som tjänat tappert och dött oförskräckt. Jag kom att tänka på den sörjande modern till varje fallen man, när hon i sin hand höll nyheten om sin dyrbara sons yttersta offer. Vem kan mäta en mors sorg? Vem kan tränga in i en mors kärlek? Vem kan förstå en mors höga roll i dess helhet? Med fullkomlig tillit till Gud går hon med sin hand i hans in i dödsskuggans dal för att du och jag skall kunna få liv.

Mors namn

„Den ädlaste tanke min själ kan ge,
de heligaste ord från min tunga sig te
ej värdiga nog att forma det namn
som heligast är i världen.
Som barn fick jag först hennes kärlek se,
som vuxen jag ser henne kärleksfull le.
Med vördnad jag ger hennes namn —
det välsignade namnet mor."

— George Griffith Fetter

Fritt översatt

I denna anda skall vi tänka på mor. Fyra mödrar kommer i mina tankar: först den glömda modern, för det andra, den ihågkomna modern, för det tredje, den välsignade modern, och sist den älskade modern.

"Den glömda modern" ser vi alldeles för ofta. Sjukhemmen är överfulla, sjukhussängarna är upptagna, dagarna kommer och går — ofta går det veckor och månader — men mor får inte något besök. Kan vi inte uppfatta ensamhetens kval, längtan i mors hjärta när hon timme efter timme, ensam på sin ålderdom, ser ut genom fönstret efter den älskade som inte besöker henne, brevet som brevbäraren inte har med sig. Hon lyssnar efter knackningen som inte hörs, telefonen som inte ringer, rösten hon inte hör. Hur känner en sådan mor sig, när hennes granne glatt välkomnar en sons leende, en dotters kram, ett barns glada utrop: "Hej farmor."

Det finns också andra sätt som vi glömmer mor på. Varje gång vi faller, närhelst vi gör mindre än vi borde, så glömmer vi mor på ett mycket verkligt sätt.

Förra julen talade jag med ägarinnan till ett vårdhem i Salt Lake City. Från hallen där vi stod pekade hon på flera äldre kvinnor som satt i det rofyllda vardagsrummet. Hon sade: "Det där är fru Hansen. Hennes dotter besöker henne varje vecka, klockan tre på söndagarna. Till höger om henne sitter fru Peek. Varje onsdag får hon ett brev från sin son i New York. Det blir läst, det blir läst om igen, och sparas sedan som en dyrbar skatt. Men se på fru Carroll. Hennes familj ringer aldrig, skriver aldrig, kommer aldrig på besök. Tålmodigt ursäktar hon deras försummelse med ord som hörs men som inte övertygar eller ursäktar dem. 'De har så mycket att göra.'" Skam de som av en ädel kvinna skapar en "glömd mor".

"Hör din fader, som har fött dig", skriver Salomo, "och förakta icke din moder, när hon varder gammal." (Ords 23:22) Kan vi inte förvandla en glömd mor till en "ihågkommen mor"?

Män vänder sig bort från det onda och ger efter för sin bättre natur när de kommer ihåg mor. En berömd officer från amerikanska inbördeskriget, överste Higgenson, sade, när han blev ombedd att nämna den händelse under inbördeskriget som han ansåg mest anmärkningsvärd beträffande tapperhet, att i hans regemente fanns det en man som alla tyckte om, en man som var modig och ädel, som var ren i sitt dagliga liv, och som absolut höll sig i ifrån det utsvävande liv som de flesta av de andra männen ägnade sig åt.

En kväll vid en champagnemiddag, när många höll på att bli druckna, föreslog någon på skoj en skål från den unge mannen. Överste Higgenson sade att han reste sig upp, blek men fullkomligt behärskad, och förkunnade: "Mina herrar, jag skall utbringa en skål som ni kan dricka som ni vill, men som jag skall dricka i vatten. Skålen som jag skall utbringa är: 'Till våra mödrar.'"

Ögonblickligen verkade det som om de druckna männen greps av en underlig förtrollning. De drack skålen under tystnad. Ingen skrattade, ingen sjöng mera, och en efter en lämnade de rummet. Minnets lampa hade börjat brinna, och namnet "Mor" grep varje mans hjärta.

Jag kommer mycket väl ihåg söndagsskolan på Mors dag när jag var pojke. Vi brukade ge varje mor som var närvarande en liten krukväxt och sitta tyst drömmande medan Melvin Watson, en blind medlem, stod bredvid pianot och sjöng: "Min underbara mor." Det var första gången jag såg en blind man gråta. Till och med nu kan jag i minnet se tårarna komma från de blinda ögonen, forma små rännilar och rinna nedför kinderna, och slutligen falla på uppslaget på kostymen han aldrig hade sett. I barnslig förvåning undrade jag varför alla de vuxna mannen var tysta, varför så många näsdukar kom fram. Nu vet jag. Ni förstår, mor blev ihågkommen. Varje pojke, varje flicka, alla fäder och äkta män verkade ge ett tyst löfte: "Jag skall komma ihåg min underbara mor."

För några år sedan lyssnade jag noga när en man väl över medelåldern berättade for mig om något som hänt i hans familjs historia. Deras mor, som hade fött honom och hans syskon, var änka och hade nu gått till sin eviga och välförtjäna belöning. Familjen samlades i hemmet och satte sig runt det stora middagsbordet. Det lilla metallskrinet, där mor hade

förvarat sina jordiska skatter, öppnades vördnadsfullt. En efter en togs varje minnessak upp. Där låg vigselcertifikatet från templet i Salt Lake City. "Åh, mor är kanske hos far nu." Där fanns kontraktet till det lilla hemmet där varje barn i sin tur hade kommit till livet. Husets taxeringsvärde hade föga likhet med det värde som mor hade gett det.

Sedan hittade man ett gulnat kuvert, som bar märken av tidens tand. Försiktigt öppnades fliken och ut kom ett hemgjort gratulationskort. Det enkla budskapet på det, med ett barns handstil, löd: "Jag älskar dig, mor." Fastän mor själv var borta lärde hon dem ändå något, genom det hon höll heligt. Det blev tyst i rummet och varje familjemedlem lovade sig att inte bara komma ihåg utan också hedra mor. För dem var det inte för litet och för sent.

När vi nu har diskuterat "den ihågkomna modern" skall vi gå över till "den välsignade modern". För att få ett av de vackraste och mest vördnadsbjudande exemplen skall jag hänvisa till de heliga skrifterna.

I vår Herres Nya testamente finns det kanske inte någon mera gripande redogörelse för "den välsignade modern" än Mästarens ömma omsorg om den sörjande änkan i Nain.

"Därefter begav han sig till en stad, som hette Nain; och med honom gingo hans lärjungar och mycket folk.

Och se, då han kom nära stadsporten, bars där ut en död, och han var sin moders ende son, och hon var änka; och en ganska stor hop folk ifrån staden gick med henne.

När Herren fick se henne, ömkade han sig över henne och sade till henne: 'Gråt icke.'

Och han gick fram och rörde vid båren, och de som buro stannade. Och han sade: 'Unge man, jag säger dig: Stå upp.'

Då satte sig den döde upp och begynte tala. Och han gav honom åt hans moder." (Luk 7:11—15)

Vilken kraft, vilken ömhet, vilket medlidande visade inte vår Mästare och vårt föredöme på detta sätt. Vi kan också välsigna om vi bara följer hans ädla exempel. Tillfällen finns överallt. Behövliga är ögon som ser det ömkansvärda tillståndet, öron som hör ett krossat hjärtas tysta böner. Ja, och en själ som är fylld med medlidande så att vi kan kommunicera inte bara öga mot öga eller röst till öra, utan på Frälsarens majestätiska sätt, hjärta mot hjärta. Då blir varje mor överallt en "välsignad mor".

Låt oss till sist diskutera "den älskade modern". Allmängiltig är dikten som vi minns från barndomens dagar och som barn tycker om också idag. "Vem älskade mest?"

"Jag älskar dig, mamma", sa lille Pär,
på med mössan, ut det bär,
glömd är sysslan att bära ved.
Stackars mamma får göra det med.
"Jag älskar dig, mamma", sa Margareta.
"Ja, mer än allt, skall du veta."
Och hon surade och retades en hel lång dag.
När hon gick ut för att leka blev mamma glad.
"Jag älskar dig, mamma", sa lilla Ann,
"Idag skall jag hjälpa dig allt jag kan.
Vi har skollov idag, och lillebror är trött,
jag ska vagga honom tills han sover sött."
Se'n hjälpte hon mamma att sopa och damma.
Att hon inte fick leka det gjorde detsamma.
Hon stadade sitt rum och så lycklig var,
som man blir när man är snäll och rar.
"Jag älskar dig, mamma", sa de igen,
"Du är vår allra bästa vän."
Hur tror ni att mamma kunde veta bäst
vem som älskade henne allra mest?
— Joy Allison (Fritt översatt)

Ett sakert sätt på vilket vi kan visa mor äkta kärlek är genom att leva efter de sanningar som hon så tålmodigt har lärt oss. Ett sådant högt mål är inte nytt för vår nuvarande generation. Vi läser om en tapper, god och ädel ledare på Mormons boks tid som hette Helaman och som gick ut i en rättfärdig strid i spetsen för 2.000 unga män. Helaman beskrev vad de unga männen hade gjort: ". . . aldrig har jag sett så stor tapperhet . . . när . . . de sade till mig: Se, vår Gud är med oss, och han vill ej tillåta, att vi falla. Låt oss därför draga fram! . . . Men de hade aldrig varit i ett slag, dock fruktade de ej för döden . . . ja, de hade av sina mödrar lärt, att om de icke tvivlade, skulle Gud frälsa dem. Och de upprepade sina mödrars ord för mig och sade: Vi tvivla ej på att våra mödrar visste det." (Al 56:45—48)

När striden var slut fortsatte Helaman sin beskrivning: ". . . se, till min stora glädje hade icke en enda själ av dem stupat. De hade kämpat liksom med Guds kraft, ja, aldrig hade man hört om krigare vilka kämpat med så övernaturlig styrka, och . . . så väldig . . . kraft" (Al 56:56)

Övernaturlig styrka, väldig kraft — mors kärlek och kärleken till mor hade mötts och triumferat.

De heliga skrifterna, historiens sidor är fyllda med ömma, gripande, övertygande redogörelser för "den älskade modern". Men en är ojämförlig, långt utöver alla andra. Platsen är Jerusalem, tiden den som är känd som tidernas mitt. Församlade är en skara romerska soldater. Deras hjälmar kännetecknar deras lojalitet mot kejsaren, deras sköldar bär hans vapen, deras spjut är krönta med den romerska örnen. Församlade är också invånare i Jerusalems land. Förtonade och borta för alltid i den stilla kvällen är de stridbara och våldsamma ropen: "Korsfäst honom. Korsfäst honom."

Timmen har kommit. Guds Sons personliga, jordiska verksamhet närmar sig snabbt sitt dramatiska slut. Det råder en viss enslighet här. Ingenstans ser man de lama tiggarna som på grund av denne man kan gå, de döva som på grund av denne man kan höra, de blinda som på grund av denne man kan se, eller de döda som på grund av denne man lever.

Det fanns ännu kvar några få trofasta följeslagare. Från sin smärtsamma ställning på det grymma korset ser han sin moder och den lärjunge som han älskade stå vid sidan om. Han talar: ". . . Moder, se din son. Sedan sade han till lärjungen: Se din moder." (Joh 19:26—27)

Från den fruktansvärda kvällen då tiden stod stilla, då jorden bävade och stora berg störtade samman — ja, genom historiens hävder, över hundratals år och bortom tidens gång ekar hans enkla men ändå gudomliga ord: "Se din moder!"

När vi verkligen lyssnar till den stillsamma befallningen och med glädje lyder den, kommer de stora skarorna av "glömda mödrar" för alltid att försvinna. Överallt kommer det att vara

"ihågkomna mödrar", "välsignade mödrar" och "älskade mödrar", och liksom i begynnelsen kommer Gud ännu en gång att betrakta sin egen hands skapelse och förmås säga: "Det är mycket gott."
Må var och en av oss bevara följande sanning i minnet: man kan inte glömma mor och komma ihåg Gud. Man kan inte komma ihåg mor och glömma Gud. Varför? Därför att dessa två heliga personer, Gud och mor, samarbetande i skapelse, i kärlek, i offer, i tjanande, är som en.
Må vi med våra tankar och våra gärningar hedra Gud och mor, ber jag ödmjukt men allvarligt i Jesu Kristi namn. Amen.

Inspirerande musik - värdiga tankar

Boyd K Packer

President Lee avslutade vår förra konferens i april med att säga att under hans 32 år som generalauktoritet hade han lärt sig att den mest inspirerande predikningen alltid åtföljs av vacker, inspirerad musik. Jag är tacksam att jag denna morgon stöds av körens vackra tolkningar.
"Musik", sade Addison, "är den enda sensuella njutningen som människan kan ägna sig åt till överdrift utan att skada sina moraliska eller religiösa känslor."
Om det gällde för hans tid, så gäller det inte för vår. Musik, som en gång var oskyldig, används nu ofta i onda syften.
Det har varit påtagligt i århundraden att lyrik av allra värsta slag kan tonsättas till musik som i sig själv är oskyldig. Ord som är dåliga kan tonsättas till musik som i andra avseenden är god, och leda människor vilse.
Nyligen återgav första presidentskapet detta råd:
"Genom musik sträcker sig människans förmåga att uttrycka sig utöver det talade språkets gränser både när det gäller subtilitet och kraft. Musik kan användas för att upphöja eller inspirera eller för att överföra budskap om degradering och förintelse. Det är därför viktigt att vi som sista dagars heliga vid alla tillfällen tillämpar evangeliets principer och söker Andens ledning när vi väljer den musik som vi omger oss med." (*Prästadömets bulletin*, augusti 1973)
I vår tid har själva musiken blivit förvrängd. Musiken kan genom sin hastighet, sin takt och genom sin intensitet försvaga manniskans andliga känslighet.
Undersökningar som visar de fysiologiska effekterna av en del av dagens extrema musik förbiser det allvarligaste med den.
Våra ungdomar har vuxit upp på en kost av musik som är hög och snabb, mera avsedd att uppröra än att stilla, mera avsedd att egga än att lugna. Men musikomfånget omfattar också musik som är stilla nog att vara oskyldig och tilltalande för våra ungdomar, och annan som är hård, och det är här som problemet ligger.
Ett av tecknen på avfall i dagens kristna kyrkor är deras prästers villighet att kompromissa och införa musik från narkotika- och hårdrockskulturen i det som dittills varit ytterst heliga religiösa möten. En sådan musik har föga värde och stöter bort Guds ande.
Det tråkigaste är att deras dumhet inte har åstadkommit de mål de sökte. Deras ungdomar dras inte till dem som de hoppades och väntade sig. Istället hittar ungdomar på egna så kallade kyrkor, och trevar och söker efter något som de märker saknas i deras liv.
En del har varit kritiska när *våra* ledare har inskränkt det slags musik som vi tillåter vid kyrkans aktiviteter.
"Vill ni förlora era ungdomar?" frågar de.
Jag skulle vilja påminna alla sådana kritiker om att de som kallats till ledare inte har fått privilegiet att låta kyrkan glida omkring, som om den stod på hjul, i förhoppningen att få upp den på vägen så att människor eller ungdomar blir tillfredsställda i den.
President J Reuben Clark sade:
"Vi får inte, enligt vår plikt, tillhandahålla eller tolerera en osund förströelse i teorin att om vi inte tillhandahåller den ger ungdomarna sig av åt annat håll för att få den. Vi kan knappast sätta upp ett roulettebord i kyrkans rekreationslokal för spel och ursäkta det med att om vi inte tillhandahåller det, skulle ungdomarna gå till en spelhall för att spela. Vi kan faktiskt aldrig hålla kvar våra ungdomar på så sätt. Vår uppgift är att hjälpa hemmet att inplantera bättre normer i ungdomarnas sinnen."
Och därför uppmanar vi kyrkans föräldrar att visa lika mycket intresse för de skivor och inspelningar som deras barn köper som de gör för böcker och tidningar som de tar hem. Det finns många föräldrar som inte för ett ögonblick skulle tolerera en pornografisk tidning i hemmet men som omedvetet ger pengar till musik, av vilken en del kan utöva ett lika skadligt inflytande.
Någon sade nyligen att ingen musik kan vara nedsättande, att musik i och för sig är oskadlig och oskyldig.
Om det är sant, så skulle det finnas någon förklaring på sådana fall då lokala ledare har tillhandahållit en lokal — rymlig, ljus och tilltalande — och har samlat en grupp ungdomar, anständigt klädda, välskötta och med motsvarande uppträdande. Sedan införs de överförstärkta ljuden av hård musik och ett inflytande strömmar in i rummet som stöter bort Guds ande.
Kyrkans ungdomar har i det stora hela anpassat sig på ett förståndigt och resonligt sätt till dagens mode i fråga om skötsel och klädsel. Våra unga män och kvinnor kan klä sig anständigt och blygsamt och ändå inte se omoderna eller annorlunda eller underliga ut.

Genom våra ungdomsorganisationer och i våra kyrkoskolor har vi sagt mycket om normer för klädsel och skötsel med lyckat resultat.

I jämförelse med det tror jag inte att vi har gett tillräckligt mycket råd och uppmärksamhet angående den musik som våra ungdomar konsumerar. Och "konsumerar" är det rätta ordet. Det är mycket av dagens musik som de mycket väl kan njuta av, bara de undviker den hårda sorten.

Föräldrar och ledare i kyrkan, som råder ungdomarna på det här området, märker snart att de måste ingripa mycket förnuftigt.

Om ett litet barn tar upp ett vasst föremål, händer det ibland att en dum vuxen sträcker sig efter det, rädd att barnet skall skada sig. Instinktivt tar barnet ett fastare tag och kan kanske skada sig. Den förståndiga föräldern byter något mot det — ett föremål som är like lockande men oskadligt ges i utbyte, så att barnet släpper taget villigt och uten tårar.

Tänk på detta när ni har problem med ungdomar och deras musik. Det kan ta tid och kräva inspiration att ändra den.
I kyrkan har vi ett starkt förtroende för våra ungdomar, och i synnerhet under de allra sista åren har vi flyttat över till en modell där deras önskningar och begäran dominerar mera i våra aktiviteter.

Detta ger er, våra ungdomar, ett stort ansvar. Var noga med vilken musik ni väljer för era aktiviteter.

Det är inte så att vi saknar förtroende för er. Men klyftan mellan världen och den extremaste av dess musik och kyrkan är vidare i vår tid än någonsin tidigare. Och vägens mittlinje går genom en helt annan dal nu än den gjorde för bara några år sedan.

Kom ihåg, unga ledare, att han är Herre, och att det är er kyrka lika mycket som den är vår.

Jag skulle vilja rekommendera er att gå igenom era skivalbum och lägga undan de skivor som främjar den så kallade nya moralen, narkotika- eller hårdpopskulturen. En sådan musik borde inte passa ungdomar som bryr sig om sin andliga utveckling.

Varför inte gå igenom er samling? Kasta det värsta i den. Behåll bara det bästa i den. Var selektiva i det ni konsumerar och det ni producerar. Det blir en del av er.

Om ni är välsignade med en musikalisk talang så utbilda ett brett omfång av god musik.
Det finns så mycket underbar, upplyftande musik att tillgå som vi kan njuta av till vår nytta. Våra medlemmar borde vara omgivna av god musik av alla slag.
Föräldrar borde gynna god musik i hemmet och ha en önskan att låta sina barn lära sig de inspirerande hymnerna.
Tiden för musiklektioner verkar sammanfalla med den när det är så många andra utgifter för familjen med små barn. Men vi uppmanar föräldrar att låta musikutbildning ingå i deras barns liv.
På något sätt gjorde Andrew och Olive Kimball det, och Spencer lärde sig spela. På något sätt lyckades Samuel och Louisa Lee göra det, och Harold lärde sig spela. Och nu när kyrkans ledare samlas till våra heliga möten i templets övre rum sjunger vi alltid en hymn. Vid orgeln sitter president Spencer W Kimball eller president Harold B Lee.
Hur underbar är inte musikläraren som lär barn och ungdomar att spela och gör dem bekanta med god musik under deras formbara år. Där ingår andaktsmusik. Det är en stor välsignelse att ha sådan musik som en del av ens liv.
Herren har sagt: "Ty min själ har lust i hjärtats sång, ja, de rättfärdigas sång är en bön till mig, och den skall besvaras med välsignelser över deras huvuden." (L&F 25:12)
Jag skulle vilja berätta för ungdomarna om hur sådan musik har spelat en stor roll i mitt liv, fastän jag inte har någon utbildning som musiker.
Den antagligen största uppmaningen till människor i alla åldrar, och i synnerhet ungdomar, och det svåraste man möter här i jordelivet är att lära sig behärska sina tankar. Som en människa "tänker i hjärtat, sådan är hon." (Ords 23:7, eng versionen) Den som kan behärska sina tankar har besegrat sig själv.
"Vi har inte gett tillräckligt mycket . . . uppmärksamhet angående den musik som våra ungdomar konsumerar."
När jag var ungefär tio år gammal, bodde vi i ett hus som var omgivet av en fruktträdgård. Det verkade aldrig finnas tillräckligt med vatten för träden. Dikena, som alltid plöjdes upp på våren, blev snart fulla med ogräs. En dag, när det var min tur att sköta konstbevattningen, råkade jag i bekymmer.
När vattnet rann nedför raderna som var överfulla med ogräs, flödade det över åt alla håll. Jag rusade genom pölarna och försökte bygga upp vallarna. Så snart som jag hade reparerat en läcka blev det en ny.
En granne kom genom fruktträdgården. Han tittade på ett ögonblick, och med några kraftiga slag av spaden rensade han dikesbotten så att vattnet kunde rinna fritt genom kanalen han gjorde.

"Om du vill att vattnet skall stanna där det skall, så måste du göra en plats där det får gå", sade han.
Jag har lärt mig att tankar, liksom vatten, stannar där de skall om vi gör en plats där de får gå. Annars följer våra tankar minsta motståndets bana och söker sig alltid ned till lägre nivåer.
När jag växte upp blev jag tillsagd hundra gånger eller mer att jag måste behärska mina tankar. Men ingen talade om hur.
Jag vill berätta för er ungdomar om ett sätt, som ni kan lära er att behärska era tankar på, och det har med musik att göra.
Hjärnen är som en scen. Utom när vi sover är ridån alltid uppe. Det är alltid någon pjäs som spelas på scenen. Det kan vara en komedi eller en tragedi, intressant eller tråkig, god eller dålig, men alltid är det någon pjäs som spelas på hjärnans scen.
Har ni lagt märke till att utan att ni egentligen menar det kommer mitt i nästen varje föreställning en skum liten tanke in från sidan och riktar uppmärksamheten till sig? De här brotts-

liga tankarna försöker förpassa alla andra till skymundan längst bak på scenen.
Om ni låter dem fortsätta kommer alla något så när dygdiga tankar att lämna scenen. Därför att ni gick med på det kommer ni att bli utsatta för orättfärdiga tankars inflytande.
Om ni ger efter för dem kommer de att spela upp för er på hjärnens scen vad som helst upp till gränsen för vad ni står ut med. De kan spela upp ett tema av bitterhet, avund eller hat. Det kan vara vulgärt, omoraliskt och till och med fördärvat. När de står på scenen kommer de, om ni låter dem, hitta på de skickligaste övertyganden för att få behålla uppmärksamheten. De kan göra det intressant nog, till och med övertyga er om att det är oskyldigt — för de är ju bara tankar.

Vad gör ni vid ett sådant tillfälle, när hjärnans scen är behärskad av sådana rackare som orena tankar — vara sig det är de grå som nästan verkar rena eller de smutsiga som inte lämnar något utrymme för tvivel.

Om ni kan behärska era tankar, kan ni övervinna ovanor, till och med nedsättande personliga ovanor. Om ni kan lära er behärska dem får ni ett lyckligt liv.

Det är vad jag skulle vilja lära er. Välj ut en favorithymn bland kyrkans heliga musik, en med ord som är upplyftande och musik som är andaktsfull, en som får er att känna något liknande inspiration. Kom ihåg president Lees råd: Kanske skulle "Jag är Guds lilla barn" duga. Gå igenom den noggrant i tankarna. Lär dig den utantill. Även om du inte har någon musikutbildning kan du tänka igenom en hymn.

Använd nu den här hymnen som en plats dit tankarna får gå. Gör den till en nödkanal. Varje gång ni märker att de här skumma skådespelarna har smugit sig in från sidan av era tankar in på hjärnans scen, så sätt på den här skivan, så att säga.

När musiken börjar och när orden bildas i tankarna, kommer de ovärdiga skamsett att smyga sig undan. Det förändrar hela stämningen på hjärnans scen. Genom att den är uppbyggande och ren försvinner de simplare tankarna. Ty medan dygden *väljer att inte* umgås med smuts, *kan inte* ondskan uthärda närvaron av ljus.

I sinom tid finner du dig själv då och då nynna melodien inom dig. När du spårar dina tankar bakåt upptäcker du att något inflytanda från världen omkring dig uppmuntrade en ovärdig tanke att komma in på hjärnans scen, och musiken började nästan automatiskt.
"Musik", sade Gladstone, "är ett av de starkaste medlen för att styra människans sinne och ande."
Jag är så tacksam för musik som är värdig och uppbyggande och inspirerande.
När du väl lärt dig att rensa hjärnans scen från ovärdiga tankar, så sysselsätt den med att lära sig värdiga ting. Förändra din miljö så att du har sådant omkring dig som inspirerar till goda och uppbyggliga tankar. Håll dig sysselsatt med sådant som är rättfärdigt.
Ungdomar, ni har inte råd att fylla huvudet med vår tids ovärdiga, hårda musik. Den är *inte* oskadlig. Den kan välkomna på hjärnans scen ovärdiga tankar och bestämma tempot som de dansar till och som du kan handla efter.
Du förnedrar dig själv när du identifierar dig med allt sådant som nu verkar omge ytterligheterna i musiken: sjaskigheten, vanvördnaden, omoralen och missbruken. En sådan musik är dig inte värdig. Du borde ha självrespekt.
Du är en son eller dotter till den Allsmäktige Guden. Han har inspirerat till en värld full av underbara saker att lära sig och att göra, uppbygglig musik av många slag som du kan njuta av.
Jag tror att kören som avslutning skall sjunga pionjärhymnen "Kom, kom Guds folk".
Jag har en bror som blev brigadchef i flygvapnet. Under andra världskriget var han bombplanspilot och deltog i några av de farligaste och mest desperata räderna över Europa. Han återvände till ett uppdrag i Washington, D C, ungefär samtidigt som jag avslutade min pilotutbildning i samma B-24 bombplan och blev skickad till Stilla havet. Vi hade några dagar tillsammans i Washington innan jag for utomlands.
Vi talade om mod och om fruktan. Jag frågade hur han hållit sig samman inför allt som han gått igenom.
Han sade: "Jag har en favorithymn — 'Kom, kom Guds folk', och när det var desperat, när det var föga hopp att vi skulle återvända, brukade jag tänka på den och det var som om flygplanets motorer sjöng tillbaka till mig:
'Kom, kom Guds folk,
ej kamp och möda räds,
blott med fröjd framåt drag!
Fast lång och svår
dig resan syns, dock gläds,
nåd du får, ny var dag.'"
— Hymner, nr 81.

Genom detta höll han sig fast vid tron, den enda nödvändiga beståndsdelen i mod.
Det finns många hänvisningar i skrifterna, både de forntida och de nutida, som bär vittne om den rättfärdiga musikens inflytande. Herren själv förberedde sig för sin största prövning genom dess inflytande, ty skriften säger: "När de sedan hade sjungit lovsången, gingo de ut till Oljeberget." (Mark 14:26)
Jag bär vittnesbörd om att Gud är vår Fader, att vi är hans barn, att han älskar oss och har försett oss med stora och härliga saker i detta liv. Jag vet det, och jag tackar honom för det uppbyggliga inflytandet av god musik i mitt liv och i mina barns liv. Det är mycket som vi kan göra tillsammans som familj; inspirerad musik vi kan känna för tillsammans. I Jesu Kristi namn. Amen.

Vad kan en människa giva?

Mark E Petersen

Frälsaren undervisade med många liknelser, och de är välkända. Men han undervisade också med träffande och genomträngande frågor. En av dem var den här: ". . . vad kan en människa giva till lösen för sin själ?" (Matt 16:26)

Detta är särskilt viktigt när vi inser att Herren nämnde evigt liv som den största av alla Guds gåvor.

Var och en av oss har en själ att frälsa. Var och en har möjlighet att erhålla evigt liv. Eftersom våra själar är så dyrbara borde vi inte lämna någon möda ospard för att frälsa dem.

Frälsaren belyste detta med några av sina bäst kända liknelser. Han sade till exempel:

"Ytterligare är det med himmelriket, såsom när en köpman söker efter goda pärlor; och då han har funnit en dyrbar pärla, går han bort och säljer allt vad han äger och köper den." (Matt 13:45—46)

"Himmelriket är likt en skatt, som har blivit gömd i en åker. Och en man finner den . . . och . . . går . . . bort och säljer allt vad han äger och köper den åkern." (Matt 13:44)

Med andra ord säger han oss att frälsningen är den dyrbara pärlan, frälsningen är skatten i åkern, och om vi bara insåg dess värde skulle vi ge allt vi har för att få den.

Skall vi inte vakna upp för den här viktiga lektionen? Den kommer från Guds mun, Gud som inte kan ljuga.

Det som är värdefullast för oss är att vara i Herrens tjänst. Det betyder att vi inte får bli förblindade av glittret av guld eller lockelsen av en hög ställning eller nöjen eller syndens falska spänning.

Vi måste öppna ögonen för att den största karriären i världen är att tjäna Gud.

Att bli frälsta i hans närhet är den största gåva vi kan få, och det främsta vi kan prestera i livet är att föra vår familj med oss in i frälsningens glädje.

Men vi måste förstå att frälsning inte är en fri gåva. Erbjudandet är fritt genom Frälsarens försoning. Men åtnjutandet av den måste vi förtjäna, inte genom en halvhjärtad ansträngning, utan med ett helhjärtat, odelat, koncentrerat sysslande med ett utvecklingsprogram som kallas Herrens Jesu Kristi evangelium.

Om vi alls tror på odödlighet måste vi också tro på Gud. Och om vi tror på honom bör vi acceptera att det är möjligt för oss att bli lika honom. Det är faktiskt vad Gud väntar sig av oss.

Han gav oss sin älskade Son Jesus Kristus som ett mönster att leva efter, och genom honom kan vi bli fullkomliga, ja, som Gud.

Vilken fantastisk bestämmelse! Vilken möjlighet!

Är det underligt om skriften kallar den en dyrbar pärla?

Borde vi då inte göra allt som står i vår förmåga för att erhålla den? Men om vi å andra sidan inte gör det, vad ger vi då i utbyte för vår själ?

Frälsaren sade att i hans hus fanns många boningar. Aposteln Paulus gav oss ytterligare den detaljen att i den tillkommande världen finns det olika härlighetsgrader. Vi blir tilldelade dem på grund av vår värdighet. Vi blir dömda enligt våra gärningar. Belöningarna på domens dag kommer att variera som den ena stjärnan skiljer sig från den andra i härlighet. Paulus sade också att utöver stjärnornas härlighet finns en annan härlighet, som han liknade vid månens ljus jämfört med stjärnornas. Och han nämner ytterligare en — den celestiala härligheten — som är lika överlägsen de andra som solens ljus är starkare än både månens och stjärnornas.

I nutida uppenbarelser får vi veta att bara de som är hängivna Gud och hans levnadssätt kommer att nå den celestiala härligheten. Bara de som kommer dit kan bli lika honom.

Alla andra, som går till de lägre härligheterna, blir begränsade på så sätt att de inte kan bli lika honom.

Jag frågar er här idag — var vill ni tillbringa evigheten? Var skulle ni vilja att er familj tillbringade evigheten?

Om ni visste att ni genom att leva efter evangeliet kunde få celestial härlighet istället för en lägre, vore det inte värt ansträngningen att erhålla den?

Vem vore tillfredsställd med en stjärnas dämpade blinkande om han kunde få njuta av solens glans?

Vem vore nöjd med månens reflekterade ljus om han kunde få solens utstrålning?

Vem skulle vilja byta privilegiet att bli lika Gud mot de mycket tvivelaktiga och timliga fördelarna i den här världen?

Vem som är vid sina sinnens fulla bruk skulle föredra köttets lustar, de sinnliga nöjena och syndens falska spänning framför möjligheten att bli lik Gud, framför möjligheten att få inspirerad intelligens eller att en dag utöva några av de krafter som Gud utnyttjar när han vandrar i sitt majestät?

Är det inte tillrådligt att vi ställer oss själva den fråga som Frälsaren ställde: ". . . vad kan en människa giva till lösen för sin själ?"

Vare sig vi inser det eller inte, så besvarar vi den frågan varje dag i vårt liv genom det vi tänker och säger och gör. Våra gärningar visar om vi arbetar på att bli lika Gud eller lika världen.

Vad vill en man ge till lösen för sin själ?

Vad vill en kvinna ge till lösen för sin själ?

Vad vill föräldrar ge i utbyte mot sina små barns själar, dessa småttingar, som de har fått i sin vård av den Allsmäktige själv, och vilka de borde undervisa om rättfärdighetens principer, och vilka föräldrarna bör leda på livets rätta vägar? Finns det några föräldrar som är villiga att byta ut sina barns framtid mot en grynvälling som de själva girigt äter upp. Vågar de offra sina små barns välfärd för att tillfredsställa sina egna egocentriska intressen?

Försummelse av barn! Så vittomfattande det är!
Hur mycket är en barnasjäl värd?
Hur mycket är vilken själ som helst värd?
Skulle du byta ut den mot ett ögonblicks spänning? Skulle du byta ut den mot framgångar i affärer? Skulle du byta ut den mot sällskapsliv, eller mot frigörelse från hem och familj i en kvinnornas befrielserörelse? Skulle du byta ut den mot pengar? Vad är din växelkurs?
Vare sig vi inser det eller inte, så gör vi just dessa slags köpslåenden om vi föredrar världsliga saker framför vår religion.
Det enda sättet att frälsa vår själ är att sätta Gud främst i livet.
Om vi gör processen omvänd och förpassar honom till andra, tredje eller fjärde plats, gör vi ett utbyte som vi kommer att ångra genom hela evigheten. Det är möjligt att förlora sin frälsning genom försummelse.
Om vi inser detta, kan vi då ha råd att vara något annat än aktiva i kyrkan? Har vi råd att försumma våra familjer? Har vi råd att blanda världslighet och gudlighet, väl vetande att de inte går att blanda och också väl vetande att Jesus sade att vi inte kan tjäna både Gud och mammon?
Herren lär oss att om vi inte är tappra i hans tjänst ger vi upp möjligheten till celestial härlighet. Att vara tapper betyder att verka med iver för en god sak. Det betyder att tjäna honom i all flit, med blicken fäst endast på hans ära, och att arbeta i hans rike av allt vårt hjärta, all vår själ, sinne och styrka.
Men det måste vara i *hans* rike, inte i någon annan grupp, religiös eller annan.
Så vad skall vi ge i lösen för vår själ? Skall det bli världslig framgång, eller pengar, eller nöje, eller syndens fördärv i tanken att ondskan ger tillräckligt med spänning för att allt dess elände skall kompenseras?
Vad vill en människa ge i lösen för sin själ?
Fäder och mödrar, lyssnar ni? Lyssnar ni till Frälsaren som kallar er och era små?

Hör ni hans ord: "Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade, så skall jag giva eder ro. Tagen på eder mitt ok och lären av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat; 'så skolen I finna ro för edra själar.' Ty mitt ok är milt, och min börda är lätt." (Matt 11:28—30)
Och lyssna till dessa ord också från er Frälsare och er Återlösare:

". . . om det i Sion eller någon av dess organiserade stavar finnas föräldrar, som hava barn och icke lära dessa att vid åtta års ålder förstå läran om omvändelse, tro på Kristus, den levande Gudens Son, dopet och den Helige Andens gåva genom händers påläggning, så skall synden vila på föräldrarnas huvuden.

Ty detta skall vara lag för invånarna i Sion eller i alla dess organiserade stavar.
Barnen skola döpas för sina synders förlåtelse, när de äro åtta år gamla, och erhålla händers påläggning.
De skola även lära sina barn att bedja och att vandra uppriktigt för Herren." (L&F 68:25—28)

Gör vi allt detta, föräldrar, eller gör vi ett utbyte som vi kommer att ångra senare?
Kan ni höra Frälsarens ord, när han talar i en nutida uppenbarelse, och säger: ". . . Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och all din makt, själ och förmåga, och du skall tjäna honom i Jesu Kristi namn." (L&F 59:5)
Gör vi detta, eller byter vi ut det mot något annat?
Hör ni honom säga: ". . . Du skall älska din nästa såsom dig själv . . ." (L&F 59:6)
Lyder du?
Och hör ni honom säga: ". . . Du skall icke stjäla, ej heller begå äktenskapsbrott, ej heller dräpa, ej heller göra något som är detta likt." (L&F 59:6)
Lyder du? Eller åsidosätter du hans ord i utbyte mot dina personliga önskningar? Tror du för en minut att du kan skilja din själs frälsning från lydnad till evangeliet?
Ett av de största av alla buden är den gyllene regeln. Handlar vi mot andra som vi vill att de skall handla mot oss? Och om inte, vad för slags utbyte gör vi?
Vad skall vi säga om dem som lurar barn på lönen de har arbetat för? Vad för slags affär gör de?
Och vad skall vi säga om dem som vägrar att betala sina läkarräkningar eller sjukhusräkningar, men som i sitt hyckleri går till kyrkan varje söndag och sjunger pris till Herren?
Och sedan kommer denna uppfordran från Frälsaren:
"Sions invånare skola även helighålla sabbatsdagen." (L&F 68:29)
"På det att du må hålla dig mera fullkomligt obefläckad av världen skall du gå till bönehuset och offra dina sakrament på min heliga dag." (L&F 59:9)
Hur många är det som fyller det kravet? Det är ett bud från himmelen, som är givet till var och en av oss. Om vi inte bryr oss om att hålla det, tenderar vi då att byta ut vår själs välfärd mot världsliga ting, sådant som söndagshandel, söndagsnöjen och veckoslutssemestrar?
Vad vill en människa ge till lösen för sin själ?
Vi borde inse att Herren menar precis det han säger i sitt handlande med oss. Han erbjuder oss evighetens rikedomar, och medan vi är här i jordelivet erbjuder han oss ett rikt liv, med sinnesfrid, verklig lycka och frihet från syndens förslavande påverkan.
Men detta kan bara komma genom lydnad. Och varför lydnad? Därför att han vill att vi skall bli lika honom — för vi är hans barn — och därför att vi inte kan uppnå fullkomlighet med ofullkomliga medel.
För att bli kristuslika måste vi utföra Kristi gärningar.
Herren tar inte ifrån oss någon handlingsfrihet när han ger oss detta bud. Han ger oss obegränsad och oinskränkt valfrihet.
Men han gör det mer än tillräckligt klart att om vi inte tjänar honom skall vi inte erhålla någon belöning.
Blott och bart medlemskap i kyrkan kommer inte att frälsa oss. Uppenbarelsen säger:
". . . den som skall tvingas i allt är en lat och oförståndig tjänare. Därför får han ingen lön.
Sannerligen säger jag: Människorna skola verka med iver för en god sak . . .

Den som icke gör något, förrän han får befallning om det och

mottager befallningen med tvivlande hjärta och är sen till att utföra densamma är under fördömelse." (L&F 58:26—27, 29)
Och vidare: "Den som mottager min lag och håller den, han är min lärjunge. Den som säger sig hava min lag och icke håller den, han är icke min lärjunge, och I skolen stöta honom bort ifrån eder ..." (L&F 41:5)
Så ni ser, det vi gör eller inte gör avgör vår ställning inför honom.
Det är inte bara medlemskap i kyrkan som han frågar efter. Inte heller är det enbart att läsa skrifterna eller enbart att betala tionde. Det är en helhjärtat lydnad och trofasthet i hjärtat som räknas.
Valet ligger framför oss — världslighet eller frälsning. Vilket skall det bli? Det finns inte någon medelväg i denna fråga. Ljummen lydnad skys av Herren. Vad skall en människa ge till lösen för sin själ?
Frälsaren ställde en annan träffande fråga:
"... vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ? ..." (Matt 16:26)

Det måste finnas en motsats i allt.
Det måste vara så att vi har fullkomlig valfrihet.

Men med vetskap om fakta, vill vi byta ut de gudomliga välsignelserna i både den här och den tillkommande världen för denna världens tvivelaktiga saker? Är det verkligen tänkbart att vi skulle välja mörker istället för ljus, sorg istället för glädje?

Ändå är detta vad vi gör om vi vänder oss bort från ett aktivt tjänande i kyrkan. Det är utbytet vi gör.

Vi får aldrig glömma att Herren har lovat att om vi först söker efter hans rike och hans rättfärdighet, så skall allt han har tillfalla oss.

Och detta är mitt vittnesbörd till er, i Herrens Jesu Kristi heliga namn. Amen.

Uppenbarade sanningar i evangeliet

LeGrand Richards

Mina bröder och systrar! Jag gläder mig över privilegiet att få vara tillsammans med er på denna underbara konferens. Jag tackar Herren för att han genom upprättandet av sitt rike i de sista dagarna ordnat det så att vi kan komma tillsammans så här till konferenser och ta del av det eviga livets bröd. Vi har lyssnat till profetens röst under denna konferens. Vi skall gå tillbaks till våra arbetsfält styrka i vår tro och med en större önskan att hjälpa till med uppbyggandet av hans rike och bereda vägen för vår Herre och Frälsare Jesu Kristi ankomst.
Profeten Jesaja såg vår egen tid då män skulle dyrka Honom efter inlärda människobud och sade att Han på grund av detta skulle "göra underbara ting mot detta folk, ja, underbara och förunderliga; de visas vishet skall förgås, och de förståndigas förstånd skall bliva förmörkat". (Jes 29:14)
Jag förstår det som att dessa underbara och förunderliga ting var rätta till de inlärda människobuden, ty Jesaja angav att det var av det skälet som Han skulle göra underbara och förunderliga ting.
Tiden tillåter inte att tala om alla underbara tillrättaläggelser som kommit genom evangeliets återställelse, dessa underbara och förunderliga ting.
Den första och stora rättelsen var emellertid den kunskap som kom genom synen då Fadern och Sonen uppenbarade sig för profeten Joseph Smith, vilket president Marion G Romney på ett så vackert sätt beskrev denna morgon. I stället för att vara en Gud vilken är ett väsen som finns överallt, utan kropp, lemmar eller passioner (och detta betyder att han inte har ögon, han kan inte se; inga öron, han kan inte höra; ingen röst, han kan inte tala) var de två förhärligade varelser, vilket också vi kan bli efter uppståndelsen. Vad underbart att ha denna utmaning och att veta att vi är hans barn — Gud den Evige Faderns barn — och att vi kommer att kunna leva i hans närhet och veta vem han är och hans Son Jesus Kristus, som uppstod från de döda och som försonade för världens synder.
Nästa stora rättelse tror jag kom i och med organiserandet av kyrkan. Tänk bara på prästadömet i denna kyrka och alla biorganisationerna, vilka omnämnts här på detta möte då vi givit deras ledande ämbetsmän vårt stöd. President Lee påpekade att prästadömsmötet ikväll kommer att sändas till 850 olika byggnader.
Var i hela världen kan man finna en prästadömsorganisation som denna? Ty varje man och varje mans son kan bära Guds prästadöme och hjälpa till att bygga upp hans rike på jorden. På så sätt samlar de skatter i himlen där mott och mal icke förstöra, och där inga tjuvar bryta sig in och stjäla (Se Matt 6:19), och där kan de utveckla sina gåvor och talanger, ty riket är här för just detta ändamål.
Det finns en annan vacker lärosats i kyrkan som jag skulle vilja säga några ord om idag och det är vår tro på att äktenskapsförbundet och familjen är för evigt bestående. Det förefaller otroligt att vi skall vara den enda kyrkan som tror detta trots att den heliga skrift talar så tydligt om det. För några år sedan var det en man här som skrev en bok med titeln *Do Men Believe What Their Churches Prescribe*? (Tror människor på det som deras kyrkor lär?; Rulon S Howells, Deseret Book Co, 1932.) I den boken fanns det en

översikt som visade olika läroprinciper. Han hade ställt frågor och fått förstahandsinformation från de största kyrkorna (10 stycken inklusive vår egen kyrka) och det fanns ingen av de andra kyrkorna som trodde på äktenskapsförbundets och familjens eviga natur. De sade att äktenskapet varar "tills döden skiljer er åt" vilket faktiskt är skilsmässoförklaring. Om det vore avsett att bara vara tills döden skiljer oss åt, vad skall vi göra från den stunden? Var är de band som binder oss samman, speciellt i denna kyrka där vi bröder verkar i prästadömet hela tiden och lämnar våra hustrur att uppfostra våra barn åt oss, och allt detta bara för att skiljas åt då döden anländer?

Jag talade på ett möte nere i Quitman, Georgia, då jag var president för missionen där och jag citerade det uttalande som jag hänvisat till från översikten i denna bok och vid mötets slut stod jag vid dörren för att skaka hand med människorna när de gick. En man kom fram och presenterade sig för mig som en baptistpredikant och jag sade: "Sade jag något ikväll som inte stämde med er uppfattning?"

"Nej, herr Richards", sade han. "Det är precis som ni säger. Inte alla tror på allt det som våra kyrkor lär."

Jag sade: "Det gör inte ni heller. Varför går ni inte tillbaka och berättar sanningen för era medlemmar? De kan ta emot det från er, men de är ännu inte redo att ta emot det från mormonäldsterna."

Han sade: "Jag vill träffa er igen."
Nästa gång jag åkte dit omkring fyra månader senare och gick till den lilla baptistkyrkan stod denna predikant där. Då vi hälsade på varandra sade jag: "Jag är verkligen intresserad av att veta vad ni tyckte om den predikan som jag höll sist jag var här." Han sade: "Herr Richards, jag har gått och tänkt på det ända sedan dess. Jag tror vartenda ord ni sade. Men jag skulle ha velat höra mer." Man slutar aldrig då man börjat tala om dessa vackra principer som Herren har givit oss genom återställelsen av evangeliet, genom åvägabringandet av dessa underbara och förunderliga ting.

"Dr Peter Marshall . . . brukade skicka över någon att hämta GUF-böcker och annat kyrkomaterial för sina ungdomar . . ."
Medan jag var president för missionen i Atlanta, Georgia, besökte jag dr Peter Marshall i hans arbetsrum. Han var pastor för den presbyterianska kyrkan där och vi satt och samtalade ett par timmar eller så. När han dog var han kaplan i Förenta staternas senat. Ni kanske har läst hans bok *A Man Called Peter* (En man som hette Petrus) eller sett filmen som skildrar hans liv. Många av de saker han stod för lärde han av oss nere i Atlanta. Han brukade skicka över någon att hämta GUF-böcker och annat kyrkomaterial för sina ungdomar därför att han kände det som att vi stal alla hans ungdomar. Då jag satt tillsammans med honom i hans arbetsrum frågade jag vilken inställning hans kyrka hade till principen om evigt äktenskap och att äktenskapsförbundet består för evigt. Han sade:

"Var i hela världen kan man finna en prästadömsorganisation som denna? Ty varje man och varje mans son kan bära Guds prästadöme och hjälpa till att bygga upp hans rike på jorden."

"Jo, herr Richards. Vi får inte lära ut det i vår kyrka, men själv har jag vissa invändningar mot detta." Han fortsatte: "Om man tar bort en kattunge från mamman så har mamman inom några dagar glömt bort den. Om man tar bort en kalv från kon har kon glömt den inom några dagar. Men om man tar bort ett barn från dess mors famn glömmer hon aldrig detta barn om hon så lever tills hon blir hundra år gammal." Han tillade: "Jag har svårt att tro att Gud skapade kärleken för att de skulle dö bort i graven." Tack gode Gud att vi vet att han inte gjorde detta. Kärleken är evig.

Även om andra kyrkor inte lär denna princip finns det människor som tror på den. Vi tror att äktenskapsbandet är evigt. Idag har citerats vad Herren sade då Adam sattes i lustgården. Han sade att "det ej är gott att mannen är allena", och han gjorde en medhjälpare åt honom och sade "de skola varda ett kött" (Moses 3:18, 24), inte två halvor utan ett kött, därför att denna jord inte skulle ha kunnat uppfyllas utan mannen och kvinnan, och det behövdes två för att skapa en fullständig person i den meningen. Sedan säger jag detta: Om det inte var gott för mannen att vara allena *innan* döden gjorde sitt inträde i världen. vore det säkerligen inte gott för mannen att vara allena *efter* att vi uppstått från de döda och blivit återställda till det tillstånd som Adam befann sig i före fallet.

Det är det Paulus menade då han sade: ". . . såsom i Adam alla dö, så skola ock i Kristus alla göras levande." (1 Kor 15:22) Om det inte var gott att vara utan en hustru före fallet, skulle det förvisso inte vara gott att vara utan en ledsagare efter uppståndelsen. Den som förkastar detta förkastar i själva verket den stora försoningen, därför att i så fall skulle Frälsaren bara till en del ha försonat för den förlust som kom genom Adams och Evas fall.

"Det finns en annan vacker lärosats i kyrkan som jag skulle vilja säga några ord om idag och det är vår tro på att äktenskapsförbundet och familjen är för evigt bestående. Det förefaller otroligt att vi skall vara den enda kyrkan som tror detta."
Detta är stora eviga sanningar som Herren förstod och han sade: "Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin moder. Och de tu skola varda ett kött. Så äro de icke mer två, utan ett kött. Vad nu Gud har sammanfogat, det må människan icke åtskilja." (Mark 10:7—9) Det kan inte skrivas mycket tydligare än så, eller hur? Vad menade han egentligen då han sade att de skulle vara ett kött och aldrig åtskiljas om det inte vore så att äktenskapet skulle fortsätta bortom graven?
Paulus sade: ". . . Dock är det i Herren så, att varken kvinnan är till utan mannen, eller mannen utan kvinnan." (1 Kor 11:11)

De kan klara sig utan varandra här i dödligheten, men inte i evigheterna.

Petrus sade att männen skulle "på förståndigt sätt leva tillsammans med /sina/ hustrur, då ju hustrun är det svagare kärlet; och eftersom de äro /deras/ medarvingar till livets nåd, skolen /de/ bevisa dem all ära, på det att /deras/ böner icke må bliva förhindrade." (1 Petr 3:7) Vad betyder det nu att vara "medarvingar till livets nåd"? Vilket liv? De hade redan sina liv här i dödligheten, men de kommer att bli medarvingar till det eviga livets välsignelser. Kan det skrivas tydligare än så?

Vi minns så när Jesaja såg den nya himmelen och den nya jorden, då vargar skall gå i bet tillsammans med lamm och "lejon skola äta halm likasom oxar . . ." (Jes. 65:25) Han såg att människorna skall "bygga hus /och/ . . . bo i dem /och/ när de plantera vingårdar, skola de ock få äta deras frukt.

När de bygga hus, skall det ej bliva andra som få bo i dem; när de plantera något, skall det ej bliva andra som få äta därav . . . och mina utkorade skola själva njuta av sina händers verk . . . ty de äro ett släkte av HERRENS välsignade, och deras avkomlingar få leva kvar bland dem." (Jes 65:21—23)

Kan man uttrycka det klarare än så att de utkorade och deras avkomlingar skall bo i de hus som de bygger?

Denna stora eviga princip är en av de underbara sanningar som har uppenbarats genom evangeliets återställelse. Personligen skulle jag hellre vilja tro att både kroppen och anden förstörs genom döden än att tro att jag skulle vara tvungen att leva i all evighet utan en fortsättning av de kärleksband som binder min hustru och mig tillsammans och vår familj och våra kära i detta liv. Himmelen kommer bara att vara en återspegling av våra liv här.

Det hjälper oss att förstå president David O McKays uttalande och råd då han sade att ingen framgång i livet kan uppväga ett misslyckande i hemmet. President Lee har understrukit samma sak genom att säga att vårt största ansvar har vi inom vårt eget hems väggar, inte bara för att dessa hem skall vara goda tills döden skiljer oss åt, utan därför att vi bygger grunden till ett rike vilket vi kommer att ha privilegiet att presidera över genom evigheterna, om vi förblir sanna och trofasta. Det är en av de härliga principerna i evangeliet som har kommit genom återställelsen här i vår tid.

"Personligen skulle jag hellre vilja tro att både kroppen och anden förstörs genom döden än att tro att jag skulle vara tvungen att leva i all evighet utan en fortsättning av de kärleksband som binder min hustru och mig tillsammans . . ."

Vi har kunnat läsa i tidningarna om barn som blivit kidnappade, och deras föräldrar i vissa fall erbjudit hundratusentals dollar för att få dem tillbaka så att de skulle få åtnjuta deras sällskap under detta jordeliv. Genom det nya eviga förbundet och de beseglande förordningar som utförs av prästadömet i Guds heliga tempel, kan vi ha våra barn genom evighetens oräkneliga tider. Herren har genom profeten Joseph Smith sagt att de skall framkomma på den första uppståndelsens morgon och "växa upp utan synd till frälsning". (L&F 45:58) Till dem av oss som har haft barn vilka dött när de varit riktigt små, tänk er bara vilken glädje och lycka som kommer av detta jämfört med den känsla det ger att tänka sig att det inte kommer att finnas några familjerelationer i den eviga världen.

Bröder och systrar! Jag tackar Gud för denna underbara sanning som kommit oss till de genom återställelsen av hans evangelium. Det är bara en början. Jag bär mitt vittnesbörd för denna stora församling här idag och alla de som lyssnar på radio och som kommer att lyssna ikväll och de i vilkas hjärtan Gud har inplanterat ett vittnesbörd om gudomligheten i detta verk. Jag vet att detta är de underbara och förunderliga ting som vår Fader utlovade genom sin store profet att han skulle sända till oss, och jag ger er min kärlek och välsignelse och vittnesbörd i Herren Jesu Kristi namn. Amen.

Jesus Kristus, vår Återlösare

MARION G ROMNEY

Mina älskade bröder och systrar, i när och fjärran, medlemmar av kyrkan och icke medlemmar!

Den första trosartikeln i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga lyder: "Vi tro på Gud, den evige Fadern, på hans Son, Jesus Kristus, och på den Helige Anden."

Unden den förra generalkonferensen talade jag om "Gud, den evige Fadern". I dag skall jag tala om "Hans Son, Jesus Kristus", vår Återlösare. Eftersom detta är ett så heligt ämne ber jag var och en av er att förena sig med mig i en bön om att vår himmelske Fader skall hjälpa var och en av oss att få djupare insikt om och större uppskattning för hans enfödde Son — vår Frälsare.

Våra tidigaste uppgifter om Jesus får vi från de heliga skrifterna, som talar om ett stort förjordiskt råd, vid vilket Guds andebarn var närvarande. Vid detta råd framlades Faderns plan för människans eviga framåtskridande. Därefter anmälde sig Jesus frivilligt och utsågs att utföra den försoning som behövdes för att möjliggöra människans frälsning och upphöjelse.

Alla profeterna, från Adam till president Harold B Lee, vår nuvarande profet, har vittnat om att Jesus Kris-

tus, Gud förstfödde andeson, på detta sätt utvaldes att bli och är vår Återlösare.

Profeterna som kom före Jesus till jordelivet bar vittnesbörd om att han hade valts på detta sätt och att han skulle komma till jorden och utföra sin mission.

I själva begynnelsen, när Adam offrade offer i åtlydnad till en himmelsk befallning, "... uppenbarade sig en Herrens ängel för Adam och sade: Varför offrar du offer åt Herren? Och Adam sade till honom: Jag vet ej, endast att Herren befallt mig.

Då talade ängeln och sade: Detta är en sinnebild på offret av Faderns Enfödde..." (Moses 5:6-7)

Från och med då ända till dess att Kristus verkade på jorden offrade alla människor, som förstod Guds plan för människans eviga framåtskridande, samma offer. Detta fordrade Fadern av dem så att de ständigt skulle påminnas om Kristi ankomst och den försoning han skulle utföra i sin roll som Återlösare.

Herren sade vidare till Adam:

"... Om du vill vända dig till mig och hörsamma min röst, tro och omvända dig fran alla dina överträdelser och bliva döpt, ja, i vatten i min enfödde Sons namn, vilken är full av nåd och sanning, vilket är Jesus Kristus, det enda namn som skall givas under himmelen, varigenom frälsning skall komma till människornas barn, så skall du få den Helige Andens gåva..." (Moses 6:52)

"Därför skall du göra allt du gör i Sonens namn och du skall omvända dig och åkalla Gud i Sonens namn evinnerligen.

Och Adam och Eva... kungjorde allt för sina söner och döttrar." (Moses 5:8, 12)

Från Adam till tidernas mitt påmindes jordens invånare upprepade ganger om Guds gudomliga program för människornas frälsning — Jesu Kristi evangelium. Enok, Noa, Melkisedek, Abraham, Moses, Jesaja, Jeremia och andra profeter undervisade om det.

Under de 2.000 åren omedelbart före Kristi födelse blomstrade i Amerika två stora civilisationer. Också de fick kunskap om Kristi mission. Mormons bok uppenbarar att för en av ledarna över en koloni som leddes på gudomligt sätt från "det stora tornet" till Amerika, "visade Herren sig... och sade:

Se, jag är den som fran världens grundläggning blev utsedd att återlösa mitt folk. Se, jag är Jesus Kristus... I mig skall hela människosläktet hava ljus, och det evinnerligen, nämligen de som skola tro på mitt namn..."

"Se, denna lekamen, vilken du nu ser, är min andes lekamen... och alldeles som jag ter mig för dig i anden skall jag framträda för mitt folk i köttet." (Ether 3:13-14, 16)

Mormons bok anger vidare att ungefär 2.200 år senare, natten innan Kristus föddes, kom "Herrens röst" till en annan amerikansk profet, och sade:

"Lyft upp ditt huvud och var vid gott mod, ty se, tiden är inne... och i morgon kommer jag till världen för att visa världen, att jag skall uppfylla allt vad jag talat genom mina heliga profeters mun." (3 Nephi 1:13)

Var och en av oss känner naturligtvis till änglarnas budskap pa fälten vid Betlehem: "Ty i dag har en Frälsare blivit född åt eder i Davids stad, och han är Messias, Herren." (Luk 2:11)

Både Fadern och Sonen har vid ett flertal tillfällen burit övertygande vittnesbörd om att Jesus är vår Återlösare. Vid Kristi dop sade Fadern: "Du är min älskade Son; i dig har jag funnit behag" (Luk 3:22) och senare på förklaringsberget: "Denne är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag; hören honom." (Matt 17:5)

I Nya testamentet står Kristi eget vittnesbörd om sin identitet och mission upptecknat manga ganger. En av Faderns och Sonens kungörelser, som gör det starkaste intrycket, var riktad till nephiterna i Amerika, som Kristus besökte när hans verksamhet efter uppstandelsen i Jerusalems land var avslutad. Fadern presenterade den uppståndne Jesus för dem med följande ord:

"Sen min älskade Son, i vilken jag har funnit behag, i vilken jag har härliggjort mitt namn! Hören honom!" (3 Nephi 11:7)

Därpå steg Jesus själv, den uppståndne Jesus, ned från himlen "och stod mitt ibland dem...

... och talade till folket och sade: Se, jag är Jesus Kristus, om vilken profeterna vittnade, att han skulle komma till världen." (3 Nephi 11:8-10)

"Se, jag har kommit till världen för att bringa världen återlösning, för att frälsa världen ifrån synd.

Fördenskull, den som omvänder sig och kommer till mig som ett litet barn, honom vill jag mottaga... Därför, omvänden eder och kommen till mig, I jordens ändar, och bliven frälsta!" (3 Nephi 9:21-22)

Eftersom tiden endast tillåter ett vittnesbörd till om Kristi utnämning och mission som Återlösare, vill jag nu bära mitt eget vittnesbörd.

Jag bär mitt personliga vittnesbörd om sanningshalten i alla de vittnesbörd jag har citerat. Jag vittnar om att människorna genom Jesu Kristi försoning skall uppstå till odödlighet samt, på villkor att de lyder Jesu Kristi evangelium, till evigt liv.

Jag vet att Jesus Kristus var Gud Faderns förstfödda andebarn; att han är Guds Enfödde Son i köttet; att, som skrifterna lär oss, han i andevärlden innan jorden var skapad stödde Faderns plan om dödligheten, döden, uppståndelsen och det eviga livet för människorna; att han pa Faderns uppdrag skapade denna jord; Gamla testamentets *Jehova*, "Adams och Noas Gud, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, Israels Gud, den Gud, om vilken profeterna i alla tidsaldrar har talat, alla länders och folks Gud, vilken skall regera på jorden som konungarnas Konung och herrarnas Herre". (James E Talmage, *Jesus Kristus*, siden 4.)

Han kom till jorden som barnet i Betlehem, avlad av Fadern, född av Maria. Det evangelium han lärde är det enda medel varigenom människorna kan uppfylla sin skapelses fulla matt. "Hans fläckfria liv i köttet" och hans "frivilliga död som ett helgat offer för människornas synder" samt hans seger över döden säkerställde uppståndelse och oföd-

lighet för alla människor samt, på de villkor han ställde upp, evigt liv. Jag bär mitt personliga vittnesbörd om dessa sanningar och vidare om att samme Jesus Kristus i sällskap med sin Fader på våren 1820 uppenbarade sig för Joseph Smith i en lund nära Palmyra, New York, i en av de mest storslagna syner som människorna någonsin fått. Profeten sade följande om den:

"När ljuset vilade på mig, såg jag två personer, vilkas glans och härlighet trotsa all beskrivning, stående över mig i luften. En av dem talade till mig, nämnande mig vid namn, och sade, pekande på den andre: *Denne är min älskade Son. Hör honom!*" (Joseph Smith 2:17)

Jesus är, som han sade, "världens liv och ljus" (L&F 10:70). "... Jesus Kristus är det namn, som är givet av Fadern, och det gives intet annat namn genom vilket människorna kunna bliva frälsta." (L&F 18:23.) Hans ande "giver ljus åt varje människa, som kommer till världen" och fortsätter att upplysa "varje människa i världen, som vill lyssna till Andens röst. ... var och en som hörsammar Andens röst kommer till Gud, ja, Fadern." (L&F 84:46-47)

Jag vittnar vidare om att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga — över vilken för närvarande president Harold B Lee, Herrens profet, presiderar — är Kristi Kyrka, grundad efter hans anvisningar, förlänad med hans auktoritet, och uppmanad av honom att undervisa om hans evangelium och förrätta dess frälsande förordningar, alltsammans i syfte att människorna skall kunna göra sig berättigade till de välsignelser, den glädje och den härlighet som placerats inom räckhåll för dem av Jesus Kristus, deras Herre och deras Återlösare. Jag bär vittnesbörd om allt detta i Jesu Kristi, vår Återlösares, heliga namn. Amen.

Kyrkans välfärd - några grundläggande principer

Marion G Romney

Bröder, ni som var på välfärdsmötet i morse hörde president Tanner säga att vi hade installerat ungefär 1.400 nya biskopar under förra året. Vi har därför ansett det klokt att säga något om det fundamentala i kyrkans välfärd. När jag talar till er skall jag citera ur handböcker och tal som givits tidigare Källorna är angivna i manuskriptet.

Kyrkans välfärd är ett närmande till helgelselagen — Herrens fullkomliga ekonomiska program. Om Enok och hans folk, vilka tillämpade detta fullkomliga program, står skrivet:

"Herren välsignade landet, och ... kallade sitt folk SION, emedan de voro av ett hjärta och ett sinne och bodde i rättfärdighet; och det fanns inga fattiga ibland dem.

... och se, Sion blev med tiden upptaget till himmelen ..." (Moses 7:17—18, 21)

Om de nephiter som överlevde omvälvningen i samband med Jesu korsfästelse och därefter levde enligt detta program säger uppteckningarna:

"I det trettiosjätte året var folket i hela landet, både nephiter och lamaniter, omvända till Herren, och det fanns inga tvister eller ordstrider ibland dem, utan alla människor handlade rättvist mot varandra.

De hade allting gemensamt ibland sig. Därför fanns det icke rika eller fattiga, trälar eller fria, utan de voro alla frigjorda och delaktiga i den himmelska gåvan.

Det kunde i sanning intet lyckligare folk finnas ibland alla de folk, som blivit skapade av Guds hand." (4 Ne 2—3, 16)

Grunden till Guds fullkomliga ekonomiska program är arbete. I Eden sade Herren till Adam:

"Emedan du har hörsammat din hustrus röst och ätit av det träd om vilket jag hade bjudit dig och sagt: Du skall icke äta därav; förbannad vare marken för din skull. Med vedermöda skall du nära dig av den alla dina livsdagar.

I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd, till dess du vänder åter till jorden ..." (Moses 4:23, 25)

Detta var inte ett anklagande dekret. Herren hämnades inte på Adam. Han satte helt enkelt Adam i en situation där han skulle behöva arbeta för att överleva.

Marken var förbannad på det sätt som föreskrevs för Adams skull, inte till hans nackdel. Hade Adam och hans avkomma kunnat leva utan att arbeta, skulle den mänskliga rasen aldrig ha överlevt. Lättja är ödeläggande.

Nyligen lade min sekreterare en artikel på mitt bord som handlade om ett experiment som utförts av National Institute of Mental Health. "Ett litet Eden för möss hade byggts. I detta placerades allt som kunde innefattas 'i en mus dröm om paradiset'. Mat, bostad ja allt fanns i rikligt mått. Man placerade fyra par möss där. Det fanns plats för 4.000 möss. Var 55 dag fördubblades befolkningen. Men när det fanns lite mer än 600 möss började saker och ting hända. Det var inte bara födelsetakten som började minska, utan stora problem uppstod i mussamhället ... Mössen blev lata. Många verkade mycket betryckta och somliga oerhört irriterade. Deras uppförande blev helt oforutsagbart. De slutade att bygga bon. En del av mossen borjade ata upp varandra!

Den planerade musbefolkningen steg aldrig till 4.000. De hade nått lite mer an halva den siffran när fortplantningen tog fullstandigt slut Mussamhallet blev en emotionell mobb!

Befolkningen i mus-Eden har nur sjunkit till lite mer än 600. Inga nya musungar fods. Mussamhället ar dömt till undergång. Och inte en enda mus visar intresse av att radda sitt

forsvinnande paradis." (Lon Woodrum, *Applied Christianity*, sept 1973, s 28—30)
Lattja är lika förödande för människor som för möss.
"Ge människor allt vad de ber om utan att göra några krav på ansträngningar från deras sida, så kommer de att försjunka till en okontrollerbar mobb!" (Ibid)
Denna läxa löper som en röd tråd genom historien. "Min erfarenhet har lärt mig", sade president Brigham Young, "och det har blivit en princip för mig att det aldrig är någon fördel att ge och ge till någon man eller kvinna pengar, mat, kläder eller någonting annat, om de är i stånd att arbeta och förtjäna det som de behöver . . . Detta är min princip och jag försöker handla därefter. Att göra annorlunda skulle tillintetgöra vilket samhälle som helst i världen och göra människor till lättingar." (*Discourses of Brigham Young*, 1925 uppl, s. 422)
Herren själv sade då han uppenbarade evangeliet i denna tidshushållning:
"Du skall icke vara lättjefull, ty den som är lat skall icke äta en arbetares bröd, ej heller bära hans kläder." (L&F 42:42)
Och till missionärerna sade han: "Du skall icke bortslösa din tid . . ." (L&F 60:13)
"Sions invånare", tillade han, ". . . skola komma ihåg sina arbeten med trofasthet, ty Herren skall komma ihåg den late." (L&F 75:29)
Till slut sade han:
"Envar skall vara flitig i allt. Lättingen skall icke hava någon plats i kyrkan, om han icke omvänder sig och förbättrar sin väg." (L&F 75:29)
Vi kan kanske med rätta säga beträffande tillämpandet av detta påbud detsamma som president Brigham Young sade om tiondebetalningen:
"De säger att vi utestänger människor från kyrkan för att de inte betalar tionde. Det har vi ännu aldrig gjort, men det borde vara så. Gud är inte med dem." (*Discourses of Brigham Young*, 1925 uppl, s. 274)
Tänk på det, ni som har problem med att betala tionde. "Gud är inte med dem."

I enlighet med föregående principer och instruktioner ". . . måste välfärdsarbetarna uppriktigt lära och uppmana kyrkans medlemmar att vara självförsörjande i sin förmågas fulla utsträckning. Ingen sann sista dagars helig kommer, så länge han är fysiskt i stånd, att frivilligt lägga sin försörjningsbörda på någon annan. Så länge han kan, under den Allsmäktiges inspiration och med sitt eget arbete, kommer han att försörja sig själv med livets nödvändigheter. Vi får aldrig glömma dessa principer när vi administrerar kyrkans välfärdsprogram. Det står klart att ingen människa bör bli en belastning på det allmänna (eller på kyrkan) då hans eller hennes släktingar är i stånd att dra vård om honom eller henne. Varje hänsynstagande till släktskap, rättvisa, det allmänna goda och även humaniteten själv, kräver detta. Därför kommer alla kyrkans välfärdsarbetare att uppmana att de behövande tas om hand av sin släkt, om de har tillräckligt med medel för att göra detta. Om släktingar som är medlemmar i kyrkan vägrar göra detta, bör saken rapporteras till biskopen i det ward där sådana släktingar bor." (*Welfare Plan Handbook*, 1952, s 2)
Detta sista uttalande godkändes av första presidentskapet i kyrkan för många år sedan. Vi får inte glömma eller inte bry oss om våra familjeskyldigheter i detta avseende.
Paulus skrev till Timoteus och sade: "Men om någon icke drager försorg om sina egna, först och främst om sina närmaste, så har denne förnekat sin tro och är värre än en otrogen." (1 Tim 5:8)
Till kyrkan i denna tidhushållning gav Herren följande lag:
"Kvinnorna kunna fordra sitt uppehälle av männen tills dessa äro tagna hädan . . .
Alla barn kunna fordra att föräldrarna skola försörja dem, tills de hava uppnått myndig ålder." (L&F 83:2, 4)
Trots att var och en av oss är under gudomlig befallning att arbeta och försörja oss och våra familjer kan de olika omständigheter under vilka vi lever göra det omöjligt för alla kyrkans medlemmar och familjer att alltid vara självförsörjande.
Innan kyrkan hade varit organiserad ett år gjorde Herren det fullkomligt klart att sådana fattiga, det vill säga de som trots sina ansträngningar och familjernas hjälp inte kan försörja sig, skall tas om hand av kyrkan.

"För eder frälsning giver jag eder ett bud, ty jag har hört edra böner. De fattiga hava klagat för mig, de rika har jag gjort, allt kött är mitt, och jag har intet ansende till personen. Jag säger eder: Varen ett, ty om I icke ären ett, ären I icke mina."

Vi har hört detta citerats, och det med rätta, med betoning på att vara *ett* i många avseenden, men när detta gavs talade Herren om de fattiga och de rika. Han fortsatte:
"Nu giver jag kyrkan här ett bud, att vissa män i den skola utses och . . . de skola hava tillsyn över de fattiga och nödlidande och betjäna dem med vad de behöva, så att dessa icke skola lida nöd." (L&F 38:16, 27, 34—35)
Han upprepade därefter de heligas plikt att ta hand om de fattiga.
I den uppenbarelse som Herren talade om som "min kyrkas lag" sade han:
"Du skall komma ihåg de fattiga och helga det av dina ägodelar, som du bör dela med dem till deras stöd . . . När du giver åt de fattiga av dina ägodelar giver du åt mig . . ." (L&F 42:30—31)
Senare sade Herren:
"Se, jag säger eder, att I måsten besöka de fattiga och nödlidande och lindra deras nöd . . ." (L&F 44:6)
Ännu senare:
"Ve eder, I rika, som icke viljen giva edra ägodelar åt de fattiga, ty edra rikedomar skola fräta edra själar, och på hemsökelsens, domens och vredens dag skolen I klaga: Skördetiden är förbi, sommaren är till ända, men min själ är icke frälst." (L&F 56:16)
Och när han gav instruktioner beträffande den Förenade orden sade Herren:
"Om någon därför tager av det överflöd som jag har berett, och icke delar med sig därav åt de fattiga och nödställda enligt mitt evangeliums lag, skall han upplyfta sina ögon i helvetet och plågas med de ogudaktiga." (L&F 104:18)
I ljuset av dessa lärdomar tycks det mig som att varje medlem i kyrkan och i synnerhet varje prästadömsbärare som önskar

frid och glädje här och evigt liv härefter bör ge rikligt av sitt uppehälle till de fattiga.
Medan alla kyrkans medlemmar är ombedda att ge, är biskopen Herrens auktoriserade representant när det gäller att administrera kyrkans hjälp till de fattiga. Om denna aspekt av kyrkans välfärd vill jag citera president Clark:
"Enligt Herrens ord skall biskopen vara den enda som har ansvaret att hjälpa de fattiga i kyrkan . . . Det är hans plikt, och hans enbart, att besluta till vem, när och hur samt hur mycket hjälp skall ges någon medlem i hans ward från kyrkans fonder och som wardshjälp . . .
Den hjälp som ges av biskopen är annorlunda den hjälp som ges av andra organisationer och föreningar.
Hjälp från samhället ges huvudsakligen på grund av politiska, sociala eller ekonomiska hänsyn. Moraliska och andliga hänsyn spelar en sekundär roll. Statens välfärd, inte individens uppbyggande, är normen . . .
Hjälp från privata, icke-kyrkoanslutna organisationer och individer är ofta motiverade av de högsta hänsyn . . . Men vid detta slags givande är det ofta så att betoningen ligger på givaren snarare än mottagaren . . .
Men den hjälp som ges av biskopen är helt annorlunda detta . . .
För det första har kyrkan uttryckligen och direkt blivit befalld att ta hand om sina fattiga och nödlidande. Biskopen har fått ansvaret att genomföra detta och han har alla rättigheter, privilegier och funktioner som är nödvändiga därtill.
För det andra har normen för vården blivit anvisad. Biskopen har blivit tillsagd följande (av Herren): 'Att hava uppsikt över Herrens förrådshus, att mottaga kyrkans medel . . . att hjälpa dem med vad de behöva . . .' (L&F 72:10—11)" (Opublicerad artikel av president J Reuben Clark jr om biskoparnas och Hjälpföreningens roll, 9 juli 1941)

Vid administrering av hjälp till den behövande måste biskopen alltid hålla i minnet att när han gör det är han Herrens företrädare och att Herren har sagt:
"Och det är min avsikt att sörja för mina heliga . . . Dock skall det ske på mitt eget sätt, och se, detta är sättet på vilket jag, Herren, beslutat att sörja för mina heliga, så att de fattiga må upphöjas, emedan de rika skola bliva ödmjuka." (L&F 104:15—16)
Biskoparna får aldrig glömma att enda sättet för de fattiga att bli upphöjda är att de skall ges tillfälle att arbeta, och få krav på sig att arbeta, för att få hjälp. De skall arbeta enligt sin förmåga för det som de erhåller. Mottagarens värdighet och självrespekt måste bevaras.
Vi kommer att ha tagit ett stort steg framåt i Herrens fullkomliga ekonomiska program då (1) var och en bidrar till kyrkans välfärd i samma anda som änkan som gav sin skärv; (2) alla arbetar individuellt för att försörja sig och påta sig sitt familjeansvar i detta avseende; (3) när den som får hjälp genom biskopens förrådshus önskar, och får möjlighet till att arbeta; för när allt kommer omkring är det verkliga syftet med att ta hand om de fattiga och nödlidande i enlighet med Herrens plan inte bara att ge timlig hjälp utan att frälsa själar.
"Biskopens roll i allt detta är prästadömets regel — en regel om vänlighet, barmhärtighet, kärlek /och/ rättfärdighet." (Opublicerad artikel av president J Reuben Clark jr om biskoparnas och Hjälpföreningens roll, 9 juli 1941)
"Ingen makt, intet inflytande kan eller bör göra sig gällande i kraft av prästadömet utom genom överbevisning, långmodighet, mildhet, saktmod och oskrymtad kärlek,
genom godhet och sann kunskap, som storligen utvidgar själen, utan skrymteri eller svek." (L&F 121:41—42)
Må Gud välsigna oss att utföra detta stora tjänande beder jag i Jesu Kristi namn. Amen.

Motstånd för att stärka oss

Eldred G Smith

Innan denna jorden bildades blev i himlarna planen för detta jordeliv förklarat för oss alla. Vi var då endast andlig avkomma till vår Fader och Moder i himmelen.
Vi erfor då att genom erfarenheter i detta jordeliv skulle vi få tillfälle att genomgå samma slags erfarenheter som de har gjort och kunna bli som de är.
Skrifterna säger oss att vi alla ropade av glädje över dessa härliga nyheter.
Vi fick också veta att för att vi skulle kunna nå sådana höga mål, måste vi befinnas sanna och trofasta i allt och motstå de prövningar och svårigheter som Satan skulle utsätta oss för. Trots alla varningar är jag säker på att vi ändå var ivriga att få komma till denna jord.
Adam och Eva var de första som kom. De gavs handlingsfrihet utan förmåga att skilja rätt från fel, vilken förmåga de fick sedan de hade tagit del av frukten från "kunskapens träd på gott och ont . . ." (Moses 3:17)
Till följd därav förklarade Herren för Adam: ". . . förbannad vare *marken för din skull* . . ." (Moses 4:23; kursiveringen tillagd) Vi hör ofta sägas att Adam blev förbannad för att han tog del av den förbjudna frukten. Skrifterna säger att "marken" blev förbannad, inte Adam. Herren tillade "för din skull". Detta betyder till nytta för honom och även till nytta för dig och mig.
Adam och Eva hade varit i ett tillstånd av stagnation, inget framåtskridande — ingen tillväxt — ingen fortplantning. Utan någon ändring skulle de ha förblivit i det tillståndet för alltid. Det var nödvändigt att en ändring skulle äga rum. Denna ändring innebar att Adam och alla hans efterkommande måste *arbeta* och övervinna hinder för att få livets nödvändigheter.

Sedan Adam och Eva drivits ut ur Edens lustgård, kom en Herrens ängel och förklarade evangeliets plan för dem. Han förklarade livets och frälsningens plan. Han berättade för dem om en Frälsare som skulle komma och återlösa hela mänskligheten så att alla skulle kunna återvända till vår Fader i himmelen.

I Moses bok läser vi: "Hans hustru Eva hörde allt detta och gladde sig och sade: Om det icke vore för vår överträdelse, skulle vi aldrig hava haft säd och skulle aldrig hava haft kunskap om gott och ont och känt glädjen över vår återlösning och det eviga livet, som Gud giver till alla de lydiga." (Moses 5:11)

Moderna uppenbarelser säger: "Människobarnen måste frestas av djävulen, eljest kunna de icke vara självständiga varelser, ty om de aldrig smakade något bittert, kunna de icke urskilja det söta." (L&F 29:39)

Så är det med oss idag, vi måste också ha det bittra för att känna det söta. Ibland tycker någon av oss att vi har det bittra, men inte tillräckligt av det söta. Detta är normalt. Vi har alla prövningar i livet för att *stärka* oss. Var och en av oss tror att han har de svåraste prövningarna. Det kanske är så att de är svårast bara därför att de är svårast för just dig. Diamanten blir vackrare och värdefullare med slipning. Stål blir hårdare och värdefullare genom härdning. Likaså bygger motstånd upp människans karaktär.

Allt framåtskridande sker genom övervinnelse av en motståndskraft. Lehi sade till sin son Jacob: "Ty det måste vara så, att det finnes en motsats till allting . . ." (2 Ne 2:11)

"Adam föll på det människorna skulle bliva till, och människorna äro till för att hava glädje." (2 Ne 2:25)

"Gud . . . skall helga dina lidanden till ditt bästa." (2 Ne 2:2)

Motstånd är alltså gott för oss så länge vi inte söker det för dess egen skull.

Detta påminner mig om ett av president Lees favorituttryck: "Det är naturligtvis rätt att dra upp kon ur leran på söndagen, förutsatt att man inte knuffat dit den på lördagen."

Henry Kaiser, stålindrustriman, sade att om man vill ta reda på vilka som är ledare, så skall man lasta på dem arbete, mycket arbete. Då får man veta vilka som är ledare.

Det kan vara just det som Herren gör med oss. Han försöker också utveckla ledare.

Jag kommer ihåg en mässingsplakett jag hade på väggen i mitt rum när jag var mycket yngre. Den föreställde en luffare som tog sig över ett staket. En bit av byxbaken fattades. Nedanför stod en bulldog med den felande tygbiten mellan tänderna. Texten löd:

Det är enkelt att le
när livet är lätt.
Konsten är att se
till att man lever rätt
när allting tycks gå fel.

Gud skulle vara orättvis om han skulle släppa Lucifer lös för att fresta människan utan att ge henne hjälp att övervinna frestelserna. Gud kommer inte låta Satan ha makt över en, fresta en över den förmåga Han ger en, om man *söker* och accepterar hans hjälp.

I begynnelsen undervisade en Herrens ängel Adam och Eva. Han instruerade dem i allt så att de skulle känna till Herrens vilja.

Jag tror att det är likadant idag. Vi måste studera skrifterna, lära oss vad Herrens plan är för oss. Vi måste lära oss följderna av lydnad och olydnad. Han har givit oss profeter och lärare i varje tidshushållning för att lära oss Guds vilja beträffande oss. Han har givit oss skrifter — Bibeln, Mormons bok och nutida uppenbarelser. Han har återställt evangeliet med prästadömets fullhet. Han har givit oss den Helige Anden som uppenbarar för oss Faderns och Sonens vilja för att upplysa oss i all sanning. Han har givit oss tempel och nycklarna att officiera i förordningarna däri.

Profeten Joseph Smith har sagt: "Åt eder skall Gud genom sin helige Ande, ja, genom den Helige Andens outsägliga gåva, giva kunskap, vilken icke sedan världens begynnelse har blivit uppenbarad förrän nu,
vilken våra förfäder längtansfullt förväntade skulle uppenbaras i de yttersta dagarna, vilka av änglarna utpekats för deras sinnen såsom förbehållna deras härlighets fullhet." (L&F 121:26—27)

Detta betyder att våra förfäder kom före oss till nytta för oss med ett löfte att vi skulle göra dem tjänster.

Ja, Herren kommer att hjälpa oss, om vi gör vår del. Vi måste göra något mer än bara motstå Satan. Vi måste tjäna våra medmänniskor. Gör du din del?

Gud har sagt: "Ty se, mitt verk och min härlighet är att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan." (L&F 1:39)

Kom ihåg att denna värld skapades och all utveckling på jorden från Adam till vår tid åstadkoms huvudsakligen för *dig* lika mycket som för någon annan.

Kristus kom för att försona för *dig*.

Evangeliet återställdes för *dig*.

Herren kommer att besvara *dina* böner.

Gud bryr sig om *dig*, för *du* är en son eller dotter till Gud.

Det är sant att var och en av oss har ett speciellt liv att leva och olika uppgifter att fylla. Somliga uppgifter är viktigare än andra, men du — en son eller dotter till Gud — är precis lika betydelsefull för Gud som någon annan.

Jag tycker att den hymn som skrevs av William Clayton är lika viktig för vår uppmuntran idag som den var för pionjärerna.

"Kom, kom Guds folk, ej kamp och möda räds,
blott med fröjd framåt drag!
Fast lång och svår dig resan syns,
dock gläds, nåd du får, ny var dag.
Långt bättre är att jaga bort
bekymmer, kval av varje sort,
gör så, och fröjdas må var själ:
Allt är väl! Allt är väl!
Sörj ej och tänk din väg är svår att gå,
så ej är, dagen gryr.
Hur kan en gång du segerns krona få,
om du fegt striden skyr?
Omgjorda dig, tag mod igen,
vår Gud de sina bistår än,
och snart vi jubla få med skäl:
Allt är väl! Allt är väl!
Hymner, nr 81

Må Herren välsigna var och en av er att uppnå ert mål i livet, beder jag i Jesu Kristi namn. Amen.

Vägen till evigt liv

Delbert L Stapley

Jag känner mig säker på, bröder och systrar, att vi är mycket tacksamma för det ypperliga och passande budskap som president Lee givit denna förmiddagssession av konferensen. Han gav uppmuntran och råd till oss alla att vandra uppriktigt inför Herren och hålla hans lagar och bud. Det är det enda sätt varpå vi kan finna vägen till det eviga liv som Gud har i beredskap till sina trofasta barn. Ja, vår Gud har givit detta löfte: ". . . Om du håller mina bud och är ståndaktig intill änden, skall du hava evigt liv, vilken gåva är den största av alla Guds gåvor." (L&F 14:7)

"Se, den som äger det eviga livet är rik." (L&F 6:7) Mycket få människor ger tillräcklig eftertanke åt det eviga livet. Men ändå är det något som var och en av oss borde hålla främst i våra tankar och hjärtan. Som barn till Gud har vi inte råd att glömma vårt ursprung och vårt mål om vi önskar det celestiala rikets härlighet.

Genom uppenbarelse har Gud givit människorna evangeliets plan till frälsning och upphöjelse för människorna att leva efter. Evigt liv betyder Guds liv, som han hoppas få dela med alla sina barn. Men vi har frihet att handla som vi vill. "De äro fria att välja frihet och evigt liv genom den stora medlingen för alla människor eller att välja fångenskap och död förmedelst djävulens fångenskap och makt, ty han strävar efter att göra alla människor olyckliga, liksom han själv är." (2 Ne 2:27)

Det första steget på vägen till evigt liv är dopet. Vår Frälsare visade sitt exempel då han gick ned i vattnet med Johannes döparen, som var bemyndigad av Gud att döpa Jesus genom nedsänkning. Detta utgör ett dopsmönster för alla människor att följa.

Aposteln Paulus lärde att det finns "en Herre, en tro, ett dop". (Ef 4:5)

Kristus är denne ende Herre, evangeliets plan som han predikade är denna enda tro och hans dop genom nedsänkning är detta enda dop.

Nephi, en av profeterna i Mormons bok, uttryckte det på följande sätt: "Porten genom vilken I skolen inträda är nämligen omvändelse och dop med vatten, och sedan kommer edra synders förlåtelse genom eld och genom den Helige Anden.

Då ren I på den raka och smala stigen, som leder till evigt liv . . ." (2 Ne 31:17—18)

"Gån in genom den trånga porten", sade vår Herre, "ty . . . den port är trång och den väg är smal, som leder till livet, och få äro de som finna den." (Matt 7:13—14)

Kristus gjorde följande bestämda uttalande: "Jag är vägen och sanningen och livet; ingen kommer till Fadern utom genom mig." (Joh 14:6) Om vi tror på Kristus och hans mission kan vi inte ignorera honom och ändå få evigt liv. Frälsaren gav sitt liv som ett försoningsoffer för världens synder och öppnade sålunda dörren för människan som genom trofasthet kan få evigt liv och upphöjelse.

Dock är omvändelse och dop enbart tillräckligt för att man skall kunna vara säker på att få evigt liv. För att få upphöjelse i Guds rike måste en person till fullo lyda den celestiala lagen. (Se L&F 76:50—70)

Somliga människor tror felaktigt att om de mottar alla evangeliets förordningar kommer de, oavsett överträdelser, att ärva vår Guds celestiala boningar. Vilket hemskt uppvaknande väntar sådana felaktigt tänkande individer. ". . . ty Herren kan ej betrakta synd med den allra minsta grad av överseende." (Al 45:16)

Lyssna till Nephis lärdomar i detta ämne: "Ja, många skola säga: Låtom oss äta, dricka och vara glada, ty i morgon skola vi dö, och det skall gå oss väl.

Och många andra skola säga: Låtom oss äta, dricka och vara glada men låtom oss dock frukta Gud — han urskuldar den som gör en liten synd. Ja, ljugen litet, dragen fördel av en för hans ords skull, gräven en grop för eder granne, ty det gör intet till saken. Gören allt detta, ty i morgon skola vi dö och om så är, att vi befinnas skyldiga skall Gud tilldela oss några få rapp och till sist skola vi bliva frälsta i Guds rike.

Ja, många skola på detta sätt framställa falska, tomma och dåraktiga läror och vara uppblåsta i sina hjärtan samt försöka att djupt dölja sina rådslag för Herren. Deras gärningar göras i mörker." (2 Ne 28:7—9)

Vi får inte falla för människornas missledande uppfattningar och dåraktigt bryta mot Guds lagar och sålunda förlora vårt tillfälle till upphöjelse. Jesus sade:

"Icke kommer var och en in i himmelriket, som säger till mig: 'Herre, Herre,' utan den som gör min himmelske Faders vilja." (Matt 7:21)

En person som allvarligt söker evigt liv måste undvika frestelsernas och syndens fallgropar. Han går aldrig säker från att begå synd om han inte till fullo förberett sig och bestämt vilken kurs han skall ta *innan* frestelserna kommer till honom.

Det finns två stora motsatta krafter i arbete i världen. Den ena är ondskans kraft som tar bort människans fria vilja, förstör friheten och gör människan till Satans efterföljare, vilket endast kan leda till olycka i livet och evig misär. Den andra är Guds kraft. Detta är kraften att göra gott, att leva rättfärdigt, att åtnjuta handlingsfrihet och vara modig, trofast efterföljare till Kristus som är den ende genom vilken frälsning och upphöjelse är garanterad.

Vi bör avgöra på vilkens sida vi är och sedan ha mod att trots onda lockelser trofast stanna kvar på Herrens sida.

Vi kan inte blanda ont med gott och nå vår himmelske Faders eviga boningar. Vår plikt är att ständigt utföra rättfärdiga handlingar. Herren har sagt att ljus och sanning, som är Guds ord, skyr den onde. (Se L&F 93:37) Utan ljus och sanning i våra liv är vi underställda Satans krafter.

Vi måste alltid vara medvetna om de sataniska härskarornas bedrägliga tjänare. Satans strategi går ut på att fånga mänskligheten i hans kraftiga snaror. Bland dessa mest märk-

bara snaror är apati, likgiltighet, omoral, narkotika, girighet efter pengar, oärlighet och korrumption.

Frälsaren lärde sina lärjungar: "Ingen kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mamon." (Matt 6:24)

Detta kan uttryckas på ett annat sätt. Man kan inte tjäna både Gud och Satan. Livet är en verklig utmaning, men eftersom vi är välsignade med gudagivna krafter kan vi övervinna varje strategi och hinder som Satan må placera i vår väg. Vägen till evigt liv är kanske inte lätt att följa med alla de världsliga lockelserna runt omkring oss, men när vi tänker på de belöningar och välsignelser vi får om vi vandrar på den smala stigen är det värt varje offer vi gör.

Alma lärde sitt folk att detta livet är den tid då människorna bör utföra sitt arbete och förbereda sig för evigheten. Han varnade dem som skjuter upp sin omvändelse: "I kunnen ej, när I befinnen eder vid denna fruktansvärda vändpunkt säga: Jag vill omvända mig, jag vill återvända till min Gud. Nej! I kunnen icke säga så, ty samma ande, som är i besittning av edra stofthyddor den stund I gån ut ur detta liv, samma ande har makt att taga dem i besittning i den eviga världen.

Se, om I haven uppskjutit eder omvändelses dag ända till döden, se, då haven I blivit underkuvade av den ande, som tillhör djävulen . . . Därför har Herrens Ande dragit sig bort ifrån eder och har icke rum i eder . . ." (Al 34:34—35)

Vi behöver den Helige Andens ständiga sällskap. Utan detta är vi berövade dess andliga vägledning och förlorar vår känsla för de eviga värdena och driver längre bort i otro och onda handlingar.

Herren är missnöjd med dem som inte omvänder sig från sina onda gärningar, sin stolthet, sina begärelser och alla de avskyvärda ting som håller dem borta från det eviga liv som han har erbjudit dem. (Se L&F 98:20)

"Men så mycket kan jag säga eder, att om I icke given akt på eder själva och edra tankar, ord och gärningar samt iakttagen Guds bud och förbliven I tron på det som I haven hört angående vår Herres tillkommelse ända till edert livs slut, så måsten I förgås. Och nu, o människa, minnes detta, och gå ej förlorad." (Mos 4:30)

Inbjudan till evigt liv gäller alla som är villiga att betala priset. Herren har sagt: "Ja, välsignade äro de vilka . . . hava åtlytt mitt evangelium, ty de skola belönas med jordens goda, och . . . de skola även krönas med välsignelser ovanifrån . . . Detta skola de få, som äro trofasta och flitiga för mig." (L&F 59:3—4)

Att ingå i heliga förbund med Gud och påta sig skyldigheter är inte allt som krävs. Nephi sade: "Och nu, mina älskade bröder, vill jag spörja eder, om allt är gjort genom att I haven beträtt den raka och smala stigen? Se, jag säger eder: Ingalunda! Ty I skullen icke hava hunnit så pass långt, om det icke hade skett genom Kristi ord med orubbad tro på honom och fullkomlig förtröstan på hans förtjänst, som är mäktig att frälsa. Därför måsten I sträva framåt med ståndaktighet i Kristus och hava ett fullkomligt klart hopp samt kärlek till Gud och alla människor. Om I så sträven framåt och glädjen eder i Kristi ord samt uthärden intill änden, se, så säger Fadern: I skolen hava evigt liv." (2 Ne 31:19—20)

Vi får inte lättjefullt stå vid sidan och endast vara en intresserad åskådare i stället för en deltagande medlem och ändå erhålla det eviga livets välsignelser. Det är vår plikt att få ett vittnesbörd som ändrar och förbättrar våra liv för alltid.

Det eviga livets gåva kan inte erhållas utanför den kyrka som upprättats av Fadern och Sonen. Den kyrka som grundades av Kristus i tidens mitt blev föremål för avfall efter apostlarnas död och förföll genom falska lärdomar, ändrade förordningar och förlust av gudomlig auktoritet. Samma förhållanden rådde under den mörka medeltiden. Det krävdes en ny evangelieutdelning — återställelsen av Kristi kyrka till jorden. Jag vittnar om att denna återställelse skedde år 1830 genom profeten Joseph Smith.

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga står fast på de eviga sanningarnas gudomliga principer. Den fyller sina medlemmars timliga och andliga behov. Den liberaliserar inte sina normer och inte heller Kristi lärdomar. Mormonismen växer tack vare sin disciplin. De gammalmodiga dygderna ärlighet, integritet, moral och pålitlighet är gudagivna normer att efterleva. Tyvärr håller dessa egenskaper snabbt på att försvinna i världen och ogudaktigheten ökar.

Jag bär vittne om att det finns ett framtida liv som lovar mycket åt de trofasta av Guds barn. Det är dags för alla människor att åter vända sig helt till Gud. Vår tillit till och tro på honom förvissar oss om hans skyddande vård och ledande inflytande, som skall leda oss, om vi är trofasta, till hans heliga närhet.

Jag hoppas, bröder och systrar, att vi alla kommer att vara värdiga denna underbara gåva och välsignelse. Jag vet att Gud lever. Jag vet att detta är hans kyrka. Jag vet att den leds genom gudomlig inspiration. Vi är storligen välsignade som har en levande profet i vår älskade Harold B Lee. Han är en stor person och en som vi kan beundra, respektera och se upp till och få lärdomar, råd och vägledning. Må Gud välsigna oss att vara trofasta alla de förbund och skyldigheter vi påtagit oss gentemot Honom, beder jag i Jesu Kristi namn. Amen.

Ingen större ära: Kvinnans roll

N ELDON TANNER

Jag känner denna morgon att jag vill bära vittnesbörd för världen att jag vet att Jesus är Kristus, den levande Gudens Son, som kom och gav sitt liv för oss. Han korsfästes trots att han gav oss livets och frälsningens plan. Tack vare hans uppståndelse är det möjligt för oss att få njuta av evigt liv. Guds profeter har alltid blivit förföljda, och många av dem har dödats när de undervisade om Herrens ord. Vilken allvarlig situation att begrunda!

Jag vill också bära mitt vittnesbörd för er att hans kyrka med evangeliet i dess fullhet, har återupprättats genom en av hans utvalda profeter; att Jesu Kristi kyrka finns här på jorden i våra dagar; och att Jesus leder sin kyrka genom en levande profet, Harold B Lee. Jag vill be människor överallt att lyssna till Herrens ord så som det ges till oss genom profetens röst till frälsning för alla människor. Ignorera det inte, förhåna det inte, och försök inte tillintetgöra det.

I dag skulle jag vilja tala om kvinnans roll i denna kyrka, där vi har en så stor skara underbara kvinnor – hustrur, mödrar och ensamstående kvinnor som ägnar sig åt Herrens verk och åt att tjäna sina medmänniskor. De har samröre med Hjälpföreningen, den huvudsakliga organisationen för kvinnor; med Primär, där våra barn får undervisning; med Söndagsskolan, där alla medlemmar får undervisning i evangeliet; med GUF (Gemensamma utbildningsföreningen), som är aktivitets- och sällskapsorganisationen för ungdomar och vuxna; och våra kvinnor tjänar med hängivenhet och skicklighet i diverse andra ämbeten.

När jag hade diskuterat affärer med några män häromdagen, tog samtalet en mera personlig och informell vändning när en av männen sade: "Jag har den underbaraste hustrun i hela världen." En annan sade: "Det är vad *du* tror. Jag tror att *jag* har den bästa." En tredje man sade: "Är det inte en stor välsignelse att ha en hustru man älskar, som älskar en, som är en god mor och husmor, med höga ideal, som tror på Gud och vill hjälpa sin familj att acceptera och leva efter lärdomarna i Jesu Kristi evangelium?"

Vilken kvinna kan önska sig en högre lovsång eller hyllning än den som kommer från en uppskattande och älskande make? Världens bifall och vördnadsbetygelser bleknar bort i jämförelse med godkännandet från Gud och uttrycken för kärlek och uppskattning som kommer från hennes nära och käras hjärtan och läppar.

Ända från begynnelsen har Gud klargjort att kvinnan är en mycket speciell person, och han har också mycket tydligt angett hennes ställning, plikter och bestämmelse i den gudomliga planen. Pauius sade att mannen är Guds avbild och återspeglar hans härlighet, och att kvinnan återspeglar mannens härlighet, och vidare att varken kvinnan är till utan mannen eller mannen utan kvinnan. (Se 1 Kor 11:7, 11.) Ni lägger märke till att Gud med avsikt nämns i samband med detta storartade kompanjonskap, och vi får aldrig glömma att det är en av kvinnans största privilegier, välsignelser och möjligheter att vara likställd partner med Gud och sätta hans andebarn till världen.

Det är ett stort bekymmer för alla som förstår detta härliga begrepp att Satan och hans anhängare använder sig av vetenskapliga argument och gudlös propaganda för att locka bort kvinnorna från deras huvudsakliga ansvar som hustrur, mödrar och husmödrar. Vi får höra så mycket om kvinnans frigörelse, oberoende, sexuell frihet, födelsekontroll, abort och annan försåtlig propaganda som förringar moderskapets roll. Allt detta är Satans sätt att förstöra kvinnan, *hemmet och familjen – samhällets grundenhet.*

De effektiva hjälpmedlen omfattar användningen av radio, television och tidningar där pornografin överflödar och där kvinnor förnedras och skamligt utnyttjas som sex-symboler – sexexploatering kallas det av en del. Oanständiga kläder, narkotika och alkohol utkräver dagligen en oerhörd tribut genom att förinta dygd och kyskhet och till och med liv. Med moderna elektroniska kommunikationsinstrument och snabba transportmedel är det mycket mera som hörs över hela världen av många flera människor vad som vore möjligt på annat sätt, och det har sin försämrande inverkan och effekt.

Ja, pornografi, narkotika och alkohol är tillgängliga för unga och gamla i oroande grad, och de förstör de moraliska värderingarna och försämrar sinnet och tankeprocesserna hos dem som dukar under för dessa djävulska försåt.

President Dallin Oaks vid Brig-

ham Young University sade nyligen till studentkåren: "Vi är omgivna av litteratur som främjar olagliga sexuella förbindelser i tryck och på duk. Undvik den för ert eget bästa. Pornografiska eller erotiska berättelser och bilder är värre än smutsig eller förorenad mat. Kroppen har en försvarsmekanism som befriar den från ohälsosam mat, men hjärnan utspyr inte smuts. När det en gång lagrats där kommer det alltid att kunna återkallas och slunga ut sina perversa bilder i hjärnan, och på så sätt dra bort er från det sunda i livet."

Det är så viktigt att våra unga flickor håller sig rena från sådan nedsmittning. Dagens flickor blir morgondagens kvinnor, och det är nödvändigt att de förbereder sig för denna roll. Kan ni föreställa er vilken slags värld vi skulle få i framtiden om dagens flickor försvagas moraliskt till en sådan grad att dygd inte lärs i deras hem och om deras barn, om de skaffar några, inte fostras inom väggarna till hem som helgats av äktenskapets heliga lagar?

Äktenskapet är instiftat av Gud, och vi måste göra allt vi kan för att stärka banden som binder, stärka våra hem, samt bereda oss genom ett föredömligt leverne för att undervisa våra barn om Guds vägar, vilket är det enda sättet för dem att få lycka här och evigt liv hädanefter.

När vi räknar upp de många viktiga ansvarsuppgifter en kvinna har i samband med sina plikter som hustru, mor, husmor, syster, käresta eller god nästa, borde det vara uppenbart att dessa fordrande ansvarsåligganden kan tillfredsställa hennes behov att ge uttryck för sina talanger, sina intressen, sin skapande förmåga, sin hängivenhet, sin energi och sina färdigheter, som så många försöker tillgodose utanför hemmet. Det är omöjligt att uppskatta det varaktiga, goda inflytande som en kvinna kan ha i någon av dessa roller. Låt mig påminna oss alla om hennes förnämsta plikter. Som jag nämnde tidigare är hon först och främst likställd partner med Gud för att sätta hans andebarn till världen. Vilken underbar tanke! Ingen större ära kan ges. Med denna ära kommer det enorma ansvaret att älska och sköta dessa barn så att de kan lära sig sin plikt som medborgare och vad de måste göra för att kunna återvända till sin himmelske Fader. De måste läras att förstå Jesu Kristi evangelium och att acceptera och leva efter hans lärdomar. När de förstår meningen med livet, varför de är här och vart de är på väg, så får de en orsak till att välja det rätta och undvika Satans frestelser och stötar. Han är så ytterst verklig och fast besluten att förgöra dem.

En mor har mycket större inflytande över sina barn än någon annan, och hon måste förstå att varje ord hon säger, varje handling, varje svar, hennes attityd, till och med hennes yttre och sätt att klä sig påverkar hennes barns och hela familjens liv. Det är medan barnet är hemma som det av sin mor får de attityder, förhoppningar och trosuppfattningar som avgör vilket slags liv det kommer att leva och vilka bidrag det kommer att ge samhället.

President Brigham Young uttryckte tanken att mödrar är de verksamma instrumenten i Försynens hand, och är maskineriet som ger hela människan entusiasm och iver, samt leder människors och nationers öden och liv på jorden. Han sade vidare: "Låt mödrarna i alla länder lära sina barn att inte föra krig, så skulle barnen inte växa upp och ge sig in i det." (*Discourses of Brigham Young,* sidan 199.)

När Herren Gud sade: "Det är icke gott, att mannen är allena. Jag vill göra åt honom en hjälp . . .", så menade han just det, och förde så fram Eva till Adam. (1 Mos 2:18.) Vi får lära oss att en man skall överge sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och att de skall vara ett kött, och på detta sätt beskrivs förhållandet som bör råda mellan man och hustru. (1 Mos 2:24.) Det sägs att bakom varje god man står det en god kvinna, och jag har erfarit och lagt märke till att detta i allmänhet stämmer.

Det är intressant att lägga märke till att när företagsledare söker nya anställda, eller planerar att befordra sina erfarna, så vill de alltid veta hur mannens hustru är. Detta verkar vara mycket viktigt. När män i kyrkan hålls i åtanke för nya ämbeten i prästadömet ställs alltid frågan om hustruns värdighet och om hon kan ge honom sitt fulla stöd eller inte.

Kvinnor, ni är en källa till stor styrka och mycket stöd för männen i ert liv, och de behöver ibland er hjälp mest när de förtjänar den minst. En man kan inte ha någon starkare sporre, något större hopp eller mera styrka än att veta att hans mor, hans fästmö eller hans hustru har förtroende för honom och älskar honom. Och männen bör varje dag sträva efter att leva på så sätt att de är värdiga denna kärlek och detta förtroende.

President Hugh B Brown sade en gång vid en konferens för Hjälpföreningen: "Det finns människor som gärna säger att kvinnor tillhör det svagare könet, men jag tror inte på det. Fysiskt kan de vara det, men vilken man går upp mot en kvinna som verkligen är omvänd till evangeliet, andligt, moraliskt, religiöst och i troshänseende? Kvinnor är mera villiga att göra uppoffringar än män, mera tålmodiga i lidande, mera all-

varliga i bön. De är männens jämlikar och är ofta överlägsna dem i fasthet, gudfruktighet, moral och tro." (Hjälpföreningens konferens, 29 september 1965.)

Och flickor, undervärdera inte det inflytande ni har på era bröder och fästmän. När ni lever så att ni är värdiga deras kärlek och respekt, så kan ni i hög grad hjälpa till att avgöra att de blir rena och dygdiga, framgångsrika och lyckliga. Kom alltid ihåg att ni kan gå mycket längre i livet på respekt än på popularitet. Jag läste häromdagen en redogörelse för ett samtal mellan två unga amerikanska krigsfångar i Vietnam. En sade: "Jag är utledsen på krig, bombplan, förstörelse, fångläger och allt och alla."

"Jag känner det ungefär likadant", sade den andre. "Men jag har en flicka hemma som beder att jag skall komma hem. Hon bryr sig om mig, och det hjälper mig faktiskt att stå ut med alla de här gräsligheterna."

För mödrar, döttrar och kvinnor överallt vill jag betona att Satan är fast besluten att förinta er på grund av era stora möjligheter och goda inflytande i allas våra liv. Ni kan inte kompromissa med honom. Ni måste ha modet, styrkan, önskan och beslutsamheten att leva så som Herren vill — goda, rena liv. Flickor, bevara er dygdiga så att ni är värdiga en fin ung man, som också har hållit sig ren, så att ni tillsammans kan åka till Herrens hus och beseglas i äktenskapets heliga band för tid och all evighet, samt göra i ordning ett hem som Gud blir nöjd att sända sina andebarn till. Då kommer ni att kunna möta era barn i den trygga förvissningen om att ert eget exempel är vägen till lycka och evigt framåtskridande. De har rätt till detta arv. Jag ber ödmjukt att ni skall leva så att ni kan ge det till dem.

Hela syftet med jordens skapelse var att tillhandahålla en vistelseplats dit Guds andebarn kunde komma och ikläda sig en dödlig kropp och förbereda sig för frälsning och upphöjelse genom att hålla sitt andra tillstånd. Hela syftet med Jesu Kristi mission var att möjliggöra människans odödlighet och eviga liv. Hela syftet med mödrar och fäder borde vara att leva så att de blir värdiga denna välsignelse och att hjälpa Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus i deras verk. Ingen större ära kunde ges en kvinna än att få hjälpa till med denna gudomliga plan, och jag vill säga utan tvetydighet att en kvinna finner större tillfredsställelse och glädje och ger ett större bidrag till mänskligheten genom att vara en vis och god mor som uppfostrar goda barn, än hon skulle kunna i någon annan sysselsättning.

Herren har lovat oss stora välsignelser om vi vill göra vår del i hans gudomliga plan. Förenta staternas president Herbert Hoover gav följande sporre: "Om vi bara kunde få en enda generation anständigt födda, skolade, utbildade och friska barn, så skulle tusen andra regeringsproblem försvinna. Vi skulle försäkra oss om sundare sinnen och friskare kroppar som skulle leda vår energi till högre prestationsnivåer." (Citerat av president David O McKay, Conference Report, april 1931, sidorna 79-80.)

Hur lyckliga är vi inte som har Jesu Kristi kyrka grundad i dessa sista dagar, med en Guds profet på jorden som får gudomliga uppenbarelser och ledning för människornas barn! Vi är välsignade som känner till Guds personlighet, hans egenskaper och hans karaktärsdrag. Vi har fått livets och frälsningens plan. Vi får ständig ledning om hur vi bör leva så att vi kan få lycka här och evigt liv hädanefter. Vi har organisationer som grundats för att instruera och utbilda oss i allt som rör vår timliga och andliga välfärd.

Ett av de finaste programmen som kyrkan har instiftat är den så kallade familjens hemafton, då alla familjemedlemmarna kallas tillsammans en gång i veckan. Det ilar i mig när jag tänker på att varje måndag kväll över hela kyrkan i hela världen samlas våra familjer i sina hem. Där det är möjligt leder fadern, som familjens överhuvud, sin familj i en diskussion om alla problem som rör deras andliga och timliga välfärd. Han använder en lektionsbok som har skrivits med omsorg och distribuerats till varje familj i kyrkan. Där dessa sammankomster hålls regelbundet och riktigt är de av oskattbart värde för familjeenheten, vilket kommer till uttryck i de många vittnesbörd vi får motta. Jag vill uppmana varje familj att följa detta program, och jag kan lova er att när ni gör det kommer ni att bli rikt välsignade i enighet, kärlek och hängivenhet, och ni blir förtjusta över resultatet. Familjebön bör naturligtvis vara en betydelsefull del av denna kväll, så väl som regelbundna familje- och enskilda böner varje dag.

Jag kan inte tänka mig nagot ljuvare än ett hem, där en man lever enligt sin religion, förhärligar sitt prästadöme, och där hans hustru stöder honom på alla sätt, där kärlek och endräkt rader, och där de tillsammans försöker uppfostra sin familj av rättfärdiga söner och döttrar som de kan föra med sig tillbaka till sin himmelske Faders närhet. Detta låter kanske som en omöjlig dröm, men jag kan försäkra er att det finns tusentals sådana familjer i kyrkan, och det är något som kan bli verkligt för var och en av oss när vi accepterar och lever efter Jesu Kristi lärdomar. Så lyckligt ett barn är som får

leva i ett sådant hem, och så stor föräldrarnas glädje blir över sina efterkommande!

Jag upprepar: Satan försöker förhindra oss från att nå den fulla glädje som kommer när man håller Guds bud. Vi får aldrig glömma, och vi måste lära våra barn att veta, att Satan är verklig och fast besluten att förgöra oss. Han känner till familjeenhetens vikt och betydelse. Han vet att hela civilisationer har överlevt eller gått under beroende på om familjelivet var starkt eller svagt. Vi kan hålla honom borta från våra hem genom att leva efter och lära våra barn att leva efter principerna i Jesu Kristi evangelium, och därigenom motstå frestelserna när de kommer, som de säkert gör.

Flickor, förbered er för att ta på er moderns roll genom att skaffa er kunskap och vishet genom en god utbildning. Vi lär att Guds härlighet är intelligens, och därför måste vi alla känna till vad som händer omkring oss och vara beredda att hindra Satan i hans försök att dra oss bort från vår gudomliga bestämmelse. Vi kan lyckas om vi har kunskap, visdom, beslutsamhet och Herrens Ande till hjälp.

Vi tror också på att kvinnor bör ägna sig åt samhällsuppdrag och at kyrkans biorganisationer, men att de alltid skall komma ihåg att hemmet och barnen kommer först och inte får försummas. Barnen måste få känna att mamma älskar dem och intresserar sig djupt för deras välfärd och allt de gör. Detta kan inte läggas på någon annan. Många experiment har gjorts och studier utförts som utan tvekan bevisar att ett barn som åtnjuter moderns kärlek och omsorg utvecklas mycket snabbare på alla sätt än ett barn som lämnas på institutioner eller hos andra, där moderskärleken inte finns att tillgå eller kommer till uttryck.

Fäderna måste också ta på sig sin rätta roll och sitt ansvar. Barn behöver båda föräldrarna. När papporna är hemma bör de tillsammans med mammorna ta på sig plikterna som berör småbarn, fostrandet och undervisandet av de äldre barnen, och tillhandahålla ett lyssnande öra för dem som behöver diskutera sina problem eller vill ha ledning och råd. Upprätta genom kärlek ett gott förhållande och en god kommunikationslinje till era barn.

Jag vill uppmana alla äkta män, fäder, söner och bröder att visa den stora respekt och kärlek vi hyser och försöka vara värdiga de kvinnor som är våra hustrur, mödrar, döttrar, systrar och kärestor. Det finns inte något säkrare sätt på vilket en man visar sin brist på karaktär, god uppfostran och goda egenskaper än genom att visa bristande respekt för kvinnan eller göra något som bringar henne i vanrykte eller förnedrar henne. Det är okristligt, orätt och missbehagligt inför Gud att en man eller far skaffar sig diktatorsfasoner och lägger sig till med attityden att han på något sätt är överlägsen sin hustru.

Vid områdeskonferensen i München i Tyskland sade president Lee: "Om ni äkta män vill komma ihåg att det viktigaste av Herrens verk som ni någonsin kommer att göra är inom ert eget hems väggar, så kan ni behålla starka familjeband ... Om ni vill stärka familjebanden och tänka på era barn, och försäkra er om att hemmet blir en borg dit barnen kan komma och få det stöd de behöver i denna tid av oro och osäkerhet, så kommer kärleken att överflöda och er glädje att öka."

När kvinnorna förstår vikten av hemmet och familjen och tillsammans med sina män håller Guds bud att föröka sig och uppfylla jorden, att älska Herren och sin nästa såsom sig själva, att lära sina barn att bedja och vandra uppriktigt inför honom, så kommer deras glädje att öka och deras välsignelser mångfaldigas till en sådan grad att de knappt kommer att kunna ta emot dem.

Dessa välsignelser är glädje och fröjd över våra efterkommande av friska, lyckliga barn. Dessa välsignelser kommer de som försmår denna livsstil aldrig att känna till. Det är frid och tillfredsställelse över det som uträttas av barn som har framgång, och som i sin tur gör sitt för att göra detta till en bättre värld för ännu ofödda generationer. Vilket glädjefyllt privilegium ovh vilken välsignelse kommer det inte att bli för de familjer som genom lydnad och kärlek har gjort sig beredda att gå tillbaka till vår himmelske Faders närhet och få sagt om var och en av dem: "Rätt så, du gode och trogne tjänare ! ... Gå in i din herres glädje." (Matt 25:21.)

Må detta bli vårt privilegium och vår välsignelse beder jag i Jesu Kristi namn. Amen.

Lydnad

N Eldon Tanner

Jag känner mig alltid ödmjuk och inspirerad och uppmuntrad då jag står inför en grupp prästadömsbärare, för jag inser att de har blivit utvalda, ordinerade och avskilda och bemyndigade att handla i Herrens namn, till att vara ett ljus för världen och leva och använda sitt inflytande till att hindra Satan på hans vägar. Det finns många unga pojkar i vår församling av prästadömsbärare här ikväll.

En av mina sonsöner sade just i den här veckan, då han fick veta vad han måste göra för att få vissa saker. "Men det där ligger så långt bort i framtiden." Jag tror att då vi talar om vara plikter i prästadömet, i synnerhet till våra yngre medlemmar, men tyvärr måste jag också säga med så många äldre som tror att de aldrig kommer att dö, så tror de att de har mycket god tid på sig, och att de kan leva på det sätt som Herren önskar först i morgon.

Jag skulle vilja att dessa unga män lyssnar till vad jag har att säga, för det är för ert eget bästa. Ni bär prästadömet; ni har blivit utvalda till att komma fram i dessa sista dagar för att bära Guds prästadöme i den enda kyrka i världen som har Guds prästadöme. Ni har fått tillfälle att handla i hans namn; ni har slutit förbund med Herren att hedra ert prästadöme och hjälpa till att bygga upp Guds rike här på jorden. Ni har blivit givna följande löfte:

"Ty de, som äro trofasta och erhålla dessa båda prästadömen, varom jag talat, och som ära sin kallelse, äro helgade genom Anden till sina kroppars förnyelse.

De skola bliva Moses' och Arons söner och Abrahams säd och kyrkan och riket och Guds utvalda.

. . . Därför skall allt vad min Fader har givas åt honom." (L&F 84:33, 34, 38)

Lägg nu märke till den befallning Herren ger alla prästadömsbärare.

"Nu giver jag eder ett bud, att I skolen taga eder tillvara och giva noga akt på det eviga livets ord.

Ty I skolen leva av varje ord, som utgår från Guds mun." (L&F 84:43—44)

Aldrig förr har er styrka och ert inflytande behövts bättre än nu för att besegra världens ondska, vilken är som det förutsägs i andra Nephi. På tal om denna tid och med syftning på djävulen säger Nephi:

"Ty se, på den dagen rasar han i människornas hjärtan och uppeggar dem till vrede över det som är gott.

Och andra lugnar han och invaggar i köttslig ro, så att de säga: Allt är väl i Sion, ja, Sion trives, allt är väl. På så sätt bedrager djävulen deras själar och leder dem försiktigt ned till helvetet." (2 Ne 28:20—21)

Bröder, vi tycks tro att detta är långt borta, men när vi dör kommer vi inte att bli befunna tillräckliga om vi inte är förberedda att göra det som Herren har bett oss göra.

Om vi skall kunna åstadkomma det vi blivit kallade och avskilda att göra, måste vi ära vårt prästadöme, hedra vår kallelse och som president Lee har uppmanat oss, älska Gud och hålla hans bud. Att hålla buden kräver självdisciplin och lydnad till lagen. Lydnad är himmelens första lag och det är om lydnad till Guds lagar som jag skulle vilja tala om speciellt, därför att dessa lagar påverkar inte bara vår lycka och vårt välbefinnande här på jorden, utan är nödvändigda för vårt eviga liv.

Först skulle jag vilja betona att en av de största gåvor som Gud har givit människan är hennes handlingsfrihet. Ni får välja hur ni vill leva och vad ni skall bli. Men Herren har sagt: "Älsken I mig, så hållen I mina bud," (Joh 14:15) vare sig ni är pojkar eller män.

Vi har lagarna, vi får välja hur vi skall tillämpa dem. Vi måste emellertid vara redo att ta konsekvenserna av våra beslut. Alla Guds lagar är till för vårt bästa, för vår välfärd och nytta. Genom lydnad kommer vi att bli välsignade. Om vi är olydiga, kommer vi att få lida, även om konsekvenserna ibland märks långt senare.

Självdisciplin är grunden till vår framgång. Människan har givits ett förstånd att tänka, begrunda och förstå och bestämma vad hon vill göra och om uppoffringen och disciplinen är värda ansträngningen eller inte och om man som medlem i kyrkan kan stå ut med hån och tryck från dem man umgås med eller inte. Ni har blivit kallade. Ni har givits prästadömet. Ni har givits evangeliet. Ni är ett exempel för världen. Var ett gott sådant.

Måttet på vår framgång beror på våra beslut, vår disciplin och pålitlighet. Men låt oss alltid komma ihåg att Herren har sagt:

"När vi erhålla någon välsignelse från Gud, så sker detta genom lydnad för den lag, enligt vilken den är lovad." (L&F 130:21)

Han sade också:

"Jag, Herren, är bunden, när I gören vad jag säger, men när I icke gören vad jag säger, haven I intet löfte." (L&F 82:10)

Nuaturlagarna är inte flexibla utan fasta och riktiga. Genom okunnighet eller medveten nonchalans bränner man sig om man rör en varm spisplatta och om man rör vid en högspänningsledning får man lida av följderna. Om man säger: "Jag tänker strunta i tyngdlagen och hoppa från en hög byggnad," kan man säga när man är halvvägs nere: "Det här går ju bra." Om man tänker på solen, månen, stjärnorna och när man tänker på solens och månens förmörkelser, så kan vetenskapsmännen även om det förflyter många år emellan dem, förutsäga exakt vilken minut solen blir förmörkad och var man kan se det bäst. Hur hemskt skulle det inte vara om vi inte kunde lita på att solen går upp på morgonen. Hur hemskt skulle det inte vara om den var bara några timmar försenad. Vi skulle frysa och det skulle finnas mycket lite liv, om något, kvar på jorden, bara för att solen sade: "Jag vill inte göra det idag."

De som var med i Skylab och Apollo-programmen tänkte

aldrig på lagarna som ett hinder för det de gjorde, utan de använde dem som ett medel varigenom de kunde ta reda på hur de skulle utföra det som de ville göra. De och alla som arbetade med dem tillbringade år med att försöka leva så och göra de saker som naturlagarna befallde.
Det är en intressant sak när vi fostrar djur, så väntar vi att dessa skall göra precis som vi säger och vi tillbringar timmar, dagar och veckor och månader åt att fostra och dressera en jakthund eller en fårhund eller häst och man gör samma sak på cirkus med cirkusdjuren. De som är akrobater på cirkus använder och år till att förbereda sig att göra de saker som är nödvändiga, och de använder alla lagarna och lyder dessa lagar för att åstadkomma det de vill göra.

Detta gäller också allt annat i livet. Men vi är beredda att tillbringa så lång tid och ge belöningar åt våra djur när de gör rätt och straffa dem när de inte gör det, och om de inte gör det vi vill och vi inte kan fostra dem, gör vi oss av med dem. Hur mycket viktigare är det inte att vi tar oss tid med att fostra våra barn till att göra det som är rätt och oss själva som Guds barn att göra det som är rätt och förvissa oss om att vi är där vi bör vara när vi bör, göra de ting vi bör göra, hålla Guds bud, vara lydiga på alla sätt. Om vi gör detta, kan vi få evigt liv. Hur sant är inte detta!

Prästadömsbärare, hur lyckliga och hur välsignade är inte vi som har skrifterna, Guds ord, som leder oss och en Guds profet som styr oss. Vi har våra kvorum och ledare som instruerar oss och lär oss de rätta principerna och uppmuntrar oss.
Hur viktigt är det inte att vi lyssnar till profetens röst och styr oss själva och lyder vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi lärdomar, han som gav sitt liv för oss och gav oss evangeliet till vår ledning. Vi bör alltid komma ihåg det som Joseph Smith, profeten sade:
"Vadhelst Gud kräver är rätt, oavsett vad det är, trots att vi kanske inte ser orsaken därtill förrän allting har skett."
Människorna har genom tiderna ofta inte förstått varför vissa lagar har givits, men genom tro på Gud, har man accepterat och hållit buden, om man varit vis.

Adam sade, då han blev tillfrågad varför han offrade: "Jag vet ej, endast att Herren befallt mig." (Moses 5:6) Det var tillräckligt för Adam och han höll buden. Tänk dig själv att du var i Noas ställe, när Herren sade åt honom att han skulle gå och bygga en ark. Det fanns inget regn eller något annat att oroa sig för, men han blev tillsagd att bygga en ark. Och han satte i gång med att bygga arken och han följde anvisningarna. Men det fanns många människor som inte följde med. De trodde inte. De trodde att de hade lång tid på sig och inget skulle hända, och ni vet hur det gick.

Lehi blev ledd att lämna Jerusalem och ni vet vilka invändningar familjen gjorde. Somliga ifrågasatte hans förstånd, men han följde och accepterade Herrens ord och lydde dem och Herren ledde Nephi att bygga ett skepp som förde dem över haven.
Jag undrar om någon här kan tala om för oss varför Herren har sagt att vi skall döpas genom nedsänkning? Vi lyder det. Varför har vi handpåläggning? Varför kan vi inte bara säga: "Ja, jag skulle vilja vara medlem i denna kyrka" och så är det bra med det?
När visdomsordet gavs, var det många människor som ifrågasatte det och många accepterade inte det som Herrens ord. Somliga säger att det inte var någon befallning, men när Herren sade att han vill att vi skall göra det, är det befallning nog för mig. Jag har en artikel här som talar om bruket av nikotin. Det skrevs 140 år efter det att visdomsordet gavs. I början av artikeln står det:
"Nikotin skadar lungor, hjärta och hjärna. Det har dödat fler människor än de stora epidemierna av tyfus, tuberkulos och gula febern."
I slutet av artikeln står det att "alla tyfusepidemier som härjat i västra Europa sedan början av 1500-talet har orsakat färre dödsfall än totala antalet som man vet orsakats av cigaretter på ett år i Förenta staterna."
Visste Herren vad han talade om? Bör människorna lyssna till buden vare sig de inser varför de gavs eller inte? Bröder, vi som är prästadömsbärare, medlemmar i hans kyrka och rike här på jorden — och jag bär vittnesbörd att detta är hans kyrka och han leder den genom en Guds profet — bör hålla buden.
Samma artikel berättar om en välkänd advokat i en stor stad som dog av en hjärtsjukdom orsakad av cigarettrökning. Den berättar om hur en högskolerektor hade begått självmord när han inte längre stod ut med den smärta som förorsakades av en lungsjukdom han fått genom rökning.
Artikeln fortsätter och säger att bruket av nikotin och tobak ofta leder till bruk av heroin och annan narkotika samt alkohol. Trots alla dessa fakta och denna information finns det tusentals och åter tusentals människor som fortsätter att röka.
Detta är ett annat exempel på hur viktigt det är att lyssna till Guds profet och hålla de bud som gives genom honom. Herren har sagt om sin profet:
"Därför skall du, min kyrka, giva akt på alla hans ord och bud, som han skall giva dig såsom han mottager dem, och vandra i all helighet inför mig,
ty hans ord skolen I taga emot som från min egen mun, i all tålamod och tro.

Ty om I gören dessa ting, skola helvetets portar icke bliva eder övermäktiga, ja, Herren Gud skall skingra mörkrets makter för eder och låt himlarna bäva för edert goda och sitt namns ära." (L&F 21:4—6)

Är det löfte nog, bröder?
Beträffande sabbatsdagen bör medlemmarna i kyrkan och prästadömsbärarna lyssna till Herren då han befaller oss att hålla sabbatsdagen helig:
"På det att du må hålla dig mera fullkomligt obefläckad av världen skall du gå till bönehuset och offra dina sakrament på min heliga dag.
Ty detta är visserligen en dag, åtskild åt dig till att vila från ditt arbete och ägna den Allrahögste din andakt." (L&F 59:9—10)
Visst kan vi ge en dag av sju åt Herren, som kom och gav sitt liv för oss. Visst kan vi följa Herrens lärdomar, då han säger att vi bör göra dessa ting, tillbedja honom, uttrycka vår tacksamhet för allt han givit oss och för det offer han gjort. Det

tycks som om denna befallning ignoreras och bryts allt mer av män som håller prästadömet.

Bröder, på många, många områden är det dags att vi tar itu med oss själva och gör det som Herren vill att vi skall göra. En man sade följande till mig häromdagen: "Den här kyrkan kräver alldeles för mycket av oss."

Jag sade: "Broder, denna kyrka kräver inget av dig. Den bara erbjuder dig ett bättre sätt att leva." Han sade: "Men det är hemskt svårt." Jag sade: "Låt oss se om det är det. Låt oss gå och skaffa en cigarr och ta oss ett bloss. Låt oss gå och råna en bank och se vad som händer. Låt oss följa med en grupp ut på nattklubb och bli fulla." Han sade: "President Tanner, var inte löjlig." Jag svarade: "All right, jag skall inte vara det, om inte du är det." Så fortsatte jag: "Nämn bara ett enda bud som du tycker att du inte borde hålla, eller som du skulle vilja råd din son att inte hålla." Det kunde han inte.

Beträffande tiondet, bröder, borde vi sannerligen vara beredda att betala en tiondel av det som Herren har givit oss, i synnerhet då vi inser att det kan tas ifrån oss på en natt genom eld, orkan eller något annat som kan ta det ifrån oss.

När jag presiderade över Edmonton's gren kom en man till mig och sade: "Jag kan inte betala fullt tionde i år, för jag måste bygga om en del och göra en del reperationer etc." Jag sade till honom att Herren hade sagt att han skulle utgjuta rikliga välsignelser, så rikliga att vi knappast kunde ta emot dem. Han sade: "Jag kan inte göra det i alla fall." Alldeles i början på det året tillbringade denne man en ganska lång tid på sjukhus och han fick en stor läkarräkning, som han betalade. Jag antyder inte att han var där, därför att han inte betalade fullt tionde, men jag menar att det finns bevis på att han kunde ha betalat fullt tionde.

Vad skulle du tycka om ifall Herren räknade ut sina välsignelser på samma satt som du räknar ut ditt tionde? Om du hade stora svårigheter, hade fysisk eller mental ohälsa, eller din familj led och orsakade dig många bekymmer, skulle du vilja att han sade: "Hur mycket måste jag ge honom? Hur snålt kan jag räkna ut den här välsignelsen?"

Bröder, låt oss vara lydiga Guds bud. Låt oss visa oss trofasta, låt oss vara exempel för världen, ett ljus för världen och uppskatta det prästadöme som vi har och den kallelse som är vår. Vi har givits det stora privilegiet att bära prästadömet och ansvaret att föra evangeliet till världen. Vi kan göra det genom våra handlingar liksom geom exempel, vilket är mycket effektivare. Bara om vi lever enligt och håller Guds bud, är lydiga i allt, kan vi till fullo njuta av livet här och evigt liv i den tillkommande världen och hjälpa till att bygga upp Guds rike här på jorden.

Må vi göra detta som medlemmar i Jesu Kristi kyrka, vilket vi är, och följa Guds profet som har blivit utvald och genom vilken Herren talar, beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

En tid av brådska

Marvin J Ashton

Liksom ni har jag under de senaste månaderna tänkt på oljekrisen, energikrisen, och vad den har betytt för oss. Vi har fått utstå en del obekvämligheter. Som tur är har krisen lättat något. Idag går mina tankar till en kris som inte lättat, en som finns ibland oss, en som jag känner kräver vår uppmärksamhet.

Låt oss föreställa oss en kyrkobyggnad med en nyligen utsatt skylt med en text som lyder: "Andligt bränsle för påfyllning — Ingen ransonering — Inga kuponger — Ingen kvotering — Kom och fyll på!" Tänk er vidare ett hem med en välkomnande dörrmatta med texten "Välkommen granne — Här finns det andlig olja — Kom som du är!" Föreställ er vidare en person vars hela uppsyn utstrålar "Jag vet att Gud lever — Min bägare rinner över!"

Bröder och systrar, vi lever i en tid av brådska. Vi lever i en tid av andliga kriser. Vi lever i en tid nära midnatt. Det är angeläget att möta den världsomfattande andliga krisen genom handling nu, och det kan endast göras med handlingar. Uppskjutande är ett dödligt vapen för det mänskliga framåtskridandet. Tack gode Gud för att det inte finns något behov av en inskränkning av förberedelsens olja. Den samlas enligt ens vilja, droppe för droppe genom ett rättfärdigt leverne.

Jesus, vår Återlösare, har i denna tid givit oss en mäktig liknelse som betonar vikten av ständig personlig förberedelse. Den är känd som liknelsen om de tio jungfrurna, och är en varning till hela mänskligheten.

"Då skall det vara med himmelriket, såsom när tio jungfrur togo sina lampor och gingo ut för att möta brudgummen.
Men fem av dem voro oförståndiga, och fem voro förståndiga.
De oförståndiga togo väl sina lampor, men togo ingen olja med sig.
De förståndiga åter togo olja i sina kärl tillika med lamporna.
Då nu brudgummen dröjde, blevo de alla sömninga och somnade.
Men vid midattstiden ljöd ett anskri: 'Se brudgummen kommer! Gån ut och möten honom.'
Då stodo alla jungfrurna upp och redde till sina lampor.
Och de oförståndiga sade till de förståndiga: 'Given oss av eder olja, ty våra lampor slockna.'
Men de förståndiga svarade och sade: 'Nej, den skulle ingalunda räcka till för både oss och eder. Gån hellre bort till dem som sälja och köpen åt eder.'
Men när de gingo bort för att köpa, kom brudgummen, och de som voro redo gingo in med honom till bröllopet, och dörren stängdes igen.
Omsider kommo ock de andra jungfrurna och sade: 'Herre, Herre, låt upp för oss.'
Men han svarade och sade: 'Sannerligen säger jag eder: Jag känner eder icke.' —
Vaken fördenskull; ty I veten icke dagen, ej heller stunden." (Matt 25:1—13)

Man kan med rätta anta att de tio jungfrurna representerar människorna i Jesu Kristi kyrka och inte bara alla människor i världen. De förståndiga och de oförståndiga hade samtliga inbjudits till bröllopsmåltiden. De hade kunskap om tillfällets betydelse. De var inte hedningar eller avgudadyrkare, utan de var i stället informerade människor som ägde det frälsande upphöjande evangeliet, men de hade inte gjort det till medelpunkten i sitt liv. De kände till vägen, men var oförståndigt förberedda för brudgummens ankomst. Samtliga, också de oförståndiga, gjorde i ordning i sina lampor inför hans ankomst, men deras olja tog slut. När de som bäst behövde olja fanns det ingen tillgänglig som de kunde fylla på lamporna med. Alla hade varnats hela livet.

Idag befinner sig tusentals av oss i en liknande position. Genom brist på tålamod och tillit har förberedelsen stannat upp. Andra har genom resonemang vaggat sig till sömns i lugn förvissning om att det aldrig blir midnatt. Ansvaret att ha olja i våra personliga lampor är ett individuellt krav och tillfälle. Den andliga förberedelsens olja kan man inte dela med sig av. De förståndiga var inte ovänliga eller självviska när de vägrade ge olja åt de oförståndiga i sanningens ögonblick. Det slags olja som vi alla behöver för att lysa upp mörkret och belysa vägen går inte att dela. Oljan kunde ha köpts på torget men i våra liv skaffar vi oss den genom rättfärdigt leverne, en droppe i sänder.

Hur kan man dela de välsignelser som kommer när man besöker de sjuka? Hur kan man dela de välsignelser som kommer då man bistår änkan eller de faderlösa? Hur kan man dela ett personligt vittnesbörd? Hur kan man dela de välsignelser som kommer genom närvaro på konferenser? Hur kan man dela den lektion i lydnad som kommer genom efterlevnad av tiondets princip? Var och en måste sannerligen skaffa sig denna sorts olja själv. Låt oss inte skjuta upp. Det är så långt och ändå så nära till midnatt för dem som har skjutit upp: "Men se, edra prövodagar äro då förbi. I haven uppskutit

eder frälsningsdag till dess det är evinnerligen för sent och eder undergång är alldeles säker . . ." (Hel 13:38)
Det är angeläget för oss idag att förbereda oss för Herrens ankomst. För er som har hörsammat varningen och fortskrider i era förberedelser med att fylla rättfärdighetens olja i era lampor väntar stora välsignelser.
Följ nu med mig i tankarna tillbaka till den kyrkobyggnad som vi tidigare talade om med skylten med texten "Andligt bränsle för påfyllning — Ingen ransonering — Inga kuponger — Ingen kvotering — Kom och fyll på!" Var och en av oss tänker otvivelaktigt på olika byggnader. Du kanske tänker på den som du besöker oftast — ditt eget ward eller din egen gren. Den som jag tänker på idag är Masterton ward i Wellington, Nya Zeelands stav. Vi hade tillfälle att inviga detta utsökta hus för tillbedjan i februari. Aldrig har jag varit i en byggnad som varit så absolut ren. Den såg ny ut. Den luktade ny. Den var vacker i sin medvetna enkelhet. Den såg ut att vara värd att bli invigd till Herren. Den hade byggts av vårt folk. Den hade betalats av vårt folk. Den hade polerats av händer som var stolta över att ge den en fin finish. Tomten runt den var vackert planerad och byggnaden var ordentligt byggd. Enligt borgmästaren, som inte var medlem, hade den byggts av människor som var lyckliga. Tre veckor före vår ankomst hade någon sagt att den omöjligt kunde var klar för invigning De som var benägna att tänka så kände inte denne gode biskop och hans medlemmar — människor som levde under enkla omständigheter men som var mäktiga ett intensivt engagemang. Väggar målades, golv bonades och så vidare av föräldrar, när barnen hade stoppats om för att sova om kvällarna. Unga pojkar som fått den rätta uppmuntran bar hinkar med vatten för att göra gräsmattorna gröna och få blommorna att blomstra runt kapellet, för på Nya Zeeland hade det länge varit torrt. Det blev inte bara färdigt, det sken!
Här var en grupp människor som samlade olja till sina lampor en droppe i sänder genom uppoffring, förberedelse, samarbete, tro och arbete. Då dessa medlemmar arbetade tillsammans för att möta midnattstimmen ökade deras kärlek till varandra. Även de lyste i sin triumf.
I alla våra wards- och stavsbyggnader finns det andlig olja tillgänglig. Kom och fyll på. Förena dig med wardets medlemmar. Bli engagerad. Ge inte bara — ge av dig själv. Ta inte bara — delta. En som tänker på andra och tjänar andra fyller sin lampa med olja. Medan vår världsomfattande oljekris lättas genom ransonering, lättas den andliga krisen på precis motsatt sätt, genom att man använder och förbereder. Jag säger dig idag att ju mer du ger, desto fler droppar andlig olja samlar du åt dig själv.
Jag tänker nu på ett visst hem, en grannes hem — din vän och min. Han är den vars hem med rätt identifieras som det som har skylten "Välkommen granne — Här finns det andlig olja — Kom som du är!" Jag syftar på vår älskade president Spencer W Kimballs hem. Var man än är, var man än har varit, är han ens vän. Hans hem är ett bedjande hem. När han ber, känner vi Herrens kraft nära. Tro föregår hans böner. De av oss som har den stora välsignelsen att få samarbeta dagligen och nära med president Kimball har alldeles nyligen hört honom säga att för varje dag som går får bönen i hans liv en ny dimension. Bön är ett tillfälle att lära. Bön är en kraft att uppleva. Bön är en ödmjukande erfarenhet. Bön är en källa till andlig olja. Att be tillsammans med president Kimball är andligen uppfriskande.
Kan vi inte helt korrekt dra den slutsatsen att fastän han, Spencer W Kimball, är en Guds profet, lär han sig att be genom att be. Han har mycket vist sagt: "Närvaro på sakramentsmöten ökar oljan i våra lampor, droppe för droppe under årens lopp. Fasta, familjebön, hemundervisning, behärskande av kroppsliga begär, predikande av evangeliet, studier av skrifterna — varje handling av hängivenhet och lydnad är en droppe som läggs till vårt förråd. Vänliga handlingar, betalande av offer och tionde, kyska tankar och handlingar, äktenskap i det eviga förbundet — också dess bidrar på ett betydelsefullt sätt till den olja med vilken vi vid midnatt kan fylla på våra använda lampor." (Spencer W Kimball, *Faith Precedes the Miracle*, Deseret Book Co, 1972, sida 256)
Jag bär vittne för er om att Gud lyssnar till ödmjuk bön. Om han inte gjorde det, skulle han inte uppmana oss att be. En del av våra ivriga böner idag kan vara en vördnadsfull, tyst, lyssnade period. Kan vi inte helt enkelt säga att den som går till bönens källa med osviklig tro dagligen hämtar olja till sin lampa? Det är också möjligt att hjälpa till att skaffa vårt förråd genom meningsfull meditation.
Låt oss än en gång förena våra tankar och tänka på de personer i er bekantskapskrets som utstrålar aktiv hängivenhet för Guds rike. Det är fantastiskt att vara tillsammans med dem. Det är upplyftande att känna deras entusiasm för och förberedelse i hans angelägenheter. Jag tänker nu på en vacker 22-årig ung dam, omvänd till kyrkan för två år sedan, som syster Ashton och jag mötte nyligen i Californien. Hon är så entusiastisk över sin nyligen upptäckta, dyrbara ägodel — Jesu Kristi evangelium — att det är fantastiskt att vara tillsammans med henne. Det finns en uppriktig iver hos henne att dela med sig av evangeliet till andra människor, i synnerhet till sina underbara föräldrar och övriga släktingar. När hon förbereder och handlar samlar hon olja till sin lampa. Det finns inget tvivel i våra sinnen om att hon vet att Gud lever och att Jesus är Kristus. Hennes bägare rinner verkligen över med den välsignade kunskap och den övertygelse som hon har.
När hon så blygt men ändå allvarligt frågade oss om vi inte kunde få en liten stund över och komma och hälsa på hennes föräldrar i deras förtjusande hem, kände vi genast en iver att vara där. Det rådde en god anda i hemmet. Det rådde frid, enighet och kärlek inom dess väggar. "Mina 22 år har varit underbara", sade hon, "så utmanande och så rikligt givande. Mina välsignelser har varit oändliga och jag är mycket tacksam mot min himmelske Fader. Han välsignade mig med föräldrar, som jag älskar mycket, och många underbara möjligheter och erfarenheter som jag haft tack vare dem. Kyrkan och evangeliet inspirerar mig att arbeta mycket hårt i allt jag gör — i synnerhet då det gäller att leva ett gott liv och dela med mig av mina många välsignelser till andra."
Här har vi en av Guds utvalda döttrar som är metveten om nuets vikt och de sanningar som finns nedtecknade i Alma 34:32: "Ty se, detta liv är tiden, då människorna måste bereda sig att möta Gud, ja se, detta livets dag är dagen, på vilken människorna skola utföra sina arbeten."
Bröder och systrar, vi lever i en tid av brådska. Vi lever i en

tid av andliga kriser. Vi lever i en tid nära midnatt. "Därför skolen I stå på heliga platser och icke låta eder rubbas förrän Herrens dag kommer, ty se, den kommer snart, säger Herren." (L&F 87:8)

Jag ber att vår himmelske Fader dagligen skall bistå oss i våra förberedelser så att vi kan samla andlighetens olja droppe för droppe, tanke för tanke och handling för handling medan vi går framåt. Tecken finns där om vi bara tittar efter. Tack vare Guds barmhärtighet och godhet kan vi säga: "Andligt bränsle för påfyllning — Ingen ransonering — Inga kuponger — Ingen kvotering — Kom och fyll på." Genom rätt förberedelse och utförande inom vårt hems väggar, kan vi med rätta skylta: "Välkommen granne — Här finns det andlig olja — Kom som du är."

Till slut lämnar jag er mitt vittnesbörd. Din lampa kan också rinna över med andligt bränsle om du bara låter samla det dag för dag, droppe för droppe, om du rättfärdigt tjänar Gud och människor.

Gud lever, Jesus är Kristus. Han är vår Återlösare och detta är hans rike här på jorden. Om detta bär jag ödmjukt vittnesbörd i Jesu Kristi namn. Amen.

Missionärsarbetet är ett primärt ansvar

EZRA TAFT BENSON

Ödmjukt och tacksamt står jag inför er denna härliga sabbatsdag. Jag är säker på, president Kimball, att vi alla förenar oss med de förtjusande systrarna i tabernakelkören i bön för dig, vår käre profet, som det sägs i sången. Jag vill säga äldste L Tom Perry, den nye medlemmen av de tolv, att du har inträtt i en av de underbaraste organisationerna bland människorna på den här sidan himmelen. Vi välkomnar dig till de tolvs råd och välkomnar i samma ande likaså äldsterna J Thomas Fyans och Neal A Maxwell som assistenter till de tolv.

Mina bröder och systrar, mitt hjärta har liksom tusentals andra blivit sorgset genom vår älskade ledare, president Harold B Lees bortgång. I 55 år under jordelivet har vi känt varandra och dessförinnan, är jag förvissad om, också i föruttillvaron. Jag har likaså erhållit den tröstande förvissningen att det inte finns någon olämplig tid för en Guds profet att gå bort. President Lees imponerande jordiska tjänarvärv är avslutat. Han har kallats till ett annat viktigt arbete i Herrens stora program, vilket fortskrider på båda sidor av slöjan. Han var en man med djup andlig insikt, med kristuslika egenskaper.

Hans stora syfte har varit att hjälpa till att frälsa människobarnens själar. Herren sade till profeten Joseph Smith:

"Kommen ihåg att själarna äro dyrt aktade i Guds ögon." (L&F 18:10)

Detta är vår kyrkas främsta intresse — att frälsa och upphöja människobarnens själar. President Lee var mer intresserad av detta stora arbete än av något annat. Jag är tacksam för den inspiration han gav Sions ungdom, till vår Faders barn överallt och till sanningens stora sak över hela världen.

I 30 år har jag stått vid president Spencer W Kimballs sida. Vi kom in i de tolvs råd tillsammans. Jag känner denne store man. Jag älskar honom. Jag respekterar honom. Jag ärar honom. Han är verkligen en av Guds män — en ödmjuk, inspirerad Guds profet. Med hela mitt hjärta understöder jag honom. Och tillsammans med honom älskar jag alla vår Faders barn — av varje ras, trosbekännelse, nationalitet och politisk övertygelse.

Jag gläds åt det program som president Kimball och hans rådgivare har varit med om att utarbeta under ledning av president Lee. Det finns inget rikare eller bättre program någonstans i världen när det gäller att bygga upp män och kvinnor och ge svar på de frågor och problem som möter föräldrar, familjer och enskilda. Genom president Kimballs inspirerade ledarskap kommer vi att fortsätta att stärka och bygga vidare på detta program. Det är ett program som behövs idag som aldrig förr.

Mormonismens budskap, Jesu Kristi återupprättade evangelium, har nu funnits i världen i över 140 år.

I juni år 1830 promenerade Samuel Harrison Smith utför en landsväg i staten New York på den första officiella missionärsresan för den återupprättade kyrkan. Han hade avskilts av sin bror, profeten Joseph. Denne store missionär gick 4 mil den första dagen utan att kunna dela ut ett enda exemplar av den nya och underliga bok som han hade i sin ryggsäck. När han trött och hungrig sökte logi för natten blev han, när han förklarat sin uppgift, avvisad med orden: "Din lögnare, ge dig i väg från mitt hus. Du får inte stanna här en minut med dina böcker." Han fortsatte sin vandring, missmodig och med tungt hjärta och den första natten sov han under ett äppelträd.

Så började på det allra enklaste sätt missionärsarbetet i denna tidshushållning i den återupprättade kyrkan, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Ett hundra fyrtiofyra år har kommit och gått sedan den förste ödmjuke missionären gav sig ut för att bära

frälsningens budskap till en förvirrad värld. I uppfyllelse av denna den viktigaste gudagivna befallningen har detta stora verk gått framåt genom åren utan att svikta. Det är ett dramatiskt kapitel i ett säreget folks historia. Men i kristendomens annaler finns det inget större bevis på mod, villighet att uppoffra och gränslös hängivenhet till plikten. Män, kvinnor och barn har förenat sig i denna heroiska ansträngning utan något hopp om materiell belöning.

Herren Jesu Kristi ambassadörer, som de fast tror sig vara, har vandrat genom lera och snö, simmat över floder och gått utan mat, husrum och kläder som svar på en kallelse. Frivilligt har fäder och söner lämnat hem, familjer och arbeten för att bege sig till alla delar av världen. De har utstått stora fysiska svårigheter och obarmhärtig förföljelse. Familjer har lämnats kvar, ofta under förfärligt knappa omständigheter, och dessa har villigt arbetat än hårdare för att försörja "sin missionär". Och i allt detta har det rått en glädje och tillfredställelse som har gjort att familjerna därhemma uttrycker tacksamhet för välsignelser som de fått, och missionärerna talar om denna tid som "den lyckligaste i mitt liv".

Det har beräknats att lågt räknat mellan 140,000 och 150,000 heltidsmissionärer har verkat i i kyrkan sedan 1830, för att inte tala om de tusentals män och kvinnor som utfört ett underbart missionärsarbete hemma, ett antal som för närvarande uppgår till över 20.000. Dessa trofasta sändebud utomlands har ägnat mellan 98 och 105 millioner dagar till missionärsarbete till en kostnad av, genom förlust av personlig inkomst och kostnader för uppehället som de själva fått betala, mer än 420 till 450 millioner dollar och detta innefattar då inte några reskostnader till och från eller på missionsfältet, kostnader för administration hemma eller utomlands eller kostnader för lokal missionärsverksamhet.

Det finns förmodligen ingen grupp i världen av jämförlig storlek som gjort en sådan frivillig uppoffring för att sprida rättfärdighet. Dessutom är detta ett folk som inte är rika och som förväntas bidraga med en tiondel av sin årliga inkomst till Herrens verk i enlighet med den urgamla och nutida tiondelagen.

Varför? Vad är det som frambringar sådan uppoffring av tid, pengar, bekvämlighet och familjens sällskap? Är det inte den brinnande övertygelsen att Gud åter har uppenbarat sig för människan på jorden, återupprättat sin kyrka med alla de gåvor och välsignelser som åtnjöts i forna dagar och åter förlänat människorna sitt heliga prästadöme med myndighet att utöva det för sina barns bästa? Jo, utan tvivel, det är det personliga vittnesbördet om gudomligheten i detta stora sista dagars verk, tro på den Allsmäktiges bud och vårt ansvar som hans förbundsbarn, kunskapen om att Gud lever och älskar sina barn och övertygelsen att det är vår mission att bygga upp och frälsa människor överallt.

Från fader Adams dagar till profeten Joseph Smiths och hans efterföljares dagar, ja närhelst prästadömet har funnits på jorden, har det varit ett primärt ansvar att predika evangeliets frälsande, eviga principer — frälsningsplanen. Fader Adam lärde dessa ting till sina egna barn. (Moses 5:12) Tänk på Noas långa år av missionärsverksamhet och alla de forna profeternas predikningar. (Moses 8: 16-20) Var och en blev på sin tid befalld att föra evangeliets budskap till människornas barn och ropa omvändelse till dem som enda sättet att undkomma de väntande straffdomarna. Mästaren gjorde sina forna apostlars uppgift kristallklar då han sade till dem: "gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar ..." (Matt 28:19)

Under de första besöken av den uppståndne Moroni hos profeten Joseph Smith betonades det att profetens namn skulle bli känt för gott eller ont över hela världen och att de nya skrifterna och det återställda evangeliet, som de innehöll, skulle föras ut i hela världen "från mina lärjungars mun, vilka jag utvalt i dessa sista dagar." (L&F 1:4)

Mer än ett år innan kyrkan organiserades uppenbarade Herren genom profeten att "ett underbart verk skall påbörjas ibland människornas barn" och att marken redan var "vit till skörd ..." (L&F 4:1, 4) De som tidigast omvände sig till kyrkan pålades följande ansvar: "Sen därför till, o I, som inträden i Guds tjänst, att I tjänen honom av allt edert hjärta, all eder förmåga, själ, sinne och styrka, att I mån stå ostraffliga inför Gud på den yttersta dagen." (L&F 4:2)

Stora löften gavs dessa tidiga missionärer. De fick veta att "själarna äro dyrt aktade i Guds ögon" och att om de "arbeten hela edert liv med att ropa omvändelse till detta folk och därigenom fören blott en enda själ till mig, huru storligen skolen I icke glädjas med honom i min Faders rike!" (L&F 18:10, 15)

Alla dessa och många andra härliga löften gavs redan innan kyrkan formellt organiserades 6 april 1830.

Sedan den organiserats döptes män och kvinnor och värdiga bröder ordinerades till prästadömet och avskildes till att ropa omvändelse och föra ut budskapet om det återupprättade evangeliet. Än större löften gavs i de uppenbarelser som följde, av vilka många talade i klara ordalag om det högtidliga ansvar som vilar på den återupprättade kyrkan att predika ordet. På hösten samma år kom Herrens ord genom profeten enligt följande:

"Ty sannerligen, sannerligen säger jag eder, att I ären kallade till att upplyfta eder röst som med basunens ljud för att förkunna mitt evangelium för detta onda och vrånga släkte.

Ty se, marken är redan vit till skörd, och det är elfte timmen och sista gången, som jag kallar arbetare till min vingård." (L&F 33:2-3)

Herren gjorde det klart för dessa enkla ambassadörer att de skulle "bereda vägen för Herrens andra tillkommelse." (L&F 34:6) De lovades att deras ord skulle komma genom den Helige Andens kraft och skulle vara Herrens vilja och skrifter för folket såvida de var trofasta. De fick veta i klara termer att de skulle sändas ut "för att pröva världen" och inte skulle "bliva trött i sitt sinne, sin kropp, sina lemmar eller leder.

Ej heller skall ett hår falla från hans huvud obeaktat." (L&F 84:79-80)

Är det då så konstigt att de med sina personliga vittnesbörd om att en ny tidshushållning hade inletts och med dessa storartade löften från Herren skulle gå ut med stor kraft och till priset av personliga uppoffringar, utan ekonomisk vinning även om de var få till antalet och deras omständigheter enkla. Lägg till detta det faktum att de himmelska förkunnelserna betonade att detta var sista gången evangeliet skulle givas människorna som ett vittne som förberedelse för Kristi andra ankomst och slutet på världen — slutet på ondskan. Det var deras ansvar att varna världen för väntade straffdomar, liksom det är vårt ansvar. De visste liksom vi att Herren har sagt:

"Ty ett plågoris skall utsändas över jordens invånare, och om de icke omvända sig skola de plågas därmed gång på gång, till dess jorden är öde och dess invånare äro utrotade och förgjorda genom min ankomsts härlighet.

Se, jag säger dig detta, liksom jag för folket förutsade Jerusalems förstöring, och mitt ord skall denna gång fullbordas, såsom det alltid har fullbordats." (L&F 5:19-20)

Tiden kom, sent under 1831, då man började överväga att publicera de uppenbarelser som Herren hade givit till sin kyrka. Så dags hade många uppenbarelser erhållits och kyrkan hade tillväxt avsevärt trots förföljelse och motarbetande från ondskans makter. Vid äldsternas konferens uppenbarade Herren genom profeten Joseph Smith en stor uppenbarelse riktad till människorna i hans kyrka och till "alla människor och ingen skall kunna undfly . . ." (L&F 1:2) Inget budskap som hittills hade givits framsatte med sådan klarhet och kraft det återställda evangeliets världsomfattande natur. Om det hade rått något tvivel tidigare, fanns det inte längre plats för något sådant. Vårt budskap är ett budskap till världen.

Ingen kan läsa kapitel 1 i Läran och förbunden, med vetskap om att kyrkan accepterar den som Herren ord, och fråga varför vi sänder ut missionärer till alla delar av världen. Detta ansvar, och det är ett primärt sådant, faller lika på hela kyrkans medlemskap, för "den varnande rösten", säger Herren, "skall ljuda för *alla människor* från *mina* lärjungars mun, vilka jag utvalt i dessa sista dagar." (L&F 1:4, kursiveringen tillagd.) Sedan tillägger Herren detta stora löfte: "De skola gå ut och ingen skall kunna hejda dem, ty jag, Herren, har befallt dem det." (L&F 1:5) Uppenbarelsen säger vidare att alla dessa ting har han givit till sina lärjungar och missionärer "att kungöras för eder, o I jordens invånare." (L&F 1:6) Sedan han förklarat att hans röst skall höras över hela jorden, påpekar Herren att han "emedan jag visste, att olyckor skulle drabba jordens invånare" har kallat "min tjänare Joseph Smith den yngre och talat till honom från himmelen . . ." (L&F 1:17) Samma sak som i alla andra tidshushållningar, ett medel att undkomma, uppenbarades genom en profet. Sedan betonar Herren att han är "villig kungöra detta för allt kött" för han "har icke anseende till personen." (L&F 1:34-35)

Till avslutning uppmanar han alla sina barn att rannsaka dessa bud som har uppenbarats till välsignelse för hela mänskligheten. "ty de äro sanna och trovärdiga och de profetior och löften, som de innehålla, skola alla gå i fullbordan." (L&F 1:37) Trots att himmel och jord skall förgås skall hans ord, säger han, "icke förgås utan skola alla fullbordas, vare sig de hava talats med min egen röst eller med mina tjänares, ty det är detsamma." (L&F 1:38) Två dagar efter det att man erhållit denna stora uppenbarelse som jag citerat ur, sade Herren följande till sin kyrka: "utsänden min kyrkas äldster till folken, som äro fjärran, till öarna i havet. Säden bud till främmande länder, besöken nationerna . . ." (L&F 133:8)

Och därför accepterar vi sista dagars heliga överallt med personliga vittnesbörd om dessa stora händelser, ödmjukt och tacksamt detta stora, primära ansvar som lagts på kyrkan. Vi är lyckliga över att få vara medarbetare till vår himmelske Fader i det stora verket att frälsa och upphöja hans barn. Villigt ger vi av den tid och de medel varmed han välsignar oss till att uppbygga hans rike på jorden. Detta vet vi är vår främsta plikt och vårt stora ansvar. Denna ande har karaktäriserat missionärsarbetet i Jesu Kristi kyrka i alla tider. Det har varit ett viktigt tecken på att tidernas fullhets hushållning — vår tid — har inletts. Varhelst trofasta sista dagars heliga finns, finns denna ande av osjälvisk uppoffring för det största verket på jorden. I ett uttalande som publicerades för världen under senaste världskriget förkunnade kyrkans första presidentskap: "Inget som vi eller kyrkan gör får hindra denna gudagivna befallning." (**Conference Report,** april 1942, sid 91)

Med andra ord ägnar vi allt vi äger åt Herrens verk — åt uppbyggandet och tillväxten av hans rike och spridandet av rättfärdighet. Detta är ett primärt ansvar. President Kimball betonade detta stora ansvar i ett inspirerat tal till regionrepresentanterna förra torsdagen. Vi acceptar med tacksamhet denna uppmaning och ber alltid om Herrens stöd i det vi gör.

Detta stora verk är gudomligt — lett av Herren Jesus Kristus genom hans kyrka, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Om detta bär jag ödmjukt och tacksamt vittne i Jesu Kristi namn. Amen.

Äktenskapet som varar

GORDON B HINCKLEY

Mina älskade bröder och systrar, jag är tacksam för den bön som uppsändes av broder Kan Watanabe, min vän och medarbetare som jag har rest tusentals mil runt omkring i Japan med i Herrens tjänst. Och jag har blivit inspirerad av denna kör av prästadömsbärare bland Brigham Younguniversitetets studenter.

Det är något rörande och vackert med deras röster. Om den Helige Anden ville leda mig, tror jag, att jag skulle vilja rikta mitt tal till dem, trots att de sitter bakom mig. När jag gör det, talar jag också till ungdomen över hela kyrkan.

Det är vår i den här delen av världen, den årstid då "den unge mannens fantasi... vänder sig till tankar om kärleken." (Alfred Tennyson, "Locksley Hall") Det är i april unga män och kvinnor drömmer om ett junibröllop.

Som inledning skulle jag vilja berätta om två erfarenheter.

Den första hände för inte så länge sedan då jag var till det nya templet i Washington DC. Ett antal journalister var närvarande vid detta tillfälle. De var nyfikna på denna vackra byggnad, olika andra kyrkobyggnader — olika till begreppet, olika till syfte, olika beträffande vilka som skall tillåtas komma in genom dess heliga portar.

Jag förklarade att efter byggnaden är invigd som Herrens hus kommer endast medlemmar i kyrkan med god vandel att få komma in, men att före dess invigning kommer besökare under en tid av en månad till sex veckor att välkomnas att gå igenom hela byggnaden, att vi inte avser att dölja den för världen, men att vi efter invigningen betraktar den som så helig att ett rent liv och strikt efterlevnad av kyrkans normer blir det som kvalificerar för inträde.

Vi talade om syftet med tempelbyggande. Jag förklarade dessa syften, med speciell betoning på det syfte som appellerar till alla tänkande män och kvinnor, nämligen äktenskap för evighet. När jag gjorde det tänkte jag på en händelse som ägde rum då templet i London visades före invigningen år 1958.

Vid det tillfället stod tusentals nyfikna men uppriktiga människor i långa köer för att få komma in i byggnaden. En polisman som var stationerad för att leda trafiken lade märke till att det var första gången han någonsin sett engelsmännen angelägna om att komma in i en kyrka.

De som visades runt i byggnaden ombads att vänta med alla frågor till dess att rundturen var färdig. På kvällarna var jag med missionärerna och talade med dem som hade frågor. När ett ungt par kom ner för templets yttertrappa, frågade jag dem om jag kunde hjälpa dem på något sätt. Den unga kvinnan såg upp och sade: "Ja. Vad är äktenskap för evighet som guiden talade om i ett av rummen?" Vi satte oss på en bänk under en gammal ek som stod i närheten av grinden. Ringen på hennes finger antydde att de var gifta och det sätt varpå hon fattade makens hand vittnade om deras ömhet för varandra.

"Vågar jag gissa beträffande ert eget äktenskap," sade jag, "att ni blev vigda av en präst?"

"Ja," svarade hon, "för bara tre månader sedan."

"Insåg ni att när kyrkoherden förkunnade ert äktenskap påbjöd han också er separation?"

"Vad menar ni?" frågade hon genast.

"Ni tror att livet är evigt, eller hur?"

"Naturligtvis," svarade hon.

Jag fortsatte: "Kan ni tänka er ett evigt liv utan evig kärlek? Kan någon av er föreställa er evig lycka utan varandras sällskap?"

"Naturligtvis inte," kom det snabba svaret.

"Men vad sade prästen när han förkunnade er man och hustru? Om jag minns orden rätt, sade han bland annat, 'i nöd och lust tills döden skiljer er åt'. Han gick så långt att han tyckte att hans auktoritet gick och det var till döden skiljer er åt. I själva verket tror jag att om ni skulle fråga honom, skulle han kraftigt förneka äktenskapets och familjens existens bortom graven."

"Men," fortsatte jag, "allas vår Fader, som älskar sina barn och vill det bästa för dem har givit möjlighet till en fortsättning under de rätta omständigheterna av denna den heligaste och mest förädlande av alla mänskliga relationer, äktenskap och familj.

I det viktiga och rörande samtalet mellan Frälsaren och apostlarna då Petrus förkunnade: 'Du är Messias, den levande Gudens Son,' och Herren svarade: 'Salig är du, Simon, Jonas son; ty kött och blod har icke uppenbarat detta för dig, utan min Fader, som är i himmelen.' Herren fortsatte sedan med att säga till Petrus och hans vänner: 'Jag skall giva dig himmelrikets nycklar: allt vad du binder på jorden, det skall vara bundet i himmelen, och allt vad du löser på jorden, det skall vara löst i himmelen.' (Matt 16:13-19)

I denna underbara förläning av auktoritet gav Herren sina apostlar nycklarna till det heliga prästadömet, vars makt räcker bortom livet och döden in i evigheten. Samma auktoritet har återställts till jorden av just dessa apostlar som hade den fordom, Petrus, Jakob och Johannes."

Jag fortsatte med att säga att efter templets invigning följande söndag skulle samma prästadömets nycklar utövas till förmån för de män och kvinnor som kommer in i detta heliga hus för att högtidlighålla sitt giftermål. De kommer att förenas i en union som döden inte kan upplösa och som tiden inte kan förstöra.

Sådant var mitt vittnesbörd till detta unga par i England. Sådant är det till er idag, mina kära unga vänner, och sådant är det till hela världen. Vår Fader i himmelen, som älskar sina barn, önskar åt dem det som gör dem lyckliga nu och i evigheterna som kommer och det finns ingen större lycka än den som återfinns i den mest meningsfulla av alla mänskliga relationer — kompanjonskapet mellan man och hustru och föräldrar och barn.

För några dagar sedan blev jag kallad till sjukhuset där en mor låg i sista stadiet av en svår sjukdom. Hon dog strax efter och lämnade mannen och fyra barn, bl a en liten pojke på sex år. Det rådde sorg, djup, bitter och tragisk. Men genom deras tårar lyste en tro så vacker och viss, att lika säkert som att det nu blev en sorgfylld separation skulle det en dag komma en glad återförening, för det äktenskapet hade börjat med en besegling för tid och evighet i Herrens hus under det heliga prästadömets auktoritet.

Varje man som verkligen älskar en kvinna, och varje kvinna som verkligen älskar en man, hoppas och drömmer att deras förhållande skall vara för evigt. Men äktenskapet är ett förbund som beseglas genom auktoritet. Om denna auktoritet endast är statlig, kommer det att vara endast så länge som staten har jurisdiktion och den slutar med döden. Men om man till statens auktoritet lägger kraften i den gåva som gavs av honom som övervann döden så kommer detta förhållande att vara bortom livet om de båda parterna i äktenskapet lever värdigt detta löfte.

När jag var mycket yngre och mindre bräcklig, brukade vi dansa till en melodi vars ord gick ungefär såhär:

Är kärleken som en ros
som blommar och växer
som vissnar och dör,
när sommaren flyr sin kos?

Det var bara en dansvisa, men det var en fråga som har ställts många gånger genom tiderna av män och kvinnor som älskade varandra och som såg bortom nuet in i evighetens framtid.

På denna fråga svarar vi nej och försäkrar att kärlek och äktenskap under Herrens uppenbarade plan inte är som rosen som vissnar när sommaren är slut. I stället är de eviga lika säkert som att Gud i himmelen är evig.

Men denna gåva, dyrbarare än alla andra, har ett pris — självdisciplin, dygd, lydnad till Guds bud. Detta kan vara svårt, men är möjligt genom den motivation som kommer med förstånd om sanningen.

Brigham Young förkunnade en gång: "Det finns inte någon ung man i vårt samhälle som inte skulle vara villig att åka härifrån till England för att gifta sig på rätt sätt, om han förstod sakerna som de är. Det finns inte en ung kvinna i vårt samhälle som älskar evangeliet och eftertraktar dess välsignelser, som skulle vilja gifta sig på något annat sätt." (*Discoures of Brigham Young*, sid 195)

Många har rest så långt och till och med längre för att erhålla tempeläktenskapets välsignelser. Jag har sett en grupp sista dagars heliga från Japan som hade nekat sig mat för att möjliggöra den långa resan till templet i Hawaii. I London träffade vi dem som hade avvarat det nödvändigaste för att ha råd med den 1100 mil långa flygresan från Sydafrika till templet i Surrey i England. Det fanns ett ljus i deras ögon och leenden i deras ansikten och vittnesbörd från deras läppar att det var värt oändligt mycket mer än allt vad det hade kostat.

Och jag kommer ihåg att jag i Nya Zeeland hörde ett vittnesbörd från en man från västra sidan av Australien, som tidigare hade vigts av en civil myndighet och sedan anslutit sig till kyrkan med hustru och barn, och de hade rest hela vägen över denna stora kontinent, sedan tvärs över Tasmanska sjön till Auckland och ner till templet i den vackra Waikatadalen. Om jag minns rätt, sade han: "Vi hade inte råd att åka. Våra världsliga ägodelar bestod av en gammal bil, våra möbler och vårt porslin. Jag sade till min familj: 'Vi har inte råd att åka.' Sedan tittade jag på min vackra hustrus ansikte och våra vackra barns ansikten och jag sade: 'Vi har inte råd att *inte* åka. Om Herren vill ge mig styrka, kan jag arbeta och förtjäna tillräckligt för en annan bil nya möbler och nytt porslin; men om jag skulle förlora dessa mina älskade, skulle jag verkligen vara fattig både i det här livet och i evigheten.'"

Hur kortsynta är inte många av oss, hur benägna att endast se till nuet utan att tänka på morgondagen. Men morgondagen kommer och då kommer också död och separation. Hur ljuv är inte vissheten, hur tröstande är inte den frid som kommer av vissheten att om vi gifter oss på rätt sätt och lever rätt, kommer vårt förhållande att fortsätta trots döden och tidens gång. Människor må skriva kärlekssånger och sjunga dem. De må längta och hoppas och drömma. Men allt detta kommer endast att vara en romantisk längtan om det inte finns ett sigill av den auktoritet som har makt att binda för tid och evighet.

President Joseph F Smith sade en gång i ett tal från denna talarstol: "Herrens hus är ett ordningens hus och inte ett förvirringens hus och det betyder... att det inte finns någon förening för tid och evighet som kan fulländas utanför Guds lag och hans hus ordning. Människorna må önska det, de kan genomgå formerna för det i det här livet, men det kommer inte att ha någon effekt om det inte görs och sanktioneras av gudomlig auktoritet i Faderns och Sonens och den Helige Andens namn." (*Gospel Doctrine*, 1971-1972, melkisedekska prästadömets studiekurs, del 2 sid 1)

Får jag till sist berätta en berättelse för er. Den är påhittad, men den skulle kunna vara sann, för principen är det. Kan ni föreställa er två unga människor en kväll då månen är full och rosorna blommar och en helig kärlek har mognat mellan dem? John säger till Marie: "Marie, jag älskar dig. Jag vill att du skall bli min hustru och mor till våra barn. Men jag vill inte ha dem eller dig för alltid. Bara för en kort tid och sedan adjö." Och hon tittar upp genom tårarna på honom i månskenet och säger: "John du är un-

derbar. Det finns ingen i hela världen som du. Jag älskar dig och jag vill ha dig till make och far för våra barn, men endast för en tid och sedan farväl."

Det låter dåraktigt, eller hur? Men ändå är det inte det som en pojke egentligen säger till en flicka och en flicka egentligen säger till en pojke när de talar om äktenskap som under "det nya och eviga äktenskapsförbundet" skulle kunna vara en evig förening, men de i stället väljer en ersättning som endast kan vara till döden kommer.

Livet är evigt. Himmelens Gud har också möjliggjort evig kärlek och ett evigt familjeförhållande.

Må Gud välsigna er, mina kära unga vänner, att ni då ni ser fram mot äktenskap inte bara söker efter ett gott kamratskap och ett rikt och fruktbart familjeförhållande under hela jordelivet, utan också efter ett ännu bättre tillstånd där kärlek och dyrt skattade förhållanden kan upplevas enligt ett löfte givet från Gud. Jag bär vittne om att Herren Jesus Kristus lever, och genom honom har denna auktoritet kommit. Jag bär vittne om att hans makt, hans prästadöme finns bland oss och utövas i hans heliga hus. Förkasta inte det som han erbjuder. Lev värdigt och ta del av det och låt hans heliga prästadömes kraft besegla ert kompanjonskap. Om detta ber jag ödmjukt för er, medan jag bär vittnesbörd om dessa heliga sanningar i Herren Jesu Kristi namn. Amen.

Hans sista timmar

HOWARD W HUNTER

För lite mindre än 2000 år sedan började händelserna i den viktigaste veckan i mänsklighetens historia utveckla sig utanför Jerusalem nära den lilla byn Betania. Jesus från Nasaret, som verkat i knappa tre år bland sina landsmän, lämnade sina vänners, Maria, Marta och Lasarus, hem och gick beslutsamt mot Jerusalems portar. En del av stadens innevanare ansåg honom vara hädisk, en demon, en som överträdde den judiska lagen. Andra trodde att han var en profet, Messias, den levande Gudens Son. Vilken åsikt man än hade så kände alla människor i Judéen till denne man, som undervisade med kraft och auktoritet fastän han varken var skriftlärd eller farisée.

"Men judarnas påsk var nära, och många begåvo sig då, före påsken, från landsbygden upp till Jerusalem för att helga sig.

Och de sökte efter Jesus och sade till varandra, där de stodo i helgedomen: 'Vad menen I? Skall han då alls icke komma till högtiden?'" (Joh 11:55-56)

Den judiska lagen krävde att alla manliga vuxna var närvarande vid denna den allra heligaste av Israels ceremoniella högtider. Men medlemmarna av Sanhedrin hade öppet svurit på att döda Jesus och många tvivlade på att han skulle visa sig öppet i ett sådant sammanhang.

Känslan av fara för honom märktes överallt, men Jesus *kom* verkligen till Jerusalem till påskhögtiden, inte med pomp och ståt utan på en åsna — symbolen för enkelhet och frid. En stor mängd gick ut från Jerusalem för att hälsa honom och de spred ut palmkvistar i hans väg och utropade: "... Hosianna Davids son! Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn ..." (Matt 21:9)

Matteus skildring säger att "... hela staden kom i rörelse och man frågade: 'Vem är denne?'

Och folket sade: 'Det är Jesus, profeten, från Nasaret i Galileen.'" (Matt 21:10-11)

För alla som hade kunskap om lagen var detta det triumfatoriska intåget av Israels kung, som länge hade förutsetts av profeterna och som länge hade väntats på av Israels avkomma.

Folkmängden jublade och ropade; Jesus var kunglig och tyst. När han nalkades denna stad, som så storligen favoriserats av Gud, grät han över Jerusalem och sade:

"Ty den tid skall komma över dig, då dina fiender skola omgiva dig ... och innesluta dig och tränga dig på alla sidor.

Och de skola slå ned dig till jorden ... och skola icke lämna kvar i dig sten på sten ..." (Luk 19:43-44)

Jesus kände också till sitt väntande öde. Han talade i liknelser om säd som måste dö för att frambringa frukt och om en utvald son som sändes av sin far till familjens vingård endast för att bli dödad liksom faderns tjänare före honom hade blivit dödade. Ibland tycktes bördan nästan för tung att bära.

"Nu är min själ i ångest", medgav han. "Fader, fräls mig undan denna stund. Dock just därför har jag kommit till denna stund." (Joh 12:27) Hans enda syfte och hans osvikliga hängivenhet och beslutsamhet att göra sin Faders vilja bar honom framåt.

Då hans egen framtid på jorden förkortades, förklarade han försiktigt: "Såsom ett ljus har jag kommit i världen, för att ingen av dem som tro på mig skall förbliva i mörker." Sådana uttalanden förenade hans fiender emot honom, men ändå förkunnade han: "Ty jag har icke talat av mig själv, utan Fadern, som har

sänt mig, han har bjudit mig vad jag skall säga, och vad jag skall tala." (Joh 12:49)

I förhoppning om att kunna fälla Jesus i hans yttranden ställde några av de mest förslagna av hans vedersakare tveeggade frågor om politik och rabbinsk lag. En grupp fariséer och herodianer ställde en mycket diabolisk fråga till honom:

"Mästare, vi veta att du är sannfärdig och lär om Guds väg vad sant är ...
Så säg oss då: ... Är det lovligt att giva kejsaren skatt, eller är det icke lovligt?" (Matt 22:16-17) Om han skulle svara ja, skulle han lätt kunna bli anklagad för att förråda sitt ursprung bland Abrahams säd, den grupp som kämpade under trycket av den romerska lagen. Om han skulle svara nej, skulle han omedelbart stämplas som politisk agitator. Han svarade ingetdera utan bad i stället att man skulle visa honom ett mynt varmed sådan skatt vanligen betalades med.

Han höll upp myntet framför sina motståndare och frågade: "Vems bild och överskrift är detta?" Naturligtvis svarade de som vilket barn som helst på gatan skulle ha gjort: "Kejsarens." Med denna enda fråga hade han tagit kommandot över sammanstötningen. Han återlämnade myntet och sade: "... Så given då kejsaren vad kejsaren tillhör", (Matt 22:20-21) som om han ville säga: "Mannens namn och bild är på myntet. Visst tillhör det honom. Var snäll och återlämna det till den rättmätige ägaren."

På ett lysande sätt hade han tillintetgjort sina motståndare, men det var aldrig hans verkliga uppgift eller önskan. Dessa var också Guds söner. Dessa var också bland dem han kommit för att frälsa. Han var orolig för deras skull och älskade dem även i deras elakhet. När de vände sig bort tillade han en vädjan: "... och (ge) Gud vad Gud tillhör." Liksom myntet bar kejsarens avbild, så bar dessa och alla andra människor Guds, deras himmelske Faders avbild. De hade skapats av honom i hans avbild och Jesus skulle bereda en väg för dem att återkomma till honom. Men ändå, "när de hörde detta, förundrade de sig. Och de lämnade honom och gingo sin väg." (Matt 22:21-22)

En kort tid senare lade en lagklok ut en teologisk fälla för honom i det att han sade: "Mästare, vilket är det yppersta budet i lagen?" (Matt 22:36) De lagkloka hade delat upp och kategoriserat den ursprungliga mosaiska lagen så minutiöst att somliga delar av lagen tycktes stå i direkt motsats till andra delar. Men Jesus ville inte låta sig bli förlamad av den lagliga debattens tissel och tassel. I ett enda slag penetrerade han hjärtat i lagen och sammanfattade dessa olika delar i en enda stor helhet: "... Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstånd.

Detta är det yppersta och förnämsta budet.

Därnäst kommer ett som är detta likt: Du skall älska din nästa såsom dig själv." (Matt 22:37-39)

Än en gång hade Jesus vänt en fråga full av gift och avund och tekniskt bedrägeri till ett svar av kärlek, medlidande och höga visioner.

När hans sista timmar nalkades vände Jesus sig bort från mängden och sökte endast stärka sina lärjungar. Han varnade dem för vad som låg framför dem. Han talade om Jerusalems förstöring och om den hemsökelse och det avfall som skulle föregå hans återkomst i de sista dagarna till jorden. Han talade om en mästare som efter en lång tid i ett fjärran land skulle återkomma och göra upp räkningen med sina tjänare, var och en efter sin förmåga och de pund som givits dem att investera i en god sak. Han talade om en herde som skulle skilja fåren från getterna, de förra var de efterföljare som gav mat åt de hungriga, dryck åt de törstiga, kläder åt de nakna och uppmärksamhet till de plågade. Han talade om jungfrur som var med på ett bröllop, av vilka en del hade tillräckligt med olja för sina lampor medan andra fick se sitt lilla förråd ta slut därför att brudgummen dröjde längre än de väntat. Sålunda lärde Jesus sina lärjungar att vaka och bedja. Han lärde dem emellertid att vakan och bedjan inte kräver sömnlös oro och bekymmer för framtiden, utan snarare en lugn, stadig uppmärksamhet på dagens plikter.

När offerstunden närmade sig drog Jesus sig tillbaka med sina tolv apostlar till friden och enskildheten i ett rum på en övervåning. Där sökte Mästaren att stärka sina speciella vittnen mot den ondes snaror genom att lägga av sig sin mantel och med den som handduk två apostlarnas fötter.

Denna magnifika gest av kärlek och enighet var ett passande preludium till den påskmåltid som följde. Från den tid då de förstfödda av Israels trofasta hade blivit sparade i den förstörelse som Faraos oförsonlighet förorsakade Egypten, hade påskmåltiden, med alla dess symboliska emblem och gester, trofast hållits av familjerna i Israel. Hur passande var det inte att Jesus under detta gamla förbund om skydd skulle instifta emblemen i det nya förbundet om trygghet — det emblem som var hans eget kött och blod. När han tog brödet och bröt det och tog kalken och välsignade den, presenterade han sig själv som Guds Lamm som skulle ge andlig näring och evig frälsning.

Med det nya förbundet kom ett nytt bud. Jesus sade att hans lärjungar måste "älska varandra, ja, såsom jag har älskat eder ...

så skola alla därav förstå att I ären mina lärjungar". (Joh 13:34-35)

Ända till själva slutet av sitt jordeliv visade Jesus storheten i sin ande och mäktigheten i sin styrka. Han var inte, inte ens under det allra sista, inkapslad i sina egna sorger och klagade inte över smärtan. Han var ivrigt upptagen med sina älskade efterföljares aktuella och framtida behov. Han visste att deras trygghet som individer och som kyrka låg endast i deras ovillkorliga kärlek till varandra. Hela hans energi tycks ha varit riktad på deras behov, och han lärde sålunda med sitt exempel det som han predikat i ord. Han gav dem tröstande, befallande och varnande ord.

"Edra hjärtan vare icke oroliga", sade han, för han kände deras fruktan och sorg. "I min Faders hus äro många boningar ... jag går bort för att bereda eder rum ... Jag är vägen

och sanningen och livet ... vadhelst I bedjen om i mitt namn, det skall jag göra ... Och jag skall bedja Fadern, och han skall giva eder en annan Hjälpare, som för alltid skall vara hos eder ... Jag skall icke lämna eder faderlösa; jag skall komma till eder ... I ären mina vänner, om I gören vad jag bjuder eder ... Detta är mitt bud, att I skolen älska varandra, såsom jag har älskat eder." (Se Joh 14, 15.)

Denna nätternas natt då den lilla gruppen nalkades Getsemane örtagård skulle Jesus ha kunnat bett apostlarna att be för honom, stärka honom för den outtalbara prövningen som låg framför honom. Men i stället bad Jesus för dem och för dem som var dessa lika:

"Jag beder icke att du skall taga dem bort ur världen", antecknade Johannes, som var där och hörde det, "utan att du skall bevara dem från det onda ... De äro icke av världen ... Helga dem i sanningen ... Men icke för dessa allenast beder jag, utan ock för dem som genom deras ord komma till tro på mig, jag beder att de alla må vara ett, och att, såsom du, Fader, är i mig, och jag är i dig, också de må vara i oss, för att världen skall tro att du har sänt mig." (Joh 17)

Efter att ha uppsänt denna medlande bön fortsatte Jesus att möta sin kroppsliga och andliga smärta. En nutida Herren Jesu Kristi apostel har skrivit:

"Kristi ångest i örtagården, både dess intensitet och orsak är ofattbar för det begränsade mänskliga förnuftet ... I denna ångestfyllda stund mötte Kristus och övervann alla de fasor, som Satan ... kunde frammana ... På något sätt, som var faktiskt, förfärligt och verkligt, ehuru ofattbart för människan, tog Frälsaren på sig människosläktets syndabörda alltifrån Adams dagar till världens ände." (James E Talmage, *Jesus Kristus*, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, sid 600-601)

Därefter var det endast en fråga om timmar till dess att han blev falskeligen anklagad, illegalt hörd och orättmätigt korsfäst. Han gjorde vad ingen annan någonsin har gjort — han reste sig på tredje dagen från sin egen grav, en grav som än en gång fylldes med världens ljus och liv och han uppfor till sin Fader. Jesus av Nasaret var nu Jesus Kristus, han hade besegrat döden.

I motsats till vår tids jäkt och buller var hans liv mycket enkelt. Han levde i enkla omständigheter. Han hade inte omgivit sig med de stolta och mäktiga i världen, utan med de fattiga, de ödmjuka och de som levde under enklare omständigheter. Det var inget komplicerat med hans liv eller lärdomar. De ord han talade angår människor i livets alla skiften — alla som lyssnade på hans tid och alla som vill lyssna idag.

Historien har mycket väl påtagit sig bördan att ge tillräckliga bevis på hans död. Lika säkert som att jag vet att han dog, har jag en lugn men fast förvissning om att han lever idag — Frälsaren för varje människa som har fötts eller kommer att födas på denna jord. När vi inträder i påskveckan, må vi då tänka på den uppståndne Kristus, den levande Gudens levande Son. Må vi, i hans namn, förena våra hjärtan, älska varandra och hålla hans bud är min bön i Jesu Kristi namn. Amen. O

Att utföra Guds verk i renhet

Spencer W. Kimball

Mina bröder och systrar och vänner, det har än en gång blivit april och därmed vår Herres och Frälsares Jesu Kristi födelsedag, som vi har firat den sjätte april. Detta veckoslut håller vi Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas 144:e årliga konferens.

Under de tre senaste konferenserna hade vi som ledare president Harold B Lee, som vi saknar mycket idag. Han var en man med många talanger, stor styrka och stort mod och med stark beslutsamhet att följa Herrens vilja.

Sedan den 26 december har vi saknat honom. Han var som en hög topp i en mäktig kedja av ointagliga berg. Han har blivit en viktig del av evigheten.

Jag skulle i all ödmjukhet och uppriktighet vilja uttrycka vår kärlek till president Harold B Lee. Vi är tacksamma över att ha syster Lee med oss här idag.

På presskonferenserna har en alltid återkommande fråga ställts till oss: "President Kimball, vad tänker ni nu göra när ni har kyrkans ledarskap i era händer?"

Mitt svar har varit att jag under de senaste 30 åren som medlem av de tolv apostlarna råd haft en hel del att göra med att sätta upp riktlinjer för och utforma kyrkans nuvarande omfattande program. Jag väntar mig inte några större ändringar i den närmaste framtiden, men jag hoppas att kunna ge ökad betoning på några av de program som redan finns. Detta är en dag då vi bör konsolidera våra ansträngningar och hålla fast vid våra program och ånyo bekräfta våra nuvarande riktlinjer.

Vi inser att vårt största problem är vår snabba tillväxt. Vår ökning är fenomenal, för kyrkans medlemsantal har fördubblats under senaste åren. För trettio år sedan räknade vi våra medlemmar i hundratusental och idag är de över tre millioner. Det fanns 146 stavar år 1943 då jag först

besökte stavarna och idag finns det ungefär 635 stavar. Det fanns 38 missioner år 1943, idag finns det 107. År 1943 fanns det inga stavar utomlands, nu har vi 70. Denna exempellösa tillväxt glädjer oss, men den är en verklig utmaning för oss. Vi är bara intresserade av siffror i förbigående. Vi är först och främst beslutna att se till att alla människor får evigt liv.
Den stora utmaningen år 1974 är alltså att ge de snabbt växande medlemsgrupperna utbildat ledarskap och hjälpa dessa medlemmar att hålla sig rena från den värld i vilken de måste leva. Må vi så ge ytterligare betoning åt några betydelsefulla saker som oroar oss.
En sak är våra medborgliga skyldigheter. Tidigt under denna tidshushållning gjorde Herren det klart vilken ställning hans återupprättade kyrka skulle inta beträffande samhällets styrande. I den uppenbarelse han gav till profeten Joseph Smith sade han: "Nu, sannerligen säger jag eder angående ... landets grundlag, som garanterar frihet och tillförsäkrar rättigheter och förmåner, att den tillhör alla människor och är rättfärdig för mig.

Därför rättfärdigar jag, Herren, eder och edra bröder i min kyrka, om I understödjen den lag, som är landets grundlag." (L&F 98:4-6)
I harmoni med detta uttlande antog kyrkan senare som en av sina trosartiklar: "Vi tro på att vara konungar, presidenter, styresmän och överhetspersoner underdåniga och att lyda, ära och understödja lagarna." (12:e trosartikeln)
År 1835 antog kyrkan på en generalkonferens genom enhällig omröstning en "deklaration av vår tro angående regeringar och lagar i allmänhet", i vilken det sades:
"Vi tro, att alla regeringar måste hava ämbetsmän och överhetspersoner att handhava lagarna och att de som vilja skipa lagen med opartiskhet och rättvisa skola insättas och understödjas av folkets röst — om regeringsformen är republikansk — eller av suveränens vilja." (L&F 134:3)
År 1903 sade president Joseph F Smith: "Kyrkan (som sådan) engagerar sig inte i politik. Dess medlemmar tillhör olika partier efter sitt eget gottfinnande ..." ("The Probable Cause", *Improvement Era,* juni 1903, sid 626)
Och på oktoberkonferensen 1951 sade första presidentskapet:
"Ett hot mot vår enighet härrör sig från otillständig personlig antagonism utvecklad i partipolitiska kontroverser. Kyrkan utövar ingen begränsning av den enskildes frihet att göra sina egna val och beslut. Den som påstår motsatsen gör det utan berättigande. Kyrkan reserverar sig dock rättigheten att förespråka principen om ett gott styrande på grundval av frihet, rättvisa och jämlikhet, politisk integritet för ämbetsmännen och aktivt deltagande av medlemmarna och att medlemmarna skall fullgöra sina samhälleliga skyldigheter." (President Stephen L Richards, Conference Report, oktober 1951, sid 114-115)

Vi håller fast vid dessa uttalanden såsom kyrkans inställning idag beträffande civilt styrande och politik.
Varje sista dagars helig bör stödja, ära och lyda den konstitutionella lagen i det land i vilket han bor.
Tillsammans med vår ojämförliga tillväxt är vårt nästa problem utan tvekan världen — inte de höga bergen och djupa dalarna och de varma öknarna och djupa haven, utan det levnadsmönster som alltför många människor följer i livet.
"Älsken icke världen, ej heller vad som är i världen", sade Johannes. "Om någon älskar världen, så är Faderns kärlek icke i honom.
Ty allt som är i världen, köttets begärelse och ögonens begärelse och högfärd över detta livets goda, det är icke av Fadern, utan av världen." (I Joh 2:15-16)
Världens intrång i våra liv är hotande! Så svårt det verkar för många av oss att leva i världen och ändå inte vara av världen.
Genom Jesaja kommer Herrens ord:
"Jag skall hemsöka jordens krets för dess ondska och de ogudaktiga för deras missgärning; jag skall göra slut på de fräckas övermod och slå ned våldsverkarnas högmod." (Jes 13:11)
När Satan tog Herren till ett högt berg, lovade han: "Allt detta vill jag giva dig, om du faller ned och tillbeder mig." (Matt 4:9)
"Allt detta" var lastens tillhåll och syndens mark och fysisk tillfredsställelse och lustfulla frestelser.
För länge sedan gjorde Herren upp sina planer med stor precision och förkunnade dem, sägande: "Ty se, mitt verk och min härlighet är att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan." (Moses 1:39)
Hans vidare ord: "... att I kunnen bliva helgade från all synd och njuta det eviga livets ord i denna värld och evigt liv i den tillkommande, ja, odödlig härlighet." (Moses 6:59)
Nu är köttets gärningar många, som Paulus sade: "... svåra tider skola komma [De är här över oss!] Ty människorna skola då vara själviska ... kärlekslösa, omåttliga ..." (2 Tim 3:1-3), "... [med] skamliga lustar: deras kvinnor utbytte det naturliga umgänget mot ett onaturligt; sammalunda övergåvo ock männen det naturliga umgänget med kvinnan och upptändes i lusta till varandra ... illfundiga ..." (Rom 1:26, 27, 30), tjuvar, druckna, utpressare.
"I trolösa avfällingar, veten I då icke att världens vänskap är Guds ovänskap? Den som vill vara världens vän, han bliver alltså Guds ovän." (Jak 4:4)

Det är sådana ogudaktiga handlingar som vi kallar världen.
Strax före korsfästelsen vädjade Herren: "Jag beder icke att du skall taga dem bort ur världen, utan att du skall bevara dem från det onda." (Joh 17:15)
Det är den bönen som vi ständigt yttrar och vår största ansträngning är att se till att kyrkans medlemmar helgas genom sin rättfärdighet.
Dessa vedervärdiga överträdelser kallade Paulus "onda andars läror" och deras ursprung "villoandar" (Se 1 Tim 4:1). Dessa förvrängningar från det normala livet har inte ändras i vår tid utom möjligen blivit mer utbredda och förhärskande och vulgära och degenererade.
Och vi vädjar till vårt folk överallt: "Så varen nu Gud underdåniga, men stån emot djävulen, så skall han fly bort ifrån eder." (Jak 4:7)

Vi predikar trofasthet och lugn. Vi uppmanar vårt folk att "stå på heliga platser". (L&F 45:32)

Det vi säger idag är inte någon ny lära, utan det är lika gammalt som skapelsen.

Det finns somliga som har en känsla av oro på grund av förhållandena i världen och ondskans växande skuggor, men Herren sade: "... om I ären beredda skolen I icke frukta." (L&F 38:30) och vidare, "Frid lämnar jag efter mig ... Edra hjärtan vare icke oroliga eller försagda." (Joh 14:27)

Ni har kommit hit för att få råd och vägledning. Det är era ledares avsikt att ge sådan ledning. Då bröderna talar kommer ni att känna inspirationen från vår Herre. Evangeliet ger mening åt våra liv. Det är vägen till lycka.

Syster Eliza R Snow skrev:
Han visade den rätta väg
och gav oss varje punkt
till ljus och liv och evig dag,
där vi Guds närhet se.
(Sånger, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, nr 120)

Familjen är grunden. Vi är barn till vår himmelske Fader och liksom han älskar oss, så binds våra själar till vår avkomma. All moral är vävd in i Kristi evangelium.

Den upplysta stigen för till en normal, ren uppvaktning mellan unga män och kvinnor. Den leder så småningom till en förening i dygd, vid ett altare där en bemyndigad Guds tjänare beseglar dem för tid och evighet.

De hebreiska heliga fick helt rätt lära sig: "Äktenskapet må hållas i ära bland alla, och äkta säng bevaras obesmittad; ty otuktiga människor och äktenskapsbrytare skall Gud döma." (Heb 13:4)

Och till dem som ville nedvärdera äktenskapet eller skjuta upp eller förbjuda det sade Paulus och han fördömde dem. Det är vanligen själviskhet, kall och egoistisk, som leder människor till att sky äktenskapets ansvar. Det finns många som talar och skriver emot äktenskapet. Till och med en del av våra egna skjuter på äktenskapet och debatterar emot det. Till alla som blivit bedragna av dessa "onda andars läror" ger vi uppmaningen att återgå till det normala. Vi manar alla människor att acceptera ett normalt äktenskap som grunden till sann lycka. Herren gav inte människan det sexuella som någon leksak. Äktenskapets grundläggande syfte är att uppehålla en familj. Psalmisten sade·

"Se, barn äro en HERRENS gåva, livsfrukt en lön.

Säll är den man som har sitt koger fyllt av sådana." (Ps 127:3,5)

Det är verkligen synd om den som avsiktligt nekar sig ett hederligt föräldraskap, för föräldraskapets glädje är fundamentalt i ett normalt, rikt och fullt liv och vi kommer ihåg Guds befallning i begynnelsen: "... Varen fruktsamma och föröken eder, och uppfyllen jorden och läggen den under eder ..." (1 Mos 1:28)

I vår tidshushållning heter det: "...De (jungfrurna) blevo givna åt honom, (mannen) på det de skulle föröka sig och uppfylla jorden enligt min (Guds) befallning och ... för sin upphöjelse i de eviga världarna att de må föda människosjälar, ty häri fortsättes min Faders gärningar, att han må förhärligas." (L&F 132:63)

Vi fördömer utbredningen av söndrade hem. Varje man bör älska sin hustru och uppskatta och skydda henne under hela deras liv och hon bör älska, hedra och uppskatta sin make. Vi hör historiken Moses citera sin Herre: "Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de skola varda ett kött." (1 Mos 2:24)

Paulus säger: "I hustrur, underordnen eder edra män, såsom I underordnen eder Herren; ty en man är sin hustrus huvud, såsom Kristus är församlingens huvud ...

I män, älsken edra hustrur, såsom Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv för henne.

På samma sätt äro männen pliktiga att älska sina hustrur, då dessa ju äro deras egna kroppar; den som älskar sin hustru, han älskar sig själv. Ingen har någonsin hatat sitt eget kött; i stället när och omhuldar man det, såsom Kristus gör med församlingen." (Ef 5:22, 23, 25, 28-29)

Detta missförstås ofta, både av män och hustrur. Tänk igenom det ordentligt och tvista inte med er himmelske Fader. Då en man är ledare i sitt hem som Kristus är ledare i sin kyrka, återstår inte mycket annat att önska.

Analysera de skilsmässor ni känner till, så kommer ni att finna mycket ofta att det är själviskhet bakom dem.

De flesta skilsmässor är oförsvarliga och beror på svaghet och själviskhet och resulterar oftast i stor olycka för de skilda personerna och även nästan obotliga skador för de stackars barnen, som blir störda och slitna mellan föräldrarna.

Visst har väl själviskheten nästan nått till sin högsta punkt då oskyldiga barn måste lida för sina föräldrars synder. Nästan som från en trasig grammofonskiva kommer uttalandet från frånskilda personer att det är bättre för barnen att växa upp med en förälder än med två som slåss. Svaret på detta falska resonemang är: det behöver inte finnas några föräldrar som slåss.

Någon granskade en lång lista på skilsmässor och fann att nästan alla berodde på själviskhet, där människor var beslutna att få så mycket som möjligt och ge så lite som möjligt. Man fann i denna undersökning att omkring 90 % angav som orsak för skilsmässan omoraliskhet från en eller båda parterna.

Omoral är total själviskhet. Kan ni tänka er ett enda osjälviskt element i denna synd? Följaktligen är det så att om två goda människor bannlyser själviskhet kan de för det mesta komma mycket bra överens.

Vidare är abort ett växande ont som vi talar emot. Den svåra synden överlagd abort är verkligen svår att rättfärdiga. Det är nästan oförståeligt att en abort någonsin skulle tillgripas för att rädda någon från bryderi, för att rädda någon från besvär eller olägenhet eller för att undkomma ansvaret. Hur kan någon underkasta sig en sådan operation eller medverka till den genom att uppmuntra eller finansiera den? Om det finns sällsynta fall där abort kan vara berättigad, är det också verkligen sällsynt. Vi sätter abort högt upp på den lista av synder som vi strängt varnar människorna för.

"Abort måste anses som en av de

mest upprörande och syndfulla företeelserna i vår tid, då vi bevittnar hur slapphet leder till sexuell omoral." (Prästadömets Bulletin, februari 1973, sid 1)
Beträffande narkotika "... har kyrkan konsekvent motsatt sig den olämpliga och skadliga användningen av narkotika eller liknande ämnen under förhållanden som skulle kunna resultera i beroende, fysisk eller mental skada eller ett sänkande av de moraliska normerna." Vi håller mycket starkt fast vid detta uttalande.
Alltså varnar vi alla våra medlemmar från barndomen eller ålderdomen för de fängslande kedjor, det lidande och den ånger som kommer av ett orättmätigt utnyttjande av kroppen, ett område där Satan satt in sina mest förstörelsebringade krafter.
Den mänskliga kroppen är ett heligt hem för Guds andebarn och ett orättmätigt manipulerande eller besudlande av detta heliga tabernakel kan endast medföra ånger och sorg. Vi uppmanar: Håll er rena, obesmittade, obesudlade.
Judas säger: "I den yttersta tiden skola bespottare uppstå, som vandra efter sina egna ogudaktiga begärelser." (Jud 18)
Vi säger med Petrus: "... tag eder till vara för de köttsliga begärelserna, vilka föra krig mot själen." (1 Petr 2:11) Ingen oanständig exponering eller pornografi eller andra abnormiteter som besudlar sinnet och anden. Ingen befläckelse av kroppen, ens egen eller andras, och ingen sexuell förbindelse mellan personer utom i ett lagligt äktenskapsförhållande. Detta har starkt förbjudits av vår Skapare i alla tider, på alla platser och vi vidmakthåller det. Till och med i äktenskapet kan det förekomma ytterligheter och förvrängningar. Inga bortförklaringar av detta kan tillfredställa en besviken Fader i himmelen.
I detta sammanhang citerar vi ett uttalande av en välkänd evangelist, Billy Graham:*
"... Bibeln hyllar det sexuella och dess rättmätiga användning, anger det som gudaskapat, gudaförordnat, gudavälsignat. Den gör det klart att Gud själv har inplanterat den fysiska dragningen mellan könen av två orsaker: för fortplantning av den mänskliga rasen och för att uttrycka den slags kärlek mellan man och hustru som gör dem till en sann enhet. Hans befallning till den förste mannen och den första kvinnan att 'vara ett kött' var lika viktig som hans befallning att 'varen fruktsamma och föröken eder'.
Bibeln gör det klart att synd i samband med sexualitet betyder inte att man använder något medfött ont utan att man missbrukar något som är rent och gott. Den lär klart och tydligt att sexualitet kan vara en underbar tjänare men en hemsk herre, att den kan vara en skapande kraft mer mäktig än något annat när det gäller att bygga upp kärlek, kamratskap och lycka, men den kan också vara den mest förstörelsebringande av alla livets krafter." (Billy Graham, "What the Bible Says About Sex", Reader's Digest [Maj 1970] sid 118)
Vi bekräftar åter vår starka, oföränderliga ståndpunkt mot okyskhet av alla slag.
Våra mödrar har en helig roll. Följande är ur ett citat från kyrkans första presidentskap. Vi ger det vårt fulla stöd.
"Moderskap blir sålunda en helig kallelse, en helig hängivenhet att utföra Herrens planer, ett helgande av uppgiften att fostra och leda, att till kropp, sinne och ande nära dem som höll sitt första tillstånd och som kommer till denna jord i sitt andra tillstånd '... för att se, om de vilja göra allt vad Herren, deras Gud, befaller dem.' (Abr 3:25) Att leda dem att hålla sitt andra tillstånd är moderns uppgift och 'de som hålla sitt andra tillstånd skola krönas med mera härlighet på sina huvuden i all evighet.' (Abr 3:26)

Denna gudomliga uppgift för modern är något som endast en mor kan utföra. Den kan inte föras vidare till någon annan. Barnsköterskor kan inte göra det, daghem kan inte göra det, anställd hjälp kan inte göra det, bara modern kan, med så stor hjälp som någonsin är möjligt från fadern samt bröder och systrar, ge hela den vakande omsorg som behövs.
Den mor som anförtror sitt barn till andras vård, så att hon kan utföra ett icke moderligt arbete, vare sig det är för pengar eller berömmelse eller för samhälleligt tjänande bör komma ihåg att 'ett oupptuktat barn (den engelska bibeln säger: ett barn lämnat för sig själv) drager skam över sin moder.' (Ords 29:15) I våra dagar har Herren sagt att om inte föräldrarna lär sina barn kyrkans lära 'skall synden vila på föräldrarnas huvuden'. (L&F 68:25)
Moderskapet står nära det gudomliga. Det är det högsta, heligaste tjänande som någon människa kan utföra. Det sätter henne som hedrar sin heliga kallelse näst änglarna. Till er mödrar i Israel säger vi: Må Gud välsigna och beskydda er, må han ger er styrka och mod och den tro och kunskap, den heliga kärlek och hängivenhet till er uppgift, som skall göra er i stånd att i största mån kunna uppfylla den heliga kallelse som är er. Till er mödrar och blivande mödrar säger vi: Var dygdiga, håll er rena, lev rättfärdigt så att er avkomma till den sista generationen kan kalla er välsignad. ("Message of the First Presidency", *Deseret News Weekly Church Edition*, oktober 1942, sid 5.)
Detta är alltså vårt program: att hålla fast vid och modigt föra vidare Guds verk i renhet och uppriktighet och att föra detta sanningens evangelium till den värld som så väl behöver det gudaktiga livet.
Evigt liv är vårt mål. Det kan nås endast om vi följer den stig som vår Herre har utstakat åt oss.
Jag vet att detta är sant och rätt. Jag älskar vår himmelske Fader och jag älskar hans Son och jag är stolt över att vara blott ett svagt instrument när det gäller att föra deras stora eviga verk vidare. Jag betygar detta till alla, ödmjukt och uppriktigt, i Jesu Kristi namn. Amen.

---

* Amerikansk evangelist (1918—)

Vad hör vi?

SPENCER W KIMBALL

Älskade bröder och systrar! Alla ni som är nära och ni som är fjärran. Idag har vi deltagit i en högtidlig församling. Högtidliga församlingar är något som förekommit bland de heliga sedan Israels dagar. De har varit av varierande slag. Men för det mesta har de hållits i samband med invigningen av ett tempel, eller ett särskilt möte som sammankallats för att understödja ett nytt första presidentskap, eller ett möte för prästadömet för att understödja en uppenbarelse, såsom tiondeuppenbarelsen till president Lorenzo Snow.

Profeten Joseph Smith sade följande angående den högtidliga församlingen:

"Dröjen, ja, dröjen här och sammankallen en högtidlig församling av de första arbetarna i detta sista rike." (L&F 88:70)

Joseph Smith och Brigham Young blev först understödda av en församling inklusive ett fullt organiserat prästadöme. Brigham Young blev understödd den 27 mars 1846 och blev av rådet "enhälligt vald till president över hela Israels läger ..." (B H Roberts, A Comprehensive History of the Church, årg 3, s 52) Senare blev han understödd och hosiannaropet höjdes.

Var och en av kyrkans presidenter har understötts av kyrkans prästadöme i högtidlig församling till och med president Harold B Lee, som blev understödd den 6 oktober 1972.

Joseph Smith ledde den första högtidliga församlingen. Sedan han avslutat sitt tal kallade han de olika kvorumen, med början med första presidentskapet, att genom handuppräckning visa sin villighet att erkänna honom som profet och siare samt uppehålla honom som sådan genom tro och bön. Alla kvorumen i tur och ordning efterkom med glädje denna begäran. Han kallade sedan hela församlingen av heliga att likaså ge sitt samtycke genom att ställa sig upp.

Han fortsatte sedan med att låta prästadömets kvorum och sedan de heliga i allmänhet stå upp som ett tecken på deras stöd. Kyrkans ledare och råd godkändes på samma sätt.

Joseph Smith sade:

"Röstningen var enhällig i varje instans och jag profeterade för alla, att som de ville stödja dessa män i deras olika ämbeten (menande kyrkans olika kvorum) skall Herren välsigna dem .. i Jesu Kristi namn. Himmelens välsignelser skall bli deras. När Herrens smorde går ut för att förkunna ordet och bära vittnesbörd för denna generation skall de bli välsignade om de mottager det. Men om inte, skall Guds straffdomar falla ned till dess att den stad eller det hus som förkastar Herrens smorde skall förstöras." Sedan gjordes Hosiannaropet. (Se **Documentary History of the Church,** årg 2, s 416-418)

Idag har ni sett kyrkan i verksamhet. Ni har sett Herrens mäktiga gärningar, hur allt görs med enhälligt samtycke och de som blir ledda stöder dem som leder dem. Detta är en konstituerande församling och alla kyrkans medlemmar är inbjudna att närvara.

De av oss som denna dag blivit understödda av er inträder i våra plikter med hjärtat fullt av vilja att göra vårt bästa. Vi är tacksamma, djupt tacksamma, för ert stöd. Vårt enda intresse nu är att råda och leda människorna rätt och i fullständig linje med Herrens råd, så som dessa har framkommit generationerna och tidshushållningarna igenom. Vi älskar er och önskar er fullständigt framåtskridande, glädje och lycka, vi vet att detta kan komma endast genom att man följer de Guds maningar som förkunnas genom hans profeter och ledare.

När vi vänder våra hjärtan till vår himmelske Fader och hans son Jesus Kristus, hör vi en symfoni av underbar musik sjungen av himmelska röster som förkunnar fridens evangelium.

Som representanter för folket, följer vi Paulus förslag. Han som var apostel för länge sedan uppmanade kolosserna att "... söken det som är därovan, där varest Kristus är och sitter på Guds högra sida.

Ja, haven edert sinne vänt till det som är därovan, icke till det som är på jorden." (Kol 3:1-2)

"Låten Kristi ord rikligen bo ibland eder; undervisen och förmanen varandra i all vishet, med psalmer och lovsånger och andliga visor, och sjungen med tacksägelse till Guds ära i edra hjärtan." (Kol 3:16)

Med denna kärlekens melodi i våra hjärtan förenar vi oss i fortskridandet av Herrens verk, med vetskap om att detta inte är för ett århundrade eller ett millenium, utan för alltid.

När vi nu lyssnar till evighetens ljuva melodi, vad hör vi då?

Vi hör Guds röst som säger till vår fader Adam, person till person emellan:

"Jag är Gud, jag skapade världen och människorna, innan de voro till i köttet" (Moses 6:51)

Vår fader Adam gav oss sanningar som har varit grundläggande sedan världens skapelse. Evangeliet är detsamma i går, i dag och för all tid. Det är evigt. Han förkunnade för oss:

"... Guds Son har försonat för arvsynden, så att ansvaret för föräldrarnas synder icke kan överföras på barnens huvud, ty de äro rena från världens begynnelse." (Moses 6:54)

Adam blev döpt och erhöll den Helige Anden.

Och av Adam lärde vi oss om Sonens, Jehovas, andra ankomst. Vi lärde oss om återlösningen av den fallna människan från graven. Vi hör

Adam säga: "... här i livet skall jag hava glädje och i köttet skall jag åter få se Gud." (Moses 5:10)
Dödligheten gjorde det möjligt för dem att få avkomma, och till följd därav har jordens familjer evigheten i sitt grepp. Denne profet och hans hustru "... upphörde icke att åkalla Gud." (Moses 5:16)
"Sålunda stadfästes allting för Adam genom en helig förordning och evangeliet predikades och ett beslut utgick, att det skulle förbliva i världen intill dess ände, och så skedde det ..." (Moses 5:59)
Och sålunda är det evigt.
Adam erhöll prästadömet och förde genealogiska uppteckningar i en minnesbok.

Och vi tackar dig, o Gud, för denne profet som gav oss denna fasta början!
Vidare tackar vi dig, o Gud, för en annan profet som hjälpt till att utstaka vägen för oss — Enok, som hade kommunikation med Gud, vilken sade till honom då han profeterade och undervisade om Herrens vägar:
"Se, min Ande är över dig och därför skall jag rättfärdiggöra alla dina ord; bergen skola fly för dig och floderna förändra sitt lopp; du skall förbliva i mig och jag i dig; vandra därför med mig." (Moses 6:34)
Denne helige profet vandrade verkligen med Gud och såg hans skapelser från begynnelsen och fram till Kristi och alla människors uppståndelse. Skrifterna säger:
"Enok och allt hans folk vandrade med Gud och han bodde mitt i Sion. Och det begav sig, att Sion icke fanns mer, ty Gud tog det upp i sitt eget sköte." (Moses 7:69)
Än en gång, vad hör vi då vi lyssnar? Rösten av en rättfärdig Abraham, fadern till en ras. Vi tackar dig, o Gud, för denne profet Abraham, en helig och rättfärdig man! Han var vår förfader. Han stod i nära förbindelse med vår Herre, Jehova.

Han blev astronom och anförtroddes otaliga av himmelens och universums hemligheter. Han samtalade med de ledande vetenskapsmännen i Egypten, centrum för astronomi på den tiden. Abraham anförtroddes kunskapen om föruttillvaron som föregick denna jords skapelse.
Dess befolkande blev en välkänd berättelse för denne profet-patriark. Han lärde oss ren förtröstan på Gud.
När han blev ombedd att offra sin son Isak, erbjöd han med övermänsklig tro sonen, trots att han hade blivit lovad att Isak skulle leva och få en ofantlig avkomma, för Abraham hade den orygglig tro som försäkrade honom om att även om Isaks liv togs var Gud "... mäktig att till och med uppväcka från de döda ..." (Heb 11:19) Så tackar vi dig, o Gud, för denne store profet.
Än en gång lyssnar vi och vad är det som vi hör?
Vi hör rösten av Moses, profeten. Vi hör honom vädja om frihet för Israel från slaveri. Vi ser hur Moses accepteras av sin Herre, då rösten från den brinnande busken fångade hans uppmärksamhet och befallde: "Träd icke hit; drag dina skor av dina fötter, ty platsen, där du står är helig mark.
Jag är din faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud ..." (2 Mos 3:5-6)
Och vi sjunger igen "Tack Gud, att profeter du sänder" — för profeten, den store Moses, som tände lamporna inför Herren.
När vi lyssnar igen, vad hör vi då?
Vi hör rösten av Jehova som tilltalade Petrus, presidenten för Herrens kyrka. Denne frågade: "Vem säger folket Människosonen vara?" (Matt 16:13) Vi hör då den store profeten Petrus säga med en övertygelse som inte kände något tvivel: "Du är Messias, den levande Gudens Son." (Matt 16:16) Och vi hör honom vidare ge sitt aldrig sviktande vittnesbörd, då han erinrade sig sina upplevelser på Förklaringsberget. Han sade:

"Ty det var icke några slugt uttänkta fabler vi följde, när vi kungjorde för eder vår Herres, Jesu Kristi, makt och hans tillkommelse, utan vi hade själva skådat hans härlighet.
Ty han fick ifrån Gud, Fadern, ära och pris, när från det högsta Majestätet en röst kom till honom och sade: 'Denne är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag.'
Den rösten hörde vi själva komma från himmelen, när vi voro med honom på det heliga berget." (2 Petr 1:16-18)
Det följde ett avfall efter korsfästelsen och århundraden skulle passera, då ett stort andligt mörker täckte jorden. Och så när tiden var mogen kom det ett stort uppvaknande, med syner och uppenbarelser som i de tidigare dagarna.
Vi lyssnar åter och vad är det vi hör? Vi hör rösten av en knäböjande pojke i en skog, som ställer viktiga frågor: Vad är sanning? Vilken kyrka skall jag sluta mig till? Och en annan stor profet öppnar en annan slutlig tidshushållning. Vi hör rösten av den allsmäktige Guden, Fadern, säga om den som stod vid hans sida, i den kanske mest sensationella synen i alla tider: "*Denne är min älskade Son. Hör honom.*" (Joseph Smith 2:17)
När vi lyssnar vidare hör vi rösten av en annan som säger: "Se, jag är Jesus Kristus, Guds Son." — "Jag är den förste och den siste." (L&F 11:28, 110:4)
Den unge profeten fick uppmaningen att bli ett instrument i Herrens hand, när det gällde att återställa det eviga evangeliet med allt det som gått förlorat under tidigare århundraden. Sedan fortsatte dessa syner och uppenbarelser genom åren, då Jehovas röst hördes om och om igen. Han återställde till jorden genom denne unge profet evangeliets sanningar, Guds prästadöme, apostlaskapet, auktoriteten och makten, kyrkans organisation, så att än en gång uppenbarelserna och de eviga sanningarna finns på jorden och är tillgängliga för alla människor som vill acceptera dem. Guds program har återställts för att människan skall få ha sin fulla kraft och härlighet.
Åter lyssnar vi och hör rösten av profeten Joseph Smith som förkunnar: "Bröder, skola vi icke fortsätta i denna stora sak! Gån framåt och ej tillbaka! Mod bröder! Framåt, framåt till seger! Edra hjärtan fröjde sig och vare övermåttan glada! Jorden briste ut i sång! De döda sjunge heliga

sånger och prise Konungen, Emanuel, evinnerligen, vilken förrän världen var utsåg de medel varigenom vi skulle kunna återlösa dem ur deras fängelse, ty fångarna skola frigöras.
Bergen upphäve fröjderop, och alla dalarna rope högt! Alla sjöar och torra marken förtälje om eder evige Konungs under! I floder, älvar och bäckar nedflyte med glädje! Skogarna och markens träd prise Herren, och de hårda klipporna gråte av glädje! Solen, månen och morgonstjärnorna sjunge tillsammans och alla Guds barn juble! Den eviga skapelsen förklare hans namn evinnerligen! Och åter säger jag: Huru härlig är icke den röst vi höra från himmelen, vilken talar i våra öron om härlighet, frälsning, ära, odödlighet och evigt liv, samt om riken, furstendömen och makter!" (L&F 128:22-23)
Dessa röster har hörts. Dessa profeter har talat. Detta är Herrens dag! Vi är i hans händer. Det återställda evangeliet är här.
Vi skall tjäna er, vårt folk, och älska er och göra vårt yttersta för att leda er till rättfärdighet, ett härligt mål med våra hjärtan översvallande av kärlek och uppskattning för er.

Med handen på plogen och blicken framåt, mot ljuset, uppåt, börjar vi i vår Faders verk med fruktan och kärlek. Vi *vet* att vår himmelske Fader lever. Vi *vet* att hans förhärligade Son, Jesus Kristus lever. Och vi *vet* att hans verk är gudomligt. Vi bär detta högtidliga vittnesbörd för eder i Herren Jesu Kristi namn. Amen. ○

Att planera för ett fullt och rikt liv

SPENCER W KIMBALL

Jag är glad att få vara med er här i kväll på detta prästadömsmöte. Det är med särskilt stor glädje vi ser fäderna och sönerna komma tidigt till lördagskvällens prästadömsmöte — manga av dem en timma eller två för tidigt för att vara säkra på att få en bra plats, och tusentals andra, fäder och söner, skyndar sig till Tabernaklet och de många stavs- och wardsbyggnaderna över hela landet. Detta är en underbar utsträckning av vårt familjeliv som vi firar och älskar och som världen börjar inse som ett grundläggande familjemönster — att fäderna och sönerna är tillsammans.
Vi är tacksamma att ni är närvarande och vår uppskattning för er är stor och var tillgivenhet uppriktig.
Far vi först berömma er för er hängivenhet och trofasthet. Templen är för det mesta fulla. Kapellen fylls och det sker en ökning i närvaro och vördnad. Familjerna håller hemafton i allt högre grad och vi är lyckliga över den tro och kärlek som visas över hela kyrkan. Vi är särskilt glada över tillväxten i antal och effektiv aktivitet i stavar och missioner utomlands. Kyrkan är för hela världen. Vi tror att vi kommer allt närmare en världsomfattande kyrkas ställning.
Nu mina bröder skulle jag vilja meddela några saker som jag i torsdags diskuterade med andra ledare. Första presidentskapet och de tolvs råd har godkänt att äldstekvorum skall organiseras i varje ward och oberoende gren. De äldster, oavsett antal upp till 96 stycken, som bor i ett bestämt ward eller i en bestämd oberoende gren kan konstitueras som ett äldstekvorum med ett presidentskap. Där det finns fler än 96 äldster, skall kvorumet delas. Bröderna tycker att denna stora reservoar av kraft och styrka kan användas bäst om kyrkan har starka aktiva kvorum av äldster på det lokala planet.
En annan prästadömsangelägenhet: Från och med nu kan stavspresidenter ordinera sjuttio och avskilja presidenter för de sjuttio i sina stavar när sådana män har föreslagits och godkänts av de sjuttios första råd. Detta bör eliminera många långa dröjsmål och skapa ett gott arbetsförhållande mellan stavsledarna och deras sjuttio och vi hoppas att ny betoning kan göras på missionärsarbetet.
Bröder i ledande ställning, ni skulle kunna bespara er många, många brev om ni ville läsa handböckerna och bulletinerna. Får vi fästa er uppmärksamhet i synnerhet på tempelintervjuerna. Och vill ni vara snälla att uppmana ert folk att ta sina problem till biskoparna.
Vi berömmer er för er fasthet då det gäller att uppfostra era söner. Vi älskar er alla. Vi prisar er tro. Vi gläds åt er tillväxt och värdighet. Många av er äldre söner har utfört er mission. Men många av er som är yngre är fortfarande blivande missionärer.
För att vara säkra på att ert liv skall vara fullt och rikt, måste ni planera ert liv. Det ni planerar nu när ni är diakoner kan garantera er ett rikt liv Har ni redan börjat spara pengar som är avsedda endast för er mission?
Ni kanske inte ännu har valt vilke yrke ni skall ägna er åt. Men trots at ni ännu inte vet om ni skall bli advokat, läkare, lärare eller ingenjör finn det många saker i ert liv som ni redan nu kan bestämma. Det finns be slut som ni redan bör ha fattat elle måste fatta nu. Vad skall ni göra under de år som ligger framför er till ni gifter er? Och vad skall ni göra å ert äktenskap?
Nu kan ni bestämma att ni skall b den mest trofaste diakon, lärare elle präst. Ni kan bestämma det nu me ett ohörbart förbund. Ni kan bli e god elev. Ni kan använda tiden rä och effektivt. Ert liv kan komma i ba lans om ni använder tiden väl.

Ni kan bestämma er så här tidigt a
ni skall utföra en hederlig mission d
ni kommer till missionärsåldern. Fö
det ändamålet skall ni nu förtjär
pengar och spara dem och investe
dem för er mission. Ni kan bestämm
er för att ni skall studera och tjäna oc
använda varje tillfälle till att på rä
sätt förbereda ert sinne, hjärta oc
själ för denna härliga period av e
liv.

En fråga har ofta ställts: "Är missi
närsprogrammet ett tvång?" Svar
är naturligtvis nej. Var och en har s
fria vilja. Frågan ställs: "Bör va
ung man utföra en mission?" D
svar som kyrkan ger är ja och det svar som Herren ger är ja. Om vi broderar ut detta svar lite säger vi: Naturligtvis bör varje manlig medlem i kyrkan utföra en mission, liksom han bör betala tionde, närvara på mötena, hålla sitt liv rent och fritt från världens fulhet och planera ett celestialt äktenskap i Herrens tempel.

Trots att det inte är något tvång för honom att göra någon av dessa saker, bör han göra dem för sitt eget bästa. Vi har ofta sjungit:

Sin egen vilja har var själ
att välja fritt sitt ve och väl,
ty evig sanning given är:
"Ej någon drivs till himlens sfär."

Gud kallar, leder; rättar dock,
med ljus och visdom signar ock.
Han bjuder oss till himlen in
men tvingar aldrig mänskans sinn'.

Sånger, nr 61

Det finns inget tvång i någon del av evangeliet. Herren sade år 1833: "Se, häri består människans handlingsfrihet, och häri ligger människans fördömelse, ty det som var från begynnelsen är tydligt uppenbarat för henne och hon mottager icke ljuset." (L&F 93:31)

Detta betyder att sedan Adam har Herren lärt oss korrekta lärdomar. Vi kan acceptera eller förkasta dem. Men ansvaret är vårt. Det betyder att eftersom vi har den Helige Anden som vi erhöll efter dopet känner vi vad som är gott och vad som är ont. Samvetet viskar till oss vad som är rätt och vad som är fel. Vi kan inte skylla på andra eller på omständigheterna. Vi vet alla vad som är rätt. Varje människa har sin handlingsfrihet. Man kan stjäla eller dricka. Man kan besudla sig med pornografiskt material. Man kan slösa bort sitt liv, låta bli att göra sin plikt, begå sexuella synder och till och med ta sitt eget liv. Det finns inget tvång. Men man måste veta att synden medför straff förr eller senare och helt och hållet. Man är alltså verkligt dum om man väljer att göra det som är fel.

Varje människa kan låta bli att gå på möten, låta bli att betala tionde, låta bli att gå på mission, ignorera sina tempelskyldigheter och privilegier. Men är han klok, måste han veta att han själv förlorar på detta.

Vidare besvarar Herren frågan så här: "... varje människa skall taga rättfärdighet i sina händer och omgjorda sina länder med trofasthet och upplyfta sin röst till varning till jordens invånare och förkunna med både ord och flykt, att förödelsen skall komma över de onda." (L&F 63:37)

Lade ni märke till att det stod "varje människa" — och varje pojke som skall bli en man? Naturligtvis skickar vi inte en ung man som sitter djupt fast i orenhet och sexuella eller andra synder. En sådan måste bli renad genom djup omvändelse innan han kan övervägas. Därför upprepar vi: Varje manlig sista dagars helig som är värdig och har möjlighet bör utföra en mission.

Så för att ha ett fullt och rikt liv som är rent och öppet, måste varje pojke planera sin kurs och göra förbund med sig själv och sin himmelske Fader om hur hans liv skall bli och vad han skall göra för att förhärliga det.

Någon har givit oss denna tanke om tiden (jag skall läsa upp den):

"Och i mina drömmar kom jag till en vacker byggnad, på något sätt lik en bank, men ändå inte en bank, för på mässingsplåten stod det 'Tid till salu'.

Jag såg en man, andfådd och blek, med smärta släpa sig uppför trapporna som en sjuk man. Jag hörde honom säga: 'Läkarna har sagt åt mig att jag kom fem år för sent till dem. Jag skulle vilja köpa de där fem åren nu — och så kan de rädda mitt liv.'

Därefter kom en man som också talade till mannen bakom disken: 'När det var försent upptäckte jag att Gud hade givit mig stora förmågor och talanger. Jag underlät att utveckla dem. Jag vill köpa tio år så att jag kan bli den man jag skulle ha kunnat vara.'

Sedan kom en yngre man och sade: 'Företaget har sagt att om en månad kan jag få ett fint jobb om jag är beredd att ta det. Men jag är inte beredd. Ge mig två år så att jag kan bli beredd att ta jobbet nästa månad.'

Så de kom, sjuka, hopplösa, nedbrutna, oroliga, olyckliga — och de gick därifrån leende, varje man med en min av outsäglig glädje, för han hade fått det han så desperat behövde och ville ha — tid.

Då vaknade jag, glad att jag hade det som dessa män inte hade, och vad de aldrig kunde köpa — tid. Tid att göra så många saker som jag ville göra, som jag måste göra. Om jag den morgonen visslade på jobbet, så var det därför att en stor lycka fyllde mitt hjärta. För jag hade fortfarande tid, *om* jag använde den väl." (Författaren okänd)

Låt mig berätta för er om de mål jag satte upp för mig själv när jag bara var en pojke. Då jag hörde en kyrkans ledare från Salt Lake City säga på en konferens att vi skulle läsa skrifterna och jag insåg att jag aldrig hade läst Bibeln, gick jag den kvällen efter att ha hört predikan, upp på mitt lilla rum på vinden, tände fotogenlampan som stod på det lilla bordet och läste de första kapitlen i Första Moseboken. En år senare lade jag ihop Bibeln. Jag hade läst varje kapitel i denna stora och härliga bok.

Jag fann att denna Bibel som jag läste innehöll 66 böcker och blev nästan missmodig när jag fann att den innehöll 1.189 kapitel. Jag fann också att den hade 1.519 sidor. Den var överväldigande stor. Men jag visste att om andra kunde klara att läsa den, så skulle också jag kunna det.

Jag fann att vissa delar var svåra för en 14-årig pojke att förstå. Det fanns en del sidor som inte var särskilt intressanta för mig, men när jag hade läst 66 böcker, 1.189 kapitel och 1.519 sidor, hade jag en glödande tillfred-

ställelse över att jag nått det mål som jag hade ställt upp för mig.
Nu berättar jag inte det här för att skryta. Jag bara använder det som ett exmpel för att säga, att om jag kunde göra det vid fotogenlampans sken, kan ni göra det i elektriskt ljus. Jag har alltid varit glad över att jag läst Bibeln från pärm till pärm.
Får jag berätta för er om ett annat mål som jag satte upp när jag fortfarande var en yngling.
Jag hade hela mitt liv hört om visdomsordet och de välsignelser som skulle komma in i mitt liv om jag levde efter det. Jag hade sett folk tugga tobak och jag tyckte det var äckligt att se det där bruna kladdiga sippra ut ur mungiporna på dem. Jag hade sett män slösa bort tiden med att rulla cigaretter. De brukade köpa en påse "Bull Durham"-tobak eller något annat märke och sedan papper. Flera gånger om dagen stannade de för att fylla papperet med tobak, rulla det och därefter böja sig ner över änden på cigaretten och röka den. Senare när bruket blev mer sofistikerat köpte de cigaretterna färdiggjorda. Jag kommer ihåg hur illa jag tyckte om när kvinnorna började röka.
Jag kommer ihåg hur jag som pojke gick och tittade på nationaldagens firande på gatorna i min lilla hemstad. En del av männen som deltog i hästkapplöpningarna, antingen genom att rida eller genom att spela på hästar och jag lade märke till att manga av dem hade cigaretter mellan läpparna och flaskor i fickorna. Somliga var förfärligt druckna med ostadiga ögon och ett förfärligt språk. Det tog en stund att göra iordning hästarna och arrangera loppen och det var nästan oundvikligt att någon under denna tid ropade: "Slagsmål, slagsmål!" Alla männen och pojkarna brukade samlas runt kämparna som fick känna på bulor, blod och svordomar och hat.
Fortfarande var jag förfärad över att människor ville skämma ut sig så och jag bestämde mig för medan jag på nationaldagen drack skär lemonad och såg hästarna springa, att jag aldrig skulle dricka sprit eller svära eller förbanna, som många av dessa män i den lilla staden gjorde.

Och jag kommer ihåg att jag, utan att bli pressad av någon, bestämde mig för medan jag forfarande var en liten pojke, att jag aldrig skulle bryta visdomsordet. Jag visste var det stod skrivet och jag kände i stora drag till vad Herren hade sagt. Jag visste också att då Herren hade sagt det, var det glädjande för honom då människor avstod från alla nedbrytande saker och vad jag ville göra var att glädja min himmelske Fader. Därför bestämde jag mig fast och beslutsamt för att aldrig röra dessa skadliga saker. När jag väl hade gjort upp mitt beslut fann jag det inte alltför svårt att hålla löftet till mig själv och min himmelske Fader.
Jag kommer ihåg en gång senare då jag var distriktsguvernör för Rotaryklubbarna i Arizona att jag åkte till Nizza i Frankrike på en internationell kongress. Som en del av denna högtidlighet hade man en storslagen bankett för distriktsguvernörerna och den stora byggnaden var dekorerad för en elegant måltid. När vi kom till våra platser, lade jag märke till att det vid varje kuvert stod sju glas på fot tillsammans med en mängd silver och porslin. Allt var det bästa som Europa kunde prestera.
När måltiden började kom det en hel armé av kypare för att passa upp oss. Sju kypare vid varje plats och de hällde upp vin och sprit. Sju glas stod fyllda vid varje kuvert. Dryckerna hade underbara färger. Jag var långt hemifrån. Jag kände många av distriktsguvernörerna och de kände mig. Men de kände förmodligen inte till min religion eller min inställning till visdomsordet. I varje fall tycktes den onde viska till mig: "Det här är din chans. Du är långt hemifrån. Det finns ingen här som ser dig. Ingen kommer någonsin att få veta om du dricker det som finns i de här glasen. Det här är din chans!" Och sedan kom en ljuvare ande som tycktes viska: "Du har gjort ett förbund med dig själv. Du har lovat dig själv att du aldrig skulle göra det, och med din himmelske Fader har du gjort ett förbund. Och du har levat alla dessa år utan att bryta det. Du skulle vara dum om du bröt det nu efter alla dessa år." Det är nog att säga att när jag reste mig från bordet en timme senare, var de sju glasen fortfarande fyllda av färggranna drycker som hade hällts i men aldrig blivit rörda.
Vidare kommer jag ihåg, mina bröder, en gång under pojkåren då sheriffen gav oss ett riktigt skrämskott. Han kom och talade om att under verandan på huset bredvid oss hade man funnit en stor säck med stulna föremål. Den unge man som bodde i det huset ansågs vara kleptoman. Han tycktes ha ett mani att stjäla saker och ting, även om han inte hade någon nytta av dem. Flera människor i staden hade rapporterat att deras piskor och körrockar hade försvunnit. Här låg de under verandan och pojken medgav till slut att han hade stulit dem. Jag kommer ihåg hur chockerade vi pojkar var – hur vi tyckte synd om honom för att han utvecklat denna hemska svaghet!
Ralph Waldo Emerson sade: "Varje människa är noga med att grannen inte skall lura honom. Men en dag kommer då hon börjar bli noga med att hon inte skall lura grannen. Då går allt bra. Hon har gjort om sin marknadskärra till en solvagn." (*The Complete Writings of Ralph Waldo Emerson*, New York; Wm H Wise and Co, 1929, s 585.)
Denne pojke visste inte hur våra gärningar följer oss och hur det som vi sår måste skördas. Och varje erfarenhet som vi har berikar eller tar bort något från våra liv. Vi kan inte tänka fula tankar eller göra fula saker utan att betala för det.
Nyligen stod det i en tidning om en flicka som fann en mycket stor check. Den löd på två millioner dollar. Hon sade att hon genast började använda pengarna i sina tankar. Men till slut lämnade hon tillbaka checken till ägaren och tidningsartikeln avslöjade att belöningen var mycket mindre än vad hon hade hoppats att den skulle bli. Varför skulle hon ha en belöning för att hon hade gjort det som var rätt? Varför skulle hon bli besviken över den summa som erbjöds henne? Måste människor belönas för att de gör det som är rätt? Skulle ni vänta er belöning om ni lämnade tillbaka en sak som någon hade förlorat? Alla ni pojkar har lärt

eller håller på att lära er den trettonde trosartikeln: "Vi tro på att vara ärliga, sannfärdiga, kyska, barmhärtiga och dygdiga och att göra gott mot alla ..."
Jag hade tänkt säga några ord om butiksstölder, men tiden räcker inte till. Det är en förfärlig skam att firmorna i våra samhällen måste avsätta en ganska stor del av sin vinst till det som försvinner genom butiksstölder. Det är hemskt att detta är fallet i ett sista dagars heligt samhälle, där åtminstone en del av oss är sista dagars heliga.
Nu skulle jag vilja avsluta med att berätta en annan liten upplevelse. Jag var nere i Toquepala i Peru. Vi invigde ett kapell. Många av de män som var anställda i den lilla gruvstaden var amerikaner. Efter invigningen serverade man middag i ett hem. När vi gick omkring i hemmet före middagen, kom det fram en ung pojke till mig och sade: "Broder Kimball, jag tänker gå på mission. Skulle du vilja ge mig en välsignelse?"
Jag sade: "Ja, men naturligtvis. Jag skulle vara mycket glad över att få ge dig en välsignelse. Men är det inte din pappa som jag träffade i det andra rummet?"
Han svarade: "Jo, det var pappa."
Jag sade: "Men varför ber du inte honom om en välsignelse?"
"Men", sade han, "pappa skulle inte vilja ge mig någon välsignelse."
Så jag ursäktade mig och så småningom gick jag fram till fadern och sade: "Ni har en underbar pojke. Jag tror att han skulle vilja ha en välsignelse från sin far. Skulle inte ni vilja ge honom en välsignelse?"
Han sade: "Men jag tror inte att min pojke vill att jag skall ge honom någon välsignelse."
Men senare på kvällen såg jag hur denne far och son satt tätt tillsammans. Jag kunde förstå att de hade mötts i tankarna och att pojken var stolt över att fadern ville välsigna honom och fadern var förtjust över att bli tillfrågad.
Jag hoppas att ni pojkar som hör det här håller det i minnet. Ni har den bästa pappan i världen, vet ni. Han har prästadömet. Han skulle bli glad över att få ge er en välsignelse. Han vill att ni skall antyda det, och vi skulle vilja att ni fäder kommer ihåg att era pojkar ibland är lite blyga. De vet att ni är de bästa männen i världen. Men det behövs kanske att ni nämner det först för att ni skall få några underbara stunder tillsammans.
Bröder det är underbart att vara tillsammans med er här ikväll. Må frid vara med er, och som det har blivit sagt så många under dessa dagar, det är bara rättfärdighet som betalar sig. Må Gud välsigna er! Jag bär mitt vittnesbörd till er pojkar, till er män, att Gud lever och att Jesus är Kristus. Det finns ett stort program för frälsning och upphöjelse. Det är enda vägen. Och lycka har aldrig funnits i orättfärdighet. Jag bär mitt vittnesbörd till er i vår Herres Jesu Kristi namn. Amen.

Ändamålet är rätt och värdigt

SPENCER W KIMBALL

Sättet att utföra ett arbete är verkligen viktigt, men avsikten med det är av största betydelse.
Vi har åtagit oss att tjäna vår Herre. Vi har en försäkran om att ändamålet är rätt och värdigt. Men framförallt har vi kunskap om att Gud lever och finns i sina himlar och att hans Son Jesus Kristus har lagt fram en plan för oss som kommer att ge oss och våra kära evigt liv om vi är trofasta. Det livet blir ett verksamt, ändamålsrikt liv med framgångar och glädjeämnen och utveckling.
Om ni tänker på det som givit er den allra största glädjen i det här livet, tänk då på det tillkommande livet som en fortsättning på detta, med alla de meningsfulla tingen mångfaldigade, förstorade och rent av än mer önskvärda. Dessa ting har gjort att vi utvecklats och de har givit oss glädje och tillväxt och lycka här på jorden. När livet tar slut, skall vi återvända till en situation som har vårt liv på jorden till mönster, bara mindre begränsat och med större härlighet och större glädje.
"Vem som helst kan bygga ett altare", sade John Henry Jowett, "men det krävs en Gud för att åstadkomma gnistan. *Vem som helst kan bygga ett hus, men vi behöver Herren (och föräldrar) för att skapa ett hem.*" (John Henry Jowett, "God in the Home" i *A Treasury of Inspiration,* Ralph L Woods, ed., New York; Thomas Y Crowell Co., 1951, sid 260)
Ni har hört mycket om detta grundläggande program i kyrkan, att verkligen få hemmen att fungera, att ge inspiration och uppenbarelse till familjerna. De som fattar sina beslut enbart på grund av sitt eget förstånd, sin egen hjärna, kan göra några verkligt hemska och dyrbara misstag.

Någon har sagt: Många människor är villiga att slita i närmare 20 år för att komma från första klass i småskolan till fil.dr., för att lära sig medicin, psykologi, matematik, sociologi eller biologi — att studera, forska, gå på kurser, betala terminsavgifter, ta emot hjälp från lärare och professorer — men att lära sig om Gud, alltings skapare, det helas ursprung, genom några periodiskt återkommande böner och några mycket begränsade timmar av forskning, det tror de kan ge sanningen om Gud."

Det är därför Herren lett oss till skrifterna och till bön. "Rannsaken skrifterna", sade han, "därför att I menen eder i dem hava evigt liv; och det är dessa som vittna om mig." (Joh 5:39) Och sedan sade han: ". . . O, huru oförståndiga ären I icke och tröghjärtade till att tro på allt vad profeterna hava talat! Måste icke Messias lida detta för att ingå i sin härlighet?" (Luk 24:25-26)

Paulus sade på sitt uttrycksfulla sätt till korintierna: "När jag kom till eder, mina bröder, var det också icke med höga ord eller hög visdom som jag kom och frambar för eder Guds vittnesbörd.

Ty jag hade beslutit mig för, att medan jag var bland eder icke veta om något annat än Jesus Kristus, och honom såsom korsfäst.

Och jag uppträdde hos eder i svaghet och med fruktan och mycken bävan.

Och mitt tal och min predikan framställdes icke med övertalande visdomsord, utan med en bevisning i ande och kraft;

ty eder tro skulle icke vara grundad på människors visdom, utan på Guds kraft.

Visdom tala vi dock bland dem som äro fullmogna, men en visdom som icke tillhör denna tidsålder eller denna tidsålders mäktige, vilkas makt bliver till intet.

Ty vilken människa vet vad som är i en människa, utom den människans egen ande? Likaså känner ingen vad som är i Gud, utom Guds Ande." (I Kor 2:1-6, 11)

"Men vi hava icke fått världens ande, utan den Ande som är av Gud, för att vi skola veta vad som har blivit oss skänkt av Gud. Om detta tala vi ock, icke med sådana ord som mänsklig visdom lär oss, utan med sådana ord som Anden lär oss; vi hava ju att tyda andliga ting för andliga människor.

Men en 'själisk' människa tager icke emot vad som hör Guds Ande till. Det är henne en dårskap, och hon kan icke förstå det, ty det måste utgrundas på ett andligt sätt." (I Kor 2:12-14)

"Dock, på anden i människorna kommer det an", sade Job, "den Allsmäktiges livsfläkt giver dem förstånd." (Job 32:8)

"Men när hövitsmannen och de som med honom höllo vakt om Jesus sågo jordbävningen och det övriga som skedde, blevo de mycket förskräckta och sade: 'Förvisso var denne Guds Son.' " (Matt 27:54)

Vid ett tillfälle satt två män i en järnvägsvagn och diskuterade Kristi underbara liv. En av dem sade: "Jag tror att man skulle kunna skriva en intressant roman om honom (Jesus Kristus)."

Och den andre svarade: "Och du är just den rätte att skriva den. Illustrera hans liv och karaktär på rätt sätt. Riv ner den förhärskande uppfattningen om hans gudomlighet och måla honom som han var — en man bland människor."

Förslaget accepterades och romanen skrevs. Den man som kom med förslaget var överste Ingersoll, författaren var general Lew Wallace och boken var *Ben Hur*.

Medan han arbetade med romanen, fann han sig stå inför en oförliknelig människa. Ju mer han studerade Jesu liv och karaktär, desto mer övertygad blev han att denne var mer än en människa bland människor och till slut var han som hövitsmannen under korset tvungen att utropa: "Förvisso var denne Guds Son!"

Herren har genom drömmar uppenbarat mer till människor än jag tidigare förstått eller känt. Jag hörde detta mer än en gång på kvorummötena i de tolvs råd då George F Richards var president. Han var broder LeGrand Richards mycket respekterade far. Han sade: "Jag tror på drömmar, bröder. Herren har givit mig drömmar vilka för mig är lika verkliga och kommer lika mycket från Gud som Faraos dröm, vilken var ett medel att rädda en nation från svält, eller Lehis dröm, genom vilken han ledde sin koloni bort från det gamla landet över det stora havet till detta förlovade land, eller vilken annan dröm som helst som vi läser om i skrifterna.

Det är inte orätt för oss att ha betydelsefulla drömmar", sade han. "Och för mer än 40 år sedan hade jag en dröm som jag är säker på var från Herren. I denna dröm stod jag inför min Frälsare som stod mitt i luften. Han sade inte ett ord till mig, men min kärlek till honom var sådan att jag inte har ord att uttrycka den. Jag vet att ingen dödlig människa kan älska Herren som jag då gjorde, med mindre Gud uppenbarar det för henne. Jag hade velat stanna kvar i hans närhet, men det fanns en kraft som drog mig bort från honom.

Till följd av denna dröm hade jag en känsla av att vad som än krävdes av mina händer, vad evangeliet än skulle ge mig, skulle jag göra vad jag blev ombedd att göra, även om det vore att offra mitt eget liv.
Och när vi läser i skrifterna vad Frälsaren sade till sina lärjungar: 'I min Faders hus äro många boningar . . . jag går bort för att bereda eder rum . . . ty jag vill att där jag är, där skolen I ock vara' (Joh 14:2-3) så tror jag att det är där jag vill vara.
Om jag bara kan vara med min Frälsare och få samma känsla av kärlek som jag hade i den där drömmen, kommer det att vara min tillvaros mål, mitt livs önskan."
Äldste George Q Cannon, som en gång var i kyrkans presidentskap, sade följande: "Jag vet att Gud lever. Jag vet att Jesus lever, för jag har sett honom. Jag vet att detta är Guds kyrka, och att den är grundad på Jesus Kristus, vår Återlösare. Jag betygar dessa ting för er som en som vet — som en av Herrens Jesu Kristi apostlar, som kan bära vittne för er idag i Herrens närvaro att han lever och att han kommer att leva och skall komma för att regera på jorden, för att vara dess oinskränkte regent." (Tal hållet på generalkonferensen i oktober 1896 och återgivet i *The Deseret Weekly,* 31 oktober 1896, årg 53, sid 610.)
Bröder och systrar, bröderna idag har samma vittnesbörd och de vet att det är sant. De är sanna tjänare som sänts till er från vår himmelske Fader.
Bröder och systrar, jag vill lägga mitt vittnesbörd till dessa profeters att jag vet att han lever. Och jag vet att vi kan få se honom och att vi kan vara med honom och att vi kan åtnjuta hans närvaro för evigt om vi lever enligt Herrens befallningar och gör de ting som vi har blivit befallda av honom att göra och som vi blir påminda av bröderna att göra.
Och detta vittnesbörd lämnar jag eder i vår Herres Jesu Kristi namn. Amen.

Gud förutordinerar sina profeter och sitt folk

BRUCE R McCONKIE

Lördagseftermiddagen session av generalkonferensen 6 april 1974
Jag tror att Spencer W Kimball blev förutordinerad till att bli president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, till att bli profet, siare och uppenbare för Herrens folk och till att bli Guds språkrör på jorden för den tid som ligger närmast framför oss.
Jag vet, att han blev kallad, utvald och ordinerad till detta ämbete genom profetians ande och genom uppenbarelse och jag var närvarande då Herrens ande betygade för varje medlem i de Tolvs råd, att det var hans vilja och önskan, vars vittnen vi är och vars ärenden vi går, att president Kimball nu skulle stiga fram och leda hans folk.
Det var som om Herren med egna ord hade sagt: "Min tjänare president Harold B Lee var trofast och sannfärdig i allt som jag kallade honom att göra. Hans verk bland er är nu fullbordat och jag har kallat honom till ett annat och större arbete. O jag, Herren, kallar nu min tjänare president Spencer W Kimball till att leda mitt folk och fortsätta arbetet med att bereda dem för den stora dagen, då jag skall komma för att regera personligen på jorden. Och nu säger jag om honom, som jag sade om min tjänare Joseph Smith: ". . . du skall giva akt på alla hans ord och bud, som han skall giva dig såsom han mottager dem, och vandra i all helighet inför mig,
ty hans ord skolen I taga emot som från min egen mun, i all tålamod och tro.
Ty så säger Herren Gud: Jag har inspirerat honom till att främja Sions sak med stor kraft för det goda, och jag känner hans flit och har hört hans böner." (L&F 21:4, 5, 7)
Det tycks som om det är lätt att tro på de profeter som har levat tidigare och att anta att vi tror på och följer de råd som de gav under andra omständigheter och till andra människor. Men det stora prov vi sätts inför, liksom i varje tid då Herren har ett folk på jorden, är om vi skall hörsamma de ord som kommer från hans levande orakel och följa de råd och den vägledning de ger för vår tid.

"Vi är Abrahams barn, sade judarna till Jehova.
Vi skall följa vår fader, ärva hans lott, det vi lova.
Men från Jesus vår Herre kommer förebrående ord:
Ni är barn till honom som ni underlåter att lyda.
Vore ni Abrahams säd, skulle ni följa i hans spår.
Den som lyder Herrens vilja, Satans bojor helt undgår.
Vi har fått Moses, profeten, av Herren så huld.

Hans ord skall vi skatta som silver och guld.
Men från Jesus vår Herre kom en varnande röst:
Om till Moses ni litar, så hör ock hans ord.
Bara då kan ni hoppas på lön som är rikedom värd.
För han talade om mitt stora verk i denna värld.
Vi har Petrus och Paulus, vi lyder deras bud.
Så säger människor när de dyrkar sin Gud.
Men säger han som är Herre för levande och för döda:
Följ också dagens lärare, siare och profeter.
På dessa som lever idag har jag lagt alla himmelrikets nycklar och all prästadömets makt.

— BRUCE R McCONKIE

Följaktligen är det min önskan att framlägga för oss det enkla faktum, att dessa ödmjuka män, som presiderar över kyrkan och Guds rike på jorden i vår tid, är lika andra profeter och apostlar som levde fordom och dessa är de som Herren har utvalt att leda och styra sitt jordiska rike i dessa sista dagar. De av oss som nästan dagligen sitter vid fötterna på presidenterna Spencer W Kimball, N Eldon Tanner och Marion G Romney förundras över den visdom och det omdöme som ådagaläggs i deras beslut och vi erkänner dem såsom varande rättfärdighetens predikanter med samma resning som Petrus, Jakob och Johannes, som utgjorde första presidentskapet för kyrkan på sin tid.

Får jag säga att det är inget slumpartat i dessa bröders kallelse att leda Herrens verk på jorden. Hans hand finns däri. Han känner till slutet från begynnelsen. Han ordinerade och upprättade frälsningsplanen och påbjöd att hans eviga evangelium skulle uppenbaras till människan i en serie tidshushållningar, som började med Adam och fortsatte till Joseph Smith. Och han, den Allsmäktige, väljer de profeter och apostlar som verkar i hans namn och presenterar hans budskap till världen i varje tid och hushållning. Han utväljer och förutordinerar sina ämbetsmän. Han sänder dem till jorden vid den tidpunkt som förut utsetts. Han leder och styr deras fortsatta jordiska förberedelser. Och han kallar dem till de ämbeten de var förutordinerade till att mottaga innan världen var grundlagd.

Får jag ta president Spencer W Kimball som ett exempel på en som var förberedd och förutordinerad och kallad till ledarskap bland Herrens folk. Han föddes, det är sant i ett hem där tro fanns. Likt Jakob som ärvde andliga talanger från Isak och Abraham, så blev han genom ett naturligt arv begåvad med de talanger och förmågor som gjorde honom redo för denna hans nuvarande ställning i ett apostoliskt presidentskap.

Men det behövdes mer än en födelse till jorden, mer än förberedelse på jorden. Det fanns en orsak till varför han föddes i ett troende hem och det var inte bara det här livet som förberedde honom att stå som en ljusets, sanningens och frälsningens förespråkare för sina medmänniskor. Faktum är att han är en Guds andeson, som blev kallad och förutordinerad innan jordens grunder var lagda och han fullföljer nu den uppgift, som gavs honom i föruttillvaron och som utlovades honom i vår närvaro, då vi satt med honom i det stora rådet, då Gud själv var där.

Joseph Smith sade: "Varje man, som har en kallelse att predika till världens invånare, blev ordinerad till denna kallelse i det Stora rådet i himmelen, innan världen var till." Sedan sade profeten följande om sig själv: "Jag antager, att jag ordinerades till detta ämbete i det rådet *." President Kimball bär nu Joseph Smiths mantel och erfor en gång hur denna lag om förutordination fungerade.

Abraham, vår fader, som också var närvarande på detta råd, fick privilegiet att i en syn se skaror av andar i föruttillvaron. "... och bland alla dessa fanns det många av de stora och ädla," som han beskrev som "goda". (Abr 3:22) Abraham såg att Gud den Evige Fadern "stod mitt ibland dessa mäktiga män och sade: "Dessa skall jag göra till mina regenter; ... och han sade till mig: Abraham, du är en av dem; du utvaldes innan du föddes." (Abr 3:23)

Och liksom det var med Abraham, så var det med alla profeterna, och vad den saken anbelangar, i viss grad med hela Israel hus och med alla medlemmar i Herrens jordiska kyrka — alla får del av förutordinationens välsignelser.

Till Jeremia sade Herren: "Förrän jag danade dig i moderlivet, utvalde jag dig, och förrän du utgick ur modersskötet helgade jag dig; jag satte dig till en profet för folken."

Alla de som erhåller det melkisedekska prästadömet i detta livet var som Alma lär "kallade och beredda från världens grundläggning — enligt Guds kunskap om det kommande —" därför att de var bland de ädla och stora i föruttillvaron. (Al 13:3)

Och Paulus säger att genom denna lag om förutordination, som han kallar läran om utkorelse, kom det till hela Israels hus "barnaskapet och härligheten och förbunden och lagstiftningen och tempeltjänsten och löftena." (Rom 9:4) Han säger att de trofasta medlemmarna i kyrkan, de "som älskar Gud" och "äro kallade efter hans rådslut" är förutordinerade "till att bliva hans Sons avbilder", till att bli "Kristi medarvingar" och till att få evigt liv i vår Faders rike. (Rom 8:17, 28, 29)

Han säger också om medlemmarna i kyrkan att Gud "har utvalt oss i honom till att vara heliga och ostraffliga inför sig", och att vi blivit förutordinerade till att bli Jesu Kristi barn genom adoption, och sålunda få "synderas förlåtelse" i detta livet och ärva evig härlighet i det tillkommande livet. (Ef 1:4, 7)

Våra uppenbarelser, både forna och nutida, är fyllda med uttalanden angående lagen om förutordination, både vad det gäller särskilda individer som kallats i enlighet med Guds förkunskap till speciella arbeten i dödligheten och vad det gäller de välsignelser som utlovats de skaror av trofasta själar som är födda inom Israels linje och som hörsammar

den gode Herdens röst och kommer till hans fålla på jorden. *

Kristus själv är den stora förebilden för alla förutordinerade profeter. Han blev vald i evigheternas råd till att bli Frälsare och Återlösare. Om honom sade Petrus att han var "ett felfritt lamm utan fläck, så var förutsett om honom före världens begynnelse." (I Petr 1: 19-20), som den som skulle komma i tidens mitt för att utarbeta den oändliga och eviga försoningen. I 4.000 år har alla profeterna vittnat om hans ankomst och förkunnat hans godhet och nåd.

Maria, vår Herres "köttsliga moder" (1 Ne 11:18); Moses, den störste profet som någonsin verkat i Israel; Johannes Uppenbararen, vars mission det var att se världens ände i syner; och Joseph Smith, återställelsen profet och siare, dessa var alla nämnda vid namn hundratals eller tusentals år innan de kom till jorden, därför att deras förutordinerade verk var känt och skådat i syner i förväg.

De verk som skule utföras av Johannes Döparen, av de forna Tolv, och av Columbus var alla kända och arrangerade i förväg. Och alla dessa är blott exempel på att hela Herrens verk är planerat och förberett i förväg och de som är kallade och utvalda att utföra arbetet erhåller sitt uppdrag och sin ordination av honom, först i föruttillvaron och sedan, om de förblir trofasta och uppriktiga, än en gång här i dödligheten.

Hur är det då med vår president, den man som Herren har utvalt att representera sig och presidera i hans rike för närvarande? Han är mer än ett barn till trofasta föräldrar. Han är i själva verket en Guds son, en av den Allsmäktiges andebarn. Han bodde hos den Evige Fadern, såg hans ansikte, hörde hans röst, och vad som är viktigare än allt annat, han trodde hans ord och lydde hans bud.

Genom lydnad foglighet och personlig rättfärdighet, därför att han valt att följa den Utvalde och Älskade Sonens stig, var Spencer W Kimball nobel och stor i föruttillvaron. Mer än alla sina andra talanger utvecklade han talangen för andlighet, talangen att tro och acceptera sanningen, talangen att eftertrakta rättfärdighet.

Han kände och dyrkade Herren Jehova, som var "lik Gud". (Abr 3:24) Han var vän med Adam och Enok. Han tog råd av Noa och Abraham. Han satt i möten med Jesaja och Nephi. Han verkade i det himmelska riket med Joseph Smith och Brigham Young.

Föruttillvaron är inte någon avlägsen eller mystisk plats. Vi är alla under endast några få år flyttade från den Eviges närvaro, från honom vars barn vi är och i vars hus vi bor. Vi är alla skilda endast av en tunn slöja från de vänner och medarbetare som vi verkade tillsammans med i Herrens tjänst innan våra eviga andar intog sina boplatser i stoftet.

Det är sant att en ridå har dragits för så att vi inte kan erinra oss vårt umgänge där. Men vi vet att vår Evige Fader har all makt, all kraft, och all sanning och att han lever i en familjeenhet. Vi vet att vi är hans barn, skapade i hans avbild, begåvade med kraft och förmåga att bli lika honom. Vi vet att han gav oss vår handlingsfrihet och ordinerade de lagar vars efterlevnad ger oss evigt liv. Vi vet att vi hade vänner och bekanta där. Vi vet att vi blev skolade, utbildade och undervisade i det fullkomligaste utbildningssystem som någonsin organiserats, och att vi genom lydnad till hans eviga lagar utvecklade oändliga variationer och grader av talanger.

Och härav kommer läran om förutordination. När vi kommer till dödligheten, har vi med de talanger och förmågor som vi skaffat genom lydnad till lagar i föruttillvaron. Mozart komponerade och publicerade sonater när han var bara åtta år gammal därför att han var född med musikalisk talang. Melkisedek kom till den här världen med sådan tro och andlig förmåga att "han som barn fruktade Gud och slöt lejonens käftar och behärskade eldens våldsamhet." (I Mos 14:26. Inspirerade versionen.) Kain å andra sidan var liksom Lucifer en lögnare från början och blev tillsagd i detta liv: "Du skall kallas förtappelse; ty du var också till förrän världen." (Moses 5:24)

Detta är läran om förutordination; detta är läran om utkorelse. Detta är anledningen till att Herren har utvalt och gynnat ett särskilt folk på jorden; och detta är anledningen till att han sade: "Mina får lyssna till min röst, och jag känner dem, och de följa mig.

Och jag giver dem evigt liv..." (Joh. 10:27-28)

En kunskap om dessa underbara sanningar lägger en större börda på oss än vad som vilar på något annat folk, när det gäller att följa Kristus — att ta på oss hans ok, hålla hans bud och göra allt det som behagar honom. Om vi älskar och tjänar honom, lyssnar vi till apostlarnas och profeternas ord.

Gud vare lovad att det finns en profet i Israel!

Gud give att vi må lyssna till hans profets röst!

Gud vare tack att han har utgjutit sin Ande över oss, så att vi känner till gudomligheten och sanningen i det stora sista dagarnas verk och om dess eviga sanning vittnar jag i Herren Jesu Kristi namn. Amen.

* (*Profeten Joseph Smiths lärdomar*, sid 316)

De stigar Jesus vandrade

THOMAS S MONSON

Mina älskade bröder och systrar, mitt hjärta är så fullt att det flödar över! NI och jag har denna minnesvärda dag tagit del av Herren Jesu kristi ande. Detta är hans kyrka. Den bär hans namn. Hans profet har lyft upp var och en av oss ur denna jordens bojor till de höga himlarna härovanför. Våra uppsträckta händer stöds av våra bönfallande hjärtan. Guds rike går framåt i dess osvikliga och eviga kurs.

En kylig dag i december samlades vi i detta historiska tabernakel för att hedra en man som vi älskade, ärade och följde – president Harold B Lee. Profetisk i sina yttranden, mäktig i sitt ledarskap, hängiven i sitt tjänande, inspirerade president Lee var och en av oss till en önskan att uppnå fullkomning. Han rådde oss: "Håll Guds bud. Följ Herrens väg."

En dag senare i ett mycket heligt rum på övre våningen i templet i Salt Lake City blev hans efterträdare vald, understödd och avskiljd till sitt heliga kall. Otröttlig i sitt arbete, ödmjuk i sättet, inspirerande i sitt vittnesbörd bjuder president Spencer W Kimball oss att fortsätta den kurs som utstakats av president Lee. Han sade samma genomträngande ord: "Håll Guds bud. Följ Herrens väg. Vandra i hans fotspår."

Senare samma kväll råkade jag titta i en resebroschyr, som hade kommit med posten några dagar tidigare. Den var tryckt i hänförande färger och skriven med övertygande skicklighet.

Läsaren inbjöds att besöka Norges fjordar och Schweiz' alper i en enda paketresa. Ännu ett annat erbjudande lockade läsaren till Betlehem – till det Heliga landet – kristendomens vagga. De sista raderna i broschyren innehöll följande enkla men mäktiga lockelse: "Kom och vandra de stigar där Jesus gick."

Mina tankar återvände till det råd som Guds profeter – president Lee och president Kimball – hade gett: "Följ Herrens väg. Vandra i hans fotspår."

Vi behöver inte besöka det Heliga landet för att känna att han är oss nära. Vi behöver inte vandra på Galileiska sjöns stränder eller bland kullarna i Judéen för att gå där Jesus vandrade.

I en mycket verklig betydelse kan vi alla gå där Jesus gick, när vi med hans ord på våra läppar, hans ande i våra hjärtan och hans lärdomar i våra liv, färdas genom jordelivet.

Jag hoppas att vi vill vandra som han vandrade – med förtröstan på framtiden, med en osviklig tro på hans Fader och med sann kärlek till varandra.

Jesus vandrade på **besvikelsens stig.** Kan någon verkligen förstå hans klagan över den Heliga staden? "Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna och stenar dem som äro sända till dig! Huru ofta har jag icke velat församla dina barn, likasom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar! Men I haven icke velat." (Luk 13:34)

Jesus vandrade på **frestelsens stig.** Den onde samlade ihop sin största styrka, sina mäktigaste frestelser och frestade honom som hade fastat i fyrtio dygn och var uthungrad. Han hånade Jesus: "Är du Guds Son, så bjud, att dessa stenar bliva bröd." Svaret kom: "Människan skall leva icke allenast av bröd ..." Vidare: "Är du Guds Son, så kasta dig ned; det är ju skrivet: 'Han skall giva sina änglar befallning om dig ...'" Svaret blev: "Du skall icke fresta Herren, din Gud." Vidare igen: "Allt detta vill jag giva dig, om du faller ned och tillbeder mig." Mästaren svarade: "Gå bort, Satan; ty det är skrivet: 'Herren, din Gud, skall du tillbedja, och honom allena skall du tjäna.'" (Matt 4:3-4, 6-10)

Jesus vandrade på **smärtans stig.** Tänk på pinan i Getsemane: "Fader, om det är din vilja, så tag denna kalk ifrån mig. Dock, ske icke min vilja, utan din." – "Men han hade kommit i svår ångest och bad allt ivrigare, och hans svett blev såsom blodsdroppar, som föllo ned på jorden." (Luk 22:42, 44)

Och vem av oss kan glömma grymheten på korset. Hans ord: "Jag törstar." – "Det är fullbordat." (Johannes 19:28, 30)

Ja, var och en av oss kommer att vandra besvikelsens stig, kanske beroende på ett tillfälle som gått förlorat, en missbrukad makt eller en älskad människa som inte uppfostrats. Frestelsens stig kommer också att vara vars och ens väg. "Människobarnen måste frestas av djävulen, eljest kunna de icke vara självständiga varelser ..." (L&F 29:39)

På samma sätt skall vi vandra smärtans stig. Vi kan inte komma till himmelen på ett dunbolster. Världens Frälsare gjorde det efter att ha utstått svår smärta och stort lidande. Vi, som är tjänare, kan inte vänta oss mer än Mästaren. Före påskens triumf måste det finnas tragedin på ett kors.

Medan vi vandrar på dessa stigar som ger oss bitter sorg, kan vi också vandra på de stigar som ger evig glädje.

Vi kan, tillsammans med Jesus, vandra **lydnadens stig.**

Det blir inte lätt. "Så lärde han, fastän han var "Son", lydnad genom sitt lidande." (Heb 5:8) Låt vårt valspråk vara det arv som Samuel lämnade efter sig till oss: "... lydnad är bättre än offer och hörsamhet bättre än det feta av vädurar." I (Sam 15:22) Låt oss komma ihåg att slutresultatet av olydnad är fångenskap och död, medan belöningen för lydnad är frihet och evigt liv.

Vi kan, liksom Jesus, vandra **tjänandets stig.**

Likt ett strålande sökarljus av godhet är Jesu liv då han gick bland människorna. Han gav styrka till de lamas lemmar, syn åt de blindas ögon, hörsel till de dövas öron och liv till de dödas kroppar.

Hans liknelser predikar kraft. Med den barmhärtige samariten lärde han: "... älska ... din nästa ..." (Luk 10:27) Genom sin vänlighet mot kvinnan som hade tagits för äktenskapsbrott, lärde han barmhärtig förståelse. I liknelsen om punden lärde han var och en av oss att bli bättre och sträva efter fullkomning. Hur kunde han bättre ha förberett oss för vår resa längs hans vägar. Varför skulle han annars råda oss: "Gå du och gör sammalunda." (Luk 10:37)

Slutligen vandrade han **bönens stig.** Tre stora lektioner från tre tidlösa böner. Först den från hans vandring bland människorna: "När I bedjen, skolen I säga så: 'Fader, helgat varde ditt namn ... " (Luk 11:2)

Den andra från Getsemane: "... ske icke min vilja, utan din." (Luk 22:42)

Den tredje från korset: "Fader, förlåt dem; ty de veta icke, vad de göra." (Luk 23:34)

Det är genom att vandra bönens stig som vi umgås med Fadern och blir delaktiga av hans kraft.

Skall vi ha tro, ja rent av önskan, att vandra på dessa stigar som Jesus gick? Guds profet, siare och uppenbarare har denna dag inbjudit oss att göra det. Allt vi behöver göra är att följa honom, för detta är den stig han vandrar.

Min första bekantskap med denne profet och ledare går tillbaka till för 24 år sedan, då jag verkade som ung biskop här i Salt Lake City. En morgon då jag svarade i telefon, sade en röst: "Det här är äldste Spencer W Kimball. Jag skulle vilja be er om en tjänst. I ert ward, gömd bakom en stor byggnad på Fith South Street, finns en liten husvagn. I den bor Margaret Bird, en navajoänka. Hon känner sig ensam, onyttig och vilsen. Skulle ni och er hjälpföreningspresident kunna besöka henne och ge henne en broderlig och hjälpande hand och ge henne ett särskilt välkommande?" Det gjorde vi.

Resultatet blev ett mirakel. Margaret Bird blomstrade i sin nyfunna omgivning. Förtvivlan vek undan. Änkan i sin sorg hade fått besök. Det förlorade fåret hade blivit funnet. Var och en som medverkade i detta enkla mänskliga drama blev en bättre människa.

I själva verket var den sanna herden den bekymrade aposteln som lämnade de nittionio i hans vård och gick för att söka upp den dyrbara själ som hade gått förlorad. Spencer W Kimball hade vandrat samma stig som Jesus. Han gjorde det då. Han gör det nu.

Då ni och jag vandrar den stig som Jesus gick, låt oss då lyssna till ljudet av sandalklädda fötter. Låt oss sträcka ut vår hand efter Timmermannens hand. Då skall vi lära känna honom. Han kan komma till oss okänd, utan namn, som han fordom kom vid sjöstranden till de män som inte kände honom. Han talar till oss med samma ord: "Följ du mig." (Joh 21:22) Han ger oss de uppgifter som han måste genomföra i vår tid. Han befaller, och till dem som lyder uppenbarar han sig, vare sig de är visa eller enkla, i de svårigheter, de konflikter, de lidanden som de skall gå igenom tillsammans med honom. Och de skall lära sig genom sina erfarenheter vem han är.

Vi upptäcker att han är mer än jesusbarnet i Betlehem, mer än timmermannens son, mer än den störste lärare som någonsin levat. Vi kommer att känna honom som Guds son. Han har aldrig skapat någon staty, målat någon tavla, skrivit någon dikt eller lett någon armé. Han har aldrig burit någon krona eller hållit någon spira eller kastat runt sina axlar en purpurmantel. Hans förlåtelse kände inga gränser, hans tålamod var outtröttligt, hans mod gränslöst. Jesus förvandlade människor. Han förändrade deras vanor, åsikter och ambitioner. Han förändrade deras temperament, läggning, personlighet. Han förändrade människornas hjärtan.

Man tänker på den fiskare som kallades Simon, men som är bättre känd av er och mig som Petrus, ledaren bland apostlarna. Petrus skulle komma ihåg den natt då han tvivlande otroende, häftig såg Jesus ledas bort till översteprästerna. Närvarande där var prästerna, vars girighet och själviskhet Mästaren hade förebrått, äldsterna vars hyckleri han brännmärkt samt de skriftlärde vars okunnighet han visat fram. Och där var också sadducéerna, som ansågs som de grymmaste och farligaste motståndarna. Det var den natten då hopen "... begynte spotta på honom; och sedan de hade höljt över hans ansikte, slogo de honom på kinderna med knytnävarna ... Också rättstjänarna slogo honom på kinderna." (Mark 14:65)

Var fanns Petrus som hade lovat att dö med honom och aldrig förneka honom? De heliga dokumenten avslöjar: "Och Petrus följde honom på avstånd ända in på översteprästens gård; där satt han sedan tillsammans med tjänarna och värmde sig vid elden." (Mark 14:54) Det var den natten då Petrus uppfyllde Mästarens profetia och verkligen förnekade honom tre gånger. Mitt i slagen, knuffarna och rappen vände sig Herren om i sin förödmjukelses smärta, i sin majestätiska tystnad, och tittade på Petrus.

Som en krönikör beskrev förändringen: "Det var tillräckligt. Petrus kände inte längre någon fara. Han fruktade inte längre döden. Han rusade bort i natten för att möta morgonens gryning. Denne brutne botfärdige syndare stod inför sitt eget samvetes fördömelse och där dömdes hans gamla liv, gamla skam, gamla svaghet, gamla jag till den död i god sorg som skulle leda till en ny och ädlare födelse." (Frederic W Farrar, **The Life of Christ**, Portland, Oregon: Farrar Publications, 1964, s 604)

Sedan hade vi Saulus av Tarsus, en lärd man, som kände väl till de rabbinska skrifter som vissa moderna vetenskapsmän finner sådana stora skatter i. Av någon anledning fyllde inte dessa skrifter Paulus behov och han fortsatte att utropa: "Jag arma människa! Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp?" (Rom 7:24) Och så en dag mötte han Jesus, och se, allting blev nytt. Från och med den dagen till sin död uppmanade Paulus människorna att lägga bort "... den gamla människan ... " och

ikläda sig "... den nya människan, som är skapad till likhet med Gud i sanningens rättfärdighet och helighet." (Ef 4:22, 24)

Tidens gång har inte förändrat Frälsarens förmåga att förändra människors liv. Det han sade till den döde Lasarus, säger han också till er och mig: "... kom ut." (Joh 11:43) Kom ut ur tvivlets mörker. Kom ut ur syndens sorg. Kom ut ur otrons död. Kom ut till ett nytt liv. Kom ut!

När vi gör detta och styr våra fotsteg längs de stigar där Jesus gick, låt oss då komma ihåg det vittnesbörd som Jesus gav: "Se, jag är Jesus Kristus, om vilken profeterna vittnade, att han skulle komma till världen ... jag är världens ljus och liv ..." (3 Ne. 11:10-11) "Jag är den förste och den siste. Jag är den som lever. Jag är den som blev slaktad. Jag är eder förespråkare hos Fadern." (L&F 110: 4)

Till hans vittnesbörd lägger jag mitt: Han lever. Hans profet denna dag har blivit inröstad, president Spencer W Kimball. Jag betygar detta i Jesu Kristi namn. Amen.

Vi tro allt vad Gud har uppenbarat

BOYD K PACKER

Jag har blivit inspirerad, vilket ni säkert också har blivit, av de ord som yttrades av vår älskade president Romney då han öppnade uppenbarelserna för oss denna morgon i ämnet den Helige Anden.

I en värld som är instabil tackar jag Gud för den ständiga ström av uppenbarelse som kommer till kyrkan. Vi har på denna konferens understött en ny profet, siare och uppenbarare. Jag är så tacksam för att vi har en profet som är bemyndigad att erhålla uppenbarelse från Gud.

Jag är också tacksam över att uppenbarelse inte är förbehållet profeten. Den delas av generalauktoriteterna. Och över hela världen har vi lokala ledare som ständigt rapporterar om den vägledning som de får när de har beslut att fatta eller när de behöver ytterligare ljus och kunskap.

Fäder och mödrar kan också erhålla inspiration, ja uppenbarelse, genom den kraft broder Romney talade om, till hjälp för dem att leda sina familjer. Och naturligtvis kan var och en av oss, om vi lever så erhålla andlig kommunikation till vår egen personliga ledning.

De forna profeterna har skrivit ner sina uppenbarelser. Och tillsammans med den heliga historia som hör ihop med deras mottagande utgör de skriften. Bibeln är naturligtvis det bäst kända exemplet. I kyrkan gör vi något som mycket få gör numera. Vi läser Bibeln.

Och vi har också välsignats med andra skrifter, också dessa böcker med uppenbarelser, Mormons bok, Läran och förbunden och den kostbara pärlan.

När vi förkunnar att vi har andra skrifter än Bibeln, tillfrågas vi naturligtvis: "Var har ni fått dessa uppenbarelser? Varifrån har dessa böcker kommit?"

Som svar på dessa frågor talar vi omedelbart om översättning genom användning av urim och tummim av dokument som skrivits av forntida profeter; vi talar om syner; vi talar om besök av änglabudbärare från Guds närhet och vi talar utan att tveka om samtal med Herren själv.

Många anser att dessa förklaringar är underliga och tvekar att ens låtsas ta dem allvarligt. De förkastar tanken på att uppenbarelsens process, vilken var ett fullt accepterat faktum på Bibelns tid, gäller idag.

Vi har inte desto mindre dessa skrifter. Vi har fått dem någonstans ifrån. Vi säger: "Tag i dem. Läs dem. Pröva dem. Se själva." Tyvärr vill de flesta människor inte ens undersöka dem.

De påminner mig om personerna i en liknelse som skrevs för några år sedan av Dr Hugh Nibley. Och jag skulle vilja citera en del av denna liknelse:

"En ung man påstod en gång för mycket länge sedan att han funnit en stor diamant på den åker som han höll på att plöja. Han lade stenen så att den kunde ses av alla utan kostnad och alla intog en ståndpunkt. En psykolog visade genom att citera några berömda fall att den unge mannen led av en välkänd form av inbillning. En historiker visade att andra människor också påstått sig ha funnit diamanter på åkrar och blivit bedragna. En geolog bevisade att det inte fanns några diamanter i trakten, utan endast kvarts. Den unge mannen hade låtit lura sig av kvarts. När geologen ombads att inspektera stenen själv, avböjde han med ett trött, överseende leende och en vänlig huvudskakning. En engelsk professor visade att den unge mannen använde samma språk när han beskrev stenen som andra hade använt när de beskrev oslipade diamanter. Han talade därför helt enkelt sin tids vanliga språk. En sociolog visade att endast tre av 177 blomsterförsäljare i fyra större städer trodde att stenen var äkta. En präst skrev en bok för att bevisa att det inte var den unge mannen utan någon annan som hade funnit stenen. Till slut påpekade en indignerad juvelerare ... att eftersom stenen fortfarande fanns att tillgå för undersökning hade svaret på frågan om huruvida det var en diamant eller inte absolut inget att göra med vem som fann den, eller huruvida hittaren var ärlig eller klok, eller vem som trodde på honom, eller huruvida han kunde skilja på en diamant och tegelsten, eller huruvida diamanter någonsin

hittats i en åker, eller huruvida människo någonsin hade blivit lurade av kvarts eller glas, utan denna fråga kunde endast besvaras enkelt och slutgiltigt genom att man lät utsätta stenen för vissa välkända tester för diamanter. Experter på diamanter tillkallades. En del av dem förklarade att den var äkta. Andra gjorde nervösa skämt beträffande den och förklarade att de inte gärna kunde riskera sin värdighet och sitt rykte genom att låtsas ta saken alltför allvarligt. För att dölja det dåliga intryck man gjorde, kom någon fram med teorin att stenen i själva verket var en syntetisk diamant, mycket skickligt gjord, men i alla fall en förfalskning. Invändningen på detta är att framställningen av en god syntetisk diamant skulle för denne bondpojke vara något mycket märkligare än att ha funnit en äkta." (*Lehi in the Desert and the World of the Jaredites,* Bookcraft, 1952, sid 136-137)

Faktum är att vi har dessa böcker med skrifter. Vi har fått dem, upprepar jag, någonstans ifrån.

Under åren har det funnits många förklaringar och teorier beträffande varifrån de kommit. Dessa teorier som för det mesta har framlagts av människor som aldrig så mycket som läst böckerna, grupperar sig för det mesta runt tanken att Joseph Smith producerat dem, att Joseph Smith författat dem själv. Det är alltså han som har skulden.

Detta räknar emellertid honom alldeles för mycket till godo och tillskriver honom alldeles för mycket. Detta kan jag inte acceptera, för detta skulle göra honom till ett geni utan allt mått. Jag tror inte att han var det. Att tro att han producerat dem utan hjälp och utan inspiration är orimligt.

Sanningen är helt enkelt att han var en Guds profet — inget mer och inte ett dugg mindre!

Skrifterna kommer inte så mycket från Joseph Smith som genom honom. Han var en kanal genom vilken uppenbarelserna gavs. Han var för övrigt en vanlig människa, liksom de forna profeterna och liksom profeterna i vår tid.

Somliga har påstått att dessa böcker med uppenbarelse är falska och de anger som bevis förändringar som har uppstått i texterna till dessa skrifter sedan dess ursprungliga publikation. De citerar dessa ändringar, av vilka det finns många exempel, som om de själva förkunnar uppenbarelse, som om de vore de enda som känner till dem.

Naturligtvis har det skett ändringar och korrektioner. Var och en som gjort också begränsad forskning vet det. När sådana ändringar ses på rätt sätt blir de ett vittne för och inte emot böckernas äkthet.

Profeten Joseph Smith var en olärd bondpojke. Att läsa några av hans tidigaste brev i original visar att han var något opolerad när det gällde stavning och grammatik och uttrycksförmåga.

Att uppenbarelserna kom genom honom i någon form av litterär förfining är inget mindre än ett underverk. Att viss fullkomning skulle fortsätta stärker min respekt för dem.

Nu vill jag tillägga med kraft att sådan ändringar har varit i huvudsak mindre förbättringar i grammatik, uttryck, interpunktion, klargöranden. Inget fundamentalt har ändrats.

Varför talas det inte om dem från talarstolarna? Helt enkelt därför att de är så obetydliga och oviktiga att de bokstavligen inte är värda att tala om. När allt kommer omkring har de absolut inget att göra med huruvida böckerna är sanna.

Efter att ha sammanställt några av uppenbarelserna, sade den forntida profeten Moroni: "... Om de innehålla fel, så äro dessa en människas fel. Men se, vi veta ej av något fel. Dock vet Gud allting, men den som dömer, han tage sig fördenskull i akt, så att han icke råkar i fara för helvetesel-den." (Morm 8:17) "Den som mottager dessa uppteckningar, och icke fördömer dem för den ofullkomlighets skull, som finnas däri, skall få kunskap om det som är större än detta ..." (Mormon 8:12)

En människa kan ta en sten och, för att få veta exakt vad det är, utsätta den för ett test som identifierar skiffer eller sandsten. Efter att ha gjort dessa tester kan han sammanfatta sin forskning med följande uttalande: "Jag har inte upptäckt att det var en diamant."

Hans uttalande har, trots att det var korrekt, inget att göra med huruvida det var en diamant eller inte. Inte heller kommer det någonsin att klarläggas om man använder fel formel. Det kan finnas ett tusental tester som han kan använda och komma till samma resultat.

Efter, och endast efter, att han utsatt stenen för den korrekta formeln kan han veta säkert. Till dess är hans sammanfattning "jag har inte upptäckt att det var en diamant" relativt betydelselös information.

Det har genom åren funnits en ändlös procession av människor som velat undersöka dessa uppenbarelser med varje formel utom den rätta. Var och en av dessa blir ett bevis på att såsom Paulus sade: "... en själisk människa tager icke emot vad som hör Guds Ande till. Det är henne en dårskap, och hon kan icke förstå det, ty det måste utgrundas på ett andligt sätt." (1 Kor 2:14)

Dessa skriftliga diamanter, som vi har beskrivit dem, kommer att bestå provet. Lika säkert som en människa kan avgöra om en påstådd diamant är äkta genom att utsätta den för välkända tester för diamanter, kan skrifterna utsättas för välkända tester för skrifter.

Detta är en mycket precis formel. För att tillämpa den måste man övergå från kritik till andligt sökande.

Det finns dem som har gjort en flyktig, ja rent av ouppriktig ansträngning att testa skrifterna och de har slutat med att inte ha upptäckt någonting, vilket är precis vad de har förtjänat. Om man tror att sanningen ger sig för ett flyktigt sökande, för ren nyfikenhet eller ens för välmenande men temporärt sökande, då tar man fel. Den ger sig inte heller för den övernitiska eller fanatiska människan.

Det är då man under en livstid hänger sig med uppriktighet och ödmjukhet som man kan veta säkert. Många element i sanningen kommer endast efter en livstids förberedelse.

Ett vittnesbörd om dessa skrifter kan emellertid komma mycket snart. Förringa inte möjligheten att många ödmjuka människor, gamla och unga,

äger ett sådant vittnesbörd. Många äger ett vittnesbörd som överglänser den kunskap man kan vinna inom akademiska eller vetenskapliga områden. När en ödmjuk människa bär vittnesbörd baserat på andlig rannsakan och sökande och rättfärdigt leverne, var då försiktig innan ni tillbakavisar hennes vittnesbörd därför att hon för övrigt är olärd.

Mången akademisk jätte är samtidigt en andlig pygmé och i så fall är han för det mesta en moralisk vekling likaså. En sådan människa kan lätt bli en självutnämnd medlem av ett rivningsmanskap som är beslutet att förstöra Guds verk.

Bevare oss för dens vittnesbörd som är omåttlig, eller vanvördig eller omoralisk, som förstör och som inte har något att sätta i stället.

Profeten Nephi sade: "... Det är de skyldiga, som tycka att sannigen är hård, ty den sårar dem i deras allra innersta." (1 Ne 16:2)

Denne forntida profet sade: "... ej heller är min förmåga att skriva så mäktig som mitt tal, ty när en människa talar genom den Helige Andens kraft, så bringar denna kraft det till människobarnens hjärtan.

Men se, många finnas, som förhärda sina hjärtan emot den Helige Anden, så att denne icke har något rum uti dem, varför de bortkasta mycket av det som är skrivet och anse det som är skrivet och anse det som värdevärdelöst." (2 Ne 33:1-2)

Han sade vidare att de ord som han hade skrivit var till för att övertyga människorna att göra gott och "tala om Jesus samt övertyga dem att tro på honom och att uthärda intill änden, vilket är evigt liv.

Vidare tala de strängt emot synd, i överensstämmelse med den enkla sanningen. Därför kan ingen människas vredgas över vad jag skrivit, med mindre hon håller sig till djävulens ande." (2 Ne 33:4-5)

Det finns en varning i Nya testamentet som är värd vår uppmärksamhet. Petrus och de andra apostlarna var fängslade av Sanhedrin. De släpptes lösa av en ängel, men kom en andra gång inför rådet. De bar vittnesbörd att "om allt detta kunna vi själva vittna, så ock den Helige Ande, vilken Gud har givit åt dem som äro honom lydiga". (Apg 5:32)

Somliga i Sanhedrin försökte döda apostlarna, men Gamaliel, en laglärare, sade klokt: "I män av Israel, sen eder för vad I tänken göra med dessa män." (Apg 5:34-35) Han citerade sedan två exempel på predikanter som "... också förgicks, och alla som hade trott på honom blevo förskingrade.

... Befatten eder icke med dessa män, utan låten dem vara; ty skulle detta vara ett rådslag eller ett verk av människor, så kommer det att slås ned,

men är det av Gud, så kunnen I icke slå ned dessa män. Sen till, att I icke mån befinnas strida mot Gud själv." (Apg 5:3-39)

Uppenbarelse fortsätter i kyrkan. Profeten erhåller sådan för kyrkan, presidenten för sin stav, sin mission, eller sitt kvorum, biskopen för sitt ward, fadern för sin familj och individen för sig själv.

Många uppenbarelser har erhållits och gått i fullbordan i Herrens framåtskridande verk. Kanske en dag kommer andra uppenbarelser som erhållits och upptecknats att publiceras och vi väntar på att "han ännu skall uppenbara många stora och viktiga ting angående Guds rike". (Nionde trosartikeln)

Jag avslutar med en vers i Läran och förbunden som i sig har en formel och ett löfte:

"Sannerligen, så säger Herren: Det skall ske, att varje själ, som överger sina synder, kommer till mig, åkallar mitt namn, lyder min röst samt håller mina befallningar, skall få se mitt ansikte och veta att jag är." (L&F 93:1)

Jag ber inte någon att söka efter tecken utan att förbereda ett sinne och ett hjärta och en kropp som är ren.

"Helgen eder därför", säger Herren, "att edra sinnen må bliva uppriktiga inför Gud, så skola de dagar komma, då I skolen se honom, ty han skall taga slöjan från sitt ansikte för eder, och detta skall ske, när hans egen tid är inne och på hans eget sätt, efter hans egen vilja." (L&F 88:68)

Jag bär vittne att uppenbarelserna är sanna. Jag har prövat och testat dem. Det sitter framför oss på denna konferens kyrkans generalauktoriteter, femton män bland dessa är kallade och ordinerade till apostlar, som särskilda vittnen för Herren Jesus Kristus. Jag bär vittne att han lever. Jag har detta vittnesbörd och betygar att Jesu Kristi evangelium är kraften till frälsning och att var och en av oss genom att söka kan veta att dessa diamanter är äkta, i Jesu Kristi namn. Amen. ○

Gör dig en sköld av tro

L TOM PERRY

Tack president Benson. Detta är en generalkonferens då jag märker att mina känslor ligger mycket nära ytan. Jag har just inröstats av kyrkans medlemmar till ett ämbete som är överväldigande. Jag hoppas, att det under dessa omständigheter är tillåtet att vara lite personlig, då jag talar denna morgon.

Jag växte upp i ett hem där vi barn fick lära oss att älska och respektera kyrkans generalauktoriteter. Jag kommer ihåg då jag lärde mig namnen på medlemmarna i de tolvs råd, när jag skulle gradueras i Primär, hur min far ägnade tid och tålamod åt att lära mig en del om vars och ens liv, samtidigt som jag lärde mig utantill det jag skulle.

Än i denna dag, tror jag, kan ni när som helst be mig att räkna upp namnen på dessa stora män från Rudger Clawson till Charles A Callis, och jag kan räkna upp dem snabbt och berätta om händelser ur deras liv.

När jag tänkte på detta, tänkte jag också på hur det skalle vara om det finns någon far i kyrkan som skulle vilja ta sig tid någon hemafton att berätta om de nuvarande medlemmarna i de tolvs råd. Tanken förvånade mig. Vad skulle han kunna berätta om mig?

När jag tänkte och rannsakade mitt minne, insåg jag att det finns ett tema i mitt liv som är värt att upprepas och som jag tror kan vara av värde för de små barnen i era hem. Det är detta: Han växte upp i ett hem där föräldrarna älskade och uppskattade Jesu Kristi evangelium. De förstod Paulus uppmaning till efesierna, då han skrev: "För övrigt, bliven allt starkare i Herren och i hans väldiga kraft.

Ikläden eder hela Guds vapenrustning, så att I kunnen hålla stånd emot djävulens listiga angrepp.

Stån därför omgjordade kring edra länder med sanningen och 'varen iklädda rättfärdighetens pansar', och haven såsom skor på edra fötter den beredvillighet som fridens evangelium giver.

Och tagen alltid trons sköld, varmed I skolen kunna utsläcka den ondes alla brinnande pilar." (Ef 6:10-11, 14-16)

Vi blev klädda varje morgon i vårt hem inte bara i mössor och regnjackor och stövlar som skydd för fysiska stormar, utan än mer omsorgsfullt iklädde oss våra föräldrar varje dag Guds vapenrustning. När vi knäböjde i familjebön och lyssnade till vår far, en prästadömsbärare, utgjuta sin själ till Herren och be om skydd för sin familj mot den ondes vassa pilar, lades ännu ett lager på våra sköldar av tro. Medan våra sköldar gjordes starka, fanns deras alltid till hands och det visste vi.

Vilket skydd var det inte att färdas genom livet med vetskap om att en sköld av tro omsorgsfullt har tillverkats åt en av kärleksfulla föräldrar från ens första stund på jorden.

Låt mig bara ge er ett litet exempel på hur det skyddet kan fungera. En dag fick jag ett frestande förslag av en grupp marinsoldater som var kamrater till mig. Det gällde vart vi skulle gå på en permissionskväll. Det var inte förrän vi var på väg som jag upptäckte att jag inte kommit i bästa sällskap. Det var då jag fann anledningen till att jag hade blivit medbjuden. Det var därför att de kände till mina normer. De visste att jag skulle hålla mig nykter när det var dags att återvända till basen, och därför skulle jag kunna leda dem tillbaka.

Vi befann oss i Los Angeles på en spårvagn på väg mot en danssalong. De hade redan börjat dricka lite och jag var beredd att skiljas från dem. Det var här som den skyddande skölden tog över och jag kände mina föräldrars bön för min välfärd. Spårvagnen stannade och nya passagerare kom upp. De nya passagerarna skiljde mig från mina kamrater och trängde mig längre bak i vagnen. Det var då jag upptäckte en grupp trevliga ungdomar som stod och satt runt omkring mig. När de märkte att jag hamnat mitt ibland dem, sade en av dem: "Hej, soldat! Vi är mormoner. Vad vet du om vår kyrka?"

Jag svarade: "Massor" och gick av spårvagnen tillsammans med dem och följde med dem på en tillställning i kyrkan.

Ni ser, trons sköld fanns där. Den skyddade mig från ondskans vassa pilar för att jag i sinom tid skulle bli värdig att ta en ängel till Herrens tempel där vi vid dess altare skulle beseglas för tid och all evighet.

Jag vet genom personlig erfarenhet värdet av att ha ädla föräldrar som bygger runt sina barn en skyddande sköld av tro på vår Herre och vår Frälsare Jesus Kristus. Jag lämnar mitt vittnesbörd om att det fungerar. Borde inte varje Guds barn få denna möjlighet i sitt liv — att börja varje dag med att deras far välsinar hemmet och ger dem trons skyddande sköld när det lämnar hemmet för att utföra sina dagliga sysslor.

President Kimball, jag accepterar offentligt det kall som du har givit mig att tjäna Herren. Jag känner till din gudomliga kallelse. Jag vet att inom dig finns samma egenskaper som utmärkte Josef inför Egyptens Farao, vilken förklarade för sina tjänare att i Josef hade man "en man i vilken Guds Ande är". (1 Mos 41:38)

Jag hoppas och ber att jag på något sätt skall kunna bli kapabel att hjälpa dig med den tunga börda som du bär genom mitt tjänande i detta kvorum. President Benson, jag älskar och uppskattar dig och ditt stora ledarskap. Jag är hängiven att tjäna vår Fader i himmelriket. Använd mig till vad det vara må, som jag kan vara i stånd att utföra.

Och till mina två kollegor som jag har

arbetat så intimt med, äldste Hanks och äldste Faust, vill jag säga, att det har funnits ett särskilt broderskap mellan oss. Hur tålmodigt har de inte hjälpt mig att lära mig det som jag bör göra i dessa stora uppgifter. Jag vill uttrycka min tacksamhet till er.

Och till alla som hör min röst idag förkunnar jag mitt vittnesbörd att Gud lever, att Jesus är Kristus och att Spencer W Kimball är verkligen en Herrens profet. Kom och förena er med oss. Låt oss hjälpa er att göra en sköld av tro till er så att ni kan leva med den fridfulla förvissningen att ni har en stark försvarslinje mellan er och den ondes krafter. Jag ber detta ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen. O

Folket säger "Amen"

MARK E PETERSEN

Under denna konferens har vi formellt installerat en ny president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Det var en betydelsefull händelse.

Endast 12 ganger på de 144 åren i vår historia har detta gjorts. Under den högtidliga församlingen som holls i morse i tabernaklet blev president Spencer W Kimball accepterad genom inröstning som kyrkans president, men också som Herrens profet, siare och uppenbarare.

Röstningen var enhällig. Den Helige Andens säkra bekräftelse märktes där också. Var och en i det stora tabernaklet kände detta gudomliga inflytande. Det erfors också av dem som lyssnade på radio eller såg det hela på television. Och liksom på Moses dagar säger folket "Amen". (Se 5 Mos 27.)

Och vilken underbar man har inte blivit utvald. Efter att ha lett de tolvs råd i flera år och tjänat som president för kyrkan efter beslut av de tolvs råd under interimsperioden från president Harold B Lees död till denna konferens, är han nu understödd av medlemmarnas röster som deras gudomligt utsedde andlige ledare och tolkare av Herrens ord och vilja.

Han har accepterat denna höga position med djup ödmjukhet. Men trots ödmjukheten och anspråkslösheten är han inte desto mindre en man med stor initiativkraft och förutseende, en handlingens man i varje avseende.

Under de mer än trettio år han verkat som apostel har han varit känd över hela kyrkan för sin nästan otroliga energi, sin gränslösa entusiasm för arbetet, sin osjälviskhet och fulla beslutsamhet att lägga hela sitt jag på altaret, som sitt bidrag till Guds rikes uppbyggande.

Hans hängivenhet känner inga gränser. Han har helgat sig själv fullständigt som en Herren Jesu Kristi tjänare. Hans hälsa har återställts på ett mirakulöst sätt så att han kan fullfölja detta stora verk. Hans tillfrisknande är ett av de påtagliga bevisen på gudomligheten i hans kallelse. Det är ett verk av Gud.

När han utövar den ovanliga styrka som Herren har begåvat honom med, glömmer han aldrig bort dess källa och söker ständigt känna och göra Mästarens vilja.

Trots sin energi och entusiasm är han inte desto mindre fullständigt kristuslik i sin vänlighet och medkänsla, i sin barmhärtighet, i sin förståelse för andra människor och deras problem och i sin önskan att hjälpa dem.

Bokstavligt talat har han tagit tusentals vilsegångna i handen och fört dem tillbaka till frälsningens stig, visat dem ett nytt ljus, givit dem ett nytt hopp och möjliggjort deras återkomst till Herrens väg.

Då tillrättavisanden har behövt göras och han har sett detta behov, har han tillrättavisat på ett kärleksfullt och vänligt sätt, men alltid, fast i rättfärdighet.

När han ställs inför svåra uppgifter — och hans nuvarande är den största — viker han aldrig från plikten, utan nalkas den med tro och bön och med sin nobla personlighets fulla styrka. Till följd därav blir hans uppgifter alltid fullföljda på bästa sätt.

Trots att han ständigt är medveten om sina egna personliga begränsningar, vet han inte desto mindre att detta är Herrens verk och att Herren använder enkla människor för att uppnå sina syften.

President Kimball tror fullt och fast på Nephis ord då han sade: "... jag vet, att Herren icke giver människornas barn några befallningar utan att bereda en utväg för dem att utföra det som han befaller dem." (1 Ne 3:7) Detta är en grundläggande princip i hans tro. Det är hemligheten med hans framgångar.

Herrens program kommer att fortskrida nu som det alltid har gjort, för den Allsmäktige kommer att arbeta genom president Spencer W Kimball och dagligen leda honom. Verket kommer aldrig att misslyckas och inte heller kommer det att givas något annat folk.

Då kyrkans medlemmar idag genom enhällig röstning understödde vår nye president, tog de inte bara på sig ett stort ansvar i och med att de lovade följa honom, utan de bevarade också en vital princip i Herren Jesu Kristi återupprättade evangelium.

Deras röstning var ett förbund, gjort med upplyfta händer inför Gud och

vittnen i hundratals och tusentals i tabernaklet, på radio och i television.
När vi understöder vår president samtycker vi till att följa hans råd och ledning. Han är Herrens språkrör idag och det har en stor och betydelsefull innebörd. När denna sak kom upp på profeten Joseph Smiths tid, sade Herren när han talade om sina ledare:
"... De skola tala som den Helige Anden leder dem,
och vad de tala drivna av den Helige Anden skall vara helig skrift, skall vara Herrens vilja, skall vara Herrens sinne, skall vara Herrens ord, skall vara Herrens röst och Guds kraft till frälsning." (L&F 68:3-4)
Som medlemmar i kyrkan har vi genom att rösta på att understödja vår nye president ålagt oss ett högtidligt förbund att flitigt hörsamma det eviga livets ord som han ger oss.
Herrens ord i våra dagar lyder:
"Ty I skolen leva av varje ord, som utgår från Guds mun." (L&F 84:44)
Och hur skall vi ta emot dessa ord? Genom hans profet!
Detta har varit det gudomliga mönstret från begynnelsen. Genom Amos kom den uppenbarelse som sade: "Sannerligen, Herren, Herren, gör alls intet utan att hava uppenbarat sitt råd för sina tjänare profeterna." (Amos 3:7)
Detta var Herrens mönster genom hela Gamla Testamentet. Det gällde på Nya Testamentets tid och det gäller idag.
När kyrkan organiserades för 144 år sedan klargjorde Herren detta genom att återställa principen att ledaren för hans kyrka på jorden också skall vara hans talesman och inte någon självpåkallad individ som söker bygga upp en egen sak.

Den 6 april 1830 förklarade Herren, då han talade om den nyligen utsedde president för kyrkan, att hans president också skall vara hans språkrör.
Efter att ha gjort det utnämnde Herren honom också till profet, siare och uppenbarare. Och sedan gav Herren medlemmarna följande befallning:
"Därför skall du, min kyrka, giva akt på alla hans ord och bud, som han skall giva dig såsom han mottager dem, och vandra i all helighet inför mig,
ty hans ord skolen I taga emot som från min egen mun, i all tålamod och tro." (L&F 21:4-5)
Sedan följde detta stora löfte om vi sålunda lyder:
"Ty om I gören dessa ting, skola helvetets portar icke bliva eder övermäktiga, ja, Herren Gud skall skingra mörkrets makter för eder och låta himlarna bäva för edert goda och sitt namns ära." (L&F 21:6)
Vad mer kan vi begära?
Detta pekar på en stor princip, en läxa till, som vi måste lära oss av dagens röstning. Det är att det endast kan finnas ett överhuvud för Kristi kyrka på jorden i sänder och han måste vara utvald och understödd just som president Kimball blev idag. Ingen människa kan påta sig det av sig själv. Han måste bli kallad av Gud som Aron. (Se Heb 5:4.)
Inte heller tillåter Herren några hemliga ordinationer i sitt verk. För att vara giltigt, måste allt göras offentligt och genom folkets röstning. Frälsaren sade: "... ingen skall tillåtas att gå ut att predika mitt evangelium eller uppbygga min kyrka utan att han ordineras av någon, som har myndighet *och om vilken kyrkan vet, att han har myndighet och blivit regelrätt ordinerad av kyrkans ledare*." (L&F 42:11. Kursiveringen tillagd.)
Och sedan sade Herren: "... Allting i kyrkan skall ske med enhälligt bifall ..." (L&F 26:2)
Och han sade vidare: "Ingen skall ordineras till något ämbete i denna kyrka, där det finnes en regelmässigt organiserad gren av den, utan den församlingens omröstning." (L&F 20:65)
Och vidare: "Jag befaller eder, att I skolen besätta alla dessa ämbeten och godkänna alla de namn, som jag har nämnt, eller ock förkasta dem på min allmänna konferens." (L&F 124:144)
Detta eliminerar kultister av alla slag, falska lärare och falska ledare av varje sort och visar Herrens folk att det endast finns en klar ledande röst i kyrkan och det är profetens, siarens och uppenbararens, han som är vederbörligen utvald genom uppenbarelse och accepterad av folkets inröstning på kyrkans generalkonferens.
För dagen är denne man Spencer W Kimball.
President John Taylor sade, då han talade om den inröstningsprocess varigenom vår president understöds och vilken procedur vi har följt idag: "Detta är den ordning som Herren har instiftat i Sion, som det var tidigare bland Israel ... Detta är eftertryckligen Guds röst och människornas röst." (*The Gospel Kingdom*, Deseret Book Co., 1943, sid 143)
När president Brigham Young diskuterade detta ämne, sade han: "Herren har blott ett språkrör genom vilket han tillkännager sin vilja för folket. När Herren önskar giva en uppenbarelse till sitt folk, när han önskar uppenbara nya ting i läran för dem, eller utfärda straff, gör han det igenom den man som han har utsett till detta ämbete och denna kallelse." (*Discourses of Brigham Young, Deseret Book Co, 1925,* sid 212) *Och den mannen är kyrkans president!*

Brigham Young sade vidare: "Herren Allsmäktig leder denna kyrka, och han kommer aldrig att leda er vilse, om ni tycker om att göra er plikt." (*Discourses of Brigham Young*, sid 212)
Det var president Heber J Grant som tillade: "Ni behöver inte frukta att någon människa någonsin skall stå som Jesu Kristi kyrkas överhuvud om inte vår himmelske Fader vill ha honom där." (G Homer Durham, comp, *Gospel Standards,* Improvement Era, 1969, sid 68)
Vilken auktoritet har då president Kimball? Som president för kyrkan innehar han alla de nycklar och krafter som någonsin givits profeten Joseph Smith vid evangeliets återställelse i denna sista tidshushållning. Han har erhållit dessa krafter genom handpåläggning från dem som har bemyndigande därtill. Jag upprepar, han har erhållit alla dessa krafter genom handpåläggning från dem som tidigare ägt dem och som

har auktoriteten att ge dem till president Kimball.
Varje president för kyrkan har ägt dessa nycklar och makter. Ingen president för kyrkan skulle kunnat fungera utan dem. Kyrkan själv skulle inte kunna fungera utan dem.
Om profeten Joseph Smith hade tagit dessa auktoritetsnycklar med sig i graven, skulle vi då kunnat utföra vårt arbete idag? Detta verk kan inte göras utan dessa nycklar. Det var nödvändigt att de vidmakthölls av kyrkans ledare.
Om Joseph hade tagit med sig i graven nycklarna för frälsning för de döda, skulle vi då kunna göra tempelarbete?
Skulle vi kunna predika evangeliet för varje nation, släkte, tungomål och folk utan myndighet att göra det?
Om Joseph hade tagit med sig till evigheten nycklarna till Israels insamling, skulle då Israel kunna samlas in?
Skulle våra pionjärer ha kommit till det berg där Herrens hus är grundat i uppfyllelse av Jesajas profetia och här upprättat kyrkans huvudkvarter, om de inte haft den gudomliga rätten att göra det?
Och det återstår ännu en världsomfattande insamling av Herrens folk innan Frälsarens andra ankomst. Skulle detta kunna göras utan insamlingens nycklar som gavs oss av profeten Moses, som innehade dessa nycklar och gav dem till Joseph Smith?
Skulle organiserade stavar av kyrkan kunna upprättas i avlägsna trakter av världen utan gudomlig rätt göra det?
Vi ser med lätthet att de krafter som gavs till profeten Joseph Smith av änglarna förblev hos kyrkan och de finns fortfarande i kyrkan. De finns alltid centrerade i en man, kyrkans president, profet, siare och uppenbarare.
Det skulle inte kunna vara på något annat sätt. Detta är Herrens mönster. Det är på detta sätt han styr och leder sitt verk.
Amos talade verkligen sant, då han sade: "... Herren, Herren gör alls intet utan att hava uppenbarat sitt råd för sina tjänare profeterna." (Amos 3:7)
Med president Wilford Woodruffs ord: "Låt mig uppmana alla äldster i Israel och Guds heliga att stå upp i sina kallelsers majestät och storhet och dra full nytta av sina ämbeten och förbund. Understöd med era gärningar auktoriteterna, nycklarna och prästadömet; Guds, änglarnas och människornas ögon är på er och när verket är avslutat kommer ni att få full kompensation." (Mattias F Cowley, comp, *Wilford Woodruff*, Salt Lake City; Deseret News, 1909, sid 657)

Jag vet att min Förlossare lever. Han har tillkännagivit för mig personligen att det jag har sagt här idag är sant. Gud vår himmelske Fader lever. Denna kyrka är hans kyrka. Och president Kimball är hans profet! Detta betygar jag högtidligt vid allt som jag håller heligt och i Herren Jesu Kristi heliga namn. Amen. ○

Varen rena, I som bären Herrens käril

MARION G ROMNEY

Mina älskade bröder, mitt tema för detta tal är: "Varen rena, I som bären Herrens käril." (L&F 133:5) Det skulle likaväl kunna vara, hedra ert ämbete i prästadömet. Till att börja med bär jag vittnesbörd till er att jag vet genom Andens kraft att president Kimball är en profet, kallad av Herren att vara hans språkrör och att president Tanner blev kallad genom uppenbarelse till att vara hans förste rådgivare. Jag stöder dem båda av hela mitt hjärta.
Beträffande er bröder, känner jag som Petrus uttryckte det för bröderna på sin tid: "I åter ären 'ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap ...' " (1 Petr 2:9) Av alla män på jorden är vi de mest hedrade.
Som andesöner till Gud stod vi i det stora rådet i föruttillvaron och hörde Fadern presentera evangeliets plan. Vi hörde honom säga att de som höll sitt första tillstånd skulle få mer och de som höll sitt andra tillstånd skulle "krönas med mera härlighet på sina huvuden i all evighet". (Abr 3:26)
Nu vet vi att vi höll vårt första tillstånd, därför att vi är här med våra andar "utökade" med dessa kroppar. Om vi skall få krönas med härlighet på våra huvuden i all evighet, måste vi medan vi är här göra två saker. En av dem är att erhålla prästadömet. Den andra är att hedra vår kallelse i prästadömet. Herren sade att ingen kunde erhålla hans härlighet utan prästadömet. "Ve alla dem som icke komma till detta prästadöme ...", sade han. (L&F 84:42)
Vi som har mottagit prästadömet skall mottaga den ytterligare härligheten om vi hedrar våra kallelser i prästadömet. Nu vill jag att ni lyssnar till de ord som Herren använde då han gav oss det förbund som tillhör prästadömet.
Han sade: "Ty de, som äro trofasta och erhålla dessa båda prästadömen, varom jag talat, och som ära sin kallelse (inte bara mottar den, utan de som tar emot och hedrar sin kallelse) äro helgade genom Anden till sina kroppars förnyelse.
De skola bliva Moses' och Arons söner (tidigare i den uppenbarelse som jag citerar, kapitel 84, talar Herren om män som håller prästadömet Denna uppmaning fick mig att tänka på Herrens uttalande beträffande "Israels läger ... i närheten av Council Bluffs, Iowa, den 14 januari 1847" i den stora uppenbarelse som gavs

till Brigham Young. (L&F 136: överskriften)

"... I ären ännu icke rena (säger Herren). I kunnen ännu icke tåla min härlighet. I skolen dock få se den, om I ären trofasta och hållen mina ord, som jag givit eder från Adams dagar till Abrahams, från Abrahams till Moses', från Moses' till Jesu och hans apostlars, och från Jesu och hans apostlars till Joseph Smiths ..." (och skulle vi nu kunna tillägga, till president Kimballs). (L&F 136:37)

När jag funderar över termen "prästadömets ed och förbund" som var och en av oss har ingått, förundras jag över de utomordentliga välsignelser som utlovas. På samma gång blir jag stilla när jag betänker de krav som är ett villkor för erhållandet av dessa välsignelser.

Det tycks mig som om det finns många "eviga livets ord" som har "utgått från Guds mun" som vi måste "hörsamma" flitigt, om vi skall kunna få de utlovade välsignelserna. Bland dem är befallningen "Tänk på sabbatsdagen, så att du helgar den". (2 Mos 20:8)

I vår tid har Herren lagt stor vikt vid sabbatens helighållande. När de heliga först kom till Independence i Missouri, gav han dem en lista på normer som måste efterlevas av dem som skall bygga upp och leva i Sion. En av dem som han lade mycket stor vikt vid var helighållandet av sabbatsdagen. Han sade:

"På det att du må hålla dig mera fullkomligt obefläckad av världen skall du gå till bönehuset och offra dina sakrament på min heliga dag.

Ty detta är visserligen en dag, åtskild åt dig till att vila från ditt arbete och ägna den Allrahögste din andakt.

Men kom ihåg att på denna Herrens dag skall du offra dina gåvor och sakrament åt den Allrahögste, bekännande dina synder för bröderna och för Herren.

På denna dag skall du inte göra något annat än tillreda din föda i hjärtats enfald, så att din fasta må vara fullkomlig, eller med andra ord, att din glädje må vara fullkomlig." (L&F 59:9-10, 12-13)

Eftersom vi lever i ett sabbatsbrytande samhälle måste vi — om vi vill hedra våra kallelser i prästadömet — leva i världen men inte av världen, för Herren har sagt: "Sions invånare skola även helighålla sabbatsdagen." (L&F 68:29)

Vi behöver inte handla på sabbatsdagen. Det kommer inte att finnas några öppna affärer på söndagarna i Sions stad.

Vi behöver inte ägna oss åt nöjen på söndagarna, inte heller jaga eller fiska på sabbaten.

Om vi verkligen avser att hedra våra kallelser i prästadömet, kommer vi att på sabbatsdagen leva inom ramen för de instruktioner som Herren gav i kapitel 68 av Läran och förbunden.

Det finns också andra "det eviga livets ord" som har "utgått från Guds mun" som vi måste hörsamma flitigare om vi vill "krönas med härlighet på våra huvuden för all evighet", och dessa är bland andra:

"Varen rena, I som bären Herrens käril" (L&F 133:5. Se även 38:42)

"Kom därför ihåg, o människa, att för alla dina handlingar skall du svara i domen.

Därför, om I haven sökt att göra det som är ont under eder prövotid, skolen I inför Guds domstol befinnas orena. Intet orent kan bo hos Gud och fördenskull måsten I bliva för evigt förkastade." (1 Ne 10:20-21) Dessa är Nephis ord.

"Men se, jag säger eder, att Guds rike icke är orent och intet orent kan inträda däri ..." (1 Ne 15:34)

Sex hundra år senare talade den uppståndne Jesus om för sina nephitiska lärjungar att "Intet orent kan inkomma i hans rike. Därför ingår intet i hans vila, utom de som hava tvagit sina kläder i mitt blod, till följd av sin tro och omvändelse från alla sina synder samt sin trofasthet intill änden." (3 Ne 27:19)

Alldeles i början av denna sista tidshushållning sade Jesus till bröderna på den konferens som var församlad: "Gån ut från Babel. Varen rena, I som bären Herrens käril." (L&F 133:5)

Dessa ord får mig att tänka på Paulus förklaring till korintierna: "Veten I icke, att I ären ett Guds tempel och att Guds Ande bor i eder?

Om nu någon fördärvar Guds tempel, så skall Gud fördärva honom; ty Guds tempel är heligt, och det templet ären I." (1 Kor 3:16-17)

Det finns mycket orent i vårt nuvarande samhälle som vi ständigt måste vara på vår vakt mot, om vi vill leva så rent att vi kan hedra våra kallelser i prästadömet.

Herren varnade oss för några av dessa saker i visdomsordet:

"Om någon av eder dricker vin eller starka drycker, är detta icke gott, ej heller behagligt för eder Faders ansikte ...

Åter, tobak är icke för kroppen ...

Åter, heta drycker äro icke för kroppen eller magen." (L&F 89:5, 8-9)

Att använda vanebildande droger av något slag är en överträdelse visdomsordets anda och smutsar ner både kropp och ande.

Prästadömsbärare som avser att hedra sina kallelser skyr som pesten den smuts som finns i vårt lättsinniga samhälle, vad det än är — i litteratur, på film eller teater, i samband med nöjen eller annat. Gud kommer inte att släppa in någon oren prästadömsbärare i sin närvaro.

En av de mest korrumperande och förnedrande bruken i vårt samhälle idag är okyskhet. Låt oss komma ihåg att från Sinai dundrade Herren: "Du skall icke begå äktenskapsbrott". (2 Mos 20:14)

Straffet om man gjorde detta var under moselagen döden. Trots det faktum att överträdelsen utan vidare tolereras i denna generations korrumperade lössläppthet, måste vi komma ihåg att under Guds gudomliga lag är den, som den alltid har varit, en själsförstörande synd. Det självutdömda straffet är andlig död. Ingen oförlåten äktenskapsbrytare hedrar som varande söner till Moses, enligt prästadömets ordning, och de som håller det aronska prästadömet som varande söner till Aron, i enlighet med aronska prästadömets ordning) och Abrahams säd och kyrkan och riket och Guds utvalda. (Vi talar om att säkra våra kallelser och val. Enda sättet varpå vi kan göra detta är att få prästadömet och hedra det. Herren ger följande löfte:)

Vidare, alla de som mottaga detta prästadöme mottaga mig, säger Herren. (Tänk på det. De som tar emot

prästadömet och hedrar det, "mottager mig, säger Herren".)
ty den som mottager mina tjänare, mottager mig,
och den som mottager mig, mottager min Fader,
och den som mottager min Fader, mottager min Faders rike. Därför skall allt vad min Fader har givas åt honom. (Och denna härlighet som krönts på oss för alltid och allt det som Herren har, har utlovats oss.)
Detta är överensstämmande med prästadömets ed och förbund.
Därför mottaga alla de som erhålla prästadömet denna min Faders ed och förbund (mottar detta löfte från Herren), som han icke kan bryta eller upphäva. (Men vi kan det och många av oss gör det. Och detta blir då följden:)
Men den, som bryter förbundet (att hedra prästadömet och hedra sin kallelse) sedan det är ingånget och vänder sig helt därifrån, kan varken få syndernas förlåtelse i denna världen eller i den tillkommande ... (Nu tror jag inte att han här talar om den oförlåtliga synden, utan jag säger att de av oss som mottar detta prästadöme och förstår vad det är och underlåter att hedra våra kallelser kommer att förlora något som vi inte kan få tillbaka härefter.)
Nu giver jag eder ett bud, (säger Herren) att I skolen taga eder tillvara och giva noga akt på det eviga livets ord.
Ty I (som har mottagit prästadömet) skolen leva av varje ord, som utgår från Guds mun." (L&F 84:33-44)
sin kallelse i prästadömet. Som president Clark brukade säga: "Herren har inte gjort några fina distinktioner mellan otukt och äktenskapsbrott." (*Conference Report*, oktober 1949, s 194) Inte heller, kan jag tillägga, mellan äktenskapsbrott och sexuell perversion.
Jesus angav den norm vi skall följa då han sade:
"I haven hört, att det är sagt: 'Du skall icke begå äktenskapsbrott.'
Men jag säger eder: Var och en som med begärelse ser på en annans hustru, han har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta.
Om nu ditt högra öga är dig till förförelse, så riv ut det och kasta det ifrån dig; ty det är bättre för dig, att en av dina lemmar fördärvas, än att hela din kropp kastas i Gehenna." (Matt 5:27-29)
Naturligtvis är det så att vi prästadömsbärare som vill hedra våra kallelser i prästadömet så att vi kan få evigt liv och krönas med mera härlighet på våra huvuden i all evighet, kommer att sträva flitigt att hålla Herrens bud: "Varen rena, I som bären Herrens käril." (L&F 133:5)
Må det bli så, beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

Tal hållet vid prästadömets session på den 144:e årliga generalkonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Den Helige Anden

Marion G Romney

Mina älskade bröder och systrar, var ni än är och vilka ni än är inbjuder jag er att understödja den begäran som gjordes i inledningsbönen att Herrens ande skall vara med oss under detta möte. På grund av det ämne jag valt att tala om, måste Anden vara med oss. I annat fall blir mina ord utan mening.
Den första trosartikeln i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga lyder: "Vi tro på Gud, den evige Fadern, på hans Son, Jesus Kristus, och på den Helige Anden."
För ett år sedan talade vi om Gud, den evige Fadern. Sex månader senare var vårt tema Jesus Kristus, Guds Son. Idag skall vi fästa uppmärksamheten på några gudomligt uppenbarade sanningar angående den Helige Anden.
Skrifterna talar samtliga om den Helige Anden. De refererar ofta till honom som Tröstaren, Guds ande, den Helige Anden, Sanningens ande eller Herrens ande.
I enlighet med dessa skrifter är den Helige Anden en person.
"Fadern har", sade profeten Joseph Smith, "en kropp av kött och ben, lika förnimbar som en människas. Så har även Sonen, men den Helige Anden har icke en kropp av kött och ben, utan är en personlighet, som består av ande." (L&F 130:22)
Jesus talade om den Helige Anden som en manlig person. Han talade till sina lärjungar och sade:
"Det är nyttigt för eder, att jag går bort, ty om jag icke ginge bort, så komme icke Hjälparen till eder; men då jag nu går bort, skall jag sända *honom* till eder." (Joh 16:7. Kursiveringen tillagd)
Och vidare:
"... när *han* kommer, som är sanningens Ande, då skall *han* leda eder fram till hela sanningen. Ty *han* skall icke tala av sig själv, utan vad *han* hör, allt det skall *han* tala; och *han* skall förkunna för eder, vad komma skall.
Han skall förhärliga mig, ty av mitt skall *han* taga och skall förkunna det för eder." (Joh 16:13-14. Kursiveringen tillagd.)
"Att den Helige Anden är i stånd att manifestera sig i form och skepnad av en människa", skrev dr James E Talmage, "anges av det underbara samtalet mellan Anden och Nephi, i vilket han uppenbarade sig för profeten och frågade honom om hans

önskningar och tro. Han instruerade honom om Guds ting och talade ansikte mot ansikte med honom. '...jag talade med honom', säger Nephi, 'som talar med en människa. Jag såg att han var i en människas gestalt, och dock visste jag, att det var Herrens Ande. Han talade med mig som en människa talar med en annan.'" (*Discourses on the Holy Ghost*, comp N B Lundwall, Bookcraft, Inc., 1959, sid 13)

"Ty tre äro de som vittna", säger Johannes den älskade, "i himmelen, Fadern, Ordet och den Helige Anden: och dessa tre äro ett." (i den svenska bibelöversättningen finns endast följande ord med i denna vers 'Ty tre äro de som vittna', ö. a.) (1 Joh 5:7)

Han menade naturligtvis att de var ett i förståelse och avsikt. Om dem sade profeten Joseph Smith:

"Dessa tre äro ett, eller med andra ord, dessa tre utgör den stora, ojämförliga, styrande och högsta makten över alla ting; genom vilka alla ting är skapade och gjorda ... och dessa tre utgör Gudomen och de äro ett." (Citerat i Bruce R McConkie, *Mormon Doctrine*, 2 uppl, Bookcraft Inc., 1966, sid 320.)

Som medlem av gudomen och såsom varande ett med Fadern och Sonen är den Helige Anden, liksom Fadern och Sonen, allvetande. Han förstår all sanning eftersom han har "kunskapen om tingen". (L&F 93:24)

Liksom Kristi ljus "kommer från Guds närhet och uppfyller den oändliga rymden" (L&F 88:12), så kan den Helige Andens inflytande, kraft och gåvor manifesteras överallt på samma gång.

Sådana uttalanden i skrifterna som att den Helige Ande föll på dem (jfr Apg 11:15), "uppfylld av helig ande" (Luk 1:15), "såsom gåva undfå den helige Ande (Apg 2:38), "tagen emot helig ande" (Joh 20:22), döpt i "eld och den Helige Anden" (L&F 20:41) syftar inte alltid på hans person utan på hans kraft, inflytande och gåvor.

En av den Helige Andens viktigaste funktioner är att vittna om Fadern och Sonen. Just den dag då ängeln talade om för Adam att det offer han offrade var "en sinnebild på offret av Faderns Enfödde ... och ... *den Helige Anden* ... (föll) på Adam" och vittnade för honom om Fadern och Sonen (Moses 5:7, 9. Kursiveringen tillagd)

Vid Jesu dop bar den Helige Anden vittne om Kristi gudomlighet genom att "sänka sig ned såsom en duva och komma över honom". (Matt 3:16)

Varje person som vet eller någonsin har vetat att Jesus är Kristus har mottagit detta vittnesbörd från den Helige Anden.

"Därför vill jag nu förklara för eder", skrev Paulus till korintierna, "att likasom ingen som talar i Guds Ande säger ... 'Jesus är Herre' annat än i den helige Ande." (1 Kor 12:3)

Jesus lät förstå detta då han svarade på Petrus uttalande: "Du är Messias, den levande Gudens son." Han sade: "Salig är du, Simon, Jonas' son; ty kött och blod har icke uppenbarat detta för dig, utan min Fader, som är i himmelen." (Matt 16:16-17)

Den Helige Anden bär inte bara vittne om Faderns och Sonens gudomlighet, han bär också vittne om sanningen, i synnerhet evangeliets sanningar.

"... jag önskar uppmana eder ... när I läsen dessa urkunder" (Mormons bok) skrev Moroni, att "I då frågen Gud, den evige Fadern, i Kristi namn, om dessa uppteckningar icke äro sanna, och om I frågen med ett uppriktigt hjärta och ett verkligt uppsåt samt med tro på Kristus, vill han uppenbara sanningen för eder genom den Helige Andens kraft." (Moroni 10:3-4)

Och sedan tillägger han detta stora löfte:

"Och genom den Helige Andens kraft kunnen I lära känna all sanning." (Moroni 10:5)

Hundratals och tusentals människor har accepterat och handlat i enlighet med denna uppmaning och därefter i den Helige Anden burit vittne om dess sanning.

Den Helige Anden är inte bara ett vittne om sanningen. Han är också en stor uppenbarare och lärare av sanningen.

"Älsken I mig, så hållen I mina bud", (Joh 14:15) sade Frälsaden till sina lärjungar.

"Och jag skall bedja Fadern, och han skall giva eder en annan Hjälpare ... den helige Ande ... han skall *lära* eder allt och påminna eder om allt vad jag har sagt eder." (Joh 14:16, 26. Kursiveringen tillagd)

"Men när man drager eder fram inför synagogor och överheter och myndigheter, så gören eder icke bekymmer för huru eller varmed I skolen försvara eder, eller vad I skolen säga,
ty den Helige Ande skall i samma stund *lära* eder vad I skolen säga." (Luk 12:11-12. Kursiveringen tillagd.)

"Men vi hava icke fått världens ande, utan den Ande, som är av Gud, för att vi skola veta, vad som har blivit oss skänkt av Gud.
Om detta tala vi ock, icke med sådana ord, som mänsklig visdom lär oss, utan med sådan ord, som *Anden lär oss;* vi hava ju att tyda andliga ting för andliga människor." (1 Kor 2:12-13)

Vi har den Helige Anden att tacka för skrifterna. Han inte bara uppenbarade evangeliesanningar som de innehåller, utan han gav profeterna profetians ande.

"... ingen profetia i något skriftens ord kan av någon människas egen kraft utläggas", sade Petrus.
"Ty ingen profetia har någonsin framkommit av en människas vilja, utan därigenom att människor, drivna av den helige Ande, talade, vad som gavs dem från Gud." (2 Pet 1:20-21)

Uppteckningarna säger att i begynnelsen "föll den Helige Anden ... på Adam.
Och på den dagen välsignade Adam Gud och blev fylld och började profetera om alla jordens släkten ..." (Moses 5:9-10)

Så har det alltid varit. Lukas säger att Sakarias, Johannes Döparens far, "... blev uppfylld av helig ande och profeterade ..." (Luk 1:67)

Herrens löfte i denna sista tidshushållning att "Gud [skall] ... genom den Helige Andens outsägliga gåva, giva kunskap", ställer frågan om det sätt varpå man kan erhålla denna gåva.

Det föreskrivna sättet är genom handpåläggning efter *tro* på Herren Jesus Kristus, *omvändelse* från synden

och *dop* genom nedsänkning till syndernas förlåtelse.
Det var på detta sätt som den Helige Anden förlänades i den apostoliska kyrkan.
"Då nu apostlarna i Jerusalem fingo höra, att Samarien hade tagit emot Guds ord, sände de dit Petrus och Johannes.
Och när dessa kommo dit ned, bådo de för dem, att de måtte undfå helig ande;
ty helig ande hade ännu icke fallit på någon av dem, utan de voro allenast döpta i Herren Jesu namn.
De lade då händerna på dem, och de undfingo helig ande." (Apg 8:14-17)
När Paulus kom till Efesus och fann vissa lärjungar där, "... frågade (han) dessa: 'Undfingen I helig ande, när I kommen till tro?' De svarade honom: 'Nej, vi hava icke ens hört, att helig ande är given.'
Han frågade: 'Vilken döpelse bleven I då döpta med?' De svarade: 'Vi döptes med Johannes' döpelse.'
Då sade Paulus: 'Johannes' döpelse var en döpelse till bättring; och han sade därvid till folket, att det var på den som skulle komma efter honom, det är på Jesus, som de skulle tro.'
Sedan de hade hört detta, läto de döpa sig i Herren Jesu namn.
Och när Paulus lade händerna på dem, kom den helige Ande över dem, och de talade tungomål och profeterade." (Apg 19:2-6)
När Herren föreskrev äldsternas plikter inom kyrkan i de sista dagarna, sade han bland annat, att de skulle "konfirmera dem, som genom dop kommit in i kyrkan, genom handpåläggning för dop i eld och den Helige Anden." (L&F 20:41)
Då han kallade flera av bröderna att utföra missionärsarbete, sade han:

"Därför befaller jag eder, att I skolen gå åstad till detta folk och säga till dem liksom min apostel Petrus fordom sade:
Tron på Herren Jesu namn, vilken var på jorden och vilken skall komma, begynnelsen och änden;
omvänden eder och låten döpa eder i Jesu Kristi namn till syndernas förlåtelse, enligt det heliga budet;
och den som gör detta skall få den Helige Andens gåva genom handpåläggning av kyrkans äldster." (L&F 49:11-14)
Den Helige Andens gåva är en begåvning som ger en person rätt att åtnjuta Andens ljus, sällskap, ledning och inflytande så länge han lever i överensstämmelse med Guds bud.
Vikten av att mottaga den Helige Anden kan inte uttryckas i ord. Det är det dop i eld som Johannes talar om. (Se Luk 3:16) Det är den "andefödelse" som Jesus talade med Nikodemus om:
"Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Om en människa icke bliver född av vatten och ande, så kan hon icke komma in i Guds rike." (Joh 3:5)
Att mottaga den Helige Anden är den läkekraft som åstadkommer förlåtelse och helar den sjuka själen.
Stämpeln på Kristi kyrka, det som särskiljer den från alla andra kyrkor och former av dyrkan, har alltid varit erhållandet av den Helige Andens gåva genom medlemskap i kyrkan.
Det är detta som skiljer Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga från alla andra organisationer.
Efter en intervju med president van Buren skrev profeten Joseph Smith och Elias Higbee år 1839 från Washington D C ett brev till Hyrum Smith, i vilket de sade:

"I vårt samtal med presidenten frågade han oss på vad sätt vi skilde oss i vår religion från de andra religionerna i vår tid. Broder Joseph sade att vi skilde oss genom dopssättet och den Helige Andens gåva genom handpåläggning. Vi anser att allt annat ingår i den Helige Andens gåva ..." (*Documentary History of the Church*, årg 4, sid 42.)
Och så är det, därför att den Helige Anden är en uppenbarare. Den Helige Andens gåva "är uppenbarelsens ande", sade Herren, "den ande genom vilken Moses förde Israels barn genom Röda havet på torr mark." (L&F 8:3)
Det är vittnesbördet givet av den Helige Anden till de enskilda medlemmarna i kyrkan om att Gud lever, att Jesus Kristus hans Son är vår Frälsare och Återlösare, att hans evangelium är frälsningsplanen och vägen till evigt liv och att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är hans kyrka, vilken äger auktoritet att predika evangeliet och administrera dess frälsande förordningar, vilka ger liv, styrka och kraft till kyrkan.
Jag bär mitt personliga vittnesbörd till er mina bröder, systrar och vänner, vilka ni än är och var ni än är, om sanningen i alla dessa ting som jag har fäst er uppmärksamhet på.
Den Helige Anden har uppenbarat för mig att de är sanna. Genom hans kraft vet jag att Gud lever, att vi är hans avkomma, att Kristus lever, att hans evangelium är sant, att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är hans kyrka, att president Spencer W Kimball är en profet kallad av Herren att presidera över hans kyrka, att den Helige Anden är en uppenbarare av och ett vittne om dessa ting, och att var och en av oss genom hans kraft kan som Moroni förkunnade, "... lära känna all sanning." (Moro 10:5)
Jag bjuder er alla ödmjukt och upprik, att tro på Herren Jesus Kristus, att omvända er och bli döpta i hans namn, och erhålla den Helige Andens outsägliga gåva genom handpåläggning av äldsterna i hans kyrka. Jag bjuder er att därefter följa hans ledning.
Alla som gör detta skall vara redo att möta Frälsaren när han kommer, för han har sagt:
"Den dag jag kommer i min härlighet, skall den liknelse som jag framställde om de tio jungfrurna gå i fullbordan.
De som äro visa och hava mottagit sanningen samt tagit den helige Ande till sin vägledare och icke hava låtit sig bedragas – sannerligen säger jag eder: De skola icke nedhuggas och kastas i elden, utan de skola bestå på den dagen.
Ty Herren skall vara mitt ibland dem, hans härlighet skall vila över dem och han skall vara deras konung och lagstiftare." (L&F 45:56-59)
Att vi alla må genom att följa den Helige Andens ledning vara redo att "bestå" på den stora dagen beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

Tre dagar i graven

ELDRED G SMITH

Förra våren hade min hustru och jag det underbara privilegiet att besöka det Heliga Landet. Den sista dagen av vårt besök i Jerusalem lämnade vi hotellet tidigt på morgonen och gick till graven. Till vår stora förtjusning var vi ensamma i örtagården. En känsla av förunderlig vördnad fyllde våra hjärtan. Vi tittade mot Golgata, huvudskalleplatsen. Vi kunde föreställa oss de tre korsen där och skylten "Denne är Jesus, judarnas konung" över Kristi plågade kropp. (Se Matt 27:37.) Tanken kom: "är vi värdiga allt hans lidande för oss?"

Sedan vände vi oss mot graven — enligt historien ägd av Joseph från Arimatea. Här lade Josef och Nikodemus honom, assisterade av kvinnorna. Hans lärjungar hade lämnat honom. Stenen rullades fram för att täcka öppningen och alla gick bort, alla utom Maria från Magdala och den andra Maria. (Se Matt 27:60-61.)

De satt nedhukade vid sidan av graven. Sedan placerades en vakt vid graven.

Vi får veta av skrifterna att det skedde en stor förstöring av Jerusalem. Förlåten i templet "rämnade i två stycken". (Matt 27:51) Förstörelsen vår emellertid mycket större på denna den amerikanska kontinenten. Där var det tre stora jordskalv.

På tre timmar förstördes städer, somliga begravdes, andra brändes. Det uppstod berg där det hade funnits städer. Det kom stormar och ett stort tätt mörker täckte hela landet. Efter tre timmars tillintetgörelse men fortfarande under mörkret kom en röst, men endast en röst, till dem. Rösten identifierade sig själv som Jesus Kristus, sägande:

"Se, jag är Jesus Kristus, Guds Son. Jag skapade himlarna och jorden och allt vad i dem är. Jag var hos Fadern från begynnelsen. Jag är i Fadern och Fadern är i mig, och i mig har Fadern härliggjort sitt namn.

Jag kom till mina egna, och mina egna mottogo mig icke. Och skrifterna angående min ankomst äro fullbordade." (3 Ne 9:15-16)

Han talade om för dem att förstörelsen hade skett på grund av deras ogudaktighet och att endast de rättfärdigaste hade sparats. Kanske för att förbereda dem för sitt besök efter sin uppståndelse sade han åt dem att omvända sig, så skulle han ta emot dem.

Rösten sade att moselagen hade uppfyllts av honom. "I skolen icke mera offra åt mig medelst blodsutgjutelse, utan edra offer och brännoffer skola vara avskaffade, ty jag vill ej antaga några av edra offer och brännoffer.

I skolen offra ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande till mig . . . " (3 Ne 9:19-20)

Vid två separata tillfällen under sitt jordeliv har han sagt: " . . . Jag har behag till barmhärtighet, och icke till offer . . . " (Matt 9:13 och 12:7)

En annan viktig verksamhet medan hans kropp låg i graven var att besöka andarna till de döda. Han sade vid ett tillfälle: "Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den stund kommer, ja den är redan inne, då de döda skola höra Guds Sons röst och de som höra den skola bliva levande." (Joh 5:25)

Medan han var på korset sade han till den fördömde, troende rövaren: "Sannerligen säger jag dig: I dag skall du vara med mig i paradiset." (Luk 23:43)

Petrus sade: "Kristus själv led ju en gång döden för synder; rättfärdig led han för orättfärdiga, på det att han skulle föra oss till Gud. Ja, han blev dödad till köttet, men till anden blev han gjord levande.

I anden gick han ock åstad och predikade för de andar som höllos i fängelse,

för sådana som fordom voro ohörsamma, när Guds långmodighet gav dem anstånd i Noas tid, då när en ark byggdes, i vilken några få — allenast åtta personer — blevo frälsta genom vatten." (1 Petr 3:18-20)

Detta är en stor princip i evangeliet. Det ger hela mänskligheten ett tillfälle att höra och ta emot evangeliet och göra ytterligare framsteg efter döden.

Petrus sade också: "ty att evangelium blev förkunnat jämväl för döda, det skedde för att dessa, om de än till köttet blevo dömda, såsom alla människor dömas, likväl till anden skulle få leva, såsom Gud lever." (1 Petr 4:6)

Två stora och underbara ting hände medan Kristi kropp låg i graven. För det första, hans röst hördes av människorna på denna kontinent predika för dem och förkunna att brännoffer inte längre accepterades. Kom ihåg att han ännu inte var uppstånden. Han återvände efter sin uppståndelse och visade sig personligen och undervisade folket. För det andra, han predikade för andarna i fängelset.

På den tredje dagen kom en ängel och rullade bort stenen som stängde graven. Medan vi gick omkring i denna trädgård den där morgonen kunde min hustru och jag lätt föreställa oss den sten som blev placerad där. Ingången till graven var uthuggen vertikalt i klippan. Det fanns en liten dörr, framför vilken fanns en fördjupning där stenen kunde passa in så att den stängde för eller täckte dörren.

Vi kommer ihåg hur Maria från Magdala och de andra kvinnorna hade kommit tidigt på morgonen den första dagen i veckan med kryddor för att göra i ordning kroppen och

de fann att stenen var bortrullad. När de tittade in i graven talade en ängel om för dem att Jesus hade uppstått. Han sade till dem att gå till lärjungarna och tala om för dem att han hade uppstått.
Maria fick se och talade om för Petrus och Johannes vad som hänt. De kom springande. Johannes, den yngre, kom fram först och tittade in i graven, men gick inte in förrän Petrus hade gjort det. Kroppen var borta, men klädnaden fanns där, prydligt hopvikt. Johannes och Petrus återvände hem. "De hade nämligen ännu icke förstått skriftens ord, att han skulle uppstå från det döda." (Joh 20:9)
"Men Maria stod och grät utanför graven. Och under det hon grät, lutade hon sig in i graven
och fick då se två änglar i vita kläder sitta där Jesu kropp hade legat, den ene vid huvudets plats, den andre vid fotternas.
Och de sade till henne: 'Kvinna, varför gråter du?' Hon svarade dem: 'De hava tagit bort min Herre, och jag vet icke var de hava lagt honom.'
Vid det hon sade detta, vände hon sig om och fick se Jesus stå där; men hon visste icke att det var Jesus.
Jesus sade till henne: 'Kvinna, varför gråter du? Vem söker du?' Hon trodde att det var örtagårdsmästaren och svarade honom: 'Herre, om det är du som har burit bort honom, så säg mig var du har lagt honom, så att jag kan hämta honom.'
Jesus sade till henne: 'Maria!' Då vände hon sig om och sade till honom på hebreiska: 'Rabbuni!' (Det betyder mästare.)
Jesus sade till henne: 'Rör icke vid mig; jag har ju ännu icke farit upp till Fadern. Men gå till mina bröder, och säg till dem att jag far upp till min Fader och eder Fader, till min Gud och eder Gud.' " (Joh 20:11-17)
De övriga kvinnorna som hade kommit till graven hade blivit tillsagda av ängeln att gå och berätta för lärjungarna att han hade uppstått. Jesus mötte dem på vägen " . . . och sade: 'Hell eder.' Och de gingo fram och fattade om hans fötter och tillbådo honom." (Matt 28:9)
De fick också tillsägelser att gå och berätta för bröderna.
Han visade sig för alla lärjungarna utom Tomas och Judas, som hade hängt sig. Senare visade han sig för alla lärjungarna inklusive Tomas.
"Jesus sade till honom: 'Eftersom du har sett mig, tror du? Saliga äro de som icke se och dock tro.' " (Joh 20:29)
Han visade sig inte bara för lärjungarna vid olika tillfällen och för 500 i Galiléen, han visade sig också för dem som fanns på *denna* kontinent. Mormons bok ger oss denna skildring.
När vi vandrade omkring i örtagården, var Jeanne och jag ensamma. Vi gick in i graven. Där erfor vi en ande av frid, som han hade sagt: "Frid lämnar jag efter mig åt eder, min frid giver jag eder; icke giver jag eder den såsom världen giver. Edra hjärtan vare icke oroliga eller försagda." (Joh 14:27)
Vi erhöll ett vittnesbörd där och då, liksom han sade till Marta: " . . . Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig, han skall leva, om han än dör." (Joh 11:25)
Genom hans uppståndelse är evigt framåtskridande möjligt för hela mänskligheten. Han öppnade vägen som vi kan gå på i all evighet.
Jag hade samma känsla första gången jag besökte den heliga lunden i västra New York. När jag gick omkring i den lunden tidigt en morgon alldeles ensam, kom det ett vittnesbörd till mig att Fadern och Sonen verkligen visade sig för pojken Joseph Smith precis som Kristus hade visat sig för Maria i örtagården.
Han lever verkligen och har återupprättat sitt rike på jorden som en förberedelse för sina ankomst i härlighet för att regera på jorden.
Må Gud ge oss kunskap och förstånd att lära känna hans vilja och ge oss en önskan och styrka att leva enligt hans lärdomar, beder jag i Jesu Kristi namn. Amen. ○

Frälsarens verk

DELBERT L STAPLEY

Mina älskade bröder och systrar och vänner, Frälsaren förkunnade: "Se, jag är Jesus Kristus, om vilken profeterna vittnade, att han skulle komma till världen." (3 Ne 11:10) "Jag är världens ljus; den som följer mig, han skall förvisso icke vandra i mörkret, utan skall hava livets ljus." (Joh 8:12)
Det finns mycket skrivet och predikat om Kristus — hans verk, lärdomar, underverk, försoningsoffer, uppståndelse och himmelsfärd till evig härlighet. Han är verkligen vår Herre och Frälsare, vår Återlösare och Gud. Han sade: "... jag har kommit ned från himmelen, icke för att göra min vilja, utan för att göra dens vilja, som har sänt mig." (Joh 6:38) "Jag har kommit, för att de skola hava liv och hava övernog." (Joh 10:10) "Och ... jag ... skall komma igen och taga eder till mig; ty jag vill att där jag är, där skolen I ock vara." (Joh 14:3)
Detta är syftet med vår Frälsares verk på jorden; att vi må ha evigt liv och bo i himlarna med honom och vår himmelske Fader.

Hans lärdomar gavs för att vi skall kunna känna till vägen till evigt liv. De många underverk han utförde gavs som ett vittnesbörd om att han verkligen är Guds Son. Hans försoningsoffer, att han gav sitt liv, visar hans stora kärlek till hela mänskligheten. Han sade: "Ingen har större kärlek, än att han giver sitt liv för sina vänner." (Joh 15:13) Han har visat att han är en vän till oss. Men har vi tagit oss tid att genom bön och studier lära känna vår Frälsare och göra oss vänner till honom?

Föreställ er själva, om ni vill, bland massorna som Jesus talade till — ett lamt barn, en döv man, en blind kvinna. Ett sådant utgjutande av kärlek de kände för Frälsaren och han för dem. De grät av glädje när han rörde deras hjärtan med sina tröstande ord. Han kände också deras ande och var fylld med barmhärtighet och medlidande med dem. När han såg över folkmassan, sade han: "Haven I några som äro sjuka ibland eder? Fören dem hit! Haven I några, som äro lama eller blinda, halta eller krymplingar, spetälska eller förtvinade eller som äro döva eller på något annat sätt lidande? Fören dem då hit, så vill jag bota dem . . .

Ty . . . jag ser att eder tro är tillräcklig att jag kan bota eder." (3 Ne 17: 7-8)

Så de förde fram sina sjuka, de lama, de blinda och de döva, och han botade dem, var och en. Och alla som var där, de som blivit botade och de som blivit helade bugade sig i tacksamhet och lov. (Se 3 Ne 17:10.)

Sedan kallade Kristus barnen till sig och befallde mängden att knäfalla på marken. Han knäböjde likaså och bad till Fadern. Skildringen lyder: "Ingen tunga kan uttala, ej heller kan någon människa skriva, ej heller människors hjärtan fatta det stora och underbara, som vi både sågo och hörde Jesus tala. Ingen kan förstå den glädje, som fyllde våra själar under den stund vi hörde honom bedja för oss till Fadern.

Och när Jesus hade slutat bedja till Fadern, stod han upp. Men så stor var de församlades glädje, att de voro överväldigade därav.

Och . . . Jesus talade till dem och bjöd dem att stå upp . . . och han sade till dem: Välsignade ären I för eder tros skull. Se, nu är min glädje fullkomlig.

När han hade sagt dessa ord, grät han . . . och han tog deras små barn ett efter ett och välsignade dem och bad till Fadern för dem.

När han gjort detta grät han åter." (3 Ne 17:17-22)

Känner vi den underbara ande de hade som var församlade och den stora kärlek som Kristus uttryckte för dessa goda och trofasta människor? Här var den store Mästaren som själv gav en lektion i bön. Han satte ett exempel i att bry sig om andra, be för dem, be för deras speciella och individuella behov. Han uppmanade dem. "Därför måsten i alltid bedja till Fadern i mitt namn,

Bedjen till Fadern i edra familjer . . . på det edra hustrur och barn må bliva välsignade." (3 Ne 18:19, 21)

Förstår vi vad Kristus säger? Han säger åt oss att som han bad till Fadern och botade de sjuka och välsignade barnen, så har vi ochså rätt att be för dem som är i nöd och att välsigna våra egna familjer. Detta är inte bara en välsignelse för oss, utan en trygghetsfaktor för familjelivet, som för oss närmare varandra i kärlek och harmoni genom ett sådant andligt inflytande.

Låt mig upprepa ett skriftställe: "Välsignade ären I för eder tros skull. Se, nu är min glädje fullkomlig." (3 Ne 17:20)

Kristi glädje är fullkomlig då vi omvänder oss, är trofasta och håller Guds bud.

"Fördenskull, den som omvänder sig och kommer till mig som ett litet barn, honom vill jag mottaga, ty av sådana består Guds rike. Se, för sådana har jag lagt ned mitt liv och tagit det upp igen. Därför, omvänden eder och kommen till mig, I jordens ändar, och bliven frälsta!" (3 Ne 9:22) Och "att den som . . . omvänder sig från sina synder och begär att bliva döpt i mitt namn, skolen I döpa på detta sätt: . . ." (3 Ne 11:23)

Häri ligger evangeliets skönhet, tillfället till omvändelse, förlåtelse och evigt liv, vilket sålunda ger mening åt vår Frälsares försoningsoffer.

"Men på så sätt utför Gud sina stora och eviga avsikter, vilka voro beredda från världens grundläggning. Så kommer människornas frälsning och återlösning och även deras ödeläggelse och elände.

Därför . . . var och en som vill komma, han komme och tage av livets vatten fritt, och den som icke vill komma, är icke nödsakad att komma, men på den yttersta dagen erhåller han efter sina gärningar." (Alma 42:26-27)

Med andra ord, valet är vårt. Om vi gör gott, kommer gott att återställas. Om vi gör ont, kommer elände att bli vår lön. Herren önskar frälsa oss alla, men han vet att somliga inte vill hörsamma hans vädjan. Han visade sin pina då han sade: "Jerusalem, Jerusalem . . . Huru ofta har jag icke velat församla dina barn, likasom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar! Men I haven icke velat." (Matt 23:37)

Andra profeter har också ropat omvändelse till människorna och sagt åt dem att hörsamma Herrens röst:

"O, I, som gören orättfärdighet! I som ären uppblåsta av världens fåfängligheter! I som haven bekänt, att I haven haft kunskap om rättfärdighetens vägar och dock haven gått vilse såsom får utan herde, ehuru en herde har kallat eder, och ännu kallar eder, oaktat I icke viljen hörsamma hans röst." (Al 5:37)

Genom sin kärlek och barmhärtighet har Jesus, den gode Herden, kallat på var och en av oss. Dem som har syndat ger han förlåtelse. Han gläder sig åt människornas frälsning.

Vi kan aldrig helt och fullt återbetala vår Frälsare för hans offer, vilket gjordes för att hjälpa oss att uppnå frälsning och upphöjelse. Det höves var och en av oss att rannsaka våra hjärtan och liv och betänka hur god och nåderik vår Herre har varit. George Herbert sade: "Du har givit oss så mycket, ge oss en sak till . . . ett tacksamt hjärta."

Förra veckan fick jag ett brev från en kvinna som skrev: "Vi älskar . . . vår himmelske Fader med hela vårt hjärta . . . Om jag så skulle arbeta varje minut under resten av mitt liv, skulle

jag inte kunna betala Herren för evangeliets dyrbara gåva."
I ett tal till sitt folk sade kung Benjamin: "Åter säger jag eder ... att alldenstund I haven fått kunskap om Guds härlighet, ... samt haven fått förlåtelse för edra synder ... så önskar jag, att I viljen komma ihåg och alltid minnas Guds stora härlighet och eder egen ringhet samt hans godhet och långmodighet emot eder ... och ... böja eder djupt i ödmjukhet åkallande Herrens namn dagligen, ståndaktiga i tron på det som skall komma ...
... jag säger eder, att om I gören detta, skolen I alltid vara glada och fyllas med Guds kärlek ... och skolen tillväxa i kunskap om hans härlighet, som skapat eder ...
I skolen icke hava någon lust att skada varandra utan leva i fred och giva envar, vad honom tillkommer.
I skolen icke låta edra barn gå hungriga eller nakna. Ej heller skolen I tillåta dem att överträda Guds lagar ...
I skolen i stället lära dem att vandra på sanningens och dygdens vägar. I skolen lära dem att älska varandra och att tjäna varandra." (Mosiah 4:11-15)
I vår strävan efter att göra det rätta möts vi ibland av prövningar och svårigheter, men Herren ger oss denna tröstande försäkran: "Kommen till mig, I alla som arbeten och ären betungade, så skall jag giva eder ro.
Tagen på eder mitt ok och lären av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat; så skolen I finna ro för edra själar." (Matt 11:28-29)
"Jag är världens ljus och liv. Jag är A och O, begynnelsen och änden.
Se, jag har kommit till världen för att bringa världen återlösning, för att frälsa världen ifrån synd." (3 Ne 9:18, 21)
"Och ... jag skall ... dock komma igen och taga eder till mig; ty jag vill att där jag är, där skolen I ock vara." (Joh 14:3)
Nu är stunden inne för oss att bereda oss och göra oss värdiga för att detta stora löfte skall gå i fullbordan. Många människor har förlorat den rätta känslan för tingens värde och har sökt välstånd på bekostnad av andlig tillväxt. Varje uppgift, varje plikt bör först mötas genom att vi tänker på hur Guds Son skulle ha fyllt den. Vår Herre och Frälsare Jesus Kristus har visat vägen för oss att få evig lycka genom det sätt varpå vi lever. Var och en av oss måste lita till hans meriter när det gäller vår frälsning och härlighet.
Som en som har ansvaret att vittna om Kristi realitet i Guds stora plan för livet och frälsningen bär jag högtidligt vittne om dessa sanningar, också om att människans ande aldrig dör och att livet fortsätter bortom denna jordetillvaro. Jag betygar ödmjukt att Gud lever. Jesus, hans Son, lever, och det evangelium vi predikar är sant. Jag bär också vittne om vår älskade president Spencer W Kimballs gudomliga kallelse. Jag hyser stor kärlek, respekt och beundran för honom. Jag skall understödja honom, följa honom och uppehålla honom, för jag vet att han är Guds smorda bland hans folk idag. Må Gud välsigna oss alla att vara trofasta mot de förbund vi har gjort med vår Herre, beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen. O

Den högtidliga församlingen

N Eldon Tanner

Förfarandet vid inröstningen av president Spencer W Kimball, vid omorganiserandet av första presidentskapet, och vid inröstningen av alla övriga generalauktoriteter och generalämbetsmän för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
Presenterat av president N Eldon Tanner, förste rådgivare i första presidentskapet
(Lördagsförmiddagens session /Högtidliga församlingen/ 6 april 1974)

Bröder och systrar, detta är ett mycket högtidligt tillfälle. Vi nalkas det med högtidlighet och vi skall leda det med högtiglighet. Det kommer att ta en hel del tid, men om vi är i den sinnesstämning och i den anda vi bör vara, är jag säker på att det inte kommer att bli tråkigt.
Vi möts i Tabernaklet på tempelkvarteret i Salt Lake City i en högtidlig församling av kyrkans medlemmar för att uttrycka kyrkans röst i en första stödjande inröstning av en ny president för kyrkan. Detta förfarande sker i enlighet med kyrkans praxis alltsedan den första stödjande röstningen gjordes av en generalkonferens för president John Taylor. Det har varit så ända in i vår tid.
Kyrkans prästadöme, så långt det ryms i Tabernaklet, sitter här i prästadömskvorum.
Första presidentskapet, de tolvs råd med sina assistenter, kyrkans patriark, presidenterna för de sjuttios första råd och presiderande biskopsrådet sitter på sina vanliga platser på förhöjningen i Tabernaklet.
Regionrepresentanterna för de tolv och *missionsrepresentanterna* och de sjuttios första råd sitter på platserna till vänster och till höger om förhöjningen, både på de lägre belägna sittplatserna bakom räcket och på de som är i nivå med förhöjningen och likaså på de främsta platserna nere i byggnaden.
Patriarkerna sitter på platser längst fram.
Högprästerna i kyrkan, inklusive stavspresidenter och deras rådgivare, högråden, presidentskap och medlemmar i kvorum och wardens biskopsråd, sitter i byggnadens mittsektion.

De *sjuttio* sitter på vänstra sektionen i byggnaden under norra läktaren.
Äldsterna sitter på högra sektionen i byggnaden under läktarna.
Det *aronska prästadömet* (präster, lärare och diakoner) sitter längst bak alldeles bakom högprästerna och under läktaren.
Övriga medlemmar i kyrkan sitter i resten av byggnaden.
Många är församlade i Assembly Hall, Salt Palace och i hemmen och var ni än befinner er, får ni medlemmar i kyrkan delta i röstningen.
Röstningen kommer att ske först av prästadömets kvorum och sedan av hela den församlade konferensen.
Kvorumen och grupperna av kvorumen kommer att rösta i följande ordning:

1. Första presidentskapet
2. De tolvs kvorum
3. Patriarkerna
4. Högprästerna inklusive assistenterna till de tolv, regionrepresentanterna och missionsrepresentanterna, presidenterna för stavar och deras rådgivare, högråden, presidentskapen för kvorum, kvorummedlemmar, presiderande biskopsrådet och wardens biskopar.
5. De sjuttio
6. Äldsterna
7. Aronska prästadömet (präster, lärare och diakoner)
8. Hela församlingen här församlad, inklusive prästadömet

Inröstningen kommer att ske på följande sätt:
Allteftersom varje kvorum eller grupp blir kallad, ombeds de att rösta på att stödja den ämbetsman som föreslås. De som röstar skall när de kallas ställa sig upp. När man ber om bekräftande röstning, skall de som röstar höja höger hand för att visa Herren att de vill stödja den ämbetsman som de röstar på. De tar sedan ner händerna. De som är emot får sedan tillfälle att räcka upp höger hand för att bära vittne inför Herren att de inte är villiga att stödja den ämbetsman som de är ombedda att rösta på.
När både bekräftande och negativa röstningar skett skall medlemmarna i kvorumen åter sätta sig på sina platser.
Samtliga kvorum skall rösta på detta sätt.
Det står var och en fullkomligt fritt att rösta som han tycker. Det finns inget som helst tvång i denna röstning. När man röstar bekräftande, gör man ett högtidligt förbund med Herren att man skall stödja, det vill säga ge sitt fulla stöd och sin hela lojalitet utan inskränkning eller reservation till den ämbetsman på vilken man röstar.
Sedan alla kvorum röstat på detta sätt, kommer hela församlingen att kallas att rösta, både de som bär prästadömet och de som inte gör det. Alla skall stå upp. De som röstar på att stödja höjer höger arm för att betyga att de stödjer de ämbetsmän på vilka de röstar. Sedan de tagit ner händerna, blir de som motsätter sig kallade och de skall visa detta genom att räcka upp höger arm.
De ämbetsmän som skall inröstas på detta sätt är följande:
Kyrkans president.
Den förste rådgivaren till kyrkans president.
Den andre rådgivaren till kyrkans president.
Presidenten för de tolvs kvorum.
De tolvs råd.
Kyrkans patriark.
Rådgivarna i presidentskapet, de tolvs råd och patriarken stöds genom röstning som profeter, siare och uppenbarare för kyrkan.
Sedan kvorumen röstat på att stödja dessa ämbetsman kommer övriga generalauktoriteter, generalämbetsmännen i kyrkan och biorganisationernas generalämbetsmän att stödjas genom röstning som på vanliga generalkonferenser. Detta är i enlighet med det förfarande som angavs av president John Taylor.
Var redo att börja rösta. Endast medlemmar i kyrkan är berättigade att rösta.
Endast ett kvorum eller en grupp av kvorum i sänder skall stå upp vid röstningen i kvorum. Varje kvorum eller grupp av kvorum skall vara snälla och stå upp när de blir ombedda och förbli stående tills de blir ombedda att sätta sig ner.
Må Herren leda oss och må hans ande vara med oss då vi fortsätter denna högtidliga gudstjänst, som är grundad av Herren för att varje medlem i hans kyrka skall få ha en röst när det gäller att stödja dem han har kallat att presidera över kyrka och leda dess verk till mänsklighetens frälsning och upphöjelse.
Vi skall först genom röstning kvorumsvis stödja kyrkans president och hans rådgivare.

RÖSTNING PÅ FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

Första presidentskapet ombeds stå upp.
Det är föreslaget att vi inröstar *Spencer Woolley Kimball* som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Det är föreslaget att vi inröstar *Nathan Eldon Tanner* som förste rådgivare i första presidentskapet för kyrkan.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Det är föreslaget att vi inröstar *Marion George Romney* som andre rådgivare i första presidentskapet för kyrkan.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Första presidentskapet ombeds sitta ned.
De *tolvs kvorum* ombeds stå upp.
Det är föreslaget att vi inröstar *Spencer Woolley Kimball* som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Det är föreslaget att vi inröstar *Nathan Eldon Tanner* som förste rådgivare i första presidentskapet för kyrkan.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Det är föreslaget att vi inröstar *Marion George Romney* som andre rådgivare i första presidentskapet för kyrkan.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.

De tolvs råd ombeds att sitta ned.
Patriarkerna i kyrkan här församlade inklusive kyrkans patriark, ombeds stå upp.
Det är föreslaget att vi inröstar *Spencer Woolley Kimball* som

profet, siare och uppenbarare och president for Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.
De som vill göra detta racker upp hoger hand; de som ar emot det visar det med samma tecken.
Det är föreslaget att vi inrostar *Nathan Eldon Tanner* som forste rådgivare i första presidentskapet för kyrkan.
De som vill göra detta racker upp hoger hand; de som ar emot det visar det med samma tecken.
Det är föreslaget att vi inrostar *Marion George Romney* som andre rådgivare i första presidentskapet for kyrkan.
De som vill göra detta racker upp hoger hand, de som ar emot det visar det med samma tecken.
Patriarkerna i kyrkan ombeds sitta ned.
Hogprästerna i kyrkan har forsamlade, inklusive assistenter till de tolv, regionrepresentanter for de tolv, missionsrepresentanter for de tolv och de sjuttios forsta råd, presidenter for stavar och deras rådgivare, hogråd, presidentskap for kvorum, kvorummedlemmar, presiderande biskopsrådet och wardens biskopsråd ombeds stå upp.
Det ar foreslaget att vi inrostar *Spencer Woolley Kimball* som profet, siare och uppenbarare och president for Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.
De som vill gora detta racker upp höger hand, de som ar emot det visar det med samma tecken.
Det ar foreslaget att vi inröstar *Nathan Eldon Tanner* som forste rådgivare i forsta presidentskapet for kyrkan.
De som vill gora detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.

Det ar foreslaget att vi inrostar *Marion George Romney* som andre rådgivare i första presidentskapet for kyrkan.
De som vill gora detta racker upp hoger hand; de som ar emot det visar det med samma tecken.
Hogprasterna i kyrkan ombeds sitta ned.
De *sjuttio i kyrkan* här församlade, inklusive presidenterna for for de sjuttios forsta råd, presidentskapen för andra kvorum av sjuttio och kvorummedlemmar ombeds stå upp.
Det ar foreslaget att vi inröstar *Spencer Woolley Kimball* som profet, siare och uppenbarare och president for Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.
De som vill gora detta racker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Det ar foreslaget att vi inröstar *Nathan Eldon Tanner* som forste rådgivare i forsta presidentskapet för kyrkan.

De som vill gora detta racker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Det ar foreslaget att vi inröstar *Marion George Romney* som andre rådgivare i forsta presidentskapet för kyrkan.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som ar emot det visar det med samma tecken.
De sjuttio i kyrkan ombeds sitta ned.
Aldsterna i kyrkan här församlade, inklusive presidentskap for kvorum och kvorummedlemmar ombeds stå upp.
Det ar föreslaget att vi inröstar *Spencer Wolley Kimball* som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.
De som vill gora detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.

Det ar foreslaget att vi inröstar *Nathan Eldon Tanner* som forste rådgivare i forsta presidentskapet for kyrkan.
De som vill gora detta racker upp hoger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Det ar foreslaget att vi inrostar *Marion George Romney* som andre rådgivare i forsta presidentskapet for kyrkan
De som vill gora detta racker upp hoger hand, de som ar emot det visar det med samma tecken.
Aldsterna i kyrkan ombeds sitta ned.
Aronska prastadomet i kyrkan har forsamlade, inklusive presidentskap for lararnas och diakonernas kvorum och medlemmar prasternas, lararnas och diakonernas kvorum ombeds stå upp.
Det ar foreslaget att vi inröstar *Spencer Wolley Kimball* som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.
De som vill gora detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Det ar foreslaget att vi inröstar *Nathan Eldon Tanner* som forste rådgivare i forsta presidentskapet for kyrkan.
De som vill gora detta racker upp höger hand; de som ar emot det visar det med samma tecken.
Det ar foreslaget att vi inrostar *Marion George Romney* som andre rådgivare i forsta presidentskapet for kyrkan.
De som vill gora detta racker upp hoger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Det aronska prästadömet i kyrkan ombeds sitta ned.
Hela församlingen i kyrkan här församlade, alla medlemmar i kyrkan, de som bär prästadömet och de som inte bär det ombeds stå upp. Vi föreslår att de som sitter i Assembly Hall, i Salt Palace och på andra platser likaså står upp och är med i röstningen och likaså alla som lyssnar på radio eller tittar på denna procedur i televisionen.
Det är föreslaget att vi inröstar *Spencer Woolley Kimball* som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Det är föreslaget att vi inröstar *Nathan Eldon Tanner* som förste rådgivare i första presidentskapet för kyrkan.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Det är föreslaget att vi inröstar *Marion George Romney* som andre rådgivare i första presidentskapet för kyrkan.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Församlingen ombeds sitta ned.
President Kimball, såvitt vi kunnat se, var den sista röstningen och alla de föregående röstningarna enhälliga.

RÖSTNING PÅ PRESIDENTEN FÖR DE TOLV APOSTLARNA OCH DE TOLV APOSTLARNAS HELA KVORUM

Vi skall härnäst genom röstning stödja presidenten för de tolvs kvorum och därefter stödja alla medlemmarna i detta kvorum.
Första presidentskapet ombeds stå upp.
Det är föreslaget att vi inröstar *Ezra Taft Benson* som president för de tolv apostlarnas kvorum i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Det är föreslaget att vi stödjer som medlemmar i de tolv apostlarnas kvorum i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga: Ezra Taft Benson, Mark E Petersen, Delbert L Stapley, LeGrand Richards, Hugh B Brown, Howard W Hunter, Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, Boyd K Packer, Marvin J Ashton, Bruce R McConkie och L Tom Perry.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Första presidentskapet ombeds sitta ned.
De *tolvs kvorum* ombeds stå upp.
Det är föreslaget att vi inröstar *Ezra Taft Benson* som president för de tolv apostlarnas kvorum i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Det är föreslaget att vi stödjer som medlemmar i de tolv apostlarnas kvorum i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga: Ezra Taft Benson, Mark E Petersen, Delbert L Stapley, LeGrand Richards, Hugh B Brown, Howard W Hunter, Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, Boyd K Packer, Marvin J Ashton, Bruce R McConkie och L Tom Perry.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
De tolvs kvorum ombeds sitta ned.
Patriarkerna i kyrkan här församlade, inklusive kyrkans patriark, ombeds stå upp.
Det är föreslaget att vi inröstar *Ezra Taft Benson* som president för de tolv apostlarnas kvorum i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi stödjer som medlemmar i de tolv apostlarnas kvorum i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga: Ezra Taft Benson, Mark E Petersen, Delbert L Stapley, LeGrand Richards, Hugh B Brown, Howard W Hunter, Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, Boyd K Packer, Marvin J Ashton, Bruce R McConkie och L Tom Perry.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Patriarkerna i kyrkan ombeds sitta ned.
Högprästerna i kyrkan här församlade, inklusive assistenter till de tolv, regionrepresentanter för de tolv, missionsrepresentanter för de tolv och de sjuttios första råd, presidenter för stavar och deras rådgivare, högråd, presidentskap för kvorum, kvorummedlemmar, presiderande biskopsrådet och wardens biskopsråd ombeds stå upp.
Det är föreslaget att vi inröstar *Ezra Taft Benson* som president för de tolv apostlarnas kvorum i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi stödjer som medlemmar i de tolv apostlarnas kvorum i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga: Ezra Taft Benson, Mark E Petersen, Delbert L Stapley, LeGrand Richards, Hugh B Brown, Howard W Hunter, Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, Boyd K Packer, Marvin J Ashton, Bruce R McConkie och L Tom Perry.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Högprästerna i kyrkan ombeds sitta ned.
De *sjuttio i kyrkan* här församlade, inklusive presidenterna för de sjuttios första råd, presidentskapen för andra kvorum av sjuttio och kvorummedlemmar ombeds stå upp.
Det är föreslaget att vi inröstar *Ezra Taft Benson* som president för de tolv apostlarnas kvorum i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Det är föreslaget att vi stödjer som medlemmar i de tolv apostlarnas kvorum i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga: Ezra Taft Benson, Mark E Petersen, Delbert L Stapley, LeGrand Richards, Hugh B Brown, Howard W Hunter, Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, Boyd K Packer, Marvin J Ashton, Bruce R McConkie och L Tom Perry.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
De sjuttio i kyrkan ombeds sitta ned.
Äldsterna i kyrkan här församlade, inklusive presidentskap för kvorum och kvorummedlemmar ombeds stå upp.
Det är föreslaget att vi inröstar *Ezra Taft Benson* som president för de tolv apostlarnas kvorum i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Det är föreslaget att vi stödjer som medlemmar i de tolv apostlarnas kvorum i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga: Ezra Taft Benson, Mark E Petersen, Delbert L Stapley, LeGrand Richards, Hugh B Brown, Howard W Hunter, Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, Boyd K Packer, Marvin J Ashton, Bruce R McConkie och L Tom Perry.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Äldsterna i kyrkan ombeds sitta ned.
Aronska prästadömet i kyrkan här församlade, inklusive presidentskap för lärarnas och diakonernas kvorum och medlemmar av prästernas, lärarnas och diakonernas kvorum ombeds stå upp.

Det är föreslaget att vi inröstar *Ezra Taft Benson* som president för de tolv apostlarnas kvorum i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Det är föreslaget att vi stödjer som medlemmar i de tolv apostlarnas kvorum i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga: Ezra Taft Benson, Mark E Petersen, Delbert L Stapley, LeGrand Richards, Hugh B Brown, Howard W Hunter, Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, Boyd K Packer, Marvin J Ashton, Bruce R McConkie och L Tom Perry.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Aronska prästadömet i kyrkan ombeds sitta ned.
Hela församlingen i kyrkan här församlade, alla medlemmar i kyrkan, de som bär prästadömet och de som inte bär det

ombeds stå upp. Åter föreslår vi att de som sitter i Assembly Hall och de som lyssnar på radio eller ser på detta möte i television står upp och förenar sig med oss i denna röstning.
Det är föreslaget att vi inröstar *Ezra Taft Benson* som president för de tolv apostlarnas kvorum i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Det är föreslaget att vi stödjer som medlemmar i de tolv apostlarnas kvorum i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga: Ezra Taft Benson, Mark E Petersen, Delbert L Stapley, LeGrand Richards, Hugh B Brown, Howard W Hunter, Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, Boyd K Packer, Marvin J Ashton, Bruce R McConkie och L Tom Perry.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Hela församlingen ombeds sitta ned.
Såvitt vi kunnat se var denna röstning enhälligt bekräftande.

RÖSTNING PÅ KYRKANS PATRIARK

Vi skall härnäst rösta på att stödja kyrkans patriark.
Första presidentskapet ombeds stå upp.
Det är föreslaget att vi stödjer *Eldred G Smith* som patriark för kyrkan.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Första presidentskapet ombeds sitta ned.
De *tolvs kvorum* ombeds stå upp.
Det är föreslaget att vi stödjer *Eldred G Smith* som patriark för kyrkan.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
De tolvs kvorum ombeds sitta ned.
Patriarkerna i kyrkan här församlade inklusive kyrkans patriark ombeds stå upp.
Det är föreslaget att vi stödjer *Eldred G Smith* som patriark för kyrkan.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Patriarkerna i kyrkan ombeds sitta ned.
Högprästerna i kyrkan här församlade, inklusive assistenter till de tolv, regionrepresentanter för de tolv, missionsrepresentanter för de tolv och de sjuttios första råd, presidenter för stavar och deras rådgivare, högråd, presidentskap för kvorum, kvorummedlemmar, presiderande biskopsrådet och wardens biskopsråd ombeds stå upp.
Det är föreslaget att vi stödjer *Eldred G Smith* som patriark för kyrkan.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Högprästerna i kyrkan ombeds sitta ned.
De *sjuttio i kyrkan* här församlade, inklusive presidenterna för de sjuttios första råd, presidentskapen för andra kvorum av sjuttio och kvorummedlemmar ombeds stå upp.
Det är föreslaget att vi stödjer *Eldred G Smith* som patriark för kyrkan.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
De sjuttio i kyrkan ombed sitta ned.
Äldsterna i kyrkan här församlade, inklusive presidentskap för kvorum och kvorummedlemmar ombeds stå upp.
De är föreslaget att vi stödjer *Eldred G Smith* som patriark för kyrkan.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Äldsterna i kyrkan ombeds sitta ned.
Aronska prästadömet i kyrkan här församlade, inklusive presidentskap för lärarnas och diakonernas kvorum och medlemmar av prästernas, lärarnas och diakonernas kvorum ombeds stå upp.
Det är föreslaget att vi stödjer *Eldred G Smith* som patriark för kyrkan.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Aronska prästadömet i kyrkan ombeds sitta ned.
Hela församlingen i kyrkan här församlade, alla medlemmar i kyrkan, de som bär prästadömet och de som inte bär det ombeds stå upp. Åter föreslår vi att de som sitter i Assembly Hall och de som lyssnar på radio eller ser på detta möte i television står upp och förenar sig med oss i denna röstning.
Det är föreslaget att vi stödjer *Eldred G Smith* som patriark för kyrkan.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Församlingen ombeds sitta ned.
Denna röstning var likaså enhälligt bekräftande.

RÖSTNING PÅ PROFETER, SIARE OCH UPPENBARARE

Vi skall härnäst rösta på att stödja profeterna, siarna och uppenbararna för kyrkan.
Första presidentskapet ombeds stå upp.
Det är föreslaget att vi stödjer rådgivarna i första presidentskapet, de tolv apostlarna och patriarken för kyrkan som profeter, siare och uppenbarare.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Första presidentskapet ombeds sitta ned.
De tolvs kvorum ombeds stå upp.
Det är föreslaget att vi stödjer rådgivarna i första presidentskapet, de tolv apostlarna och patriarken för kyrkan som profeter, siare och uppenbarare.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
De tolvs kvorum ombeds sitta ned.
Patriarkerna i kyrkan här församlade inklusive kyrkans patriark ombeds stå upp.
Det är föreslaget att vi stödjer rådgivarna i första presidentskapet, de tolv apostlarna och patriarken för kyrkan som profeter, siare och uppenbarare.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Patriarkerna i kyrkan ombeds sitta ned.
Högprästerna i kyrkan här församlade, inklusive assistenter till de tolv, regionrepresentanter för de tolv, missionsrepresentanter för de tolv och de sjuttios första råd, presidenter för stavar och deras rådgivare, högråd, presidentskap för kvorum, kvorummedlemmar, presiderande biskopsrådet och wardens biskopsråd ombeds stå upp.

Det är föreslaget att vi stödjer rådgivarna i första presidentskapet, de tolv apostlarna och patriarken för kyrkan som profeter, siare och uppenbarare.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Högprästerna i kyrkan ombeds sitta ned.
De *sjuttio i kyrkan* här församlade, inklusive presidenterna för de sjuttios första råd, presidentskapen för andra kvorum av sjuttio och kvorummedlemmar ombeds stå upp.
Det är föreslaget att vi stödjer rådgivarna i första presidenskapet, de tolv apostlarna och patriarken för kyrkan som profeter, siare och uppenbarare.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
De sjuttio i kyrkan ombeds sitta ned.
Äldsterna i kyrkan här församlade, inklusive presidentskap för kvorum och kvorummedlemmar ombeds stå upp.
Det är föreslaget att vi stödjer rådgivarna i första presidentskapet, de tolv apostlarna och patriarken för kyrkan som profeter, siare och uppenbarare.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Äldsterna i kyrkan ombeds sitta ned.
Aronska prästadömet i kyrkan här församlade, inklusive presidentskap för lärarnas och diakonernas kvorum och medlemmar av prästernas, lärarnas och diakonernas kvorum ombeds stå upp.
Det är föreslaget att vi stödjer rådgivarna i första presidentskapet, de tolv apostlarna och patriarken för kyrkan som profeter, siare och uppenbarare.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Aronska prästadömet i kyrkan ombeds sitta ned.
Hela församlingen i kyrkan här församlade, alla medlemmar i kyrkan, de som bär prästadömet och de som inte bär det ombeds stå upp. Åter föreslår vi att de som sitter i Assembly Hall och de som lyssnar på radio eller ser på detta mote i television står upp och forenar sig med oss i denna rostning.
Det är föreslaget att vi stödjer rådgivarna i första presidentskapet, de tolv apostlarna och patriarken för kyrkan som profeter, siare och uppenbarare.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Församlingen ombeds sitta ned.
President Kimball, såvitt vi kunnat se var röstningen på detta förslag enhälligt bekräftande.
Enligt det förfarande som användes av president John Taylor skall vi genom röstning stödja de övriga generalauktoriteterna, kyrkans generalämbetsmän, och ledarna för biorganisationerna på det sätt som brukas vid vanliga generalkonferenser. Församlingen förblir sittande medan röstningen sker och alla medlemmar röstar på samma gång genom att räcka upp handen. Vi föreslår att de som är forsamlade i Assembly Hall och de som lyssnar på radio eller ser detta mote på television också deltar i denna röstning.
Det är föreslaget att vi stödjer som assistenter till de tolv:
Alma Sonne
El Ray L Christiansen
Sterling W Sill
Henry D Taylor
Alvin R Dyer
Franklin D Richards
Theodore M Burton
Bernard P Brockbank
James A Cullimore
Marion D Hanks
Joseph Anderson
David B Haight
William H Bennett
John H Vandenberg
Rober L Simpson
O Leslie Stone
James E Faust
J Thomas Fyans
Neal A Maxwell
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Det är föreslaget att vi stödjer *Spencer Woolley Kimball* som förvaltare för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Det ar foreslaget att vi stodjer de sjuttios första råd:
Seymour Dilworth Young
Milton R Hunter
Albert Theodore Tuttle
Paul H Dunn
Hartman Rector Jr
Loren C Dunn
Rex D Pinegar
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Det är foreslaget att vi stödjer som presiderande biskopsråd för kyrkan:
Victor L Brown, presiderande biskop
H Burke Peterson, forste rådgivare
Vaughn J Featherstone, andre rådgivare
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Det ar foreslaget att vi stödjer alla regionrepresentanter för de tolv apostlarnas kvorum och alla missionsrepresentanter for de tolvs kvorum och de sjuttios första råd som de för närvarande är konstituerade.
De som vill gora detta racker upp hoger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
Det ar foreslaget att vi stödjer nedan nämnda personer i följande avdelningar, kommittéer och andra allmänna organisationer i kyrkan.
Historiska avdelningen
Howard W Hunter och Bruce R McConkie, rådgivande
Alvin R Dyer, verkstallande direktor
Joseph Anderson, vice verkställande direktor
Earl E Olson, direktorassistent
Leonard J Arrington, kyrkans historiker
Donald T Schmidt, kyrkans bibliotekarie-arkivarie
Valfardsavdelningen
Marvin J Ashton, rådgivande

Victor L Brown, ordförande
Robert L Simpson, verkställande direktor, sociala tjänster
Junior Wright Child, verkställande direktör, kyrkans välfärd
Dr James O Mason, kommissionär för hälsovården
Familjens hemaftonskommitté
Boyd K Packer, rådgivande
James A Cullimore, verkställande direktör
Prästadömets missionärskommitté
Ezra Taft Benson, ordförande för verkställande kommittén
Gordon B Hinckley, Thomas S Monson och
Bruce R McConkie, vice ordföranden
Loren C Dunn, verkställande direktör
Melkisedekska prästadömets kommitté
Thomas S Monson
Boyd K Packer
Marvin J Ashton
Bruce R McConkie
Militärkommittén
Boyd K Packer, rådgivande
David B Haight, verkställande direktör
Prästadömets genealogiska kommitté
Mark E Petersen och Howard W Hunter, rådgivande
Theodore M Burton, verkställande direktör
Musikavdelningen
Mark E Petersen och Boyd K Packer, rådgivande
O Leslie Stone, verkställande direktör
Tabernakelkören
Isaac M Stewart, president
Richard P Condie, dirigent
Jay E Welch, assisterande dirigent
Alexander Schreiner, förste tabernakelorganist
Robert N Cundick, tabernakelorganist
Roy M Darley, tabernakelorganist
Avdelningen för fysisk utrustning
Marvin J Ashton, rådgivande
John H Vandenberg, verkställande direktör
Avdelningen för public communications
Mark E Petersen och Gordon B Hinckley, rådgivande
Wendell J Ashton, verkställande direktör
Kyrkans utbildningskommitté
Spencer W Kimball
Nathan Eldon Tanner
Marion G Romney
Ezra Taft Benson
Mark E Petersen
Delbert L Stapley
LeGrand Richards
Hugh B Brown
Howard W Hunter
Gordon B Hinckley
Thomas S Monson
Boyd K Packer
Marvin J Ashton
Bruce R McConkie
L Tom Perry
Alvin R Dyer
Marion D Hanks
A Theodore Tuttle
Paul H Dunn
Victor L Brown
Belle S Spafford
Neal A Maxwell, kommissionär för kyrkans utbildningssystem
Kyrkans finanskommitté
Wildord G Edling
Harold H Bennett
Weston E Hamilton
Lee S Bickmore
David M Kennedy
Warren E Pugh
James A Norberg, kyrkans
Melkisedekska prästadömets GIF
Thomas S Monson, Boyd K Packer, Marvin J Ashton och
Bruce R McConkie, rådgivande
James E Faust, verkställande direktör
Marion D Hanks, vice verkställande direktör
med alla medlemmar i kommittén som de för närvarande är konstituerade.
Aronska prästadömets GUF (UM)
Robert L Backman, Unga mäns generalpresident
LeGrand R Curtis, förste rådgivare
Jack H Goaslind Jr, andre rådgivare
med alla medlemmar i kommittén som de för närvarande är konstituerade.
Aronska prästadömets GUF (UK)
Ruth Hardy Funk, Unga kvinnors generalpresident
Hortense H Child, första rådgivare
Ardeth G Kapp, andra rådgivare
med alla medlemmar i kommittén som de för närvarande är konstituerade.
Hjälpföreningen
Belle Smith Spafford, president
Marianne Clark Sharp, första rådgivare
Louise Wallace Madsen, andra rådgivare
med alla medlemmar i kommittén som de för närvarande är konstituerade.
Söndagsskolan
Russell M Nelson, generalpresident
Joseph B Wirthlin, förste rådgivare
Richard L Warner, andre rådgivare
med alla medlemmar i kommittén som de för närvarande är konstituerade.
Primärföreningen
LaVern Parmley, president
Naomi Ward Randall, första rådgivare
Florence Reece Lane, andra rådgivare
med alla medlemmar i kommittén som de för närvarande är konstituerade.
De som vill göra detta räcker upp höger hand; de som är emot det visar det med samma tecken.
President Kimball, såvitt vi kunnat se har röstningen i samtliga fall varit enhälligt bekräftande.

[1] Kyrkans administrationsbyggnad
[2] Äldste J Thomas Fyans, ny assistent till de tolv t v
[3] Äldste L Tom Perry i de tolvs råd
[4] Äldste Neal A Maxwell, ny assistent till de tolv
[5] Första presidentskapet röstar under den högtidliga församlingen
[6] Medlemmar av de tolvs råd röstar under den högtidliga församlingen
[7] Medlemmar av de sjuttios första råd röstar under den högtidliga församlingen
[8] Heliga utanför tabernaklet stödjer ledare under den högtidliga församlingen

Bönens betydelse

N. Eldon Tanner

För bara ett och ett halvt år sedan blev jag ombedd att i vår högtidliga församling föreslå för medlemmarna en stödjande inröstning av en ny president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga som profet, siare och uppenbarare, president Harold B Lee, tillsammans med de övriga generalauktoriterna och kyrkans generalämbetsmän.

President Lee var en utomordentlig, dynamisk ledare, älskad och respekterad av alla och mycket åstadkoms under den korta tid han presiderade över kyrkan. Vi blev alla chockerade och oerhört sorgsna över hans bortgång. Vi inser emellertid att Herren har kallat honom hem för att få sin stora belöning och ett annat tjänarvärv. Efter hans bortgång blev vår älskade president Spencer W Kimball kallad, avskild och ordinerad till profet, siare och uppenbarare och som president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Jag skulle vilja bära vittnesbörd om att president Kimball blev utvald av Herren och förutordinerad att presidera över kyrkan i just denna tid. Underverk har utförts för honom för att göra det möjligt för honom att vara här vid god hälsa för att mottaga denna stora heder och påtaga sig det tunga ansvar som lagts på honom. Han har blivit entusiastiskt understödd av stavarna på deras stavskonferenser och i den högtidliga församlingen denna morgon. Det är verkligen en ära, ett privilegium och en välsignelse för mig att bli kallad som hans rådgivare och jag hoppas och beder att Herren skall ge mig visdom, omdöme, inspiration och förmåga tillsammans med min beslutsamhet att tjäna under hans ledning på ett för honom och för Herren acceptabelt sätt när det gäller att hjälpa till att bygga upp Guds rike här på jorden.

Jag uppmanar alla medlemmar i kyrkan överallt att förena sig och acceptera och understödja honom som en av Gud kallad profet, siare och uppenbarare, en Jesu Kristi apostel och president för hans kyrka och rike, och att påta sig sina personliga skyldigheter när det gäller att hjälpa till att befrämja rättfärdighetens sak och arbeta på sin egen frälsning och upphöjelse.

Vidare, som Herren sade: "Därför skall du ... giva akt på alla hans ord och bud, som han skall giva dig såsom han mottager dem, och vandra i all helighet inför mig,

ty hans ord skolen I taga emot som från min egen mun, i all tålamod och tro.

Ty om I gören dessa ting, skola helvetet portar icke bliva eder övermäktiga, ja, Herren Gud skall skingra mörkrets makter för eder och låta himlarna bäva för edert goda och sitt namns ära." (L&F 21:4-6)

Det var bara 144 år sedan som Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga organiserades under Herrens ledning och profeten Joseph Smith kallades av honom som hans kyrkas förste president i dessa, de sista dagarna, och medlemmarna fick de instruktioner jag just citerat. Vi har alla ansvaret att gå framåt och hjälpa till att bygga upp Guds rike och befrämja sanningens och rättfärdighetens sak och sålunda föra själar till Kristus.

Vi kommer också ihåg att vi nästa vecka firar den dag då vår Herre och Frälsare, genom uppståndelsens stora under, bröt dödens band och upprestes från graven som en uppstånden varelse. Det är naturligt, riktigt och rätt att de kristna över hela världen skall vända sina tankar och hjärtan i tacksamhet till det stora offer som gjordes av Jesus Kristus, den levande Gudens Son, som gav sitt liv för er och för mig och för hela mänskligheten att våra synder må bli förlåtna och att vi må uppstå och åtnjuta odödlighet och evigt liv, ty han sade: "... mitt verk och min härlighet är att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan." (Moses 1:39)

Han sade också: "Och detta är evigt liv, att de känna dig, den ende sanne Guden, och den du har sänt, Jesus Kristus." (Joh 17:3)

Vidare sade han enligt Johannes: "... Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig, han skall leva, om han än dör; och var och en som lever och tror på mig, han skall aldrig någonsin dö." (Joh 11:25-226)

Mycket har sagts på denna konferens och mycket kommer att sägas, är jag säker på, om Jesu Kristi försoning och uppståndelsens stora under och hans budskap till världen. Det är genom honom och endast genom honom som vi har hopp om uppståndelse och liv efter döden. Genom hans profeter och genom hans egna lärdomar gav han oss livets och frälsningens plan, vilken om vi accepterar den och efterlever den kommer att ge oss den största glädje och framgång och lycka medan vi lever på jorden och evigt liv härefter. Medan han var här på jorden lärde han oss bönens betydelse och hur man skall be och det är om detta ämne jag skulle vilja tala till er ett par minuter.

Han sade:

"... när I bedjen, skolen I icke vara såsom skrymtarna, vilka gärna stå i synagogorna och i gathörnen och bedja, för att bliva sedda av människorna.

Nej, när du vill bedja, gå då in i din kammare, och stäng igen din dörr, och bed till din Fader i det fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda, vedergälla dig.

... I edra böner skolen I icke hopa tomma ord ...

I skolen alltså bedja sålunda (och han kunde mycket väl ha sagt: I skolen alltså leva sålunda): 'Fader vår, som är i himmelen! Helgat varde ditt namn;

tillkomme ditt rike; ske din vilja, såsom i himmelen, så ock på jorden;
vårt dagliga bröd giv oss i dag;
och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro;
och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss ifrån ondo.'" (Matt 6:5-7, 9-13)

Detta kallas ofta Herrens bön, med den tanken att den borde upprepas regelbundet och utantill, fast han i själva verket sade: "I skolen alltså bedja sålunda", och menade alltså att de ting han talade om borde vara i våra tankar och hjärtan, men bönen är ett direkt personligt förhållande i vilket vi erkänner vår Fader i himmelen och måste vara uppriktiga och på ett enkelt sätt och med egna ord uttrycka våra känslor av tacksamhet och be om ledning och de välsignelser vi står i behov av.

Först och främst måste vi, som Herren sade, stänga dörren mot världens förvirring och oro, så att vi kan koncentrera oss på det vi säger till vår Fader i himmelen. Låt oss analysera meningen med orden i den enkla bön som vår Herre har givit oss.

Han sade: "Fader vår, som är i himmelen." Genom dessa ord erkänner vi Gud som vår Fader, hela mänsklighetens Fader. Alla människor, vilka de än är och var de än är, inbjuds att åkalla honom som sin Fader som är i himmelen. Vilken underbar sak är det inte att inse och veta att vi kan gå till vår himmelske Fader utan att ha beställt tid och utgjuta våra själar för honom i all enkelhet och tro och veta att han finns där och kan och vill lyssna och besvarar våra böner. Vi vet att han är en levande Gud som bor i himmelen, att vi är hans andebarn och att hans son Jesus Kristus har instruerat oss, oavsett vem vi är, att åkalla Gud och erkänna honom som vår Fader.

Därefter sade han: "Helgat varde ditt namn." Hur viktigt är det inte att Guds namn skall helgas i vårt dagliga uppförande och i synnerhet i vår gudstjänst. Vi kan bäst helga Guds namn genom att vörda hans namn och hjälpa andra att också göra det. Vi bör helga hans namn genom att visa kärlek och vördnad och genom att åkalla honom i dyrkan och göra alla de saker som tillkommer hans ära.

När vi tänker: "Tillkomme ditt rike. Ske din vilja, såsom i himmelen, så ock på jorden", måste vi inse att det endast finns ett sätt varigenom detta kan uppnås och det är genom att vi accepterar honom som vår Gud och genom att leva enligt hans bud och hjälpa till att bygga upp hans rike här på jorden. Hans kyrka och rike har upprättats här på jorden idag och kan endast byggas upp om vi accepterar hans lärdomar, lever enligt dem och lär ut dem till världen.

Herren sade, när han talade till profeten Joseph Smith år 1831:

"Guds rikes nycklar äro överlämnade åt människan på jorden, och från och med nu skall evangeliet utgå till jordens ändar, liksom den utan händer lösrivna stenen skall rulla fram och uppfylla hela världen.

Åkallen Herren, att hans rike må hava framgång på jorden, att dess invånare må mottaga det och bereda sig för den kommande dag, då Människosonen skall komma ned från himmelen, klädd i sin härlighets glans, för att möta Guds rike, upprättat på jorden.

Måtte fördenskull Guds rike hava framgång, så att himmelriket måtte komma och du, o Gud, förhärligas såsom i himmelen så ock på jorden, att dina fiender måtte underkuvas; ty din är äran, makten och härligheten i evighet. Amen." (L&F 65:2, 5-6)

Om vi ber att detta skall ske, måste vi vara beredda att göra vår del. Min far sade till mig när jag var pojke: "Om du vill att dina böner skall bli besvarade, är det bäst att du kommer på fötter och sätter igång och arbetar." Det är ingen idé att bedja att riket måtte tillkomma och att hans vilja skall ske om vi inte är beredda att göra något åt det.

När vi tänker över orden: "Giv oss idag vårt dagliga bröd." Skulle vi kunna säga "vårt dagliga behov", eftersom vi bör erkänna att vi är helt och hållet beroende av Herren för allt vi har. Han är vår Skapare och Givare av allt. Han har givit oss en hjärna med vilken vi kan tänka och resonera och lära och han väntar sig av oss att vi skall använda vår kunskap och de färdigheter vi utvecklar för att producera mycket så att vi kan försörja oss själva och dela med oss till våra medmänniskor. Vi är uppmanade att bedja beträffande alla våra personliga behov och om allt som rör vår välfärd. Hur viktigt är det inte att vara värdig att åkalla vår himmelske Fader och be om hjälp och uttrycka vår tacksamhet för livets rikedomar och för alla hans underbara välsignelser. När vi ber bör vi vara beslutna att använda dessa välsignelser på ett vist sätt till vår egen och andras nytta och för att befrämja Herrens verk och förhärliga hans namn. Endast när vi gör hans vilja erkänner vi Guds suveränitet.

När vi analyserar orden "inled oss icke i frestelse, utan fräls oss ifrån ondo", bör vi inse att han har givit oss skrifterna och sänt oss profeter som undervisar oss och om vi accepterar deras lärdomar kommer vi att bli ledda bort från och inte in i frestelse. Om vi håller buden och följer Jesu Kristi lärdomar får vi styrka att motstå frestelser och vi kommer att bli bevarade från det onda därför att vi inte kommer att försätta oss i en situation där vi blir frestade att göra det som är fel.

I Markus evangelium läser vi: "Vaken och bedjen att I icke mån komma i frestelse. Anden är villig, men köttet är svagt." (Mark 14:38) Vi måste be om mod och styrka, vilja, beslutsamhet och förmåga att vara ärliga, uppriktiga, kyska, välvilliga, dygdiga och göra mot andra vad vi önskar att de skall göra mot oss. När vi genom bön oupphörligt söker efter sanningen, bör vi söka efter allt som är dygdigt, älskvärt, prisvärt och gott. Genom att leva så, kommer vi att hjälpa Herren att besvara vår vädjan. "Inled oss icke i frestelse" och vi kommer att bli bevarade från det onda.

Låt oss betänka "Förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro". Det är intressant att jämföra denna version enligt Matteus med Lukas och Markus. Lukas säger: "och förlåt oss våra synder, ty också vi förlåta var och en som är oss något skyldig ..." (Luk 11:4)

Markus uttryckte det på följande sätt:

"Och när I stån och bedjen, så förlåten, om I haven något emot någon, för att också eder Fader, som är i himmelen, må förlåta eder edra försyndelser." (Mark 11:25)
"Men om I icke förlåten, kommer icke heller eder Fader som är i himmelen att förlåta eder edra försyndelser." (Mark 11:26 enligt den engelska bibelversionen. I den svenska bibelöversättningen är denna vers utelämnad, ö. a.)
Herren har sagt: "Jag, Herren, förlåter vem jag vill, men av eder fordras det, att I skolen förlåta alla människor." (L&F 64:10) Vi uppmanas vidare att förlåta många gånger, till och med sjuttio gånger sju. Vi bör stanna upp och fråga oss själva om vi är beredda att be Herren förlåta oss våra synder och överträdelser endast i den mån vi förlåter våra vänner och våra medmänniskor. Hur underbart vore det inte om vi alla ville förlåta och älska våra medmänniskor. Sedan vore det mycket lättare för oss att åkalla Herren att förlåta oss våra fel och om vi omvänder oss och frambringar omvändelsens frukt, kan vi vänta att Guds förlåtelse och barmhärtighet skall utövas för vår räkning.

Skrifterna är klara och tydliga beträffande sådan förlåtelse. Vi läser:
"Ty om I förlåten människorna deras försyndelser, så skall ock eder himmelske Fader förlåta eder;
men om I icke förlåten människorna, så skall ej heller eder Fader förlåta edra försyndelser." (Matt 6:14-15)
Vidare: "Därför säger jag eder, att I skolen förlåta varandra, ty den som icke förlåter sin broder hans försyndelser är fördömd inför Herren, ty en större synd vilar på honom." (L&F 64:9)
Vår Herre gav oss ett exempel på förlåtelsens sanna anda, när han sade från korset: ". . . Fader, förlåt dem, ty de veta icke vad de göra." (Luk 23:34) Vi läser också om den trofaste lärjungen, Stefanus, som blev förföljd och stenad. "Och han föll ned på sina knän och ropade med hög röst: 'Herre, tillräkna dem icke denna synd.' Och när han hade sagt detta, avsomnade han." (Apg 7:60)
Hur viktigt är det inte för oss att i våra liv tillämpa omvändelsens och förlåtelsens stora principer. Låt oss alltid komma ihåg att den som hyser agg eller illvilja mot en medmänniska och inte förlåter är den som är olycklig och illa till mods, och fortsätter han på samma sätt kommer hans själ att frätas sönder och han blir den större syndaren. Det finns otaliga berättelser med underbara slut där personer som hyst agg eller illvilja mot andra, haft mod och styrka att senare gå och be om förlåtelse och visat kärlek och försoning, vilket resulterat i ett nytt, fint förhållande där båda parter är mycket lättade och lyckliga tillsammans.
Låt oss nu beakta orden "Ty ditt är riket, och makten och härligheten i evighet. Amen." Än en gång blir vi påminda om att Gud är vår Fader och erkänner att det rike vi söker är hans och att allt gott kommer inte i och av oss själva utan genom hans makt och härlighet. Vi måste tacka honom för allt vi mottar och inse vikten av att vi uttrycker vår tacksamhet genom det sätt varpå vi lever och tjänar honom och våra medmänniskor.

Må vi alltid komma ihåg och erkänna att Jesus Kristus, Guds Son, världens Frälsare, kom och gav sitt liv för dig och mig, och acceptera hans lärdomar som livets och frälsningens väg och vara beredda att leva så att vi må befinnas värdiga hans offer då vi bereder oss att åtnjuta odödlighet och evigt liv. När vi gör detta, bringar vi härlighet åt hans namn och frälsning åt oss själva.
"Amen" är ett ord som används till avslutning för att uttrycka högtidligt bifall eller ett hjärtligt godkännande av det som har sagts. Låt oss verkligen mena det och visa det i våra ord och handlingar.
När vi ber, låt oss komma ihåg den bön som uppsändes av Jesus Kristus i Getsemane örtagård:
"Därefter kom Jesus med dem till ett ställe som hette Getsemane. Och han sade till lärjungarna: 'Bliven kvar här, medan jag går dit bort och beder.'
Och han tog med sig Petrus och Sebedeus' två söner; och han begynte bedrövas och ängslas.
Då sade han till dem: 'Min själ är djupt bedrövad, ända till döds; stannen kvar här och vaken med mig.'
Därefter gick han litet längre bort och föll ned på sitt ansikte och bad och sade: 'Min Fader, om det är möjligt, så gånge denna kalk ifrån mig. Dock icke såsom jag vill, utan såsom du vill.'" (Matt 26:36-39)
Hur viktigt är det inte att vi är redo att säga: "Inte som jag vill, utan som du vill."
Låt oss lyssna till Herrens ord i senare tid:
"Hören, I min kyrkas medlemmar, åt vilka riket är givet! Lyssnen och hören honom som har lagt jordens grundvalar, som gjort himlarna och alla deras härskaror och genom vilken allt, som lever och rör sig och har tillvaro, är gjort.
Åter säger jag: Lyssnen till min röst så att döden icke må överraska eder den stund I menen, att sommaren icke är till ända, ehuru skördetiden är förbi och edra själar icke frälsta.
Lyssnen till honom som är eder förespråkare hos Fadern och som talar eder sak inför honom." (L&F 45:1-3)
Jag bär vittne om att Gud verkligen lever, att han står redo att lyssna och besvara våra böner genom Jesus Kristus, vår Frälsare. Vi kan förhärliga hans namn och hjälpa till att bygga upp hans rike som är grundat på jorden endast om vi lever enligt hans lärdomar och håller hans bud. Må vi göra detta, beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

Utvalda av Herren

N ELDON TANNER

Mina älskade bröder, bärare av prästadömet — så många församlade på så många platser (nästan 200.000 närvarande på detta möte i kväll) — detta är en konungslig armé, det största broderskapet och den största makten i världen. Hur lyckliga och välsignade är inte vi som bär detta prästadöme och är medlemmar av detta stora broderskap i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Denna kväll har vi blivit instruerade, inspirerade och uppbyggda i vår tro och i vårt vittnesbörd och har fått njuta av denna förtjusande kör. Om ett par minuter skall vi få privilegiet att lyssna till en Guds profet, som är president för Jesu Kristi Kyrka och hans språkrör här på jorden idag. När han talar, må vi då lyssna och ha öron att höra med och beslutsamhet att följa denne store ledare, Spencer W Kimball.

Eftersom jag haft det enastående privilegiet att få tjäna som rådgivare till fyra av Herrens utvalda profeter, bär jag vittne om att de verkligen är Guds profeter och jag skulle vilja tillsammans med er gå igenom hur Herren har utvalt, ordinerat och avskiljt sin kyrkas ledare och hur smidigt skiftet äger rum.

När Jesus var på jorden, påbörjade han sitt rike och organiserade sin kyrka, och "kallade till sig sina lärjungar och utvalde bland dem tolv, som han ock benämnde apostlar." (Luk 6:13) Och han sade till sina apostlar: "Sannerligen säger jag eder: Allt vad I binden på jorden, det skall vara bundet i himmelen; och allt vad I lösen på jorden, det skall vara löst i himmelen." (Matt 18:18)

Av detta framgår det att han förlänade var och en av dem apostlaskap med dess nycklar och auktoritet, så att om tiden skulle komma, de var och en skulle kunna tjäna som den ledande aposteln eller kyrkans president i sin tur. Petrus, Jakob och Johannes blev avskilda som kyrkans överhuvud för att verka som första presidentskap efter Kristi död.

Kyrkan är i dessa sista dagar grundad på samma princip. Efter det att Joseph Smith hade utvalts av Herren, kom Petrus, Jakob och Johannes och förlänade honom och Oliver Cowdery det melkisedekska prästadömet och ordinerade dem till Herren Jesu Kristi apostlar.

I Läran och förbunden läser vi att Joseph Smith Jr blev kallad till förste äldste i kyrkan. Herren sade: "Du skall kallas siare, översättare, profet, Jesu Kristi apostel, en äldste i kyrkan genom Gud Faderns vilja och Herrens Jesu Kristi nåd,
emedan du är inspirerad av den Helige Anden att lägga kyrkans grundvalar och att uppbygga den på den allraheligaste tron." (L&F 21:1-2)

Trots att det tillkännagavs för profeten och Oliver Cowdery i juni 1829 innan kyrkan organiserade, att det skulle finnas tolv apostlar och hur de skulle väljas, dröjde det till 1835 innan de tolvs första råd utsågs. Under ledning av Herren genom profeten Joseph Smith blev då de tre vittnena till Mormons bok ledda att välja de tolv som skulle ordineras till apostlar. (*Documentary History of the Church*, årg 2, s 186-187, *L&F* 18)

Dessa män utvaldes och ordinerades som apostlar under ledning av profeten Joseph och dessa gavs samma auktoritet som gavs till Paulus och andra apostlar under Jesu Kristi tid. Det står: "De bilda ett kvorum med samma myndighet och makt som de förut nämnda tre presidenterna." (L&F 107:24), vilket syftade på kyrkans presidentskap.

Likaså läser vi i *Documentary History of the Church:* "President Smith fortsatte att förklara de tolvs plikter och deras myndighet, vilken är närmast det nuvarande presidentskapet ... likaså att de tolv inte är underställda några andra än det första presidentskapet, nämligen mig själv ... Sidney Rigdon och Frederick G Williams, som är mina rådgivare; och när jag inte längre är (då han dör) finns det inget första presidentskap över de tolv." (DHC, årg 2, s 373-374)

President Wilford Woodruff sade: "Jag säger till de sista dagars heliga, nycklarna till Guds rike finns här och de skall stanna här till Människosonens ankomst. Låt hela Israel förstå att ... ingen människa som någonsin har andats livet kan inneha dessa nycklar till Guds rike och leda människorna vilse." (G Homer Durham, *Discourses of Wilford Wodruff*, Bookcraft, Inc. 1946, s 73-74)

Efter profeten Joseph Smith död sammankallade Brigham Young ett möte med följande ord: "Jag vill se detta folk, med prästadömets olika kvorum, samlade i en speciell konferens ... " Och vid detta möte sade han: " ... Jag står fram för att handla i min kallelse i samband med de tolvs kvorum, som Jesu Kristi apostlar i denna generation — apostlar som Gud har kallat genom uppenbarelse genom profeten Joseph Smith, som är ordinerade och smorda att bära Guds rikes nycklar i hela världen."

Han frågade sedan: "Vill kyrkan ha, och är det deras enda önskan att understödja de tolv som detta folks första presidentskap?" Det antecknades till protokollet att röstningen var enhällig. Sedan frågade han om det fanns någon som var emot förslaget, men inga händer kom upp.

Det är tydligt att Brigham Young avsåg att ha prästadömets kvorums röstning i ordning, som vi gjorde på högtidliga församling i morse, för han sade: Denna röstning undantränger den andra frågan och dess prövning av kvorumen." (DHC, årg 7, s 232, 240) Han förklarade sedan att de tolv skulle stanna kvar och verka i sina platser och att nycklarna till riket fanns hos dem och att de skulle sköta kyrkans angelägenheter och leda allting rätt till dess ett nytt första presi-

dentskap organiserats. Denna procedur har följts ända sedan Joseph Smiths död. I detta fall fortsatte de tolv att leda kyrkan i tre och ett halvt år innan första presidentskapet organiserades och Brigham Young blev då president för kyrkan.

När president Wilford Woodruff blev tillfrågad om han visste någon orsak till varför inte någon annan person än de tolvs president skulle bli kallad att presidera över kyrkan, sade han att han visste flera orsaker. "Först och främst, när kyrkans president dör, vem har då den presiderande auktoriteten i kyrkan? Det är de tolv apostlarnas kvorum, ordinerade och organiserade genom uppenbarelse från Gud och ingen annan. Och eftersom dessa tolv apostlar presiderar över kyrkan, vem är president för kyrkan? Det är presidenten för de tolv apostlarna, och han är egentligen lika mycket president för kyrkan när han presiderar över de tolv som han är när kyrkans presidentskap är organiserat och han presiderar över två män." Dessa upplysningar är hämtade från ett brev som skrevs till äldste Heber J Grant den 28 mars 1887 och är undertecknat av Wilford Woodruff. Denna princip har fortsatt att gälla i mer än hundra år nu.

Genom kyrkans historia har det framgått mycket klart att den man som är utvald till president för kyrkan blev förutordinerad och var mannen för just den tiden. Man har rapporterat att då Joseph Smith första gången mötte Brigham Young sade han att Brigham Young en dag skulle bli kyrkans president. När vi betänker den märkliga serie händelser som gjorde att Brigham Young blev de tolvs president och sedan kyrkans president, står det klart att långt innan han föddes var han förutordinerad och utvald, precis som Jeremia och andra.

När profeten Joseph dog, verkade det för alla som om det inte fanns någon som var redo och beredd att påta sig ansvaret som president för kyrkan. Joseph hade varit särskilt ägnad att mottaga uppenbarelse för kyrkan och inspirerad utöver många av profeterna. Han var särskilt lämpad att utföra sin stora mission. Efter hans död visade sig emellertid Brigham Young vara mannen för just den tiden. Han hade också särskilda gåvor och talanger att göra de saker som måste göras vid den tiden. Brigham Young var en stor ledare, kolonisatör och organisatör. Han var verkligen mannen att leda kyrkan och grunda den i de Klippiga bergen som profeten Joseph tidigare förutsagt.

Det är också mycket betecknande hur president John Taylor blev bevarad. Han var en man som hade varit martyr, kan man säga, i det att han till sin grav bar sår som han fått då profeten Joseph blev dödad. Under hela den tid han ledde kyrkan stod det fullständigt klart att han verkligen var den man som behövdes på den tiden. Samma sak kan sägas om de andra som följt som presidenter för kyrkan.

Vi måste inse att trots att president Lee bara presiderade över kyrkan under en så kort tid, har stora framsteg gjorts under hans ledning och mycket har åstadkommits och grunden har lagts för vidare utveckling och tillväxt för kyrkan.

Nu har vi en ny president för kyrkan som har utvalts av Herren och förutordinerats — en som i egenskap av apostel blivit prövad och skolad i över 30 år och som på ett mirakulöst sätt blivit räddad vid tre olika tillfällen till denna höga och heliga ställning.

Som vi läser i *Profeten Joseph Smiths lärdomar:* "Varje man, som har en kallelse att predika till världens invånare, blev ordinerad till denna kallelse i det Stora rådet i himmelen, innan världen var till." (s 316).

Vi måste alltid komma ihåg, vilket har sagts så många gånger, att Herren kallar sina profeter och Herren avlöser sina profeter. De kan inte bli kallade eller avlösta av någon annan makt. Som jag tidigare har påpekat, då kyrkans president har gått bort, tar de tolvs kvorum över och den till ämbetet äldste medlemmen, dvs de tolvs president, blir den presiderande ämbetsmannen.

Det är betecknande att märka just det som skedde då president Harold B Lee avled. President Romney hade blivit kallad till sjukhuset och medan de talades vid sade president Lee, som insåg att han kanske skulle bli oförmögen för en tid, till president Romney: "President Tanner är bortrest och jag vill att du tar över och sköter kyrkans angelägenheter. Omedelbart efter tillkännagivandet av president Lees död vände sig emellertid president Romney till president Kimball och sade: "Nu är det du som president för de tolvs kvorum som har ansvaret. Jag står till ditt förfogande och är redo att göra allt jag kan för att hjälpa till."

Detta var helt i överensstämmelse med kyrkans ordning och det är ett stort exempel på hur kyrkan aldrig lämnas utan ett presidentskap och hur smidigt det övergår från en till en annan. Omedelbart blev president Kimball som president för de tolv kyrkans presiderande auktoritet.

Jag skulle vilja berätta om de procedurer som följde då han utnämndes och ordinerades till kyrkans president. Innan jag gör det, vill jag emellertid citera president Kimballs konferenstal den 4 april 1960 — för 14 år sedan:

"Vilken mor som ser med ömhet på sitt lilla knubbiga barn föreställer sig inte sitt barn som kyrkans president eller nationens ledare! När hon håller sitt barn i famnen ser hon honom som en statsman, en ledare, en profet. Somliga drömmar blir verklighet! En mor ger oss en Shakespeare, en annan en Michelangelo och en annan en Abraham och ännu en annan en Joseph Smith!

När teologerna vacklar och snubblar, när läppar ljuger och hjärtan förvillas och människor 'färdas hit och dit för att söka efter Herrens ord, men ... icke finna det' — då moln av fel och andligt mörker behöver genomträngas och himmelen behöver öppnas, då föds ett litet barn." Så profetiskt! (Conference Report, april 1960, s 84)

Just ett sådant litet barn föddes i Salt Lake City den 28 mars 1895 och han fick namnet Spencer Woolley Kimball. Ni kan läsa en intressant skildring av denne store mans liv från födelsen till dags dato i Nordstjärnans julinummer 1974, vilken har skrivits på ett underbart sätt av äldste Boyd K Packer.

När Wilford Woodruff var president

för kyrkan, sade han att det var Herrens vilja att det inte skulle gå någon tid mellan kyrkans presidents död och organiserandet av första presidentskapet. Därför sammankallade president Kimball, de tolvs president, den 30 december 1973, bara fyra dagar efter det att president Lee hade dött, medlemmarna av de tolv i templets övre rum i avsikten att diskutera omorganiserandet av första presidentskapet och att vidtaga de åtgärder som beslutades. De som hade varit rådgivare till presidenten – d v s president Romney och jag själv – intog sina respektive platser i de tolvs kvorum.

President Kimball bad, efter att ha uttryckt sin stora sorg över president Lees bortgång och sin känsla av otillräcklighet, medlemmarna av de tolv i tur och ordning efter ämbetstid att uttala sig om vad de ansåg om omorganiserandet av kyrkans presidentskap.

Då varje medlem av de tolv talade, gav de uttryck för känslan att nu var stunden inne att omorganisera första presidentskapet och att president Spencer W Kimball var den som Herren ville skulle presidera i denna tid. Herrens ljuva ande var närvarande i rikligt mått och det rådde fullständig enighet och harmoni i brödernas sinnen och uttalade ord. Det enda syftet och den enda önskan var att göra Herrens vilja och det var ingen som tvivlade på att Herrens vilja hade givits uttryck.

Äldste Ezra Taft Benson framlade sedan officiellt förslaget att kyrkans första presidentskap skulle omorganiseras och att Spencer W Kimball skulle bli understödd, ordinerad och avskild som president, profet, siare, uppenbarare och förvaltare för kyrkan. Denna framställning godkändes och stöddes enhälligt.

I all ödmjukhet steg president Kimball fram och höll ett tal där han accepterade kallet, bad att Herrens ande och välsignelser skulle vara med honom så att han skulle kunna bli i stånd att utföra Herrens vilja. Han sade att han alltid bett för president Lees hälsa och styrka och vigör och att Herrens välsignelser skulle vara med honom i hans arbete som kyrkans president. Han betonade det faktum att han hade bett i uppriktighet tillsammans med sin förtjusande hustru Camilla, att denna ställning aldrig skulle komma till honom och att han känt sig säker på att president Lee skulle överleva honom.

Vid detta tillfälle tänkte jag på Frälsaren i Getsemane örtagård då han bad: "... O, min Fader, om det är möjligt, så gånge denna kalk ifrån mig; men ske icke min vilja utan din." (Matt 26:39) Och han accepterade den på samma sätt.

Han valde sedan och nominerade som sin förste rådgivare N Eldon Tanner och som andre rådgivare Marion G Romney, vilka båda talade i ödmjukhet och lovade att stödja president Kimball som kyrkans president och att fylla sitt ämbete efter bästa förmåga och bad om Herrens välsignelser.

Efter detta blev president Benson understödd som president för de tolvs kvorum. President Kimball intog sedan sin plats mitt i rummet och då alla de närvarande lade sina händer på hans huvud, kände vi att Herrens ande verkligen var med oss och denna ljuva ande fyllde våra hjärtan. Sedan blev Spencer Woolley Kimball i en vacker bön och välsignelse med president Benson som språkrör ordinerad och avskild som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Det är mitt vittnesbörd till er och till världen att kyrkans plan och ordning har utförts och att Spencer W Kimball är hans profet och president för hans kyrka och rike här på jorden. På de stavskonferenser som hållits efter hans utnämning och i den högtidliga församlingen idag har medlemmarna entusiastiskt stött honom. Det är ett stort privilegium och ansvar och en stor ära för var och en av oss att acceptera och stödja president Kimball som en Guds profet och under hans ledning göra allt som står i vår förmåga att hjälpa till att bygga upp riket, att befrämja rättfärdighetens sak och bereda världen för vår Herre och Frälsare Jesu Kristi andra ankomst.

Det finns emellertid fortfarande liksom förr en del som ifrågasätter förfarandet vid valet av president och i synnerhet en har skrivit och tyckt att han själv borde vara president för kyrkan, men låt mig erinra er om att kyrkans förfarande och Jesu Kristi lärdomar inte kan bedömas av människor. Vi har det stora privilegiet och ansvaret och den stora välsignelsen att vara medlemmar i hans kyrka och rike och att godkänna och stödja profeten

Låt oss alltid komma ihåg att kyrkans ledare är ansvariga inför Herren och det tillkommer honom att tillrättavisa dem om de gör fel och avlösa dem när de fullgjort sin mission. Vi har blivit varnade att om vi sätter oss upp emot den auktoritet som Gud har placerat i kyrkan till att styra den, kommer han, om vi inte omvänder oss, att undandra oss sin Ande.

Bröder, om vi önskar bli ledda av Herrens ande och åtnjuta hans välsignelser måste vi vara trogna mot den som har utvalts som vår ledare

Män på höga platser, till och med ett av de tre vittnena, Oliver Cowdery, som också hade erhållit prästadömet från himmelska varelser och sedan Sidney Rigdon, en rådgivare i första presidentskapet föll bort från kyrkan därför att de kritiserade och ifrågasatte Guds profet.

Jag ber att vi alla må stå fast vid vår tro och stödja och följa den som av Gud utvalts till vår ledare. Om vi gör detta kommer vi att bli välsignade och Herrens ande kommer att stanna kvar hos oss och hos våra familjer när vi lär och uppmuntrar dem att vara trofasta och aktiva. Guds verk kommer att fullbordas och hans vilja kommer att ske. Som Herren har sagt om sin profet:

"Ty hans ord skolen I taga emot som från min egen mun, i all tålamod och tro.

Ty om I gören dessa ting, skola helvetets portar icke bliva eder övermäktiga, ja, Herren Gud skall skingra mörkres makter för eder och låta himlarna bäva för edert goda och sitt namns ära.

Ty så säger Herren Gud: Jag har inspirerat honom till att främja Sions sak med stor kraft för det goda..." (L&F 21:5-7)

Vem förlorar?

Marvin J Ashton

En varm eftermiddag under förra sommaren såg syster Ashton och jag en professionell basebollmatch. Under första delen av tävlingen avleddes vår uppmärksamhet från spelet av en senkommen åskådare. Medan han gick förbi tittade han på mig och frågade: "Vem förlorar?" Jag gav honom svaret: "Ingen av dem." Sedan såg jag att han tittade på poängtavlan som fanns på spelplanens högra sida, såg att spelpoängen inte var lika och fortsatte att gå, medan han otvivelaktigt undrade över mig.

Strax efter det han tagit sig fram till en avlägsen plats sade syster Ashton: "Han känner dig inte särskilt bra, eller hur?" "Varför tror du inte det?", svarade jag. Hon gav till svar: "Om han gjorde det så skulle han veta att du inte tror att någon förlorar. En del är före och en del är efter, men ingen förlorar. Är det inte så?" Jag log instämmande med en varm känsla inom mig.

Var och en av oss, unga och gamla, gör väl i att förstå att attityden är viktigare än poängen. Viljan är viktigare än poängen. Energin är viktigare än poängen. Den riktning i vilken vi rör oss är viktigare än position eller plats.

Sanningen "ty såsom en människa tänker i sitt hjärta, sådan är hon" är lika tillämplig i vår tid som under någon annan tid i människans historia. Jag kommer ihåg då jag för några år sedan träffade en ung man som hade tatuerat på sin kropp orden "EN FÖDD FÖRLORARE". Jag tror inte ni blir förvånade över att få veta att jag träffade honom i ett statligt fängelse.

Jag kommer också ihåg då jag en gång frågade två unga pojkar om de kunde simma. En av dem sade: "Nej." Den andra sade: "Det vet jag inte, jag har aldrig försökt." Utan att de kanske förstod det, framgick deras inställning av deras svar.

En rätt inställning i denna krisbemängda värld är en ovärderlig tillgång. Det har aldrig tidigare varit viktigare för var och en av oss än nu, att med övertygelse gå framåt. Vi kan vara efter, men vi förlorar inte om vi rör oss i rätt riktning. Gud kommer inte att poängbedöma våra prestationer förrän vid resans slut. Han som skapade oss förväntar av oss att vi skall vara segerrika. Han står vid vår sida, angelägen om att besvara vår bön om hjälp. Det är sorgligt men sant, att många i vår tid är efter ifråga om sin kontakt med Gud och befrämjar destruktiva attityder emot sig själva och sin nästa. Vi måste gå före med gott lynne, optimism och mod om vi skall gå framåt och uppåt.

Sanningarna "varen tacksamma i allt" (L&F 98:1) och "Du skall tacka Herren, din Gud, för allting" (L&F 59:7) och "Den som mottager allt med tacksamhet skall bliva härliggjord" (L&F 78:19) är inte bara förordade värderingssätt, utan är mäktiga riktlinjer för attityd, och föreskriver på vilket sätt vi skall återgälda allt. Tänk på den personliga uppfordran det innebär att tacka Gud för allting. Om vi tackar Gud för allting kommer vi inte att tillåta oss att bli efter. Vi måste arbeta varje dag för att slå gårdagens rekord, inte någon annans rekord. Med hans hjälp kan vi utföra allt och bli verkliga segrare i evighetens skeenden.

Vi måste sträva efter en äkta attityd av självtillit som gör att vi tror på oss själva. Hur viktigt är det inte för hela vårt liv, att vi utvecklar en lämplig balans mellan självförtroende och ödmjukhet. Lämpligt självförtroende ger varje människa insikt om att det finns en gnista av gudomlighet i ens inre som väntar på näring till meningsfull tillväxt. Rätt attityd gör oss i stånd att leva i enlighet med våra möjligheter.

Vi måste akta oss för stolthet. En egocentriker kommer aldrig någon vart här i världen, därför att han tror att han redan är där. Någon har sagt att självförhävelse är det som bedövar dumheten dess pina. Självförhävelse kan bli som kräftsvulst på själen.

Den attityd med vilken vi möter varje dag bestämmer resultatet. Vi måste bry oss mer om vad vi gör med det som händer oss än vi bryr oss om det som händer oss. Rätt attityd emot sig själv är en evig strävan. En positiv personlig inställning kommer att hålla fast vid att vi gör vårt bästa även om det för ögonblicket verkar räcka med mindre.

För en rätt attityd fordras att vi är realistiska — även stränga mot oss själva och självdisciplinerande.

Låt mig återge för er en vers av en 1800-talsförfattare, Josiah Gilbert Holland. En byst av doktor Holland finns i Hall of Fame och nedtill på den finns en mäktig vers som han skrivit. Den har rubriken "Önskat".

Gud give oss män. En tid som denna
kräver
Mäktiga sinnen, ädla hjärtan, sann tro
och villiga händer
Män som maktens begär inte
fördärvar
Män som maktens mutor inte kan
köpa
Män som har omdöme och vilja
Män som älskar heder, män som inte
ljuger.

Rätt attityd är en förutsättning för en god prestation. Vi behöver människor som har modet att omsätta de rätta attityderna i handling. Vi behöver i vår tid fler människor som har tålamod och målmedveten uthållighet. Vi behöver fler människor med den oförskräckta övertygelse som kännetecknar Joseph Smith, Harold B Lee och Spencer W Kimball, sådan övertygelse som president Kimball tillkännagav och ådagalade i sitt tal. Joseph Smith — vi kan gripas av hans anda då jag delger er dessa ord. Hans storhet och hans inställning framgår av dem.

"Så var det med mig. Jag hade förvisso sett ett ljus, och mitt i det ljuset såg jag två personer, och de talade förvisso till mig. Trots att man hatade och förföljde mig, emedan jag sade, att jag hade haft en syn, var det dock sant. Medan de förföljde mig, smädade och falskeligen talade allt ont om mig för vad jag sade, blev jag manad att i mitt hjärta säga: 'Varför förföljer man mig för att jag talar sanning?' Jag har verkligen sett en syn, och vem är jag, att jag skulle strida emot Gud, och varför vill världen tvinga mig att förneka, vad jag verkligen sett? Ty jag hade sett en syn. Jag visste det och jag visste, att Gud visste det och jag kunde icke förneka det, ej heller vågade jag göra det, ty jag visste, att genom att så göra skulle jag förtörna Gud och komma under fördömelse." (Joseph Smith 2:25)

En annan viktig beståndsdel i en rätt attityd är anpassningsförmåga, förmågan att anpassa sig till ändrade förhållanden. Anpassningsförmåga mildrar ändringens eller besvikelsens påfrestning. Kärlek kan mildra mycket då vi skall anpassa oss till prövningar och tragedier.

Vi behöver ständigt stärka vårt eget hopp och deras hopp som är i vår närhet. Vi behöver personligen göra mörka dagar till ljusa. Är det inte glädjefullt och upplyftande att se en person, som har stort ansvar och svåra uppgifter, gå mot seger i den enda kamp som verkligen har betydelse. Hoppet gör det möjligt för oss att förstå att också vid tillfälliga misslyckanden och motgångar finns det alltid en andra gång, även ett "i morgon".

En av de största tragedierna i vår tid är då Guds barn — ni och jag — lever och verkar under vår förmåga. Vi får styrka och mod när vi förstår att orden "kom . . . och följ mig" (Matt 19:21) gavs av en kärleksfull Frälsare med hopp och förtröstan, som gav oss denna inbjudan oavsett var vi är eller har varit. Hans föredöme var fullkomligt. Hans liv var fullkomligt. Han skulle vara trogen sin kallelse oavsett vad det skulle kosta honom. Hans verksamhet, hans liv och hans lärdomar är dyrbara skatter. Vår väg är tydligt angiven, tack vare hans steg. Hans erfarenhet är vår styrka. Jag har många gånger sagt till våra missionärer: "Det är inte lika viktigt för en ung man att utföra en mission som det är att missionen har förbättrat honom."

Fastän Jesus var en Son som var helt engagerad i sin Faders verk, var han aldrig alltför upptagen för att hjälpa en bedrövad mor, en sjuk man, en vän, ett litet barn. Denna inställning, detta tjänande var endast yttre tecken på en inre storhet. När också vi lär oss att tjäna som han gjorde, lär vi oss leva ett rikt liv. En rätt inställning hjälper oss finna Gud genom att tjäna hans barn.

Nasaret var litet och ringaktat. Det var utsatt för åtlöje. Ingen historisk tilldragelse hade där ägt rum. Det hade inte frambringat några segrare: "Kan något gott komma från Nasaret?" (Joh 1:46) Hans inställning, hans verk, hans liv hade upphöjt den lilla staden från dess obemärkthet. "Jesus från Nasaret" kallade världen honom senare, och gav därmed ära åt en en gång föraktad stad.

(Picture caption:) *Porten till Temple Square*

Fastän en gång förkastad av sina egna, skulle dock viljan, vägen och verket identifiera honom som konungarnas Konung och herrarnas Herre. Han fick erfara förakt, åtlöje och smädelser, men segern och triumfen var hans, därför att han ägnade sig helt åt att göra gott. Dem som ville förgöra, besegra, nedslå lärde han att sanningen skall segra. För dem som ville vanhelga hans tempel förkunnade han oförskräckt: "Det är skrivet: 'Mitt hus skall kallas ett bönehus.' Men I gören det till en rövarkula." (Matt 21:13) Hans ord och gärningar under dessa omständigheter var likväl bara ännu ett bevis på karaktär, övertygelse, mod och rätt inställning.

Varje person i världen som älskar modigt handlande och uppskattar en rätt inställning bör läsa och åter läsa de sista kapitlen om hans liv. Han levde, denne Fridsfurste, i sant majestät. Hans hemstad hånade hans gärningar. Några av hans lärjungar hade vänt sig från honom. Hans fiender stod i begrepp att triumfera (enligt deras förmodan). Vilken inställning hade han? Var den klagande, felsökande, vedergällande, var det en nederlagets inställning? Aldrig! Hans majestätiska ord var: "Edra hjärtan vare icke oroliga." (Joh 14:1), "jag har övervunnit världen." (Joh 16:33)

Under hans livs sista vecka ändrades ropen från "Hosianna" till "Korsfäst". Orubbligt mod förde honom segrande framåt och uppåt. De i hjärtat uppriktiga skulle dock förstå vem han var och varför han måste dö. De sista händelserna under den sista veckan av hans jordiska liv uppenbarar lärdomar för oss om storheten i hans karaktär. Låt oss lära oss mer om hans mod och gudomlighet då vi ser honom fortsätta trofast intill änden under dessa prövande dagar. Låt oss erinra oss hans sista måltid med sina lärjungar, hans vistelse i örtagården för innerlig gemenskap med sin Fader (". . . gånge denna kalk ifrån mig. Dock icke såsom jag vill, utan såsom du vill!" [Matt 26:39]), ett segertecken efter kampen, och inför korsfästelsen, då krigsmännen närmade sig. När de djärvt gick emot honom, beredda på motstånd och uppror, hälsades de med: "Vem söken I? . . . Det är jag" (Joh 18:4,5), svarade han värdigt. På en ödslig kulle inte långt utanför stadsmuren fastspikades han på ett kors. Medan han utstod sin grymma korsfästelse fanns det säkert vittnen och åskådare som enligt sitt begränsade perspektiv yttrade: "Han har förlorat. Han har fängslats. Han är besegrad." Så fel de hade och så fel de har. Jesus från Nasaret, en förlorare? Aldrig! Han är vår Frälsare, vår Återlösare, en segrare, en Guds Son.

Vilken glädje det är för mig, bröder och systrar, att bära särskilt vittne om hans realitet, hans styrka, hans gudomlighet och hans jordelivs ändamål. Detta är hans kyrka. Detta är hans evangelium. Detta är hans plan för dem som vill övervinna självviskheten, fortsätta i trofasthet och vinna seger. Jag bär vittnesbörd om dessa sanningar i Jesu Kristi namn. Amen.

Förtvivla ej

Ezra Taft Benson

Ödmjukt och tacksamt påtar jag mig detta heliga ansvar.
Det är min förhoppning och bön att det jag skall säga kan vara till hjälp både fysiskt och andligt i de svåra dagar som ligger framför oss.
Vi lever i en tid, då som Herren förutsagt, människornas hjärtan sviker dem, inte bara fysiskt utan i anden. (Se L&F 45:26) Många förlorar modet i livets strid. Självmord är en av de vanligaste dödsorsakerna bland universitetsstudenter. När kraftmätningen mellan gott och ont nalkas med dess åtföljande prövningar och svårigheter, då strävar Satan oupphörligt efter att övervinna de heliga med förtvivlan, missmod, misströst och depression.
Men ändå bör vi som sista dagars heliga vara de mest optimistiska och minst pessimistiska av alla människor. För trots att vi vet att "friden skall borttagas från jorden, och djävulen få makt över sitt eget rike", så vet vi också att "Herren skall hava makt över sina heliga och regera mitt ibland dem." (L&F 1:35—36)
Med förvissningen om att kyrkan skall förbli intakt och med Gud som leder den genom de svåra tider som ligger framför oss, så blir det vår individuella plikt att se till att var och en av oss förblir trofast till kyrkan och dess lärdomar. "Den som håller ut intill änden skall bliva frälst." (Joseph Smith 1:11)
För att hjälpa oss från att övervinnas av djävulens försök att göra oss missmodiga, förtvivlade och deprimerade har Herren gett oss åtminstone ett dussintal sätt som upplyfter våra andar och göra oss glada på vår väg, om vi följer dem.
För det första omvändelse. I Mormons bok läser vi att "förtvivlan kommer av ogudaktighet". (Moro 10:22) "När jag gör gott, känner jag mig god", sade Abraham Lincoln, "och när jag gör ont, känner jag mig ond." Synden drar ner en människa i förtvivlan och missmod. Trots att en människa kan känna visst temporärt nöje över synden, är slutresultatet olycka. "Ogudakighet /är/ aldrig . . . lycksalighet." (Al 41:10) Synd skapar disharmoni med Gud och trycker ned anden. Därför gör en människa klokt i att granska sig själv för att se till att hon är i harmoni med alla Guds lagar. Varje lag som vi håller medför en speciell välsignelse. Varje lag vi bryter medför ett speciellt straff. De som är tungt nedtryckta av förtvivlan bör komma till Herren, för hans ok är milt och hans börda lätt. (Se Matt 11:28—30)
För det andra bön. Bön i stunder av nöd är en stor hjälp. Från enkla prövningar till vårt Getsemane kan bönen sätta oss i förbindelse med Gud, vår största källa till tröst och råd. "Bed oavlåtligen på det du må avgå med seger" (L&F 10:5) — ständig bön. "Jag /ansträngde/ mig av alla krafter att ropa till Gud om att befria mig", så beskriver den unge Joseph Smith den metod som han använde i den heliga lunden för att hindra ondskan från att tillintetgöra honom. (Joseph Smith 2:16) Detta är också en nyckel som vi kan använda för att hindra depression från att tillintetgöra oss.

För det tredje tjänande. Att förlora sig själv i rättfärdigt tjänande för andra kan lyfta ens syn och ta bort tankarna från personliga problem eller åtminstone få dem i rätt perspektiv. "När du känner dig lite nere", sade president Lorenzo Snow, "se dig då omkring och ta reda på någon som har det värre än du själv. Gå till honom och ta reda på vad det är för fel, försök sedan rätta till det med den visdom som Herren ger dig. Och innan du vet ordet av är ditt missmod borta, du känner dig lätt till sinnes, Herrens ande är med dig och allting tycks upplyst." (*Conference Report*, 6 apr 1899, s 2—3)
En kvinna vars liv varit inriktat på att fostra barnen i rättfärdighet har större chans att vara glad än en kvinna vars hela omsorg är inriktad på de egna personliga problemen.
För det fjärde arbete. Jorden blev förbannad för Adams skull. Arbete är en välsignelse, inte en dom. Gud har ett verk att utföra och det bör vi också ha. Att dra sig undan arbete har gjort mången man deprimerad och påskyndat hans död. Det har sagts att till och med de ogudaktiga i helvetet väver rep av sand hellre än att möta sysslolöshetens rena helvete. Vi bör arbeta med att ta hand om våra egna andliga, mentala, sociala och fysiska behov liksom även deras som vi är satta att hjälpa. I Jesu Kristi kyrka finns det massor med arbete att utföra för att befrämja Guds rike. Varje medlem — en missionär, familjegenealogi och tempelarbete, hemaftnar, ämbeten i kyrkan är endast några få saker som krävs av oss.
För det femte hälsa. Den fysiska kroppens tillstånd kan påverka anden. Det är därför Herren gav oss visdomsordet. Han sade också att vi bör gå till sängs tidigt och stiga upp tidigt (Se L&F 88:124), att vi inte skall springa fortare än vi har styrka (Se L&F 10:4) och att vi skall använda moderation i allt gott. I stort sett är det så att ju mer mat vi äter i dess naturliga tillstånd och ju mindre raffinerad den är och utan tillsatser, desto hälsosammare är den för oss. Födan kan påverka sinnet, och defekter i vissa beståndsdelar i kroppen kan orsaka mental depression. En ordentlig läkarundersökning regelbundet är en säkerhetsåtgärd och man kan då upptäcka problem som lätt kan åtgärdas. Vila och motion är nödvändigt och en promenad i friska luften kan uppfriska även anden. Sund rekreation är en del av vår religion och förändring i tempot är nödvändigt. Till och med att bara se fram emot det, kan lyfta anden uppåt.
För det sjätte läsning. Mången människa i dessa tider av prövningar har vänt sig till Mormons bok och blivit upplyst, upplivad och tröstad. Psalmerna i Gamla testamentet ger speciell näring till en själ i missmod. I våra dagar är vi välsignade med Läran och förbunden, nutida uppenbarelse. Profeternas ord, i synnerhet kyrkans levande presidenters, är läsning av avgörande betydelse och kan ge ledning och tröst i en stund av missmod.
För det sjunde välsignelse. I en särskilt stressig tid, eller då man väntar sig en avgörande händelse, kan man be om en

välsignelse genom prästedömets händer. Till och med profeten Joseph Smith sökte och erhöll en välsignelse genom Brigham Youngs händer och fick tröst och ledning åt själen. Fäder, lev så att ni kan välsigna era egna hustrur och barn. Att erhålla sin patriarkaliska välsignelse och sedan ständigt betänka denna under bön, kan ge insikter till stor hjälp i synnerhet i stunder av nöd. Sakramentet kommer att "välsigna . . . själarna (L&F 20:77, 79) för alla dem som värdigt tar del av det, och som sådant bör det tagas ofta, också av dem som är bundna till sängen.

För det åttonde fasta. En särskild sorts djävul går inte ut annat än genom fasta och bön säger skrifterna oss. (Se Matt 17:21) Periodisk fasta kan hjälpa till att klara sinnet och stärka kroppen och anden. Den vanliga fastan, den som vi ombeds att deltaga i på fastesöndagen, gäller 24 timmar utan mat och dryck. Somliga människor som känner behov därav har fastat längre, men då intagit nödvändig dryck. Visdom bör användas och fastan bör brytas med en lätt måltid. För att göra fastan mest fruktbar bör den kompletteras med bön och meditation. Det fysiska arbetet bör hållas till ett minimum och det är den välsignelse om man kan studera skrifterna och orsaken till fastan.

För det nionde vänner. Sanna vänner som kan lyssna på en, dela ens glädjeämnen, hjälpa en att bära bördorna och ge en korrekta råd är något som är mycket dyrbart. För en som varit fångad av depression har profeten Joseph Smiths ord speciell betydelse då han sade: ". . . hur underbart /ljuder icke/ en väns röst. Ett tecken på vänskap från vilken källa som helst uppväcker och sätter varje medkänsla i rörelse." (*Profeten Joseph Smiths lärdomar*, sid 116)

Det idealiska är att ens familj är ens närmaste vänner. Det viktigaste av allt är att vi söker bli vänner med vår Fader i himmelen och vår broder Jesus Kristus. Vilken hjälp att vara i deras sällskap som uppbygger oss. För att få vänner måste man vara vänlig. Vänskap bör börja i hemmet och sedan sträckas ut till att omfatta hemlärarna, kvorumledare, biskop och andra lärare och ledare i kyrkan. Att träffa de heliga ofta och åtnjuta deras sällskap kan bygga upp och glädja hjärtat.

För det tionde musik. Inspirerande musik kan fylla själen med himmelska tankar, stimulera till rättfärdiga handlingar eller tala frid till själen. När Saul oroades av en ond ande, spelade David för honom på sin harpa och Saul blev vederkvickt och den onda anden försvann. (Se 1 Sam 16:23) Äldste Boyd K Packer har mycket klokt föreslagit att man skall lära sig någon av kyrkans inspirerande sånger utantill och sedan, då sinnet hemsöks av frestelser, sjunga denna hymn högt, så att man framför sig har de inspirerande orden som sålunda tränger ut de onda tankarna. (Se *Ensign*, jan 1924, s 28) Detta kan också göras för att tränga ut missmodiga, deprimerande tankar.

För det elfte uthållighet. När George A Smith var mycket sjuk fick han besök av sin kusin profeten Joseph Smith. Den plågade mannen rapporterade: "Han (profeten) sade åt mig att jag aldrig skulle bli missmodig, vilka svårigheter jag än skulle möta. Om jag så skulle sjunka ner i det allra djupaste gruvhålet på Nova Scotia och hela Klippiga bergen skulle resa sig framför mig, skulle jag inte vara missmodig, utan hålla fast, utöva tro och hålla modet uppe och då skulle jag komma upp på toppen." (*George A Smith Family*, sammanställd av Zora Smith Jarvis, Provo, Utah: Brigham Young University Press, 1962, s 54)

Det finns tillfällen då man helt enkelt måste hålla fast i rättfärdighet och vänta ut djävulen till dess att hans nedtryckande ande lämnar en. Som Herren sade till profeten Joseph Smith: "Dina motgångar och lidanden skola endast vara ett ögonblick, och därefter skall Gud, om du har uthärdat väl, upphöja dig i höjden." (L&F 121:7—8)

Att härda ut i ädla ansträngningar, även om man är omgiven av ett moln av depression, kommer till slut att föra en upp på toppen, in i solskenet. Till och med vår mästare, Jesus Kristus, fortsatte att utföra sitt arbete för människornas barn medan han stod inför det oerhörda provet att bli temporärt lämnad ensam av vår Fader under korsfästelsen och så, strax därefter, blev han förhärligad och erhöll glädjens fullhet. Medan vi genomgår våra prövningar kan vi erinra oss tidigare segrar och räkna de välsignelser som vi har, med ett säkert hopp om större sådana i framtiden om vi är trofasta. Och vi kan få den vissa kunskapen att i sinom tid kommer Gud att torka bort alla tårar och "vad intet öga har sett och intet öra har hört, och vad ingen människas hjärta har kunnat tänka, vad Gud har berett åt dem som älska honom". (1 Kor 2:9)

Och för det tolfte mål. Varje ansvarigt Guds barn måste sätta upp mål, kortsiktiga och långsiktiga. En människa som pressar sig framåt för att uppnå värdiga mål kan snart lägga missmodet under sina fötter och när man en gång uppnått det målet kan man sätta upp andra. Somliga mål är ständiga.

Varje vecka då vi tar del av sakramentet binder vi oss till målen att ta på oss Kristi namn, att alltid komma ihåg honom och hålla hans bud. Om Jesu förberedelse för sin mission säger skrifterna att han "växte till i ålder och vishet och nåd inför Gud och människor". (Luk 2:52) Detta omfattar fyra huvudområden för mål: andliga, mentala, fysiska och sociala. "Vad slags män ären I då icke vara?" frågade Mästaren och svarade själv: "Sannerligen säger jag eder: Sådana som jag är." (3 Ne 27:27) Nu är det ett livsmål att vandra i hans fotspår, att fullkomna sig själv i varje dygd liksom han har gjort, att söka hans ansikte och arbeta på att säkerställa sin kallelse och utkorelse.

"Bröder", sade Paulus, ". . . ett gör jag: jag förgäter det som är bakom mig och sträcker mig mot det som är framför mig och jagar mot målet, för att få den segerlön som hålles framför oss genom Guds kallelse ovanifrån, i Kristus Jesus." (Fil 3:13—14)

Låt era sinnen fyllas med målet att vara lika Herren, så kommer ni att tränga ut deprimerande tankar då ni ivrigt söker att känna honom och göra hans vilja. "Varen så till sinnes som Kristus Jesus var", sade Paulus. (Fil 2:5) "Vänden alla edra tankar till mig", sade Jesus (L&F 6:36) Och vad kommer att hända om vi gör det? "Den som är fast i sitt sinne bevarar du i frid, i frid; ty på dig förtröstar han." (Jes 26:3)

"Frälsningen", sade profeten Joseph Smith, "är ingenting mer eller mindre än seger över alla våra fiender och att lägga dem under våra fötter. (*Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 255) Vi kan höja oss över de fiender som är förtvivlan, depression, missmod och misströstan genom att komma ihåg att Gud ger rättfärdiga alternativ, av vilka jag nämnt en del. Som det står

i Bibeln: "Inga andra frestelser hava mött eder än sådana som vanligen möta människor. Och Gud är trofast; han skall icke tillstädja att I bliven frestade över eder förmåga, utan när han låter frestelsen komma, skall han ock bereda en utväg därur, så att I kunnen härda ut i den." (1 Kor 10:13)

Ja, livet är ett prov. Det är en prövning. När vi är borta från vårt himmelska hem, känner vi oss kanske som heliga män i det förflutna har känt att "De erkände, att de voro främlingar och pilgrimer på jorden". (L&F 45:13)

Somliga av er erinrar er kanske att i den stora boken "*Kristens resa*" av John Bunyan försökte huvudpersonen, kallad Kristen, att tränga sig fram för att få inträde till den celestiala staden. Han gjorde det till sitt mål, men för att göra det måste han övervinna många hinder, av vilka ett var att undkomma från den Stora Förtvivlan. För att lyfta upp vår ande och bege oss iväg i glädje kan djävulens försök att göra oss förtvivlade, missmodiga, deprimerade och misströstande bekämpas på ett dussintals sätt, nämligen genom omvändelse, bön, tjänande, arbete, hälsa, läsning, välsignelse, fasta, vänner, musik, uthållighet och mål.

Må vi använda dem alla i de svåra dagar som ligger framför oss, så att vi kristna pilgrimer får större lycka här och kan fortsätta fram till en glädjens fullhet i de högsta boningarna i det celestiala riket är min bön i Jesu Kristi namn. Amen.

En stad på ett berg

Gordon B Hinckley

Mina bröder och systrar, jag söker den Helige Andens ledning så att jag må säga något som kan bygga upp er tro. Jag har nyligen haft en stor upplevelse. För lite mer än en vecka sedan stod jag tillsammans med andra i ingången till Washington tempel som värd för speciella gäster. Dessa innefattade USA:s presidents hustru, domare i högsta domstolen, senatorer och kongressmän, ambassadörer från olika nationer, präster, skol- och affärsledare. Efter den veckan för särskilt inbjuda har mer än 300.000 andra besökare kommit för att se denna heliga byggnad.

Ett mycket stort utrymme i tidningar har givits templet, och radion och televisionen har berättat om det vitt och brett. Det är tvivelaktigt om någon annan byggnad som byggts på senare år i östra staterna har tilldragit sig så stor uppmärksamhet. Nästan utan undantag har de som kommit varit uppskattande och vördnadsfulla. Många har blivit djupt rörda i sina hjärtan. När fru Ford lämnade templet sade hon: "Detta är verkligen en stor upplevelse för mig . . . Det är en inspiration för alla."

Då jag tillsammans med andra stod i denna heliga byggnad dag efter dag och skakade hand med många av detta lands och världens hedrade och respekterade personligheter, var det två tankar som oupphörligt löpte genom mitt sinne. Den första handlade om det förflutnas historia. Den andra rörde det nuvarande och framtiden.

När jag såg hur fru Ford blev fotograferad tillsammans med president Spencer W Kimball, drog sig mina tankar 135 år tillbaka. Vårt folk befann sig då i Commerce i Illinois, hemlösa och utblottade. De stod inför en bitter vinter. De hade drivits från Missouri och hade flytt över Mississippi för att söka en tillflykt i Illinois. Där floden gör en stor sväng hade de köpt en bit land, vackert beläget, men så sumpigt att ett spann med hästar eller oxar inte kunde ta sig över utan att fastna i leran. Denna plats skulle med oerhörda ansträngningar och stora uppoffringar bli det vackra Nauvoo. Men år 1839 var det Commerce, en mötesplats för tusentals som blivit bortdrivna från sina hem och nu hemlösa. De hade lämnat bakom sig år av arbete — hus och lador, kyrkor och offentliga byggnader, och hundratals produktiva bondgårdar. Dessutom hade de lämnat i Missouris jord de kära som blivit mördade av pöbeln. Utblottade nu, utan att kunna få någon ersättning från Missouri, bestämde de sig för att vädja till Förenta staternas president och kongress. Joseph Smith och Elias Higbee fick i uppdrag att resa till Washington.

De lämnade Commerce den 20 oktober 1839, åkande i en liten hästkärra. De kom fram till Washington fem veckor senare. En stor del av deras första dag tillbringade de med att försöka finna något husrum som de hade råd med. De skrev i ett brev till Hyrum Smith: "Vi fann ett så billigt pensionatsrum som man kan hitta i denna stad." *(History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 4:40)

De besökte Förenta staternas president, Martin Van Buren, och förklarade sin sak. Han svarade: "Mina herrar, er sak är rättvis, men jag kan inte göra något för er . . . Om jag hjälper er kommer jag att förlora rösterna från Missouri." (*History of the Church* 4:80)

De vädjade sedan till kongressen. Under de svåra veckor som följde återvände Joseph till Commerce, till största delen på hästryggen. Domare Higbee stannade kvar för att vädja för deras sak, bara för att till slut få höra att kongressen inte ville göra något.

Så långt kyrkan har kommit när det gäller respekt och förtroende från officiellt håll mellan 1839, då Joseph Smith blev tillbakavisad i Washington och 1974 då president Spencer W Kimball blir välkomnad och hedrad. Sådana var i stora drag de första och sista kapitlen i mina tankar under dessa underbara dagar i Washington tempel.

Och mellan dessa två första och sista kapitel löpte det en tråd av dussinet andra kapitel som talade om Josephs och Hyrums död den där hemska dagen den 27 juni 1844, om

Nauvoos förstörelse, om de långa tågen av vagnar som gick över floden till Iowa, om lägren i snö och lera den där ödesdigra våren 1846, om vinterkvarteret vid Missouri och difterin, febern och pesten som decimerade skarorna om kravet på män till armén, utfärdat av samma regering som tidigare hade varit döv för deras vädjanden, om det gravkantade spåret upp till Elkhorn- och Plattefloderna och Sweetwater i Nebraska och Wyoming över Södra passet och därefter till denna dal, om de tiotusentals som lämnade östra staterna och England för att dra iväg längs detta långa spår, en del dragande handkärror för att dö i Wyomings vinter, om det ändlösa knoget med salviabuskarna i dessa dalar, om de miltals diken som grävdes för att leda vatten till den törstiga marken, om decennier av ve och fyrop ur bigotteri mot oss, om berövandet av medborgerliga rättigheter enligt lagar som utfärdats i detta Washington och vidmakthölls av poliser utsända från samma federala styrelse. Det var några av kapitlen i denna episka historia.

Tack gode Gud för att dessa svåra tider är förbi. Tack till dem som förblev trofasta fast de fick genomgå dessa prövningens eldar. Vilket pris, vilket förfärligt pris de betalade, som vi drar nytta av. Vi får aldrig glömma det, mina bröder och systrar. Tack åt dem som med sina liv sedan dess till detta folk har förtjänat ett nytt mått av respekt. Tack för en bättre tid, med större förståelse och med stor och generös uppskattning för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Detta var mina tankar då jag hälsade på många av de tusentals som kom till Washington tempel av nyfikenhet och som lämnade det med uppskattning, en del med tårar i ögonen.

Men dessa tankar rörde sig i huvudsak om det förflutna. Det fanns andra angående det nuvarande och om framtiden. En dag medan jag körde längs den stora motorvägen i trafiken tittade jag med förundran, precis som alla andra som färdades den vägen måste ha gjort, på de glimmande spirorna på Herrens hus som sträckte sig mot himmelen från en kulle i skogen. Ord i skriften kom till mitt sinne, ord talade av Herren då han stod på berget och undervisade människorna. Han sade: ". . . Icke kan en stad döljas, som ligger uppe på ett berg.

Ej heller tänder man ett ljus och sätter det under skäppan utan man sätter det på ljusstaken, så att det lyser för alla dem som äro i huset.

På samma sätt må ock *edert* ljus lysa inför människorna, så att de se edra goda gärningar och prisa eder Fader, som är i himmelen." (Matt 5:14—16. Kursiveringen tillagd)

Inte bara Washington tempel utan hela detta folk har blivit som en stad på ett berg som inte kan döljas.

Ibland blir vi ledsna när någon som till namnet är medlem i kyrkan är inbladad i något brott och pressen är snar att säga att han är mormon. Vi säger bland oss själva att om han varit medlem i vilken annan kyrka som helst, skulle det inte ha nämnts. Är det inte i praktiken en indirekt komplimang till vårt folk? Världen väntar sig något bättre av oss, och då en bland oss felar är pressen snar att lägga märke till det. Vi har verkligen blivit en stad på ett berg för världen. Om vi skall bli det som Herren vill att vi skall vara, måste vi verkligen bli "'ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk', för att I skolen förkunna hans härliga gärningar, hans som har kallat eder från mörkret till sitt underbara ljus". (1 Petr 2:9)

Om inte världen ändrar sin nuvarande kurs (och det är inte troligt) och om vi å andra sidan fortsätter att följa profeternas lärdomar, skall vi bli ett alltmer besynnerligt eller annorlunda folk, som världen kommer att lägga märke till. Till exempel. När familjens integritet smulas sönder under världsligt tryck, kommer vår inställning till familjens helighet att bli mer märkbar och mer underlig i jämförelse, om vi har tro att bibehålla denna inställning.

Då den växande slappa attityden till sex fortsätter att sprida sig, kommer kyrkans lärdomar, som konsekvent predikats i mer än ett århundrade, att bli allt mer enastående och till och med konstiga för många.

Då konsumtionen av alkohol ökar varje år i vårt samhälle bland annat genom reklamens lockelser, kommer vår inställning som framsatts av Herren för mer än ett sekel sedan, att bli allt mer ovanlig för världen. Då staten allt mer tar på sig uppgiften att omhänderta alla mänskliga behov, kommer vårt sociala oberoende och vår lära att bli mer och mer unik. Då sabbatsdagen alltmer blir en dag för handel, kommer de som lyder den lag som skrevs av Herrens finger på Sinai och som betonas i moderna uppenbarelser att bli mer ovanliga

Det är inte alltid lätt att leva i världen och inte vara en del av den. Vi kan inte leva helt inom oss själva eller för oss själva, inte heller vill vi det. Vi måste blanda oss med andra. När vi gör det, kan vi vara vänliga. Vi kan vara oförargliga. Vi kan undvika en anda eller attityd av självrättfärdighet. Men vi kan vidmakthålla våra normer. Den naturliga tendensen kommer att vara annorlunda och många har dukat under för den. År 1856, då vi var nästan ensamma i denna dal, trodde somliga att vi var skyddade från världens sätt. På sådant tal svarade Heber C Kimball, vår älskade profets farfar: "Jag vill säga er, mina bröder, att den tiden kommer då vi kommer att bli uppblandade i dessa nu så fridfulla dalar i så stor utsträckning att det kommer att bli svårt att skilja en helig från en fiende till Guds folk. Så därför, bröder", fortsatte han.

"se upp för den stora sållningen, för det kommer att bli en tid av stor sållning och många kommer att falla. Ty jag säger eder att det finns ett *prov*, ett PROV kommer och vem kommer att bestå i det?" (Orson F Whitney, *Life of Heber C Kimball*, Bookcraft, 1945, s 446)

Jag känner inte till den exakta naturen av detta prov. Men jag är benägen att tro att tiden är här och att provet ligger i vår förmåga att leva enligt evangeliet snarare än att anpassa oss till världens sätt.

Jag förespråkar inte ett tillbakadragande från samhället. Tvärtom, vi har ett ansvar och en uppgift att inta vår plats i världen, i vetenskap, affärsliv, regeringar, medicin, utbildning och varje annan värdefull och konstruktiv verksamhet. Vi har skyldighet att träna våra händer och sinnen så att de blir dugliga till arbete i världen för hela mänsklighetens välsignelse När vi gör det måste vi arbeta tillsammans med andra. Men det kräver inte att vi överger våra normer.

Vi kan vidmakthålla våra familjers integritet, om vi följer våra ledares råd. När vi gör det, kommer de som är omkring oss

att med respekt lägga märke till oss och ledas till att fråga sig hur detta görs.
Vi kan vända oss mot strömmen av pornografi och efterlåtenhet, som förstör själva fibern i nationerna. Vi kan undvika att ta del av alkoholhaltiga drycker och arbeta för lagar som begränsar dess försäljning och användning. Om vi gör det, kommer vi att finna andra som tycker som vi och vill förena sig med oss i kampen.
Vi kan till fullo mera ta hand om våra egna som lider nöd än lämpa över bördan till samhället och därigenom bevara de människors oberoende och värdighet som måste ha och är berättigade till hjälp.
Vi kan avhålla oss från att handla på sabbatsdagen. Med sex andra dagar i veckan behöver ingen av oss köpa möbler på söndagen. Ingen av oss behöver köpa kläder på söndagen. Med lite planering kan vi lätt undvika att köpa livsmedel på söndagen.
När vi efterlever dessa och andra normer som kyrkan lär, kommer många i världen att respektera oss och finna styrka att följa det som också de tycker är rätt.
Och med Jesajas ord: "Upp, låt oss draga åstad till HERRENS berg, upp till Jakobs Guds hus, för att han må undervisa oss om sina vägar, så att vi kunna vandra på hans stigar." (Jes 2:3)
Vi behöver inte kompromissa. Vi får inte kompromissa.
Det ljus som Herren har tänt i denna tidshushållning kan bli som ett ljus för hela världen, och andra som ser våra goda gärningar kan ledas till att förhärliga vår Fader i himmelen och i sina egna liv följa de exempel som de har sett i oss.
En av vår nations ledare sade då han lämnade Washington tempel härom kvällen och såg upp mot dess spiror: "Denna vackra byggnad är en symbol för de dygder som har gjort oss till en stor nation och ett stort folk. Vi behöver sådana symboler."
Det kan finnas många fler sådana symboler än templet i Washington och till och med mer imponerande sådana. Om vi börjar med dig och mig kan det finnas ett helt folk som genom dygden i våra liv, i våra hem, i våra yrken, till och med i våra nöjen, kan bli som en stad på ett berg som människorna kan se upp till och lära sig av och bli ett banér för nationerna, från vilka jordens människor kan samla styrka. Jag bär vittnesbörd om honom som är vår levande Gud. Jag bär vittnesbörd om honom som är vår Frälsare och Återlösare. Jag bär bittnesbörd om sanningen i detta, deras verk, i Herrens Jesu Kristi namn. Amen.

Att känna Gud

Howard W Hunter

Det här är den tid på året då vi kommer tillsammans på generalkonferens i detta historiska tabernakel, byggt av de tidiga pionjärerna och nybyggarna i vad som då var en öde dal bland de outforskade bergen i Västern. Till denna konferens har kommit människor från hela världen — från många länder. Det är härligt för oss att se ut över denna stora församling. Somliga har hörlurer så att de kan lyssna på det som sägs här på sitt eget språk. Trots att vi talar engelska översätts det som sägs samtidigt till dem som talar andra språk och ger oss samhörighet och förståelse.
För några år sedan skulle det inte har varit möjligt med simultan kommunikation för en flerspråkig församling, och inte heller skulle det ha varit möjligt att färdas från avlägsna platser på jorden några timmar för att komma hit. Vi förundras över dessa moderna bekvämligheter och vetenskapens framsteg i vår tid. Människan strävar i sin önskan att gå framåt att utföra sådant som var okänt förr i tiden och hon håller på att bemästra jordens element och naturens krafter. Vetenskapens accelererande framsteg, som gör framstegen möjliga för många att utnyttja, är fascinerande för det mänskliga sinnet, men ändå vet vi att den är resultatet av tillämpning av naturlagarna — Guds lagar. Många moderna vetenskapliga framsteg tycks mirakulösa och förvånande för oss och kanske rent av överglänser många av de underverk som skildras på sidorna i Gamla och Nya testamentet. Hur underbara några av dessa moderna upptäckter än må förefalla, börjar de snart användas dagligen och blir accepterade som vanliga.

Människans kunskap har hastigt ökat och den vetenskapliga forskningen accelererat i proportioner som aldrig varit kända, i världens historia. Det har skett genom koncentrerade ansträngningar från samhället — regeringar, industri, affärs- och utbildningsinstitutioner. En stor del av världens välstånd och inkomst ägnas åt dessa strävanden och hundratusentals män och kvinnor världen över ägnar tid och ansträngningar åt att utöka människans kunskap och förståelse för vetenskapen genom forskning. Strävandet efter kunskap om universums lagar, som vi vet alltid har existerat, har nått nya höjder och forskningen bara fortsätter att öka sökandet efter sanningen.
Vetenskapen ger oss förunderliga ting som ökar vår bekvämlighet i denna moderna värld och skapar den högsta levnadsstandard som vi någonsin känt till. Kan vi bara för att vi är försedda med allt vad vi behöver och lyx i livet, vända oss från Gud, religionens predikande och Jesu Kristi evangelium?

Med den ökade kunskapen har kommit ett förlitande på vetenskapliga principer för bevis och till följd härav finns det somliga som inte tror på Gud därför att hans existens inte kan bevisas genom sådana bevis. I verkligheten är den vetenskapliga forskningen en ansträngning att säkerställa sanningen och samma principer som tillämpas på denna strävan används likaså i strävan efter att etablera religionens sanningar.

När Jesus talade till folkskaran på Berget, sade han till dem: "Bedjen, och eder skall varda givet; söken, och I skolen finna; klappen, och för eder skall varda upplåtet.

Ty var och en som beder, han får; och den som söker, han finner; och för den som klappar skall varda upplåtet." (Matt 7:7—8)

Detta tycks vara en uppmaning att söka med beslutsamhet och göra allvarliga förfrågningar om sanningen. Detta är tillämpligt på religionen såväl som på vetenskapen — processen är densamma i båda fallen. Den som söker kan behöva en livstid att undersöka det nödvändiga materialet, sålla bort det som visar sig vara falskt och isolera sanningen när den har funnits.

Hur viktig den vetenskapliga forskningen än må vara, är den största uppgiften att söka Gud — bestämma hans realitet, hans personliga egenskaper och säkerställa en kunskap om hans Son Jesu Kristi evangelium. Det är inte lätt att få en fullkomlig förståelse för Gud. Sökandet kräver ihärdiga ansträngningar och det finns somliga som aldrig gör något för att skaffa denna kunskap. I stället för att göra denna ansträngning, denna kamp, följer de den motsatta kursen, som inte kräver någon ansträngning och förnekar hans existens. En författare har uttryckt det på följande sätt:

"Det finns musiker, men de flesta av oss är inte musiker. Somliga saknar musikalisk talang, men majoriteten saknar förmodligen lust. Men ingen av de som är musikaliska blir någonsin stora musiker utan år av ihärdigt arbete. Stora konstnärer övar många långa timmar, även om deras rykte kanske är internationellt . . . Ingen idrottsam blir någonsin framstående, ingen mekaniker duktig, ingen läkare blir specialist, ingen talare stor, ingen advokat välkänd utom genom ihärdig träning och många, många timmars hårt arbete . . . Hur dåraktigt vore det inte av mig om jag skulle sluta ögon och öron och säga att det inte finns några musiker därför att jag inte har talang att bli musiker; att det inte finns några Edisons därför att jag inte kan bli uppfinnare; att det inte finns några konstnärerer därför att jag inte har talang och lust att bli konstnär. Säger oss inte förnuftet att det är lika dåraktigt av en människa att förkunna att det inte finns någon Gud bara för att hon inte upptäckt honom? . . .

Den som inte gör någon ansträngning att lära känna Gudomens existens kommer med sannolikhet inte i detta liv att få veta att det finns en Gudom. Men hans okunnighet ger honom inte rätt att förkunna att det inte finns någon Gud." (Joseph F Merill, *The Truth-Seeker and Mormonism*, Deseret Book Co, s 76—77)

Vare sig man söker efter kunskap om vetenskapliga sanningar eller för att upptäcka Gud, måste man ha tro. Detta blir utgångspunkten. Tro har definierats på många sätt, men den mest klassiska definitionen gavs av författaren till Hebréerbrevet i följande meningsfulla ord: "Men tron är en fast tillförsikt om det som man hoppas, en övertygelse om ting som man icke ser." (Hebr 11:1) Med andra ord tron gör oss förvissad om det vi hoppas på och övertygad om det som vi inte ser. Vetenskapsmannen ser inte molekyler, atomer eller elektroner, men ändå så vet han att de existerar. Han ser inte elektricitet, utstrålning eller magnetism, men han vet att dessa är osynliga realiteter. På samma sätt är det så att de som uppriktigt söker Gud inte ser honom, men de känner hans realitet genom tro. Det är mer än hopp. Tro gör det till en övertygelse — en övertygelse om ting som man icke ser.

Författaren till hebréerbrevet fortsätter: "Genom tron förstå vi att världen har blivit fullbordad genom ett ord av Gud, så att det man ser icke har blivit till av något synligt." (Hebr 11:3) Tro beskrivs här som att ha övertygelsen att världen blev skapad genom Guds ord. Man kan inte frambringa vittnen som bevisar detta faktum, men tro ger kunskap om att det vi ser i undren på jorden och i hela naturen skapades av Gud. Det är lika resonligt att tro på en osedd Gud, på en bokstavlig uppståndelse eller de mirakel som hör ihop med det andliga, som det är att tro på några upptäckter inom den fysiska vetenskapen. Tro är det primära verktyget i religionens rike och den är också vetenskapsmannens verktyg.

Kristus förklarade under sin tid på jorden det sätt varpå man kan lära känna sanningen om Gud. Han sade: "Om någon vill göra hans vilja, så skall han förstå om denna lära är från Gud, eller om jag talar av mig själv." (Joh 7:17) Mästaren förklarade också Faderns vilja och det stora budet på följande sätt: "Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstånd." (Matt 22:37) De som strävar efter att göra Guds vilja och håller hans bud kommer att erhålla personlig uppenbarelse om det gudomliga i Herrens verk som bär vittnesbörd om Fadern.

För dem som önskar förståelse förklarar Jakobs ord hur man kan få denna kunskap: "Men om någon av eder brister i vishet, så må han utbedja sig sådan från Gud, som giver åt alla villigt och utan hårda ord, och den skall bliva honom given." (Jak 1:5) Det verkar inte som om Jakob syftade på faktisk kunskap i vetenskaplig bemärkelse, utan på den uppenbarelse som kommer från det höga som svar på människors frågor till följd av hans uppmaning till oss att be.

Lyssna noga till dessa Herrens ord: "Jag, Herren, är barmhärtig och nådig mot dem som frukta mig och fröjdar mig över att ära dem som tjäna mig i rättfärdighet och sanning intill änden." Sedan följer det löfte han ger dem som tjänar honom i rättfärdighet och sanning intill änden.

"Deras belöning skall bliva stor, och deras härlighet evig. För dem vill jag uppenbara alla hemligheter, ja, alla mitt rikes hemligheter, som hava varit förborgade från tidena begynnelse, och i kommande tider vill jag kungöra min välbehagliga vilja för dem rörande allt som tillhör mitt rike.

Ja, även evighetens under skola de skåda, och jag skall visa dem det tillkommande, ja, det som skall ske under många släktled.

Deras visdom skall bliva stor och deras förstånd nå upp till himmelen. För dem skall de visas visdom förgås och de klokas förstånd tillintetgöras,

ty jag skall upplysa dem med min Ande, och genom min kraft

skall jag kungöra min viljas hemligheter för dem, ja, även det som intet öga sett eller öra hört, och vilket ännu ej uppkommit i någon människas hjärta." (L&F 76:5—10)
Sålunda har vi formeln för sökandet efter Gud och verktygen att åstadkomma sökandet — tro, kärlek och bön. Vetenskapen har gjort förunderliga ting för människan, men den kan inte åstadkomma de ting som hon själv måste göra, av vilket det största är att finna Guds realitet. Uppgiften är inte lätt. Arbetet är inte lätt, men som Mästaren sade: "Deras belöning skall bliva stor och deras härlighet evig." (L&F 76:6)
Jag har en positiv övertygelse om att Gud är en realitet — att han lever. Han är vår himmelske Fader och vi är hans andebarn. Han skapade himmelen och jorden och allting på jorden och är ursprunget till de eviga lagarna varigenom universum styrs. Dessa lagar upptäcks bit för bit medan människan fortsätter sitt sökande, men de har alltid existerat och kommer att förbli oförändrade. Jag bär dette vittnesbörd att Jesus är Kristus, den levande Gudens son, vår Frälsare och Återlösare tack vare hans försoningsoffer att ge evigt liv åt människan. Må Herren välsigna oss med önskan att nå uppåt mot det andliga — att känna Gud, att finna honom och ha beslutsamhet att tjäna honom och hålla hans bud. Detta är min ödmjuka bön i Jesu Kristi namn. Amen.

Gud låter icke gäcka sig

SPENCER W KIMBALL

Mina bröder och systrar och vänner, hur glada är vi inte över att få se er här på denna konferens, ledarna och medlemmarna. Vi hoppas att ni skall bli inspirerade av det som försiggår på denna konferens.
På de presskonferenser som vi är närvarande på, får vi ofta frågan: "Hur är förhållandet i kyrkan?" Vi svarar: "Kyrkan mår bra och växer och är stark och sund, tack."
Inför denna konferens har vi 661 stavar. Det fanns endast 148 då jag kom till kyrkans huvudkvarter år 1943. Det fanns inga stavar utomlands och vi skulle få vänta många år innan kyrkan började ta steget över haven och de stora landmassorna. Men — sedan president Romney organiserade en stav i Auckland på Nya Zeeland i maj 1958 — finns det redan 86 stavar utomlands. Vi har nu 112 missioner, plus 661 stavsmissioner och vi har nu ungefär 18.000 missionärer, medan det år 1943 var en relativt liten grupp. Vi är lyckliga över tillväxten, vilken är beständig och fortsätter att vara stabil.
Och när vi blir tillfrågade varför vi är ett sådant lyckligt folk, svarar vi: "Därför att vi har allt — livet med alla dess möjligheter, döden utan fruktan, det eviga livet med oändlig tillväxt och utveckling."
Med 3,3 miljoner medlemmar av många raser och otaliga länder i norr, söder, öster och väster, kommer vi snart att avsluta ännu ett år av utveckling och tillväxt.
Medlemmarna går på sina möten och sköter sina personliga ansvar. Templen ökar i antal och arbetet i templen visar på stor andlighet. Utbildningsprogrammet är glädjande, med dess universitet och college, institut och seminarier och kyrkans organisationer som alla ger undervisning. Och kunskapen vidgas och vittnesbörden djupnar.
Byggnadsprogrammet fortsätter att utökas överallt, så att medan många kyrkobyggnader annars i världen görs om till barer eller hyrs ut eller överges, bygger vi nästan dagligen nya kapell över hela världen och dessa är fyllda med lyckliga, trofasta människor.
Vi är inte tillfredsställda eller skrytsamma, men vi håller ständigt i minnet vad frälsaren har sagt till oss:
"Om I förbliven i mitt ord, då ären I i sanning mina lärjungar; och I skolen då förstå sanningen och sanningen skall göra eder fria." (Joh 8:31-32)
Vi måste komma ihåg Herrens stora bön:
"Jag beder icke att du skall taga dem bort ur världen, utan att du skall bevara dem från det onda.
De äro icke av världen, likasom icke heller jag är av världen.
Helga dem i sanningen: ditt ord är sanning." (Joh 17:15-17)
Bröder och systrar, vi har nu lanserat en städningskampanj. Vi är ett folk som kastar bort en mängd ting. Sophögarna växer fortare än folkmängden. Nu ber vi er städa era hem och era gårdar. "Människan är landets förvaltare, inte dess ägare."
Brustna stängsel skall lagas eller tas bort. Oanvända lador skall repareras, få tak, målas eller rivas ner. Skjul och bodar skall repareras och målas eller rivas. Fyllda diken skall rensas upp. Övergivna hus kan förmodligen komma till nytta. Vi ser fram emot den dag då det i alla våra samhällen, både i städerna och på landet, kan finnas en universell, ständig rörelse för rengöring och reparation och målning av lador och hus, byggande av trottoarer, rensning av diken och försköning över huvud taget av våra egendomar.
Vi har bett ledarna för ungdomsgrupper, biorganisationer och prästadömskvorum att ge kraft åt denna koncentrerade aktion för försköning.
Herren sade:
många är beroende av narkotika i form av lugnande medel och sömnmedel, vilket inte alltid är nödvändigt.

Det finns verkligen många ungdomar som har skadats eller förstörts genom att de använt marijuana och andra dödliga narkotiska medel. Vi beklagar detta djupt.

Vi vill också fästa uppmärksamheten på den vana som många har att handla på söndagen. Många anställda skulle kunne få vila och kunna helga sabbaten, om vi inte handlade den dagen. Vi uppmanar er alla att hålla sabbatsdagen helig och inte göra några inköp på söndagarna.

Vi hoppas att trofasta sista dagars heliga inte vill använda kort som är avsedda för spel om pengar, vare sig det gäller spel om pengar eller ej. Vi avråder också bestämt från spel på hästar, idrott eller liknande.

På välfärdsmötet i morgon kommer mycket att sägas beträffande detta program. Vi beklagar att det finns så många människor som drar sig undan de plikter de har som föräldrar och överlåter ansvaret till insitutioner.

Vi hoppas att det finns tillräckligt med medel och tillgångar i kyrkans fonder för att klara av nödvändiga behov och vi uppmanar medlemmarna att göra något konstruktivt i gengäld för det de får mottaga. Vi uppmanar biskoparna att vara visa när de ger hjälp, varken snåla eller generösa i överkant, och att de människor som behöver temporär hjälp är ärliga och rättvisa och kloka.

Skulle dåliga tider komma, skulle många önska att de hade konservburkarna fulla och att de hade odlat nyttiga växter i sin trädgård, planterat några fruktträd och bärbuskar, så att de haft det nödvändigaste.

Herren planerade att vi skulle vara oberoende av alla andra varelser, men vi har sett hur till och med bönderna köper sin mjölk från mejerierna och hur trädgårdsägare köper grönsaker från affären. Och skulle lastbilarna sluta upp med att

"Jorden är Herrens och allt vad därpå är." (Ps 24:1)

"Och jag, Herren Gud, tog mannen (Adam) och satte honom i Edens lustgård, till att bruka och bevara den." (Moses 3:15)

Därför uppmanar vi var och en av er att bruka och på ett vackert sätt bevara den egendom ni har i er hand.

Vi varnar er mot så kallade polygamå kulter, som skulle leda er vilse. Kom ihåg att Herren avslutade detta program för många, många decennier sedan genom en profet som förkunnade uppenbarelsen för världen. Det finns människor som önskar bedra och ge er sorger och ånger. Tag avstånd från dem som vill leda er bort. Det är fel och syndigt att ignorera Herren då han talar. Han har talat — starkt och slutgiltigt.

Vi uppmanar er att lära era barn heder och integritet och ärlighet. Är det möjligt att en del av våra barn inte vet hur syndigt det är att stjäla? Det är otroligt i vilken grad det finns vandalism och sker stölder, bedrägerier och rån. Skydda er familj mot det genom att undervisa dem på rätt sätt.

Bröder och systrar, vi lär hela vårt folk att vara lojala. "Vi tro på att vara konungar, presidenter, styresmän och överhetspersoner underdåniga och att lyda, ära och understödja lagarna." (Tolfte trosartikeln) Var lojala och trofasta.

Ett av de kanske mest särskiljande dragen i kyrkan är det faktum att dess medlemmar avstår från sprit, te, kaffe och tobak. Naturligtvis finns det somliga som tydligen inte har mod eller vittnesbörd nog att följa detta program, men otaliga tusental efterlever det strikt.

En av de många uppenbarelserna från Gud genom en levande profet var det 89:e kapitlet i Läran och förbunden, det som är känt som visdomsordet. I 141 år nu har vi praktiserat denna stora sanning som finns i denna uppenbarelse, nämligen att vi skall avstå från vin och starka drycker, att te och kaffe inte är till för kroppen och att vi inte skall använda tobak i någon form, att det är gott endast till sår och sjuk boskap. (Se L&F 89:8.)

Vi hörde nyligen talas om ett samhälle i Minnesota, som satte upp en D-dag, där man med alla medel övertalade folk att sluta röka. På D-dagen den 7 januari rapporterade 271 rökare att de hade slutat med denna ovana. Vi berömmer ett sådant vaket samhälle och dess ledare.

Nu efter alla dessa år finner vi att många läkare och andra är överens om att otaliga sjukdomar beror på användningen av dessa ting. Jag kommer ihåg hur jag stod vid en god väns sjukbädd på ett sjukhus och såg honom dö i cancer. Hans läkare sade att sjukdomen orsakades av rökningen. Jag har hjälpt till att begrava människor som har dödats av demonen alkohol, och många andra oskyldiga människor har dött därför att en person som kört bil hade druckit.

Användningen av sprit har medfört mycken sorg, smärta, lidande och död till oskyldiga människor. Somliga som dricker för "sällskaps skull" påstår att de aldrig kommer att bli alkoholister, men hur säkra kan de vara på det?

De som bryter mot visdomsordet har starka och hycklande ursäkter för att de använder dessa avskyvärda ting. Hur kan någon ignorera de uppenbarelser som givits genom en levande profet? Herren återupprepade den genom en annan profet och gjorde det till ett bestämt bud.

Vi beklagar djupt den praxis som råder bland många firmor och företag att servera sprit som en del av underhållningen på särskilda fester. Vi är särskilt oroade över att många i jultider firar Jesu Kristi, vår Herres, Heliga födelse med sprit, vilket givetvis måste vara en förolämpning mot honom. Är det inte sorgligt att en del människor tror att de måste dricka för att ha trevligt eller inta stimulantia för att få energi eller självförtroende?

Vi hoppas att vårt folk vill eliminera all slags narkotika från sina liv så långt det är möjligt. Alldeles för fylla affärernas hyllor så skulle många gå hungriga.

Vi tror på arbete. Vi minns att det fjärde budet lyder: "Sex dagar skall du arbeta och förrätta alla dina sysslor." (2 Mos 20:9) Vi är inte säkra på att den förkortade arbetstiden är bra för mänskligheten. Vi tror att Herren visste vad han talade om. Det verkar som om vi är spel-

medvetna och resemedvetna, och vår ekonomi tycks göra det möjligt för oss människor att resa och spela och dricka.
Vi oroar oss också för det stora slöseri som sker i våra hem, i affärer och på restauranger och annorstädes. Efter den vanliga banketten bärs det ut så mycket till soptunnorna att det skulle kunna räcka till att mätta åtskilliga munnar som hungrar efter en bit att äta i mindre lyckligt lottade länder. Många svälter och vi kastar och slösar bort så mycket.
Vi har alltid uppmanat medlemmarna att äga egna hem. Vi tycks se en särskild stabilitet hos dem som äger egna hem. Ekonomiska analytiker påstår att det kan komma hårda tider igen. Och vi undrar vad vårt folk skall göra om de har använt hela sin inkomst och mer därtill. Om arbete och inkomst skulle minska, hur skulle det gå då? Lever ni över era tillgångar? Är ni skyldiga mer än ni kan betala om tiderna skulle bli dåliga? Är ni stötfångare som är i ett sådant tillstånd att ni kan ta en stöt?
Matpriserna är höga, det vet vi, men hur mycket bättre har ni det inte än om ert arbete skulle upphöra eller inkomsten minska avsevärt.
När vi blandar oss med folk eller går på någon underhållning, så chockeras vi över den hädelse som tycks accepterad. Budet säger: "Du skall icke missbruka Herrens, din Guds, namn." (2 Mos 20:7)
Förutom i böner och i predikningar får vi inte använda Herrens namn. Hädelse brukade förr vara ett brott som straffades med stora böter Vanvördigt tal är en slö hjärnas sätt att uttrycka sig med kraft.

Vi hoppas att våra föräldrar och ledare inte skall tolerera pornografi. Det är verkligen skräp, men idag betraktas det som normalt och tillfredsställande. Många skribenter tycks med förtjusning ägna sig åt att förgifta atmosfären med det. Det verkar som om det inte går att stoppa det med lagstiftning. Det finns ett samband mellan pornografi och låga sexuella drifter och perversiteter. Vi lever i en kultur som vördar upphetsning, streaking, hustrubyte och liknande galenskap. Hur lågt kan människorna sjunka! Vi ber till vår Herre att vi må bli bevarade från att tro på världen. Det är sorgligt att anständiga människor kastas in i ett smutsigt område av mental och andlig förgiftning. Vi uppmanar alla våra medlemmar att göra allt vad som står i deras förmåga att motsätta sig denna hemska revolution.
Det är löjligt att påstå att pornografi inte har någon effekt. Det finns ett bestämt samband mellan det och brott. Mord, rån, våldtäckt, prostitution och kommersialiserad lusta lever på denna omoral. Sexstatistik tycks visa ett samband mellan brott och pornografi.
Det saknar verkligen något som helst socialt värde. Vi uppmanar våra familjer att skydda sina barn på alla sätt de kan. Vi lever i en efterlåten värld, men vi måste förvissa oss om att vi inte blir en del av denna efterlåtna, denna degenererade värld. Vi chockeras över hur djupt många människor sjunkit för att hävda sin frihet. Vi fruktar att den efterlåtna tendensen gentemot omoral förstör den moraliska tågan i vår generation.
Guvernör Reagan i Kalifornien sade: "I vårt humanistiska samhälle har vi skyddat den anklagades rättigheter. Inget förfärar oss så mycket som möjligheten att straffa en oskyldig. Men nu har vi gått så långt att vi ger den skyldige en överdriven omsorg. Vi kallar honom inte kriminell. Han är en patient. Han är kanske sjuk, ett misslyckande från samhällets sida och eftersom samhället inte kan straffas för dess brott, varför skall han då få skulden?"

Vi tycks dra oss undan från att straffa kriminella och till och med från att disciplinera barnen. Brotten i Förenta staterna sägs öka nästan nio gånger så fort som befolkningen. En tredjedel av de förstfödda barnen i Förenta staterna har under de två senaste åren kommit till utanför äktenskapet, har det sagts. På ett år har det beräknats att det skett 400.000 illegitima födslar i Förenta staterna. Många andra länder har liknande statistik. Ungefär hälften av de flickor som slutade skolan före examen var gravida. De hemska beräkningarna fortsätter: Mer än en miljon amerikanska kvinnor låter varje år utföra illegala aborter. Detta är en av de mest avskyvärda synderna — att tillintetgöra ett ofött barn för att rädda ansiktet eller bekvämligheten. Det har beräknats att ungefär 8000 kvinnor dör varje år av sådana konsekvenser. Det har rapporterats att självmord är den främsta dödsorsaken bland USA:s collegestudenter.
En populär författare sade: "Jesus Kristus appellerar inte till världen idag på grund av sin moraliska stränghet. Kristus stöter bort alla över hela linjen genom sin moraliska stränghet." Han tillrättavisar vår bekvämlighetsälskande, lättsinniga filosofi. Han tillrättavisar vår moraliska slapphet. Han tillrättavisar vår tillit till våld och vårt förkastande av kärlek och vårt kungliga sätt att leva. Vårt samhälle är ett bekvämlighetsälskande sådant. Vi sätter likhetstecken mellan bekvämlighet och civilisation.
Pris ske vår himmelske Fader och hans Son för att programmet är strängt.
Paulus identifierade det så här:
"Allt är rent för dem som äro rena; men för de orena och otrogna är intet rent, utan hos dem äro både förstånd och samvete orenade.
De säga sig känna Gud, men med sina gärningar förneka de det; ty de äro vederstyggliga och ohörsamma människor, odugliga till allt gott verk." (Tit 1:15-16)
Hemmet är en plats för undervisning.

Varje far bör tala med sin son, varje mor med sin dotter. Då skulle de inte har någon ursäkt om de skulle ignorera de råd de har erhållit.
Det antal föräldrar som går vilse förstummar oss. Det antal skilsmässor och splittrade hem som delvis eller helt blivit följden av trolösheten, för oss tillbaka till vårt grundtema som det står i Läran och förbunden:
"Du skall icke . . . begå äktenskapsbrott . . . ej heller göra något som är detta likt." (L&F 59:6)
Vi säger till alla: Håll er rena till kropp och själ och låt inte något

leda er på de bivägar som leder till förstörelse och stor sorg för er. Som Herren sade:

"I haven hört att det är sagt: 'Du skall icke begå äktenskapsbrott.' Men jag säger eder: Var och en som med begärelse ser på en annans hustru, han har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta." (Matt 5:27-28)

Hjärtats lust och ögats och kroppens lust leder oss till den stora synden. Må varje man stanna hemma med sin ömhet. Må varje kvinna understödja sin make och hålla sitt hjärta där det hör hemma — hos familjen. Må varje ung människa avhålla sig från festelser som leder till att hon kompromissar med sin dygd och må hon sedan med stor behärskning rädda sig från den degraderande och livsfarliga erfarenhet som sexuell orenhet är.

Det måste finnas en tidig och total och ständig omvändelse.

Varje form av homosexualitet är synd. Pornografi är ett sätt att nalkas denna överträdelse. Det finns ingen medelväg.

Somliga människor är okunniga eller lastbara och de försöker förstöra begreppet maskulint och feminint. Allt fler flickor klär sig och handlar som män. Fler och fler män klär sig och handlar som kvinnor. Livets höga syften skadas och förstörs genom den tilltagande unisexteorin. Gud skapade människan till sin avbild, till man och kvinna skapade han dem. Med relativt få olyckor av naturen föds vi manliga eller kvinnliga. Herren visste bäst. Män och kvinnor som ändrar sitt sexuella kön kommer att få stå till svars inför sin Skapare.

Vi hoppas att detta är ännu en trumpetstöt. President J Reuben Clark Jr sade: "Själva vår civilisation är grundad på kyskhet, äktenskapets och hemmets helighet. Förstör man dessa ting blir människan ett vilddjur." (*Conference Report*, oktober 1938, sid 137)

Älskade bröder och systrar, ni står inför prövningar av er tro. Kommer ni att lyssna till era ledare?

Inte alla synder i denna efterlåtna värld begås av ungdom. Jag blev förskräckt nyligen då jag läste en filmtidning. Mannen talade om äktenskapet som ett betungande legalt kontrakt och sade: "Det skulle tas bort. Utan den sociala press som finns i äktenskapet skulle det vara en utopi, en dröm." Han frågade kvinnan vad hon tyckte. Hon sade: "Äktenskapet skulle avskaffas. Jag känner många människor som lever lugnt tillsammans utan äktenskap, men jag har ännu inte sett effekten av detta på barnen när de växer upp i ett sådant samhälle."

Dessa är inte de enda som förespråkar att man skall leva tillsammans utan äktenskap. Vi fäster vårt folks uppmärksamhet på detta med all den kraft vi äger.

Vi säger åter: Vi medlemmar i kyrkan gifter oss. Alla normala människor bör gifta sig. (Det kan finnas några få undantag.) Alla normala gifta par bör bli föräldrar. Vi kommer ihåg att skriften säger:

" . . . Den som förbjuder äktenskapet är icke kallad av Gud, ty äktenskapet är instiftat av Gud för människan. Därför är det lagligt för en man att hava en hustru, och de tu skola vara ett kött, på det att jorden må uppfylla ändamålet med sin skapelse." (L&F 49:15-16)

Jorden kan inte rättfärdiga eller fortsätta sitt liv utan äktenskap och familj. Sexuella förbindelser utom äktenskapet, för alla människor, unga och gamla, är en vederstygglighet för Herren och det är mycket olyckligt att många människor har förblindats beträffande dessa stora sanningar.

Vi har talat många gånger om dessa världsliga och fördärvliga ting. Må vi hastigt men bestämt nämna andra ting som vi måste undvika, om vi vill hoppas att Herren skall välsigna oss.

Män och hustrur skall älska och uppskatta varandra. De får inte bryta sönder sina hem med skilsmässa, i synnerhet inte genom otro och omoral.

Ett allt högre procenttal barn växer upp med endast en förälder. Det är verkligen inte Herrens vilja. Han förväntar sig att en far och en mor skall fostra sina barn tillsammans. Den som berövar sina barn en förälder kommer sannerligen att få några mycket svåra frågor att besvara. Herren använde termen föräldrar i plural och sade att om inte barnen fostrades på rätt sätt "så skall synden vila på föräldrarnas huvuden". (L&F 68:25) Det gör det ganska svårt att rättfärdiga brutna hem. Otaliga skilsmässor är resultatet av själviskhet. Domens dag nalkas och föräldrar som överger sina familjer kommer att finna att ursäkter och rationaliseringar knappast kommer att tillfredsställa den store Domaren.

Vi upprepar: Mäns och kvinnors sexuella perversiteter kan aldrig fylla jorden och är definitivt en synd utan ursäkt, och rationaliseringar är mycket svaga; Gud kommer inte att tolerera det.

Beträffande aborter beklagar vi djupt de rapporterade miljoner ofödda barn som förlorar sina liv i år. De kvinnor som ger efter för denna hemska synd, och den synd som ofta var ursprunget till den, och de som hjälper dem bör komma ihåg att vedergällningen är *viss*. Den är *säker*.

Vi gifter oss för evigheten. Vi menar allvar med det. Vi blir föräldrar och för önskade barn in i världen och fostrar dem i rättfärdighet.

Vi förvånas över rapporterna om de unga människor som går till kirurgen för att begränsa sina familjer och det påstådda antal föräldrar som uppmuntrar denna operation. Kom ihåg att Herrens ankomst nalkas och en del svårbesvarade frågor kommer att ställas av en gudomlig Domare, som blir svår att tillfredsställa med dåraktiga förklaringar och rationaliseringar. Han kommer att döma rättvist, det kan ni vara säkra på.

Varför tar vi vårt öde i egna händer? Från det att den första hyddan byggdes, har hemmet och familjen varit centrum för sann civilisation. Varje störning i det gudagivna programmet kommer att medföra svåra konsekvenser. Familjerna arbetade tillsammans, lekte tillsammans och dyrkade Gud tillsammans.

Kan det vara möjligt att många av

oss, likt en kork i en ström, har svepts bort från vår mållinje genom falska uppfattningar, farliga handlingar och djävulska lärdomar? Av vem blir vi lurade? Har vi accepterat den bekväma vägen och styrt bort från den "raka och smala" stigen till den breda väg som leder till ett sorgligt slut? (Se Matt 7:13-14.) Vi vet bättre än vi handlar. Kommer ni att lyssna? Kommer ni att följa era ledares, både lokala och allmänna, råd och anvisningar? Eller kommer ni att välja era egna vägar fastän de leder er in i den mörka vildmarken?

Må Gud välsigna er, vårt älskade folk. Lyssna till himmelens ord. Gud är sann. Han är rättvis. Han är ett rättfärdig domare, men rättvisan måste komma före medkänslan och barmhärtigheten och förlåtelsen.

Kom ihåg att Gud finns i sin himmel. Han visste vad han gjorde när han organiserade jorden. Han vet vad han gör nu. De av oss som bryter mot hans bud kommer att få ångra och beklaga detta med smärta och lidande. Gud låter inte gäcka sig. Människan har sin handlingsfrihet, det är sant, men kom ihåg, Gud låter inte gäcka sig. (Se L&F 63:58.)

Vårt råd till er är alltså att leva strikt efter vår himmelske Faders lagar. I Jesu Kristi namn. Amen. O

David och Goljat

SPENCER W KIMBALL

Mina bröder, det är underbart att vara tillsammans med er här ikväll. Vi är ungefär 195.000. Och vi lovordar er och önskar uttrycka vår kärlek till er.

För länge sedan när jag var med i stavspresidentskapet i St Joseph Stake i Arizona besökte jag en sabbatsdag Eden ward. Byggnaden var liten, och de flesta satt ganska nära oss där vi satt på förhöjningen ungefär en halv meter ovanför golvet i det övriga rummet.

Under mötet drogs min blick till sju små pojkar som satt på första bänken i kapellet. Jag blev så glad åt dessa sju små pojkar på denna wardskonferens. Jag lade dem på minnet och sedan flyttade jag intresset till andra ting. Snart drogs emellertid min uppmärksamhet till de sju små pojkarna igen.

Jag tyckte det var så konstigt att var och en av de små grabbarna lyfte högra benet och lade det över vänstra knät och sedan på en gång bytte de ben och lade vänster ben över höger knä. Jag tyckte det var ovanligt, men ignorerade det.

Efter en liten stund drog alla pojkarna på en gång höger hand över håret och sedan lutade alla pojkarna huvudet i handen och sedan återgick de på en gång till att korsa benen igen.

Det verkade så konstigt och jag funderade på det, medan jag försökte tänka på vad jag skulle säga på mötet. Plötsligt gick det upp ett ljus för mig. Pojkarna härmade mig!

Den dagen lärde jag mig mitt livs lektion — att vi som står i auktoritativ ställning verkligen måste vara noga, för andra ser på oss och finner i oss exempel.

Exempel är en viktig del av en pojkes liv. Generellt sett finns det många människor som följer och få som leder. Det är därför viktigt att alla unga män utvecklar ledarförmåga och sedan att alla ser till att de verkligen är ett gott exempel.

Detta gäller i era liv. Om ni har små bröder, så kom ihåg att de ser på er och lyssnar till er och det är troligt att de gör ungefär som ni gjorde och säger det ni sade.

Jag hoppas att ni vill hålla det här i minnet när ni kommer upp i tonåren. Kom ihåg om ni går på mötena och om ni gör er plikt att det är troligt att era småbröder följer er kurs, och motsatsen gäller i lika hög grad.

Detta gäller också ert missionärsarbete. Om era småbröder ser att ni trofast studerar på seminarier eller institut och att ni har den rätta inställningen och att ni förbereder er för att utföra en mission, så kommer deras tankar att gå längs samma linje.

Det var Terence (romersk dramatiker 190-159 f Kr) som sade: "Jag bad honom se på människors liv som i en spegel och från andra ta ett exempel för sig själv."

Och i Aesops fabler sade Aesop: "Gå bara före med gott exempel, så skall jag följa dig."

Exempel är den bästa predikan och Samuel Johnson (engelsk författare 1709-1784) sade att "exempel är mer effektivt än predikan".

Jag påminner er unga män om att oavsett er nuvarande ålder håller ni på att bygga upp ert liv. Det kommer att bli av dålig kvalitet eller också blir det värdefullt och vackert. Det kan bli fullt av konstruktiv verksamhet eller också kan det bli destruktivt. Det kan bli fullt av glädje och lycka eller också kan det bli fyllt av misär. Allt beror på er själva och era attityder, för vilken höjd ni når är beroende av er inställning och era reaktioner på olika situationer.

Kom ihåg att då ni klättrar i ett berg i Schweiz eller i Kanada eller i Utah så har ni sällskap med människor som vill framåt och som tycker om att möta utmaningar. De har mött samma svårigheter som ni själva har gjort.

Kom ihåg att de som når höga platser inte alltid har haft det lätt. Vi vet att när Abraham Lincoln var ung ställde han upp i ett val i Illinois och blev oerhört besegrad.

Därefter ägnade han sig åt affärsverksamhet, misslyckades och tillbringade 17 år av sitt liv med att betala en värdelös kompanjons skulder. Han förälskade sig i en vacker ung kvinna, som han förlovade sig med, men sedan dog hon. Han började med politiken igen och ställde upp i kongressvalet och blev klart besegrad. Han försökte få en anställning i amerikanska staten, men misslyckades. Han blev kandidat till den amerikanska senaten och fick grundligt med stryk. Så år 1856 blev han kandidat till vicepresidentposten och blev besegrad av Douglas, men trots alla dessa nederlag och misslyckanden nådde han såsmåningom den största framgång och en tidlös beundran. Det var denne Abraham Lincoln som blev Förenta Staternas president. Det var denne Abraham Lincoln om vilken otaliga böcker har skrivits. Det var denne Abraham Lincoln som högg ut sina framgångar ur berg av svårigheter.

Än en gång upprepar vi att ni kommer att göra ert liv sådant ni vill att det skall bli.

En anonym författare har sagt följande: "Var glad att det finns stora hinder i livet och gläds också över att de är högre än de flesta människor vill stiga över. Vad glad över att de är många. Det är dessa hinder som ger dig en chans att arbeta dig fram till täten. De är dina vänner. För om det inte vore för höga hinder, skulle många människor kunna springa förbi dig."

Får jag berätta en sak som hände för länge sedan, om vad en pojke tidigt gjorde av sitt liv.

För ungefär 3000 år sedan när Israels kung var Saul och han visade sig ovärdig denna höga ställning, skickade Herren profeten Samuel för att finna en efterträdare åt honom. Profeten gick till Isai, som var far till åtta söner. Han kallade Isais söner till sig och intervjuade dem. När den stolte fadern förde fram Eliab, den äldste sonen, sade han för sig själv: "Naturligtvis är denne mannen."

"Men Herren sade till Samuel: 'Skåda icke på hans utseende, och på hans högväxta gestalt, ty jag har förkastat honom. Ty det är icke såsom en människa ser; en människa ser på det som är för ögonen, men Herren ser till hjärtat.' " (1 Sam 16:7) Sedan kallade den stolte fadern fram näste son och inte heller han accepterades. Sju fina, snygga söner kom den ene efter den andre inför profeten Samuel, som sade till fadern, Isai: "Är detta alla ynglingarna?" Då medgav Isai: "Ännu återstår den yngste, men han går nu i vall med fåren." Då sade Samuel: "Sänd åstad och hämta hit honom." (Se 1 Sam 16:11.)

När nu den yngste sonen kom in var han rödblommig och grann och hade en tilltalande personlighet. Kanske var han solbränd, för han var herde och tillbringade stor del av sin tid utomhus med fåren. Herren inspirerade Samuel och han sade: "Denne är det." (1 Sam 16:12) Och medan fadern och sönerna samlades runt honom tog Samuel hornet med olja och smorde David till att bli Israels kung.

Vid denna tid hade filistéerna, bittra fiender till Israel, kommit för att besegra Israel och de radade upp sig på en bergskam och Israel radade upp sig på en annan bergskam och det var bara en liten dal emellan dem.

När arméerna stod mitt för varandra före slaget kom en stor jätte vid namn Goljat ut i ingen-mans-landet och utmanade israelieterna med följande ord:

"Varför dragen I ut och ställen upp eder till strid? Jag står här på filistéernas vägnar, och I ären Sauls tjänare; väljen nu ut åt eder en man som må komma hitned till mig.

Om han förmår strida mot mig och slår ned mig, så skola vi vara eder underdåniga; men om jag bliver hans överman och slår ned honom, så skolen I vara oss underdåniga och tjäna oss." (1 Sam 17:8-9) Han tillade: "Jag har i dag smädat Israels här. Skaffen nu hit någon, så att vi få strida med varandra." (1 Sam 17:10)

Denne man var alltså en jätte, han var fruktansvärd. Ungefär tre meter lång stod han där högt över dem alla och han hade en hjälm av koppar på huvudet och ett tungt pansar av metall. Han hade benskenor av koppar och bar en lans av koppar på sin rygg. Skaftet på hans spjut liknade en vävbom, och spetsen på spjutet var vasst som en rakkniv. Han hade en man som bar hans sköld. (Se 1 Sam 17:5-7.)

Han var verkligen en formidabel antagonist. Inte att undra på att krigarna på Israels sida fruktade honom. Ingen tycktes ha mod eller dåraktighet att acceptera hans utmaning, så det var ganska förståeligt att alla de israelitiska soldaterna föll tillbaka och darrade.

Det hände sig vid denna kritiska tidpunkt att fader Isai oroade sig för sina tre äldsta söners välfärd, vilka var med i Sauls här. Det var tydligen så att medan dessa söner försvarade Israel, föll det på Davids, den yngstes, lott att vakta fåren.

Den vänlige fadern kallade hem David från fåren och gav honom korn och bröd och skickade honom till härens läger för att ge bröderna detta och tio ostar till kaptenen.

David steg upp mycket tidigt och började sin resa till Elah. Han ordnade så att någon annan skulle se efter faderns får, så att de inte skulle driva bort eller förgöras av vilddjur.

När David anlände till slagfältet skulle armén just rycka fram för att strida och ropade krigsrop.

David lämnade sin börda i händerna på kusken och sprang till hären och hälsade på sina bröder.

Än en gång ropade filistéen sin utmaning, som han hade gjort under 40 dagar.

När David kom, sade männen till honom: "Har du sett den här jätten som utmanar Israel? Vet du att den som dödar honom kommer att bli rikligen belönad av kungen? Den som kan döda den store Goljat får skattefrihet för sin familj. (Se 1 Sam 17:25.)

David blev inte väl mottagen av sin äldsta broder heller, vilken var arg på honom och sade: "Varför har du kommit hitned, och åt vem har du överlämnat den lilla fårhjorden där i öknen? Jag känner ditt övermod och ditt hjärtas ondska; för att se på striden är det som du har kommit hitned."

David blev ledsen över broderns sätt och sade: "Vad har jag då gjort? Det var ju allenast en fråga." (Se 1 Sam 17:29.) Han visste att inspirationen hade fört honom dit för det goda syftet att rädda Israel.

Davids inspiration eller uppenbarelse upprepades för kung Saul, som kallade den unge mannen till sig, och David sade: "Må ingen låta sitt mod falla. Din tjänare vill gå åstad och strida mot denne filisté." (Se 1 Sam 17:32.) Men Saul blev förskräckt och sade till David:

" . . . Icke kan du gå stad mot denne filisté . . . du är ju allenast en yngling, och han är en stridsman . . . Men David svarade Saul: 'Din tjänare har gått i vall med sin faders får; om då ett lejon eller en björn kom och tog bort ett får av hjorden,
så följde jag efter vilddjuret och slog ned det och ryckte rovet ur munnen på det; och om det då reste sig upp mot mig, så fattade jag det i skägget och slog ned det och dödade det.
Har nu din tjänare slagit ned både lejon och björn, så skall det gå denne oomskurne filisté såsom det gick vart och ett av dessa djur; ty han har smädat den levande Gudens här.' " (1 Sam 17:33-36)
Han upprepade sedan: "Herren, som räddade mig undan lejon och björn, han skall ock rädda mig undan denne filisté. Då sade Saul till David: 'Gå så åstad. Herren skall vara med dig.' " (1 Sam 17:37)
Saul klädde på David sin egen rustning, men den var så tung att han inte kunde bära den och han kastade av sig den.
"Jag kan icke gå så klädd, ty jag har aldrig försökt sådant", sade David. (1 Sam 17:39)
När David gick över bäcken, stannade han, pojken, upp och plockade fem släta stenar som han lade i sin herdeväska och tog sin slunga i handen och sedan gick han fram mot den jättelika filistéen.

Den store jätten blev tydligen chockerad och förargad över ett sådant angrepp. Han såg denne unge man, rödblommig och med en ungdomlig och ljus uppsyn, och i sin vrede och avsky sade filistéen:
"Menar du att jag är en hund, eftersom du kommer emot mig med käppar? Och filistéen förbannade David . . . och . . . sade: 'Kom hit till mig, så skall jag giva ditt kött åt himmelens fåglar och åt markens djur.' " (1 Sam 17:43-44)
David reste sig majestätiskt och sade till filistéen:
"Du kommer mot mig med svärd och spjut och lans, men jag kommer mot dig i Herren Sebaots namn, hans som är Israels härs Gud, den härs som du har smädat.
Herren skall denna dag överlämna dig i min hand, så att jag skall slå ned dig, och jag skall denna dag giva de filisteiska krigarnas döda kroppar åt himmelens fåglar och åt jordens vilda djur; så skola alla länder förnimma att Israel har en Gud.
Och hela denna hop skall förnimma att det icke är genom svärd och spjut som Herren giver seger; ty striden är Herrens, och han skall giva eder i vår hand." (1 Sam 17:45-47)
Filistéen och herdepojken närmade sig varandra, båda med tillförsikt.
"Och David stack sin hand i väskan och tog därur en sten och slungade och träffade filistéen i pannan; och stenen trängde in i pannan, så att han föll omkull med ansiktet mot jorden." (1 Sam 17:49)

Jag undrar hur många av er unga män som någonsin ägt en slunga. När jag var liten gjorde vi egna slungor och letade efter stenar och upptäckte mål och vi blev ganska skickliga på att slänga iväg stenarna. Vi brukade ta en liten läderbit, ungefär 5 cm lång, och med elliptisk form. I varje sida klippte vi ett litet hål och en läderremsa sattes fast i varje ände. En av dessa hade en knut som vi stoppade in ett finger i. Så med en sten i slungan svängde vi den runt huvudet till dess att vi fick tillräcklig fart på den och sedan släppte vid ett av banden och stenen seglade iväg mot sitt mål.
Vi brukade göra alla våra leksaker själva, slungor, visselpipor, slangbellor, bollar och vi lärde oss att använda dem väl.
"Så övervann David filistéen med slunga och sten och slog filistéen till döds, utan att David därvid hade något svärd i sin hand . . . " (utan bara en slunga) (1 Sam 17:50-51)
Allt han använde var en liten sten och en slunga och inspiration och uppenbarelse. Han hade mod, han hade styrka, han hade tro på sig själv, men i synnerhet tro på sin himmelske Fader, till vilken han uppsände böner.
De 40 dagarnas utmaning och självförhävdelse och skryt hade för denne filisté slutat med döden!
Tydligen för att sätta skräck i fienden gick David fram till antagonistens kropp som låg raklång på marken och högg huvudet av honom. Handlingen tycktes ha önskad effekt. Fienden flydde och sålunda besegrade en inspirerad pojke en hel armé. Israels här förföljde de flyende filistéerna och vann slaget.
Kungen frågade vem denne yngling var som hade utfört ett sådant mirakel och sedan gav Jonatan honom sitt svärd, sin båge och sin gördel. Och skriften säger: "Och David hade framgång på alla sina vägar, och Herren var med honom." (1 Sam 18:14)

Mina unga bröder, kom nu ihåg att varje David har en Goljat att besegra och varje Goljat kan bli besegrad. Han kanske inte är en jätte som slåss med nävar eller svärd eller gevär. Han kanske inte ens är av kött och blod. Han kanske inte är tre meter lång. Han kanske inte är bepansrad och beväpnad, men varje pojke har sin Goljat. Och varje pojke har sin slunga och varje pojke har tillgång till en bäck med släta stenar. Du kommer att möta flera Goljat som hotar dig. Vare sig din Goljat är stadens buse eller frestelsen att stjäla eller förstöra eller frestelsen att röva eller lättsinnigt förstöra, eller frestelsen att ge efter för lusta och att synda eller en önskan att undvika aktivitet i kyrkan, vad som än är din Goljat, så kan han bli nedslagen. Men kom ihåg, att för att bli segrare måste man följa den stig som David följde: "David uppförde sig klokt i allt och Herren var med honom." (den engelska versionen av 1 Sam 18:14. ö.a.)
David hade integritet och vaktade sin fars får. David lämnade inte sina får

utan någon som tog hand om dem medan han utförde det uppdrag han fått av fadern.

David var ansvarskännande. Hans får var i goda händer. Han dödade björnen och lejonet för att rädda faderns får, trots stor fara för honom själv. Han tog ett litet lamm ur odjurets mun och återställde det till dess mor. David tog fem stenar för att döda Goljat. Han behövde bara en. David var hederlig och hade tro på sin himmelske Fader och han var inte rädd för någon människa så länge han hade tillit till Herren. Han hånade den filistéiske jätten och sade: "Du kommer mot mig med svärd och spjut och lans, men jag kommer mot dig i Herren Sebaots namn, hans som är Israels härs Gud, den härs som du har smädat." (1 Sam 17:45)

För någon tid sedan rev jag ur en annons från en tidning. Såhär stod det:

"Någon gång möter vi alla motgångens kalla vind. En människa flyr från den och likt en trasig drake faller hon till marken. En annan ger inte efter en tum och den vind som skulle kunna tillintetgöra henne lyfter henne lika lätt i höjden. Vilka prövningar vi möter räknas inte, bara dem vi övervinner."

Oljeledningsannonsen fortsatte: "Varken floder, berg eller hav hindrar våra ledningsbyggare. Det som de inte kan gå igenom, går de över, under eller runt."

En sak som denna kyrka och alla dess medlemmar är besatt av är missionärsarbetet, som ni har hört broder Tuttle tala om ikväll. Herren tillsade sina apostlar, som ni kan se på den vackra bilden över kyrkans kontorsbyggnad, att gå ut i hela världen och predika evangeliet för alla människor. (Se Matt 28:19-20.) Får vi påminna er unga män än en gång att det är er plikt att svara på denna kallelse. Och om ni får en kallelse från Herren genom biskopen och stavspresidenten är det ert privilegium, liksom också er skyldighet, att utföra denna kallelse på ett dugligt sätt. Och eftersom ni nu sätter upp mål att fullfölja en mission, så kom ihåg att det kostar pengar att resa till olika delar av världen och predika evangeliet. Kom sedan ihåg att det är ert privilegium nu att börja spara pengar.

Varje gång pengar kommer i er hand, genom gåvor eller förtjänster, så sätt åt sidan åtminstone en del av dessa på ett sparkonto som skall användas till missionen. Varje pojke borde vilja vara oberoende och kunna uppehålla sig själv på missionen, i stället för att be föräldrarna göra detta åt honom. Varje pojke i varje land i hela världen som har blivit döpt och erhållit den Helige Anden kommer att få ansvar att predika evangeliets budskap till världens människor. Och detta är också ett stort tillfälle för er, som i hög grad kommer att bidra till er storhet. Jag tycker om följande rader av Edgar A Guest (1881-1959, amerikansk diktare), som han har givit rubriken en "Utrustning":

Du kan själv räkna ut det, min son.
Du har allt det de största män haft
två ögon, två ben, två armar,
två händer,
och om du är klok en hjärna som
du använder.
Med denna utrustning började de
alla,
så sikta på toppen och säg med
kraft:
"Jag kan."
Iakttag den som är vis och stor,
han äter sin mat
med samma knivar och gafflar
från ett helt vanligt fat
och knyter sina skor
med skosnören liknande dina.
Han anses av världen modig och
smart,
men du har allt han hade vid sin
start.
Du kan bli skicklig och triumfera.
Du kan bli stor om du bara vill.
För den kamp du väljer här
du väl utrustad är,
har armar och ben och — vad
mera —
en hjärna skapt att fungera,
och mannen som stigit till
stora bedrifter nu
började inte sitt liv med mera än du.
Du är det handikapp du måste i
ögonen se.
Du är den som måste välja din plats.
Du måste säga vart du vill dig bege
och hur stor din studieinsats
för att sanningen söka
och din kunskap föröka.
Gud har dig utrustad för livet,
men Han
låter dig avgöra din framtidsplan.
Själsligt mod måste komma inifrån.
För att vinna en man måste träna sin
vilja.
Du kan själv räkna ut det, min son.
Du föddes med allt det de stora har
haft.
Med samma utrustning började de
alla.
Tag dig samman och säg med kraft:
"Jag kan."

Collected Verse of Edgar A. Guest, Chicago: Reilly and Lee, 1939, sid 666. (I översättning av Agnes Traviss.)

Får jag fästa er uppmärksamhet på en annan stor Goljat som kan komma att utmana er och ställa sig i vägen för er. Hans namn är den här gången pornografi eller oanständighet. Lyssna här:

När du en slipprig historia drar,
stannar du upp för att tänka
vilket intryck du gjort på envar?
Tror du pojkarna den uppskattar?
Tror du därför att de skrattar
du har tillräcklig orsak vara stolt?
Vet du att du avslöjar allt
som rör sig i din själ
när en fräckhet passerar din tunga?
Den röjer en fantasi så ful
i din dumhet att den utslungar
och väcker avsky hos alla hyggliga
pojkar
som älskar att ha verkligt kul.
Tror du att du visar sunt förnuft,
när du låter alla veta
hur ruttet ditt sinne är?
Vet du hur dina föräldrar sig känner
när du dem ej hedrar — och dina
vänner?
Tänk på saken, pojke, och därav lär.
Var försiktig i ditt val
av ord, mer förfinad i ditt tal
om du hos dem omkring dig vill
vinna
respekt, och du skall finna
dig överlägsen dem som för vana har
vada i smuts, i synd och dy
i alla sina levnadsdar.

Okänd författare (I översättning av Agnes Traviss)

Dessa verser läste jag när jag var pojke, och de gjorde ett starkt intryck på mig. Jag hoppas att de rör er i hjärtat.

När jag som pojke bodde i Arizona, hade nästan alla bönder ett litet melonland och somliga bönder sålde dessa meloner på torget. Ibland brukade några pojkar samla ihop sig i ett gäng och i skydd av mörkret gå till ett av dessa melonland och med fickknivar skära sönder alla meloner de kunde få tag i. De ville inte ha melonerna att äta, det var bara en ful önskan att förstöra. Detta kunde jag aldrig förstå mig på och jag kunde heller aldrig förstå hur man ville sätta eld på saker och ting eller slå sönder fönster eller andra fula spratt av förstörande natur.

David skulle inte ha gjort en sådan sak. Han dödade ett lejon med sina bara händer, men det var för att skydda sina får. Han dödade Goljat, men det var för att rädda Israel. Han dödade en björn med sina bara händer, men det var också för att rädda faderns hjord.

Jag hoppas att ni, om det någonsin i ert sällskap skulle finnas pojkar med destruktiva idéer, hjälper till att tygla dem och avråda dem, i synnerhet hindra dem från att göra sådana saker som inte ger dem något värde och som bara lämnar fläckar på deras karaktärer.

Vill ni komma ihåg följande skriftställe ur Mormons bok:

"Varen visa i eder prövnings dagar, avkläden eder allt orent, bedjen icke om något som I viljen förtära i eder vällust utan bedjen med orubblig fasthet om att icke falla i frestelse, utan att I mån tjäna den sanne och levande Guden." (Morm 9:28)

Kanske kan följande rader av Henry Van Dyke vara av intresse för er:

Människor har förblindat sina ögon
med synd
och skärmat av ljuset från himlen
med tvivel
och byggt sina tempelväggar för
att stänga dig inne
och skapat falska läror för att stänga
dig ute
"riktade till en Gud som svävar i
luften".

(tolkning: Agnes Traviss)

Och ni, mina fina unga män, får inte bara vara medelmåttiga. Era liv måste vara rena och fria från alla slags onda tankar och handlingar — inga lögner, inga stölder, ingen vrede, ingen trolöshet, ingen underlåtenhet att göra det som är rätt, inga sexuella synder av något slag, någon gång.

Ni vet vad som är rätt och vad som är fel. Ni har alla erhållit den Helige Anden efter dopet. Ni behöver ingen som bedömer handlingen eller tanken som rätt eller fel. Ni vet det genom Anden. Ni målar er egen bild, skulpterar er egen staty. Det gäller för er att göra den acceptabel.

Må Gud välsigna er, våra älskade unga män. Jag vet att er himmelske Fader är er sanna vän. Allt som han ber er att göra är rätt och kommer att medföra välsignelser för er och göra er manliga och starka. "Och David hade framgång på alla sina vägar, och Herren var med honom." (1 Sam 18:14)

Må Gud välsigna er, beder jag i Jesu Kristi namn. Amen.

Havsströmmar och familjeinflytande

SPENCER W KIMBALL

Jag minns livligt första gången jag såg ett isberg. År 1937 for syster Kimball och jag första gången över Atlanten på en ångbåt från Montreal i Kanada, ut genom St Lawrence-floden till Nordatlanten. En dag då vi var långt ute till havs rådde det spänning ombord på fartyget. Ett isberg hade siktats. De flesta passagerare rusade upp på däck för att se denna syn. Vi kunde se det på långt håll — ett stort vitt föremål mot det mörka havet och den blå himlen.

Det flöt tyst i vattnet som en spetsig bergstopp, en mycket vacker syn. Hela mitt liv hade jag hört talas om isberg, och nu för första gången fanns det ett inför mina ögon — en spetsig bergstopp av is.

Detta fick oss att tänka på den tragiska förlisningen av *Titanic*, det ångfartyg tillhörigt White Star Line som var på sin jungfruresa över havet. Det stora isberget kolliderade med detta nya stora skepp sent på kvällen den 14 april 1912. 1 503 personer, många av dem välkända i England och Amerika, drunknade då fartyget sjönk och endast 703 blev räddade.

Sedan, för fyra år sedan, passerade vi på en flygning från England till Förenta Staterna Grönland och såg dem igen. Under en stor del av vår resa hade vi flugit över molntäcket, men när vi flög över Grönland var himlen klar och fri från moln. Solen sken klart. Sällan ser det mänskliga ögat någonsin något så vackert och storartat. Långt där nere låg det tusen meter tjocka istäcket över denna stora välvda ö. Vi såg de tjocka glaciärerna så sakta krypa nerför dalarna mot havet, där de bröts av och blev isberg. Fjordarna var fulla av

flytande berg av is som drev ut mot havet. Här föddes oräkneliga sådana isberg som vi hade sett 33 år tidigare.

De isberg som den grönländska isen frambringade följde en högst förutsägbar kurs. När den tysta Labradorströmmen oupphörligt rör sig mot söder genom Baffin Bay och Davis Strait för den med sig dessa isberg också mot vindarnas och vågornas och tidvattnets kraft. Strömmarna har mycket större kraft att styra deras kurs än de ytliga vindarna.

Och vi jämförde denna konflikt mellan jordens krafter med resultaten i våra egna liv, då våra livs strömmar, såsom de utvecklats i en familj med rättfärdiga föräldrars undervisning, ofta styr den riktning i vilken barnen går trots vågor och vindar av otaliga felaktiga inflytanden från världen.

Utom synhåll för oss, under havsvågorna, finns det krafter med oerhörd styrka som vi måste räkna med, och det finns sådana mäktiga krafter i våra egna liv.

Den mäktiga Mississippifloden är en bäck i jämförelse med de stora havsströmmarna. En av de allra mäktigaste sägs vara Labradorströmmen. Den näst mäktigaste är Golfströmmen, som för varmt vatten från östra delen av Mexikanska bukten parallellt med Förenta Staternas östkust och tvärs över Atlanten och värmer Europas kuster. Golfströmmen för med sig lika mycket vatten som tusen Mississippifloder tillsammans. Trots att den inte är lika stor, för Labradorströmmen år efter år tusentals isberg ner från deras födelseplats i Grönland, troget, stadigt, till dess att de upplöses eller smälter i Golfströmmens varma vatten. Det är vid denna punkt där Labradorströmmen möter Golfströmmen som *Titanic* mötte sitt öde.

Det är sant om oss, liksom om isberg, att vår kurs avgörs i oerhört mått av krafter som vi endast delvis begriper. Det är emellertid också sant att vi är mer lika skepp än isberg. Vi har egen rörelsekraft och om vi är medvetna om strömmarna kan vi dra nytta av dem.

Om vi kan skapa hos våra familjer en stark, stadig ström som flyter mot vårt mål, ett rättfärdigt liv, kan följaktligen vi och våra barn föras framåt trots svårigheters, besvikelsers, frestelsers och popularitetens motvindar.

Ungdomar och vuxna är utsatta för så många virvlande vindar att vi ibland undrar om de kan överleva. Modets vindar knuffar på dem som är osäkra och som kräver en känsla av att de är accepterade av massan. Den sexuella frestelsens vind driver somliga till att förstöra sina äktenskap eller lysande utsikter eller sig själva. Dåliga kamrater, förslavande droger, gudlöshetens arrogans, pornografins träsk, allt detta och mer verkar som inflytanden som driver på oss, om vi inte drivs framåt av en stark, stadig ström mot ett rättfärdigt leverne. Våra livs strömmar bör vara bestämda och göras starka av vårt familjeliv.

I var och en av oss finns en inneboende möjlighet att bli en Gud — ren, helig, sann, inflytelserik, mäktig, oberoende av jordiska krafter. Vi lär av skrifterna att vi var och en har evig existens, att vi i begynnelsen var hos Gud. (Se Abr 3:22.) Denna kunskap ger oss en unik känsla för människans värdighet.

Jag har ibland sett barn från goda familjer göra uppror, stå emot, gå vilse, synda och rent faktiskt kämpa mot Gud. I detta gör de sina föräldrar stor sorg, dessa som har gjort sitt bästa för att sätta i rörelse en ström och lära och leva som exempel. Men jag har upprepade gånger sett många av dessa barn, efter år av kringirrande, mjukna och inse vad de har gått miste om, omvända sig och bidra i hög grad till samhällets andliga liv. Orsaken till att detta kan ske är, tror jag, att trots alla de motvindar som dessa människor utsatts för har de blivit än mer påverkade, och mycket mer än de insett, av de livsströmmar som funnits i det hem de växt upp i. När de senare känner en längtan efter att återskapa i sina egna familjer samma atmosfär som de åtnjöt som barn är det troligt att de återvänder till den tro som gav mening åt deras föräldrars liv.

Det finns naturligtvis ingen garanti för att rättfärdiga föräldrar alltid skall lyckas med att behålla sina barn och de kan sannerligen förlora dem om de inte gör allt i sin makt. Barnen har ju sin fria vilja.

Men om vi som föräldrar misslyckas med att påverka våra familjer och sätta dem på "den smala och raka vägen", då kommer säkerligen frestelsernas och ondskans vågor och vindar att föra avkomman bort från den rätta vägen.

"Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så viker han ej därifrån när han bliver gammal." (Ords 22:6) Vad vi vet är att rättfärdiga föräldrar, som strävar efter att utveckla ett sunt inflytande över sina barn, kommer att hållas oskyldiga på domens dag och att de kommer att lyckas med att rädda de flesta av sina barn, om inte alla.

Konkurrensen om våra själar finns beskriven i Mosiah.

"Ty den naturliga människan är fiende till Gud och har varit ända ifrån Adams fall samt skall så förbliva i all evighet, såvida hon icke giver efter för den Helige Andens maning och avkläder sig den naturliga människan och bliver en helig genom Herrens, Kristi försoning samt bliver såsom ett barn: undergiven, mild, ödmjuk, tålig, kärleksfull och villig att underkasta sig allt det Herren anser tjänligt

för henne som ett barn underkastar sig sin fader."(Mos 3:19)
Den "naturliga människan" är den "jordiska människa" som har låtit en djurisk passion överskugga sina andliga böjelser.
För några år sedan, då vi var i ett land där barnen i de vanliga skolorna utsätts för en häftig propaganda mot religion, frågade jag kyrkans ledare hur de kunde hålla sina barn i kyrkan och få dem kvar i tron. De sade:"Vi uppfostrar våra barn skrupulöst i hemmen, så de vet skillnaden mellan sanning och det som är fel, och när de kommer till skolan rinner de ogudaktiga filosofierna som de utsätts för av dem utan att tränga igenom. Våra barn älskar och litar på oss och förblir trofasta till sanningen." Må Gud välsigna sådana osjälviska, trofasta föräldrar.
En början är ett säkert äktenskap där man är villig att göra de personliga anpassningar som behövs för att leva tillsammans för evigt. Med denna sunda grund har våra barn en känsla av frid.
De som analyserar vår moderna tid påpekar att i en snabbt föränderlig värld lider människor av ett slags chock genom att de förlorar en känsla av beständighet och kontakt med varandra. Själva rörligheten i vårt samhälle betyder att våra barn ofta flyttas från plats till plats och förlorar kontakten med den utsträckta familjen, dvs far- och morföräldrar, morbröder och fastrar, kusiner och välkända grannar. Det är viktigt för oss att också odla i vår egen familj en känsla av att vi tillhör varandra för evigt, att vad som än förändras utanför vårt hem, finns det fundamentala aspekter av vårt förhållande som aldrig kommer att ändras. Vi borde uppmuntra våra barn att känna sina släktingar. Vi måste tala med dem, anstränga oss att korrespondera med dem, besöka dem, bilda familjeorganisationer etc.
Hur längesen var det som ni tog era barn, hur stora de än är, i famnen och talade om för dem att ni älskar dem och att ni är glada över att de tillhör er för evigt. Hur länge sen var de som ni män och hustrur köpte er maka eller make en present som överraskning, inte av någon annan orsak än att göra den andra glad? Hur länge sen var det ni köpte en ros eller bakade favoritkakan eller gjorde något annat för att göra livet lyckligare, med värme och ömhet?

Om ni skall ge ett bidrag till byggnadsfonden eller Röda korset eller en lördagsförmiddag hjälpa till i äldsternas kvorum och måla huset åt en ensamstående kvinna, så se till att barnen är medvetna om det och om det är möjligt, så låt dem vara med och bestämma och genomföra beslutet i fråga. Hela familjen kan vara med då någon familjemedlem döps, konfirmeras och ordineras. Hela familjen kan heja på en son som spelar med i fotbollslaget. Alla träffas regelbundet hemma på kvällarna, vid måltiderna, vid familjebönerna. Kanske kan hela familjen betala tionde tillsammans och var och en lära sig genom undervisning och exempel denna vackra princip.
Hemmet bör vara en plats där tillit till Herren är något gemensamt och inte reserverat för speciella tillfällen. Ett sätt att göra detta är genom regelbunden, uppriktig bön. Det är inte tillräckligt att bara be. Det är nödvändigt att vi talar till Herren, verkligen har tro på att han kommer att uppenbara för oss som föräldrar vad vi behöver veta och göra för vår familjs välbefinnande. Det har sagts om somliga män att när de bad brukade något barn öppna ögonen för att se om Herren verkligen inte var där, så personlig och direkt var bönen.
Ett barn som lämnar hemmet för att gå i skola eller åka på mission, en hustru som lider av stress, en familjemedlem som gifter sig eller önskar råd angående ett viktigt beslut — allt detta är situationer där fadern genom att utöva sitt patriarkaliska ansvar kan välsigna sin familj.
Och vi bör inte glömma det faktum att en mor, i synnerhet i faderns frånvaro, kan be med sina barnoch åkalla Herrens välsignelser över dem. Hon handlar inte med fullmakt av det prästadöme som förlänats henne,utan på grundval av sitt gudagivna ansvar att styra sitt hushåll i rättfärdighet.
Det finns ett viktigt sätt varpå vi är olika isberg. Vi har förmåga att röra oss och är därför i stånd, precis som skepp, att förflytta oss i den riktning vi vill. Om vi är medvetna om strömmarna, kan vi dra nytta av dem. Många stora oljetankers och malmfartyg som åker från Sydamerika till hamnar vid Atlantkusten sägs åka på strömmarna lika mycket som flygplanen åker på jetströmmarna högt ovanför jorden.

Eller om vi önskar kämpa mot strömmen, kan vi göra det. Men strömmen kommer oundvikligen att ha sin effekt. Det har sagts, att då amiral Peary reste mot Nordpolen, befann han sig på ett stort isflak lika stort som en ö, och då han närmade sig polen med sina hundar bar flaket honom söderut med ännu större hastighet av strömmen.

Mina bröder och systrar, hemmet är för oss något särskilt — hemmet, familjen är vår bas. Och detta har vi hört så mycket om under denna konferens, dvs om familjeliv, hemliv, barn och föräldrar som älskar varandra och litar på varanda. Det är så Herren har planerat att vi skall leva.

Till avslutning av denna stora konferens, som har pågått i tre dagar och som givit oss så många tankar, välsignar vi dessa bröder som har bidragit till detta, alla som har talat, som har givit skatter av kunskap och upplysningar och stor inspiration till oss här.
Då vi återvänder till våra hem, bröder och systrar, hoppas jag att vi inte skall stänga dörren för konferensen. Ta den med oss. Ta hem den med oss. Berätta för våra familjer om den, kanske rapporterar några på sakramentsmötena om den. Men ta med den till era familjer och låt dem få dra nytta av den inspiration som kan ha kommit till er, av varje beslut att ändra ert liv och göra det mer acceptabelt för vår himmelske Fader.
När denna konferens slutar välsignar vi er, och vi skänker er Herrens välsignelser. Bröder och systrar, jag vet att detta är Herrens verk. Ni har inte kommit denna långa väg för intet. Det är för att ge näring åt själen.
Jag vet att Herren lever – den Gud som var med Adam, den Gud som kom till stranden av Jordanfloden och sade: "Denne är min älskade Son, i vilken jag har behag" (Matt 3:17) för att presentera sin Son för en värld som skulle bli så fullkomligt beroende av honom. Jag vet att det var den Gud som vi dyrkar, som kom till Förklaringsberget och sade igen till de tjänare, Petrus, Jakob och Johannes, som skulle fortsätta Herrens verk trots sina ofullkomligheter: "Denne är min älskade Son, i vilken jag har behag" (Matt 17:5), den Gud, som vi vet lever och existerar, som kom till staten New York och sade samma saker som han redan sagt till nephiterna – och nu sade till en värld som hade levat i mörker under en lång, lång tid – "Denne är min älskade Son, hör honom!" (Joseph Smith 2:17)

Jag vet att Jesus är Kristus, den levande Gudens Son. Jag vet det. Jag vet att det evangelium som vi predikar är Jesu Kristi evangelium och den kyrka som vi tillhör är Jesu Kristi kyrka. Den predikar hans lära och program. Jag vet att om var och en av oss vill leva enligt det program han har givit denna kyrka och kommer att giva den, kommer alla de välsignelser han lovat att bli våra. Må Gud välsigna er, och vi lämnar dessa välsignelser med er med ömhet; uppskattning för er, i hans Sons, Jesu Kristi namn. Amen.

Var tapper i trons kamp

BRUCE R McCONKIE

Från Paulus penna hämtar vi följande utmaning:
"Du gudsmänniska ... far efter rättfärdighet, gudsfruktan, tro, kärlek, ståndaktighet, saktmod.
Kämpa trons goda kamp, sök att vinna det eviga livet..." (1 Tim 6:11-12)
Så skrev vår medapostel till dem som hade accepterat Guds Son som sin Frälsare, som hade påtagit sig Kristi ok, som hade slutit förbund i dopets vatten att tjäna honom och hålla hans bud. Och så säger vi till alla dem som idag på samma sätt har påtagit sig Kristi namn och låtit värva sig för sanningens och rättfärdighetens sak: Var tappra. Kämpa trons goda kamp. Var trofasta. Håll buden. Övervinn världen.
Paulus sade då han talade om sig själv och det stora krig med världen som han hade vunnit:
"Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat mitt lopp, jag har bevarat tron.
Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig, och Herren, den rättfärdige domaren, skall giva den åt mig på den dagen, och icke åt mig allenast, utan åt alla som hava älskat hans tillkommelse." (2 Tim 4:7-8)
Som medlemmar i kyrkan är vi engagerade i en stor konflikt. Vi är i krig. Vi har anmält oss som frivilliga i Kristi kamp mot Lucifer och allt som är synd och köttslighet och ont i världen. Vi har svurit att kämpa tillsammans med våra vänner och mot våra fiender, och vi får inte bli förvirrade när det gäller att skilja vänner från motståndare. Som en annan av våra forntida apostlar skrev: "I trolösa avfällingar, veten I då icke att världens vänskap är Guds ovänskap? Den som vill vara världens vän, han bliver alltså Guds ovän." (Jak 4:4)
Det stora krig som rasar på båda sidor och som tyvärr leder till många olyckor, en del dödliga sådana, är inte något nytt. Det rådde krig till och med i himmelen, när ondskans krafter sökte tillintetgöra människans fria vilja, och när Lucifer försökte leda oss bort från den stig som leder framåt och som byggts av en vis och allsmäktig Fader.
Detta krig fortsätter på jorden och djävulen är fortfarande vred på kyrkan och anstränger sig att "... föra krig mot de övriga av hennes säd, mot dem som hålla Guds bud och hava Jesu vittnesbörd". (Upp 12:17)
Och det är nu som det alltid har varit. De heliga kan endast övervinna honom och hans krafter genom "Lammets blod och i kraft av sitt vitt-

nesbörds ord", och om de inte älskar sina liv så "att de drogo sig undan döden". (Upp 12:11)

Det varken finns eller kan finnas några neutrala i detta krig. Varje medlem i kyrkan är på den ena eller andra sidan. De soldater som kämpar i detta krig kommer enligt Paulus att antingen bli segerrika och vinna "en krona av rättfärdighet" eller också skall de enligt Paulus sätt att uttrycka det "bliva straffade med evigt fördärv, bort undan Herrens ansikte och hans överväldigande härlighet" den dag han kommer för att straffa "dem som icke känna Gud, och dem som icke äro vår Herre Jesu Kristi evangelium lydiga". (2 Tess 1:9, 8)

I detta krig är det så att alla som inte stiger fram modigt och tappert enbart genom denna sak hjälper fiendens sak. "Ty de som icke äro för mig äro emot mig, säger vår Gud." (2 Ne 10:16)

Vi är antingen för kyrkan eller emot den. Vi tar antingen ställning för den eller också tar vi konsekvenserna. Vi kan inte överleva andligt med en fot i kyrkan och en i världen. Vi måste välja. Det är antingen kyrkan eller världen. Det finns ingen medelväg. Och Herren älskar en modig människa som kämpar öppet och stolt i hans armé.

Till vissa medlemmar i den forna kyrkan sade han:

"Jag känner dina gärningar: du är varken kall eller varm. Jag skulle önska att du vore antingen kall eller varm.

Men nu då du är ljum, och varken varm eller kall, skall jag utspy dig ur min mun." (Upp 3:15-16) Sommarpatrioten och den medlem som är tapper bara när omständigheterna är gynnsamma drar sig tillbaka då kriget flammar runt dem. Segerns krona är inte deras, de övervinns av världen.

De medlemmar i kyrkan som har vittnesbörd och som lever rena och uppriktiga liv, men som inte är modiga och tappra, vinner inte det celestiala riket. Deras arv är terrestrialt. Om dem säger uppenbarelsen: "De äro de som icke hava varit manliga till att vittna om Jesus. Därför erhålla de icke Guds rikes krona." (L&F 76:79)

Som Jesus sade: "Ingen som ser sig tillbaka, sedan han har satt sin hand till plogen, är skickad för Guds rike." (Luk 9:62)

Vad är ett vittnesbörd om Jesus? Och vad måste vi göra för att vara modiga däri?

"Blygs ... icke för vittnesbörd om vår Herre", skrev Paulus till Timoteus, "... utan bär också du ditt lidande för evangelium ..." (2 Tim 1:8) Och till den älskade Johannes kom följande gudomliga budskap: "Jesu vittnesbörd är profetians ande." (Upp 19:10)

Vittnesbördet om vår Herre! Vittnesbördet om Jesus! Vilket härligt och underbart begrepp! Det öppnar dörren till härlighet och ära tillsammans med Fadern och Sonen för alltid! Vittnesbördet om Jesus är att tro på Kristus, ta emot hans evangelium och leva enligt hans lag.

Jesus är Herren. Han är Guds egen Son, som kom till världen för att återlösa oss människor från den timliga och andliga död som pålades oss genom Adams fall. Jesus har köpt oss med sitt blod. Han är uppståndelsen och livet. Han har "gjort dödens makt om intet och fört liv och oförgänglighet fram i ljuset genom evangelium". (2 Tim 1:10) Han är vår Frälsare, vår Återlösare, vår Förespråkare hos Fadern. "Ty en enda är Gud, och en enda är medlare emellan Gud och människor: en människa, Kristus Jesus." (1 Tim 2:5)

Frälsningen är i Kristus. Han är det enda namn som givits under himmelen varigenom denna dyrbara gåva kan vinnas. Utan honom skulle det inte finnas någon uppståndelse och alla människor skulle vara förlorade för alltid. Utan honom skulle det inte finnas något evigt liv, ingen återkomst till en god Faders närhet, inga celestiala troner för de heliga.

Ingen tunga kan säga, inget sinne föreställa sig allt det som kommer till oss på grund av honom. "Lammet, som blev slaktat, är värdigt att mottaga makten, så ock rikedom och vishet, och starkhet och ära, och pris och lov." (Upp 5:12)

Nu kan det inte finnas något fullkomligt vittnesbörd om Kristi gudomliga sonskap och om hans frälsande gudomlighet med mindre vi och förrän vi mottar hans eviga evangeliums fullhet. Ett vittnesbörd om evangeliet kommer genom uppenbarelse från den Helige Anden. När den Helige Anden talar till anden inom oss, kan vi veta med absolut övertygelse att det uppenbarade budskapet är sant.

Ett vittnesbörd är att veta genom uppenbarelse att Jesus är Kristus, att Joseph Smith och hans efterföljare är uppenbarare av kunskapen om Kristus och om frälsningen för vår tid, och att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är Guds rike på jorden, den enda plats där frälsning må finnas.

Vittnesbördet om Jesus är profetians ande. Det är en gåva från Anden. Det kommer i fullt mått endast till trofasta medlemmar i kyrkan. Det är reserverat för dem vars rätt det är att ha den Helige Anden som ständig följeslagare. Det är den andliga begåvning som avskiljer en man som profet i enlighet med uppfyllandet av Mose bön: "Ack att fastmer allt Herrens folk bleve profeter, därigenom att Herren läte sin Ande komma över dem!" (4 Mos 11:29)

Vad betyder det då att vara tapper i vittnesbördet om Jesus?

Det är att vara modig och oförvägen, att använda all vår styrka, energi och förmåga i kampen mot världen, att kämpa trons goda kamp. "Var frimodig och oförfärad", rådde Herren Josua och sedan tillade han att denna styrka och detta mod bestod i att meditera över och hålla allt som är skrivet i Herrens lag. (Se Jos 1:6-9.) Grunden för tapperhet i rättfärdighetens sak är lydnad till hela evangeliets hela lag.

Att vara modig i vittnesbördet om Jesus är att "komma till Kristus och vara fullkomnade i honom", det är att förneka oss all "ogudaktighet och älska Gud av all vår makt, själ och styrka". (Moro 10:32)

Att vara modig i vittnesbördet om Jesus är att tro på Kristus och hans evangelium med oslagbar övertygelse. Det är att känna sanningen och gudomligheten i Herrens verk på jorden.

Men det är inte allt. Det krävs mer än att tro och veta. Vi måste vara ordets görare och inte bara dess hörare. Det

krävs mer än att vi tjänar med våra läppar, det gäller inte bara att erkänna med munnen Frälsarens gudomliga sonskap. Det är lydnad och underkastelse och personlig rättfärdighet. "Icke kommer var och en in i himmelriket, som säger till mig: 'Herre, Herre', utan den som gör min himmelske Faders vilja." (Matt 7:21)

Att vara tapper i vittnesbördet om Jesus är att "sträva framåt med ståndaktighet i Kristus och hava ett fullkomligt klart hopp samt kärlek till Gud och alla människor". Det är att "uthärda intill änden". (2 Ne 31:20) Det är att leva enligt vår religion, att praktisera det vi predikar, att hålla buden. Det är att manifestera "ren religion" i människornas liv, det är att "vårda sig om fader- och moderlösa barn och änkor i deras bedrövelse" och hålla oss "obefläckade av världen". (Jak 1:27)

Att vara tapper i vittnesbördet om Jesus är att tygla våra passioner, behärska vår aptit och höja oss över köttsliga och onda ting. Det är att övervinna världen som han gjorde som är vår förebild och som själv var den tappraste av alla vår Faders barn. Det är att vara moraliskt ren, betala tionde och offer, att helga sabbatsdagen, att bedja med hjärtat, att offra allt om vi blir kallade till det.

Att vara tapper i vittnesbördet om Jesus är att ta Herrens sida vad det än gäller. Det är att rösta som han skulle rösta. Det är att tänka som han skulle tänka, att tro det som han tror, att säga det som han skulle säga och göra det som han skulle göra i samma situation. Det är att ha Kristus i tankarna och vara ett med honom som han är ett med sin Fader.

Vår lära är klar. Det är tillämpningen som ibland tycks svårare. Kanske skulle viss personlig rannsakan och eftertanke vara till hjälp. Till exempel:

Är jag tapper i vittnesbördet om Jesus, om mitt främsta intresse i livet är att lägga upp ett förråd av jordiska skatter, i stället för att bygga upp riket?

Är jag tapper om jag har mer av denna världens goda än mina rättmätiga behov kräver och inte tar av mitt överflöd för att understödja missionärsarbetet, tempelbyggandet och vården av de nödlidande?

Är jag tapper om min syn på kyrkan och dess lära endast är intellektuell, om jag är mer angelägen att ha en religiös dialog om den eller den punkten än jag är att få en personlig andlig upplevelse?

Är jag tapper om jag är mycket bekymrad över kyrkans inställning till vem som kan få prästadömet eller inte och tycker att det är dags för en ny uppenbarelse i denna lärosats?

Är jag tapper om jag använder en båt, bor i ett fritidshus eller engagerar mig i annan rekreation på veckosluten vilket hindrar mig från att utöva min anliga plikter?

Är jag tapper om jag sysslar med hasardspel, kortspel, går på pornografiska filmer, handlar på söndagarna, bär oanständiga kläder eller gör något av det som accepteras av världsliga människor?

Om vi skall vinna frälsning måste vi sätta det som rör Gud först i våra liv. För oss måste det vara Guds rike eller inget. Vi har kommit ut ur mörkret. Vi har fått Kristi förunderliga ljus. Vi måste vandra i ljuset.

Jag skall inte låtsas kunna spå om framtiden, men jag har en mycket stark känsla av att förhållandena i världen inte kommer att bli bättre. De kommer att bli sämre till dess att Människosonen kommer, vilket är jordens ände, då de ogudaktiga kommer att tillintetgöras.

Jag tror att världen kommer att bli sämre och åtminstone den trofasta delen i kyrkan kommer att bli bättre. Den dag kommer, mer än någonsin, då vi kommer att behöva göra ett val om vi skall stå för kyrkan, lyda dess föreskrifter och lärdomar och principer, ta de råd som kommer från apostlarna och profeterna som Gud har satt till att predika läran och bära vittnesbörd till världen. Den dag kommer då detta kommer att bli mer nödvändigt än det någonsin tidigare har varit i vår tid eller i någon tid under denna tidshushållning.

Nu är detta Herrens verk. Det är Guds verk. Det är vår Faders verk. Hans hand är i det. Det finns inget i denna värld som i betydelse kan jämföras på något sätt med Herrens Jesu Kristi evangelium. Det är Guds kraft till frälsning och om vi vandrar och lever och rör oss och andas och tänker evangeliet och dess sak, alltid och ständigt, då kan vi få frid och glädje och lycka i detta liv och vi kan fortsätta till en evig härlighet i det tillkommande livet.

Vi predikar och vi vittnar. Vi har här denna dag predikat eviga principer om sanning och närhelst vi undervisar genom den Helige Andens kraft, blir det nödvändigt för oss att bära vittne och betyga att de lärdomar vi har förkunnat är sanna, och om människor vill rätta sig efter dem kommer alla de välsignelser som en nådig Fader önskar ge sina barn att bli deras.

Jag bär vittnesbörd om sanningen i de lärdomar som har förkunnats och betygar åter att Jesus är Herren, att frälsningen finns i honom, att hans namn är det enda namn under himmelen varigenom vi kan bli frälsta i Guds rike.

Gud give oss visdom och beslutsamhet, tapperhet och mod att kämpa manligt i hans här och vara, som president George Albert Smith så levande uttryckte det, "på Herrens sida av linjen". I Jesu Kristi namn. Amen.

Min personliga äresal

Thomas S Monson

President Kimball! Då denna konferens snabbt närmar sig sitt slut verkar aposteln Petrus ord återge varje persons känslor som varit närvarande vid konferensen eller som har lyssnat på eller sett framförandena.

Efter sin upplevelse på forklaringsberget sade Petrus till Jesus: "Herre, här är oss gott att vara." (Matt 17:4) President Kimball, det är gott för var och en av oss att ha varit här.

Jag ber att samma goda Ande som hittills rått, också skall vara med mig då jag skall använda mig av mitt tillfälle att tala till er.

Under en klar vinterdag körde jag tillsammans med en van längs vägen mellan Manhattans centrum i New York och förstaden Westchester. Han pekade ut för mig flera av de historiska sevärdheter som det finns så gott om i detta område där människan utan åtskillnad byggt sin vägremsa rakt genom historiens väg.

Plötsligt, som en gammal vän, kom Yankee Stadium fram i synfältet. Här var den — denna kamparnas stadion, platsen för min barndoms hjältar. Vilken pojke har väl inte haft sådana som idoler, som inför tusentals jublande, spelade baseboll suveränt.

Eftersom det var vinter var parkeringsområdet runt stadion öde. Borta var folkmassorna, jordnötsförsäljarna, biljettförsäljarna. Minnena av Babe Ruth, Lou Gehrig och Joe DiMaggio fanns fortfarande kvar. Berättelsen om deras skicklighet och talang finns för alltid bevarad — de har utvalts till den ansedda Baseball Hall of Fame (basebollspelets "äresal").

Det är likadant med livet som med baseboll. I vårt medvetandes inre har var och en av oss en privat "äresal" som är uteslutande reserverad för de verkliga ledare som påverkat inriktningen av vårt liv. Relativt få av de många människor som utövat myndighet över oss från barndomen till vuxen ålder motsvarar vårt kriterium för att få denna hedersroll. Detta kriterium har mycket litet att göra med uppvisad kraft och makt eller med ett stort mått av denna världens goda. De ledare som vi låter komma in i denna privata helgedom för vår begrundande meditation brukar vara sådana som sätter våra hjärtan i brand av hängivenhet för sanningen, som får lydnad till plikten att synas vara mandomens väsentligaste beståndsdel, som förändrar någon vanlig vardagsrutin så att den blir ett perspektiv varifrån vi ser den person vi önskar bli.

För en stund kanske var och en av oss skulle kunna vara den avgörande domare som alla måste passera för inträde i vår "äresal". Vem skulle ni utse till en framträdande plats? Vem skulle jag utse? Kandidaterna är många — konkurrensen är hård.

Jag utser Adam för äresalen, den första människa som levde på jorden. Hans hedersomnämnande finns i Moses bok: "Och Adam åtlydde Herrens befallningar." (Moses 5:5) Adam är kvalificerad.

För sitt tålmodiga lidande måste en ostrafflig och redlig man som hette Job utses. Fastän han utsattes för mer vedermödor än någon annan så förkunnade han: ". . . jag /har/ i himmelen mitt vittne, och i höjden den som skall tala för mig.

Mina vänner hava mig nu till sitt åtlöje, därför skådar mitt öga med tårar till Gud." (Job 16:19—20) ". . . jag vet att min förlossare lever." (Job 19:25) Job är kvalificerad.

Varje kristen skulle kunna utse mannen Saulus, mer känd som aposteln Paulus. Hans predikningar är som manna för anden, hans liv i tjänande är ett föredöme för oss alla. Denne oförskräckte missionär förklarade för världen: "Ty jag blyges icke för evangelium; ty det är en Guds kraft till frälsning." (Rom 1:16) Paulus är kvalificerad.

Sedan har vi mannen som kallades Simon Petrus. Hans vittnesbörd om Kristus gör vårt hjärta rört:

"Men när Jesus kom till trakten av Cesarea Filippi, frågade han sina lärjungar och sade: 'Vem säger folket Människosonen vara?'

De svarade: 'Somliga säga Johannes döparen, andra Elias, andra åter Jeremias eller en annan av profeterna.'

Då frågade han dem: 'Vem sägen då I mig vara?'

Simon Petrus svarade och sade: 'Du är Messias, den levande Gudens Son.'" (Matt 16:13—16) Petrus är kvalificerad.

Från en annan tid och plats erinrar vi oss Nephis vittnesbörd: "Jag vill gå och göra det som Herren har befallt, ty jag vet, att Herren icke giver människornas barn några befallningar utan att bereda en utväg för dem att utföra det som han befaller dem." (1 Ne 3:7) Helt säkert är Nephi värdig en plats i äresalen.

Det finns ytterligare en person som jag väljer att utse — nämligen profeten Joseph Smith. Hans tro, hans förtröstan, hans vittnesbörd återspeglas av hans egna ord, det han sade då han skulle bege sig till fängelset i Carthage och lida martyrdöden: "Jag går som ett lamm till slaktbänken, men jag är lugn som en sommarmorgon. Jag har ett oskyldigt sinne inför Gud och alla människor." (L&F 135:4) Han beseglade sitt vittnesbörd med sitt blod. Joseph Smith är kvalificerad.

Låt oss i vårt val av hjältar även utse hjältinnor. För det första, detta ädla exempel på trofasthet — nämligen Rut. Då hon förnam sin svärmoders djupa sorg, som genomled förlusten av båda sina två goda söner, och då hon kanske kände de förtvivlans och ensamhetens kval som plågade Noomis innersta, yttrade Rut det som har blivit detta klassiska uttryck för trofasthet: "Sök icke intala mig att övergiva dig och vända tillbaka ifrån dig. Ty dit du går vill ock jag gå, och där du stannar vill ock jag stanna. Ditt folk är mitt folk, och din Gud är min Gud." (Rut 1:16) Ruts handlingar visade uppriktigheten i hennes ord. Det finns plats för hennes namn i äresalen.

Skall vi inte nämna ytterligare en hjältinna, en efterkommande

till den hedervärda Rut? Jag syftar på Maria från Nasaret, trolovad med Josef, utsedd att bli moder till den enda syndfria människa som vandrat här på jorden. Hennes accepterande av denna heliga och historiska uppgift bär ödmjukhetens stämpel. "Då sade Maria: 'Se, jag är Herrens tjänarinna; ske mig såsom du har sagt.'" (Luk 1:38) Helt säkert är Maria kvalificerad.

Kan vi ställa frågan: "Vad är det som gör dessa män till hjältar och dessa kvinnor till hjältinnor?" Jag svarar, orubblig förtröstan på en allvis himmelsk Fader och ett bestående vittnesbörd om en gudomlig Frälsares mission. Denna kunskap är lik en gyllene tråd som går genom deras livs väv.

Vem är denne ärans Konung, Återlösaren, för vilken sådana hjältar och hjältinnor trofast tjänade och modigt gav sina liv? Han är Jesus Kristus, Guds Son, vår Frälsare.

Hans födelse förutsades av profeter. Änglar förebådade hans jordiska verksamhet. Till herdar som var ute på marken kom det underbara tillkännagivandet:

"Varen icke förskräckta. Se, jag bådar eder en stor glädje, som skall vederfaras allt folket.

Ty i dag har en Frälsare blivit född åt eder i Davids stad, och han är Messias, Herren." (Luk 2:10—11)

Denne Jesus "växte upp och blev allt starkare och uppfylldes av vishet; och Guds nåd var över honom". (Luk 2:40) Sedan han döpts av Johannes i floden Jordan inledde han sin offentliga verksamhet bland människorna. Åt Satans ordklyverier vände Jesus ryggen. Åt det kall han utsetts till av sin Fader vände han sin blick, lovade han sitt hjärta och gav han sitt liv. Och vilket syndfritt, osjälviskt, ädelt och gudomligt liv det var. Jesus bemödade sig. Jesus älskade. Jesus tjänade. Jesus grät. Jesus botade. Jesus undervisade. Jesus gav sitt vittnesbörd. Jesus dog på ett grymt kors. Från en lånad grav uppsteg Jesus till evigt liv.

Namnet — Jesus från Nasaret — det enda namn under himmelen som givits bland människor varigenom vi måste frälsas, har utvald plats och hedersbevisning i vår äresal.

Någon kanske frågar sig: "Men vad är det för värde med en sådan lysande förteckning över hjältar, ja en privat äresal?" Jag svarar. När vi lyder som Adam, uthärdar som Job, undervisar som Paulus, bär vittnesbörd som Petrus, tjänar som Nephi, ger av oss själva som profeten Joseph, återgäldar som Rut, visar vördnad som Maria och lever som Kristus, är vi födda på nytt. All makt blir vår. Den gamla själviskheten är för alltid avlagd och med den nederlag, förtvivlan, tvivel och otro. Vi når en livsförnyelse — ett liv i tro, hopp, mod och glädje. Ingen uppgift blir för svår. Inget ansvar blir för tungt. Ingen plikt är en börda. Allting blir möjligt.

I vårt sökande efter ett exempel behöver vi inte nödvändigtvis tänka på förflutna år eller på liv som levts för länge sedan. Låt mig illustrera. Nu presiderar Craig Sudbury över ett ward här i Salt Lake City, men låt mig vrida klockan tillbaka ett fåtal år, till den dag då han och hans mor kom till mitt kontor innan Craig skulle avresa till Australienmissionen Melbourne. Freds, Craigs fars, frånvaro var påfallande. Tjugofem år tidigare hade Craigs mor gift sig med Fred, som inte delade hennes kärlek till kyrkan och i själva verket inte tillhörde kyrkan.

Craig anförtrodde mig sin djupa och varaktiga kärlek till sina föräldrar. Han delgav mig sin innersta förhoppning, att hans far av en eller annan anledning, på något sätt, skulle påverkas av Anden och öppna sitt hjärta för Jesu Kristi evangelium. Han bad mig allvarligt om ett råd. Jag bad om inspiration i hur en sådan önskan skulle kunna uppfyllas. Sådan inspiration kom och jag sade till Craig: "Tjäna Herren av hela ditt hjärta. Åtlyd din heliga kallelse. Skriv varje vecka ett brev till dina föräldrar och skriv då och då till din pappa personligen och låt honom få veta att du älskar honom, och förklara för honom varför du är tacksam över att du är hans son."

Han tackade mig och lämnade kontoret tillsammans med sin mor. Under ungefär 18 månader såg jag inte Craigs mor. Hon kom till kontoret och i meningar som avbröts av tårar sade hon: "Det har nästan gått två år sedan Craig reste på sin mission. Hans trofasta tjänande har givit honom ansvarsfyllda uppgifter på missionsfältet, och han har aldrig brustit i att skriva ett brev till oss varje vecka. Min man Fred stod nyligen för första gången på ett vittnesbördsmöte och sade: 'Var och en av er vet att jag inte är medlem i kyrkan, men någonting har hänt med mig sedan Craig reste på sin mission. Hans brev har rört min själ. Får jag läsa ett av dem för er?

"Kära pappa! Idag undervisade vi en mycket fin familj om frälsningsplanen och välsignelserna av upphöjelse i det celestiala riket. Jag tänkte på vår familj. Mer än någonting annat i världen önskar jag att få vara med dig och med mamma i det riket. För mig skulle det bara inte vara ett celestialt rike om ni inte var där. Jag är tacksam över att vara din son, pappa, och jag vill att du skall veta att jag älskar dig. Din missionerande son Craig."'

Fred tillkännagav sedan: 'Min hustru vet inte om det som jag nu skall säga. Jag älskar henne och jag älskar vår son Craig. Efter 26 års äktenskap har jag fattat mitt beslut att bli medlem i kyrkan, för jag vet att evangeliets budskap är Guds ord. Jag tror att jag under en lång tid har vetat att det är sant, men min sons mission har fått mig att handla. Jag har ordnat det så att min hustru och jag skall kunna vara med Craig i slutet av hans mission. Jag vill bli hans sista dop som heltidsmissionär för Herren.'"

En ung missionär med orubblig tro hade i förening med Gud deltagit i ett nutida under. Hans uppgift att stå i förbindelse med en person som han älskade, hade försvårats på grund av den barriär av hundratals mil som låg mellan honom och hans far. Men kärlekens ande slog en bro över det Stilla havets väldiga blå vidder, och hjärta talade till hjärta i en gudomlig dialog.

Ingen hjälte stod så reslig som Craig när han i det fjärran Australien stod med sin far i midjedjupt vatten och, medan han höjde högra armen i rät vinkel, återgav följande heliga ord: "Fred Sudbury, med fullmakt av Jesus Kristus döper jag dig i Faderns och i Sonens och i den Helige Andens namn." En mors bön, en fars tro, en sons tjänande åstadkom undret av Gud. Modern, fadern, sonen — var och en är kvalificerad för en äresal.

Vår plats i en beständig och evig äresal kommer därigenom att tillförsäkras oss.

I Jesu Kristi, vår Herres namn. Amen.

Av den som fått mycket, krävs mycket

BOYD K PACKER

Det är min förhoppning idag att kunna informera dem som ännu inte är medlemmar i kyrkan och på samma gång påminna oss alla som är medlemmar i kyrkan om vårt stora ansvar att dela med oss av evangeliet.

För tre veckor sedan var jag i New York och väntade på att flyga till Europa. En markvärdinna lämnade sin plats bakom en disk och kom fram till mig där jag satt.

"Två av mina systersöner har anslutit sig till er kyrka", berättade hon. "Jag kan knappast föreställa mig vilken förändring det har medfört i deras liv." Under vårt korta samtal frågade jag vad hennes syster tyckte om att sönerna hade anslutit sig till kyrkan.

"Hon kunde inte vara lyckligare", sade hon och förklarade hur familjen haft verklig orsak att vara bekymrad för de två unga männen. De var två av de kringvandrare som president Tanner har talat om. "Ni kan inte tro så de har förändrats", sade hon. "De har klippt håret som var långt och helt ändrat stil", som hon uttryckte det.

Senare, då jag gick för att gå ombord på mitt plan, tackade hon mig igen och sade "Jag förstår inte hur ni bär er åt."

Som svar på hennes fråga, låt mig förklara att en sak är att vi håller fast vid höga uppförandenormer. Evangeliets principer är fast förankrade och trygga. Somliga program och metoder förändras från tid till tid, men inga normer. Det finns en stor känsla av trygghet och säkerhet i detta.

Vi strävar ständigt efter att dela med oss av evangeliet till andra, men vi kan inte ändra det så att det passar deras smak. Vi har inte satt upp normerna, det har Herren gjort. Det är hans kyrka.

Vi ber dem av er som ännu inte är medlemmar i kyrkan att ha tålamod om vi verkar alltför angelägna att dela med oss av det vi har. Om vi inte delar med oss av det, kan vi förlora det. Det är en av fordringarna om vi skall få behålla det. Därför är missionärsarbetet inte slumpartat, det är mycket målinriktat och bestämt.

Ni bör veta att av de mer än 18.000 missionärer som verkar på heltid i världen just nu är det färre än 5 % av dem som är över 21 år.

Detta är orsaken både till kraften i verket och att evangeliet tilltalar ungdomar så mycket. Det kräver en mäktig övertygelse av en ung person att ge upp två år av en spännande och verksam ungdomstid och betala sitt eget uppehälle för att predika evangeliet.

Det borde inte vara förvånande att de lyckas, för de lär sanningen! Det är Kristi kyrka. Med hans egna ord: "den enda sanna och levande kyrka på hela jordens yta . . ." (L&F 1:30)

Trots vår iver att proselytera är detta inte någon lätt kyrka att ansluta sig till. För den genomsnittliga människan kräver det en nästan fullständig förändring i sättet att leva. Detta blir en stor utmaning för somliga, även om varje förändring skulle vara en märkbar förbättring i varje människas liv, vare sig de anslöt sig till kyrkan eller inte.

För att ansluta sig till kyrkan måste man till exempel ge upp varje slags omoral. Männen måste sluta förbund att vara trofasta mot sina hustrur och hustrurna mot männen. De unga övertygas att reservera de heliga livgivande krafterna till äktenskapet.

Ett ansvarigt familjemedlemskap är ett stort ideal i kyrkan.

Det krävs behärskning. Medlemmarna i kyrkan avstår från alkoholhaltiga drycker — alla, alltid. Samma sak gäller tobak. Och inte nog med det, vanebildande stimulantia som te och kaffe används inte heller. Av detta förstår ni naturligtvis vår inställning till narkotika. Det borde stå mycket klart.

Och det finns andra förbättringar — i ödmjukhet, i ärlighet och vördnad, i att hålla sabbatsdagen helig — allt för att göra var och en av oss till en anständig person.

Jag upprepar att trots vår livliga missionärsverksamhet är det inte särskilt lätt att kvalificera sig för medlemskap i kyrkan. Inte heller är det lätt när man en gång blivit medlem. Om det är en lätt kyrka ni söker, om det är viktigt för er, då är det inte denna.

För flera år sedan presiderade jag över en av våra missioner. Två av våra missionärer undervisade en fin familj och de hade uttryckt en önskan att bli döpta och sedan svalnade de plötsligt. Fadern hade fått höra om tionde och ville inte längre ha med missionärerna att göra.

Två ledsna äldster rapporterade till grenspresidenten, som själv hade omvänt sig till kyrkan för inte så länge sedan, att han inte skulle få denna fina familj i grenen.

Några dagar senare övertalade grenspresidenten äldsterna att följa med honom och besöka denna familj en gång till.

"Jag förstår", sade han till fadern, "att ni har beslutat er för att inte ansluta er till kyrkan."

"Det stämmer", svarade han.
"Äldsterna har berättat för mig, att det är tiondet som stör er."
"Ja", sade fadern. "De hade inte berättat för oss om det, och när jag fick höra talas om det, sade jag: 'Men det är för mycket begärt. Vår kyrka har aldrig begärt något sådant.' Vi tycker att det är alldeles för mycket och vi kommer inte att bli medlemmar."
"Berättade de för er om fastoffer?" frågade han.
"Nej", sade mannen. "Vad är det?"
"I kyrkan fastar vi två mål varje månad och ger motsvarande summa till hjälp åt de fattiga."
"Det har de inte berättat", sade mannen.
"Nämnde de byggnadsfonden?"
"Nej, vad är det?"
"I kyrkan bidrar vi alla till kapellbyggen. Om ni anslöt er till kyrkan, skulle ni bidra med både arbete och pengar. Vi håller faktiskt på att bygga ett nytt kapell här", berättade han.
"Underligt att de inte nämnde det", sade mannen.

"Förklarade de välfärdsprogrammet för er?"
"Nej", sade fadern. "Vad är det?"
"Jo, vi tror på att hjälpa varandra. Om någon är i nöd eller sjuk eller utan arbete eller i svårigheter är vi organiserade så att vi kan hjälpa till och det skulle förväntas att ni också hjälper till.
Har de berättat att vi inte har några professionella präster? Vi bidrar alla med tid, talanger, medel och resor — allt för att främja verket. Och vi får inte betalt för det i pengar."
"De har inte nämnt något om detta", sade fadern.
"Nej", sade grenspresidenten, "om ni avskräcks av lite tionde är det tydligt att ni inte är redo för denna kyrka. Kanske har ni fattat det rätta beslutet och borde inte ansluta er till kyrkan."
När de gick, vände han sig om och sade, nästan som en eftertanke: "Har ni någonsin funderat på varför människor gör allt detta med stor villighet? Jag har aldrig fått någon räkning på tionde. Ingen har någonsin kommit för att samla in det. Men vi betalar det — och allt det andra — och anser det vara ett stort privilegium.
Om ni kunde upptäcka *varför,* skulle ni ha inom räckhåll den kostbara pärla, som Herren sade att köpmannen var villig att sälja allt han hade för att skaffa.
"Men", sade grenspresidenten, "det är *ni* som bestämmer. Jag hoppas bara att ni skall bedja angående det."
Några dagar senare kom denne man hem till grenspresidenten. Nej, han ville inte ha fler besök av missionärerna. Det behövdes inte. Han ville bestämma en tid då han och hans familj kunde bli döpta. De hade bett, ivrigt och innerligt.
Detta händer varje dag med individer och hela familjer som dras till de höga normerna, de avskräcks inte.
Vi har i vår vård det största som finns på jorden. Och skulle frågan ställas, ja, vi ämnar hålla Herrens bud, allihop. De enda verkliga bekymmer som dessa höga normer har förskaffat oss ligger i kyrkans hastiga och ständiga tillväxt. Denna gör att vi ständigt måste arbeta med att hålla kyrkan organiserad i små, effektiva enheter till varje individs gagn.

Till och med medlemmar som har svårt för att leva efter normerna (och det finns sådana) försvarar i allmänhet dessa normer. Gamla medlemmar, såväl som nya, måste utbildas så att de, när de kommer in i kyrkan, genast kommer bort från världen.

"Ytterligare *är* det med himmelriket, såsom när en köpman söker efter goda pärlor;
och då han har funnit en dyrbar pärla, går han bort och säljer allt vad han äger och köper den." (Matt 13:45-46. Kursiveringen tillagd.)

Om nu någon av er skulle tycka att allt detta uppgivande och alla dessa förändrade vanor är mer smärtsamt än vad det verkligen är, skulle jag vilja upprepa ett uttalande av Lady Astor.

Hon hade fruktat ålderdomen. När den till slut kom, kommenterade hon det filosofiskt: "Jag har alltid fasat för att bli gammal, för då kan man inte göra allt det som man vill. Men det är inte så farligt — man vill inte!"

Till icke-medlemmar säger jag att medan ni inte behöver acceptera evangeliet, måste vi erbjuda det till er. Det är något som är av stor betydelse för er och för oss, att vi har erbjudit er en chans att acceptera det. Evangeliet är lika sant för dem som förkastar det som för dem som accepterar det — båda kommer att dömas efter det.
Som en erinran till medlemmarna om vår skyldighet att dela med oss av evangeliet skulle jag vilja berätta en händelse ur kyrkans historia.
Under senare delen av 1850-talet kämpade många omvända från Europa för att nå Saltsjödalen. Många var för fattiga för att ha råd med både öppna och täckta vagnar och måste gå och dra sina få ägodelar på handkärror. Några av de mest rörande och tragiska händelserna i kyrkans historia upplevdes av dessa handkärrepionjärer.
Ett sådant kompani var under ledning av en broder McArthur. Archer Walters, en engelsk nyomvänd medlem som var med i kompaniet, skrev i sin dagbok den 2 juli 1856 följande mening:
"Broder Parkers lille pojke, sex år gammal, gick vilse och fadern gick tillbaka för att söka efter honom." (LeRoy R Hafen and Ann W Hafen, *Handcarts to Zion,* Pioneers Ed,

Glendale, Calif, The Arthur H Clark Co, 1960, sid 61)

Pojken, Arthur, var det näst yngsta barnet av Robert och Ann Parkers fyra barn. Tre dagar tidigare hade kompaniet skyndsamt slagit läger under ett plötsligt åskväder. Det var då pojken saknades. Föräldrarna hade trott att han lekte längs vägen med några andra barn.

Någon kom ihåg att de hade sett pojken tidigare på dagen när de gjort ett uppehåll och hur han lagt sig för att vila i skuggan av några buskar.

De flesta av er har små barn och ni vet hur fort en trött liten sexåring kan falla i sömn en varm sommardag och hur gott han kan sova, så att inte ens bullret från det uppbrytande lägret skulle ha väckt honom.

I två dagar stannade hela gruppen och alla sökte honom. Men den 2 juli beordrades gruppen västerut, man hade inget alternativ.

Robert Parker gick, som dagboken säger, tillbaka ensam för att än en gång söka efter sin lille son. När han lämnade lägret svepte hustrun en färggrann schal runt axlarna på honom med följande ord:

"Om du hittar honom död, svep in honom i schalen och begrav honom. Om du finner honom levande, kan du använda den som en signal åt oss."

Hon tog handkärran och de andra små barnen och kämpade vidare med kompaniet.

Varje natt under färden höll Ann Parker vakt. Vid solnedgången den 5 juli såg de en figur som närmade sig från öster! I de svaga solstrålarna såg hon hur den röda schalen glimmade!

En annan dagboksskrivare berättade: "Ann Parker föll ihop i en stackars hög på sanden och den natten sov hon för första gången på sex dygn."

Under den 5 juli skrev broder Walters:

"Broder Parker kom till lägret med sin lille pojke, som hade gått vilse. Stor glädje i lägret. Moderns glädje kan jag inte beskriva." (Hafen and Hafen, *Handcarts to Zion*, sid 61)

Vi känner inte till alla detaljerna. En namnlös skogsman — jag har ofta tänkt på hur otroligt det var att en skogsman skulle befinna sig där — fann den lille pojken och beskrev honom såsom sjuk och rädd och han tog vård om barnet till dess att fadern fann honom.

Så här slutar en historia, vanlig på sin tid, utom för en fråga. Hur skulle ni känt er i Ann Parkers ställe gentemot den namnlöse skogsman som hade räddat er lille son? Skulle det vara någon gräns på er tacksamhet?

Att känna detta är att känna något av den tacksamhet som vår Fader måste känna mot någon av oss som räddar ett av hans barn. En sådan tacksamhet är ett pris som är mer än värt att vinna, för Herren har sagt: "Om så skulle ske, att I arbeten hela edert liv med att ropa omvändelse till detta folk och därigenom fören blott en enda själ till mig, huru storligen skolen I icke glädjas med honom i min Faders rike!" (L&F 18:15) Till och med, skulle jag vilja tillägga, om den själen skulle vara vår egen.

Och därför vädjar vi till er alla att komma. Vi åkallar er från världen, mer för vad ni kan ge än för vad ni kan få. Ni behövs här. Kom i familjer om ni kan, eller ensamma om ni måste.

Här kan allt som Fadern har givas eder. Men inte utan kostnad. "Var och en åt vilken mycket är givet, av honom skall mycket varda utkrävt." (Luk 12:48)

Detta är hans kyrka. I den kommer ni inte att godkännas av alla människor. Många, kanske de flesta, kommer att tycka att ni är underliga. Vissa av lärdomarna är inte lätta att förstå eller acceptera. Buden är inte lätta att leva efter. Normerna är, upprepar jag, höga, men ni kan börja där ni är.

Många av er är nedtryckta av olycka och oro och med skuld. Många av er kämpar under nedsättande vanor eller kämpar med ensamhet eller besvikelse och misslyckanden. Somliga av er lider av brustna hem, brustna äktenskap, brustna hjärtan.

Vi tar inte alls anstöt av dessa ting. De kan alla sättas åt sidan — övervinnas. Vem ni än är och vad ni än är, vi sträcker ut till er broderskapets hand så att vi kan lyfta varandra och lyfta andra.

Detta är hans kyrka. Jag har detta vittnesbörd. Jesus är Kristus, han lever. Det är vanligt att tro att han endast är ett gott inflytande i världen. Jag vet att han är Jesus Kristus, Guds Son, Faderns Enfödde. Jag betygar att han har en kropp av kött och ben. Detta är hans kyrka. Om detta bär jag vittne, i Jesu Kristi namn. Amen.

Evig samhörighet

MARK E PETERSEN

Jag skulle vid det här tillfället uttrycka den djupa uppskattning jag känner, och som jag är säker på att ni alla känner, för president Kimballs magnifika ledarskap. Han gör mig så glad och jag är säker på att han gör er glada. Han är en mäktig Guds man, men ändå så ödmjuk. Han har förmåga att kommunicera med alla. Vi älskar honom alla mycket. Och jag är säker på att jag får tala för var och en av er och säga till honom denna dag hur tacksamma vi är för hans ledarskap och att vi stöder honom av hela vårt hjärta och vår själ. President Kimball, vi är tacksamma för ert ledarskap.

Jag har en vän vars namn är Kenneth. Han har en förtjusande hustru och fyra barn och är en god medborgare och generös familjefar.

Hans familj är enig. De gör saker tillsammans, reser bort tillsammans, har roligt tillsammans. En del människor kanske undrar vad de skulle kunna ha som de inte har. Men de saknar en sak — och det är en allvarlig brist. De har inte detta något som kan göra deras lycka och samhörighet permanent.

De är så tillfredsställda med nuet att de aldrig har funderat över möjligheten att det en dag tar slut och att de inte har denna lycka, denna samhörighet längre och att deras nuvarande glädje bara blir ett underbart minne.

Kenneth och hans hustru Lucille är goda människor, ärliga och hederliga. De går inte i kyrkan emellertid, och de tycker att de kan vara bra utan den. De lär sina barn ärlighet och dygd och de säger sig själva att det är ungefär allt som kyrkan skulle göra för dem.

Och dessutom insisterar de på att de behöver sina veckoslut till familjens rekreation. Lördagar och söndagar är ju de enda dagar som Kenneth har ledigt från arbetet, så att gå i kyrkan skulle verkligen vara ett hinder för deras planer för varje veckoslut — det säger de sig själva.

Jag skulle nu vilja tala till Kenneth och hans familj och till alla andra familjer i liknande omständigheter. Så Kenneth, låt oss samtala en liten stund.

Vi vet att din kärlek till familjen verkligen är stor. Men den kan bli ännu större. Du vet att livet är osäkert och att de goda ting ni åtnjuter nu kanske inte och förmodligen inte fortsätter för alltid.

Kommer du ihåg Ralph Stewart, som arbetade på samma ställe som du? Kommer du ihåg den olycka som gjorde honom till krympling och som till slut tog hans liv? Vad blev det av hans familjs samhörighet? Var är deras veckoslutsrekreation nu?

Jo, jag vet att du inte tycker om att tänka på sådana här otrevliga saker. Men ändå är du realist och brukar för det mesta se problemen i ögonen. Varför inte titta på din familjesituation på det sättet?

Nyligen passerade jag en vacker stenkyrka. Framför den fanns det en prydlig liten anslagstavla som tillkännagav pastorns ämne för söndagens predikan och den ställde frågan: "Var skall du tillbringa evigheten?"

Det fick mig att stanna upp och tänka och jag kom ihåg då jag för några år sedan var på en stor flygplats tillsammans med äldste Richard L Evans. Vi såg på människorna som skyndade förbi, somliga sprang till plan, andra såg sig om efter taxibilar eller vänner som skulle föra dem till en annan plats.

Broder Evans tittade på dem och sedan på mig och frågade: "Vart tror de egentligen att de är på väg?" Men precis som du Kenneth tänkte de inte något på den saken. Nu frågar jag dig: Vart är du egentligen på väg? Vart är din familj på väg? Kommer ni alltid att ha roligt? Kommer ni alltid att vara tillsammans som ni är nu? Tänker ni någonsin på evigheten?

Kenneth, det *finns* en evighet. Jag är säker på att du redan tror det. Och det finns en Gud i himmelen som är vår evige Fader. Du tror på det också. Men vad gör vi för att förvissa oss om en plats för oss själva i den evigheten?

Jag tror att vi alla måste acceptera det faktum att trots att Gud är en mycket barmhärtig Fader — oändligt barmhärtig — är han också en rättvis Gud. Och kommer du ihåg vad han vill ha av oss?

Han hoppas att vi alla skall bli lika honom, precis som Frälsaren befallde i sin Bergspredikan. (Se Matt 5:48.) Som Guds barn har vi inom oss full förmåga att bli lika honom. Är det inte naturligt att barn blir lika sina föräldrar? Vi kan inte bli lika honom bara genom att önska, inte ens genom att vara vad vi själva kan kalla goda.

Han har en egen plan för oss att följa och den enbart kan tillförsäkra oss det önskade resultatet. Det är en formel för framgång både i det här livet och i det tillkommande. Om vi inte följer den, hindrar vi oss själva. Det är så i allting, eller hur? Kommer du ihåg när du studerade kemi i skolan? Vad hände om man inte följde formeln för experimenten i laboratoriet? Kommer du ihåg likaså från skolan att om man inte följde kurserna, så fick man inget avgångsbetyg? Det är sak samma med evigheten. Vi måste följa Herrens formel, vilket är hans evangelium.

Om vi gör det, kan vi alltid ha denna samhörighet, som ni nu åtnjuter i er familj och varken döden eller uppståndelsen kommer att hindra det. Skulle du inte tycka om det?

Men Herren vet att fullkomlighet inte kan komma genom ofullkomliga medel och därför ger han oss sin

fullkomliga formel, med varningen — som vi också gavs i skolan — att om vi inte följer den, om vi inte helt och hållet accepterar hans plan, kan vi inte erhålla välsignelsen.
Låt oss titta på några få saker som han har sagt och hålla i minnet att han inte kan överträda sina egna regler. Lydnad är en del av storhet. Det är bara sunt förnuft att följa gudomlig lag.
Låt oss läsa ett par av de ting som han sagt oss angående lydnad: Så här sade Frälsaren till nephiterna: "Kommen därför till mig och bliven frälsta, ty sannerligen säger jag eder, att om I icke hållen mina bud, som jag nu har givit eder, skolen I icke inkomma i himmelriket (3 Ne 12:20)
Stanna upp och tänk efter vad dessa ord kan betyda för dig och din familj. Studera dem. Fundera över dem. De är helt allvarliga — "om I icke hållen mina bud, som jag nu har givit eder, skolen I icke inkomma i himmelriket."
Tidigt i kyrkans historia gav Frälsaren en uppenbarelse i vilken han sade i huvudsak samma sak: "Håll alltid mina bud . . . Om du icke gör detta, kan du icke komma dit jag är." (L&F 25:15)
Kenneth, du har erhållit prästadömet. Till dem som har ordinerats sålunda ger Herren stora löften om framtiden, men han ställer ett villkor i följande ord: "I skolen leva av varje ord, som utgår från Guds mun." (L&F 84:44)
Inser du inte att om vi skall kunna tillbringa evigheten med Herren, måste vi förtjäna detta privilegium genom att göra vad han ber oss? Om vi skall kunna tillbringa evigheten tillsammans med honom, måste vi bli lika honom och det måste våra hustrur och barn också. Men vi kan bara bli lika honom genom att hålla hans bud, genom att vara i hans kyrka och följa hans program. Inser du inte att kyrkans program verkligen är frälsningsplanen, det sätt varigenom vi utvecklar dessa kristuslika drag som gör oss lika honom?
Om vi inte vore lika honom och om det vore möjligt under dessa omständigheter att vara i hans närhet, skulle vi känna oss fullständigt på fel plats, eller hur? Men det är naturligtvis omöjligt att komma till honom på det sättet.
Att utveckla sådana karaktärsdrag som hans går inte utan ansträngning. Vi måste inse att det är en tillväxtprocess som kommer endast genom att vi gör hans evangelium till ett sätt att leva.
Vi kan inte vara halvhjärtade heller. Vi måste tjäna honom med hela vårt hjärta, sinne och själ. Och vi måste komma ihåg, att detta att vara aktiv i hans kyrka är en del av hans evangelium. Herren sade eftertryckligt: "Åter, alla de som tillhöra denna Kristi kyrka skola iakttaga och hålla alla kyrkans lagar och förbund." (L&F 42:78)
Vi har fått höra att vi skall skörda som vi sår. Detta är lagen om skörd. Om vi sår vete på våra jordbruk här på jorden, får vi skörda vete. Om vi i vår karaktärsuppbyggnad sår rättfärdighetens säd, kommer vi att skörda den sorten. Så som Herren själv sade: ". . . ty vad I sån, det skolen I ock skörda. Om I därför sån det goda, så skolen I ock skörda det goda som eder belöning." (L&F 6:33)
Det fungerar så här, till exempel: Herren sade: "Ty om I förlåten människorna deras försyndelser, så skall ock eder himmelske Fader förlåta eder." (Matt 6:14) Och han tillade: "ty med den dom varmed I dömen skolen I bliva dömda, och med det mått som I mäten med skall ock mätas åt eder." (Matt 7:2)
Med andra ord, om vi här och nu planerar för familjesamhörighet i livet härefter, skall vi få det när vi kommer dit. Men om vi inte gör någon ansträngning åt det hållet, får vi inte heller välsignelsen.
Låt mig fråga dig Kenneth: Var vill du att din hustru skall tillbringa evigheten? Dina barn? Vill du behålla dem hos dig för alltid? Eller planerar du en skilsmässa någon gång?
Vill du att din hustru skall tillbringa evigheten berövad make och barn därför att du höll tillbaka i dödligheten?
Vill du att dina barn skall tillbringa evigheten som föräldralösa, utan familjeband till far och mor, därför att du höll tillbaka i dödligheten?
Inser du inte att det du gör påverkar både din hustrus och dina barns eviga liv? Du vet att barn i allmänhet följer föräldrarnas exempel. Det mönster du sätter upp kan avgöra om de skall tro på Gud, om de skall tjäna honom och om de skall få rena eller orena vanor. Sedan kommer de i sin tur att på samma sätt påverka sina egna barn — dina barnbarn. Så du ser att det du gör nu kan påverka dina avkomlingar i generationer framåt.
Vad är det du vill att de skall ha? Det bästa, eller något mindre?
Är det inte dags för dig att göra ditt förhållande till Gud fast — för din egen skull, för din hustrus skull och för dina barns och barnbarns skull?
Vi vill alla ha familjelycka, men det finns ingen lycka i olydnad eller nonchalans mot Gud. Varför följa världsliga sätt? De ger aldrig själen tillfredsställelse. Och de är dyrbara också.
För att få den eviga samhörighet som vi talar om, krävs det ett tempeläktenskap. Det är skrämmande att tänka på alternativet, för om vi förkastar det säger Herren att vi inte kan förökas i den tillkommande världen, utan att i stället skall förbli åtskilda och ensamma, utan vår samhörighet, genom hela evigheten.
President Spencer W Kimball talade en dag om denna sak och bland annat sade han:
"Är du villig att riskera din evighet, din fortsatta lycka, ditt privilegium att få se Gud och bo i hans närhet? Av brist på vilja att undersöka och studera och betänka; eller på grund av fördomar, missförstånd eller brist på kunskap, är du villig att försaka dessa stora privilegier och välsignelser?
Är du villig att göra dig till änka för evigt eller änkling för ändlösa år, en ensam, åtskild individ som lever ensam och tjänar andra? Är du villig att ge upp dina barn när de dör eller när du avlider och göra dem föräldralösa? Är du villig att gå genom evigheten ensam och allena när alla de största glädjeämnen du någonsin upplevt på jorden kan utökas och

accentueras, mångfaldigas och förevigas? Är du villig . . . att ignorera och förkasta dessa sanningar?"

Och sedan sade vår store president: "Våra vänner, var snälla och ignorera inte detta. Jag ber er, öppna ögonen och se, öppna öronen och hör." (Nordstjärnan, januari 1975.)

Så nu Kenneth, ställer jag dig en annan fråga: Betyder liknelsen om de tio jungfrurna något för dig? Hälften var visa och hälften var dåraktiga. De visa var beredda för framtiden; de dåraktiga var det inte och blev utestängda från Herrens närhet, medan de visa som hade förberett sig mottogs av honom.

Tillsammans med president Kimball vädjar jag till dig Kenneth, och till alla Kenneth överallt och till deras familjer att acceptera Herrens bud, tjäna honom och förtjäna en plats hos honom för all evighet.

Frälsarens löfte är stort om vi gör detta, för han sade:

"och den som mottager mig, mottager min Fader,
och den som mottager min Fader, mottager min Faders rike. Därför skall allt vad min Fader har givas åt honom." (L&F 84:37-38)

Och att detta må bli vårt lyckliga privilegium beder jag uppriktigt i Herrens Jesu Kristi heliga namn. Amen.

Vad kommer efter döden?

LeGRAND RICHARDS

Jag är mycket lycklig, bröder och systrar, över privilegiet att få dela denna underbara konferens med er och jag har njutit oerhört av musiken på samtliga sessioner och mina bröders tal. I er närvaro denna dag skulle jag vilja uttrycka min kärlek för min Fader i himmelen och för hans Son, Jesus Kristus, som gav sitt liv som ett försonande offer för oss och likaså för hans återställda evangelium som ger oss ett sådant underbart livsmönster att leva efter och ett sådant hopp för evigheterna som kommer då vårt arbete här på jorden är fullgjort.

Jag skulle vilja uttrycka min kärlek till de heliga då jag reser omkring i kyrkan och missionerna och besöker dem som är på missionshemmet och då jag känner människornas tro. Vi tackar Gud för hans Andes stora utgjutande som åstadkommer kyrkans stora tillväxt och utveckling över hela världen idag. Jag tackar honom för vårt ädla ledarskap, för president Kimball och hans rådgivare. Jag älskar dem och människor älskar dem på grund av att de verkligen är vår Faders tjänare.

Jag tänkte att jag idag skulle vilja rikta det jag har att säga till de föräldrar som har förlorat barn i döden innan de nått mogen ålder och kunnat ingå äktenskapsförbund på denna jord. Jag tror att det kanske inte är så många familjer som inte har genomgått denna erfarenhet.

Jag tänker på de tusentals pojkar som dött på slagfälten för sina olika länder. Jag tänker på de pojkar som har dött på missionsfältet. När jag var president för nederländska missionen, höll jag en av dess underbara missionärer i mina armar när han gick till evig härlighet.

Jag tänker på de många underbara, trofasta kvinnor, som aldrig fått tillfälle att gifta sig här i dödligheten därför att de inte är villiga att kasta bort sina liv på män som inte är värdiga att ta dem till det celestiala riket. Många av dem har utfört missioner och arbetat flitigt på att bygga upp vår Faders rike, på att fostra Sions ungdom och de är underbara.

Jag skulle vilja använda min egen familj som ett exempel på det som jag har i tankarna. Min hustru och jag var på mission tillsammans i Holland, då vi fick en liten flicka, och när vi varit hemma några få år dog hon. När hon föddes sade min hustru till mig om och om igen att hon tyckte att hon såg en ängel föra denna ande till henne. Men ändå är hon borta. Sedan tänker jag på hennes fyra systrar. Ni har röstat idag på att understödja en av dem som rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap. Hennes andra tre systrar är precis lika ädla och underbara, även om deras talanger kanske är lite annorlunda.

När jag tänker på denna lilla som vi lade i graven när hon var tre och ett halvt år gammal, tackar jag Gud för att jag har tro på att han regerar i himlarna därovan och på jorden härnedan och att denna lilla till sist kommer att inträda i sin härlighet och bli lik sina fyra systrar som har arbetat här på jorden och uppfostrar familjer. Jag tackar Gud för aposteln Paulus uttalande då han sade: "Om vi i detta livet hava i Kristus haft vårt hopp, och därav intet bliver, då äro vi de mest ömkansvärda av alla människor." (1 Kor 15:9) Under denna korta tid i dödligheten är det inte möjligt för Gud att åstadkomma allt det som han har i tankarna för alla sina barn, de som är trofasta och uppriktiga.

Jag tänker på Mose uttalande i Den kostbara pärlan: "Ty se, mitt verk och min härlighet är att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan." (Moses 1:39) Jag undrar ibland om vi någonsin stannar upp och analyserar detta uttalande. Jag tror att vi kan förstå vad "åvägabrin-

ga odödlighet" är, att vi aldrig skall dö efter det att vi kommit fram i uppståndelsen, som president Romney påpekade i morse. Men vad är evigt liv? Som jag tolkar det, finner jag i det den känslan att allt som Gud slutligen har planerat för sina barn som är trofasta och uppriktiga skall komma till dem i sinom tid.

Vi läser i Mormons bok att vi inte alla föds i samma tid (och att det inte spelar någon roll) och att vi inte dör på samma gång. (Se Al 40:8.) Jag tänker på Abrahams ord när han såg hur andarna placerades på jorden, att Herren skulle pröva dem för att se om de ville göra alla de ting som han befallt dem. Sedan tillägger han: "De som bestå i sitt första tillstånd skola erhålla mera." (Abr 3:26) Det var i andelivet innan vi kom till dödligheten. "De som hålla sitt andra tillstånd skola krönas med mera härlighet på sina huvuden i all evighet." (Abr 3:26) Denna vår lilla flicka höll sitt andra tillstånd så vitt hon kunde i sin ålder.

Sedan tänker jag på Herrens uttalande till profeten Joseph Smith, när han sade: "Guds verk, planer och avsikter äro aldrig förgäves, ej heller kunna de omintetgöras." (L&F 3:1) Med andra ord, ingen kan stå i vägen för Gud att uppnå det som han har avsett för sina barn. Sedan ett annat uttalande i Läran och förbunden där Herren sade: "Hans planer skola icke fela, och ingen kan hejda hans hand. Från evighet till evighet är han densamme, och hans år hava ingen ände." (L&F 76:3-4)

Sedan har vi Herrens ord till profeten Nephi då han sade: ". . . ty mitt verk är ännu ej fullbordat. Ej heller skall det fullbordas förrän det är slut med människan och icke en gång då, ej heller från den tiden och till evig tid." (2 Ne 29:9) Det borde göra oss i stånd att förstå och inse att det aldrig kommer att finnas en tid då Gud kommer att upphöra att utföra sitt verk att åstadkomma, som vi läser i Den kostbara pärlan, den härlighet som skall givas hans värdiga barn för evigt.

Om vi kommer tillbaka till vår familj, fick vi fyra döttrar innan vi fick en pojke och han växte och blev en ung man. Vi förlorade honom i en olycka nere på stranden i Kalifornien när jag var president för staven där. Han skulle just fylla 16 och var lika lång som sin far och jag tänker nu på hans bröder som är här. De har nu egna familjer och en av dem har just verkat som en regionrepresentant för de tolv. Jag kan inte tro att den pojken blir mindre upphöjd i evigheterna som kommer än hans bröder som har levat här i dödligheten. När han dog, kom rektorn för hans skola hem till oss (och han var inte medlem av kyrkan) och sade till min hustru att vår son var den finaste pojke han någonsin haft i skolan och vi tyckte också det när han växte upp.

Sedan tänker jag på vår lilla dotterdotter som dog i samma ålder. Hennes mor och far är här idag och likaså hennes syskon. Efter endast ett par dagars sjukdom, dog hon vid 16 års ålder, en vacker liten kvinna. Att tänka att Guds plan inte till slut skulle ge henne allt det som våra andra barn har erhållit som levat här i dödligheten skulle förringa min uppskattning av min Fader i himmelen och fullkomligheten i hans plan.

Jag tänker på den liknelse Jesus framställde då han sade:

"Ty om någon bland eder vill bygga ett torn, sätter han sig icke då först ned och beräknar kostnaden och ser till, om han äger vad som behöves för att bygga det färdigt?

Eljest, om han lade grunden, men icke förmådde fullborda verket, skulle ju alla som finge se det begynna att begabba honom." (Luk 14:28-29)

Om Gud började åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan och inte gav alla en möjlighet att fullborda programmet, skulle han vara lik denne byggare som börjar bygga och sedan inte kan fullborda arbetet.

Jag kommer tillbaka till familjen och tänker på min hustrus syster som dog för ett kort tag sedan. Hon utförde en mission för kyrkan. Hon arbetade i biorganisationerna och hon var en mycket ädel människa. Men hon gifte sig aldrig och jag kan inte tro att Herrens plan är ofullkomlig, att hon inte till sist kommer att få åtnjuta allt det som hennes syster (min hustru) har åtnjutit tillsammans med vår underbara familj. "Hans planer skola icke fela, och ingen kan hejda hans hand." (L&F 76:3)

Så jag tackar Gud för de tusen åren i milleniet. Tänk vad mycket arbete som måste göras under den perioden! Jag kan inte ta tid att berätta så mycket om det nu, men jag tänker på Jesajas ord. Han såg en glimt av det. Han såg den dag då vi skulle ha en ny himmel och en ny jord, när vargen och lejonet skulle ligga ner tillsammans och lejonet skulle äta gräs likt oxen. Hans folk skulle bygga hus och bo i dem, och skulle plantera vingårdar och äta dess frukter. De skulle inte bygga och någon annan bo, de skulle inte plantera och någon annan äta, för varje människa skulle få njuta av sina egna händers verk. (Se Jes 65:17-25 och 11:6-9.) Sedan tillägger han: "ty de äro ett släkte av Herrens välsignade, och deras avkomlingar få leva kvar bland dem." (Jes 65:23) Det låter som en fortsättning av familjen, eller hur?

Sedan tackar jag Gud för Paulus uttalande då han sade: "Dock är det i Herren så, att varken kvinnan är till utan mannen, eller mannen utan kvinnan." (1 Kor 11:11) Eftersom det är sant, måste Herren ha en plan så att dessa barn till slut kan få åtnjuta denna stora välsignelse.

Jag skall nu läsa upp ett uttalande av Herren beträffande denna tusenåriga regering. Han sade:

"Det skall icke vara någon sorg, ty det finnes ingen död.

På den dagen skall ett spädbarn icke dö, förrän det är gammalt, och dess ålder skall bliva som ett träds ålder; ty när det dör skall det icke sova i mullen, utan det skall förvandlas på ett ögonblick och skall bliva upptaget, och vilan skall bliva härlig." (L&F 101:29-31)

Så människan skall leva till ett träds ålder och sedan skall hon förvandlas på ett ögonblick.

Jag önskar läsa ytterligare ett uttalande från Herren till profeten Joseph:

"Jorden skall givas dem till arv, och de skola förökas och bliva starka,

(*och de kan inte föröka sig om de inte har ett förhållande som man och hustru*) och deras barn skola växa upp utan synd till frälsning.

Ty Herren skall vara mitt ibland dem, hans härlighet skall vila över dem och han skall vara deras konung och lagstiftare." (L&F 45:58-59)

Sedan tänker jag på uppenbarelsen om de som skall ärva det celestiala riket; och Herren sade: ". . . och denna härlighet skall vara en fullhet och en fortsättning på släkten från evighet till evighet." (L&F 132:19)

Och därför förväntar jag mig att en dag få se den brud som min son har valt i andevärlden. Om han kan finna någon lika ädel som sin lilla systerdotter som jag nämnde (min dotterdotter), tänk bara vilken härlig dag det kommer att bli. För att vi skall kunna förstå detta på rätt sätt, skulle jag vilja läsa ett par uttalanden, ett av president Brigham Young om vad som kommer att hända under tusenårsriket och ett av president Wilford Woodruff:

President Young sade: "För att man skall kunna åstadkomma allt detta arbete, kommer det inte att finnas endast ett tempel, utan tusentals, och tiotusentals män och kvinnor kommer att inträda i dessa tempel och arbeta för människor som har levat så långt tillbaka som Herren kommer att uppenbara." (*Journal of Discourses* 3:372) Tänk bara — om det skall finnas tusentals tempel och tiotusentals människor som besöker dem, kommer ni att få en liten aning om vad Herren har i beredskap för dessa andar som måste få sitt tempelarbete utfört.

Sedan sade profeten Wilford Woodruff: "När Frälsaren kommer, skall ett tusen år ägnas åt hans återlösningsverk och tempel kommer att finnas överallt i detta Josefs land — Nord- och Sydamerika — och likaså i Europa och på andra platser." (*JD* 19:230)

Jag avslutar mitt tal idag med min tro på att Herren vet vad han gör och att han har förberett en plan så att de som har gått före inte kommer att behöva lida. Jag avslutar därför med aposteln Paulus ord, han som upptogs i tredje himmelen och Guds paradis och såg saker som han inte fick skriva. Men han sade: "Vad intet öga har sett och intet öra har hört, och vad ingen människas hjärta har kunnat tänka, vad Gud har berett åt dem som älska honom." (I Kor: 2:9) Det är min tro på min Gud och jag lämnar er min välsignelse i Herrens Jesu Kristi namn. Amen.

Hur människor frälses

MARION G ROMNEY

Mina älskade bröder och systrar och vänner, jag inbjuder er att sluta er till mig i en bön att jag må åtnjuta Herrens ande medan jag talar och att ni må åtnjuta den medan ni lyssnar. Jag skall tala om några av de mest grundläggande tingen i Jesu Kristi evangelium, ting som är av yttersta betydelse, och jag kommer till stor del att använda mig av skrifterna, vilket gör att vi måste ha den Helige Anden för att kunna uppskatta dessa.

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga har som sin tredje trosartikel:

"Vi tro att hela människosläktet, medelst Kristi försoning kan bliva frälst genom att lyda evangeliets lagar och förordningar."

I detta tal ämnar jag framlägga några av Jesu Kristi Kyrkas åsikter beträffande detta ämne.

Frälst, såsom vi här använder detta ord, innebär att man är uppstånden och återkommen som en helgad, celestial, odödlig själ till Guds närhet och sällskap, för att där vandra på en ändlös stig av evigt framåtskridande.

För att få en glimt av vad detta betyder krävs det kunskap om Guds gestalt och natur och om människan och deras förhållande till varandra.

Människan är en själ, det vill säga en dubbel varelse, en andeperson klädd i en påtaglig kropp av kött och ben. Gud är en fullkomnad, frälst själ som åtnjuter evigt liv. Han är både odödlig och upphöjd till den högsta härligheten. Han åtnjuter det välsignade tillstånd som människor kan erhålla genom lydnad till evangeliets lagar och förordningar.

Den Allsmäktige är inte ensam i sin eviga härlighet. Myriader av frälsta själar åtnjuter hans sällskap. Familjeförhållanden råder där. Andlig avkomma föds där. Våra andar föds där. Nutida uppenbarelse bekräftar det faktum att alla världens innevånare är "söner och döttrar födda åt Gud". (L&F 76:24) Gud, vår Himmelske Fader, är i verkligheten fader till våra andar. Vi är "av hans släkt" (Apg 17:28) som Paulus förkunnade i sitt stora tal på Areopagen.

Gud Fadern är en odödlig själ. Människan är ännu inte en odödlig själ. Hon är en mänsklig själ som är föremål för döden. Människans kropp kommer att efter döden återvända till den jord varifrån den kom, men människans ande, vad kommer att hända med den? Många människor har funderat över denna den allra viktigaste frågan. Shakespeare ställde och kommenterade den då han i Hamlets mun lade sitt berömda "Att vara eller inte vara" tal.

"Att vara eller inte vara — det är
frågan . . .

Att dö — att sova . . .
kanske upphör då
värken i hjärtat och de vidrigheter
som kött och blod har ärvt: ett
sådant slut
vore en ljuvlig nåd. Att dö, att sova
och kanske drömma — där är
stötestenen.
Vad drömmer vi i denna dödens
sömn,
när jordelivets härva hystats av?
Det gör en tveksam: denna tanke
medför
att vårt elände aldrig vill ta slut.
Vem skulle tåla världens hån och
piskrapp,
förtryckarns oförrätt, den spotskes
skymford,
avvisad kärleks kval, rättvisans
tredska,
ett hutlöst ämbetsvälde och de
sparkar
lycksökarn ger den tåliga förtjänsten,
ifall man kunde gälda slutlikvid
med blottad dolk? Vem bure klövjebördor
och stönande i livslång mödas svett,
om inte skräck för nånting efter
döden,
det oupptäckta land, vars gräns ej
någon
färdman har återvänt från, kuvat
viljan
så att vi hellre tål de kval vi har
än flyr till andra, som vi inte
känner . . .

Hamlet, akt 3, scen 1
(i översättning av Björn Collinder 1960)

Shakespeare ställer i dessa rader på ett dramatiskt sätt frågan vad som händer människans ande efter döden, men han lämnar den obesvarad. Han visste inte att Herren hade givit ett direkt svar på frågan.

Ungefär 75 år före Kristus bodde det i Amerika en Guds profet, vid namn Alma, som var så orolig för vad som händer människosjälen efter döden att han sökte Herren i bön med sådan stor och mäktig tro att Herren skickade en ängel som uppenbarade för honom att "alla människors andar tagas hem till Gud, som gav dem liv, så snart de skiljas från den dödliga kroppen . . . Och då skall det ske, att deras andar, som äro rättfärdiga mottagas i ett lycksalighetens tillstånd, som kallas paradis, ett vilotillstånd, ett fridstillstånd, i vilket de skola vila sig från alla sina besvärligheter, all möda och sorg.
Och då skall det ske, att de orättfärdigas andar . . . skola bliva utkastade i det yttersta mörkret . . .
Detta är det tillstånd vari de ondas själar befinna sig, ja, i mörker och ett tillstånd av hemsk och fruktansvärd förväntan att Guds brännande harm och vrede skola drabba dem. Sålunda förebliva de i detta tillstånd, liksom de rättfärdiga förbliva i paradis, intill tiden för sin uppståndelse." (Alma 40:11-14)

Kyrkan accepterar detta skriftställe såsom ett uttryck för fakta.

"Ty liksom döden har kommit till alla människor för att utföra den store skaparens barmhärtiga plan, så måste det också finnas en uppståndelsens kraft, och uppståndelsen måste nödvändigtvis komma till människan till följd av fallet, och fallet kom till följd av överträdelse, och emedan människan föll blev hon utestängd från Herrens ansikte.
Därför måste försoningen (som Kristus skulle göra för människans överträdelse) vara obegränsad. Om det icke vore en obegränsad försoning, kunde icke denna förgänglighet ikläda sig oförgänglighet, och därför skulle den första domen, som fälldes över människan, nödvändigtvis hava förblivit evigt bestående. I så fall måste denna köttsliga lekamen bliva nedlagd till att förruttna och förvandlas till stoft i dess moders, jordens, sköte och aldrig mer uppstå.
O, vilken Guds visdom, vilken barmhärtighet och nåd! Ty se, om den köttsliga lekamen ej åter skulle uppstå, skulle våra andar bliva utsatta för den ängels välde, som avföll från den evige Gudens närhet och blev djävulen för att aldrig mera uppstå.
Våra andar måste hava blivit honom lika och vi skulle hava blivit djävlar, en djävuls änglar, utestängda från vår Guds ansikte för att förbliva hos lögnens fader i elände, likasom han själv . . .
Till följd av vår Guds, Israels Heliges, väg till befrielse skall denna död . . . vilken är den timliga, uppgiva sina döda. Denna död är graven.
Och denna död . . . vilken är den andliga döden, skall uppgiva sina döda, vilken andliga död är helvetet. (Det är en intressant definition: att bli avskuren från Guds närhet är bokstavligen helvetet) Därför måste döden och helvetet uppgiva sina döda, och helvetet sina fångna andar och graven sina fångna kroppar, och människornas kroppar och andar skola återförenas, den ena med den andra, och det sker genom Israels Heliges uppståndelses kraft.
O, huru storartad är icke vår Guds plan! Ty . . . anden och kroppen äro återförenade med varandra, och alla människor bliva oförgängliga och odödliga, och de äro levande själar med fullkomlig kunskap liksom vi i köttet, med undantag av att vår kunskap först skall bliva fullkomlig.
Därför skola vi hava fullkomlig kunskap om hela vår skuld, orenhet och nakenhet, och de rättfärdiga skola hava fullkomlig kunskap om sin glädje och rättfärdighet, iklädda renhet, ja, själva rättfärdighetens mantel.
När alla människor hava gått från den första döden till livet, så att de blivit odödliga, måste de inställa sig för Israels Heliges domstol, och då kommer domen, och de bliva dömda i överensstämmelse med Guds heliga domslut."

Dessa ord av Jakob i 2 Nephi förutsätter en bokstavlig, universell uppståndelse såsom Paulus förklarade då han skrev till korintierna:
"Och såsom i Adam alla dö, så skola ock i Kristus alla göras levande." (I Kor 15:22)

Kyrkan tror på skrifternas ord att Jesus Kristus genom sin seger över döden öppnade graven inte bara för sig själv utan för hela mänskligheten. Den tror att uppståndelsen är ett omistligt steg på vägen till frälsning.

Kyrkan accepterar också skrifternas ord om att efter uppståndelsen

kommer varje person — då en odödlig själ — att ställas inför Guds domstol och erhålla en slutlig dom baserad på hans uppförande under jordetillvaron, att domen skall baseras på lydnad eller olydnad till evangeliets lagar och förordningar. Om dessa lagar och förordningar har efterlevts under jordelivet kommer kandidaten att renas från syndens fläckar genom Jesu Kristi försonande blod och frälsas i Guds celestiala rike, för att där tillsammans med Gud åtnjuta evigt liv. De som inte har följt evangeliets lagar och förordningar kommer att erhålla en lägre belöning.

Alma talar om den slutliga domen på följande sätt:

"Och då skola de rättfärdiga lysa i Guds rike.

Men se, en hemsk död drabbar de onda . . . och de dricka dräggen i en bitter kalk." (Alma 40:25-26)

Ungefär 550 f Kr talade en tidigare amerikansk profet om detta ämne hur "genom Kristi försoning hela mänskligheten kan frälsas genom lydnad till evangeliets lagar och förordningar" (tredje trosartikeln) på ett sådant mästerligt sätt att jag har valt att avsluta dessa kommentarer med ett ganska långt citat av hans skildring. Det tar ungefär sex minuter att läsa det, men det är värt tiden.

"Ty jag vet, att I — många av eder — hava forskat mycket för att få veta tillkommande ting. Därför vet jag, att I haven kännedom om att vårt kött måste förstöras och dö, men att vi icke desto mindre skola se Gud i vår lekamen.

Ja, jag vet, att I haven kännedom om att han i köttet skall visa sig för dem som äro i Jerusalem (han talade, som jag sade, närmare 600 f Kr), varifrån vi härstamma, ty det är nödvändigt, att det sker ibland dem. Det höves den store Skaparen att underkasta sig köttets betingelser samt att dö för alla människor, på det alla människor måtte bliva honom underkastade.

Förvisso, så sant Herren lever . . . skola de som äro rättfärdiga fortfarande förbliva rättfärdiga och de som äro orena förbliva orena . . .

Deras kval är som en sjö av eld och svavel, vars låga flammar uppåt för alltid och evinnerligen utan ände.

Men se, de rättfärdiga, de heliga, som tillhöra Israels Helige, de som tro på Israels Helige, de som hava uthärdat världens förföljelser och icke skämts inför den, de skola ärva det Guds rike, som är tillrett för dem ända sedan världens grundläggning och deras glädje skall vara fullkomlig evinnerligen.

O, huru stor är icke vår Gud, Israels Helige, i barmhärtighet! Ty han frälser sina heliga från det hemska vidundret, djävulen, från död och helvete och den sjö av eld och svavel, som är oändligt kval.

O, huru oändlig är icke vår Gud i helighet! . . .

Han kommer in i världen på det han må frälsa alla människor, om de vilja hörsamma hans röst, ty se, han lider alla människors smärtor, ja, varje levande skapelses smärtor, både män, kvinnor och barn, som tillhöra Adams ätt.

Han lider detta, på det att uppståndelsen måtte komma till alla människor, så att alla kunna stå fram för honom på domens stora dag.

Han befaller alla människor att omvända sig och bliva döpta i hans namn, med fullkomlig tro på Israels Helige, annars kunna de ej bliva frälsta i Guds rike." (2 Ne 4-5, 16, 18-23)

Å andra sidan, de som vill "omvända sig och tro på hans namn samt bliva döpta i hans namn och uthärda intill änden . . ." skall bli frälsta. (2 Ne 9:24)

Sådan är, mina älskade bröder och systrar och vänner, den väg som föreskrivits av Herren, vari alla kan lyda evangeliets lagar och förordningar och därigenom bli frälsta genom Kristi försoning.

Jag bär mitt personliga vittnesbörd till er om sanningen i dessa lärdomar och om det ytterligare faktum att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är Kristi upprättade kyrka, begåvad med auktoritet och bemyndigad av honom att undervisa och administrera hans evangeliums frälsande principer och förordningar till hela mänskligheten.

I all ödmjukhet, vänlighet, kärlek och uppriktighet inbjuder vi er att noga lyssna och med hjälp av bön undersöka vårt budskap. Om ni vill göra det, skall ni få erhålla ett liknande vittnesbörd och vara på väg mot frälsning, mot att bli frälsta i Guds rike. Att det må bli så med oss alla beder jag ödmjukt i Jesu Kristi, vår Herres namn. Amen. ○

Integritet

MARION G ROMNEY

Mina älskade bröder i prästadömet, jag betraktar denna inbjudan att säga några ord till er som en stor ära och ett stort ansvar. Jag förlitar mig på att Herren skall välsigna oss medan jag talar till er. Jag hoppas att jag har något att säga som kan hjälpa det aronska och det melkisedekska prästadömet.

Jag har bestämt mig för att säga några ord angående integritet.

En definition på integritet lyder: "Egenskapen att ha sunda moraliska principer, ärlighet, okränkbarhet och uppriktighet."

När det gäller att skilja mellan synonymerna integritet, ärlighet, hederlighet, redlighet och sannfärdighet säger en ordbok att "integritet innefattar en sund moralisk karaktär som är ofördärvlig, som ådagalägges i synnerhet vid uppfyllande av anförtrodda uppgifter".

Jag behöver inte påpeka det faktum att världen för närvarande är i desperat behov av män med integritet. Beviset på detta yttrande kan läsas i varje publikation, höras i varje radio och både ses och höras i varje audiovisuell produktion.

A P Stanley har sagt: "Ge oss den man med integritet, som vi vet att vi fullständigt kan lita på, som kommer att stå fast när andra sviker; vännen, trofast och sann; rådgivaren, ärlig och orädd; motståndaren, rättvis och ridderlig; en sådan som är ett fragment av Tidens klippa."

Själva vår civilisation är i farozonen. Om den skall kunna räddas, måste det göras genom män med integritet. Till att utföra denna oerhörda uppgift har Herren kallat sitt prästadöme. Det betyder du och jag och alla våra medbröder som bär prästadömet, det aronska och det melkisedekska.

Herren har anförtrott oss det heligaste som kan givas till människor. Vi får inte svika honom. Vi måste vara pojkar och män med integritet. Vår individuella upphöjelse beror på att vi visar Herren att vi genom alla svårigheter och under alla omständigheter kommer att trofast utföra den uppgift han har anförtrott oss. (Se *History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 3:380.)

Profeten Joseph Smith lärde att absolut integritet måste föregå löftet om evigt liv. Han sade:

"Sedan en person fått tro på Kristus, omvänt sig från sina synder, och blivit döpt till syndernas förlåtelse och erhållit den Helige Anden . . . låt honom då fortsätta att ödmjuka sig inför Gud, hungra och törsta efter rättfärdighet och leva efter varje Guds ord och Herren skall snart säga till honom, min son, du skall bli upphöjd."

Detta löfte kommer emellertid endast efter det att "Herren har prövat honom grundligt och funnit att han är besluten att tjäna honom trots alla svårigheter". (*History of the Church*, 3:380)

Vi har bland våra ledare i kyrkan, i alla kallelser i prästadömet från diakoner till apostlar, exempel på bröder vars uppförande visar denna integritet.

President Kimball till exempel. Under alla år har han varit ett mönster på integritet. Ingen tvivlar på att han skulle riskera sitt liv för det heliga förtroende som Herren har lagt på honom.

President Tanner likaså. I själva verket har hans uppträdande under ypperliga karriärer inom affärslivet och offentlig verksamhet varit så oklanderligt och modigt att hans medarbetare och bekanta talar om honom som "Mr Integritet".

Jag vill nu fästa uppmärksamheten på några omständigheter där denna integritet är inblandad. Här är en skildring som ni som bär det aronska prästadömet kan tänka på:

"Fyra sista dagars heliga pojkar begav sig av från en stad i Utah för att göra en resa tvärs över hela landet. De hade sparat alla sina pengar under det senaste året i läroverk för detta ändamål och nu när de tagit sin examen packade de sina resväskor och stuvade in dem i bakluckan på en bil och sade adjö till oroliga föräldrar och avundsjuka vänner. Det var verkligen en sak att fira att de åkte över gränsen från Utah till en annan stat. De stannade på en parkeringsplats längs vägen och steg ur för att se hur det kändes att vara i en ny omgivning. En känsla av spänning och äventyr ledde till att de spekulerade en hel del.

De hade kommit överens om att de skulle skicka föräldrarna ett vykort varje dag för att tala om var de befann sig och de hade lovat att skicka ett telegram om de skulle råka ut för några svårigheter. En av pojkarna sade att det kändes verkligen skönt att vara ute på egen hand och inte behöva tillåtelse i förväg för varenda sak han ville göra. En annan sade att de måste uppföra sig som erfarna resenärer och inte ge andra intryck av att de var bondpojkar på sin första resa hemifrån. Som en följd härav föreslog samma pojke att de skulle glömma helt och hållet att de var mormoner under sitt äventyr. Tillfrågad om varför av de andra förbryllade pojkarna sade han att de nu hade råd att vara lite lössläppta och smaka på en del spänning som andra människor åtnjöt, vilka inte var mormoner. 'I vilket fall som helst', sade han, 'vad spelar det för roll? Ingen här i världen känner oss eller bryr sig om våra band med kyrkan.'

Spänningen i den nya erfarenheten uppvägde deras omdöme och gruppen kom överens om att göra ett försök. De bestämde att de skulle säga sig vara studenter från östkusten som gått i skola i Utah under en kort tid. Registreingsskyltarna på bilen nödvändiggjorde detta.

På kvällen den första dagen befann de sig på en berömd turistort och de bestämde sig för att slå läger där. Efter kvällsmålet besökte de ett stort hotell för kvällsunderhållning. Det dröjde inte länge förrän ledaren bland pojkarna föreslog att de skulle börja här och nu och pröva på de ting som de så länge hade förnekats av sina strikta föräldrar och lärare. Det första som fångade deras ögon var en stor neonskylt. Där stod 'Bar — öl och cocktails'. De tänkte att det skulle vara ett lagom steg mot att 'synda lite grann' och bestämde sig för att gå in i baren och beställa ett glas öl till dem var. Det låg nervositet i luften när de steg in i den svagt upplysta baren och omringade disken med de spännande sprit-flaskorna. Den pojke som hade utvalts att göra beställningen tappade rösten vid första försöket och måste svälja ordentligt för att få fram ett förståeligt: 'Fyra glas öl, tack.'

Vad ölet saknade i smaklighet kompenserade atmosfären och spänningen. De blev djärvare och började tala om nästa äventyr som de skulle företa sig. Pratet flödade när plötsligt en välklädd man steg in i baren och gick rakt mot deras bord. Mannens min och hans bestämda steg mot dem gjorde pojkarna nervösa.

När mannen kom fram till det bord där pojkarna satt, sträckte han ut handen mot en av dem och sade: 'Förlåt, men är inte du George Redfords son från Utah?' Pojken blev mållös och förfärad. Hans fingrar frös runt ölglaset och han svarade med darrande röst: 'Joo, det stämmer.' 'Jag tyckte att jag kände igen dig när du kom in genom dörren till hotellet', fortsatte främlingen. 'Jag är Henry Paulsen, direktör i det företag som din far arbetar åt och jag träffade dig och din mor förra vintern på en middag på Hotel Utah. Jag har aldrig kunnat glömma hur du förklarade ditt mormonprästadöme för en annan av våra direktörer som frågade dig vad det betydde att vara en mormonpojke. Jag måste säga att jag blev lite förvånad över att se dig gå till baren, men jag antar att det är med mormonpojkar som med andra pojkar, att när de kommer på egen hand så slår de sig lösa.'

Dessa pojkar hade fått höra en predikan som de aldrig skulle få höra från predikstolen. De mådde illa, skämdes och var ångerfulla. När de lämnade sina halvfyllda glas och gick ut genom hotellfoajén, hade de en känsla av att alla människor tittade på dem. De var glada att det var mörkt när de begav sig till sin campingplats. 'Man kan inte vinna jämt', sade pojken, som föreslagit att de skulle dölja sin rätta identitet, för att lätta på stämningen. 'Jag är inte så säker', svarade den pojke som främlingen talat till. 'Om vi har något förnuft kvar, kan vi göra den här upplevelsen till den mest vinnande lektionen i vårt liv.' "

Här följer en annan upplevelse — en upplevelse av president Joseph F Smith, vilken berättats av framlidne president Charles W Nibley, som ni unga äldster kan ha nytta av att tänka igenom:

"En annan händelse som jag hört honom berätta", säger broder Nibley om president Joseph F Smith, som var kyrkans president och far till vår framlidne president Joseph Fielding Smith, "vilken visar hans mod och integritet, inträffade när han var på väg hem från sin mission på Hawaii på hösten 1857. Han kom hem via Los Angeles över det som kallades södra rutten. Undet det året var Johnstons armé på marsch mot Utah och helt naturligt rådde det stor spänning och bitterhet gentemot 'mormonerna'. I södra Kalifornien, när det lilla vagnståget hade åkt endast en kort sträcka och slagit läger, kom det flera tuffa anti-mormoner och red in i lägret. De svor och förbannade och uttalade hotelser beträffande vad de skulle göra med 'mormonerna'. Joseph F befann sig lite avsides från lägret, för han höll på att samla in ved till elden, men han såg att de få medlemmarna i hans egen grupp för säkerhets skull hade gömt sig i buskarna nere vid en bäck, utom synhåll. När han såg det, berättade han för mig", sade broder Nibley, "kom tanken till honom:

'Skall jag springa iväg från dessa män? Varför skulle jag frukta dem?' I och med det marscherade han fram med armarna fulla med ved till lägerelden där en av banditerna fortfarande med pistolen i hand skrek och svor över mormonerna och sade till Joseph F med hög röst:

'Är du mormon?'

Och svaret kom prompt: 'Ja, tvättäkta rakt igenom.'

Och banditen fattade honom i handen och sade:

'Du är den . . . trevligaste unge man jag någonsin träffat! Ta min hand, unge man. Jag är glad över att se en man som står för sin övertygelse.' " (Joseph F Smith, *Gospel Doctrine,* Deseret Book Co., 1939, sid 518)

Abraham Lincoln visade sin stora integritet i sitt berömda tal. John Wesley Hill säger i sin bok *Abraham Lincoln — Man of God:* "Lincoln visade sitt oberoende och orubblighet då han skrev sitt tal vari han accepterade nomineringen till senator i Förenta Staterna. . . . Detta tal är känt som 'The House Divided Against Itself'. Det omfattade den historiska deklarationen att Unionen inte kunde existera 'till hälften slav och till hälften fri'. Till sin vän Jesse K Dubois sade Lincoln:

'Jag vägrade att läsa upp stycket om huset som står delat mot sig självt för dig därför att jag visste att du skulle be mig ändra eller modifiera det och jag hade bestämt mig för att inte göra det. Jag ville ha det så, och jag var villig, om så var nödvändigt, att dö för det . . . Jag ville hellre bli besegrad med detta stycke med i talet . . . än segra utan det.' " (*Abraham Lincoln — Man of God,* New York and London: G P Putnam's Sons, 1927, sid 151)

Det krävdes verkligt mod av Lincoln att ta med detta "till hälften slav och till hälften fri" i sitt tal. Han var ambitiös och det verkade som om det var genom senaten som vägen till presidentskapet gick, men det politiska klimatet vid den tiden var inte redo för den ståndpunkt som han intog i denna sak. Det var möjligt att detta uttalande skulle innebära förlust för honom i senatsvalet, vilket också visade sig bli fallet. Allt det här visste Lincoln

mycket väl, men inte desto mindre hade han integritet nog att handla enligt sin övertygelse. Trots att denna hans kurs stängde vägen till senaten, öppnade det, som tur var för landet, senare vägen till presidentposten.

President J Reuben Clark Jr var en man med likadan integritet. Som ung presiderade han under en kort tid över den Södra filialen för State Normal College i Cedar City i Utah. Han utvecklade ett stort intresse för denna institution.

"Två år senare . . . sökte man hans bistånd att uppmuntra medlemmarna i den lagstiftande församlingen att ge vissa bidrag som institutionen önskade."

I ett brevsvar "förklarade han med stor uppriktighet och rättframhet att han inte kunde stödja . . . en begäran om 100.000 dollar.

" . . . uppriktigt sagt", skrev han, "tror jag att ni begär för mycket . . . "

" . . . jag har tänkt igenom saken mycket noga och har inte kunnat se hur jag ärligt skall kunna rekommendera era representanter att bifalla det . . .

Om ni skulle säga att ni är villiga att släppa de 100.000 dollarna och arbeta på 54.000 dollar kan ni räkna med mitt aktiva samarbete så långt min begränsade förmåga sträcker sig. Men om ni fortfarande vill ha den större summan, skall ni genast inse att det är bättre om jag håller tyst, och jag lovar att jag skall göra det."

"Uppriktigheten i detta brev skulle bli ett utmärkande tecken på (president) Clarks korrespondens och samröre med människor i hans långa karriär. Trots att hans rekommendationer många gånger inte innehöll vad andra hade hoppats mottaga, bidrog inte desto mindre hans uppriktighet och fullständiga ärlighet i hög grad till at bygga upp människors förtroende för honom, ty de visste att de kunde lita på honom och visste att han skulle säga det som han verkligen tyckte." (David H Yarn Jr, *Young Reuben*, Brigham Young University Press, Provo, Utah, sid 113-114)

Hur härligt skulle det inte vara, ni prästadömsbärare, om vi alla ägde samma integritet som president Kimball, som Nathan Eldon Tanner, Joseph F Smith, Abraham Lincoln och J Reuben Clark Jr. Herren väntar sig det av hans prästadömsbärare.

Må Gud hjälpa oss att vi skall tänka på denna stora egenskap och leva redbart, beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

Skjut inte upp!

ELDRED G SMITH

En ung man, strax under 18 år, fick besök av en himmelsk budbärare som förklarade att han var sänd från Gud. Denne budbärare, Moroni, var den siste profeten i Mormons bok. Den unge mannen var Joseph Smith. Moroni citerade många skriftställen, vilka de flesta talade om att tiden hade kommit då Jesu Kristi ankomst i härlighet skulle förberedas. Han citerade Malaki: "Se, jag skall sända ut min ängel, och han skall bereda väg för mig. Och med hast skall han komma till sitt tempel, den Herre som I åstunden, ja, förbundets ängel som I begären, se, han kommer, säger Herren Sebaot." (Mal 3:1)

Detta betonar det faktum att när Herren kommer tillbaka skall han komma "till sitt tempel", vilket innebär att det måste finnas ett tempel på jorden som han kan komma till.

Moroni citerade också de femte och sjätte verserna i kapitel 4 på ett litet annorlunda sätt än i Bibeln:

"Se, jag skall uppenbara prästadömet för eder genom profeten Elia hand, förrän Herrens stora och fruktansvärda dag kommer.

Och han skal inplanta i barnens hjärtan de löften, som givits till fäderna, och barnens hjärtan skola vända sig till sina fäder. Om så icke vore, skulle hela jorden läggas öde vid hans tillkommelse." (Joseph Smith 2:38-39)

Det tycks mig mycket betecknande att bland de *första* instruktioner som profeten fick när det gällde att återställa evangeliet, detta verk, gavs de som handlade om tempel och de förordningar som utförs däri. Detta måste vara mycket fundamentalt i Jesu Kristi evangeliums principer.

För att budskapet skulle kunna gå i fullbordan, måste det finnas ett tempel. Elia måste komma med prästadömets auktoritet och det måste finnas levande medlemmar i kyrkan som samlar uppteckningar om sina förfäder och utför arbete för att fullfölja det löfte som givits dem så att deras beseglingar också skulle utföras.

Gud själv upprättade den första familjen — Adam och Eva. Familjen är inte en institution som utvecklats av människan för att hon skall växa ifrån den eller kasta den åt sidan i loppet av det mänskliga framåtskridandet. Allt det som står oss närmast och kärast i våra liv hör ihop med våra familjer. Kärleken har sitt centrum här, och där det finns kärlek där finns det också lycka. Det är sannerligen inte gott för människan att vara ensam. Herren har i sin visdom försett människan med ett sätt att bli lycklig på denna jord och fortsätta denna glädje genom all evighet. Den största glädjen och

lyckan kommer genom familjeenheten. Det har varit så genom hela dödligheten, så varför skulle det inte vara det i nästa liv?

Familjeenheten är så viktig att Herren har tillkännagivit för oss att vid slutet av millenniet måste alla Adams avkomlingar som accepterar evangeliet bli beseglade tillsammans som en familj genom prästadömets kraft, vilket är makten att besegla på jorden så att det är beseglat i himmelen och binda på jorden så att det är bundet i himmelen. (Se Matt 16:14.)

Varje person som kommer till denna jord måste få tillfälle att erhålla alla de välsignelser som dessa beseglingar medför om han accepterar dem, någon gång före slutet på millenniet. Det skulle inte kunna finnas någon rättvis Gud, om det vore annorlunda. Dessa beseglande välsignelser erhålles först genom den förordning som är dopet in i Jesu Kristi kyrka. Därefter beseglas hustrun till mannen för tid och all evighet och de barn som inte är födda under äktenskapsförbundet måste beseglas till sina föräldrar för att de skall kunna erhålla alla dessa välsignelser som om de var födda under det nya och eviga förbundet.

De som har dött utan denna lag kan få privilegiet att få erhålla dess välsignelser genom ställföreträdare. Det är *där vårt* ansvar kommer in. Vi måste först predika evangeliet till de levande. Sedan måste vi samla in uppteckningar över dem i vår släkt som dött utan denna lag och se till att detta stora och viktiga arbete utförs för dem.

Ett löfte gavs till våra förfäder att när evangeliet är återställt i dessa sista dagar "barnens hjärtan skola vända sig till sina fäder". (L&F 2:2) Detta betyder att vi måste uppfylla löftet till våra förfäder och utföra förordningsarbete för dem. Om vi inte gör det, kan vår egen frälsning äventyras.

Det är inte bara dopets förordning utan också beseglingen av familjer tillsammans som en evig enhet som måste göras på jorden. Följaktligen måste vi först utföra dessa förordningar själva, sedan vara ställföreträdare för de förfäder som gått vidare till andevärlden. Dessa allra heligaste förordningar måste utföras i ett heligt tempel, byggt och invigt till Herren för just detta ändamål.

I nutida uppenbarelse befallde Herren profeten Joseph Smith att "bygga ett hus åt mitt namn, en boning åt den Allrahögste.

Ty det finnes icke en plats på hela jorden, dit han kan komma och återupprätta det, som var förlorat för eder eller det, som han borttagit, nämligen prästadömets fullhet." (L&F 124:27-28)

Dessa tempel är byggda för ett speciellt och mycket viktigt syfte, där de levande kan erhålla sina heligaste förordningar, där familjer kan beseglas tillsammans för all evighet. Familjeenheten är den enda eviga organisationen. Templen är vackra byggnader och det är helt riktigt att de skall vara det, men de är inte bara monument. De är det enda sätt varigenom alla de rättfärdiga, levande och döda, kan få upphöjelsens välsignelser. De levande kommer först. Sedan de utfört dessa heliga beseglingar bör de vända sig till sina förfäder och ställföreträdande öppna vägen för dessa förfäder att erhålla samma välsignelser.

Av denna orsak måste släktforskning utföras. Många utvalda andar har hållits tillbaka för att komma till jorden i denna tid så att de skulle kunna acceptera evangeliet och utföra tempelarbete för sina förfäder. Om och om igen finner jag en omvänd make eller maka, eller man och hustru som är de enda i en släkt som är medlemmar i kyrkan. I de flesta fall har de eller någon i deras släkt en bra förteckning över familjens genealogi. Somliga skickar ivrigt in dessa uppteckningar till templen för att arbete skall kunna utföras, Många har emellertid många namn i sin ägo som inte skickas in. Vi får inte skjuta upp! Tiden blir kortare hela tiden. I och med att fler tempel byggs kan mer arbete utföras. Med varje nytt tempel som byggs kan ungefär 3000 fler namn behandlas varje dag. Håll inte på dessa uppteckningar. Fyll i de rätta formulären och skicka in dem till templet.

Även om Herren har inspirerat människorna att bevara dessa uppteckningar genom århundraden, kan djävulen lyckas med att störa Herrens verk, om han kan övertala oss att skjuta upp att få tempelarbete utfört. Det finns en historia om hur Satan sammankallade sina agenter till ett rådsmöte och frågade dem hur de skulle kunna kämpa emot de rättfärdigas styrkor. En av dem sade: "Jag går och säger att det inte är sant." Satan sade: "Nej, det går inte." En annan sade: Jag säger åt dem att det är bara hälften som är sant. "Nej", sade Satan, "det är inte tillräckligt." Den tredje sade: "Jag går och säger åt dem att alltihop är sant, men att det inte är någon brådska." "Gå", sade Satan. "Det kommer att vinna dem för oss." Lucifer kan inte vinna. Han får inte vinna. Vi måste utföra Herrens verk för våra förfäder för annars skulle jorden "läggas öde vid hans tillkommelse". (Joseph Smith 2:39) Det verkar som om denna jords öde beror på om vi utför detta tempelarbete eller inte.

Evangeliet har blivit återställt i dessa sista dagar för att aldrig tagas bort från jorden igen för att ge frälsning och upphöjelse till alla Guds barn som visar sig värdiga genom trofasthet. Avsikten med denna jord och vårt liv här är att ge var och en av Adams efterkommande tillfälle att sluta detta liv som en familjeenhet för all evighet.

Jag betygar att detta är Jesu Kristi evangelium, återställt i dessa sista dagar med all prästadömets auktoritet och makt att åstadkomma evigt liv i familjeenheten för var och en av oss, i Jesu Kristi namn. Amen.

Vårt ansvar mot överträdarna

N ELDON TANNER

Mina älskade bröder, jag står inför er denna kväll i ödmjukhet och beder att Herrens ande och välsignelse skall fortsätta att vara med oss när jag talar till er. Vilket stort privilegium är det inte att ha Guds prästadöme — från den nyaste diakonen i den minsta och mest avlägsan grenen i kyrkan till den högpräst som innehar det högsta ämbetet i kyrkan. Som prästadömsbärare har vi gjort vissa förbund med Herren och är berättigade till hans många välsignelser om vi håller dessa förbund och vandrar uppriktigt inför honom.

Häromdagen talade jag med en entusiastisk hemkommen missionär som hade varit medlem i kyrkan endast fem år och det här är den berättelse som han omtalade för mig, och vilken jag fann mycket intressant.

Han sade att han blivit uppfostrad i ett gott hem av fina föräldrar med höga ideal. Han hade dock aldrig tänkt på, än mindre blivit undervisad om, många av de ting som kyrkan lär, om en Guds profet på jorden idag, om bokstavlig uppståndelse där kroppen och själen återförenas efter döden och fortsätter i all evighet och i synnerhet om den vackra och viktiga uppfattningen att han bokstavligen var ett Guds andebarn. Han hade aldrig fått lära sig om evangeliets återställelse, att det fanns en levande personlig Gud och att Jesus Kristus, världens Frälsare, lever, att han bokstavligen var Guds Son i köttet.

Medan han arbetade på en semesterort där många ungdomar arbetade över sommaren och där alla tycktes ha roligt, fäste sig denne pojke vid tre unga män som tycktes leva på ett annat sätt än de andra och som inte deltog i rökandet, spritdrickandet och knarkandet. De levde efter mycket höga normer på alla sätt och verkade vara moraliskt rena.

Han sade: "Jag fäste mig vid dem och började prata med dem för att ta reda på varför de var annorlunda. De berättade för mig att de var mormoner, att de levde efter ett visdomsord, vilket de förklarade för mig, och att Herren hade sagt: Du skall icke begå äktenskapsbrott (2 Mos 20:14) och att sexuell överträdelse av kyrkan ansågs som en av de allvarligaste synderna."

Han sade vidare: "Jag kom dessa unga män mycket nära och tyckte om det som de lärde och det sätt som de levde på. De berättade gärna för mig om kyrkan. De verkade vara stolta över den och var inte generade för det faktum att de inte levde som de andra unga männen. De påpekade emellertid att det fanns några unga män på lägret som var medlemmar i kyrkan, men som inte levde efter evangeliets principer."

Jag tänkte på hur tråkigt det var att dessa andra medlemmar inte levde som de borde, hade gett efter för frestelser och inte var starka nog att stå för det som de visste var rätt. Om de hade blivit omvända och *inte* skämts för Kristi evangelium och dess lärdomar, skulle även de ha kunnat påverka andra och förändra deras liv så att de kunde bli redo att få de välsignelser som utlovats de trofasta.

Min vän fortsatte: "En av de tre unga männen hade varit på mission och då jag blev mer intresserad undervisade han mig om evangeliet som han hade undervisat om det på missionsfältet. Jag brevväxlade med mina föräldrar och berättade för dem om vad jag hade funnit. De blev mycket besvikna och olyckliga, men när jag kom hem och berättade allt för dem, såg de vilken god verkan allt detta hade haft på mitt liv och de ändrade vanorna och de gav mig tillåtelse att bli döpt, vilket jag var mycket tacksam för."

Han var bara 19, då han anslöt sig till kyrkan. Han fortsatte med att säga vilket stort privilegium det var då han gavs det aronska prästadömet och då han kunde administrera och dela ut sakramentet i åminnelse av Herrens korsfästelse. Han sade att det gjorde honom mycket ödmjuk då han kände hur helig denna förordning var och han försökte alltid vara värdig och välvårdad och handla som om Herren hade stått vid hans sida.

Han kände sig storligen välsignad då han som präst fick privilegiet att döpa nya medlemmar och han insåg att detta gav honom samma privilegium och auktoritet som givits Johannes Döparen, vilken döpt Frälsaren. Och när han talade, önskade jag att varje ung man kunde känna och inse just hur viktigt det är och vilket stort privilegium det är att kunna utföra dessa förordningar och veta att Herren litar på oss alla att vi skall leva värdiga och hedra det prästadöme som vi bär.

Sedan berättade denne unge man om hur glad han blev ett år senare, då han blev intervjuad för att gå på mission och kunde säga biskopen och stavspresidenten att han höll visdomsordet strikt, höll sabbatsdagen helig, betalade tionde och andra offer, levde moraliskt ren på allt sätt och att han verkligen ärade kvinnlighet och aldrig behandlade en flickvän på annat sätt än han ville att en ung man skulle behandla hans syster. Han kände sig väl till mods beträffande detta och var mycket lycklig över att han kunde gå ut på missionsfältet som en Herrens ambassadör med en känsla av att Herren ville acceptera honom som representant. Han berättade om den underbara känsla han hade när han döpte och konfirmerade den första person han omvänt.

Detta var erfarenheter som gjorde honom ödmjuk, sade han, liksom också då han kallades att förläna det melkisedekska prästadömet till en

man och ordinera honom till äldste. Han insåg hur viktigt det är att en man är värdig dessa privilegier att handla i Herrens namn och att den man han ordinerat var lika mycket en äldste som om kyrkans president hade ordinerat honom. Han kände sig mycket ödmjuk och tacksam mot Herren.

Han avslutade med att säga mig att han skulle gifta sig snart, och hans ansikte strålade då han uttryckte sin tacksamhet och lycka över att han och hans fästmö var rena och värdiga att gå till templet för att bli beseglade för tid och all evighet.

Sedan sade jag till honom: "Det finns inget större privilegium eller ansvar som kan läggas på någon ung man än att han får Guds prästadöme, vilket är Guds makt att handla i hans namn. Och nu kommer du att få åtnjuta de ytterligare välsignelser och privilegier som kommer då man beseglas av det heliga prästadömet i Guds tempel."

Det finns alldeles för många unga män idag som har växt upp i kyrkan, som tycks ta prästadömet för givet, och som tror att det är en rättighet snarare än ett privilegium för dem att bära prästadömet. Många tycks tro att det är smart att bryta mot visdomsordet och ha en dålig moral. Jag vill betona att Herren är inte nöjd med detta. Det är oerhört viktigt att en ung man lever värdigt prästadömet och att han inte får avancera förrän han är värdig.

Han måste också vara redo och värdig innan han får en kallelse att gå ut på mission. Jag kan inte tänka mig en chef vid något stort företag som väljer och auktoriserar en person att representera företaget och skriva kontrakt av något slag om inte denna person har visat sig duglig och värdig — en som chefen helt och hållet kan lita på.

Det är ännu viktigare att den som representerar Herren, som talar i hans namn, är värdig. Jag är säker på att Herren är mycket nöjd med alla dem som är beredda att göra de ting som gör dem värdiga och som är redo att stå för och räknas bland och försvara kyrkan och Jesu Kristi evangelium genom att bära vittnesbörd om sanningen och motarbeta ondska och orättfärdighet. Han är lika besviken och sorgsen då de som har gjort förbund med honom underlåter att hålla dem, liksom han sörjer över vart och ett av hans barn som går bort från den rätta vägen.

Jag vill försäkra varje ung man om att om vi håller våra förbund, kommer vi att bli lyckliga, mer framgångsrika, älskade och respekterade också av dem som kanske hånar oss. De väntar sig att vi skall hålla våra förbund och åtaganden, att stå för det vi tror på och vara annorlunda. Detta faktum har visat sig så ofta när en medlem i kyrkan befunnits skyldig till något brott. Det påpekas att han är mormon eller medlem i mormonkyrkan medan övriga inblandades religiösa anslutning aldrig nämns.

Låt mig betona för våra ledare att det är vårt ansvar och privilegium att arbeta intimt med dessa prästadömsbärare och med blivande prästadömsbärare. Genom vår undervisning, värdiga exempel och genom vårt vittnesbörd måste vi hjälpa dem att förstå evangeliet och deras ansvar och vikten av att leva enligt evangeliets lärdomar.

Låt pojkarna veta att ni älskar dem och vill göra allt i er makt att hjälpa dem att lyckas och bli lyckliga, men kom alltid ihåg att ingen ung man skall vänta sig att få avancera i prästadömet eller erhålla en tempelrekommendation eller kallelse att gå på mission om han inte lever värdigt och är redo att fortsätta att leva värdigt det evangelium som han har omfattat och hedra det prästadöme han bär. Det är inte snällt att låta någon avancera inom prästadömet eller ge någon en tempelrekommendation om han inte är värdig eller skicka honom på mission för att han skall omvända sig eller anpassa sig. I stället bör han visa sig värdig innan han kallas. Herren vill ha värdiga representanter.

Låt mig nu upprepa för de unga männen att det är av yttersta vikt att de är ärliga på alla sätt. Somliga har ljugit för sina biskopar och stavspresidenter för att få gå på mission eller till templet. Sådana är verkligen inte värda dessa privilegier. Gud låter inte gäcka sig.

Ni ledare, ta reda på av den tilltänkte missionären vad han tror att Herren väntar sig av honom som representant. Tveka aldrig att göra en ingående intervju så att ni kan veta om han värdig eller skyldig till någon överträdelse och vad han tycker om en missionärskallelse. Tänk sedan över tillsammans vad Herren skulle tycka om det och handla sedan i överensstämmelse därmed.

Det är inte rättvist mot någon att skicka ut en ung man på missionsfältet som inte är kvalificerad eller värdig. Han kan inte få anden i sin kallelse. Och när han är på missionsfältet är han en börda för missionspresidenten och ett hinder för missionärsarbetet. Jag vet hur hjärtslitande det är för en missionspresident att behöva utesluta och skicka hem en missionär på grund av överträdelse.

Om en ung man är skyldig till överträdelse, låt honom veta att ni älskar honom och att ni är redo att hjälpa på alla sätt för att få honom tillbaka på den rätta vägen. Kom ihåg att Satan är lös och hans många efterföljare strävar med all kraft för att leda dessa unga män och kvinnor vilse. Var alltid redo att direkt uppmuntra, leda och hjälpa dessa unga människor att leva enligt evangeliets principer. Bestäm er för att ingen pojke eller flicka skall gå förlorad på grund av er försummelse.

Nu beträffande överträdaren vill jag säga: Varje missionspresident, stavspresident och biskop har fått instruktioner om hur alla fall av överträdelse skall undersökas och handläggas. En person som gör sig skyldig till allvarlig överträdelse kan inte gå framåt och han är inte lycklig med skulden på sig. Till dess att han har bekänt och omvänt sig är han fången. Den överträdare som behandlas som han borde behandlas, med kärlek och med den rätta disciplinen, kommer senare att uttrycka sin uppskattning för er omtanke, ert intresse och ledarskap. Om han behandlas på rätt sätt kommer han att kunna omvända sig och komma till-

baka till full aktivitet. *Men han måste behandlas.*
Var medvetna om dem som inte är aktiva i kyrkan och om ni känner att något är fel eller att någon är skyldig till överträdelse är det ert ansvar att gå till honom med kärlek och ta reda på hur det förhåller sig. Han kommer att uppskatta det och genom att handla raskt kan ni kanske förhindra ytterligare överträdelse. Rädda den person som har ett problem och för honom tillbaka till fållan.

Det har rapporterats till mig att vissa biskopar och stavspresidenter har sagt att de aldrig har uteslutit eller disciplinerat någon och att de inte ämnar göra det. Denna inställning är helt och hållet felaktig. Domare i Israel har ansvaret att sitta i rättfärdiga domstolar när det blir nödvändigt. Låt mig läsa ur det tjugonde kapitlet av Läran och förbunden en viktig erinran till dem som har ansvaret att döma: "Varje medlem i Kristi kyrka skall, när han begår överträdelse eller faller i synd, behandlas som skrifterna säger." (L&F 20:80)

Bröder, studera skrifterna och handboken och gör som dessa säger och disciplinera medlemmarna i kyrkan när det är nödvändigt. Kom ihåg att det inte är en vänlighet mot en överträdare att hans lokala auktoritet ignorerar eller överser med eller försöker dölja hans ogärningar.

Låt mig läsa ett citat från president John Taylor angående detta ämne: "Vidare har jag hört talas om vissa biskopar som har försökt dölja människornas ogärningar. Jag säger dem, i Guds namn, de kommer att få bära . . . denna ogärning och om någon av er vill ta del av människornas synder, eller uppehålla dem, måste ni bära dem. Hör ni det, ni biskopar och ni presidenter? Gud kommer att kräva det av era händer. Ni har inte satts i denna ställning för att tubba på rättfärdighetens principer och inte heller för att dölja människornas ogärningar och korrumptioner." (*Conference Report,* april 1880, sid 78)
Detta är mycket starka ord, bröder, och de uttalades av en kyrkans president, en Guds profet. Också George Q Cannon har gjort ett betydelsefullt uttalande: "Guds ande skulle otvivelaktigt bli så sårad att den skulle överge inte bara dem som gör sig skyldiga till dessa handlingar, utan den skulle också dra sig bort från dem som tillåter att dessa göres i vår mitt obehindrade och ostraffade."
Vi måste leva i världen, men vi får inte bli en del av den. Vi är annorlunda världen. Vi kan inte acceptera deras levnadssätt eller normer. Vi har fått oss uppenbarat Jesu Kristi evangelium, vilket klart talar om vilka våra normer bör vara. Vi har fått prästadömet återställt och förlänat till oss. Vi måste vara exemplariska i varje avseende. Det finns mångs ställen i Läran och förbunden som säger oss hur vi skall behandla överträdarna och vad vårt ansvar som prästadömsbärare är. Jag vill särskilt fästa er uppmärksamhet på detta:
"Var och en skall nu lära sin plikt och med all flit sköta det ämbete, vari han är insatt.
Den som är trög är icke värd att behållas i ämbetet, och den som icke vill lära sin plikt utan visar sig klandervärd skall icke anses värdig att behållas." (L&F 107:99-100)
Det framgår med all önskvärd tydlighet av skrifterna att de fall som skall behandlas av kyrkan omfattar, men är inte begränsade till, otukt, hor, homosexuella handlingar, abort eller andra överträdelser av moralreglerna, brottsliga handlingar som innebär moraliska nedrigheter såsom stöld, oärlighet, mord, avfall, öppen opposition mot och avsiktlig olydnad mot kyrkans regler och förordningar; grymhet mot den äkta hälften eller barnen; att förespråka eller praktisera så kallat månggifte eller begå någon annan okristen handling som överträder kyrkans lag och ordning.
Om ni ledare gör som Herren säger, kommer han att välsigna er, stärka er och leda er och ni kommer att finna stor glädje i att tjäna honom.
Det är emellertid av största vikt att då en person utesluts eller fråntas gemenskapen, man sedan visar stor kärlek och omsorg och gör varje ansträngning för att hjälpa honom att klara upp sitt liv och återvända till full gemenskap i kyrkan.
Vi läser i Läran och förbunden:
"Se, den som omvänder sig från sina synder får förlåtelse, och jag, Herren, kommer icke ihåg dem mera.
Av följande kunnen I veta, om en människa omvänder sig från sina synder: Se, hon bekänner dem och övergiver dem." (L&F 58:42-43)
Låt mig betona för alla församlade, var ni än må befinna er denna kväll, att det är vårt ansvar att rädda själar. Vi måste som ledare göra allt som står i vår förmåga att leda våra medlemmar på de rätta stigarna, hålla dem starka i tron, låta dem få känna att vi älskar dem, att varje själ är dyrbar i Guds ögon, att vi är andebarn till vår himmelske Fader, och att han är redo att välsigna oss. Vi har ansvaret att arbeta intimt tillsammans med föräldrarna och deras barn för att se till att de håller sig moraliskt rena och värdiga medlemmar i Guds rike och förbereder sig för himmelriket. Men bli aldrig onödigt intim med någon av motsatta könet.
Om ett par minuter kommer vi att få instruktioner från kyrkans president, Guds profet. Jag bär vittne om att han är en Guds profet, och att Gud verkligen lever, och att hans Son Jesus Kristus är världens Frälsare som kom och gav sitt liv för att vi skulle kunna uppstå och åtnjuta odödlighet och evigt liv. Vi är ledda idag av Herren genom en Guds profet, president Spencer W Kimball, med vilken det är ett stort privilegium och en stor heder och välsignelse att få arbeta. Om vi följer honom, kan vi inte gå vilse.
Må vi hedra vårt prästadöme och åtnjuta Herrens välsignelser, och, som president Romney sade: "visa vår redbarhet", beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

Varför vandrar min pojke omkring i kväll?

N ELDON TANNER

Det är med dessa definitioner i minnet som jag önskar tala om frågan: "Varför är det så många som vandrar omkring idag?"

Det verkar som om människor i alla tider har vandrat fram och tillbaka på jorden och många hittar aldrig vägen ut ur vildmarken som de gått vilse i. Uppslagsboken beskriver *vildmarken* som ett öde eller väglöst område, en förvirrande mängd eller massa. Och de som sålunda vandrar mållöst omkring genom livet, förvirrade och osäkra, slösar bort den dyrbara tid som de har givits för att visa sig värdiga i detta viktiga stadium av tillvaron.

Jag förmodar att vi var och en någon gång i vårt liv har känt oss lite vilsna, ibland osäkra på vart vi är på väg, eller i viss mening vandrande omkring i vildmarken. Låt oss tänka över några orsaker till att människor irrar.

Satan och hans otaliga efterföljare, inklusive onda och illasinnade människor, är beslutna att se till att människan fortsätter att vandra omkring i vildmarken så att hon till slut kommer att bli tillintetgjord och Herrens verk omintetgjort.

Adam och Eva var de första vandrare som beskrivits, då de lyssnade till Satan i stället för till Herren. De kastades ut ur Edens lustgård och irrade omkring en tid till dess att de bestämde sig för att hålla Guds bud.

Kain valde att följa Satan och till följd därav dödade han sin bror Abel. Han blev också utkastad och tvingad att vandra omkring i sina överträdelsers vildmark, liksom många andra personer och till och med större grupper av människor om vilka vi läser i skrifterna. Sodom och Gomorra förstördes på grund av folkets ogudaktighet och det fanns inte tillräckligt med rättfärdiga innevånare för att rädda dessa städer. Ni känner alla till berättelsen om Noah och arken, där vi finner att alla människor i världen, utom åtta själar, tillintetgjordes därför att de vägrade lyssna till eller acceptera Herrens lärdomar eller varningar.

Somliga irrar omkring därför att de inte förstår och vägrar lära sig lärdomarna och vikten av att hålla Guds bud, vilket tillförsäkrar oss en trygg färd genom livet och återkomst till vår Faders rike, varifrån vi en gång kom. De är bedragna och underlåter att fatta, som Petrus sade:

"Men också falska profeter uppstodo bland folket, likasom jämväl bland eder falska lärare skola komma att finnas, vilka på smygvägar skola införa fördärvliga partimeningar och draga över sig själva plötsligt fördärv, i det att de till och med förneka den Herre som har köpt dem.

De skola få många efterföljare i sin lösaktighet, och för deras skull skall sanningens väg bliva smädad." (2 Petr 2:1-2)

Somliga vandrar på förbjudna vägar därför att de söker popularitet hos sina jämlikar, till och med i så hög grad att de gör sådana saker som de vet är fel. De kan inte tåla kritik eller hån och kan inte inta en fast ståndpunkt mot felaktiga gärningar. Sedan finns det alltid ett stort tryck från en del jämnåriga och irrande vuxna och också från onda och illvilliga människor som arbetar på heltid med att befrämja Satans lockelser.

Det fanns sådana kringvandrare på vår Frälsares tid. Johannes säger:

"Dock funnos jämväl bland rådsherrarna många som trodde på honom; men för fariséernas skull ville de icke bekänna det, för att de icke skulle bliva utstötta ur synagogan.

Ty de skattade högre att bliva ärade av människor än att bliva ärade av Gud." (Joh 12:42-43)

De irrar omkring på grund av karaktärssvaghet. Anden är villig, men köttet är svagt. (Se Matt 26:41.) Dessa vandrare finns i tveksamhetens och missnöjets vildmark. De känner till lagen, men de ger efter för frestelsen i ett flyende ögonblick av behag för för att tillfredsställa sina passioner och sin aptit.

Sedan har vi hyckleriets vildmark som kräver många offer. Hycklare, som påstår en sak och gör en annan, vandrar själva bort från den smala och raka vägen och tar med sig många unga och oskyldiga själar, som, när de ser sådan oärlighet och bristande tillit i världen, är benägna att förlora tron på mänskligheten och undrar vart de skall vända sig.

Vi borde ofta läsa det 23:e kapitlet i Matteus, i vilket Frälsaren utpekar de skriftlärde och fariséerna som hycklare. Vi läser i vers 13:

"Ve eder, I skriftlärde och fariséer, I skrymtare, som tillsluten himmelriket för människorna! Själva kommen I icke ditin, och dem som vilja komma dit tillstädjen I icke att komma in."

Många befinner sig i vildmarken därför att de följt det dåliga exempel som visats av ledare i hem och samhällen. Dåliga exempel är ett område som är särskilt trångt och förvirrande. Pornografi, otukt, äktenskapsbrott och homosexualitet tillåts och praktiseras i världen idag i en sådan utsträckning att vi verkligen följer i Sodom och Gomorras spår. Det finns alldeles för mycken korrumption i världen. Vi behöver starka ledare med goda karaktärer överallt — ledare som är exempel på integritet, pålitlighet och rättfärdighet.

Brott mot visdomsordet, vilket har givits genom uppenbarelse, får många att vandra på andra tråkiga och förbjudna stigar. En synd leder till en annan, till mer och mer spänning och vidare till förstörelse. När vi alla känner till de många svåra

effekterna av alkohol, tobak och narkotika, undrar jag varför så många leds vilse.

Olämpliga exempel från föräldrarnas sida i hemmet är en ledande orsak till att ungdomen irrar bort från de principer som lärs ut i Jesu Kristi evangelium. Att använda alkohol och tobak i hemmet är detsamma som att ge barnen tillåtelse att göra det och att hänge sig åt missbruk av andra droger och narkotika, vilket ofta leder till att de lämnar hemmet och vandrar omkring som liftare med ryggsäckar på ryggen, utan syfte, utan något bestämt mål, utom bort från sanningens och rättfärdighetens raka och smala stig. De är i verkligheten inte längre fria, utan medan de påstår att de söker frihet, blir de slavar i sina egna ovanor och det är mycket svårt för dem att komma ur denna vildmark och tillbaka till det ljus och den kärlek som de så väl behöver.

Omoral som är så vitt förekommande i världen, förkastas av Herren, och den är en säker väg till vildmarken. Herren sade: "Du skall icke begå äktenskapsbrott (hor)." (2 Mos 20:14) Det är inte bara den som begår denna synd och andra överträdelser, utan också offret och många andra, som påverkas och kommer att få bära bördan av sorg och ånger.

Nyligen läste jag i en tidning följande skildring, vilken visar en mors sorg och oro, en mor vilken otvivelaktigt hade tillbringat många olyckliga timmar med att vänta, vaka och be för sin irrande pojke.

"Polisen omtalade att modern till en 16-årig pojke, som var anklagad för att ha våldtagit en kvinna, tackade polismännen efter det att en av dem hade skjutit och dödat hennes beväpnade son.

Ynglingen sköts då han siktade med en 38-kalibrig pistol i ansiktet på polisen i torsdags.

Modern sade följande till polismännen efter skottet: 'Jag är glad att ni fick honom. Nu behöver jag inte oroa mig för honom längre.' " (*Deseret News*, 26 juli 1974)

Ja, det finns sådant som är värre än döden.

Somliga irrar omkring därför att de är stolta och högmodiga och litar på sin egen självtillräcklighet. De har ännu inte lärt sig sitt förhållande till och sitt beroende av Gud. Vi uppmanas i skrifterna:

"Förtrösta på Herren av allt ditt hjärta, och förlita dig icke på ditt förstånd.

På alla dina vägar må du akta på honom, så skall han göra dina stigar jämna." (Ords 3:5-6)

Den mest vilsne av alla kringvandrare är kanske den som har misslyckats genom brist på vilja eller beslutsamhet att disciplinera sig själv. Hans vildmark är verkligen mörk och ödslig och han kommer att snubbla och falla om och om igen till dess att han lär sig bemästra sig själv.

Da Vinci sade en gång: "Man får aldrig en större eller mindre makt än över sig själv. Höjden av människans framgång mäts med hennes självbehärskning, djupet av hennes misslyckande med hennes självuppgivelse . . . och denna lag är ett uttryck för evig rättvisa."

För att citera Salomo: "Bättre är den som styr sitt sinne än den som intager en stad." (Ords 16:32)

Kristus gav oss förmodligen det bästa svaret på hur vi skall kunna låta bli att irra omkring, då han sade:

"Gån in genom den trånga porten. Ty vid och bred är den väg som leder till fördärvet, och många äro de som gå fram på den;

och den port är trång och den väg är smal, som leder till livet, och få äro de som finna den." (Matt 7:13-14)

Det är så sant att de som håller sig på den raka och smala vägen och inser att avvikelser är mycket farliga är de som lyckas i livet och åtnjuter självförverkligande och framgång. De som håller sig borta och avviker, befinner sig på stigar som leder till misslyckande och förstörelse.

Jag hörde nyligen två berättelser om vandrare som jag skulle vilja återge. Den första handlade om en ung man som kom från en familj som var välbärgad och hade en stark ställning i samhället. Han hade ett klart förstånd, klarade sig bra i skolan, tog en förnämlig ingenjörsexamen och hade en lovande karriär framför sig och hopp om ett gott liv. Någonstans på vägen och på sin tids fritänkares sätt valde han att sällskapa med några som "gjorde vad de ville", enligt vad de sade.

Trots att han blev varnad om de faror som lurade framför honom, fortsatte han på den förbjudna stigen och prövade på alkohol, narkotika och det ljuva livet. Så småningom lämnade han sin familj, reste tvärs över landet, bosatte sig i ett samhälle som bestod av nomader, vandrare kan vi säga. De var inte ansvariga inför någon. De var fria att komma och gå som de ville. De hade inga plikter och tycktes leva det slags bekymmerslösa liv som de tyckte att de ville.

Det finns ett sorgligt slut på nästan alla berättelser jag har hört om dem som driver bort från den raka och smala vägen. En sådan tragedi slutade denne unge mans liv i. Under påverkan av narkotika och alkohol körde han motorcykel sent en kväll och körde ner från en bro i en strid flod och dog. I enlighet med en skämtsam överenskommelse han antogs ha gjort med sina vänner, lät dessa, utan att konsultera hans föräldrar, hålla begravning för honom, kremera kroppen och strö ut askan över den plats där han dött.

Tänk er hans föräldrars och näras sorg över att inte ens kunna ge honom en lämplig begravning. Tänk bara på de många, många föräldrar och familjemedlemmar som dagligen sörjer över en av sina käras frånvaro, en som har valt att irra omkring och slösa bort sitt liv på sådant som han inte vet vart det leder.

Jag såg en film på TV häromkvällen där en far vädjade till sin dotter att återvända till familjekretsen och sluta umgås med dem som ledde henne utför den onda väg som leder till fördärvet. Hon sade: "Jag har rätt att leva mitt eget liv." Då svarade han: "Du skadar hela familjen liksom dig själv."

Liksom Kristus led och dog *en gång* för att frälsa oss från våra synder, lider han *igen* i sin stora

kärlek till oss när vi förkastar hans lärdomar och hans plan för vårt välbefinnande både här och härefter. Varför förstår vi inte att han har lovat oss okända rikedomar, om vi bara vill välja hans väg, i stället för att följa Satan, vars kurs kommer att leda oss till fördärvet?

Den andra berättelsen jag skulle vilja återge är om en annan förlorad son i liknande omständigheter, som också blev inblandad med kamrater som övertalade honom att lämna hem och familj för den så kallade friheten från band med "det etablerade samhället", som de kallar det. Han gick också hela vägen — alkohol, tobak, narkotika, omoral.

Skillnaden ligger i slutet på dessa berättelser. Någonting rörde vid hans minne av de lärdomar han fått i sin barndom och då hans familj kämpade till bristningsgränsen för att nå honom och uttrycka sin kärlek vid de tillfällen då han kontaktade dem, gick han till sist motvilligt med på att vara med på en familjekväll, vilken skulle hållas under en av hans resor till hemstaden. Orakad, ovårdad, långhårig och allt kom han.

Trots att man inte tyckte om detta, visade man att han var välkommen och visade sin kärlek till honom. Pojken kände familjens djupa ömhet och visste att detta var bättre än de ytliga uttryck för vänskap som han fick från sina kamrater. Han följde senare med sin familj till kyrkan och där träffade han en ljuvlig ung flicka som visade intresse för honom. Snart hade han badat, rakat sig och klippt håret och levde som han skulle.

Det är genom att hedra sina föräldrar och efterleva anständighetsnormer i ett välordnat och gudfruktigt samhälle som en person hindras från att irra bort på någon förbjuden stig. Generellt sett uppför vi oss i enlighet med hur vi ser ut och talar. Om vi vill vara en del av en ren, förfinad grupp eller organisation, då måste vi acceptera deras regler och normer.

Straff och ånger kommer till alla på ett eller annat sätt, alla som vandrar bort från sanningens och rättfärdighetens stig, medan lydnad till Guds lagar medför välsignelser och lycka. Det är så enkelt: Som vi sår, får vi skörda. (Se Gal 6:7.)

Hur viktigt är det inte att vi inte väntar till dess att ett barn eller en annan kär vandrar på förbjudna stigar, innan vi gör allt som är möjligt för att göra dessa stigar oattraktiva och oinbjudande och rättfärdighetens stig oemotståndlig. Vi måste göra detta genom att älska och gå före med gott exempel.

Att veta och förstå och hålla buden och lära sig att leva enligt Jesu Kristi evangeliums lärdomar gör att man vandrar på den raka och smala stigen i stället för att irra omkring sorgsen och ensam i vildmarken. Vi har fått ett oerhört härligt löfte:

"Alla heliga, som komma ihåg att hålla och handla efter dessa ord, vandrande i lydnad till buden, skola hava hälsa i naveln och märg i benen och skola finna visdom och stora skatter av kunskap, ja, fördolda skatter,

och skola springa och icke bliva trötta, gå och icke bliva matta.

Och jag, Herren, lovar dem, att mordängeln skall gå förbi dem såsom Israels barn och icke dräpa dem. Amen." (L&F 89:18-21)

Till alla vandrare som söker att finna vägen ut ur den väglösa vildmarken ut till de blommande, solupplysta trädgårdarna, där stigen är rak och vägen leder till evigt liv, vill jag vädja att ni söker i källan till allt ljus och all kunskap, ja Gud och hans Son Jesus Kristus, lär om dem och håller de bud, som de har givit, för jag betygar att de lever, att deras ord är sanna och att det inte finns någon annan väg till lycka och evigt liv än genom dem.

Jag bär också mitt högtidliga vittnesbörd om att Jesus Kristus har återupprättat sin kyrka med evangeliet i dess fullhet här på jorden i dag med en Guds profet som dess president. Den erbjuder oss en säker väg ut ur vildmarken och in i ljuset. Vi inbjuder alla männniskor överallt att undersöka och ansluta sig till de andra i denna kyrka, vilken erbjuder evigt liv. Jag ber detta ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen. ○

Nu är tiden

Marvin J Ashton

Till svar på en hälsning: "Hur går allt?" svarade en gammal bekant nyligen: "Om jag bara kan komma igenom den här månaden, tror jag att allt kommer att bli bra!" Den kommentaren påminde mig om att detta har i alla år varit denne mans inställning. Jag har aldrig hört honom uttrycka någon glädje eller tillfredsställelse för nuet eller idag.

Detta sammanträffande i all hast fick mig att tänka på en uppfattning som delas av väldigt många människor, nämligen att det bästa i livet ligger strax framför oss, över nästa kulle, om ett par år, efter pensioneringen, i morgon, nästa månad, när jag blir 16 eller i sommar. Vi engagerar oss aktivt i att tro att lycka och framgång alltid är något som ligger i framtiden. Det finns en allmän attityd att tolerera den dag som idag är, ja till och med att se förbi idag i väntan på en bättre morgondag.

För människor som är benägna att se saker och ting så, kommer den bättre framtiden kanske aldrig. Den behagliga framtiden tillhör dem som på rätt sätt använder idag. Vi måste finna ett överflödande liv medan vi lever det. Hur kan vi vara lyckliga i morgon om vårt "nu" är fyllt med självtillfogad olycklighet och okloka fördröjanden? Generellt sett har de som är benägna att räkna sina dagliga välsignelser mer att räkna för de hjälper till att möjliggöra fler medan de lär tacksamhet. En ständig väntan på en bättre framtid får oss kanske att glömma bort det vackra idag. Somliga ägnar så mycket tid åt att bli redo att leva för en okänd framtid, att de för sent upptäcker att det inte finns tid över att leva. Mycket ofta är det så att vi i vår iver efter framtidens glädjeämnen springer bort från just de ting vi önskar och behöver idag. En rätt värdering av ögonblicket just nu kommer att visa att det leder till evigheten. Vi behöver ständigt påminna oss om att evigheten är inne nu.

När det visa rådet: "Människorna skola verka med iver för en god sak och göra mycket av egen fri vilja och utöva mycken rättfärdighet" (L&F 58:27) gavs, är tidsbestämningen nu och utan dröjsmål. Hur okloka är inte de som vill skjuta upp omvändelse till morgondagen. Med varje dag som går blir processen svårare att genomföra. De flesta av våra missförstånd kan klaras upp om de behandlas i dag i stället för att man skall vänta på att de skall gå bort i morgon.

Att leva mer helt och fullt varje timme och samla det mesta från varje dag är visdom. Hur okloka är vi inte om vi slösar bort våra "idag" när det är de som bestämmer våra "i morgon". Vi bör leva vist en dag i sänder för det är allt vi har. Medan våra familjer finns hos oss bör vi ta oss tid att utveckla enighet, närhet och karaktär. Dagens flickor är morgondagens kvinnor. Dagens pojkar är morgondagens män. Det slags män och kvinnor vi producerar för framtiden beror på hur de lärs att använda idag. Hur lyckligt är inte ett barn som uppfostras i ett hem där man visar kärlek, respekt, heder, integritet och hängivenhet varje dag. Mödrar och fäder, vi inbjuder er att njuta av frukterna av ett bättre förhållande mellan föräldrar och barn med början nu. Mödrar och fäder som klassas som verkligen underbara av uppskattande barn förtjänar det betyget genom de dagliga handlingarna och inte genom hot, uppskjutande eller köp. Vi hjälper aldrig våra barn att växa när vi gör allt för dem utan att begära något av dem.

Om vi har god hälsa bör vi njuta av det. Om vi inte har god hälsa, bör vi börja nu med att ivrigt försöka förbättra den. Vilken härlig känsla det är att runt omkring se människor som arbetar, besegrar och övervinner saker och ting genom dagliga gärningar, självdisciplin och fullständig hängivenhet. Framåtskridande och framgång tillhör dem som har lärt sig att dra nytta av det tillfälle som nuet bjuder. Våra strävanden idag kommer att avgöra var vi befinner oss i morgon. Låt mig berätta för er om ett exempel på resultatet av daglig beslutsamhet och handling.

År 1960 hölls olympiaden i Melbourne i Australien. Där på översta prispallen i strålkastarljuset stod en vacker, lång, blond amerikansk flicka. Hon fick en guldmedalj, symbolisk för första platsen i en världsomfattande konkurrens. När hon stod där, visslade en del pojkar och andra hördes säga: "Det där är en flicka som har allt."

Tårar rann nerför kinderna på henne när hon tog emot hyllningarna. Många tänkte att hon var rörd över segerceremonien. Det som de flesta i publiken inte kände till var berättelsen om hennes beslutsamhet, självdisciplin och dagliga slit. Vid fem års ålder hade hon polio. När sjukdomen lämnade kroppen kunde hon inte använda armarna eller benen. Föräldrarna tog henne dagligen med sig till en simbassäng där de hoppades att vatten kunde hjälpa henne att hålla upp armarna medan hon försökte använda dem igen. När hon kunde lyfta armarna upp ur vattnet av egen kraft, grät hon av glädje. Sedan blev hennes mål att simma tvärs över bassängen, sedan längs med, flera längder. Hon fortsatte att

försöka, simma, hålla ut, dag efter dag efter dag tills hon vann guldmedaljen i fjärilsim, en av de allra svåraste simgrenarna, i Melbourne i Australien.
Hur skulle det ha gått om inte Shelly Mann hade blivit uppmuntrad att öva vid fem års ålder och att fortsätta och övervinna svårigheterna. Vilken oerhörd tillgång var inte föräldrarna som hjälpte henne inse betydelsen av nuet och idag som en förberedelse för morgondagen.

Om vi erinrar oss några av Frälsarens välkända lärdomar, kan man med rätta sätta in ordet *nu* för att öka budskapets verkan. "Älsken I mig, så hållen I mina bud" . . . NU! (Se Joh 14:15) "Gån ut i hela världen och prediken evangelium för allt skapat" . . . NU! (Se Mark 16:15) "Kom . . . följ mig" . . . NU! (Se Luk 18:22) Om vi älskar Gud, tjänar vi honom . . NU!
Det finns de ibland oss som, även om de förnekar det, hungrar efter kamratskap och aktivitet i kyrkan idag. De behöver oss och vi behöver dem. Det är vår plikt och vårt privilegium att hjälpa dem att finna vägen nu. Vi och de är Guds får och vi kan bäst födas och ledas tillsammans. Idag är det dags att låta dem veta att vi bryr oss om dem och att Herren älskar dem. Han är redo att förlåta och välkomna i omvändelseprocessen. Gud ger oss mod att handla nu.
Det är angeläget för oss alla att ta oss tid med Gud. Visa är de som använder Guds vägar för att förvissa sig om hans eviga sällskap i morgon. Det är dags att bli bekant med och lära känna Gud idag. För att få ett verkligt rikt liv måste vi leva en dag i sänder i Guds sällskap.

Ingen tid för Gud
Ingen tid för Gud?
Vilka dårar vi är, som fyller
Våra liv med vanliga ting
Och stänger ute med hjärtats port
Livets Herre och Livet självt —
Vår Gud.
Ingen tid för Gud?
Lika gärna kunde man säga
ingen tid att äta eller sova
eller älska eller dö.
Ta dig tid för Gud.
Annars krymper din själ
Och när dödens ängel
knackar på din dörr
Är du för liten
att i evigheten stiga in.

Norman L Trott, *Best Loved Religious Poems* (New York, Fleming H Revell Co, 1933) s 65
Om vi tar oss tid för Gud, blir vi mer lika honom. Robert Louis Stevenson påstås ha sagt: "Heliga är syndare som ständigt försökt." Det var vår Frälsare Jesus Kristus som sade: "Om I förbliven i mitt ord, så ären I i sanning mina lärjungar." (Joh 8:31)
Bröder och systrar! Budskapet är klart och tydligt. Om vi arbetar, tjänar och förbättrar oss nu, kommer varje timme, varje dag att leda oss framåt och uppåt till en betydelsefull morgondag på hans stigar. Nu är det dags att handla. Tro mig när jag säger er att Gud är nöjd då han ser att vi använder tiden klokt.

Med somliga är han inte nöjd därför att de är rädda för att engagera sig på hans stigar. Somliga av oss som är villiga att lyssna till profetens röst, alltså president Spencer W Kimball, gör Gud besvikna, därför att vi saknar mod och vilja att tillämpa råden nu, just idag. Vi gör ett stort misstag om vi tillåter oss tro att det blir lättare att sätta i gång i morgon i stället för idag.
En av de lättaste vägarna tillbaka är att komma tillbaka med andra. Något av det som kan ge oss mest glädje är att medvetet tjäna någon människa idag och i en morgondag låta henne av en slump få veta att det var vi. Genom att anta ett sådant levnadssätt kommer våra vänner att lyfta oss varje dag, då vi ser deras nya attityder, framsteg och njuter av deras sällskap.

Bara idag
Herre, för morgondagen och dess behov
beder jag inte;
Håll mig, o Gud, ren från synd
bara idag.
Låt mig både arbeta flitigt
och vederbörligen be.
Låt mig vara god i ord och gärning,
bara idag.
Låt mig vänta med att göra som jag vill,
men snar att lyda;
O, håll mig i din skyddande vård,
bara idag.
Låt mig inte tanklöst göra fel
eller säga något dumt.
Sätt ett sigill på mina läppar,
bara idag.
Så, för morgondagen och dess behov
beder jag inte.
Men skydda mig, led mig och älska mig, Herre,
bara idag.

Sybil F Partridge, "Just for Today", /sång/ (New York, Sam Fox Co)
Dessa fina ord av Sybil F Partridge bör vara en inspiration till var och en av oss. Vilken välsignelse skulle det inte vara i oerhört många liv, om vi "bara idag" kunde se till Gud i stället för guld, om "bara idag" trängtan efter makt, ägodelar, fördelar och världslig status kunde ersättas med eviga strävanden och skatter.

När vi har planer eller tendenser som är penningorienterade och ser fram emot alla de ting som vi kan köpa för pengar, är det dags att stanna upp och fråga oss om vi i denna jakt förlorar de ting som inte kan köpas för pengar. I vår dagliga hängivenhet till pengar och inskaffandet av världsligt gods och beröm "för att förvissa oss om en lycklig framtid", kan vi genom vårt dagliga uppförande gå förbi de ting som vi försöker finna. Somliga som missar ett kvalitetsliv medan de rusar fram kan mycket väl missa det helt och hållet.
Kom ihåg att morgondagen är förbunden med idag och det vi gör idag avgör morgondagen. Jag citerar ur Alma, kapitel 34, verserna 32 och 33:
"Ty se, /nu/ . . . är tiden, då människorna måste bereda sig att möta Gud, ja se, detta livets dag är dagen, på vilken människorna skola utföra sina arbeten . . . uppskjuten /icke/ eder

bättringsdag." Det bästa i livet finns inte runt hörnet, när jag går på mission, när jag gift mig, när jag betalat huset, när konjunktursvackan försvunnit eller när barnen vuxit upp. Det bästa i livet är nu. Idag är det verkligen dags att börja leva. Idag är det dags att göra en rivstart mot morgondagen. Framtiden tillhör dem som vet hur de skall leva nu. Det finns inga oviktiga dagar för de ivrigt engagerade.
Det finns en världsomfattande tendens hos många idag att skjuta upp riktiga handlingar och åtaganden till dess att den internationella oron har lagt sig. Till dem som är benägna att göra det vill jag säga: "Hans verk" måste rulla framåt och gör det också. Det känner inga gränser. Det känner inga tidshinder. Tiden och klimatet för handling är nu. Det är viktigt och brådskande för oss att bruka lien med hela styrkan och förbereda jorden för hans syften.

Bröder och systrar, lyssna än en gång tillsammans med mig till hans tidlösa inbjudan, ja, till hans mästerliga sätt: "När han nu gick fram utmed Galileiska sjön, fick han se Simon och Simons broder Andreas kasta ut nät i sjön, ty de voro fiskare.
Och Jesus sade till dem: 'Följen mig, så skall jag göra eder till människofiskare.'
Strax lämnade de näten och följde honom." (Mark 1:16—18; kursiveringen tillagd)

Må Gud hjälpa oss att sluta upp med att skjuta upp saker och ting och genast följa honom. Nu är det dags att tjäna Herren. Jag bär vittnesbörd till er att jag vet dessa sanningar bättre idag än jag gjorde igår och jag lämnar er mitt vittnesbörd nu i Jesu Kristi namn. Amen.

Mormons bok är Guds ord

EZRA TAFT BENSON

Jag önskar tala till er idag om ett mycket viktigt ämne. Som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga "tror vi . . . att Mormons bok är Guds ord". (8:e trosartikeln) Gud har sagt det, så har de som skrivit den, så har dess vittnen och så gör alla som har läst den och erhållit en personlig uppenbarelse från Gud om dess äkthet.
I kapitel 20 i Läran och förbunden säger Herren att han gav Joseph Smith "kraft från höjden till att översätta Mormons bok . . . vilken bok innehåller . . . Jesu Kristi evangeliums fullhet . . . given genom inspiration". (L&F 20:8-10)
Nephi, en av profet-författarna till Mormons bok, betygar att boken innehåller "Kristi ord" (2 Ne 33:10) och Moroni, den siste som skrev i boken, betygar att "allt detta är sant". (Moroni 7:35)

Denne Moroni visade som en änglavarelse utsänd från Gud dessa forntida uppteckningar för tre vittnen i vår tid. Deras vittnesbörd om uppteckningarna finns i början av Mormons bok. De säger: "Vi veta även att plåtarna blivit översatta genom Guds gåva och kraft, ty hans röst kungjorde det för oss. Därför veta vi med visshet, att detta verk är sant."
Och Joseph Smith, profeten, det instrument som Gud använde för att översätta detta dokument, vittnade att "Mormons bok var den mest korrekta av alla böcker på jorden och hörnstenen till vår religion och en människa kan komma närmare Gud genom att lyda dess föreskrifter än genom någon annan bok". (*History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints* 4:461)

Mormons bok har skrivits för oss idag. Gud är författare till boken. Den är en skildring av ett fallet folk och är sammanställd av inspirerade män till vår välsignelse idag. Dessa människor hade aldrig boken — den var avsedd för oss. Mormon, den forne profet efter vilken boken kallas, förkortade århundradens uppteckningar. Gud, som känner slutet från början, sade till honom vad han skulle ta med i sin förkortning som vi skulle behöva i vår tid. Mormon överlämnade dokumenten till sin son Moroni, den siste skrivaren, och Moroni, som skrev för mer än 1500 år sedan, men som talar till oss idag säger: "Se, jag talar till eder som om I voren närvarande, och dock ären I det icke. Men se, Jesus Kristus har visat eder för mig, och jag känner edra handlingar." (Mormon 8:35)
Syftet med Mormons bok finns angivet på titelsidan. Det är att "överbevisa jude och icke-jude om att Jesus är Kristus, den evige Guden".
Nephi, den förste profet-författaren i Mormons bok säger: "Hela mitt syftemål är nämligen att kunna övertala människor att komma till Abrahams Gud, och Isaks Gud, och Jakobs Gud och bliva frälsta.
Därför skriver jag icke det som är behagligt för världen, utan det som behagar Gud och dem som icke äro av världen.
Jag skall därför giva mina ättlingar befallning att icke upptaga dessa plåtar med sådant som är utan värde för människobarnen." (1 Ne 6:4-6)
Mormons bok för människor till Kristus genom två grundläggande medel. Först och främst berättar den på ett enkelt sätt om Kristus och hans evangelium. Den betygar hans gudomlighet och nödvändigheten av en Återlösare och behovet av att vi sätter vår lit till honom. Den bär vittne om fallet och försoningen och de första principerna i evangeliet,

inklusive vårt behov av ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande och en andlig återfödelse. Den förkunnar att vi måste hålla ut intill änden i rättfärdighet och leva ett moraliskt liv som helig.

För det andra blottställer Mormons bok Kristi fiender. Den omintetgör falska lärdomar och lägger ner tvister. (Se 2 Ne 3:12.) Den förstärker Kristi ödmjuka efterföljare mot onda uppsåt och djävulens planer och läror i vår tid. Avfallet i Mormons bok liknar det avfall vi har idag. Gud, som har oändlig förkunskap, formade Mormons bok så att vi kan se felet och hur vi skall kunna bekämpa falska politiska, religiösa och filosofiska uppfattningar i vår tid.

Nu väntar Gud sig av oss att vi skall använda Mormons bok på flera sätt. Vi skall läsa den själva — noggrant, bedjande — och tänka på, medan vi läser, om denna bok är Guds ord eller en olärd ung pojkes ord. Och när vi har läst det som står i Mormons bok uppmanar Moroni oss att pröva det med följande ord: "Jag uppmanar eder, att när I erhållen dessa urkunder, I då frågen Gud, den evige Fadern, i Kristi namn, om dessa uppteckningar icke äro sanna, och om I frågen med ett uppriktigt hjärta och ett verkligt uppsåt samt med tro på Kristus, vill han uppenbara sanningen för eder genom den Helige Andens kraft." (Moro 10:4) Jag har gjort som Moroni säger och jag kan betyga för er att denna bok kommer från Gud och verkligen är sann.

Vi skall använda Mormons bok som grunden för vår undervisning. I kapitel 42 av Läran och förbunden säger Herren: "Kyrkans äldster, präster och lärare skola lära mitt evangeliums grundsatser, vilka finnas i . . . Mormons bok, vari fullheten av evangeliet finnes." (L&F 42:12)

Då vi läser och undervisar skall vi efterleva Mormons boks skrifter "så att den måtte vara oss till nytta och lärdom". (1 Ne 19:23)

Vi skall använda Mormons bok när vi handskas med invändningar mot kyrkan. Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus uppenbarade sig för Joseph Smith i en underbar syn. Efter denna stora händelse berättade Joseph Smith om den för en präst. Joseph blev förvånad över att höra prästen säga att det inte fanns några sådana saker som syner eller uppenbarelser på den tiden, att allt sådant hade upphört. (Se Joseph Smith 2:21)

Dessa anmärkningar symboliserar praktiskt taget alla invändningar som någonsin gjorts mot kyrkan av icke medlemmar och även av oliktänkande medlemmar. De tror nämligen inte att Gud uppenbarar sin vilja idag till kyrkan genom guds profeter. Alla invändningar vare sig de gäller aborter, månggifte, sabbat på sjunde dagen etc hänger i grunden på om Joseph Smith och hans efterföljare var och är Guds profeter som erhåller gudomlig uppenbarelse. Här finns alltså en procedur varigenom vi kan handskas med de flesta invändningar genom att använda Mormons bok.

Först, förstå invändningen.

För det andra, ge svar från uppenbarelser.

För det tredje, visa hur svarets korrekthet verkligen beror på om vi har eller inte har nutida uppenbarelse genom nutida profeter.

För det fjärde, förklara att detta om vi har eller inte har nutida profeter och uppenbarelse verkligen beror på om Mormons bok är sann.

Därför, det enda problem som opponenten måste lösa åt sig är om Mormons bok är sann. För om Mormons bok är sann, då är Jesus verkligen Kristus, Joseph Smith var hans profet, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är sann och leds idag av en profet som erhåller uppenbarelse.

Vår huvuduppgift är att förkunna evangeliet och göra det effektivt. Vi har inte skyldighet att besvara varje invändning. Varje människa ställs till sist mot trons mur och där måste hon ta ställning. "Om de icke äro Kristi ord — dömen därom själva", sade Nephi, "ty Kristus skall på den yttersta dagen visa eder med makt och stor härlighet, att de äro hans ord. Då skolen I och jag stå ansikte mot ansikte framför hans skrank, och I skolen veta, att jag fått befallning av honom att skriva detta." (2 Ne 33:11) Varje människa måste själva döma, och veta, att Gud kommer att hålla henne ansvarig.

Mormons bok skall användas som "ett standar för mitt folk, som är av Israels hus", säger Herren och dess ord skall "nå fram till jordens ändar." (2 Ne 29:2) Vi, medlemmarna i kyrkan, och i synnerhet missionärerna måste förkunna och vittna om Mormons bok till jordens ändar.

Mormons bok är det stora standar som vi skall använda. Den visar att Joseph Smith var en profet. Den innehåller Kristi ord och dess stora uppgift är att föra människor till Kristus, och allt annat är av sekundär betydelse. Mormons boks gyllene fråga är: "Vill du veta mer om Kristus?" Mormons bok är den som verkligen finner de gyllene kontakterna. Den innehåller inte sådant som är "behagligt för världen" (1 Ne 6:5), så därför är de världsliga inte intresserade av den. Den är ett stort såll.

Var och en som flitigt sökt att lära känna Mormons boks lärdomar och använt den samvetsgrant i missionärsarbetet vet inom sig att detta är *det* instrument som Gud har givit missionärerna till att övertyga jude och icke-jude samt lamanit om sanningen i vårt budskap.

Vi har inte använt Mormons bok som vi borde. Våra hem är inte starka om vi inte använder den till att föra våra barn till Kristus. Våra familjer kan korrumperas av världsliga tendenser och lärdomar om vi inte vet hur vi skall använda denna bok för att avslöja och bekämpa det falska i socialism, organisk utveckling, rationalism, humanism etc. Våra missionärer är inte så effektiva som de borde vara om de inte för fram Mormons bok. De som omvänder sig på grund av sociala, etiska, kulturella eller pedagogiska skäl kommer inte att överleva dagens hetta om deras pålrötter inte går ner till evangeliets fullhet som Mormons bok innehåller. Våra klasser i kyrkan blir inte fyllda av anden om vi inte håller upp den som en norm och ett

standar. Och vår nation kommer att fortsätta att degenereras om vi inte läser och hörsammar de ord som detta lands Gud, Jesus Kristus, talat och slutar upp att bygga upp och understödja de hemliga föreningar som Mormons bok lär oss orsakat de båda tidigare amerikanska civilisationernas fall.

Några av de första missionärerna förebråddes av Herren när de kom hem igen i kapitel 84 i Läran och förbunden för att de hade tagit för lätt på Mormons bok. Till följd därav blev deras sinnen fördunklade. Herren sade att sådan behandling av Mormons bok förde hela kyrkan under förbannelse, ja alla Sions barn. Och sedan sade Herren: "De skola förbliva under denna dom, till dess de omvända sig och komma ihåg det nya förbundet, nämligen Mormons bok". (Se L&F 84:54-57.) Ar vi fortfarande under denna dom?

Att läsa Mormons bok är det som bäst övertygar människor att gå på mission. Vi behöver fler missionärer. Men vi behöver också bättre förberedda missionärer från warden och grenarna och hemmen som känner och älskar Mormons bok.

Det är en stor utmaning och en dag till förberedelse för missionärerna att undervisa med Mormons bok. Vi behöver missionärer som är lika bra som vårt budskap.

Allvarliga följder hänger på vårt gensvar till Mormons bok. "De, som mottaga det i tro och utöva rättfärdighet, skola ärva det eviga livets krona,
men de, som förhärda sina hjärtan i otro och förkasta det, skola göra det till sin egen fördömelse,
ty Herren Gud har talat det." (L&F 20:14-16)

Är Mormons bok sann? Ja.
Vem är den till för? Oss.
Vad är dess syfte? Att föra människor till Kristus.

Hur gör den detta? Genom att vittna om Kristus och avslöja hans fiender.

Hur skall vi använda den? Vi skall skaffa oss ett vittnesbörd om den, vi skall undervisa ur den, vi skall hålla fram den som ett standar och sprida den.

Har vi gjort detta? Nej, inte som vi borde, inte som vi måste.

Får vår behandling av denna bok eviga konsekvenser för oss? Ja, antingen till vår välsignelse eller till vår förbannelse.

Varje sista dagars helig bör göra studiet av denna bok till en livsuppgift. I annat fall riskerar han sin själ och ignorerar det som kunde ge hela hans liv andlig och intellektuell enighet. Det är skillnad mellan den vars omvändelse är byggd på Kristi klippa genom Mormons bok och som håller fast vid denna järnstång och den vars omvändelse inte är det.

För mer än 25 år sedan lyssnade jag i tabernaklet till följande ord: "För några år sedan började jag praktisera juridik och min familj var lite orolig. De var rädda att jag skulle förlora min tro. Jag ville praktisera juridik, men jag hade en ännu större önskan att behålla mitt vittnesbörd, så jag bestämde mig för en liten procedur som jag rekommenderar er. En halvtimma varje morgon innan jag började dagens arbete läste jag Mormons bok . . . och på endast dessa få minuter om dagen läste jag igenom Mormons bok varje år, I nio år. Jag vet att det höll mig i harmoni med Herrens Ande." (*Conference Report*, april 1949, sid 36) Det kommer att hålla oss närmare Herrens ande än något annat jag känner till. Dessa ord var från president Marion G Romney. Jag upprepar hans råd.

Vad skall vi då säga om Mormons bok? Jag bär vittne om att den verkligen är sann. Jag vet detta lika väl som att jag lever. Vi håller med profeten Joseph Smith då han sade: "Jag talade om för bröderna att Mormons bok var den mest korrekta av alla böcker på jorden, och hörnstenen till vår religion och en människa kommer närmare Gud genom att lyda dess föreskrifter än genom någon annan bok." (*History of the Church*, 4:461)

Må vi lära känna och använda denna hörnsten och komme närmare Gud, beder jag i Jesu Kristi namn. Amen.

Symbolen för Kristus

Gordon B Hinckley

Det har varit ett stort möte och jag ber ödmjukt att Herrens ande skall leda mig så att de ting jag säger må vara i överensstämmelse med de underbara ting vi har hört.

Vi höll nyligen ett öppet hus i Arizona tempel. Efter en fullständig renovering av denna byggnad var det nästan en kvarts miljon människor som såg dess vackra interiör. Den första öppna dagen var representanter för andra kyrkor inbjudna som speciella gäster och hundratals kom. Det var mitt privilegium att tala till dem och besvara deras frågor vid avslutningen av rundturen i templet. Jag talade om för dem att vi gärna ville besvara de frågor de eventuellt hade. Många frågor ställdes. Bland dessa var en som kom från en protestantisk präst.

Han sade: "Jag har varit runt överallt i denna byggnad, detta tempel som bär Jesu Kristi namn på en skylt, men ingenstans har jag sett något kors, kristenhetens symbol. Jag har sett andra av era byggnader och även där lagt märke till frånvaron av korset. Hur kommer det sig, när ni säger att ni tror på Jesus Kristus?"

Jag svarade: "Jag vill inte förolämpa någon av mina kristna

bröder, som använder korset på sina katedralspiror och altare, som bär det på sina dräkter och trycker det på sina böcker och annan litteratur. Men för oss är korset en symbol för den döende Kristus, medan vårt budskap är en förkunnelse av den levande Kristus."

Han frågade då: "Om ni inte använder korset, vad är då symbolen för er religion?"

Jag svarade att våra medlemmars liv måste bli det enda meningsfulla uttrycket för vår tro och i själva verket därför symbolen för vår tillbedjan.

Jag hoppas att han inte tyckte att jag var snorkig eller självrättfärdig i mitt svar. Han hade rätt i sin observation att vi inte använder korset, förutom att våra militärkaplaner använder det på sina uniformer för identifiering. Vår inställning kan i första ögonblicket tyckas som en motsägelse av vårt påstående att Jesus Kristus är hörnstenen i vår religion. Det officiella namnet på kyrkan är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Vi dyrkar honom som Herre och Frälsare. Bibeln är vår heliga skrift. Vi tror att profeterna i Gamla testamentet som förutsade Messias ankomst talade under gudomlig inspiration. Vi prisar skildringarna i Matteus, Markus, Lukas och Johannes, beskrivningarna av Guds Son, Faderns enfödde Son i köttet och hans födelse, verksamhet, död och uppståndelse. Likt Paulus fordom blyges vi "icke för /Jesu Kristi/ evangelium; ty det är en Guds kraft till frälsning". (Rom 1:16) Och likt Petrus bekräftar vi att Jesus Kristus är det enda namn "bland människor givet, genom vilket vi kunna bliva frälsta". (Se Apg 4:12)

Mormons bok, som vi betraktar som den Nya världens testamente, framställer de profeters lärdomar, som levde fordom på detta västra halvklot, vittnar om honom som föddes i Betlehem i Judeen och som dog på Golgata. Till en värld som sviktar i sin tro, är det ett annat och mäktigt vittne på Herrens gudomlighet. Själva dess förord, skrivet av en profet som levde i Amerika för ett och ett halvt årtusende sedan, säger kategoriskt att den skrevs för "att överbevisa jude och icke-jude om att JESUS är KRISTUS, den EVIGE GUDEN, som uppenbarar sig för alla nationer".

Och i vår bok med nutida uppenbarelser, Läran och förbunden, har han själv deklarerat i följande ord: "Jag är A och O, Herren Kristus, ja, det är jag, begynnelsen och änden, världens Återlösare." (L&F 19:1)

I ljuset av sådana deklarationer, ett sådant vittnesbörd, kan många fråga, som min vän pastorn i Arizona gjorde, om ni bekänner tro på Jesus Kristus, varför använder ni då inte symbolen för hans död, korset på Golgata?

På det måste jag först svara, att ingen medlem i denna kyrka någonsin får glömma det fruktansvärda pris som betalades av vår Förlossare, som gav sitt liv för att alla människor måtte få leva — kvalet i Getsemane, det bittra hånet i rättegången, kronan av törnen som sargade hans kött, pöbelhopens rop på blod inför Pilatus, den långa, tunga, ensamma vandringen längs vägen till Golgata, den hemska smärtan när stora spikar genomträngde hans händer och fötter, den fruktansvärda tortyren av hans kropp där han hängde där den tragiska dagen, Guds Son som ropade: "Fader, förlåt dem; ty de veta icke vad de göra." (Luk 23:34)

Detta var korset, instrumentet för hans tortyr, det hemska påfund som ämnats för att tillintetgöra Fridsfursten, den onda kompensationen för att han så mirakulöst botat de sjuka, fått blinda att se, uppväckt döda. Detta var det kors på vilket han hängde och dog på Golgatas ensliga kulle.

Vi får inte glömma det. Vi får aldrig glömma det, för här gav vår Frälsare, vår Återlösare, Guds Son, sig själv som ett ställföreträdande offer för var och en av oss. Men dysterheten i den mörka kvällen före judarnas sabbat, när hans livlösa kropp togs ned och skyndsamt lades i en lånad grav, utplånade hoppet hos även de ivrigaste och kunnigaste lärjungarna. De sörjde, så att de inte förstod vad han sagt dem tidigare. Död var den Messias som de trodde på. Borta var den Mästare som de satt all sin längtan, tro och hopp. Han som talat om evigt liv, han som uppväckt Lasarus från graven, han hade nu dött lika säkert som alla människor före honom hade dött. Nu hade slutet kommit på hans korta, sorgliga liv. Det livet hade varit som Jesaja långt tidigare hade förutsagt. "Föraktad var han och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med krankhet.

. . . han var sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull, näpsten var lagd på honom, för att vi skulle få frid." (Jes 53:3, 5) Nu var han borta.

Vi kan bara spekulera om deras känslor som älskade honom, när de tänkte igenom hans död under den judiska sabbatens långa timmar, vår kalenders lördag.

Så grydde den första dagen i veckan, Herrens sabbatsdag som vi har kommit att känna den. Till dem som kom till graven, tyngda av sorg, förkunnade den vaktande ängeln: "Varför söken I den levande bland de döda?" (Luk 24:5)

"Han är inte här . . . han är uppstånden, såsom han hade förutsagt." (Matt 28:6)

Detta var det största underverket i människans historia. Tidigare hade han sagt dem: "Jag är uppståndelsen och livet." (Joh 11:25) Men de hade inte förstått. Nu visste de. Han hade dött i misär och smärta och ensamhet. Nu på den tredje dagen uppstod han i makt och och skönhet och liv, den första frukten av alla som sov. En försäkran till människor från alla tider att "såsom i Adam alla dö, så skola ock i Kristus alla göras levande". (1 Kor 15:22)

På Golgata var han den döende Jesus. Från graven kom han ut som den levande Kristus. Korset hade varit den bittra frukten av Judas förräderi, summan av Petrus förnekande. Den tomma graven blev nu ett vittnesbörd om Hans gudomlighet, förvissningen om evigt liv, svaret på Jobs obesvarade fråga: "Om en människa dör, skall hon få leva igen?"[1]

[1] eng bibelövers. ö a

Som död kunde han ha blivit bortglömd eller som bäst ihågkommen som en av många stora lärare vars liv berättas i några rader i historieböckerna. Nu, när han hade uppstått, blev han Livets mästare. Nu kunde hans lärjungar tillsammans med Jesaja sjunga med säker tro: "Och hans namn skall vara: Underbar i råd, Väldig Gud, Evig fader, Fridsfurste." (Jes 9:6) Uppfyllda blev Jobs förväntansfulla ord: "Dock, jag vet att min förlossare lever, och att han till slut skall stå fram över stoftet.

Och sedan denna min sargade hud är bort, skall jag fri ifrån mitt kött få skåda Gud. /Äldre svenska bibelöversättningar

liksom den engelska säger "och *i* mitt kött skall jag få skåda Gud". ö a/
Ja, honom skall jag få skåda, mig till hjälp, för mina ögon skall jag se honom, ej såsom en främling; därefter trånar jag i mitt innersta." (Job 19:25—27)
Maria gjorde rätt som utropade: "Rabbuni!", när hon först såg den uppståndne Herren, för mästare var han nu verkligen i varje gärning, mästare inte bara över livet, utan över döden själv. Borta var dödens styng, bruten gravens seger.
Den rädde Petrus var förändrad. Till och med den tvivlande Thomas förkunnade nyktert och i vördnad och realism: "Min Herre och min Gud!" (Joh 20:28) "Och tvivla icke, utan tro." (Joh 20:27) var de oförglömliga orden från Herren vid det förunderliga tillfället.
Sedan visade han sig för många, inklusive "för mer än fem hundra bröder på en gång", som Paulus skriver. (1 Kor 15:6)
Och på detta västra halvklot fanns andra får som han hade talat om tidigare. Och människorna där "hörde en röst som från himmelen . . . och den sade till dem:
Sen min älskade Son, i vilken jag har funnit behag, i vilken jag har härliggjort mitt namn! Hören honom!
När de förstodo, riktade de åter sina ögon emot himmelen, och se, de sågo en människa nedstiga från himmelen, och han var klädd i en vit skrud, och han kom ned och stod mitt ibland dem . . .
Och det begav sig, att han uträckte sin hand och talade till folket och sade:
Se, jag är Jesus Kristus, om vilken profeterna vittnade, att han skulle komma till världen.
Stån upp och kommen hit till mig . . ." (3 Ne 11:3, 6—10, 14)
Sedan följer i denna vackra skildring många ord från den uppståndne Herren bland människorna i det forna Amerika.
Och nu till slut finns det nutida vittnen, för han kom åter för att inleda denna tidshushållning, den så härligt profeterade tidernas fullhets hushållning. I en härlig syn visade han sig — den uppståndne levende Herren — och hans Fader, himmelens Gud, för en pojkprofet för att på nytt börja återställa den forna sanningen. Det följde "en hop av vittnen" (Hebr 21:1) och han som hade varit mottagaren — Joseph Smith, den nutida profeten — deklarerade med nyktra ord:
"Nu, efter de många vittnesbörd, som äro avgivna om honom, är detta det sista vittnesbördet, vilka vi giva om honom: Han lever.
Ty vi sågo honom på Guds högra sida och vi hörde rösten som vittnade, att han är Faderns Enfödde,
att medelst honom, genom honom och av honom existera och skapades världarna, och att deras invånare äro söner och döttrar, födda åt Gud." (L&F 76:22—24)
Till detta kan läggas vittnesbörd från miljoner, som genom den Helige Andens kraft har burit och nu bär högtidligt vittnesbörd om hans levande realitet. Det vittnesbördet har varit deras styrka och tröst.
Exempelvis har jag tänkt mycket på senaste tiden på en vän i Sydvietnam. Jag vet inte var han är nu eller hur hans tillstånd kan vara. Jag vet bara att han är en man med lugn och stor tro på Gud, vår Evige Fader, och på hans Son, den levande Kristus. Medan frihetens ljus fladdrar och dör i detta land i sorg, tycker jag mig höra honom sjunga, som jag har hört honom sjunga förr:

Om hälsa du har eller sjukdom dig når,
om prövning och glädje dig livet består,
i när eller fjärran, på land eller hav,
dig Herren bevarar, dig Herren bevarar,
dig Herren bevarar, det löftet han gav.

Hymner, nr 19

Och därför att vår Frälsare lever använder vi inte symbolen för hans död som symbolen för vår tro. Men vad skall vi använda? Inget tecken, inget konstverk, ingen representation i någon form är adekvat för att uttrycka härligheten och undret i den Levande Kristus. Han har talat om för oss vad denna symbol bör vara, då han sade: "Älsken I mig, så hållen I mina bud." (Joh 14:15)
Som hans efterföljare kan vi inte göra något elakt eller lumpet eller ovänligt utan att skada bilden av honom. Inte heller kan vi göra en god och vänlig och generös handling utan att klarare inpränta symbolen för honom vars namn vi påtagit oss.
Därför måste våra liv bli ett meningsfullt uttryck, symbolen för vår förkunnelse av vårt vittnesbörd om den Levande Kristus, den Levande Gudens Evige Son.
Det är så enkelt, mina bröder och systrar och så djupt, och det är bäst att vi aldrig glömmer det.
I Jesu Kristi namn. Amen.

Tro - det första steget

Howard W Hunter

Kristna över hela världen har just firat den händelse som för dem är den största i historien — den händelse då Herren och Mästaren uppstod från graven för att leva igen, efter att ha dödats på korset. Denna händelse har firats varje vår i mer än 1.900 år. Vi påminns då denna dag kommer, att den kalla mörka vintern har nalkats sitt slut och hela naturen är redo att komma till liv.

När snön har smält bort, träden och buskarna satt nya skott, knoppar börjat brista blir hela jorden en symfoni av värme och färg som försäkrar oss om nytt liv. Naturens förändring från vinters kyla till vårens skönhet, när naturen får liv varje år, påminner om förändringen från Getsemanes mörker och förtvivlan till den härliga uppståndelsen. Stenen rullades bort och tillkännagivandet gjordes: "Han är inte här, han är uppstånden." (Luk 24:6)

Uppståndelsens realitet har en djup mening för varje person som har mod att tro. Är det sant? Är Jesus Kristus en realitet? Kom han verkligen till jorden för att förkunna sitt evangelium och ge sitt liv för mänskligheten? Är det sant att han uppstod från graven för att göra det möjligt för dig och mig att få leva igen efter döden och få evigt liv? Vilka bevis finns det på dessa saker? Hur kan vi få kunskap om sanningen i dem om vi inte vet?

Jag vill tala om för er att jag tror på dessa ting av hela mitt hjärta. Jag vet att de är sanna. Jag vet att Gud lever och bokstavligen är vår himmelske Fader, att Jesus Kristus är hans Son, världens Återlösare och att genom hans försoningsoffer kommer varje människa som lever på jorden, eller som har levat eller kommer att leva på jorden, att uppstå efter döden och leva igen. Min tro i detta avseende har kommit på samma sätt som den har gjort det till andra som tror. Alla människor kan få denna förståelse genom att följa skriftens enkla uppmaning:

"Bedjen, och eder skall varda givet; söken, och I skolen finna; klappen, och för eder skall varda upplåtet.

Ty var och en som beder han får; och den som söker, han finner; och för den som klappar skall varda upplåtet." (Matt 7:7—8)

I sitt brev till Israel gav Jakob uppmaningen ord med liknande mening:

"Men om någon av eder brister i vishet, så må han utbedja sig sådan från Gud, som giver åt alla villigt och utan hårda ord, och den skall bliva honom given.

Men han bedje i tro, utan att tvivla; ty den som tvivlar är lik havets våg, som drives omkring av vinden och kastas hit och dit." (Jakob 1:5—6)

Det finns somliga som tror och andra som tvivlar, men frågor kan bli besvarade och kunskap erhållas om vi följer dessa enkla instruktioner från skrifterna. Naturligtvis kommer de som saknar önskan att tro och som "drivs omkring av vinden och kastas hit och dit" aldrig förstå de ting som rör Gud och hans gudomliga plan. En profet har gjort följande meningsfulla uttalande:

"Ting av Gud har en djup innebörd och endast med tid, erfarenhet och omsorgsfull, djupgående och allvarlig begrundan kan man förstå dem. Ditt sinne, o människa, måste sträcka sig så högt som till de yttersta himlarna och söka och begrunda den mörkaste avgrund och evighetens vida oändlighet — du måste samtala med Gud." (*Joseph Smith, History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.* 3:295)

Evangeliet som det givits till jorden av Frälsaren, är de goda nyheterna om frälsning; därför *är* frälsningsplanen Jesu Kristi evangelium. Han sade: "Kommen därför ihåg vad jag sagt eder!

Se, jag har givit eder mitt evangelium, och detta är det evangelium, som jag har givit eder — att jag har kommit till världen för att göra min Faders vilja, emedan min Fader har sänt mig.

Min Fader sände mig, på det jag skulle bliva upplyft på korset, och att sedan jag blivit upplyft på korset jag måtte draga alla människor till mig, så att liksom jag blivit upplyft av människor, människorna skulle bliva upplyfta av Fadern för att stå framför mig att dömas av sina gärningar, vare sig de äro goda eller onda." (3 Ne 27:12—14)

Om vi studerar skrifterna nog kommer förståelse till oss att de grundläggande elementen eller principerna i evangeliet som Mästaren undervisade om består av följande steg:

1. Vi måste utveckla inom oss själva en tro på Jesus Kristus, att han är Guds Son och världens Frälsare.
2. Vi måste omvända oss från våra fel och vara villiga att följa hans lärdomar.
3. Vi måste döpas enligt instruktionerna till förlåtelse för begångna synder.
4. Vi måste erhålla den Helige Andens gåva genom handpåläggning.
5. Vi måste fortsätta att leva rättfärdigt till jordelivets slut.

Det första steget är tro, inte bara tro i allmänhet, utan en specifik tro — tro på Herren Jesus Kristus. Att veta huruvida Jesus Kristus är en realitet eller inte eller om det är sant att han är Guds Son, som kom till jorden för att förkunna sitt evangelium, ge sitt liv och åstadkomma uppståndelse för att alla människor måtte få leva igen. Det måste stiga upp i ens själ en äkta önskan att vinna kunskap om sanningen. När en sådan önskan blir stark tillräckligt, övertalas vi att granska beviset.

Det finns inget påtagligt, konkret bevis på Guds existens eller Mästarens gudomlighet i legal betydelse, men inte allt sökande efter sanningen resulterar i bevis av reell eller demonstrativ natur. Det är bedrägligt att hävda att på grund av att det inte finns något demonstrativt bevis på Guds existens, så existerar han inte. I frånvaro av bevis, ofta ansedda nödvändiga av den vetenskapliga världen, kan vårt sökande föra oss in i indiciernas rike. Vi skulle kunna ägna timmar åt att

beskriva universums, jordens, naturens, människokroppens under, exaktheten i de fysiska lagarna och tusentals saker, som alla dikterar för en sanningssökares samvete att det finns en skapare och en som regerar över universum.
Hurdan skulle situationen vara om Guds existens kunde påvisas med demonstrativa bevis? Vad skulle hända med trons element som det första steget eller den första principen i evangeliet? Ett av huvuddragen i frälsarens undervisning var att betona trons betydelse. Tro är det element som bygger bron i frånvaro av det konkreta beviset. Detta är exakt vad den som skrev Hebreerbrevet talade om då han hänvisade till tro som "är en fast tillförsikt om det som man hoppas, en övertygelse om ting som man icke ser". (Hebr 11:1) Med andra ord är tro förvissning om existensen av en sanning trots att denna inte är påtaglig eller inte kan bevisas genom positiva bevis.
Antag att allting kunde bevisas genom demonstrativa bevis. Vad skulle det då bli av trons element? Det skulle inte finnas något behov av tro och den skulle elimineras. Vad händer då med evangeliets plan? Själva grunden kommer att smulas sönder. Jag anför att det finns en gudomlig orsak till att allting inte kan påvisas genom konkreta bevis.
De som tvivlar är benägna att fråga efter bevis eller ett tecken som de kan tro på. Profeten Alma talade till sitt folk om just detta ämne och sade till dem: "Ja, många säga: Om du vill visa oss ett tecken från himmelen, skola vi veta förvisso. Då skola vi tro.
Nu frågar jag: Är detta tro? Se, jag säger: Ingalunda, ty om en människa vet något, så har hon intet skäl att tro det, ty hon vet det." (Al 32:17, 18)
Alma talade sedan till sitt folk om trons princip och liknade den vid ett frö till ett träd som efter planteringen behövde vård och skötsel. Längtan efter frukt var orsaken till att trädet planterades och odlaren hade tro på att det skulle spira och växa. Alma fortsätter att beskriva detta trons frö:

"Se, när trädet börjar växa, skolen I säga: Låtom oss vårda det med stor omsorg, på det det må slå rot och växa upp och bära frukt åt oss. Nu se, om I vården det med stor omsorg, så skall det slå rot och växa upp och bära frukt.
Men om I försummen trädet och icke dragen försorg om dess vård, se, då kan det ej slå rot, och när solens hetta kommer och torkar ut det, vissnar det bort, emedan det icke har någon rot, och I rycken upp och kasten bort det.
Detta sker nu icke emedan fröet icke var gott, ej heller emedan dess frukt icke skulle hava varit önskvärd, utan emedan eder jordmån är ofruktbar och I icke viljen vårda trädet, och fördenskull kunnen I icke hava någon frukt därav.
Sammalunda, om I icke viljen vårda ordet och med trons öga skåda framåt till frukten därav, så kunnen I aldrig plocka frukten av livets träd." (Al 32:37—40)
Sålunda blir tro det första steget i varje handling och måste vara det första steget om man skall förstå evangeliet. Tro på Herren Jesus Kristus för oss till kunskap om realiteten av hans försoningsoffer. Vi har behov av att bli undervisade och förstå denna första princip.
I de sista två verserna i Matteus skildras hur Mästaren visade sig för de elva lärjungarna på berget i Galileen. Hans avskedsord betonar vikten av hans lärdomar och han ger den stora befallningen till andra att undervisa alla människor i dessa enkla, förståeliga ord:
"Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn, lärande dem att hålla allt vad jag har befallt eder. Och se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände." (Matt 28:19—20)
Betoningen ligger på orden *lärande* och *döpande*. I enlighet med denna uppmaning i skriften finns kyrkans missionärer, både unga och gamla, ute i världen och undervisar om principen tro på Herren Jesus Kristus och de andra principerna i evangeliet till alla som vill höra. Detta är i enlighet med det mönster som upprättades av Mästaren själv som det upptecknades av Markus: "Och han kallade till sig de tolv och sände så ut dem, två och två." (Mark 6:7) De gick ut och bar vittne om hans gudomlighet på den tiden, för mer än 1.900 år sedan, och hängivna ambassadörer av idag bär samma vittnesbörd när de går ut i världen "två och två".
Världens nationer kommer att bli välsignade genom evangeliets budskap som dessa bär och varje person som har en ärlig önskan att få veta sanningen kommer att få lära känna den sanne och levande Guden och veta att Jesus är Kristus, hela mänsklighetens Förlossare genom sitt försoningsoffer, om han vill hörsamma deras budskap. Må vars och ens tro stärkas genom samvetsgranna ansträngningar beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

Ropa omvändelse till detta folk

SPENCER W KIMBALL

Älskade bröder och systrar, vi närmar oss slutet av denna årliga konferens som vi varit närvarande vid och njutit av, hoppas jag.

Under denna konferens har ni hört många underbara vittnesbörd och mäktiga predikningar. Vi hoppas att de som lyssnat — vilka kan belöpa sig till miljoner — har lyssnat med rena hjärtan och mottagliga sinnen och att några av dem önskar sluta sig till oss i denna stora församling som nu räknas i miljoner.

Vi vet att evangeliet är sant. Vi betygar detta för hela världen. Vi hoppas att de skall överge fördomar, som de kanske har haft, eller missuppfattningar och att de må komma till Jesu Kristi fålla, där evangeliet är rent och oförfalskat.

Under denna konferens har bröderna talat om många ämnen och de har ganska väl täckt det fundamentala i Jesu Kristi evangelium.

Då vi satt på en presskonferens för några dagar sedan blev jag tillfrågad av pressmännen: "Vilken situation i samhället idag är det som oroar er mest?" Vi hade redan diskuterat problemet med tillväxten, för vi växer så snabbt att det är lite svårt att hålla ledarna före folket, men vi är tacksamma att kunna säga att vi lyckas.

Då jag hastigt tänkte över denna sak för att besvara frågan, erinrade jag mig den gången då världens ledarskap låg i Assyrien och Babylonien. Jag kommer ihåg Gamla testamentets berättelse om Belsassar, som president Romney talade om på prästadömsmötet i går kväll, denne son och efterträdare till den berömde Nebukadnessar, kung av Babylon, som var den siste regerande kungen innan Cyrus den store besegrade detta rike. Vi kommer ihåg Nebukadnessars oheliga stölder, då han rövade från Salomos heliga tempel i Jerusalem och tog många kostbara och dyrbara saker. Jag minns att kung Belsassar ställde till med en stor fest med tusentals av sina herrar. Han drack vin inför och med dessa tusen. Att utspisa ett tusen personer på en bankett är en jättelik ansträngning.

Belsassar som inte var tillfredställd med stölden av guld- och silverkärlen från det heliga templet, som redan hade blivit invigt till Herren för hans syften, tog de stulna kärlen och fyllde dem med berusande drycker och bjöd till sitt palats inte bara tusentals herrar utan också sina prinsar, hustrur och bihustrur. Hans gäster åt och drack, skålade förmodligen för gudarna, gudarna av silver, gudarna av mässing, gudarna av järn, gudarna av trä och gudarna av sten. (Se Dan 5:1-4.)

Jag undrade om historien skulle upprepa sig, då jag tänkte över de förhållanden som råder i vår egen värld idag och dess efterlåtenhet. När jag läser i tidningarna idag tycker jag mig se vissa slående och skrämmande likheter mellan de två tidsåldrarna. Jag läser om stora fester i många palats, om många samhällsledare och sociala ledare och inflytelserika personer i stora skaror. Jag läser om de lokala herrarna och deras hustrur och älskarinnor. Jag läser om hur de dricker och blir druckna, om deras extravaganser och deras omoral deras skamligheter — och då viskar jag för mig själv: "Historien upprepar sig."

Jag är trött på att alltför mycket diskutera den moraliska situationen i vår värld. Men jag läser i Läran och förbunden där Herren säger: "Prediken blott omvändelse för detta släkte. Hållen mina bud och hjälpen till att frambringa mitt verk i överensstämmelse med mina befallninger." (L&F 6:9)

Sedan sade han: "Och huru glädjer han sig icke över den själ som omvänder sig!

Därför ären I kallade att ropa omvändelse till detta folk." (L&F 18:13-14)

När de tidiga heliga vandrade till Missouri kom Herrens ord till deras ledare:

"De skola predika under vägen och bära vittnesbörd om sanningen överallt. De skola uppmana de rika, de höga, de låga och de fattiga att omvända sig.

Låt dem bilda församlingar om jordens invånare vilja omvända sig." (L&F 58:47-48)

Och idag är, tror jag, fruktar jag, omvändelsens dag — en dag då människorna granskar sin situation och ändrar sina liv, där det är nödvändigt. Befallningen kom till ledarna i denna dag som den kom direkt från Herren till Simon Petrus i forna dagar: "Därför befaller jag eder, att I skolen gå åstad till detta folk och säga till dem liksom min apostel Petrus fordom sade." (L&F 49:11) Jag finner att aposteln Petrus ständigt uppmanade människorna att rena sina liv och omvända sig från sina överträdelser.

"Mina älskade", sade han. "Jag förmanar eder såsom 'gäster och främlingar' att taga eder till vara för de köttsliga begärelserna, vilka föra krig mot själen.

Och fören en god vandel bland hedningarna, på det att dessa, om de i någon sak förtala eder såsom illgärningsmän, nu i stället, när de skåda edra goda gärningar, må för dessas skull prisa Gud på den dag då han söker dem." (1 Petr 2:11-12)

Jag läser om hur vanligt det är med intimt umgänge mellan män och kvinnor som inte är gifta med varandra och de hävdar ständigt och högljutt, att äktenskapet inte längre är nödvändigt. Och tydligen utan att ens skämmas, lever de tillsammans i ett sexuellt förhållande utan äktenskap. Har Gud ändrat sina lagar? Eller har ynkliga, oansvariga, övermodiga människor vågat ändra Guds lagar? Var synd något som endast existerade

förr? Regerade djävulen i människornas bröst endast i det fjärran förflutna?

Abraham visste att städerna på slätten — Sbdom och Gomorra och andra platser — var ogudaktiga städer, där det bodde ogudaktiga, gudlösa människor, som sade med Kain: "Vem är Herren, att jag skulle lära känna honom?" (Moses 5:16). Abraham var medveten om att det var oundvikligt att dessa städer skulle förstöras, men i sin medkänsla för medmänniskorna bad och vädjade han till Herren: "Kanhända finnas femtio rättfärdiga i staden; vill du då förgöra den och icke skona orten för de femtio rättfärdigas skull som finnas där?" (Se 1 Mos 18:24) Denna vädjan hörsammades, men Abraham kom tillbaka och bad att städerna skulle räddas om man fann 45, eller 40, eller 30, eller 20 ända till 10, men tydligen fann man inte ens tio i dessa onda städer som var rättfärdiga. (Se 1 Mos 18:24-32.)

Det onda fortsatte. Synden var för innästlad. De hade skrattat och skojat om en förstörelse. De överträdelser som Sodom tydligen hade förebråtts fortsatte. I själva verket ville de dra nytta av de rena änglar som de hade sett komma in i staden. De ondskefulla människorna trängde på och skulle ha slagit in dörrarna för att få tag i dem. (Se 1 Mos 19:4-11.)

Allt som kunde göras för att rädda staden gjordes av Abraham, men den hade blivit så depraverad och vällustig, att det var omöjligt att rädda den.

"Herren lät svavel och eld regna från himmelen, från Herren, över Sodom och Gomorra;
och han omstörtade dessa städer med hela Slätten och alla dem som bodde i städerna och det som växte på marken." (1 Mos 19:24-25)

Åter ser vi historien upprepa sig. När vi ser hur pornografin, det okyska beteendet och homosexualiteten frodas, hur lösaktigheten och efterlåtligheten tar ökande proportioner hos folket, då säger vi att Satans dagar har återvänt och historien tycks upprepa sig.

När vi i vårt eget samhälle ser otaliga människors ondska i sin beslutsamhet att påtvinga människor vulgära presentationer, smutsiga kommunikationer, onaturligt beteende, undrar vi om Satan har nått fram med sin ogudaktiga, onda hand för att dra jordens befolkning in bland sina styrkor? Har vi inte tillräckligt med goda människor kvar för att utrota det onda som hotar vår värld? Varför fortsätter vi att kompromissa med ondskan och varför fortsätter vi att tolerera synd?

Nyligen råkade jag på ett uttalande av en av kyrkans presidenter i en tidigare period, ungefär 6 presidenter sedan, och jag skulle velat läsa många rader från detta uttalande, för det säger att Gud är densamme igår, idag och för alltid; och de bud han gav till de tidiga profeterna för tusentals år sedan och till profeterna på Frälsarens tid och till profeterna i denna tid säger oss helt och fullt att Gud är densamma igår, idag och för evigt.

Vi tror inte på att låta den omedelbara situationen kontrollera oss, vi håller inte med människor som tror att detta är en annorlunda tidsålder, att dessa människor är mer upplysta än de som levde fordom. Herren kommer alltid att hålla de uttalanden som han har givit i alla tider och han väntar sig att människorna skall respektera sig själva, respektera sina hustrur, att hustrurna skall respektera sina män och att de skall respektera sina familjer och leva rättfärdigt som han har upprepat tusentals gånger genom åren.

Och medan jag talade med pressen kom den tanken till mitt sinne. Vad kan vi göra som vi inte gör? Hur långt kan vi gå? Vilka förändringar kan vi göra för att garantera rättfärdighet i denna värld? För om vi inte gör det ser det ut som om förstörelse kunde komma, som det kom till babylonierna eller som det kom på ett litet annorlunda sätt till Sodom och Gomorra och andra städer.

Så vi känner mycket starkt för detta, och det är därför vi fortsätter att predika om det, därför vi förmanar våra ungdomar och undervisar dem, därför vi förmanar våra gifta medlemmar att låta äktenskapet vara en vacker, helig situation.

Nu mina bröder och systrar, då vi avslutar denna konferens, hoppas vi att ni återvänder till era hem med en högre grad av andlighet, att ni tar med hem till era familjer, era vänner, era ward och stavar och grenar de vittnesbörd som ni erhållit och de goda känslor som har kommit till era hjärtan, då ni lyssnat till bröderna när de talat och burit vittnesbörd.

Jag vill avsluta med mitt vittnesbörd. Jag vet att Gud lever. Jag vet att Jesus Kristus lever. Jag vet att han älskar oss. Jag vet att han inspirerar oss. Jag vet att han leder oss. Jag vet att han kan älska eller att han kan känna sig mycket sorgsen, då han ser oss vika av från den stig, som han markerat så tydligt och gjort så rak.

Och jag bär detta vittnesbörd till er i Jesu Kristi, vår Mästares namn. Amen.

Att bära prästadömet värdigt

SPENCER W KIMBALL

Jag har önskat då jag suttit här ikväll och lyssnat till dessa utomordentliga predikningar av dessa fyra bröder, att alla pojkar i världen och varje man i världen skulle kunna predikningar som dessa för att få vissa begrepp, idéer och normer att arbeta efter. Hur lyckliga är inte vi, män och pojkar i kyrkan, som kan få sådana instruktioner och inspiration i våra personliga liv och vårt arbete i kyrkan.

Jag skulle vilja säga några ord till våra verkställande ämbetsmän, i synnerhet biskopar och stavspresidenter, som är "allmänna domare" i Israel.

Jag skall läsa för er ord av profeterna och en av kyrkans tidigare presidenter, John Taylor, vilken sade:

"Vidare har jag hört talas om några biskopar som har sökt dölja människornas orättfärdigheter. Jag säger dem, i Guds namn, att de själva kommer att få bära dem och möta denna dom, och jag säger er att varje människa som manipulerar med orättfärdighet kommer att få bära denna orättfärdighet och om någon av er vill ta del av människornas synder eller understödja dem, då kommer ni att få bära dem själva. Hör ni det, ni biskopar och ni presidenter? Gud kommer att utkräva det av era händer. Ni är inte satta i en ställning där ni kan manipulera med rättfärdighetens principer, inte heller dölja människornas vanära och korruption." (**Conference Report**, april 1880 sid 78)

Jag läser vidare från George Q Cannon, som också var i första presidentskapet:

"Guds ande skulle otvivelaktigt bli så sorgsen att den skulle överge inte bara dem som gjort sig skyldiga till dessa handlingar, utan den skulle också dra sig tillbaka från dem som tillåter att dessa görs okontrollerade och obestraffade mitt ibland oss; och från kyrkans president ner genom hela prästadömet skulle det ske en förlust av Guds ande, ett tillbakadragande av hans gåvor och välsignelser och hans kraft, på grund av att dessa inte vidtar rättmätiga åtgärder när det gäller att kontrollera och avslöja deras orättfärdighet." (**Journal of Discourses**, 26: 139)

Vi skulle kunna citera många andra av bröderna med ungefär samma innehåll.

Vi är bekymrade över att de intervjuande ledarna alltför många gånger i sina personliga sympatier för överträdaren och kanske i sin kärlek till överträdarens familj är benägna att avstå från att vidta de disciplinära åtgärder som överträdelsen kräver.

Alldeles för ofta blir en överträdare förlåten och alla straff åsidosatta då personen ifråga borde ha blivit utestängd eller utesluten. Alltför ofta blir en syndare utestängd när han eller hon borde ha blivit utesluten.

Kom ihåg att president Taylor sade att ni kommer att få bära den synden själv. Är ni villiga att göra det, bröder? Kommer ni ihåg vad som sades av profeten Alma? "Men människorna kunde ej omvända sig, med mindre ett straff ... blivit bifogat" (Al 42:16)

Tänk på det ett ögonblick. Har ni insett det? Det kan inte finnas någon förlåtelse utan verklig och total omvändelse och det kan inte finnas någon omvändelse utan straff. Detta är lika evigt som själen.

Ännu en tanke: Presidenten eller biskopen fattar beslutet och rådgivarna eller högrådet accepterar hans beslut eller förkastar det. Men de röstar inte, som man gör i många vanliga saker.

Var snälla och kom ihåg dessa ting då någon kommer inför er som har brutit mot Guds lagar.

Det är så lätt att låta våra sympatier få oss att förlora sinnet för proportioner och om en människa har begått synd, måste hon lida. Det är ett absolut krav — inte av biskopen — utan det är ett krav genom människans natur och en del av människan själv. Denna bestraffning gäller i synnerhet vuxna och gifta människor och än mer dem som varit i templet. De måste förstå att de inte kan manipulera med Guds heliga lagar.

En annan sak som kom till min uppmärksamhet häromdagen är ett citat av Wilford Woodruff om Joseph Smith. Ibland finner vi medlemmar som har en överdos av falsk stolthet. De vill ha det på sitt sätt, annars går de. Har ni någonsin sett någon lämna wardet och aldrig komma tillbaka till kyrkan igen på grund av ett litet gräl kanske med biskopen eller någon annan medlem?

"Vi har ingen möjlighet att bli upplyfta i vårt hjärtas stolthet", sade profeten, "beträffande den position vi intar. Om kyrkans president eller någon av hans rådgivare, eller om apostlarna eller någon annan människa känner i sitt hjärta att Gud inte kan klara sig utan honom och att han är speciellt viktig när det gäller att utföra Herrens verk, då står han på en mycket lös och hal grund. Jag hörde Joseph Smith säga att Oliver Cowdery, som var den andra aposteln i denna kyrka, sade till honom: 'Om jag lämnar denna kyrka, kommer den att falla.' Han sade då: 'Oliver, försök du.' Oliver försökte. Han föll, men Guds rike föll inte. Jag har varit bekant med andra apostlar i min tid som känt att Herren inte kunnat klara sig utan dem, men Herren har klarat sitt verk utan dem. Jag säger till alla människor, judar och hedningar, stora och små, rika och fatta — att den allsmäktige Guden har makt inom sig själv och är inte beroende av någon människa när det gäller att utföra hans verk, men när han kallar människor att utföra hans verk, måste de förlita sig på honom." (Wilford Woodruff "Discourse" Deseret Weekly, 6 april 1890, 40:559-560)

Och nu, mina bröder i prästadömet, är det något mycket speciellt med att träffas på detta prästadömsmöte under varje konferens då fäderna och sönerna är tillsammans och kommer långväga ifrån för att höra konferensens program.

Jag ser bland er många fina unga män och det gläder mig storligen att se dem knoppas som inom en inte alltför lång tid skall bli fäder och ledare, biskopar och stavspresidenter och likaså missionärer på deras väg framåt.

Jag inser att jag framför mig har hundratals unga män, av vilka många är diakoner. Jag kommer ihåg då jag var diakon. (Fast det är länge sedan.) Jag tyckte att det var en stor ära att få vara diakon. Min far var alltid mycket noga med mina plikter och lät mig alltid ta vår häst och vagn när jag skulle åka och samla in fastoffer. Mitt ansvar inkluderade den del av staden där jag bodde, men det var en ganska lång promenad till alla hemmen och en säck vete eller en burk med frukt eller grönsaker blev ganska tunga tillsammans med flera. Så det var väldigt skönt med vagnen. Vi har ju ändrat till kontanter numera, men på min tid var det in natura. Det var en mycket stor ära att få utföra detta tjänande för min himmelske Fader och fastän tiderna har förändrats, så att man numera i allmänhet ger pengar i stället för varor, är det fortfarande en stor ära att få utföra detta tjänarverk.

Jag är en diakon. Jag är alltid stolt över att jag är en diakon. När jag ser apostlarna marschera upp på förhöjningen i en högtidlig församling för att välsigna sakramentet och ser andra generalauktoriteter stiga fram till sakramentsbordet för att hämta brödet och vattnet och ödmjukt dela ut det till de församlade och sedan återvända med tomma brickor, är jag mycket stolt över att jag är en diakon och en lärare och en präst.

På våra speciella möten i templet, då bröderna i generalauktoriteterna kommer fram till sakramentsbordet för att välsigna och sedan dela ut sakramentet, då bankar mitt hjärta kraftigare igen och jag är tacksam för att jag bär det heliga aronska prästadömet och har privilegiet att få ta hand om sakramentet.

Så kommer jag ihåg att det var Jesus Kristus själv som bröt brödet och välsignade det och delade ut det till sina apostlar. Då är jag stolt över att jag kan göra samma sak. Och jag ber er komma ihåg det som president Tanner just har sagt och de andra bröderna om att vara värdig att dela ut sakramentet och vara vördnadsfull.

För er, fäder, skulle jag vilja citera en artikel av Walter Mac-Peek: "Pojkar behöver mängder med hjältar som Lincoln och Washington. Men de behöver också ha några hjältar i närheten. De behöver känna någon man med stor styrka och integritet personligen. De behöver få träffa honom på gatan, vara på hajker och läger med honom, se honom i närheten av hemmet, varje dag, i vardagliga situationer, känna sig så nära honom att de kan ställa frågor och prata om saker och ting man och man emellan." (Källan okänd.)

Nu hoppas jag att varje far ger sin son denna närhet. Jag hoppas att varje far håller hemafton med sin familj, ett tillfälle för alla söner och döttrar att uttrycka sig, hjälpa till att planera familjelivet, hålla familjeböner och ta del av familjens hemafton.

Det finns ett verkligt syfte med livet, pojkar. Er himmelske Fader har hjälpt till att ordna en värld för er och ett liv för er. Det kan vara ett framstående liv eller ett vanligt liv. Det beror på er, och då ni är 12 år gamla eller äldre är det mycket som väntas av er. Ni lever inte av en slump, det är ett liv med mening, ett liv för ansträngning och planering. Det har sagts att i den judiska lagen hade en pojke på 12 år nästan samma ställning som en vuxen man. Jag antar att det är anledningen till att Herren Jesus Kristus stannade kvar i templet då hans familj tog honom med sig dit och han samtalade intelligent med samhällsledarna och lärarna. Med en sådan far som är hängiven sin son, gäller det för varje son att börja utforma ett liv som kan vara behagligt inför hans himmelske Fader, hans jordiska far och mor och alla människor som han kommer i kontakt med. Under er uppväxttid kommer ni att möta många tillfällen till mod som ni har hört så vältaligt från president Romney ikväll.

"Du är ung, du har livet framför dig", sade kaplanen på ett sjunkande skepp. "Ta den här", sade han. Och med de orden räckte kaplanen sitt livbälte till en menig och gick några minuter senare under tillsammans med skeppet. Det var den 3 februari 1943. Tragedin var torpederingen av det amerikanska fartyget **Dorchester.** Kaplanen var en av fyra, av vilka alla sade ungefär samma sak och gav bort sina livbälten och offrade sina liv. En var katolik, två var protestanter och en var jude.

Det är inte nödvändigt att vänta tills man är myndig för att börja bygga upp sitt liv. Det bör man börja med i barndomen.

Det är intressant att märka att Herren Jesus endast var 12 år gammal då han gick till templet och bara 33 år då han blev korsfäst. Det är intressant att lägga märke till att profeten Joseph Smith erhöll sin gudomliga uppenbarelse då han var knappt 15 år. Han var endast 18 år då Moroni kom och besökte honom och berättade för honom om plåtarna. Han var endast 22 år då han erhöll guldplåtarna och det stora ansvar som följde med dem. Han var endast 24 år gammal då han publicerade Mormons bok och lite över 24 då han organiserade Guds rike på jorden i enlighet med de uppenbarelser han erhöll.

Det är också mycket intressant att veta att hans första apostlar var unga män, relativt unga, från 29 till 36. Det är nästan otroligt hur unga och ändå mogna och starka de var.

Att göra en man av en pojke — ni har alla sett missionärer komma och gå, tusentals, tiotusentals av dem. Missionärsarbetet gör detta, om de hänger sig åt det. Hur ofta har ni inte sagt adjö till en 19-årig pojke som gått ut på missionsfältet och två år senare mött en man som kommit tillbaka, en man som stått där lång och stark och mogen och meningsfull.

En ledare för ett stort företag besvarade frågan som ställdes till honom: "Hur gör ni en man av en pojke?" Fast frågan var formulerad något annorlunda: "Vad är det som gör en man till en verklig man?" Jag tyckte om hans svar:

"Det finns mycket, men kanske är den inre röst han lyssnade till som ung pojke det viktigaste av allt. Den rösten kallar vi samvete och det styr ens tankar. Det man tänker kan finna uttryck i handlingar. Eftersom upprepade handlingar bildar vanor, har de tankar man tänker och de handlingar man gör i denna stund en tendens att avslöja vilket slags man man kommer att bli.

Om jag skulle bli tillfrågad vad en pojke borde göra idag för att bli en man som är värdig namnet i morgon, skulle jag säga: Ljug aldrig och fuska aldrig. En lognare är en vekling. En bedragare är både en vekling och en tjuv. Om man finner mod att ära sanningen i allt, är man på väg mot att bemästra sig själv.

Arbeta hårt. Hjärnan är ett lager och man fyller på hyllorna. Fyll dem med kvalitetsvaror. Kom ihåg att de arbets- och studievanor man skaffar sig idag är de som man kommer att få leva med i morgon.

Ha roligt. Spela sådana spel som kräver uthållighet och sportsmannaanda. Håll reglerna. Kräv också att andra gör det.

Hedra din Skapare. Gud är källan till allt gott. Man kan bäst uttrycka sin uppskattning för sitt dyrbara arv genom att leva enligt koden 'Plikt, ära, land och Gud'.

Om man gör detta och i allt gör sitt bästa, kommer den hjärna, det hjärta och den själ man utvecklar att en dag vara en verklig mans." (J Edgar Hoover, källan okänd)

Det är satsningen som räknas. Om man vill bli lång, börjar man med att sträcka sig mot himmelen. Om man vill bli nobel, sätter man på sig nobla kläder. Om man vill flyga, måste man skaffa sig vingar. Om man vill vara rättfärdig, måste man ikläda sig rättfärdighet.

Det finns en berättelse om Lord George Hall som levde förr i tiden. Det är en mytisk berättelse. Tro den eller inte, men lär åtminstone den lektion som finns däri. "Lord George hade levt ett ont liv. Han hade varit en alkoholist, en spelare och fuskat i affärer och hans ansikte återspeglade det liv han levat. Det var ett ont ansikte.

En dag förälskade han sig i en enkel landsortsflicka som han friade till. Jenny Mere berättade för honom att hon aldrig skulle kunna gifta sig med en man vars ansikte var så frånstötande och som såg så elakt ut. Hon sade också att när hon gifte sig ville hon ha en man med ett helgonlikt ansikte, som återspeglade sann kärlek.

Enligt den tidens sed reste Lord George till Mr Aeneas på Bond Street i London. Aeneas gjorde vaxmasker åt folk och hans skicklighet var så fullkomlig att personens identitet fullständigt doldes. Som bevis på hans skicklighet sades det att många eftersökta personer med skulder utrustade med hans masker kunde gå omkring bland sina fordringsägare utan att bli igenkända. Aeneas gick till sitt lagerrum, valde ut en mask, värmde den över en lampa, satte fast den på Lord Georges ansikte och då Lord George tittade sig i spegeln hade han ett ansikte som ett helgon som älskade djupt. Så förändrat blev hans utseende att Jenny Mere gifte sig med honom.

Han köpte ett litet hus på landet, nästan gömt under rosorna, med en liten trädgård. Från och med då förändrades hans liv. Han blev intresserad av naturen. Han fann 'predikningar i stenarna, böcker i bäckarna och gott i allt.' Tidigare hade han varit apatisk och livet hade inte varit av intresse för honom. Nu var han fördjupad i vänlighet och godhet och i världen runt omkring sig.

Han var inte nöjd med att ha börjat ett nytt liv, utan han försökte rätta till sådant som varit fel tidigare. Genom en advokat ställde han saker och ting till rätta för dem han hade bedragit. Varje dag gjorde hans karaktär mer förfinad och gav hans själ än vackrare tankar. Av en slump upptäckte hans tidigare kompanjoner hans identitet. De besökte honom i hans trädgård och uppmanade honom att återvända till sitt forna liv. När han vägrade, anföll de honom och masken revs av från hans ansikte.

Han hängde med huvudet. Detta var slutet på allt. Här var slutet på hans nyfunna liv och hans kärleksdröm. När han stod där med böjt huvud med masken vid fötterna på gräset, rusade hans hustru fram till honom tvärs över trädgården och föll på knä framför honom. När hon tittade upp på honom, vad tror ni att hon fann? Se! Linje för linje, drag för drag var ansiktet detsamma som på masken. Vackra linjer – regelbundna drag." (Okänd källa)

Det råder inget tvivel om att det liv man lever och de tankar man tänker klart registreras i ens ansikte.

Jag har kanske tid att läsa några rader ur en artikel som jag tror kan vara av intresse för er.

HÖRSÄGEN

I varje stad, på varje gata
i nästan varje hus du hör honom prata
en liten slyngel som ställer sig in
med en lustig grimas och ett grin . . .
Han klättrar upp på dig varsomhelst.
Och när han kommer dig riktigt nära
bara viskar någonting i ditt öra,
ett rykte om en annan människas skam
och "lilla Hörsägen" är hans namn.
Han gör aldrig anspråk på att veta,
han har blott hört att det är just så
och viskar det till dig, emellan er två.
För om tillräckligt sätts på spel –
även om detta är fullständigt fel –
om John berättar för Henry och Henry
för Joe
och Joe berättar för Mary och Mary för
Flo
och Flo berättar för Mildred och
Mildred för Ruth
kan ryktet snart verka sant, utan prut.
Att det här lilla trollet ej påstår
han talar sanning, du nog förstår.
Han bara viskar det till dig därför han
vet
att du inte kan behålla en hemlighet.
Och så innan solen har gått ned
ett djävulskt ofog han lyckats med.
Och plötsligt mindre glädje och godhet
stannar
i din trakt, bland dina grannar.

Se upp för "Hörsägen" när han tjallar
och smyger kring i huset och skvallrar.
Bed om bevis i varje fall – en föresats,
fråga efter namn och datum och plats.
Och om han säger att det är bara vad
han hört,
förklara att du inte tror ett ord, upprört,
och säg honom att du inte tänker
repetera
allt dumt prat på gatan till några flera.
Hur mycket skvallerbyttor än må
självbelåtet flina
neka att erbjuda djävlarna tjänsterna
dina.

Ur "Shell Happytime"
Tolkning: Agnes Traviss

Bröder, jag undrar om någon av er någonsin sjungit i en manskör så vacker som den vi hört denna kväll med 212 mansröster? Det har varit underbart att få vara tillsammans med er. Det är härligt att tjäna Herren i denna kapacitet. Hur privilegierade är vi inte som bär detta dyrbara prästadöme. som är

större än det som hålles av kungar och kejsare. Hur underbart är det inte för varje pojke att ha detta privilegium tillsammans med sina bröder och far. Må Gud välsigna er att allt det som har sagts denna kväll på detta möte skall sjunka djupt i våra hjärtan och att vi alla må dra nytta av det.

Detta är Herrens verk. Jag vill att ni pojkar och ni män skall veta det. Detta är Herrens verk och jag vet det och jag vill att ni skall veta att jag vet det. Och jag tror att ni vet det och tillsammans kommer vi att gå framåt för att möta vårt härliga mål. Må Gud välsigna er i Jesu Kristi namn. Amen.

Men varför ropen I till mig: Herre, Herre, och gören dock icke vad jag säger?

SPENCER W KIMBALL

Under den gångna veckan har vi firat påsk. Glad Påsk på er alla! Vi läser i skriften:

"När sabbaten hade gått till ända, i gryningen till första veckodagen, kommo Maria från Magdala och den andra Maria för att se graven.

Då blev det en stor jordbävning; ty en Herrens ängel steg ned från himmelen och gick fram och vältrade bort stenen och satte sig på den.

Och han var att skåda såsom en ljungeld, och hans kläder voro vita såsom snö.

Och väktarna skälvde av förskräckelse för honom och blevo såsom döda.

Men ängeln talade och sade till kvinnorna: 'Varen I icke förskräckta; jag vet att I söken Jesus, den korsfäste.

Han är icke här, ty han är uppstånden, såsom han hade förutsagt. Kommen hit, och sen platsen där han har legat." (Matt 28:1-7)

Kristi verksamhet på jorden — inget i hela världen kan jämföras med dessa tre nyckelår i hans liv.

Korsfästelsen kom. Han måste dö, för att han skulle kunna öppna alla människors gravar liksom hans egen grav öppnades. Utan korsfästelsestundens djupa mörker kunde det inte ha kommit någon ur graven. "Och såsom i Adam alla dö, så skola ock i Kristus alla göras levande." (1 Kor 15:22) Det är därför vi gläds idag. "Du död, var är din seger? Du död, var är din udd?" (1 Kor 15:55)

De 11 apostlarna följde Kristus till Oljebergets topp och detta finns skildrat i skriften, då de två änglarna som var där sade: "I galileiske män, varför stån I och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall komma igen på samma sätt som I haven sett honom fara upp till himmelen." (Apg 1:11)

"Om det nu predikas om Kristus att han har uppstått från de döda, huru kunna då somliga bland eder säga att det icke finnes någon uppståndelse från de döda?" (1 Kor 15:12)

Syftet med denna konferens är att vi skall friska upp vår tro, stärka våra vittnesbörd och få höra Herrens vilja från hans vederbörligen utsedda och auktoriserade tjänare. Må vi ta detta tillfälle alltså att påminna varandra om våra förbund och löften och åtaganden.

Alla medlemmar har blivit döpta genom nedsänkning i vatten och erhållit den Helige Anden genom handpåläggning av män som har den rätta auktoriteten och det heliga prästadömet. Vi har alla genom dopet upptagits i Jesu Kristi Kyrka då vi har ödmjukat oss inför Gud, önskat bli döpta, haft ett förkrossat hjärta och en ångerfull ande och då vi har vittnat inför kyrkan att vi verkligen omvänt oss från våra synder och är villiga att påta oss Jesu Kristi namn med beslutsamhet att tjäna honom till änden och sålunda med våra gärningar visa att vi har mottagit Kristi ande till syndernas förlåtelse.

Tillsammans med några av bröderna har vi nyligen återkommit från områdesgeneralkonferenserna i Sao Paolo i Brasilien och i Buenos Aires i Argentina. I denna sydliga del av Sion påminde vi dem om att Sion var hela Nord- och Sydamerika, likt de stora, utbredda vingarna på en stor örn, den ena Nord och den andra Sydamerika.

Kyrkan där går framåt och växer. Människorna är lyckliga och inspirerade; ungdomen skrattar och dansar medan de växer till ledare.

"Israels insamling" genomförs då människor i fjärran länder accepterar evangeliet och stannar kvar i sina respektive länder. Israels insamling för mexikanarna är i Mexiko; i Skandinavien för dem som bor i dessa nordliga länder; samlingsplatsen för tyskarna är i Tyskland och för polynesierna deras öar; för brasilianarna i Brasilien; för argentinarna i Argentina. Vi uttrycker vår uppskattning till Herren för hans godhet då vi leder verksamheten för tre och en halv miljoner människor som ständigt blir allt fler och mer oberoende och till och med mer trofasta.

Nästan 19.000 missionärer predikar evangeliet idag. "Marken är redan vit till skörd" (L&F 4:4) och missionärerna och medlemmarna ger många en kunskap om evangeliet.

Vi sänder missionärer till jordens fyra hörn och till världens ändar och ser fram mot den dag då vi skall föra

det upphöjande budskapet till alla platser i norr, söder, öster och väster och öarna i havet. Detta är verkligen nu en världskyrka med 700 fungerande stavar och ungefär 7500 ward och grenar och omkring 150 missioner. Vi börjar täcka jordens yta med evangeliet som djupen är täckta av de mäktiga oceanerna.

Kyrkan är frisk. Människorna är i allmänhet trofasta. De är lyckliga. Nyligen frågade mig en välkänd besökare från östra staterna: "Varför är ni mormoner ett sådant lyckligt folk?" Och mitt svar: "Det är därför att vi har allt — Jesu Kristi evangelium, ljuset, prästadömet, kraften, löftena, förbunden, templen, våra familjer, sanningen."

Vi har invigt ett magnifikt tempel i Washington och har tillkännagivit att ännu ett tempel skall byggas, i Sao Paolo i Sydamerika.

På en tidigare konferens fäste vi er uppmärksamhet på att Herren skapade åt oss denna vackra värld och befallde fader Adam att bruka jorden och odla marken och göra den beboelig. Denna befallning gäller även oss.

Vi rekommenderar alla människor att se till att det inte sker någon onödig nedsmutsning, att jorden och marken tas om hand och hålls ren, produktiv och vacker. Han gav oss örterna och de goda ting som kommer ur marken till föda och klädsel, till hus och ladugårdar och trädgårdar med frukt och druvor, var en och i sin årstid och allt detta är givet till människans nytta, både för att behaga ögat och glädja hjärtat, till föda och kläder, till smak och lukt, för att stärka kroppen och uppliva själen. Och det behagade Gud att han hade givit allt detta till människan, för härtill var de avsedda att användas, med omdöme. (Se L&F 59:16-20.)

Vi oroar oss då vi ser många trädgårdar som nonchaleras och där det växer ogräs, diken som är fyllda med skräp. Det gör oss ont då vi ser trasiga staket, förfallna lador, sneda och omålade skjul, hängande grindar och omålade saker. Och vi ber vårt folk än en gång att ta hand om sina bostäder och egendomar.

Det finns en berättelse om att president Brigham Young hade manat invånarna i vissa samhällen att klä sig ordentligt och städa runt omkring sig och han vägrade komma tillbaka för att predika för dem, sägande ungefär så här: "Ni lyssnade inte till mig när jag bad er snygga till runt omkring er. Samma dörrar hänger på trekvart. Samma lador är fortfarande omålade. Samma staket är trasiga."

Följande utdrag kommer från en mycket läst tidning:

"Nästan varje tomt har något som varje person behöver: ett sätt att hjälpa till att skära ned inflationen och lätta världens hungerkris på samma gång.

Det kallas 'land'. Och det behöver inte finnas mycket sådant för att det skall hjälpa mycket.

Det kan vara en lekplats där ingen leker längre, en solig plats bakom

drar bör fostra sina barn mot detta dödliga ting som kan förstöra deras karaktärer. Ärlighet är socialt och kulturellt riktigt. Lögnare och bedragare är både oärliga och främmande för vår kultur. Oärlighet av alla slag är mycket klandervärt. "Du skall icke stjäla."

Vi uppmanar alla denna kyrkas tre och en halv miljoner medlemmar att vara ärliga, redbara, betala för vad de får och ta endast det som de rättmätigt har betalat för. Vi måste lära våra barn hederlighet och integritet.

Från början har vi avrått från spel av varje sort. En människa urartar och skadas vare sig hon vinner eller förlorar, får något för intet, något utan att anstränga sig, utan att betala fullt pris.

Nyligen fanns det i tidningen *U.S. News and World Report* en lista på de huvudsakliga formerna för brottsligheten i Amerika med den årliga kostnaden för vardera. Spelförluster ledde över alla de andra.

Spelförlusterna var 5 gånger så dyrbara som narkotikaräkningen, kostade mer än 20 gånger så mycket som kapningarna, 4 gånger så mycket som förskingringar, förfalskningar och bedrägerier tillsammans, 10 gånger så mycket som rån, stölder och butiksstölder, 25 gånger så mycket som vandalisering och mordbränder och mer än 2 gånger så stora som kostnaden för all federal, statlig och lokal polis, plus kostnaderna för fångvården och domstolarna.

Och vad kostede spelet?

30 miljarder dollar (120 miljarder kronor) per år.

Och ändå finns det stater som introducerar lotterier som ett medel att öka sina inkomster. Vissa klubbar — till och med vissa religiösa grupper — understöder spel.

garaget, en smal remsa längs baksidan eller den extra bit mark man köpt för att låta gräset växa och barnen spela boll på.

Och allt man behöver göra för att detta utymme skall minska era matkostnader är att odla egna grönsaker där.

Man har räknat ut att ett noga skött trädgårdsland som inte är större än 5 x 7 meter kan ge för nästan 1200 kronors värde i färsk föda på sex månader. Så man kan spara mycket."

Vi är glada över att många människor planterar trädgårdsland och sätter fruktträd och köper konservburkar. Representanter för vår stads myndigheter och många andra människor planterar trädgårdsland så att det nästan liknar "segerträdgårdarna" på andra världskrigets tid. Vi gratulerar de familjer som lyssnar och gör.

Vi gör en samvetsgrann ansträngning att ta hand om våra egna medlemmar och vi lär dem att praktisera ekonomi, att förvara ett års förråd av nödvändiga förnödenheter.

Vi lär vårt folk att leva enligt hälsolagar. Det lönar sig mycket och ger längre och friskare liv.

En grupp forskare vid ett universitet har avslöjat att "det finns en betydelsefullt lägre procentuell förekomst av cancer i lungor och matstrupe bland 'mormonkyrkans' medlemmar. En välkänd läkare sade att de är friskare och klokare för att de inte röker och dricker. Han antydde att cancer i matstrupen starkt hör ihop med alkohol. Han sade vidare: "Invånarna i Utah som helhet har 25% färre dödsfall i hjärtattacker än ameri-

kaner i stort och detta kan ses i samband med att de röker mindre."

Vi är chockerade över den rapporterade oärligheten i många samhällen i vårt land; att förluster genom butiksstölder och liknande oärlighet belöper sig till miljarder dollar bara i detta land.

Herren sade till Adams avkomma och ristade in det I sten: "Du skall icke stjäla." (2 Mos 20:15) Alla föräl-
Tänk vad som skulle kunna göras om dessa pengar spreds ut på värdiga ting! Vad skulle inte 120 miljarder om året kunna göra för att hjälpa de svältande i världen.

Det smärtar oss mycket att läsa i pressen att rökning bland kvinnor och tonåringar ökar och att kvinnor nu börjar få lungcancer i ökat antal. Omkring 80% av all lungcancer uppstår hos cigarrettrökare, men detta är endast början på problemet. Cigarrettrökningen hör på liknande sätt ihop med sjukdomar i luftvägarna och hjärtat. Det är dyrbara sjukdomar som orsakar mycket lidande och som gör att människor dör i förtid.

Herren gav år 1833 en helig uppenbarelse angående sådant som vi mera nyligen har lärt genom forskning: "Heta drycker äro icke för kroppen." Det betyder te och kaffe. "Tobak är icke för kroppen . . . och är icke nyttig för människan . . . Vin eller starka drycker . . . är icke gott, ej heller behagligt för eder Faders ansikte." (Se L&F 89:5-9.)

Herren visste när dessa ting upptäcktes att ständig rökning skulle leda till cancer, att ständigt drickande skulle leda till många olyckor och sjukdomar.

Det är nu en befallning till alla hans medlemmar och när vi ser en del medlemmar använda dessa förbjudna ting, undrar vi hur de förenar sådant med Herren Jesu Kristi yttrande, då han sade: "Men varför ropen I till mig: 'Herre, Herre', och gören dock icke vad jag säger?" (Luk 6:46) Vi hoppas verkligen att medlemmarna i kyrkan skall hörsamma detta.

Två forskare vid University of Utah har givit oss bevis: Denna kyrka har alltid haft låga dödstal. Staten Utah med ungefär 72% varande medlemmar i kyrkan år 1971 har den lägsta dödsiffran i någon stat i hela det kontinentala USA. Det fanns stater med nästan dubbelt så höga dödssiffror.

Undersökningen visar att dödsfall på grund av sjukdomar i hjärta och lever samt cancer, tre av de vanligaste dödsorsakerna i Amerika och som hör ihop med rökning och dryckenskap, är mindre förekommande i Utah än i USA i allmänhet. Sålunda finns det ett samband mellan kyrkans dödssiffror och visdomsordet.

Och därför frågar vi dem som ignorerar denna lag: Varför? Varför? Herren sade: "Icke kommer var och en in i himmelriket, som säger till mig: 'Herre, Herre', utan den som gör min himmelske Faders vilja.

Många skola på 'den dagen' säga till mig: 'Herre, Herre, hava vi icke profeterat i ditt namn och genom ditt namn drivit ut onda andar och genom ditt namn gjort många kraftgärningar?'

Men då skall jag betyga för dem: 'Jag har aldrig känt eder; gån bort ifrån mig, I ogärningsmän.' " (Matt 7:21-23)

Detta är allvarligt — att efterleva Herrens bud och ibland medvetet ignorera dem.

För länge sedan, på tiden närmast efter skapelsen, sade Herren till Enok: "Se dessa dina bröder. De äro mina egna händers verk, och jag gav dem deras kunskap den dag jag skapade dem; och i Edens lustgård gav jag människan hennes handlingsfrihet." (Moses 7:32) Vi har inte för avsikt att ta ifrån våra vänner och andra människor i världen deras fria vilja när det gäller att använda dessa förbjudna ting. Men vi tror att Herren talade till hela världen då han gav visdomsordet.

Vi fruktar att det aldrig tidigare i världshistorien har funnits så många människor som bugar för lustans gud, många fler än de som bugade för guldkalvarna och avgudarna av sten och trä och metall. Denna avgudadyrkan så intimt samhörande med förstörelse av sinnet och kroppen kan översvämma världen.

Vi lägger märke till det ökande antalet skilsmässor. Vi förkastar dem. Vi sörjer med dem och inser att även om det finns berättigade sådana, så är de få. I allmänhet stavas skilsmässa SJÄLVISKHET från antingen den enes eller för det mesta bådas sida. Det är hemskt och för det mesta nedbrytande för dem som det angår i deras förlust, deras sorg, deras ensamhet och förvirring, i synnerhet för de många barn som blir berövade mycket. Det är lätt att rationalisera och rättfärdiggöra skilsmässan. Våra studier har visat att alldeles för ofta beror skilsmässan på omoral och dyrkan av lustans avgud.

Det är svårt att rättfärdiga att i en liten stad inte så långt härifrån var det 272 skilsmässor under samma tid som det utfördes 341 vigslar.

Då män och kvinnor är osjälviska och hängivna sina makar kommer de närmare den bild av äktenskapet som Herren beskrev då han sade: "Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de skola varda ett kött." (Moses 3:24)

Om männen är trogna de förbund de slutit med sina hustrur och är lojala och osjälviska, kommer skilsmässorna att minska. Paulus gav uppmaningen: "I män, älsken edra hustrur, såsom Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv för henne . . . På samma sätt äro männen pliktiga att älska sina hustur då dessa ju äro deras egna kroppar den som älskar sin hustru, har älskar sig själv. Ingen har någonsir hatat sitt eget kött." (Ef 5:25, 28-29

Och om kvinnorna glömmer petitesser och själviskhet och underkasta sig sina egna rättfärdiga män som de underkastar sig Herren och om de ä föremål för männens kärlek som kyrkan är föremål för Kristi kärlek då kommer antalet skilsmässor at minska och familjer kommer att väx och barn kommer att vara lyckliga skrattande barn. Gud skapade mannen och kvinnan med speciella talanger, förmågor, ansvar och med förmåga att utföra sina speciell uppgifter.

När männen kommer hem till fami'

jerna och kvinnorna ägnar sig å barnen, då kommer åter den uppfat' ningen att råda att detta att vara en mor är den största uppgiften i livet för en kvinna. Hon är partner till Gud. Ingen varelse har en sådan makt och ett sådant inflytande. Hon håller i sin hand nationers öden, för på henne kommer ansvaret och privilegiet att forma nationens medborgare.

I en stav i Kalifornien hörde jag en mor hålla följande predikan: "Jag är tacksam för att jag är kvinna. Jag är tacksam för att jag är hustru. Jag är tacksam för att jag är mor. Jag är tacksam för att jag är sista dagars helig." Detta tyckte jag var en mäktig predikan. Moderskap är den största uppgiften och sysslan.

Mycket sägs i press och från talarstolar om aborter. Denna Jesu Kristi kyrka motsätter sig aborter och råder alla medlemmar att *inte* underkasta sig eller medverka till någon abort, i varje fall inte för att det är bekvämt eller för att dölja synder. Abort måste betraktas som ett av de mest avskyvärda och syndiga bruken i vår tid, då vi bevittnar hur en skrämmande efterlåtenhet leder till sexuell omoral. Vi intar den högtidliga ståndpunkten att varje manipulerande med livets källor är allvarligt, moraliskt, mentalt, psykologiskt, fysiskt. Att ingripa i någon av avlandets processer är att överträda ett av Guds heligaste bud — "föröken eder och uppfyllen jorden". (1 Mos 1:28)

Medlemmar i kyrkan som gör sig skyldiga till den synd som det är att vara delaktig i en abort måste underkastas kyrkans råds disciplinära åtgärder, beroende på omständigheterna. Vi kommer ihåg hur Herren återgav de tio buden i vår egen tid, då han sade: "Du skall icke stjäla, ej heller begå äktenskapsbrott, ej heller dräpa, ej heller göra något som är detta likt." (L&F 59:6) Vi tycker att det finns likheter.

Vi avskyr den pornografi som tycks översvämma landet. Lagstiftningen försöker underkuva den, men bästa sättet att stoppa den är att män och kvinnor tillsammans med sina familjer bygger barriärer mot den. Vi frågar er: "Vill ni att detta hemska påfund skall korrumpera era familjer och era grannar?"

Moses kom ner från det rykande, skälvande Sinai och hade med sig till Israels kringvandrande barn de tio buden, fundamentala regler för beteende i livet. Dessa befallningar var emellertid inte nya. De hade varit kända av Adam och hans efterkommande, som hade blivit befallda att efterleva dem från begynnelsen och återupprepades blott av Herren för Moses. Och buden var till och med äldre än jordelivet och var en del av testet för dödliga som uppsattes i himmelens råd.

Det första av de tio buden kräver att människorna skall dyrka Herren. Det fjärde avsätter en sabbatsdag särskilt till dyrkan: "Du skall inga andra gudar hava jämte mig . . . Tänk på sabbatsdagen, så att du helgar den. Sex dagar skall du arbeta och förrätta alla sina sysslor; men den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat; då skall du ingen syssla förrätta." (2 Mos 20:3, 8-10)

Oviljan att hålla sabbatsdagen helig är bevis på människans ovilja att klara det individuella test som uppsattes för var och en av oss innan världen skapades "för att se, om de vilja göra allt vad Herren, deras Gud, befaller dem". (Abr 3:25)

Vi uppmanar vårt folk att göra alla sina inköp pa vardagarna. Än en gång säger vi: "Men varför ropen I till mig: 'Herre, Herre', och gören dock icke vad jag säger?" (Luk 6:46)

När Herren sade: "Tänk på sabbatsdagen, så att du helgar den", så tror vi att han menade exakt vad han sade.

Vi chockeras över de medvetna ansträngningar som görs av många människor i denna värld att övermodigt påta sig att ändra de av Herren upprättade sociala mönstren, i synnerhet vad gäller äktenskapet, sexuallivet, familjelivet. Vi måste säga: "De visas vishet skall förgås, och de förståndigas förstånd skall bliva förmörkat." (Se Jes 29:14.)

Bröder och systrar, Gud välsigna er då ni går ut för att uppfylla alla era åtaganden och efterleva buden. Vi välsignar er i era ansträngningar att bli lika vår Herre, att ni skall bli mera lika honom. Må Gud rikligen välsigna er i era hem, familjer och personliga liv. Jag beder detta i Jesu Kristi namn. Amen.

Lydnad, helgelse och offer

Bruce R McConkie

Jag har sökt och söker också nu den Helige Andens ledning så att jag kan tala enkelt och övertygande om två av de krönande lärdomarna i evangeliet.

Vi är Herrens folk, hans heliga, dem som han givit mycket och av vilka han väntar sig mycket tillbaka.

Vi har slutit förbund i dopets vatten att älska och tjäna honom, hålla hans bud och sätta först i våra liv de ting som tillhö hans rike. I gengäld har han lovat oss evigt liv i sin Fader rike. Vi är sålunda i en position att vi kan erhålla och lyd några av de högre lagar som förbereder oss för evigt li vilket vi så ivrigt söker.

I enlighet därmed skall jag nu framställa några principer fö

offer och helgelse som de sanna heliga måste rätta sig efter om de någonsin skall kunna gå dit Gud och Kristus är och få ett arv bland de trofasta heliga från svunna tider.

Det står skrivet: "Ty den som icke kan hålla ett celestialt rikes lag, kan icke uthärda en celestial härlighet." (L&F 88:22) Offerlagen är en celestial lag; likaså är helgelselagen det. För att sålunda erhålla den celestiala belöning som vi så hängivet eftertraktar, måste vi *kunna* efterleva dessa två lagar.

Offer och helgelse är oupplösligt förenade. Helgelselagen är att vi helgar vår tid, våra talanger och våra pengar och ägodelar till kyrkan. Detta skall vi ställa till förfogande i den utsträckning de behövs för att befrämja Herrens intressen på jorden.

Offerlagen är att vi är villiga att uppoffra allt vi har för sanningens sak — vår karaktär och vårt rykte; vår heder och vårt bifall; vårt goda namn bland människor; våra hem, länder och familjer; allt, till och med våra liv om det skulle behövas.

Joseph Smith sade: "En religion som inte kräver uppoffring av allt har aldrig tillräcklig kraft att frambringa den tro som är nödvändig för att leda till liv och frälsning." (*Lectures on Faith*, s 58)

Vi blir inte alltid kallade att efterleva hela helgelselagen och ge all vår tid, våra talanger och medel till att bygga upp Herrens jordiska rike. Få av oss kallas att offra mycket av det vi äger och för tillfället finns det endast någon enstaka martyr för den uppenbarade religionens sak.

Men det som skrifterna menar är att för att vi skall kunna få celestial frälsning, måste vi *kunna* efterleva dessa lagar till fullo om vi kallas att göra det. I detta ligger alltså att vi i själva verket måste efterleva dem i den utsträckning vi blir kallade att göra det.

Hur kan vi till exempel grunda en förmåga att till fullo efterleva helgelselagen om vi inte betalar ett ärligt tionde? Eller hur kan vi visa vår villighet att offra allt, om det skulle behövas, om vi inte kan göra de små uppoffringarna av tid och arbete eller pengar och ägodelar, som vi nu ombeds att göra?

När jag som ung man på biskopens uppdrag ringde upp en rik man och bad denne att bidra med tusen dollars till en byggnadsfond avböjde han. Men han sade att han ville hjälpa till och om vi skulle ha en wardsmiddag och ta 5 dollars per kuvert skulle han köpa två biljetter. Ungefär tio dagar senare dog denne man oväntat av en hjärtattack och jag har sedan dess undrat över hans eviga själs öde.

Var det inte någon som en gång sade: "Sen till, att I tagen eder till vara för allt slags girighet; ty en människas liv beror icke därpå att hon har överflod på ägodelar." Sade inte samma person sedan följande i en liknelse: "Det var en rik man vilkens åkrar buro ymniga skördar.

Och han tankte vid sig själv och sade: 'Vad skall jag göra. Jag har ju icke rum nog för att inbärga min skörd.'

Därefter sade han: 'Så vill jag göra: jag vill riva ned mina lador och bygga upp större, och i dem skall jag samla in all min gröda och allt mitt goda.

Sedan vill jag säga till min själ: Kära själ, du har mycket gott förvarat för många år; giv dig nu ro, ät, drick och var glad.'

Men Gud sade till honom: 'Du dåre, i denna natt skall din själ utkrävas av dig; vem skall då få vad du har samlat i förråd?"

Och slutade han inte med att säga: "Så går det den som samlar skatter åt sig själv, men icke är rik inför Gud." (Luk 12:15—21)

När profeten Gad befallde David att bygga ett altare och offra på mark som ägdes av en viss man, erbjöd sig den mannen att hålla med mark, oxar och allt till offret utan kostnad. Men David sade: "Nej, jag vill köpa det av dig för ett bestämt pris; ty jag vill icke offra åt Herren, min Gud, brännoffer som jag har fått för intet." (2 Sam 24:24)

När det kostar oss lite att ge, blir skatten som vi lägger upp i himmelen liten. Änkans skärv, given med uppoffring, väger tyngre på den eviga vågen än den rike mannens överfulla kornbod.

Vid ett tillfälle kom det till Jesus en rik ung man som frågade: "Vad gott skall jag göra för att få evigt liv?"

Vår Herres svar var det självklara, det som givits av alla profeter i alla åldrar. Det var: "Vill du ingå i livet, så håll buden."

Nästa fråga var: "Vilka?"

Jesus räknade upp dem: "'Du skall icke dräpa'. 'Du skall icke begå äktenskapsbrott'. 'Du skall icke stjäla.' 'Du skall icke bära falskt vittnesbörd'. 'Hedra din fader och din moder' och 'Du skall älska din nästa såsom dig själv.'"

Då kom detta svar och en fråga — för den unge mannen var en god man, en trofast man, en som sökte rättfärdighet: "Allt detta har jag hållit. Vad fattas mig ännu?"

Vi skulle mycket väl kunna fråga oss: "Är det inte tillräckligt att hålla buden? Vad mer väntas av oss än att vara sanna och trofasta till allt som vi anförtros? Finns det mer än lydnadslagen?"

I fallet med vår rike unge vän var det mer. Det förväntades av honom att han skulle efterleva helgelselagen, offra sina jordiska ägodelar, för Jesu svar var: "Vill du vara fullkomlig, så gå bort och sälj vad du äger och giv åt de fattiga; då skall du få en skatt i himmelen. Och kom sedan och följ mig."

Som ni vet gick den unge mannen sorgsen därifrån "ty han hade många ägodelar". (Matt 19:16—22) Och vi lämnas att undra vilka härligheter han kunde ha fått dela med Guds son, vilket kamratskap han hade fått glädja sig åt tillsammans med apostlarna, vilka uppenbarelser och syner han kunde fått erhålla, om han hade *kunnat* efterleva ett celestialt rikes lag. Som det nu är förblev han namnlös, som det kunde ha blivit, kunde hans namn ha hållits i högtidlig åminnelse bland de heliga för alltid.

Jag tycker att det är fullkomligt klart att Herren väntar sig långt mer än vi ibland ger i gengäld. Vi är inte som andra människor. Vi är Guds heliga och har uppenbarelser från himmelen. "Ty av den som fått mycket, skall mycket utkrävas." (L&F 82:3) Vi skall sätta främst i våra liv de ting som angår hans rike.

Vi är befallda att leva i harmoni med Herrens lagar, hålla alla hans bud, offra allting om det behövs för hans namns skull, rätta oss efter helgelselagens villkor.

Vi har slutit förbund att göra det — högtidliga, heliga förbund, lovat inför gudar och änglar.

Vi är under förbund att efterleva lydnadslagen.

Vi är under förbund att efterleva offerlagen.
Vi är under förbund att efterleva helgelselagen.
Med detta i minnet lyssna till dessa ord från Herren: "Ty om I viljen, att jag skall giva eder en plats i den celestiala världen, måsten I bereda eder att göra det som jag befallt eder och fordrat av eder." (L&F 78:7)
Det är vårt privilegium att få helga vår tid, våra talanger och tillgångar för att bygga upp hans rike. Vi är kallade att offra i en eller annan grad till hans verks befrämjande. Lydnad är nödvändig för frälsning, likaså är tjänande, och också helgelse och offer.
Det är vårt privilegium att höja en varnande röst till våra medmänniskor och gå på mission och erbjuda frälsningens sanningar till vår Faders andra barn överallt. Vi kan tacka ja till kallelser att tjäna som biskopar, hjälpföreningspresidenter, hemlärare och i hundratals andra ansvariga ämbeten i kyrkans olika organisationer. Vi kan arbeta på välfärdsprojekt, engagera oss i genealogisk forskning, utföra ställföreträdande förordningar i templen.
Vi kan betala ett ärligt tionde och bidra med fasteoffer, välfärd, budget, byggnadsfond och missionärsfonder. Vi kan testamentera delar av våra tillgångar till kyrkan när vi går över till andra sfärer.
Vi kan helga en del av vår tid till systematiska studier, till att bli lärda i evangeliet, till att uppskatta de uppenbarade sanningarna som leder oss på sanningens och rättfärdighetens stigar.
Och det faktum att trofasta medlemmar i kyrkan gör alla dessa saker är ett av de stora bevisen på verkets gudomlighet. Var annars betalar de flesta medlemmarna i en kyrka fullt tionde? Var finns det ett folk vars församlingar har en och två och tre procent av sina medlemmar ute på frivilligt, självförsörjande missionärsarbete hela tiden? Var bygger ett folk som helhet tempel eller sköter välfärdsprojekt som vi? Och var finns det så mycken obetald undervisning och kyrkoadministration?
I den sanna kyrkan varken predikar eller arbetar vi för pengar. Vi följer Paulus mönster och utför Kristi evangelium utan kostnad, än mindre missbrukar vi den makt som Herren har givit oss. Fritt har vi erhållit och fritt ger vi, för frålsning är fri. Alla som törstar inbjuds att komma och dricka av livets vatten, köpa korn och vin utan pengar och utan pris.

Allt vårt tjänande i Guds rike vilar på hans eviga lag som säger: "Arbetaren i Sion skall arbeta för Sion, ty om de arbeta för penningar, skola de förgås." (2 Ne 26:31)
Vi vet mycket väl att arbetaren är värd sin lön och att de som ägnar all sin tid åt att bygga upp riket måste förses med mat, kläder, bostad och livets förnödenheter. Vi måste anställa lärare i våra skolor, arkitekter som ritar våra tempel, byggmästare som bygger våra synagogor och direktörer som sköter våra affärer. Men de som är anställda på detta sätt deltar tillsammans med kyrkans hela medlemskap också på frivillig basis i att befrämja Herrens verk. Bankdirektörer arbetar på välfärdsprojekt. Arkitekter lämnar sina ritbord för att gå på mission. Byggmästare lägger ner sina verktyg för att tjäna som hemlärare eller biskopar. Advokater lägger lagboken åt sidan för att verka som guider på tempelkvarteret. Lärare lämnar klassrummet för att besöka de faderlösa och änkor i dera svårigheter. Musiker som förtjänar sitt levebröd på sitt konstnärsskap leder gärna kyrkans körer och medverkar vid kyrkans möten. Konstnärer som målar för sitt uppehälle ställer med glädje upp med sina tjänster.
Men rikets verk måste gå framåt och medlemmarna i kyrkan är kallade och skall kallas att dela denna börda. Det är Herrens verk, inte människans. Det är han som befaller oss att predika evangeliet i hela världen, oavsett kostnaden. Det är hans röst som förordar byggandet av tempel, oavsett kostnaden. Han är den som säger åt oss att ta hand om de fattiga ibland oss, oavsett kostnaden, för annars kommer deras rop upp till hans tron som ett vittnesbörd mot dem som bör ha mättat den hungrige och klätt den nakne men som inte gjort det.
Och får jag också säga — grundat både på doktriner och vittnesbörd — att det är hans röst som inbjuder oss att helga vår tid, våra talanger och ägodelar till att utföra hans verk. Det är hans röst som kallar på tjänande och offer. Detta är hans verk. Han står i spetsen och leder sitt rikes öden.
Och varje medlem i hans kyrka har detta löfte: Att om han förblir trofast — lyder, tjänar, helgar, offrar så som evangeliet kräver — skall han återbetalas i evigheten tusenfalt och skall få evigt liv. Vad mer kan vi begära?
I Herren Jesu Kristi namn. Amen.

Vägen hem

Thomas S Monson

Med utsikt över Gennesarets berömda azurblå sjö ligger ett historiskt landmärke: Saligprisningarnas berg. Likt en levande vaktpost med egna ögons vittnesbörd tycks denna tysta vän förkunna: "Här var det som den största person som någonsin levat höll den största predikan som någonsin hållits — Bergspredikan."

Instinktivt vänder besökaren sig till Matteus evangelium och läser: "När han nu såg folket, gick han upp på berget; och sedan han hade satt sig ned, trädde hans lärjungar fram till honom. Då öppnade han sin mun och undervisade dem." (Matt 5:1—2) Bland de sanningar som han undervisade var detta högtidliga uttalande:

"Gån in genom den trånga porten. Ty vid och bred är den väg som leder till fördärvet, och många äro de som gå fram på den; och den port är trång och den väg är smal, som leder till livet, och få äro de som finna den." (Matt 7:13—14)

Tidlös är dess tillämpning, visa män i generationer har sökt leva efter detta enkla uttalande.

När Jesus av Nasaret personligen gick på de steniga stigarna i det Heliga landet visade han, som den gode herden, alla som ville tro, hur de skulle följa den smala vägen och gå in genom den trånga porten till evigt liv. "Kom följen mig", bjöd han. "Jag är vägen."

Inte att undra på att människorna väntade på den Helige Andens utgjutelse på pingstdagen. Det var Jesu Kristi evangelium som skulle predikas, hans verk som skulle utföras och hans apostlar i ledningen för hans kyrka som anförtroddes arbetet.

Historien visar att de flesta människor verkligen inte kom till honom, inte heller följde de den väg han lärde. Herren blev korsfäst, apostlarna blev slagna, sanningen blev förkastad. Upplysningens klara dagsljus gled bort och den svarta nattens långa skuggor omgav jorden.

Ett ord, och endast ett ord, beskriver det dystra tillstånd som rådde: Avfall. Generationer tidigare hade Jesaja profeterat: "Morker övertäcker jorden och töcken folken." (Jesaja 60:2) Amos hade förutsagt en hungersnöd i landet: "Icke en hunger efter bröd, icke en törst efter vatten, utan efter att höra Herrens ord." (Amos 8:11) Hade inte Petrus varnat för falska lärare med förkastliga läror och Paulus förutsagt att den tid skulle komma, då sanna läror inte skulle höras?

Historiens mörka tidsålder tycktes aldrig ta slut. Fanns det inget slut på denna hädiska natt? Hade en kärleksfull Fader glömt mänskligheten? Skulle han inte sända några himmelska budbärare som i forna tider?

Ärliga människor med längtande hjärtan riskerade livet i sina försök att upprätta punkter de kunde åberopa för att finna den rätta vägen. Reformationens dag grydde, men vägen framför den var svår. Förföjelserna skulle bli svåra, personliga uppoffringar överväldigande och kostnaden omöjlig att räkna ut. Reformatorerna var som pionjärer som banade vägar i ödemarken i ett desperat sökande efter de förlorade punkter, som de trodde när de funnit dessa, skulle leda mänskligheten tillbaka till de sanningar Jesus predikade.

När John Wycliffe och andra fullbordade den första engelska översättningen av hela Bibeln från Latina Vulgata, gjorde kyrkans auktoriteter allt de kunde för att förstöra den. Exemplar måste skrivas för hand och i hemlighet. Bibeln hade betraktats som en stängd bok som det var förbjudet att läsa i för vanliga människor. Många av Wycliffes efterföljare fick svåra straff och några brändes till döds.

Martin Luther hävdade Bibelns överhöghet. Hans studium av skrifterna ledde honom till att jämföra kyrkans lära och praxis med skriftens lärdomar. Luther stod för den enskildes ansvar och det enskilda samvetets rättigheter och detta gjorde han med överhängande risk för sitt liv. Trots att han hotades och förföljdes, förklarade han stolt: "Här står jag och kan inte annat. Gud hjälpe mig."

John Huss talade orädd mot korruptionen inom kyrkan, och fördes ut från staden för att brännas. Han kedjades om halsen vid en påle och hö och virke staplades i en hög omkring honom ända upp till hakan och man hällde över harts och slutligen tillfrågades han om han ville ta tillbaka det han sagt. Då flammorna steg upp, sjöng han, men vinden blåste elden i ansiktet på honom och hans röst tystnade.

Huldreich Zwingli från Schweiz försökte genom skriverier och undervisning återföra alla kristna läror till helt och hållet bibliska termer. Hans mest berömda uttalande rör en i hjärtat: "Vad spelar det för roll? De kan döda kroppen, men inte själen."

Och vem kan inte idag uppskatta John Knox ord: "En man som följer Gud är alltid den starkaste."

John Calvin, åldrad i förtid av sjukdom och det outtröttliga arbete han hade påtagit sig, sammanfattade sin personliga filosofi i uttalandet: "Vår visdom . . . består nästan helt och hållet av två saker: Kunskapen om Gud och kunskapen om oss själva."

Andra kunde verkligen också nämnas, men en kommentar angående William Tyndale är kanske tillräckligt. Tyndale tyckte att människorna hade rätt att veta vad som utlovades dem i skrifterna. Till dem som motsatte sig hans översättningsarbete sade han: "Om Gud sparar mitt liv . . . skall jag få en pojke som kör plogen att veta mer om skrifterna än ni gör."

Sådana var de stora reformatorernas liv och lärdomar. Deras gärningar var heroiska, deras bidrag många, deras uppoffringar stora — men de återställde inte Jesu Kristi evangelium. Om reformatorerna kan man fråga sig: "Var deras offer förgäves? Var deras kamp betydelselös?" Jag svarar med ett rungande "Nej!" Den heliga Bibeln var nu inom räckhåll för människorna. Varje människa kunde finna sin väg på ett bättre sätt. O, om bara alla kunde läsa och förstå. Men somliga kunde

läsa och andra kunde höra, och varje människa hade tillgång till Gud genom bön.

Återställelsens dag, som man väntat på så länge, kom verkligen. Men låt oss gå igenom denna betydelsefulla händelse i världens historia genom att återkalla vittnesbördet från den plöjande pojken, som blev en profet, det vittne som fanns där — just Joseph Smith.

Joseph beskrev sin upplevelse så här: "Det rådde där vi bodde stor upphetsning på grund av religion . . . Den . . . blev ganska snart allmän . . . (och) förorsakade icke så liten villervalla och strid bland befolkningen, då somliga ropade: 'Se här!' och andra: 'Se där!'

. . . En dag läste jag i Jakobs brevs första kapitel och femte vers: Men om någon av eder brister i vishet, så må han utbedja sig sådan från Gud, som giver åt alla villigt och utan hårda ord, och den skall bliva honom given.

Aldrig har något skriftställe gjort större intryck på en människas hjärta, än vad detta den gången gjorde på mitt. Det tycktes med stor kraft tränga in i mitt hjärtas innersta känslor. Jag begrundade det om och om igen, vetande att om någon människa behövde visshet från Gud, så var det jag, ty jag visste ej, vad jag skulle göra, och om jag ej fick mera vishet än jag då hade, skulle jag aldrig få veta det. De olika sekternas religionslärare tolkade nämligen samma skriftställe så olika, att allt hopp om att avgöra frågan genom att vädja till Bibeln omintetgjordes.

Omsider kom jag till slutsatsen, att jag antingen måste förbliva i mörker och villrådighet eller ock följa Jakobs råd att bedja till Gud . . .

Enligt detta beslut att 'utbedja sådan av Gud' gick jag ut i skogen för att försöka. Det var på morgonen en härlig, klar dag tidigt på våren adertonhundratjugo . . .

. . . Jag föll ned på mina knän och började uppsända mitt hjärtas begär till Gud.

. . . Jag såg en ljuspelare mer strålande än solen alldeles över mitt huvud, och den sänkte sig gradvis, tills den vilade på mig.

. . . När ljuset vilade på mig, såg jag två personer, vilkas glans och härlighet trotsa all beskrivning, stående över mig i luften. En av dem talade till mig, nämnande mig vid namn, och sade, pekande på den andre: Denne är min älskade Son, Hör honom." (Joseph Smith 2:5—17)

Fadern och Sonen, Jesus Kristus, hade visat sig för Joseph Smith. Tidernas fullhets hushållnings morgon hade kommit och skingrat den andliga nattens mörker, som varat i många generationer. Liksom i skapelsen skulle ljuset ersätta mörkret, dagen skulle följa på natten.

Därifrån till nu har sanningen varit tillgänglig för oss och är det fortfarande. Likt Israels barn i forna tider kan nu de ändlösa dagarnas kringvandring sluta med att vi kommer in i ett personligt utlovat land.

Evangeliets återställelse gör slut på det mörker som beskrivs i vår tid av den välkände forstraren Robert Gordon Sproul. Han hade tittat på kyrkorna i Amerika och förklarade:

"Vi har . . . den besynnerliga företeelsen i en nation som i viss men inte obetydlig omfattning praktiserar kristendom utan att aktivt tro på kristendomen. Vi ombeds att vända oss till kyrkorna för att få upplysning, men när vi gör det finner vi att kyrkans röst inte är inspirerad. Vi finner att kyrkans röst idag är ett eko av våra egna röster. Vägen ut är ljudet av en röst, inte vår röst, utan en röst som kommer från något som inte är vi själva, på vars existens vi inte kan tvivla. Utan den är vi inte mer i stånd att frälsa världen än vi är kapabla att skapa den från början." (*Vital Speeches*, 1 september 1940, sid 701)

Kanske deklarerade den berömde Winston Churchill bäst världens pressande behov. Han sade: "Jag har kanske upplevt mer och fått fler erfarenheter än de flesta och jag har aldrig grubblat över en situation som kräver mer tålamod, fattning, mod och ståndaktighet än den som utvecklas framför oss idag: Behovet av en profet."

Idag har vi hört Guds profet tala — president Spencer W Kimball. Idag utgår det från denna talarstol en inbjudan till hela världen: Sluta irra omkring, du trötte vandrare. Kom till Jesu Kristi evangelium. Kom till den himmelska hamn som kallas hem. Här kommer du att upptäcka sanningen. Här kommer du att få lära dig gudomens realitet, den tröst som finns i frälsningsplanen, heligheten i äktenskapsförbundet, kraften i den personliga bönen. Kom hem!

Från vår ungdom kommer många av oss kanske ihåg en berättelse om en mycket ung pojke, som bortfördes från föräldrarna och hemmet till en by långt därifrån. Under dessa förhållanden växte den lille pojken till mogen ålder utan kunskap om sina verkliga föräldrar eller sitt jordiska hem. I hjärtat kände han en längtan att återvända till den by som kallades hem.

Men var skulle han finna det hemmet? Var skulle han finna sin mor och far? Om han bara kunde komma ihåg deras namn, så skulle hans uppgift vara mindre hopplös. Desperat sökte han erinra sig den minsta glimt från barndomen. Som en blixt av inspiration kom han ihåg ljudet av en klocka som från kyrktornet i byn ringde sitt välkomnande varje sabbatsmorgon. Den unge mannen vandrade från by till och lyssnade efter den bekanta klockklangen. Somliga klockor liknade den klocka han mindes, andra var helt olika den.

Slutligen stod den mycket trötte unge mannen en söndagsmorgon framför en kyrka i en liten stad. Han lyssnade noga när klockan började ringa. Ljudet var bekant. Det var olikt alla andra klockors klang han hade hört, med undantag av den klocka som ringde i minnet från barndomens dagar. Ja, det var samma klocka. Klangen var densamma. Hans ögon flödade över av glädje. Hans själ fylldes av tacksamhet. Den unge mannen föll på knä, såg upp mot klocktornet — ja, mot himmelen — och i en tacksam bön viskade han: "Tack gode Gud. Jag är hemma."

Likt klagen av en klocka vi kommer ihåg, kommer sanningen i Jesu Kristi evangelium att ljuda för den själ som uppriktigt söker. Många av er har färdats länge i ett personligt sökande efter det som klingar sant. Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga sänder er en uppriktig vädjan. Öppna era dörrar för missionärerna. Öppna era sinnen för Guds ord. Öppna era hjärtan, ja era själar, för ljudet av den stilla, sakta rösten som vittnar om sanningen. Som profeten Jesaja lovade: ". . . Dina öron skola höra detta ord ljuda bakom dig: 'Här är vägen, vandren på den.'" (Jesaja 30:21) Sedan kommer ni liksom pojken jag talade om, på böjda knän säga till er Gud och till min Gud: "Jag är hemma!"

En vädjan till blivande äldster

Boyd K Packer

Jag är medveten om, mina bröder och systrar, att den som avslutar detta möte kommer att vara president Kimball. Fore mötet talade jag om för honom att jag hade tre tal av varierande längd förberedda. Under sången flick jag en lapp från honom, där han bad att jag skulle ta den längsta versionen. Jag blev påmind om en upplevelse vi hade i Colorado när vi omorganiserade en stav där. Mötet var nästan slut, det var ungefär tio minuter kvar och ingen av oss hade talat. Då tillkannagav stavspresidenten att jag skulle tala. President Kimball lutade sig fram mot mig och sade: "Var snäll och ta hela tiden."

Jag bar ett en minut långt vittnesbörd och återvände till min plats. Medan stavspresidenten annonserade att president Kimball skulle tala, såg jag att han skrev en lapp. När han ställde sig upp gav han mig lappen. På den stod det fem ord: "Lydnad ar bättre än offer." Så lydigt fortsätter jag.

När vi nu kommer till slutet av en annan stor konferens, mina bröder och systrar, har våra hjärtan blivit rörda av predikningarna, dygden inom oss har rörts och följaktligen har mina tankar gått till dem som i sina liv inte har ett stort andligt inflytande.

Bland dem finns en stor grupp män i kyrkan som har missat några av de andliga framåtskridande som är så viktiga i deras liv och som betecknas som blivande äldster.

Äldstens ämbete är en kallelse med värdighet och ära, andlig auktoritet och kraft. Benämningen "blivande" innefattar hopp och optimism och möjlighet. Nu talar jag till dem idag och jag vet att det kanske finns många andra som detta budskap kan vara tillämpligt på.

Har jag rätt när jag säger att ni ibland, långt därinne, längtar efter att vara en del av kyrkan? Ni vet inte riktigt hur ni skall komma igång och i stunder av djup eftertanke kanske ni säger: "Om jag bara inte hade vikit bort från spåret."

"Om jag bara hade haft en chans när jag var yngre."

"Jag har gått miste om för mycket."

"Det är för sent för mig."

"Det har runnit för mycket vatten under bron."

Ni vill komma närmare, men ni glider undan med känslan och tanken: "Det är för svårt och jag har inte något att börja med."

Jag har en erfarenhet från vilken jag lärde mig en mycket viktig läxa, som jag borde ha lärt mig tidigare. Jag återupplevde denna händelse förra veckan då vi var i Japan och bestämde att jag skulle tala om den på konferensen.

Under andra världskriget var jag pilot i flygvapnet. Efter att ha varit i Söderhavet tillbringade jag ett år i Japan med ockupationsmakterna. Det var naturligtvis tillrådligt att lära sig några ord japanska. Vi behövde åtminstone kunna fråga om vagen och efter något att äta.

Jag lärde mig de vanliga hälsningsfraserna och några siffror etc och som så många andra medlemmar i kyrkan tillbringade jag hela min lediga tid med att utföra missionärsarbete bland det japanska folket, och jag lärde mig av dem några få ord av vad jag tyckte var ett mycket svårt språk.

I juli 1946 ägde de första dopen rum i Osaka. Broder och syster Tatsui Sato döptes. Och fastän de hade undervisats till största delen av andra, fick jag privilegiet att döpa syster Sato.

Även om vi inte var olyckliga i Japan, fanns det egentligen bara en sak i våra tankar och det var hemmet. Jag hade varit borta i nästan fyra år. Kriget var slut och jag ville åka hem. När den dagen slutligen kom, trodde jag att jag aldrig skulle återvända till Japan och jag avslutade det kapitlet.

Under de närmaste åren var jag upptagen med att skaffa mig en utbildning, fostra en familj. Jag hade inget umgänge med japaner och hade inget tillfälle att använda de få ord jag hade hade lärt mig. De var borta i ett dimmigt och mycket avlägset förflutet, utsuddade av 26 års glömska — borta som jag trodde för alltid. Så blev jag kallad att resa till Japan.

Morgonen efter ankomsten till Tokyo lämnade jag missionshemmet tillsammans med president Abo, då en japansk äldste talade till honom på japanska. President Abo sade att saken var brådskande och ursäktade sig för uppehållet.

Han gick igenom några papper med äldsten och diskuterade dem på japanska. Så höll han upp ett av breven och pekade på en mening och sade: "Korewa . . ."

Och innan han hann fortsätta meningen hade jag fullbordat den i huvudet. *Korewa nan desuka.* Jag visste vad han sade. Jag visste vad han frågade äldsten. *Korewa nan desuka* betyder "Vad är det här?" Efter 26 år, efter att ha varit tillbaka i Japan bara över natten hade en mening kommit tillbaka till mitt minne — Korewa nan desuka. "Vad ar det här?"

Jag hade inte använt dessa ord på 26 år. Jag hade aldrig trott att jag skulle få använda dem igen. Men de var inte borta.

Jag tillbringade tio dagar i Japan och avslutade min rundtur i Fukuoka. Den morgon jag skulle åka hem reste vi till flygfältet med broder och syster Watanabe. Jag satt i baksätet med deras barn och praktiserade min for länge sedan glomda japanska på dem. De lärde mig med förtjusning några nya ord.

Och sedan kom jag ihåg en liten sång, som jag hade lärt mig då för 26 år sedan och jag sjöng den för barnen:

Momotaro-san, Momotaro-san
Okoshi ni tsuketa kibi dango
Hitotusu watashi ni kudasai na

Det kanske får broder Otley (tabernakelkörens dirigent) att vrida sig, men . . .

Syster Watanabe sade: "Jag kan också den sången." Så vi sjöng den tillsammans for de små barnen och sedan berättade hon meningen i den, och när hon gjorde det, kom jag ihåg det också.

Det är en berättelse om ett japanskt par som var barnlösa och de hade bett om en son. En dag fann de i en stor persikokärna en liten pojke och de kallade honom Momotaro. Sången

skildrar hans hjältemod när han räddade sitt folk från en fruktansvärd fiende.

Jag hade kunnat den sången i 26 år, men jag visste inte att jag kunde den. Jag hade aldrig sjungit sången för mina egna barn. Jag hade berättat historien i den för dem. Den hade täckts över av min uppmärksamhet på andra saker.

Jag har tänkt att det var en mycket viktig upplevelse och jag insåg till sist att inget gott någonsin går förlorat. När jag väl kom tillbaka bland de människor som talade språket, kom allt jag agde tillbaka och det kom mycket kvickt. Och jag fann det lättare då att lägga till ytterligare några ord till min vokabular.

Jag menar naturligtvis inte att denna erfarenhet var ett resultat av ett alert sinne eller ett gott minne. Det vara bara en demonstration av en princip i livet som gäller oss alla. Den gäller er, mina bröder bland de blivande äldsterna och andra i liknande situationer.

Om ni återvänder till den omgivning där andliga sanningar uttalas, kommer det floder tillbaka till ert minne, floder av ting som ni trodde var förlorade. Ting som täckts av många års oanvändning och inaktivitet kommer fram. Er förmåga att förstå dem kommer att levandegöras.

Ordet *levandegöras* används mycket i skrifterna som ni vet. Om ni vill göra er pilgrimsresa tillbaka bland de heliga kommer ni snart att än en gång förstå inspirationens språk. Och fortare än ni vet, kommer det att verka som om ni aldrig varit borta. O, hur viktigt är det inte för er att inse att om ni återvänder, kan det bli som om ni aldrig varit borta.

När jag presiderade över New England-missionen var jag med på en zonkonferens och när vi gick in i det rum där de unga äldsterna väntade, såg jag att det satt en lång, äldre man på bakersta raden.

"Jag döptes för några dagar sedan", sade han till mig. "Jag är 74 år gammal och jag fann evangeliet först nu i livet."

Med vädjande stämma frågade han om han kunde få vara med på mötet. "Jag vill bara vara här och lära", sade han. "Jag skall sitta här bak och inte avbryta."

Så nästan i tårar utgöt han sitt beklagande. "Varför fann jag det inte förrän nu? Mitt liv är över. Mina barn är alla vuxna och borta och det är alldeles för sent för mig att lära mig evangeliet."

Vilken glädje det var att förklara för honom ett av de stora under som sker om och om igen i den förändring som sker hos dem som ansluter sig till kyrkan. (Jag skulle också kunna säga de som återkommer till kyrkan.) De är i världen och de är av världen, och så finner missionärerna dem. Fastän de är i världen därefter, är de inte av världen. Mycket fort är det i deras tankar och känslor och handlingar som om de hade varit medlemmar i kyrkan hela livet.

Detta är ett av de stora undren i detta verk. Herren har ett sätt att kompensera och välsigna. Han är inte beroende av kommunikationens besvärliga process och han är inte begränsad till japanska eller engelska.

Det finns en helig process varigenom ren intelligens kan overföras till våra sinnen och vi kan komma att genast förstå saker som vi annars skulle behöva lång tid för att lära. Han kan tala inspiration till våra sinnen, i synnerhet när vi är ödmjuka och sökande.

När vi reser omkring i kyrkan och träffar stavspresidenter och andra ledare, beundrar vi dem för deras grundliga förstånd om evangeliet och deras kunskap om kyrkans riktlinjer och principer. Ofta blir vi förvånade att höra att det funnits perioder av inaktivitet i deras liv — ibland mycket långa perioder — eller att få veta att de helt nyligen anslutit sig till kyrkan.

De där gångna åren, som vi ofta tror är bortslösade, är ofta rika på många läxor, en del av dem mycket hårt förtjänade läxor, som får mening då inspirationens ljus lyser på dem.

Ni kanske aldrig har läst liknelsen om arbetarna i vingården, så jag skulle vilja citera den för er.

"Ty med himmelriket är det, såsom när en husbonde bittida om morgonen gick ut för att leja åt sig arbetare till sin vingård.

Och när han hade kommit överens med arbetarna om en viss dagspenning, sände han dem till sin vingård.

När han sedan gick ut vid tredje timmen, fick han se några andra stå sysslolösa på torget;

och han sade till dem: 'Gån ock I till min vingård, så skall jag giva eder vad skäligt är.'

Och de gingo. Åter gick han ut vid sjätte timmen och vid nionde och gjorde sammalunda.

Också vid elfte timmen gick han ut och fann då några andra stå där; och han sade till dem: 'Varför stån I här hela dagen, sysslolösa?'

De svarade honom: 'Därför att ingen har lejt oss.' Då sade han till dem: 'Gån ock I till min vingård.'

När det så hade blivit afton, sade vingårdens herre till sin förvaltare: 'Kalla fram arbetarna och giv dem deras lön, men begynn med de sista och gå så tillbaka ända till de första.'

Då nu de kommo fram, som voro lejda vid elfte timmen, fick var och en av dem full dagspenning." (Matt 20:1—9)

Det finns tillräckligt med betalning — en penning som det var — för alla, till de som börjar tidigt och, jag tackar Herren, de som kommer sent. Det finns ingen platsbrist i det celestiala riket. Det finns rum för alla.

I detta liv konfronteras vi ständigt med en anda av konkurrens. Lag tävlar mot varandra i ett ont förhållande för att ett skall väljas till vinnare. Vi kommer att tro att överallt där det finns en vinnare måste det också finnas en förlorare. Att tro det är att vara missledd.

I Herrens ögon kan alla vara en vinnare. Det är visserligen sant att vi måste förtjäna det, men om det är konkurrens i hans verk, är det inte med en annan själ — det är med vårt eget forna jag.

Jag säger inte att det är lätt. Jag talar inte om att verka vara förändrad. Jag talar om att *ändra* sig. Jag säger inte att det är lätt. Jag säger att det är möjligt och möjligt genast.

Jag läste inte hela liknelsen. Det finns mer. Den senare delen av den är, tror jag, riktad till dem av oss som är aktiva i kyrkan. Låt mig repetera en vers eller två och sedan fortsätta.

"När det så hade blivit afton, sade vingårdens herre till sin förvaltare: 'Kalla fram arbetarna och giv dem deras lön, men begynn med de sista och gå så tillbaka ända till de första.'

Då nu de kommo fram, som voro lejda vid elfte timmen, fick var och en av dem full dagspenning.

När sedan de första kommo, trodde de att de skulle få mer,

men också var och en av dem fick samma dagspenning.
När de så fingo, knorrade de mot husbonden
och sade: 'Dessa sista hava arbetat allenast en timme, och du har ändå ställt dem lika med oss, som hava burit dagens tunga och solens hetta?'
Då svarade han en av dem och sade: 'Min vän, jag gör dig ingen orätt. Kom du icke överens med mig om den dagspenningen?
Tag vad dig tillkommer och gå. Men åt denne siste vill jag giva lika mycket som åt dig.
Har jag icke lov, att göra såsom jag vill med det, som är mitt? Eller skall du med onda ögon se på att jag är så god?'
Så skola de sista bliva de första, och de första bliva de sista." (Matt 20:8—16)

Jag önskar att ni bröder bland de blivande äldsterna visste hur hårt vi arbetar på er återlösning. Hur ivrigt ber vi inte att ni måtte återvända till kyrkan och Guds rike och än en gång tala inspirationens språk — efter två eller 26 år eller en livstid. Och jag upprepar, det kan snart vara som om ni aldrig hade varit borta.

Det finns något annat i ert förflutna som ni också börjar erinra er. Vi vet av uppenbarelserna att vi levat innan vi kom till jorden. Vi har erfarenheter att dra nytta av från tiden före vårt jordeliv.

Vi är Guds barn. Vi bodde med honom innan vi föddes. Vi har kommit från hans närhet för att erhålla en jordisk kropp och bli prövade.

En del av oss har drivit bort från hans inflytande och vi tror att vi har glömt honom. Vi tror också ibland att han har glömt oss.

Men precis som de där få japanska orden kunde erinras efter 26 år, så kommer de principer om rättfärdighet som ni lärde som barn att vara med er.

Och något av det ni lärde er i hans närvaro kommer att återkomma som stunder av viskande inspiration, när ni finner och sedan känner att ni lär er välbekanta ting.

Det obekvämt nya i att göra en sådan förändring i era liv kommer snart att blekna bort och snart känner ni er fullständigt hemma i hans kyrka och i hans rike. Då kommer ni att veta hur mycket ni behövs här och hur mäktiga era erfarna röster kan vara när det gäller att återlösa andra.

Jag bär vittnesbörd till er, mina bröder, ni blivande äldster och andra i liknande situationer, att Jesu Kristi evangelium är sant. Vi älskar er och tusentals röster — de röster som tillhör prästadömets hemlärare, Hjälpföreningens systrar, biskoparna, stavspresidenterna, kvorumledarna — alla talar genom inspiration från Honom — röster tillhörande dem som är kallade som ledare i kyrkan — ropar till er som David kallade sin vilsegångne son Absalom: "Kom tillbaka, min son."

Gud give att ni som är fäder, som är utan denna inspiration i hemmet och i familjen kan återvända och än en gång tala med inspirationens språk efter resan ut i vildmarken. Ni kan likaledes bära vittnesbörd att ni vet, som jag vet, att Han lever. I Jesu Kristi namn. Amen.

En hyllning

L Tom Perry

Hur svårt det än må vara skulle jag idag vilja hylla en mycket ädel själ som fann glädje i ett liv av tjänande.

Vårt första möte inträffade för 30 år sedan. Jag var nyutsedd sekreterare i stavens GUF. Hon var kommittémedlem från ett annat ward. Mitt jobb var att ropa upp de närvarande på stavens ledarskapsmöten. På den tiden hade vi stående upprop och jag kommer ihåg en speciell kväll när jag ropade upp de olika warden. Jag hade ingen svårighet med att hålla ordning på de unga männens närvaro, men så började jag med de unga kvinnornas lista. Plötsligt mötte mina ögon en charmerande, vacker ung kvinna. Jag tappade fullständigt förmågan att räkna. Jag bekänner för kyrkans historiker idag att de uppteckningar som finns i kyrkans arkiv för det speciella mötet inte är riktigt korrekta.

Åtta månader senare knäböjde jag vid ett altare i Herrens hus och höll hennes hand och hörde de härligaste ord som någonsin kan yttras på jorden. "För tid och all evighet." Jag insåg att jag hade erhållit Guds största gåva. Jag blev beseglad i äktenskap av en som hade auktoritet att handla för Herren i att förena mig och min förtjusande livsledsagerska med varandra för tid och all evighet. Vi hade bara varit gifta några dagar, då jag fann att jag hade gift mig med en kvinna med hjärtat fyllt av medkänsla för sina medmänniskor. Alla de underbara dofter som kom från köket var inte ämnade för mig, för när hon fann någon som hade det svårt, fick hon ingen ro förrän hon hade gjort en ansträngning att ge hjälp.

Jag kom ofta hem från en arbetsfylld dag med uppgifter som skulle vara klara nästa morgon, bara för att finna att jag skulle utföra en hjälpsam handling den kvällen. När vi körde till den plats där vi skulle tjäna, brukade jag mumla för mig själv: "Varför just jag, just i kväll? Hur skall jag någonsin få det där jobbet gjort innan morgonen?" Men sedan kom vi fram dit vi skulle och jag såg ljuset i hennes ögon medan hon utförde sin barmhärtighetsgärning. Jag kunde få se barn dansa av glädje och föräldrar gråta av tacksamhet för hennes omsorg. På vägen hem mumlade jag i en annan ton. Jag tackade Herren för privilegiet att vara just där just den kvällen.

Hon förstod sin roll i familjeorganisationen. Hon var ivrig att utföra det som Gud hade avsett att hon skulle göra och hon litade fullständigt på att jag skulle uppfylla det som var ämnat

för mig. Mitt ansvar var att skapa ett hem och att vara dess försörjare och beskyddare. Hennes uppgift var att sätta skönhet och kärlek inom dess väggar. När jag gifte mig med henne, var hon redan expert inom sitt område. Jag behövde fortfarande utbildning i mitt. Under dessa första år är jag säker på att hon kunde ha fått mycket högre lön än jag fick. Men när jag kom hem en kväll och talade om att jag var klar att ta min universitetsexamen, gick hon genast nästa morgon direkt till sin chef och sade upp sig, utan att ens ha diskuterat saken. Att sköta hemmet var för henne det finaste av alla yrken. Att vara en mor var det noblaste av alla kall. Hennes kärlek och omsorg och uppmärksamhet mot barnen var så tydlig i vårt hem.

Som familj lärde vi oss snart att leva med det oväntade, när det gällde att utföra hjälpverksamhet. Vi hade flyttat till Californien flera år tidigare, och medan vi sparade pengar för att kunna köpa ett eget hus, hyrde vi en villa som var utrustad med allt sådant som kylskåp, spis etc. Vi hade sedan tidigare sådana saker, och måste nu förvara dem i garaget i väntan på flyttningen till villan. En kväll på ett sakramentsmöte hörde hon en allvarlig vädjan från biskopen i vårt ward att hjälpa dem som hade förlorat mycket i en förödande översvämning några mil från där vi bodde. När jag körde hem från arbetet några kvällar senare, såg jag en kärra på uppfartsvägen. Där stod en man och band fast mina kapitalvaror på kärran. Jag rusade in i huset för att se vad som stod på. Och jag hälsades av följande ord: "O, talade jag inte om det för dig? Efter sakramentsmötet förra veckan talade jag om för biskopen att om något översvämningsoffer behövde våra grejer, så kunde de få dem."

Jag visste alltid att om min hustru fann en främling i vår stad i kyrkan på söndagen, så skulle jag hitta honom i vårt gästrum när jag kom hem från mina uppgifter i kyrkan på söndagskvällen. En student som sökte efter rum, en far som förflyttades till en ny stad och som sökte efter bostad åt familjen, en familj som kommit hem efter ett arbete utomlands etc, var alltid välkomna att stanna hos oss tills de kunde hitta en permanent bostad.

Trots dessa mängder kärleksfulla handlingar, skulle hennes finaste stunder komma senare. För fem år sedan chockades vi av ett besked att hon fått en dödlig sjukdom. Hon skulle kunna leva sex månader, högst ett år till. Hon accepterade detta besked med en tro och ett mod vars like jag aldrig tror jag får uppleva. När läkaren lämnat detta besked till oss, vände hon sig till mig och sade med all den tro och frid som hon kunde uppbåda: "Tala inte om det för någon. Jag vill inte att det skall ändra vårt sätt att leva eller låta någon behandla oss annorlunda." Nu fylldes hennes liv med fysiska svårigheter. Det tycktes bara göra henne mer känslig för andras fysiska behov. Hennes medkänsla för medmänniskorna ökade, för nu hade hon större förståelse för nöd.

Tre allvarliga operationer följde strax efter varandra. Det fanns bara några få som kände till dem och de hade svurit att tiga. Hennes levnadsmönster på sjukhuset var alltid detsamma. Med omsorgsfull planering var hon i kyrkan på söndagen och operationen utfördes tidigt på måndagsmorgonen. På tisdagen försökte hon ta sig ur sängen. På onsdagen var hon uppe och försökte få tillbaka sin fysiska styrka. På torsdagen hjälpte hon sjuksköterskorna att hjälpa andra som var på sjukhuset. Fredagen tillbringade hon med att försöka övertala doktorn att hon var redo att åka hem. På lördagsmorgonen brukade läkaren ge upp och skicka hem henne. På söndag var hon tillbaka i kyrkan och såg strålande ut. Ingen kunde någonsin misstänka att hon just genomgått en större operation. Efter mötet rusade jag ner för att köra henne hem, så att hon kunde få lite välbehövlig vila. Och när jag kom i närheten av henne, kunde jag höra henne säga: "Oroa dig inte för det. Jag skall ha middagen klar åt er hemma hos er på torsdag kväll."

Hon lade sin sjukdom helt i Herrens händer och han välsignade henne med styrka att hålla ut och exakt så mycket energi att hon kunde leva det slags liv hon ville leva. Efter en svår natt, brukade jag vädja till henne att hon skulle stanna i sängen. Hennes svar var alltid detsamma: "Nej, jag tänker inte börja med det."

Herren välsignade henne med ytterligare fyra år som den medicinska vetenskapen inte kunnat lova henne. Hur tacksamma är vi inte för de fyra åren, för det var under denna tid som hon kunde stå vid min sida då vi blev hedrade med detta ämbete. Hon kunde, åtminstone i viss grad, se vad hon försökt göra av mig.

Herren gjorde så bra han kunde med tidsplaneringen då han kallade henne hem. Han väntade tills jag hade gjort färdigt mina uppgjorda resor för året. Och den första lördag jag varit hemma på många månader, kallade han henne att lämna dödligheten.

Hennes sista handling var så typisk för henne. Hon var uppe och gjorde i ordning frukost till familjen. Jag hörde henne tappa en tallrik och ge till ett litet stönande. Jag rusade ut från arbetsrummet, för jag trodde att hon gjort illa sig. Då fann jag att hon fått hjärnblödning och inte kunde röra höger arm. Jag lyfte genast upp henne och bar henne till en liten soffa, som jag alldeles nyligen övertygat henne att placera i närheten av köket så att hon kunde vila under dagen.

Förskräckelsen lyste i ögonen på henne då förlamningen började sprida sig utmed sidan. Jag talade om för henne att jag skulle skynda mig att ringa doktorn. Hon sade: "Ge mig först en välsignelse." Då jag lade mina händer på hennes huvud den morgonen, lät Herren mig i sin stora barmhärtighet veta att hennes tid hade kommit. När jag lämnade rummet för att ringa till doktorn efter välsignelsen, kämpade hon bokstavligen för att röra den högra armen och benet. Och de sista ord jag hörde henne yttra var: "Jag vill inte leva som en halv människa."

Hennes nästa två timmar, de sista i dödligheten, var de enda två jag känner till i hennes liv, då hon inte bar hela sin egen börda och lite åt någon annan. Herren har i sin barmhärtighet låtit henne passera igenom slöjan och befriat henne från oro och smärta. Nu är hon hel igen och jag är säker på att paradiset är en mycket glädjefylld plats därför att hon finns där.

För de hundratals tecken på sympati som vi mottagit, uttrycker vi vår uppskattning. Om vi hade tagit oss tid att klassificera dem, tror jag att vi skulle ha funnit att vi kunnat dela upp dem i två högar som var typiska och karaktäristiska för henne i hennes liv här på jorden. Den första högen som vi skulle ha sorterat fram lät ungefär så när: "Hon gav oss vår första Mor-

mons bok och var en inspiration för oss. Hur tacksamma är vi inte för att vi fått känna henne. Vi kommer alltid att minnas hennes vänliga gästfrihet mot vår familj den dag vi döptes. Det var ett sådant underbart tillfälle för oss att äta middag hos er den där speciella dagen."

Hon var djupt tacksam för sitt medlemskap i Jesu Kristi kyrka. Den var den grund på vilken hennes liv var byggt. Den var hennes stöd, hennes hopp för evigheterna. Hon var ivrig att dela med sig av sitt till andra vittnesbörd om vår Herres och Frälsares mission. En viktig del av hennes förråd, som naturligtvis innehöll vete, konserver och andra inventarier, var ett dussin exemplar av Mormons bok. Hon brukade räkna dessa lika nitiskt som hon inventerade det övriga förrådet och ersätta dem i samma takt. Hon brukade göra följande kommentar om sina inventarier: "När vi använder maten, så är den borta, men när jag ger bort Mormons bok, tar det aldrig slut på den glädje jag får genom den gåvan."

Den andra gruppen brev skulle lyda ungefär såhär: "Er hustru och mor var min ledare från staven i Andligt liv. Under ett år träffade jag henne 45 minuter varje månad och hon hade ett djupt inflytande på mitt liv. Hon kommer alltid att vara en av de verkligt oförglömliga människor som jag träffat. För mig exemplifierade hon andligt liv. Hon föratod andras behov och sökte flitigt fylla dessa behov."

Herren har sagt till oss: "Du skall så leva tillsammans i kärlek, att du begråter förlusten av dem som dö, och i synnerhet av dem som dö utan hopp om en härlig uppståndelse.

Och det skall ske, att de som dö i mig icke skola smaka döden, ty den skall vara söt för dem." (L&F 42:45—46)

Jag förstår detta skriftställe nu som jag aldrig tidigare förstått det. Även om det finns stor ensamhet utan henne, var hennes död sot tack vare det liv hon levat.

Till hyllning av henne idag anbefaller jag er hennes sätt att leva. Jag såg hur tjänande fortog smarta. Jag bevittnade hur tro tillintetgör missmod. Jag har sett mod göra henne än större än hennes medfödda förmåga. Jag har sett hur kärlek förandrat liv.

Må Gud giva att hennes minne kan ge tillfredsställelse och förverkligande i ert liv, beder jag odmjukt i Jesus Kristi namn. Amen.

Sabbatsdagen

Mark E Petersen

En av de första saker som Herren lärde profeten Joseph Smith i början av denna tidshushållning var att han måste ta de gudomliga buden allvarligt.

För att inpränta detta på Joseph tog Gud vid ett tillfälle ifrån honom kraften att översätta. Han förebrådde honom också för förlusten av de 116 manuskriptsidorna till Mormons bok. Han förebrådde också profeten då hans familj inte levde efter evangeliet som de borde.

Herren befallde så sin unge tjänare: "Lek icke med heliga ting." (L&F 6:12)

När han talade ytterligare om översättningen av den forntida uppteckningen, befallde Herren åter: "Lek icke med detta." (L&F 8:10)

Och när Herren gav instruktioner betraffande missionarsarbete, krävde han åter att bröderna skulle ta hans ord på allvar och förklarade: "De skola giva akt på dessa ord och icke ringakta dem." (L&F 32:5)

Inte heller skall vi förringa Herren eller hans ord, för som han själv sade: "Gud låter icke gäcka sig." (Se L&F 63:58)

Men trots allt vad Herren har sagt förringar mänskligheten fortfarande hans ord och antigen genom nonchalans eller medveten olydnad åsidosatter de oforfarat hans ord och fortsätter sitt glada liv.

En av de mest iögonfallande genstrávigheterna ar vår installning till sabbatsdagen. Det ar en helig dag. Den ar helig och vi bör inte förringa den.

Ingen lag i alla skrifterna har klarare definierats än den som handlar om sabbaten. Från tiden for 1 Mosebok till vår tid finns det inget amne som det talats om mer direkt eller oftare an sabbaten.

Det ar en av de lagar som står Guds hjärta narmast. Men andå ar det mycket vanligare att manniskor vanhelgar den an accepterar och lyder den på ratt satt.

Vi talar ständigt om dagens varldslighet och talar om det faktum att våra ungdomar möter allvarligare frestelser an for en generation sedan och detta ar formodligen sant. Dessutom tycks fler foraldrar fångas av dagens varldslighet an fallet var for en generation sedan.

Vad kan vi göra för att skydda oss under dessa riskabla omstandigheter? Hur kan vi battre hjalpa våra ungdomar att forbli obefläckade av varlden?

Herren ger oss svaret och sager att det kan goras genom att vi uppriktigt håller sabbatsdagen. De flesta manniskor har aldrig tankt på det på det sättet, men lagg märke till Herrens ord i detta avseende: "På det att du må hålla dig mera fullkomligt obefläckad av varlden" — lagg marke till dessa ord — "att du må hålla dig mera fullkomligt obeflackad av varlden skall du gå till bönehuset och offra dina sakrament på min heliga dag." (L&F 59:9)

Tank på detta en stund. Tror vi verkligen på Gud — uppriktigt? Ar vi overtygade att han vet vad han talar om? Om vi ar det, tar vi då honom och hans ord på allvar? Eller kommer vi att fortsätta att forringa gudomliga uppenbarelser?

Herren vet verkligen vad han talar om. Sabbatsdagens helig-

hållande hjälper oss att mera fullständigt förbli obefläckade av världen.
Om vi menar allvar med att undvika att bli smittade av världslighet, skall vi då inte ta hans ord bokstavligen och tro på och praktisera dem?
Vi bör vara villiga att medge att vi är omgivna av nästan varje form av nedbrytande världslighet. Vi får aldrig ignorera detta faktum.
För att rikta uppmärksamheten ytterligare på detta, fråga er själva hur mycket sprit som dricks i ert grannskap, både av vuxna och av våra unga. Hur mycket tobak används? Hur snabbt ökar brottsligheten i det samhälle ni bor i? Och vandaliseringen? Och omoralen? Håller dessa saker på att nå er familj? Har de dragit in något av era barn? Och är ni skrämda och förvirrade av detta?

Varför då inte acceptera ett gudomligt botemedel för att bekämpa just denna situation? Sabbatens helighållande och närvaro i kyrkan är befallt av Gud!
Skall vi ta hans ord allvarligt och rätta oss därefter, eller skall vi betrakta sabbatsdagen som en bagatell i våra liv och ignorera den och fortsätta att lida av de onda följderna?
Finns det någon djupare mening i det som Herren har sagt? Låt oss höra hans ord än en gång: "På det att du må hålla dig mera fullkomligt obefläckad av världen skall du gå till bönehuset och offra dina sakrament på min heliga dag." (L&F 59:9) Här finns alltså det inspirerade svaret på vårt besvärliga problem.
Herren fortsätter sedan med att säga: Ty detta är visserligen en dag, åtskild åt dig till att vila från ditt arbete och ägna den Allrahögste din andakt." (L&F 59:10)
Skriften kräver därför att vi inte bara avstår från våra vanliga sysslor på hans heliga dag, utan att vi gör det i en bestämd avsikt, nämligen att vi på ett bättre sätt och utan hinder ägnar den Allrahögste vår andakt. I enkla rättframma ord befalls vi att ändra vår vanliga rutin och gå till kyrkan och tillbedja Gud på sabbatsdagen.
Uppenbarelsen fortsätter sedan: "Dock skall du alltid avgiva dina löften i rättfärdighet, varje dag och alltid." (L&F 59:11)
Med andra ord lär inte Herren någon söndagsreligion. Vi måste vara konsekventa och vara lydiga och tillbedjande varje dag. Kan någon utvecklas andligen genom att anta en "bara på söndagen"-attityd till religionen?
Emellertid måste vi göra mer än att bara gå till kyrkan på hans heliga dag. Vi måste naturligtvis tillbedja honom, men vi måste också rena oss som en förberedelse för denna tillbedjan genom att bekänna våra synder och omvända oss från dem.
Detta påminner oss om det som Herren sade i Bergspredikan: "Därför, om du kommer med din gåva till altaret, och där drager dig till minnes att din broder har något emot dig,
så lägg ned din gåva där framför altaret, och gå först bort och förlik dig med din broder, och kom sedan och bär fram din gåva." (Matt 5:23—24)
Så säger han i nutida uppenbarelser: "Men kom ihåg att på denna Herrens dag skall du offra dina gåvor och sakrament åt den Allrahögste, bekännande dina synder för bröderna och för Herren." (L&F 59:12) Biskoparna är de bröder som vi skall konsultera beträffande våra synder.

Kan vi se hur ett rätt iakttagande av sabbatsdagen påverkar våra liv på ett gott sätt?
Som definition på vad som är acceptabelt inför honom på hans heliga dag säger Herren: "På denna dag skall du inte göra *något annat* än tillreda din föda i hjärtats enfald." (L&F 59:13, kursiveringen tillagd)
Om vi inte skall göra något annat på söndagen utan ägna denna dag åt heliga syften, hurdan är då vår situation om vi frivilligt väljer att sköta våra affärer på sabbaten, eller om vi gynnar sådan söndagsverksamhet, eller om vi går till rekreationsställen på söndagen?
Vi vet att det finns anställda i vissa nödvändiga tjänster, som på sjukhus och andra institutioner som måste fungera dygnet runt, som inte har något val beträffande sina arbetstider. Men de flesta människor är inte anställda på det sättet och de har själva kontroll över sin tid.
Föredrar de att åka skidor eller bada eller gå på bio eller arbeta på söndagen i stället för att gå till kyrkan? Om svaret är ja, bör de fråga sig själva om de har vikit av från tron i så hög grad att de accepterat ett annat evangelium — ett evangelium av söndagsnöjen och affärer.
Varför tar vi inte Herren allvarligt beträffande sabbatsdagen? Vi vet att vi inte bör leka med heliga ting och att sabbaten är hans heliga dag.
På Mose tid förkunnade Herren med eftertryck att det sätt varpå vi tillbringar söndagen är ett tecken på vår inre inställning till honom. Det är ett mått på uppriktigheten i vår tro. "Den skall vara ett evärdligt tecken mellan mig och Israels barn", sade Gud. (2 Mos 31:17) Han tillade: "Så hållen nu sabbaten, ty den *skall* vara eder helig." (2 Mos 31:14, kursiveringen tillagd)
På den tiden var brott mot sabbaten kriminellt och överträdare straffades med döden. Menade då inte Herren allvar med sabbatens iakttagande? Gör han det i mindre grad i dag? Har han ändrat sig?
Han gav också sabbaten till det forna Israel som ett tecken på att han lever — ett tecken som han sade: "för att I skolen veta att jag är HERREN." (2 Mos 31:13) Alltså blir sabbaten en vittnesbördsbyggare, för om vi håller den, ökar vår kunskap om och tro på Herren; och detta borde vara mycket viktigt för oss.
Om vi överträder hans heliga dag — villigt och medvetet — blir vi då inte fiender till Gud? Vi blir med all säkerhet förbundsbrytare, för han gav oss sin sabbatsdag genom förbund — ett evigt förbund genom alla generationer. (Se 2 Mos 31:16)
President David O McKay fäste uppmärksamheten på en annan mycket viktig del av detta ämne. Han sade att den kristna sabbaten naturligtvis är söndagen, som firas till åminnelse av Frälsarens uppståndelse den första dagen i veckan. Han kallar Kristi uppståndelse den största händelsen i världens historia och säger att vi genom att rätt iakttaga sabbaten visar vår respekt för Herrens lidande och hans uppståndelse från det döda. (Se *Gospel Ideals*, Deseret News Press, 1953, s 397—398)
Med detta i minnet låt oss fråga oss själva hur viktig Herrens försoning är för oss. Hur kär för oss är Herren Jesus Kristus? Hur mycket bryr vi oss om odödlighet? Är uppståndelsen av vital betydelse för oss?

Vårt iakttagande eller bristande iakttagande av sabbatsdagen är ett osvikligt prov på vår inställning till Herren personligen och till hans lidande i Getsemane, hans död på korset och hans uppståndelse från det döda. Det är ett tecken på om vi är kristna i varje gärning eller om vår omvändelse är så ihålig att firandet av hans försoningsoffer betyder litet eller inget för oss.
Inser vi att de flesta nationella helgdagar firas mer utbrett än sabbaten vad beträffar dess gudomliga ändamål?
Har vi alltså satt Gud på andra eller tredje plats? Och är det vad vi önskar göra? Är det där han hör hemma?
Jag bär mitt vittnesbörd för er att ett rätt iakttagande av Herrens heliga dag är en av de viktigaste saker vi någonsin kan göra. Det är ett väsentligt steg mot vår eviga frälsning.
Jag tror inte vi kommer att bli frälsta om vi ständigt överträder sabbatsbudet och kastar vår olydnad i ansiktet på just den Gud som vi hoppas skall frälsa oss.
Hur vågar vi förringa sabbatsdagen?
Hur vågar vi förringa den Allsmäktige Guden?

Herren säger att för att kvalificera oss för att komma in i hans närhet måste vi leva enligt varje ord som utgår från hans mun (se L&F 84:44) och sabbatsbudet är ett av de viktigaste i hela evangelieplanen.
Må vi ha mod och den goda smaken att hålla det, beder jag ödmjukt i Jesu Kristi heliga namn. Amen.

En Herre, en tro, ett dop

LeGrand Richards

Jag är mycket lycklig, bröder och systrar, över att ha äran och privilegiet att vara med på denna konferens tillsammans med er och förlitar mig på att jag under de få minuter som jag har till mitt förfogande skall åtnjuta Herrens ande, så att det jag säger kan vara inspirerande för dem av er som är här på denna konferens eller lyssnar på den.
Jag tycker att det är så spännande med den inställning som vår nye president, president Kimball, har beträffande missionärsarbetet. Han har antytt att vi måste öka våra ansträngningar och att han vill att vi skall fördubbla antalet missionärer. Jag tror att jag har varit missionär hela livet — ända sedan jag var en liten pojke. Jag kommer ihåg en av de första böcker jag läste som pojke och som gjorde ett starkt intryck på mig var *Life of the Prophet Joseph Smith* (Profeten Joseph Smiths liv) av George Q Cannon. Den boken gjorde ett sådant intryck på mig, och fick mig att i hjärtat känna en sådan kärlek till profeten Joseph och ett sådant vittnesbörd om sanningen i hans berättelse, att jag har tyckt att jag valt berätta den för hela världen ända sedan den tiden.
Jag tyckte mycket om president Kimballs avslutningsord på vårt möte i torsdags med regionrepresentanterna för de tolv, då han sade att han ser fram mot den dag då vi skall föra in tusentals omvända. Då tänkte jag för mig själv: Varför inte? Vi har det största budskapet i hela världen. Det budskap vi har till världen idag är lika viktigt i Herrens ögon för alla hans barn som det budskap som Petrus lämnade på pingstdagen, då folkmängden kände ett styng i hjärtat och utropade: "Bröder, vad skola vi göra?" (Apg 2:37) Ni kommer ihåg Petrus svar:
"Gören bättring, och låten alla döpa eder i Jesu Kristi namn till edra synders förlåtelse; då skolen I såsom gåva undfå den helige Ande.
Ty eder gäller löftet och edra barn, jämväl alla dem som äro i fjärran, så många som Herren, vår Gud, kallar." (Apg 2:38—39)
Kan det finnas något större att erbjuda en sökare efter sanningen idag än att svara på samma kallelse som Petrus gav människorna vid det tillfället då 3000 döptes?
Kyrkan grundades av Frälsaren i och med att han på sin tid kallade de tolv, men de heliga profeterna förutsåg att den inte skulle förbli på jorden, utan att det skulle komma en sista tid, då Herren skulle avsluta sitt verk.
Aposteln Paulus sade att Herren hade uppenbarat mysteriet med sin vilja till honom: "om en ordning som i tidernas fullbordan, och vi lever i den tiden, skulle komma till stånd, det beslutet att i Kristus sammanfatta allt som finnes i himmelen och på jorden." (Ef 1:10) Vi har detta buskap och det är därför människorna i världen inte kan hitta den rätta vägen tillbaka till Herrens närhet, om de inte är villiga att hörsamma det budskap vi har.
Jag har just läst Nya Testamentet och jag har blivit så imponerad av Frälsarens och aposteln Paulus och övriga bröders ord när jag läste den tidens lärdomar. Aposteln Paulus sade att det finns "en Herre, en tro, ett dop". (Ef 4:5) Sedan tänkte jag, jag undrar vad Paulus skulle säga om han var här idag och visste hur många kyrkor det finns.
Min sekreterare kontrollerade det häromdagen och hon fick reda på att det i maj förra året gjordes en räkning och det fanns 697 olika kyrkor bara här i Förenta staterna. Om Paulus var här, till vilken kyrka skulle han gå, för han sade att det finns "en Herre, en tro, ett dop". Därför måste vi söka gudomlig ledning för att få veta vart vi skall gå för att finna den sanna kyrkan om det skall finnas endast en kyrka, och det är vårt vittnesbörd.

Vårt budskap till världen idag är evangeliets återställelse. Paulus sade: "Men om någon, vore det ock vi själva eller en ängel från himmelen, förkunnar evangelium i strid mot vad vi hava förkunnat för eder, så vare han förbannad." (Gal 1:8) Det är verkligen ett uttalande, men Paulus var inte blyg att

säga vad han tänkte om dem som inte predikade den sanning som hade kommit till dem genom Frälsaren och hans lärdomar. Nu inser jag, när jag står här idag inför denna stora skara och alla de som lyssnar på television och radio, att jag kommer under den förbannelse som Paulus talade om, om jag inte predikar samma evangelium som Paulus predikade; men jag bär vittne till er idag att vi har den enda sanna, levande kyrkan på jordens yta som Herren erkänner, som har gudomlig auktoritet att administrera evangeliets frälsande förordningar.

Stor var den dag då kyrkan organiserades på Frälsarens tid, men den är än härligare då den sista handen lagts vid den. Naturligtvis kunde inte detta ha skett utan den stora återlösning som han åstadkom. Men Paulus sade att "en ordning i tidernas fullbordan skulle komma till stånd, det beslutet att i Kristus sammanfatta allt som finnes i himmelen och på jorden." (Ef 1:10) Vi är den enda kyrka i världen som har det och det är sista handen. Vi lever i tidernas fullbordan.

Det var en härlig sak då Frälsaren efter sin uppståndelse uppfor till himmelen i närvaro av 500 av bröderna och två män i vit klädnad sade: "I galileiske män, varför stån I och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall komma igen på samma sätt som I haven sett honom fara upp till himmelen." (Apg 1:11) Om nu världen tror det, då borde den vänta med öppna armar på att Guds profet skall komma och förklara att detta gått i uppfyllelse.

Vi läser Amos ord: "Sannerligen, Herren, HERREN gör alls intet utan att hava uppenbarat sitt råd för sina tjänare profeterna." (Amos 3:7) Med andra ord, om han skulle upprättat sitt verk på jorden i de sista dagarna, i denna tidernas fullhets hushållning, för att sammanföra i Kristus alla som är i himmelen därovan och som är på jorden härnere, då måste han ha en profet.

Det har aldrig funnits en tid, då Gud har haft ett verk på jorden, som han erkänt, utan en profet som dess ledare. Vi sjunger i vår sång: "Tack Gud, att profeter du sänder, som leder oss fram i ditt ljus" (*Hymner*, nr 155), för vi har levande profeter. Vi behöver inte vara beroende av endast döda profeter. Vi har levande profeter som leder oss och ger oss råd.

Jesus var också mycket bestämd i sina uttalanden. Han sade: "Icke kommer var och en in i himmelriket, som säger till mig: 'Herre, Herre', utan den som gör min himmelske Faders vilja." (Matt 7:21) Sedan tillade han:

"Många skola på 'den dagen' säga till mig: 'Herre, Herre, hava vi icke profeterat i ditt namn och genom ditt namn drivit ut onda andar och genom ditt namn gjort många kraftgärningar?'

Men då skall jag betyga för dem: 'Jag har aldrig känt eder: gån bort ifrån mig, I ogärningsmän.'" (Matt 7:22—23)

Detta är Jesu uttalande till kyrkor som han inte auktoriserat och som inte har gudomlig auktoritet att arbeta i hans namn. Sedan gjorde Jesus följande uttalande. Han sade: "Om en blind leder en blind, så falla de båda i gropen." (Matt 15:14) Han sade inte att bara för att de var blinda skulle de komma fram till sitt mål. Vi måste alltså vara säkra på och förbereda oss för att vi har funnit denna enda sanna kyrkan som Paulus talade om. För att göra det, måste vi vända oss till de heliga profeternas ord.

Jesus sade: "I rannsaken skrifterna, därför att I menen eder i dem hava evigt liv; och det är dessa som vittna om mig." (Joh 5:39) Och detta sker genom att vi studerar skrifterna. Sedan sade han till två av sina apostlar när de var på väg till Emmaus efter hans uppståndelse: "O huru oförståndiga ären I icke och tröghjärtade till att tro på allt vad profeterna hava talat!" (Luk 24:25) Och han började med Moses och profeterna och visade dem hur i allt profeterna hade vittnat om honom. Sedan talar Lukas om för oss att han öppnade deras förstånd så att de kunde förstå skrifterna.

Det är detta han har gjort idag genom att sända levande profeter och genom ett besök av Fadern och Sonen till profeten Joseph Smith. Kan något annat budskap gå ut till världen, som kan jämföras med detta? Hur skulle människor i världen, om de älskar Herren, kunna höra ett sådant budskap och sedan inte vilja veta om det är sant eller inte?

Vi har många människor som varit präster och pastorer som anslutit sig till denna kyrka. Jag fick ett samtal förra veckan från en pastor som bor i Los Angeles, som enligt vad han berättade för mig, hade verkat som baptistpräst i 20 år. Så träffade han mormonäldsterna och de undervisade honom om evangeliet som det hade återställts genom profeten Joseph Smith och han gav upp sitt yrke och blev medlem i denna kyrka. Han arbetar nu i templet där och han ringde för att tacka mig för att jag skrivit den missionärsbok som hjälpte honom att förstå vad Herren hade gjort för att upprätta sin sanning till jorden i denna tidshushållning.

Bara för några år sedan omvände vi en präst från en stat uppe i nordväst. Han satt i mitt kontor och han sade: "Broder Richards, när jag tänker på hur lite jag hade att erbjuda mitt folk som metodistpräst jämfört med vad jag nu har i evangeliets fullhet som det blivit återställt, vill jag gå tillbaka och tala om för alla mina vänner vad jag har funnit. "Men", sade han, "de kommer inte att lyssna till mig. Jag är en avfälling från deras kyrka." Men han gav upp sitt arbete och körde hissen här i vårt capitoleum, för att han skulle kunna försörja familjen och ansluta sig till kyrkan. Han satt i mitt kontor och sade: "Jag kan knappast vänta tills jag kan få gå in i templet med min hustru" och jag har sedan dess mött honom i templet.

Han sade också: "När jag blev medlem i kyrkan, tyckte jag inte att jag kunde säga att jag *visste* att Joseph Smith var en profet, men jag *trodde* att han var det." Sedan tillade han: "Men när broder Burrows (och jag känner broder Burrows) lade sina händer på mitt huvud och ordinerade mig till prästadömet, var det något som gick genom min varelse, som jag aldrig hade känt tidigare i hela mitt liv, och jag visste att ingen människa kunde göra det för mig. Det måste komma från Herren." Det är vad vi finner, när människor är öppna tillräckligt för att vara villiga att lyssna och förstå vad Herren verkligen gjort för att återställa sin sanning på jorden.

Jag skulle vilja läsa upp ett litet uttalande som jag publicerade i den bok jag skrev. Det är hämtat från en broschyr med titeln *The Strength of the 'Mormon' Position* (Orson F Whitney, Independence, Mo: Zion's Printing and Publishing Co, 1917) Framlidne äldste Orson F Whitney i de tolv apostlarnas

råd berättade följande händelse under rubriken "Ett katolskt uttalande":

"För många år sedan kom en lärd man, tillhörande den romerska-katolska kyrkan, till Utah och fick tillfälle att tala i tabernaklet i Salt Lake City. Jag blev god vän med honom, och vi diskuterade olika frågor fritt och rakt på sak. Han kunde väl ett dussin språk och han tycktes veta allt om teologi, juridik, litteratur, naturvetenskap och filosofi. En dag sade han till mig: 'Ni mormoner känner inte ens styrkan i er egen ställning. Den är så stark, att det inte finns mer än en jämförbar kyrka i hela den kristna världen, och det är den katolska kyrkan. Frågan är katolicism eller mormonism. Om vi har rätt, så har ni fel; om ni har rätt, så har vi fel. Det är allt, som behöver sägas härom. De protestantiska kyrkorna har däremot ingen hållbar ställning. Ty, om vi har fel, så har de fel med oss, eftersom de är en del av oss och har utsprungit från oss. Och om vi har rätt, har de ändå fel, eftersom de är avfällingar som vi uteslutit för länge sedan. Om vi har den apostoliska myndigheten från Petrus, som vi gör anspråk på, så behövs icke Joseph Smith och mormonismen. Men om vi icke har denna myndighet, så var en man som Joseph Smith nödvändig och mormonismens ställning är då den enda hållbara. Antingen har evangeliet bevarats sedan gamla tider eller också har det återställts i senare tid." (*Ett stort och förunderligt verk*, LeGrand Richards, s 3)

Om nu medlemmarna i dessa 697 olika kyrkor kunde inse konsekvensen i detta uttalande, skulle de vilja veta genom vilken auktoritet deras pastorer utför förordningarna i deras kyrkor, för om denne prelats uttalande är sant, måste de antingen vara katoliker eller mormoner. Sedan tillägger jag alltid att katolikerna och Bibeln kan inte båda vara rätt, för Bibeln förkunnar klart ett avfall från den ursprungliga kyrkan och en återställelse i de sista dagarna.

Ni kommer ihåg att då Johannes blev förvist till ön Patmos, sade Herrens ängel: "Kom hit upp, så skall jag visa dig vad som skall ske härefter." (Upp 4:1) Detta var 30 år efter Frälsarens död. Ängeln visade Johannes den makt som skulle givas Satan "att föra krig mot de heliga (och de heliga var Jesu efterföljare) och att övervinna dem; och det fick makt över alla stammar och folk och tungomål och folkslag." (Upp 13:7) Det utelämnar inte någon. Det är ett definitivt uttalande om ett fullständigt avfall från den ursprungliga kyrkan.

Men ängeln lät det inte vara nog med det. Han visade sedan Johannes en annan ängel som flög fram "uppe i himlarymden; han hade ett evigt evangelium, som han skulle förkunna för dem som bo på jorden, för alla folkslag och stammar och tungomål och folk." (Upp 14:6) Det är helt klart att ingen ängel skulle behöva komma från himmelen med det eviga evangeliet om detta eviga evangelium hade förblivit på jorden. Det eviga evangeliet är det enda evangelium som kan frälsa människor. Och därför är det vårt budskap till världen, att vi har det eviga evangeliet.

Petrus sade att himlarna skulle behålla Kristus „intill de tider då allt skall bliva upprättat igen, varom Gud har talat genom sina forntida heliga profeters mun". (Apg 3:21) Vi har denna återställelse och varje sanningsälskare kan veta detta lika sant som de lever, om de är villiga att undersöka. Som Jesus sade:

"Min lära är icke min, utan hans som har sänt mig.

Om någon vill göra hans vilja, så skall han förstå om denna lära är från Gud, eller om jag talar av mig själv." (Joh 7:16—17)

Vi har denna återställelse av allting och ingen kan tro att Petrus var en profet och vänta på Frälsarens ankomst förrän det finns en sådan återställelse. Detta är mitt vittnesbörd till er och jag ber att Gud skall välsigna er, så att detta verk må spridas utomlands och fylla jorden och jag gör det i Herren Jesu Kristi namn. Amen.

Vi behöver män med mod

MARION G ROMNEY

Bröder i prästadömet, jag tänker säga några saker i kväll om mod. Det finns olika slags mod, sägs det — fysiskt mod och moraliskt mod.

Det är emellertid min erfarenhet att en som har moraliskt mod, dvs en som är trogen sig själv, också har fysiskt mod. Den store Shakespeare låter i sitt skådespel **Hamlet** en karaktär, Polonius, råda sin son i många aspekter av hans uppförande. Och han avslutar ett ganska långt uttalande med följande:

Var sann mot ditt eget jag
och det följer som natten på dag
att du mot ingen kan vara falsk.

Vi har alla ett samvete och samvetet är roten till moraliskt mod. En verkligt modig person lyder alltid sitt samvete. Att veta vad som är rätt och inte göra det är fegt.

I vår kyrkas litteratur finner vi många exempel på stort mod. Tänk till exempel ett ögonblick på profeten Joseph Smith. När han berättade för den protestantiske prästen i sin trakt om sin första syn, möttes han av hån och spe. "Det var dock ett faktum", skrev han, "att jag hade sett en syn ...

Jag hade förvisso sett ett ljus, och mitt i det ljuset såg jag två personer, och de talade förvisso till mig. Trots att man hatade och förföljde mig, emedan jag sade, att jag hade haft en syn, var det dock sant. Medan de förföljde mig, smädade och falskeligen talade allt ont om mig för vad jag sade, blev jag manad att i mitt hjärta säga: 'Varför förföljer man mig för att jag talar sanning?' Jag har verkligen sett en syn, och vem är jag, att jag skulle strida emot Gud, och varför vill världen

tvinga mig att förneka, vad jag verkligen sett? Ty jag hade sett en syn. Jag visste det och jag visste, att Gud visste det och jag kunde icke förneka det . . ." (Joseph Smith 2:24-25)

Profeten var trogen sig själv inte bara i sin ungdom utan i hela sitt liv. 18 år efter den första synen hade profeten och andra "fängslats i en kall, öppen, ofärdig domstolsbyggnad" i flera veckor.

"En av dessa hemska nätter (skriver Parley P Pratt) hade vi legat som om vi sov till midnattstimmen och våra öron och hjärtan hade pinats, medan vi i fyra timmar hade lyssnat till obscena skämt, hemska eder och fruktansvärda hädelser och smutsigt språk från våra väktare . . .

Jag hade lyssnat till dess jag blev så uttröttad, chockerad, förfärad och så fylld med en ande av indignerad rättvisa att jag knappt kunde låt bli att resa mig upp och förebrå väktarna. Jag hade inte sagt något till Joseph eller någon annan trots att jag låg närmast honom och visste att han var vaken. Plötsligt reste han sig upp och talade med dundrande röst, som ett lejons rytande, och yttrade så gott jag kan minnas följande ord:

'TYSTNAD, I fiender från avgrundsdjupet. I Jesu Kristi namn befaller jag er att vara tysta. Jag kommer inte att leva ytterligare en minut och höra sådant språk. Upphör med sådant tal, annars dör ni eller jag i DETTA ÖGONBLICK!'

Han upphörde att tala. Han stod upprest i ett fruktansvärt majestät. Kedjad och utan vapen, lugn, oförfärad och värdig som en ängel såg han på de vakter som ryggade tillbaka, vilkas vapen sänktes eller tappades till marken, vars knän svajade och som kröp ihop i ett hörn eller föll på knä vid hans fötter och bad om förlåtelse och förblev tysta till vaktombytet.

Jag har sett domare", fortsatte Parley, "iklädda magistratens klädnader och kriminiella anklagade inför dem, medan livet berodde på ett andetag, i Englands domstolar. Jag har bevittnat en kongress som i en högtidlig församling gav lagar till nationen. Jag har försökt föreställa mig kungar vid kungliga hov, på troner och med kronor, och kejsare samlade för att avgöra rikens öden; men värdighet och majestät har jag bara sett **en gång**, där det stod i kedjor, vid midnatt i en fängelsehåla i en gräslig by i Missouri.-' *(Autobiography of Parley P Pratt*, sid 209-211, kursiveringen tillagd)

Sannerligen visade profeten här både stort moraliskt och fysikt mod.

Att han var trogen sig själv och sin Skapare kostade honom till sist livet. Det försäkrade honom också evigt liv och upphöjelse.

I Mormons bok läser vi om Nephis stora mod. Ni kommer ihåg att då Lehi och hans familj slagit läger i Lemuels dal, instruerade Herren honom att han skulle skicka sina söner tillbaka till Jerusalem och hämta från Laban vissa uppteckningar. Laman och Lemuel muttrade att det var "något svårt" (1 Ne 3:5), men Nephi, deras yngre bror, sade: "Jag vill gå och göra det som Herren har befallt, ty jag vet, att Herren icke giver människornas barn några befallningar utan att bereda en utväg för dem att utföra det som han befaller dem." (1 Ne 3:7)

De gick tillbaka till Jerusalem. De drog lott och Laman gick in. Laban anklagade honom för att vara en rövare och hotade att döda honom.

Sedan kom han tillbaka till sina bröder utan plåtarna. Han visste att han inte kunde skaffa dem, och han hade bevisat det. Han sade att de skulle återvända till fadern. Men denne unge man, Nephi, sade: "Såvisst som Herren lever och vi leva, skola vi ej gå ut i ödemarken till vår fader, förrän vi hava utfört det som Herren har befallt oss." (1 Ne 3:15)

På Nephis uppmaning gick de sedan till sitt arveland, tog sitt guld och silver och andra dyrbara ting och försökte få köpa plåtarna av Laban.

Och han traktade efter deras rikedomar och skickade sina tjänare till att ta dem. Och de flydde för livet en bit ut i ödemarken och gömde sig i en grotta. Och där "slogo de (Laman och Lemuel) oss (Nephi och Sam) med en käpp". (1 Ne 3:28) Och en ängel kom och förebrådde dem. Och sedan ängeln lämnat dem mumlade Laman och Lemuel att det var omöjligt för dem att skaffa plåtarna, att Laban var "en mäktig man, och han kan befalla över femtio, ja, han kan till och med dräpa femtio och varför då icke oss?" (1 Ne 3:31)

Men Nephi sade: "Herren . . . är mäktigare än hela jorden, och då, varför icke mäktigare än Laban och hans femtio, ja, eller till och med än hans tiotusental?" (1 Ne 4:1)

De följde sedan med Nephi tillbaka till Jerusalem. Nephi gick in och kom ut med plåtarna. Stor var Nephis tro och stort hans mod.

Vid den tidspunkt då Lehi och hans familj lämnade Jerusalem bodde det i trakten en annan ung man vid namn Daniel som skulle visa stort mod under sitt liv. År 597 f Kr, vilket var endast tre år efter det att Lehi rest, blev Daniel förd i fångenskap till Babel av Nebukadnessar. Han började visa sitt mod strax efter det att han kommit dit, då han och Sadrak, Mesak och Abed-Nego vägrade att "orena sig med konungens mat eller med vinet . . ." (Dan 1:8). Det vill säga, han vägrade bryta "visdomsordet" som iakttogs av hans folk vid den tiden, fastän kungen hade befallt dem att göra det.

Han visade enastående mod då han tolkade kungens dröm och berättade för den gamle kungen att det var "den Högstes rådslut" (Dan 4:21) och att han, Nebukadnessar, skulle bli bortdriven från människor och få leva tillsammans med djuren på marken, och äta "gräs såsom en oxe" i sju år "till dess att du besinnar att den Högste råder över människornas riken och giver dem åt vem han vill". (Dan 4:22) Och sedan rådde han kungen "gör dig fri ifrån dina synder och . . . missgärningar". (Dan 4:24; se Dan 4:20, 22, 24-25.)

Kan ni föreställa er det mod som det krävdes av en fången slav att säga sådana saker till kungen, vars välde enligt uppteckningarna räckte till ". . . jordens ända"? (Dan 4:19) Det var vad han gjorde. Och hur konstigt det än kan tyckas, överlevde han den gamle kungen.

När samme Daniel blev ombedd av Belsassar, Nebukadnessars efterträdare, att tolka den underliga handskrift som kungen hade sett på en vägg, visade han liknande mod. Han omtalade för Belsassar att skriften betydde:

"Gud har räknat ditt rikes dagar och gjort ände på det.

Du är vägd och befunnen för lätt.

Ditt rike har blivit styckat och givet åt meder och perser." (Dan 5:26-28)
Daniel läste inte bara upp budskapet, utan innan han gjorde det hade han mod att omtala för Belsassar att han hade dragit dessa straffdomar på sig genom sina egna överträdelser. Han berättade vidare för honom att en av hans synder var att han vanhelgat de kärl som hans far Nebukadnessar hade fört hem från templet i Jerusalem och att en annan var att han "förhävt" sig mot "himmelens Herre". (Dan 5:23)
Uppteckningarna säger: "Samma natt blev Belsassar, kaldéernas konung, dödad." (Dan 5:30)
Darius, meden som tog över riket, delade upp det i 120 provinser och han satte en prins över varje provins och över prinsarna satte han tre furstar "av vilka Daniel var den främste". (Dan 6:2)
I denna ställning hade Daniel tillfälle att demonstrera sitt mod med stora risker. De andra "furstarna och satraperna sökte att finna någon sak mot Daniel". De var avundsjuka på honom och de kunde inte finna något mot honom.
"Då sade männen: 'Vi lära icke finna någon sak mot denne Daniel, om vi icke till äventyrs kunna finna en sådan i hans gudsdyrkan.
Därefter skyndade furstarna och satraperna in till konungen och sade till honom ... att en kunglig förordning borde utfärdas och ett förbud stadgas, av det innehåll att vilken som helst som under trettio dagar vänder sig med bön till någon annan, vare sig gud eller människa, än till dig, o konung, han skall kastas i lejongropen."
När nu Daniel fick höra om detta, gick han omedelbart till sitt hus och hans fönster var öppna så att de kunde se in och han föll på knä i sin kammare "tre gånger om dagen ned på sina knän och bad och tackade sin Gud, såsom han förut hade plägat göra". (Se Dan 6:4-7, 10.)
Jag antar att ingen ifrågasätter det faktum att genom att sålunda vara trogen sig själv och sin Gud visade Daniel stor tro och stort mod.
Jag behöver ju inte läsa resten. Ni vet vad som hände. Ni vet att han blev kastad i lejongropen på grund av att kungen inte kunde ändra medernas och persernas lag och att Herren stängde lejonens gap för att rädda Daniel.
Inte alla modiga handlingar medför sådana iögonenfallande belöningar. Men alla medför frid och förnöjsamhet, precis som feghet till sist alltid medför ånger och sorg.
Jag vet av egen erfarenhet. Jag kommer ihåg då jag var en pojke på 15 år och vi hade blivit utdrivna från Mexico i revolutionen. Min släkt åkte till Los Angeles från El Paso i Texas. Jag fick arbete där bland en grupp mormonhatare och jag berättade inte för dem att jag var mormon. En tid därefter kom president Joseph F Smith till Los Angeles och han åt middag hemma hos oss — en mycket enkel middag. Jag kommer ihåg att den var mycket knapp. Hade lade handen på mitt huvud och sade: "Min pojke, var aldrig generad för att du är mormon."
Vet ni, att jag har oroat mig hela livet för att jag inte hade mod att bekänna färg för dessa råa människor.
Jag kommer ihåg ett annat tillfälle då jag var i Australien på mission. Jag åkte för att besöka Jenolan Caves — mycket underbara, märkliga grottor. Och när vi gick igenom dem, sade guiden: "Om någon av er vill gå ut och ställa er på den där klippan där borta och sjunga en sång, så skall ni få se vilken akustik det är i denna grotta."
Anden sade till mig: "Gå dit bort och sjung 'O, min Fader'." Jag tvekade och gruppen fortsatte. Jag gick miste om tillfället. Jag har aldrig känt mig väl till mods över det. Det enda som någonsin fick mig att känna att Herren hade förlåtit mig var då jag hörde president McKay säga: "Jag blev inspirerad en gång att göra en viss sak, när jag var på missionsfältet, men jag gjorde det inte." Han sade: "Underlåt aldrig att efterkomma andens viskningar. Lev så att ni kan ta emot den och ha sedan mod att göra som den säger."

Som prästadömsbärare låt oss besluta oss bröder, var och en av oss, både unga och gamla, att utveckla mod att vara trogna mot oss själva och vår Skapare i allt i våra liv.
Må Gud välsigna oss i detta, beder jag i Jesu namn. Amen.

Mitt vittnesbörd om Jesus Kristus

MARION G ROMNEY

Trots att jag har burit mitt vittnesbörd om Jesus ofta och nyligen är jag glad över att få upprepa det. Min kallelse och min önskan är att fortsätta att bära övertygande vittnesbörd om honom. Om det vore möjligt, skulle jag bära det för alla människor.
Ordet "Jesus" är det namn som gavs till "Barnet i Betlehem". När han växte upp blev kan känd som "Jesus från Nasaret".
Ordet "Kristus" är både ett förnamn och en titel. Tillskrivet Jesus från Nasaret innebär det att han är uppfyllelsen av de messianska profetiorna i Gamla testamentet. Dr James E Talmage använde frasen i denna mening då han gav sin stora bok titeln *Jesus Kristus*.
Jag kan inte minnas något tillfälle eller någon omständighet då jag har haft det minsta tvivel om att Jesus av Nasaret är "Kristus"; Faderns Son både i anden och i köttet; världens Frälsare.
I skrifterna finns det många händelser som omtalas och uttryck som görs angående honom som styrker mig i denna övertygelse. Varje gång jag tänker på dem ökar de min förståelse för deras betydelse och hans gudomlighet.

Den tidigaste bestämda händelse där Jesus var med, som vi har en skildring av, ägde rum i det stora rådet i himmelen, där Fadern framlade evangelieplanen för andeskarorna.

Efter att ha förklarat planen, som innebar ett behov av en Återlösare, sade Fadern:

". . . Vem skall jag sända? En, som liknade Människosonen, svarade: Här är jag, sänd mig . . ." (Abr 3:27)

Den framlidne aposteln Orson F Whitney gjorde en poetisk skildring av det som ägde rum den gången i följande majestätiska rader.

I högtidligt råd satt Gudarna . . .
. . . Det var en hemsk stund
som det skulle göra oss gott att tänka på.
Då ännu ej skapade världars öde
skulle vägas och bestämmas.
Tystnaden kastade sin förtrollning där, och då
reste sig en ståtlig man — med upphöjd makt
bland dessa konungar och präster.
Ingen bland dem tycktes ädlare än han.

I hans gestalt blandades styrka och nåd,
den var ödmjuk men gudalik.
Hans ansiktes härlighet
lyste klarare än middagssolen . . .
Han talade och alla lyssnade uppmärksamt.
Stillheten blev ännu mera still.
"Fader!" sade han och rösten lät som
musik. "Fader, eftersom någon måste dö
för att återlösa dina barn från dödligheten på
sfärer som ännu är öde och utan form,
men som skall fyllas med pulserande liv;
Och eftersom den mäktige Mikael (Adam) först måste
falla så att mänskligheten må komma till jorden,
och du måste välja och sända en frälsare,
Se, här är jag — sänd mig!
Jag ber inte om någon lön
utom det som blir mitt till följd.
Låt mig göra ett frivilligt offer
och giva dig ära i evighet! . . ."

(O F Whitney, "Elias, en Epic of the Ages", Salt Lake City, 1914, sid 17)

En annan skildring som har ökat min förståelse för Jesus innan han kom till jorden är då han visade sig för Jareds broder på berget Shelem. För mig är denna händelse en av de mest dramatiska skildringarna i den heliga historien.

Ni kommer nog ihåg att Jareds broder besvarade Herrens fråga, ". . . Vad vill du att jag skall göra, så att I kunnen hava ljus i edra båtar? . . ." (Ether 2:23) med att han ". . . smälte ur en klippa sexton små stenar . . . Han bar dem i sina händer upp på bergets topp och där ropade han . . . till Herren och sade:

Vidrör därför dessa stenar, o Herre . . . och låt dem lysa i mörker . . . så att vi skola hava ljus, medan vi fara över havet." (Ether 3:1, 4)

Så stor var hans tro att ". . . då räckte Herren ut sin hand och röde vid stenarna, en i sänder, med sitt finger. Slöjan borttogs från Jareds broders ögon, så att han såg Herrens finger och det var som en människas finger . . ." (Ether 3:6)

Senare visade sig Herren för Jareds broder och sade:

"Se, jag är den som från världens grundläggning blev utsedd att återlösa mitt folk. Se, jag är Jesus Kristus. Jag är Fadern och Sonen. I mig skall hela människosläktet hava ljus, och det evinnerligen, nämligen de som skola tro på mitt namn, och de skola bliva mina söner och döttrar.

. . . Ser du, att I ären skapade till min egen avbild? Ja, alla människor skapades i begynnelsen till min egen avbild.

Se, denna lekamen, vilken du nu ser, är min andes lekamen, och människan har jag skapat till min andes lekamen, och alldeles som jag ter mig för dig i anden skall jag framträda för mitt folk i köttet." (Ether 3:14-16)

En tredje imponerande händelse, som skildrar Jesus före hans jordeliv, var då han förkunnade för Nephi rörande sin ankomst till dödligheten.

Omkring 6 år f Kr profeterade Samuel, lamaniten, att vid Jesu födelse skulle det komma en dag och en natt och en dag utan mörker. De otroende sade att den utpekade tiden för detta tecken hade passerat och gjorde planer på att döda dem som trodde.

När Nephi, Helamans sonson, ". . . märkte denna sitt folks ondska, blev hans hjärta fullt av sorg.

Han gick ut och böjde sig ned på jorden och ropade med hög röst till sin Gud för sitt folk, ja dem, som stodo i fara att lida döden, emedan de trodde på sina fäders tradition.

Han ropade högt till Herren hela dagen, och se, Herrens röst kom till honom och sade:

Lyft upp ditt huvud och var vid gott mod, ty se, tiden är inne, och denna natt skall tecknet givas, och i morgon kommer jag till världen . . .

Och det begav sig, att de ord, som kommo till Nephi, blev uppfyllda såsom de talats, ty se, vid solnedgången blev det ej mörkt . . ." (3 Nephi 1:10-13, 15)

Denna händelse är för mig ett rörande bevis på den oändliga omsorg som Frälsaren har om oss dödliga. Den bekräftar mitt vittnesbörd om hans gudomlighet.

Skildringarna av hans tid på jorden är fulla med övertygande bevis på hans gudomlignet.

Den visdom han lade i dagen är ojämförlig.

Till exempel: Då han var bara tolv år, fann hans mor Maria och hennes make Joseph ". . . honom i helgedomen, där han satt mitt ibland lärarna och hörde på dem och frågade dem;

och alla som hörde honom blevo uppfyllda av häpnad över hans förstånd och hans svar." (Luk 2:46-47)

Följande händelse som rapporteras av Lukas ger ytterligare bevis på Kristi gudomliga visdom:

". . . de skriftlärde och översteprästerna hade gärna velat . . . gripa honom . . .

Och de vaktade på honom och sände ut några som försåtligen skulle låtsa sig vara rättsinniga män, för att

dessa skulle fånga honom genom något hans ord, så att de skulle kunna överlämna honom åt överheten, i landshövdingens våld.
Dessa frågade honom och sade: 'Mästare, vi veta att du talar och undervisar rätt och icke har anseende till personen, utan lär om Guds väg vad sant är.
Är det lovligt för oss att giva kejsaren skatt, eller är det icke lovligt?' " (Lukas 20:19-22)
Hade Jesus svarat *ja*, skulle han ha gjort judarna rasande. Hade han sagt *nej* skulle han ha satt sig upp emot romarna.
"Men han märkte deras illfundighet och sade till dem: 'Låten mig se en penning. Vems bild och överskrift bär den?' De svarade: 'Kejsarens'.
Då sade han till dem: 'Given alltså kejsaren vad kejsaren tillhör, och Gud vad Gud tillhör.'
Och de förmådde icke fånga honom genom något hans ord inför folket, utan förundrade sig över hans svar och tego." (Luk 20:23-26)
Jesus var inte bara vis, han var också allvetande och allsmäktig.
Följande händelse illustrerar hans allvetande:
". . . när de hade kommit till Kapernaum, trädde de som uppburo tempelskatten fram till Petrus och sade: 'Plägar icke eder mästare betala tempelskatt?'
Han svarade: 'Jo'. När han sedan hade kommit hem, förekom honom Jesus med frågan: 'Vad synes dig, Simon? Av vilka taga jordens konungar tull eller skatt, av sina söner eller av andra människor?'
Han svarade: 'Av andra människor.' Då sade Jesus till honom: 'Alltså äro då sönerna fria.
Men för att vi icke skola bliva dem till en stötesten, så gå ned till sjön och kasta ut en krok. Tag så den första fisk som du drager upp, och när du öppnar munnen på honom, skall du där finna en silverpenning. Tag den, och giv den åt dem för mig och dig.' " (Matt 17:24-27)
Markus berättar följande händelse:
"När de nu nalkades Jerusalem och voro nära Betfage och Betania vid Oljeberget, sände han åstad två av sina lärjungar
och sade till dem: 'Gån in i byn som ligger mitt framför eder, så skolen I, strax då I kommen ditin, finna en åsnefåle stå där bunden, som ännu ingen människa har suttit på; lösen den och fören den hit.
Och om någon frågar eder varför I gören detta, så skolen I svara: 'Herren behöver den, men han skall strax sända den tillbaka hit.'
Då gingo de åstad och funno en åsnefåle stå där bunden utanför en port vid vägen, och de löste den.
Och några som stodo där bredvid sade till dem: 'Vad gören I? Varför lösen I fålen?'
Men de svarade dem såsom Jesus hade bjudit. Då lät man dem vara." (Mark 11:1-6)
Bevisen på hans allsmäktighet är otaliga:
Han visade sin makt över (1) elementen genom att förvandla vatten till vin (Joh 2:1-11), genom att stilla stormen (Matt 8:23-27, Mark 4:35-41, Lukas 8:22-25) och genom att gå på vattnet (Matt 14:24-33, Markus 6:47-52, Joh 6:16-21); (2) över sjukdomar genom att bota en kunglig tjänstemans son (Joh 4:46-54), Petrus svärmor (Matt 8:14-15, Mark 1:29-31, Lukas 4:38-39) och kvinnan med en blodsjukdom (Matt 9:20-22, Mark 5:25-34, Lukas 8:43-48): (3) över orena och onda andar genom att kasta ut dem från två demoniska gerasener (Mark 5:1-20, Lukas 8:26-39), och pojken efter det att lärjungarna misslyckats (Matt 17:14-21, Mark 9:14-29, Lukas 9:37-43); (4) över döden genom att uppväcka änkans son i Nain (Luk 7:11-17) och genom att uppväcka Lasarus från graven (Joh 11:17-46); (5) över graven genom att själv uppstå och låta andra uppstå (Luk 24:1-6, Matt 27:52-53).

Alla dessa ting — händelserna i hans föruttillvaro, bevisen på hans visdom, på hans allvetande och allsmäktighet och hans seger över graven — bekräftar mitt vittnesbörd att Jesus är Kristus.
Den verkliga källan till mitt vittnesbörd är emellertid den Helige Andens vittne, som jag har erhållit till följd av lydnad till Moronis råd att ". . . fråga Gud, den evige Fadern, i Kristi namn . . ." (Moro 10:4) och Herrens råd till Oliver Cowdery att ". . . utforska det i ditt sinne, därefter skall du fråga mig, om det är rätt. Om det är rätt, skall jag låta ditt hjärta bliva brinnande i dig; därför skall du förnimma att det är rätt." (L&F 9:8)
Jag har följt dessa instruktioner och jag har känt en brinnande känsla i bröstet. Herren har upplyst och talat frid till mitt sinne. Han har givit mig ett vittnesbörd i hjärtat genom den Helige Anden. Jag vet att Jesus är Kristus.

Vår fria vilja

Delbert L Stapley

Mina bröder och systrar och vänner, en av Guds dyrbaraste gåvor till människan är handlingsfrihetens princip — privilegiet att välja det som introducerades av Gud den Evige Fadern till alla hans andebarn i föruttillvaron. Detta hände i det stora rådet i himmelen innan jorden befolkades. Guds barn begåvades med frihet att välja medan de ännu var andevarelser. Den gudomliga planen gick ut på att de skulle födas fria i köttet och från födelsen bli arvingar till friheten att välja och göra som de vill i dödligheten. Det var nödvändigt för deras eviga framåtskridande att de skulle underkastas både det godas och det ondas inflytande.

Lehi, en tidig nephitisk profet, lärde:

"Ty det måste vara så, att det finnes en motsats till allting. Annars . . . kunde varken rättfärdighet eller ondska finnas till, ej heller helighet eller elände, ej heller gott eller ont." (2 Ne 2.11)

Som söner och döttrar till vår himmelske Fader har vi denna handlingsfrihetens gåva att använda i våra jordeliv. Vi måste bli prövade, testade för att se om vi väljer det rätta och gör allt som Herren vår Gud skall befalla oss. Som Guds andebarn har vi inbygda samveten tillräckliga för att utveckla vår handlingsfrihet att göra rätta val och skaffa oss egenskaper som godhet, ödmjukhet och integritet.

Äldste Bruce R McConkie har gjort följande uttalande beträffande handlingsfrihet:

"Fyra stora principer måste vara i kraft om det skall finnas handlingsfrihet: 1. *Lagar måste existera*, lagar förordnade av en Allsmäktig kraft, lagar som kan lydas eller ej; 2. Tillfällen måste existera — goda och onda, dygd och last, rätt och orätt — det vill säga det måste finnas en motsats, en kraft som drar . . . åt andra hållet; 3. En kunskap om gott och ont måste de ha som skall åtnjuta handlingsfriheten, dvs de måste känna skillnaden mellan motsatserna; och 4. En ofjättrad kraft att välja måste finnas.

Handlingsfriheten är given människan som en väsentlig del av återlösningens stora plan." (*Mormon Doctrine*, Bookcraft Inc, 1966 års upplaga, s 26)

Allt gott kommer från Gud. Allt ont kommer från Satan. Brigham Young förklarade det på detta sätt:

"Det finns blott två partier på jorden, en för Gud och den andra för världen eller den Onde. Oavsett hur många namn den kristne eller hedningen bär, eller hur många sekter och trosbekännelser det må existera, det finns blott två partier, en för himmelen och Gud och den andra kommer att gå till något annat rike än Guds celestiala rike." (*Discourses of Brigham Young*, sammanställd av John A Widtsoe, 1966 års upplag, Deseret Book Co, s 70)

Handlingsfrihet är en evig princip som har existerat hos Gud i all evighet. Den är en gåva från honom given med den förhoppningen att vi skall använda den vist i våra liv. Frihet att välja är en moralisk kraft som vi bör ha främst i våra tankar i alla våra handlingar och beslut. "Genom denna handlingsfrihet görs du och jag och hela mänskligheten ansvarig, ansvarig för den stig vi väljer, de liv vi lever, de gärningar vi gör i köttet." (*Wilford Woodruff*, Bookcraft Inc 1969, s 8—9)

Vi kan inte använda vår fria vilja som ett berättigande att göra ont. Människan är fri att välja det goda eller det onda i livet och lyda eller inte lyda Herrens befallningar som hon vill. Hon kan välja att handla utan tvång.

Fri vilja innebär inte att vi får göra fel eller inkräkta på andras rättigheter och privilegier. Vi hör ofta en person som överträder ursäkta sig genom att säga: "Jag skadar bara mig själv." Om en man väljer att begå äktenskapsbrott, måste han betala ett straff för sina synder. Genom sin överträdelse inkräktar han på hustruns och familjens rättigheter och glömmer bort dem som älskar honom och ser upp till honom för att få ledning, ett gott föredöme och eviga välsignelser som familjeenighet och en tillvaro tillsammans. Han skadar andra i det som han kallar "utövar min fria vilja".

Alltför många människor har fel inställning till handlingsfriheten. De använder den som en negativ kraft i sitt liv i stället för en positiv sådan. Ni har kanske hört följande uttalande: "Jag kan röka och dricka om jag vill. Jag har handlingsfrihet." Men varför inte tänka i termer av evigt värde och säga: "Jag kan röka och dricka om jag vill. Jag har min handlingsfrihet, men jag väljer att använda den till att förbättra mitt liv — till att välja det rätta och inte till det som är fel." Detta kan gälla varje last i ens liv. Har man den rätta inställningen kan en last vändas till dygd och dygden är sin egen belöning.

För att vi skall kunna använda vår handlingsfrihet till gott, måste vi åsidosätta överträdarens arroganta och överlägsna försvarsattityd.

Brigham Young lärde: "Människor bör inte tillåtas att göra som det behagar dem i allt; för det finns regler som styr alla goda samhällen . . . och överträdelse därav kan inte tolereras, varken av samhället eller religionen . . . Människorna . . . bör inte vara fria att synda mot Gud eller människor utan att lida sådana straff som deras synder förtjänar." (*Discourses of Brigham Young*, s 65)

Hur långt sträcker sig vår handlingsfrihet? Brigham Young besvarade denna fråga genom att säga: "Det finns gränser för handlingsfriheten för alla ting och för alla levande och vår handlingsfrihet får inte inkräkta på denna lag. En människa måste välja liv eller död... handlingsfriheten som är given henne är bunden, så att hon inte kan utöva den i opposition mot lagen utan att göra sig till föremål för straff från den Allsmäktige.

Det höves oss att vara försiktiga och inte missbruka den handlingsfrihet som är given oss. Skillnaden mellan den rättfärdige och syndaren, evigt liv eller död, lycka eller misär är denna: För dem som är upphöjda finns det inga gränser på

privilegier, deras välsignelser har en fortsättning . . . de tillväxer i all evighet; medan de som förkastar offret, som förkastar Herrens barmhärtighet och bereder sig att bli bannlysta från hans närvaro och bli kompanjoner med djävlarna, får sin handlingsfrihet omedelbart avkortad och gränser sätts för deras handlande." (*Discourses of Brigham Young*, s 63—64)

Gud har givit befallningar med löfte om välsignelser för efterlevnad av dessa hans lagar och straff för överträdelse av dem. Framlidne James E Talmage sade: "Lydnad till lagen är en vana hos fria människor. Överträderen fruktar lagen, för han påtar sig själv berövanden och begränsningar, inte på grund av lagen som skulle ha skyddat honom i hans frihet, utan på grund av att han motsatte sig lagen. Det är inte mer en del av Guds plan att tvinga människor att arbeta rättfärdigt än det är hans avsikt att tillåta onda krafter att tvinga hans barn till synd." (*The Great Apostasy*, Deseret Book Co, 1958, s 34—35)

En persons frihet bör aldrig undertryckas av människor, av Satan eller av vår Herre. Människor bör aldrig vara slavar under varandra. Medan Satan vill ha oss under sin kontroll, kontrollerar inte Gud människors handlingar. Han har givit oss vår handlingsfrihet för att kämpa emot prövningar, frestelser och ont av alla slag. Han ger oss emellertid vissa principer, som om vi följer dem leder oss tillbaka till hans närhet. Guds rike är grundat på fullkomlig frihet. Varje man, kvinna och barn har rätt att dyrka Gud i enlighet med deras eget samvetes bjudande. Varje människa är ensam ansvarig inför sin skapare för sina personliga handlingar.

Gud gav oss det eviga evangeliet, livets och frälsningens principer, som han har lämnat till var och en av oss att välja eller förkasta och det är underförstått att vi blir ansvariga inför honom för resultatet av våra handlingar. Herren tvingar inte någon att omfatta evangeliet och han kommer inte att tvinga dem att leva efter det, om de har omfattat det. "De handlar för sig själva och handlar av fri vilja." (*Discourses of Brigham Young*, s 57)

Satan utöver sin största kraft då Gud har ett verk att utföra bland sina barn på jorden. Varje evangelieutdelning sedan tidens begynnelse har tagit slut, inte på grund av att Gud har svikit, utan därför att människor har svikit Gud genom orätt användning av handlingsfriheten.

Det är helt tydligt att Satan idag rasar i världens människors hjärtan. Det är en tid enligt Herren, då Satan skall ha makt över sitt eget rike. Han började med sina bedrägliga lockelser till våra första föräldrar, Adam och Eva, och har ständigt sedan dess fortsatt sina förledande och lockande handlingar. Det sker i högsta grad effektivt och alarmerande i vår nuvarande generation.

Ingen är immun mot Satans makt. Till och med Frälsaren blev svårt frestad av honom tre olika gånger, men varje gång vägrade han att ge efter för hans bedrägliga lockelser.

Som en del av vårt prov, blir vi också underkastade frestelser liksom Kristus, för Herren har sagt:

"Människobarnen måste frestas av djävulen, eljest kunna de icke vara självständiga varelser, ty om de aldrig smakade något bittert, kunna de icke urskilja det söta." (L&F 29:39)

Var medveten om och varnad för Satans listiga gärningar, för han upphör aldrig med att försöka leda oss vilse. Han är expert på att få saker att verka tilltalande och riktiga, när de själva verket kan åstadkomma vår moraliska tillintetgörelse. Han tror inte på handlingsfrihet och vill kontrollera våra sinnen, tankar och handlingar. Vi kan se hans verk mer och mer i filmer, på television, i tidningar och i människors och nationers handlingar. Om våra tankar vänds till sinnliga ting, kommer vi att bli starkt frestade att använda vår handlingsfrihet felaktigt.

När väl en person ger efter för synd, är hon under Satans kontroll och det är inte lätt att bryta sig bort från den.

Var misstänksam mot dem som vill försätta er in en komprometterande situation. Kompromissa aldrig om det som är rätt, för kompromisser kan leda till synd, synd till ånger och ånger kan göra väldigt ont.

Ingen människa är fri som inte är herre över sig själv. Sann handlingsfrihet existerar i och med att man håller Guds lagar. Håll i minnet att gott och ont *aldrig* kan blandas till ett. De är motpoler. De trivs inte tillsammans inom en person. En tendens kommer att råda över den andra, för som Jesus lärde: "Ingen kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mamon." (Matt 6:24)

Det finns ingen medelväg. Vår ställning måste vara stark för att vi skall övervinna det onda som Satan vill att vi skall göra. Människan kan inte erhålla den upphöjelse som Gud har i beredskap för henne utan att hon utövar sin handlingsfrihet i rättfärdighet och till att lyda Hans lagar och befallningar.

Handlingsfriheten kan, om den används på ett riktigt och vist sätt, ge tillfälle till tjänande i Guds rike. Den kommer att ge oss många utvalda himmelska välsignelser och ett evigt celestialt liv i glädje och lycka.

President Wilford Woodruff fastslog:

"Vi är i en stor skola; och det är en god sådan, i vilken vi för varje dag erhåller mycket viktiga lärdomar. Vi lärs att odla våra sinnen, kontrollera våra tankar så att vi helt kan underkasta vår hela varelse under Guds ande och lag, så att vi kan lära att vara ett och handla som en människas hjärta, så att vi kan utföra Guds avsikter på jorden." (*Discourses of Wilford Woodruff*, s 10—11)

Kristus är vår lärare. Han har genom sitt exempel visat hur vi skall använda vår handlingsfrihet för att få evigt liv.

Vad gör vi med vår handlingsfrihet? Närmar vi oss Gud eller är vi på väg bort från honom? Är vi tillfredsställda och lyckliga med det vi gör, med denna gudagivna gåva? Kan vi förbättra vår användning av den?

Tänk noga igenom de löften och välsignelser, som finns tillgängliga för oss om vi använder vår handlingsfrihet till att lyda och hålla Guds lagar, i motsats till misslyckande att göra detta.

Må Gud välsigna oss alla att vi får en önskan och mod att utöva vår handlingsfrihet i rättfärdighet och sanning, beder jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

Kristus i Amerika

N ELDON TANNER

Efter att så nyligen ha återvänt från de stora länderna i Sydamerika och ha tagit del av de hängivna heligas tro och anda där, i Mormons boks land, känner jag mig tvungen att tala om Mormons bok, vilken innehåller en historia om den amerikanska kontinentens tidiga innevånare.

Då jag tog del i dessa inspirerande händelser som områdeskonferenserna i Sao Paulo i Brasilien och Buenos Aires i Argentina utgjorde och fick träffa dessa underbara bröder och systrar, rördes jag av deras enkla tro och deras stora önskan att tjäna Herren och bygga upp hans rike här på jorden.

Det var hjärtevärmande att känna deras kärlek då president Kimball, vår profet, kom mitt ibland dem och se deras glädjetårar då han gick ibland dem och välsignade dem och gav dem råd. Jag förstod vilken underbar himmelsk upplevelse det måste ha varit för de forna nephitiska folken på västra halvklotet som hade privilegiet att få ett besök av den uppståndne Herren själv, som kom för att besöka sina andra får, för att de också skulle föras in i fållan och få en organisation för undervisning och praktiserande av hans evangelium.

Det är om denna del av Mormons bok, som är känd som tredje Nephi, som jag önskar tala till er idag. Innan jag gör det skulle jag dock vilja gå igenom några förutsägelser från Bibeln som vittnar om Mormons boks äkthet och framkomst.

Jag läser i Hesekiel i Gamla testamentet: "Du människobarn, tag dig en trästav och skriv på den: 'För Juda och hans fränder bland Israels barn.' Tag sedan en annan trästav och skriv på den: 'En stav för Josef, Efraim och för hans fränder av hela Israels hus.'

Foga dem sedan tillhopa med varandra till en enda stav, så att de bliva förenade till ett i din hand." (Hes 37:16-17)

Av innehållet i dessa böcker vet vi att detta syftar på Bibeln och Mormons bok. Då vi förstår hur Mormons bok kom fram — att en ängel verkligen kom ner och överlämnade till Joseph Smith de uppteckningar varifrån den översattes — är det klart vad Johannes Uppenbararen menade då han sade: "Och jag såg en annan ängel flyga fram uppe i himlarymden; han hade ett evigt evangelium, som han skulle förkunna för dem som bo på jorden, för alla folkslag och stammar och tungomål och folk.

Och han sade med hög röst: 'Frukten Gud, och given honom ära; ty stunden är kommen, då han skall hålla dom. Ja, tillbedjen honom som har skapat himmel och jord och hav och vattenkällor.' " (Upp 14:6-7)

Det finns många skriftställen som försäkrar oss om att Gud är lika intresserad av oss idag som han varit av alla sina barn sedan begynnelsen och vi tror sålunda på ständig uppenbarelse från Gud genom hans profeter som leder oss i dessa sista dagar. Profeten Amos sade: "Sannerligen, Herren, Herren gör alls intet utan att hava uppenbarat sitt råd för sina tjänare profeterna." (Amos 3:7)

Frälsaren gjorde följande uttalande som återfinns i Johannes: "Jag har ock andra får, som icke höra till detta fårahus; också dem måste jag draga till mig, och de skola lyssna till min röst. Så skall det bliva en hjord och en herde." (Joh 10:16)

Det är sålunda klart att orsaken till att Frälsaren efter sin korsfästelse och uppståndelse kom till västra halvklotet under de tecken och under som hade förutsagts var att dessa människor skulle få samma fördelar och tillfällen att lära sig och efterleva hans evangelium som de människor bland vilka han levat i dödligheten.

Jag tror att vi ingenstans i skrifterna har en vackrare eller mer detaljerad skildring av Guds göranden med människorna än i den skildring som finns i 3:e Nephi. Jag rekommenderar alla att läsa denna skildring. Vi kan verkligen inte finna något annat där än några varningar och underbara lärdomar som om de accepteras och efterlevs kommer att göra mer än något annat för att bringa fred och lycka till världen och till den individ som söker ett sådant sätt att leva. Här kan vi finna förklaringar på många obesvarade frågor i Bibeln. Tredje Nephi ger oss ytterligare och mer detaljerade upplysningar än de fyra evangelierna i Nya testamentet och bevarar Herrens lärdomar, predikningar och medkänsla. Av denna anledning finns det många som talar om tredje Nephi som "det femte evangeliet".

Vår berättelse börjar med en skildring av de profetior som hade förutsagt Kristi födelse. Men som det har varit från begynnelsen, och är även i denna sak, fanns det många som hånade och sade att tiden var förbi då profeternas ord skulle gå i uppfyllelse. De gick så långt att de bestämde en dag då de troende skulle dödas om tecknen inte hade gått i uppfyllelse.

Vi har fått veta att Nephi "ropade högt till Herren" (3 Ne 1:12) varpå Herren kom till honom och svarade honom att tiden var nära då allt det som hade talats av hans heliga profeter skulle gå i fullbordan. Alla tecknen kom, den nya stjärnan visade sig på himmelen och de otroende "föllo till jorden och blevo som om de vore döda". (3 Ne 1:16) Här är en av de första lektioner vi lär oss. Guds profeters ord går alltid i uppfyllelse.

Men alltför snart glömdes alla tecken och under som de hade sett och

människorna blev allt ogudaktigare. Vi läser om krig och Gadiantons rövare och landets ödeläggelse. Men de nephiter som kom ihåg att åkalla Herren i rättfärdighet kunde betvinga sina fiender och de prisade Gud för att han räddat dem.
Vi får veta att "fördenskull övergåvo de alla sina synder, vederstyggligheter och otukt och tjänade Gud med all iver dag och natt".
(3 Ne 5:3) I detta tillstånd blomstrade de.
"Många städer byggdes ånyo, och många gamla städer iståndsattes. Många gator byggdes och många vägar banades, vilka ledde från stad till stad, från land till land och från plats till plats." (3 Ne 6:7-8)
Här finns bevis på tidigare civilisationer i dessa trakter enligt Mormons bok, vilken översattes genom Guds gåva och kraft av en ung, olärd man, som ger livliga skildringar och många detaljer angående saker och ting som vetenskapen nu bevisar är riktiga. Ja, det är verkligen en sann urkund, som bevarats av Guds hand för att komma fram i dessa sista tider.
När vi återvänder till vår berättelse finner vi, vilket är så vanligt i världen i dag, att då människorna hade det bra, började de gräla sinsemellan på grund av stolthet och många gjorde medvetet uppror mot Gud. Inom endast sex år hade majoriteten av folket vänt sig till ogudaktigheten och Nephi började predika omvändelse med stor kraft.

Detta är Guds profeters mission, att predika omvändelse. Och även om det inte är populärt, måste det göras. Vi får veta att människorna blev arga på Nephi men att han verkade med kraft och med stor auktoritet. Vi läser: "Hans tro på Herren Jesus Kristus var så stor, att änglar dagligen betjänade honom.
I Jesu namn utdrev han djävlar och orena andar, och han till och med uppväckte sin broder ifrån de döda, sedan denne blivit stenad till döds av en folkhop." (3 Ne 7:18-19)

Så än en gång gick profeternas ord i fullbordan i det att tecknen på Kristi korsfästelse ägde rum åtföljda av stormar och jordbävningar, av mörker, åska och eld. Städer sjönk ner i havets djup, berg höjde sig och hela landets yta ändrades. Detta pågick i tre dagar och människorna hördes ropa, sägande: "O, om vi hade omvänt oss innan denna stora och förfärliga dag! Då skulle våra bröder hava blivit skonade, och de skulle ej hava blivit innebrända i den stora staden Zarahemla.
Och på ett annat ställe hörde man dem ropa, klaga och säga: O, att vi hade omvänt oss innan denna stora och förskräckliga dag kom och icke hade dräpt och stenat profeterna samt kastat ut dem. Då skulle våra mödrar, våra fagra döttrar och våra barn hava blivit skonade och icke blivit begravna i den stora staden Moronihah. Och sålunda voro människornas klagorop genomträngande och förfärliga." (3 Ne 8:24-25)
Av detta lär vi en annan läxa. Genom den religiösa historien finner vi att de som förkastat profeterna och underlåtit att omvända sig från sin ogudaktighet slogs av olyckor som fick dem bokstavligen att gråta och sörja och ångra att de inte hört profeternas varningar. Vi vet att Kristus blev korsfäst och några av hans apostlar blev förföljda och stenade bara för att de försökte upprätta Guds rike och leda människorna till omvändelse och ett lyckligare sätt att leva.

Idag förkastar världen Guds profeters budskap. Är det inte sant att man gråter och sörjer över jorden på grund av att människor är i krig med varandra? Har vi inte bland oss många som beklagar sina ungdomars egensinnighet och de tragedier som blir följden då de vänder sig bort från rättfärdigheten och lider konsekvenserna av missbruk av alkohol, tobak och narkotika och andra förbjudna saker? Hur många sörjande har vi inte till följd av den laglöshet som existerar i våra samhällen? Vi måste lära oss läxan från det förflutnas historia om *vi* inte skall bli tillintetgjorda som somliga av dessa tidigare civilisationer.
Det var detta budskap som Kristus gav till det forna nephitiska folket då hans röst hördes "ibland landets alla invånare, överallt i detta land". (3 Ne 9:1) Han påminde dem om deras ogärningar och orättfärdighet och om de städer som hade blivit förstörda på grund av invånarnas ogudaktighet, och sedan sade han: "O, alla I, som haven blivit skonade, emedan I voren rättfärdigare än de, viljen I icke nu återvända till mig och bättra eder från edra synder samt bliva omvända, på det jag må kunna hela eder?
Ja, sannerligen säger jag eder, att om I viljen komma till mig, så skolen I hava evigt liv. Se, min barmhärtighets arm är uträckt emot eder, och den som vill komma, honom skall jag mottaga, och välsignade äro de som komma till mig." (3 Ne 9:13-14)

Samma inbjudan är utsträckt till människan idag genom de profeter som talar i Herrens namn. Det är samma evangelium som han predikade i Jerusalem och som han lärde då han organiserade sin kyrka till nytta och välsignelse för de forna amerikanska invånarna.
Efter det att de hört rösten, samlades en stor skara av Nephis folk vid templet och samtalade om Jesus Kristus och de saker som de hade hört. Åter hörde de en röst, vilken sade: "Sen, min älskade Son, i vilken jag har funnit behag, i vilken jag har härliggjort mitt namn! Hören honom!" (3 Ne 11:7)
Då de tittade upp mot himmelen såg de en Människa som steg ned från himmelen, klädd i en vit skrud, och de trodde att det var en ängel som visade sig till dess att han talade och sade: "Se, jag är Jesus Kristus, om vilken profeterna vittnade, att han skulle komma till världen.
Se, jag är världens ljus och liv." (3 Ne 11:10-11)
Allt folket föll till jorden och medan de förblev i denna attityd av vördnad och ödmjukhet välsignade Frälsaren dem och undervisade dem. Hans allra första handling var att ge Nephi i uppdrag att döpa, sägande: "Jag giver dig fullmakt att döpa detta folk, när jag åter har uppfarit till himmelen." (3 Ne 11:21)
Han kallade också andra, tolv till antalet, och gav dem denna makt

och fastslog att det är nödvändigt att ha auktoritet att handla i Herrens namn. Hav gav dem de ord de skulle använda och instruerade dem att döpa genom nedsänkning när de utförde dopets förordning. Detta är samma form av dop som praktiseras av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Han gjorde det klart för dem att det inte skulle vara några diskussioner bland dem om de lärdomar som han skulle ge, vilka han sade var den lära som hans Fader hade givit honom. Han befallde de tolv att gå ut och förkunna sitt ord till jordens ändar.

Han gav dem Bergspredikan, nästan som vi finner den återgiven i Matteus. Han gav dem den gyllene regeln och lärde dem om äktenskap och lusta och hor. Han undervisade dem om fasta och bön och gav dem det stora exempel som vi talar om som Herrens bön. Han sade åt dem att de inte kunde tjäna både Gud och mammon, men att de skulle söka först Guds rike och hans rättfärdighet.

Han gav dem många liknelser och undervisade dem i allt beträffande deras frälsning och upphöjelse. Han gav de tolv som han utvalt särskilda instruktioner och sade: "I ären mina lärjungar, och I ären ett ljus för detta folk, som är en återstod av Josefs hus.

Se, detta är edert arveland, och Fadern har givit eder det." (3 Ne 15:12-13)

Han befallde nephiterna att skriva ner det han sagt och om de i Jerusalem inte skulle få veta om nephiterna och de andra stammarna genom den Helige Anden, skulle de få höra talas om dem genom dessa uppteckningar, vilka skulle vara ett medel att undervisa om evangeliet till Israels hus.

Då han insåg att de inte förstod alla hans ord, sade han åt dem att återvända till sina hem och tänka över det han sagt. Men då han såg deras tårar och önskan att han skulle stanna kvar längre, hade han medkänsla med dem och kallade fram de sjuka, lama, blinda och pinade och botade dem. Han befallde också att deras små barn skulle föras fram och då han stod där i deras mitt befallde han mängden att falla på knä på marken. Vi läser:

"När han hade sagt dessa ord, föll han på knä på marken, och se, han bad till Fadern, men det varom han bad kan ej skrivas, men de församlade, som hörde honom, bära vittne därom.

På detta sätt bära de vittne: Aldrig förr har ögat sett, ej heller har örat hört något så stort och underbart som det vi sågo och hörde Jesus säga till Fadern.

Ingen tunga kan uttala, ej heller kan någon människa skriva, ej heller människors hjärtan fatta det stora och underbara, som vi både sågo och hörde Jesus tala. Ingen kan förstå den glädje, som fyllde våra själar under den stund vi hörde honom bedja för oss till Fadern." (3 Ne 17:15-17)

Sedan tog han de små barnen ett i sänder och välsignade dem och bad för dem och sade: "Sen edra små.

När de blickade omkring sig för att se, lyfte de sina ögon mot himmelen och sågo himlarna öppna och änglar nedstiga ur himmelen, som om de vore mitt i eld. De kommo ned och omringade dessa små, och de voro omringade av eld, och änglarna betjänade dem." (3 Ne 17:23-24)

Han instiftade sakramentet bland dem, administrerade det till sina lärjungar och lät dem ge det till folkskaran. Han insåg deras önskan att få den helige Anden och förlänade dem den. Han utförde underverk och gav löften, påminde dem att läsa Jesajas skrifter och alla profeternas för att de skulle förstå tecknen på hans andra ankomst. Han varnade för straffdomar som skulle komma och lärde dem om tionde och arbete för de döda. Han talade om för dem att hans kyrka skulle uppkallas efter hans namn. Han varnade dem än en gång och uppmanade till omvändelse, sägande:

"Detta är budet: Omvänden eder, alla världens ändar, och kommen till mig och låten döpa eder i mitt namn, på det I mån bliva helgade genom att erhålla den Helige Anden, så att I kunnen stå fläckfria för mig på den yttersta dagen." (3 Ne 27:20)

Alla dessa lärdomar gav Kristus nephiterna då han kom till dem som en uppstånden varelse. Vi har samma lärdomar i denna hans kyrka idag och det är min bön att vi skall acceptera och efterleva dem; att vi skall acceptera Gud som vår Fader och hans Son, Jesus Kristus, som världens Frälsare; att vi skall acceptera och följa president Spencer W Kimball som en Guds profet; och att vi skall få åtnjuta de välsignelser som utlovats om vi gör detta. I Jesu Kristi namn. Amen.

Framgång beror på självkontroll

N ELDON TANNER

Mina alskade bröder, det är alltid ett verkligt privileg um, en välsignelse och en inspiration för mig att se in i prästadömsbärarnas ansikten i detta stora tabernakel och tanka på de hundratusentals som lyssnar till utsandningen i olika delar av världen. Hur härligt är det inte at tillhöra Jesu Kristi kyrka och bära Guds prästadöme och få handla i hans namn! När vi tänker på de tusentals prastadömsbärarna över hela varlden ger det oss stor uppmuntran och vi önskar prisa Herren.

Då vi var närvarande på generalkonferenserna i Sydamerika tackade vi Herren da vi i Buenos Aires såg over 1.300 närvarande på melkisedekska prästadömets ledarskapsmöte med representanter från Argentina, Uruguay, Paraguay och Chile. Vid de allmänna konferenssessionerna där var det över 5.500 i Brasilien och över 10.000 i Argentina.

Det är tydligt att Herrens verk går framåt och att hans rike håller på att byggas upp över hela världen. Medlemmarna var förtjusta, glada och entusiastiska och lyckliga då presidenten tillkännagav att vi skulle få ett tempel i Sao Paulo. Både i Brasilien och i Argentina lovade medlemmarna sitt fulla stöd.

Det är mycket uppmuntrande och ett verkligt vittnesbörd om evangeliets äkthet att se den förändring som sker i deras liv som accepterar evangeliet och lever efter dess lärdomar och att höra deras vittnesbörd.

Låt mig nu få återge en liten erfarenhet som jag hade i Caracas i Venezuela. Vi höll ett möte med de heliga och undersökare dar en kväll och presidenten uppskattade att det var ungefär 500 manniskor närvarande. Då jag steg upp för att tala, bad jag dem som blivit döpta år 1974 och 1975 att resa sig, och sedan år 73, 72, 71 och 70. Jag bad sedan dem som tillhört kyrkan i mer än 5 år att ställa sig upp. Det var bara tre som reste sig och de var besökare. Detta ger er en idé om hur Herrens verk framskrider i detta område.

Nu i kvall skulle jag, mina bröder, vilja betona och om möjligt fa var och en att inse vilket stort privilegium det är att bara prästadömet och likaså hjälpa oss alla att besluta oss för att hedra prastadomet och ara våra kallelser, så att vi kan vara ett ljus for världen och hjalpa till att bygga upp Guds rike och på samma gång bereda oss för odödlighet och evigt liv. Inget storre mål kan sattas, inget storre framatskridande kan göras och ingen storre glädje och tillfredsstallelse kan erfaras an genom att besluta att vi skall acceptera Jesus Kristus som världens Frälsare och efterleva hans lardomar.

Det råder inget tvivel i mitt hjärta om att alla som nås av min röst hellre än något annat skulle vilja förbereda sig för evigt liv och upphöjelse och veta att Herren ar nöjd med hans handlingar. Det finns emellertid många som inte haller detta i minnet och somliga är inte redo att anstranga sig att leva värdigt dessa välsignelser. Med detta i minnet skulle jag vilja säga några ord om självdisciplin, självkontroll, eller självbehärskning, vilket är så viktigt för oss alla om vi skall kunna åstadkomma det vi har tänkt oss att göra och åtnjuta de välsignelser som vi önskar så mycket.

Först skulle jag vilja citera några filosofer.

Platon sade: "Den främsta och bästa segern är segern över en själv; att bli besegrad av sig sjalv ar det mest skamliga och elandiga av allt."

Och da Vinci sade en gång: "Man kommer aldrig att ha storre eller mindre makt än över sig själv." Sedan fortsatte han med att säga att "höjden av människans framgång beror på hennes självkontroll, djupet av hennes misslyckande på hennes självunderkastelse . . . Och denna lag ar ett uttryck för evig rattvisa. Den som inte kan ha makt över sig själv, kan inte ha någon makt över andra." Med andra ord kan han inte vara en vardig far eller ledare.

Salomo med all sin vishet gjorde följande meningsfulla uttalande "Battre är en tålmodig man an en stark, och bättre den som styr sitt sinne an den som intager en stad." (Ords 16:32)

Det finns två viktiga element i självbehärskning. Den första är att bestamma kursen eller hissa segel sa att saga, vad gäller moraliska normer; den andra ar viljekraften, eller vinden i segeln som bar en framåt. Som jag sagt förut avgörs karaktären av den utstrackning varmed vi kan bemastra oss sjalva till goda ting. Det ar svart att saga exakt vad som bygger upp en god karaktar, men vi vet vad en god karaktar ar nar vi ser en. Den lockar oss alltid till beundran och dess frånvaro far oss att ömka. Men det är till största delen en fraga om viljekraft.

Jag tror att det var Garrisson som visade sin stora beslutsamhet da han sade: "Jag är uppriktig — jag slingrar mig inte — jag ursäktar mig inte — jag viker inte en tum — och jag kommer att bli hörd!" (William Lloyd Garrison [1805-1879 amerikansk anhängare av envälde] *Salutory Address of the Liberator*, 1 jan 1931.)

Detta borde gälla var och en av oss som är engagerade i rättfärdighetens och sanningens sak.

Kristus gav oss förmodligen ett mer bestämt och klart svar på hur vi skall lyckas då han sade:

"Gån in genom den trånga porten. Ty vid och bred är den väg som leder till fördärvet, och många äro de som gå fram på den;

och den port är trång och den väg är smal som leder till livet och få äro de som finna den." (Matt 7:13-14)

När vi tänker på detta, är det så tydligt att de som håller sig på den smala och raka väg som leder till målet och inser att den raka linjen är det kortaste avståndet mellan två punkter och att avvikelser är mycket farliga, är de som lyckas i livet och som åtnjuter självförverkligande och som presterar något. Detta kräver självkontroll och självdisciplin.

Å andra sidan, de som misslyckas att

hålla sina mål i minnet och misslyckas med att disciplinera sig själva finner att de följer avvikelser och stigar som leder till misslyckande och förstörelse.
Det finns de som klagar över att det för att följa den raka och smala vägen krävs begränsningar, restriktioner, övervinnelser och undvarande av sådant som är mycket frestande. Vi måste emellertid komma ihåg att det garanterar seger och uppnående av målet, vilket sker genom att man sätter upp ett mål och koncentrerar sig och följer en rak kurs utan avvikelser.
Trång är ett mycket meningsfullt ord. Ofta anklagar människor oss för att vara trångsynta om vi följer den raka och smala väg, som verkligen kräver självbehärskning och självförsakelse. Vi måste inse och vara beredda att acceptera det faktum att det binder oss, hindrar oss och begränsar oss inom vissa områden. Men låt oss fullt inse att det inte fjättrar eller stympar mänskligheten. Tvärtom det är vägen till emancipation, oberoende och frihet.

De höjder som nåtts och behållits av stora män
uppnåddes ej genom plötslig flykt;
medan i sömn deras följeslagare var försänkta än
de med nattligt arbete sin framgång byggt.

Henry Wadsworth Longfellow "The Laddie of St Augustine"
Tolkning: Agnes Traviss

Kom ihåg att naturen aldrig ger något oförtjänt, och den betalar alltid det man förtjänat. Om man önskar ekonomisk framgång, om man vill vara lycklig, om man vill vara frisk, om man vill vara moraliskt ren, om man vill finna religiös sinnesfrid, finns det endast ett säkert sätt och det är den raka och smala vägen — hederlighetens, flitens, måttlighetens, enkelhetens och dygdens väg.
Om man vill bli framgångsrik eller enastående inom något område, är det viktigt att man bestämmer sig medan man är ung att bli en fin pojke och inte vänta tills man är man för att bli en stor man; och sedan ha mod och styrka och beslutsamhet att disciplinera sig själv, tillämpa självkontroll och självbehärskning

Jag har en sonson som är en enastående badmintonspelare. Vid 16 års ålder är han mästare. Han har uppnått detta genom att springa kilometervis varje morgon och hålla sig i god fysisk kondition. Trots att han inte nonchalerat skolarbetet har han övat och övat och hållit visdomsordet strikt och följt hälsoprinciperna bokstavligen. Jag hyllar honom för det.
Ni prästadömsbärare, var ni än befinner er denna kväll, bör uppskatta att ni har det stora privilegiet att bära prästadömet och att då ni accepterade prästadömet gjorde ett förbund med Herren att ni skulle hedra prästadömet och leva värdigt det.
Det är så viktigt att ni håller er rena och inte deltar i något som är vulgärt eller orent eller oheligt. När ni går till Söndagsskolan och sakramentsmöten och tillåts dela ut sakramentet till minne av det stora offer som Frälsaren gjorde för oss, var då förvissade om att ni är värdiga, att era händer är rena och ert hjärta är rent, att ni inte har gjort något under veckan som kan göra er ovärdiga.
När jag var med på ett sakramentsmöte häromdagen var jag så glad över att se att de som administrerade och delade ut sakramentet hade vita skjortor och slipsar, var välvårdade och rena och under hela gudstjänsten var de vördnadsfulla. Jag komplimenterade de unga männen och biskopen och talade om för dem att jag var säker på att Herren var nöjd med det sätt varpå sakramentet administrerades. Sakramentet är mycket heligt. Jag undrade om Herren kan vara nöjd då vi underlåter att visa respekt och vördnad.
Han kan inte heller var nöjd då unga män som håller prästadömet gör och säger sådant under veckan som de vet är fel.
För flera år sedan kom min äldste sonson, som varit diakon en tid, och sade: "Farfar, jag har varit hundraprocentig ända sedan jag blev ordinerad till diakon för mer än ett år sedan." Jag sade: "Vad menar du med hundraprocentig?" Naturligtvis visste jag det, men han svarade: "Jag har inte varit borta från något sakramentsmöte, någon söndagsskola eller något prästadömsmöte sedan jag blev ordinerad till diakon."

Jag gratulerade honom och sade: "John, om du fortsätter att vara hundraprocentig till dess att du är så gammal att du kan gå på mission, skall jag finansiera din mission." Han log och sade: "Det skall jag."
Jag trodde att jag var fullkomligt trygg, men han klarade av att vara hundraprocentig. Jag kommer ihåg hur han vid två tillfällen disciplinerade sig själv för att kunna genomföra sitt åtagande. En gång bjöd hans farbror honom på en resa tillsammans med sina pojkar och de skulle vara borta över en söndag. John sade: "Finns det någonstans jag kan gå på mötena på söndagen?" Då han fick veta att så inte var fallet, sade han: "Nej, jag kan inte åka. Jag skall vara hundraprocentig" och därför försakade han en trevlig resa till havet och en ö där de skulle vara.
En annan gång bröt han benet inför ett veckoslut. Det första han frågade läkaren var: "Kan jag gå till kyrkan på söndag? Jag måste vara hundraprocentig." Han kom, naturligtvis på kryckor.
När han blev 19 år gammal sade han: "Farfar, jag har varit hundraprocentig ända sedan vi gjorde det där avtalet." Jag var mycket lycklig över att kunna finansiera hans mission. Denna prestation har haft ett mycket gott inflytande på hans liv. Det är inte så svårt för honom att disciplinera sig själv och göra de ting som är rätta för honom och som ger honom framgång.
Hur viktigt är det inte att varje prästadömsbärare håller visdomsordet strikt, att han aldrig manipulerar med tobak, te, kaffe, alkohol eller narkotika, att han håller sabbatsdagen helig, att han är ärlig och hederlig och rättfram i sina handlanden, att han disciplinerar sig själv på alla sätt för att vara säker på att han är värdig och acceptabel för Herren.
Satan är ständigt i arbete och med listiga lockelser frestar han oss genom vår aptit och våra passioner och vänner att göra sådana saker som inte är rätt av oss att göra. Alltför ofta ger inte bara ungdomen, utan också bröder i höga ställningar, efter för frestelser. Vi måste vara på vår vakt hela tiden mot ondskan. Vi får aldrig koppla av eller glömma vilka vi är eller vad vi försöker åstadkomma.

För inte så länge sedan hade jag en mycket tråkig erfarenhet, då jag talade med en missionär som, innan han blev kallad på mission, gjort sig skyldig till omoral. Han hade inte berättat detta för biskopen eller stavspresidenten. I själva verket ljög han om det och gick ut på missionsfältet skyldig till överträdelse och skyldig till lögn. Han kunde inte få Herrens ande. Slutligen kom han till sin missionspresident och medgav att han handlat fel. Han var mycket ångerfull och bad att Herren skulle förlåta honom.

Då han talade med mig, sade han: "Jag är beredd på att bli utesluten eller vad som helst, jag vill bara återfå ett gott förhållande med Herren och få förlåtelse av honom."

Vi har inte råd att svikta på något sätt. Vi bör alltid hålla i minnet att vi försöker förbereda oss för missioner, tempeläktenskap och aktivitet i kyrkan och vara goda exempel så att andra kan påverkas av det sätt varpå vi lever.

Så många människor säger: "En cigarrett, en kopp te eller kaffe, en spruta 'knark' kan inte skada en och ett glas sprit kan verkligen inte skada någon."

Jag vill betona att om ni aldrig tar det första kommer ni aldrig att ta det andra. Ni kommer aldrig att bli alkoholist eller missbrukare.

Herren är intresserad av varje pojke var han än är och vad han än gör. Vi har alla blivit förutordinerade till något ämbete eller någon kallelse eller någon position och ansvar.

President Kimball hade, när han var pojke, ingen aning om att han någonsin skulle bli apostel. I själva verket sade han att då han blev kallad till apostel grät han och bad och grät och bad att han skulle bli värdig.

Jag vill inte göra president Kimball generad, men jag känner inte till något bättre exempel någonstans i världen där en ung man genom disciplin och självbehärskning förberedde sig så väl för det ämbete som Herren hade planerat för honom. Nu har han som Guds profet bett alla våra unga män att förbereda sig för missioner genom att studera, och hålla sig rena och värdiga och genom att spara pengar till sin mission.

Jag vill säga till er alla unga män att om ni gör det som kyrkans president ber er, kommer ni att bli lyckliga och mer framgångsrika och ni kommer att uppnå mycket gott och vara redo för varje kallelse som kan komma till er från Herren av dem som har myndighet.

Medan jag var på generalkonferensen i Buenos Aires träffade jag en ung man som är chef för Gillette Razor Company för hela Sydamerika. Han började som pojke att leva på det sätt som Herren ville att han skulle leva; hedrade varje ämbete han hade i prästadömet. Han åkte från Argentina till BYU, där han blev elevkårspresident. Därifrån började han arbeta på Gillette Company i Förenta Staterna och hade just blivit kallad till chef för sitt företag i hela Sydamerika. Han översatte för president Kimball i alla hans tal på generalkonferensen.

Han berättade för mig hur hedrad han var över att kunna översätta för en profet. Han berättade för mig vad evangeliet betydde i hans liv och hur det hade förberett honom för det arbete han nu hade.

Herren söker alltid efter män som han kan sätta sin fulla lit till, som kan representera honom på missionsfältet och män som kan vara pålitliga i allt och som är beredda att hjälpa till att bygga upp hans rike.

Han sade: "Detta är mitt verk och min härlighet — att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan." (Moses 1:39) Han frågar oss som prästadömsbärare om vi vill komma och hjälpa honom att sprida evangeliet och leva och hjälpa andra att leva, så att vi kan få åtnjuta odödlighet och evigt liv.

Jag önskar bära mitt vittnesbörd till er och till världen i denna Påsk att Jesus Kristus lever och att han verkligen är den levande Gudens Son, att han kom och gav sitt liv för dig och mig, att han gav oss livets och frälsningens plan, v'.ket är det evangelium vi predikar i hans återupprättade kyrka, att vi leds att en Guds profet, Spencer W Kimball. Må vi tillämpa självbehärskningens principer så att vi kan visa oss värdiga de många välsignelser vi erhåller som prästadömsledare och vandra uppriktigt inför Herren vid alla tillfällen. Jag beder så ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

Kärleken tar tid

Marvin J. Ashton

En av mina vänner berättade nyligen en erfarenhet för mig som han tyckte var utomordentligt lärorik. Det gällde hans son. När han kom hem från arbetet en dag klappade han sonen på huvudet och sade: "Min son, jag vill att du skall veta att jag älskar dig." Sonen svarade: "Men pappa, jag vill inte att du skall älska mig, jag vill att du skall spela fotboll med mig." Här har vi en pojke som förmedlade ett budskap som pappan behövde så väl.

Världen är full med alldeles för många av oss som är benägna att visa vår kärlek med ord.

Sann kärlek är en process. Sann kärlek kräver personlig uppmärksamhet. Kärleken måste vara kontinuerlig för att vara äkta. Kärlek tar tid. Alldeles för ofta tar man egennytta, förälskelse, stimulans, övertalning och lust för kärlek. Hur ihålig, hur tom är inte vår kärlek om den inte går djupare än tillfälliga känslor och uttalade ord som inte räcker längre än tiden det tar att säga dem. En grupp universitetsstudenter sade nyligen till mig att det uttryck som vi äldre ofta använder men som de tycker sämst om är: "Om det är något vi kan göra för er, så säg bara till." De, som så många andra, tycker bättre om handling än om ord. Vi måste regelbundet försäkra andra att vi älskar dem och sedan ta den långa tid det tar att bevisa det med våra handlingar. Verklig kärlek tar tid. Den Gode Herden hade samma tankar i sinnet då han sade: "Älsken I mig, så *hållen* I mina bud." (Joh 14:15, kursiveringen tillagd.) och "Älsken I mig, så *föd* mina lamm." (Joh 21:16, kursiveringen tillagd) Kärleken kräver handling om den skall bestå. Kärlek är en process. Kärlek är inte någon deklaration. Kärlek är inte något tillkännagivande. Kärlek är inte någon tillfällig förvillelse. Kärlek är inte egennytta. Kärlek är inte någon bekvämlighet. "Älsken I mig, så hållen I mina bud" och "Älsken I mig, så föd mina lamm" är gudagivna uppmaningar som bör påminna oss om att vi ofta bäst kan visa vår kärlek genom processen *föda* och *hålla*.

Av en annan några år äldre pojke, gammal nog att sitta i fängelse ungefär 30 mil härifrån, kan vi lära oss mer om kärlekens process. I det rörande brev som jag fick bara för några dagar sedan gör han en ansträngning att analysera det som lett till den situation han nu befinner sig i och all den smärta som hör ihop med den. Han skriver: "Min pappa verkade aldrig älska mig, men ändå gjorde han stor affär av att säga: 'Jag älskar dig' och kyssa mig och allt sånt, men jag lärde mig att 'jag älskar dig' betydde att man inte behövde göra något. Jag menar att vi aldrig tvingades att utföra regelbundna sysslor, fick ingen moralisk eller andlig fostran alls. Än i denna dag vet jag inte vilka principer mina föräldrar hyser."

Ur denna väns brev, vilken jag aldrig träffat, får jag än en gång citera den enda frasen 'Jag älskar dig' betydde att man inte behövde göra något". Jag talar om honom som en vän för han har givit mig dessa nyttiga tankar och jag delar dessa kommentarer med er och hoppas att de skall vara till hjälp för er.

Kan det sägas att denne far *"födde lammen"* och *"höll buden"*? Kanske hade han försett familjen med tillräckligt med mat. Hade inte också sonen fått tak över huvudet, blivit beskyddad mot elementen dag och natt i alla år? Till svar vill jag påpeka för denna mor och far och andra att *"föda"* är mer än mat. Ingen människa kan leva av bröd allena. Att "föda" är att med kärlek ge tillräckligt med näring för hela människan, fysiskt, mentalt, moraliskt och andligt. "Hålla" är en process av omsorg, vård och vänlighet lagom blandat med disciplin, exempel och omtanke. "Hålla" är mer än att ge tak över hvuudet. Var och en av oss behöver bli ständigt påmind om att det kräver en mängd omtanke och kärlek för att göra ett hus till ett hem.

Hur visar vi bäst vår kärlek? Hur bevisar vi bäst vår kärlek? Petrus fick på ett effektivt sätt lära sig hur han bäst kunde visa kärlek av Mästaren. "Detta var nu tredje gången som Jesus uppenbarade sig för sina lärjungar, sedan han hade uppstått från de döda. När de hade ätit, sade Jesus till Simon Petrus: 'Simon, Johannes son, älskar du mig mer än dessa göra?' Han svarade honom: 'Ja, Herre; du vet att jag har dig kär.' Då sade han till honom: 'Föd mina lamm.'

Åter frågade han honom, för andra gången: 'Simon, Johannes son, älskar du mig?' Han svarade honom: 'Ja, Herre; du vet att jag har dig kär.' Då sade han till honom: 'Var en herde för mina får.'

För tredje gången frågade han honom: 'Simon, Johannes son, har du mig kär?' Petrus blev bedrövad över att han för tredje gången frågade honom: 'Har du mig kär?' Och han svarade honom: 'Herre, du vet allting; du vet att jag har dig kär.' Då sade Jesus till honom: 'Föd mina får.'" (Joh 21:14-17)

När fick du senast "föda" av en familjemedlem eller vän? När fick du senast näring så att du kunde växa med idéer, planering av dagen, att dela det roliga,

förströelse, sorg, ängslan, oro, bekymmer och meditation? Dessa ingredienser kan man endast dela med någon som älskar en och bryr sig om en. Har du någonsin erbjudit sympati och tröst i dödens och prövningens stund, och fått tro och tillit tillbaka från den prövade. Vi kan bäst visa vår kärlek genom att ta oss tid att visa prov på vår kärlek timme efter timme och dag efter dag. Våra uttryck för kärlek och tröst är tomma ord om våra handlingar inte motsvarar dem. Gud älskar att se oss fortsätta. Våra grannar och familjer älskar oss om vi följer upp med stöd och ger av oss själva. Sann kärlek är lika evig som livet självt. Vem kan påstå att inte evighetens glädjeämnen är inslagna i ständig "föda", vård och omsorg? Vi behöver inte tröttna på att göra gott när vi förstår Guds ändamål och hans barn.

Otvivelaktigt tröttnar vår himmelske Fader på kärlek uttryckt endast i ord. Han har gjort det klart genom sina profeter och sitt ord att hans vägar alltid består av förpliktelse och inte ptat. Han föredrar handling framför tomma ord. Vi visar vår kärlek till honom i proportion till hur vi håller hans bud och hur vi föder lammen.

Jag önskar berätta för er två exempel, inte helt ovanliga, på människor som timme efter timme, dag efter dag och månad efter månad tagit sig tid att älska varandra. Jag säger att dessa exempel inte är så ovanliga därför att som tur är kan vi dagligen se verklig kärlek i verksamhet. Först tänker jag på en mor som genom döden plötsligt var utan sin make. Hon hade tre söner mellan tidiga tonår och missionärsåldern. Under år av hårt arbete och gott exempel har hon självständigt ombesörjt ekonomi, uppmuntran och enighet. Hon "födde lammen" och "höll buden" och det resulterade i att hon fostrade tre fina missionärer, studenter, makar och fäder. En av dem idag när sönerna skaffar sig utbildning och möjligheter för sina familjer. För en tid sedan blev vi intresserade av en lokal byggmästares duglighet och attityd. Han hade en sådan önskan att göra allt perfekt och var så glad över sitt arbete att vi började ställa frågor och göra oss bekanta. Som ung man hade han ensam fått överta försörjningen och ansvaret för flera yngre syskon. Hans formella utbildning måste avslutas i åttonde klassen. Snart efter det att hans yngre syskon kunde klara sig själva, gifte han sig. Ett år efter bröllopet blev hustrun sjuk och det blev en ständig kamp mot sjukdomen. I 24 år skötte han henne och deras två söner medan hon blev allt sämre. Hon opererades flera gånger och utgifterna steg i höjden, men han arbetade, vårdade och älskade utan reservation. Efter det samtalet visste jag att jag hade mött en man. Ja, kärlek tar tid. Kärlek är uthållighet och här var en "inte så vanlig" man vars uppförande visade för mig att han kände till kärlekens sanna process, som är att "föda", hålla buden och dela med sig under alla förhållanden.

Vilket nöje det är att under livet bevittna hur andra människor — människor som inte drivs av tragedier, kriser eller förluster — praktiserar den grundläggande principen för sann kärlek. I livets vardagsrutiner visar man bäst ömhet, omtanke och vänlighet i de små betydelsefulla handlingarna som visar verklig kärlek. Jag tänker nu på en far jag känner som tar vara på varje tillfälle att ge sonen av sin tid. Ofta blir det helt enkelt så att man tar promenader och upptäcker naturens hemligheter och ger pojken tillfälle att ha pappan alldeles för sig själv. Tänk på de mödrar ni känner som har roligt medan de lär sina döttrar att baka och laga mat. Det finns andra mödrar som lär sina söner att älska att läsa genom att läsa för dem och med dem. En äldre bror som lär sin yngre bror hur man börjar på en frimärkssamling, en syster som hjälper en bror att förbereda ett tal är ytterligare bevis på kärlek i verksamhet. Jag vet att vi kanske tänker "så obetydligt, så vanligt", men dessa och andra representerar grunden för kärleken och ger till resultat glädje och lycka.

Låt mig få nämna andra — en tränare som vill mer än seger för sina pojkar, en mor eller far som är villig att vara uppe tills sonen eller dottern kommer hem från en träff när han eller hon är på humör att prata, en storasyster som hjälper en yngre syster med skolarbetet, en familj som hjälper varandra att komma iväg på en resa. Ett annat bevis på den vardagskärlek vi uppskattar är en flicka som regelbundet skriver uppmuntrande brev till en missionär och som bereder sig för äktenskap med den rätte unge mannen vid rätt tid på rätt plats. Vi berömmer också de fäder som dagligen lär sina barn om den sanna kärleken genom att ständigt älska deras mor. Mycket ofta visar sådana enkla saker som att diska eller stoppa barnen i säng mer äkta kärlek än ljuva ord som låter ihåliga på grund av otillräcklig uppföljning. De som verkligen förstår sann kärlek vet att den måste vara grundläggande enkel, bestående och uppriktig. Tillfällena att visa kärlek till Gud genom hemmet, vännerna, missionsfältet, samhället och familjen är oändliga. Somliga av oss är benägna att sluta visa kärlek för en familjemedlem som gör oss besviken, gör uppror eller går vilse. Ibland är det så att när familjemedlemmar minst har gjort sig förtjänta av kärlek, så behöver de den bäst. Kärleken uttrycks lämpligen inte genom hotelser, anklagelser, uttalad besvikelse eller beskyllningar. Verklig kärlek kräver tid, tålamod, hjälpsamhet och ständiga handlingar. Jag tänker på en blivande äldste som varit inaktiv i mer än 35 år, men som nu "föder" mig som hemlärare. "Vad var det som fick dig att komma tillbaka?" frågade jag.

"Min hustru ville helt enkelt inte ge upp och min hemlärarkamrat som sitter här bredvid mig ikväll fortsatte att mana på mig i rätt riktning". John är lycklig och mycket engagerad i verket idag tack vare att i synnerhet två människor vet vad kärlek är.

Kärlek till Gud tar tid. Kärlek till familjen tar tid. Kärlek till landet tar tid. Kärlek till nästan tar tid. Kärlek till vår livskamrat tar tid. Kärlek när man går i sällskap tar tid. Kärlek till sig själv tar tid.

Vare sig vi är en ung son, som inte vill höra talas om kärlek, utan föredrar att se den i handlingar, en fånge, en student, en mor, en far, dotter eller en främling, behöver vi och förtjänar mer än orden "Jag älskar dig." Låt oss besluta oss för att ta oss tid att ge av oss själva och sätta kärleken i verk-

samhet på rätt sätt. Gud behöver också mer än ord. Han blir lycklig om vi "föder hans lamm, håller buden" beständigt.
Jag ber att vår himmelske Fader skall hjälpa oss att lära oss sanningen att meningsfull kärlek är en fortlöpande process som medför glädje och lycka till alla medverkande parter. Må vi ta oss tid att visa våra familjer, vänner, främlingen, profeten och vår Gud att våra kärleksord bekräftas av handlingar i det dagliga livet, för vi vet att för att kärleken skall accepteras av Gud och människor måste den vara fortlöpande och komma inifrån.
Jag ber att vår himmelske Fader skall hjälpa oss att komma ihåg att sann kärlek verkligen tar tid. Må Gud hjälpa oss att ta oss tid att åtnjuta de välsignelser som följer om vi "föder hans lamm, håller buden och vårdar hans barn". Jag lämnar mitt vittnesbörd till er att denna kyrka i vilken ni och jag har medlemskap är sann. Den har blivit återställd och bevarad genom evig kärlek från en levande himmelsk Fader och vår Frälsare Jesus. Detta säger jag i Jesu Kristi värdiga namn. Amen.

Ett budskap till världen

Ezra Taft Benson

Odmjuk och tacksam står jag inför er idag och söker den Helige Andens inflytande och vittne om mitt budskap.
Vår Herre och Frälsare Jesus Kristus uppenbarade genom sin profet Joseph Smith sedan han återställt sitt evangelium i vår tid och upprättat hans kyrka, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Han sade:
"Hören, o i min kyrkas folk, säger hans röst, som bor i höjden och vars ögon skåda alla människor! Ja, sannerligen säger jag: Hören, I folk fjärran från och I som bon på öarna i havet, hören I alla!
Ty förvisso, Herrens röst ljuder för alla människor, och ingen skall kunna undfly. Det finnes intet öga, som ej skall se, intet öra, som icke skall höra och intet hjärta, som ej skall genomborras.
Och den varnande rösten skall ljuda för alla människor från mina lärjungars mun, vilka jag utvalt i dessa sista dagar." (L&F 1:1-2, 4)
Idag skall jag predika läran i form av varning och vittnesbörd och skall göra det som en som håller det heliga apostlaskapet, vars ansvar det är att förkunna Herrens budskap i hela världen och för alla människor. Var och en av mina bröder i de tolvs råd har samma ansvar. Jag måste förkunna dessa ting för världen och bära vittne inför alla människor.

Mot slutet av sitt liv på jorden fick profeten Joseph Smith följande befallning av Herren:
"Du är kallad till att oförtövat och högtidligt utropa mitt evangelium . . . för alla konungar i världen, i alla fyra väderstrecken . . . för alla jordens . . . nationer." (L&F 124:2-3) Han skulle bjuda dem att komma till sanningens ljus och de skulle använda sina medel till att bygga upp Guds rike på jorden.
I denna gudomliga anda gjorde de tolvs råd följande proklamation den 6 april 1845, strax efter det att profeten Joseph Smiths och hans bror Hyrums blod hade spillts på marken som andra martyrer för sann religion:
"Till alla konungar i världen!
Till presidenten för Amerikas Förenta Stater!
Till de olika staternas guvernörer!
Och till regenter och folk i alla nationer! Till er kännedom:
Guds rike har kommit, som det förutsagts av forna profeter och som man i alla tidsåldrar bett om, det rike som skall uppfylla hela jorden och som skall bestå för alltid.
Den store Elohim . . . har åter funnit behag att tala från himlarna och även kommunicera med människan på jorden genom syner och heliga budbärares tjänande.
På detta sätt har det stora och eviga höga prästadömet, efter hans sons sätt, ja själva apostlaskapet, återställts eller återgivits till jorden.
Detta höga prästadöme, eller apostlaskapet, innehar nycklarna till Guds rike och har makt att binda på jorden vad som skall bindas i himmelen och att lösa på jorden vad som skall lösas i himmelen. I det finns makten att handla och administrera i alla de ting som gäller Guds rikes förordningar, organisation, styrande och ledning.
Det har grundats i dessa sista dagar för återställandet av allting som talats av profeterna sedan världens begynnelse, samt för att bereda vägen för Människosonens ankomst.
Vi bär nu vittne om att hans ankomst är nära för handen. Inte många år härefter skall nationerna och deras regenter se honom komma på himmelens skyar med makt och stor härlighet.
För att kunna ta emot denna stora händelse behövs en förberedelse.
Med auktoritet från höjden befaller vi er därför att omvända och ödmjuka er som små barn inför den Heliges storhet. Kom till Jesus (Kristus) med ett förkrossat hjärta och en bedrövad själ och bli döpta i hans namn till syndernas förlåtelse. (Det vill säga bli begravd i vatten i likhet med hans begravning och åter uppstiga till ett nytt

liv i likhet med hans uppståndelse. Då skall ni mottaga den Helige Andens gåva genom apostlarnas och äldsternas handpåläggning, dessa som har utvalts i denna stora och sista tidsutdelning av barmhärtighet mot människan.

Denna Ande kommer att bära vittnesbörd till er om sanningen i vårt vittnesbörd. Den kommer att upplysa era sinnen och vara en profetians och uppenbarelsens ande för er. Den kommer att hjälpa er att förstå och minnas och den skall visa er sådant som kommer att hända.

Genom denna Andes ljus, som mottagits genom de förordningar som utförts av det heliga apostlaskapet och prästadömets makt och myndighet, kommer ni att få förmåga att förstå och bli ljusets barn. På så sätt kommer ni att vara beredda att kunna undfly alla de ting som skall komma till jorden och sålunda kunna stå inför Människosonen.

Vi vittnar om att de omtalade lärosatserna är Jesu Kristi evangeliums lärdomar i dess fullhet, att det är det enda sanna, eviga och oföränderliga evangeliet och den plan uppenbarad på jorden varigenom människan kan bli frälst." (*Messages of the First Presidency,* 1:252-254)

Det tycks mig lämpligt att vi åter skall poängtera de stora sanningar som uttalats i denna deklaration och att vi åter skall förkunna dem för världen.

Till regenter och folk i alla nationer förklarar vi åter högtidligt att himlarnas Gud har grundat sitt rike på jorden i dessa sista dagar som en fullbordan av profetior. Heliga änglar har åter talat med människor på jorden. Gud har åter uppenbarat sig från himlarna och till jorden återställt sitt heliga prästadöme med makt att administrera i alla de heliga förordningar som är nödvändiga för hans barns upphöjelse. Hans kyrka har återupprättats ibland människorna med alla de andliga gåvor som människor tidigare åtnjöt. Allt detta har gjorts som förberedelse för Kristi andra ankomst. Herrens stora och fruktansvärda dag är nära för handen. Som förberedelse för denna stora händelse och som ett medel att undgå de väntade straffdomarna har inspirerade budbärare gått ut och går nu ut till jordens nationer med detta vittnesbörd och denna varning.

Jordens nationer fortsätter på syndiga och orättfärdiga vägar. Mycket av den oändliga kunskap som människorna har välsignats med har använts till att bryta ned mänskligheten i stället för att välsigna människobarnen som var Herrens avsikt. Två stora världskrig med fruktlösa försök till en varaktig fred är allvarliga bevis på att freden har tagits bort från jorden på grund av människornas ondska. Nationerna kan inte bestå i synd. De kommer att brytas sönder men Guds rike kommer att bestå för evigt.

Som Herrens ödmjuka tjänare uppmanar vi nationernas ledare att ödmjuka sig inför Gud, och att söka hans inspiration och vägledning. Vi uppmanar såväl regenter som folk att omvända sig från sina onda handlingar. Vänd er till Herren, sök hans förlåtelse och förena er i ödmjukhet med hans rike. Det finns inget annat sätt. Om ni vill göra detta kommer era synder att utplånas, fred kommer att bestå och ni kommer att bli en del av Guds rike som förberedelse för Kristi andra ankomst. Men om ni vägrar att omvända er eller att acceptera vittnesbörden från hans inspirerade budbärare och förena er med Guds rike, så kommer de fruktansvärda straffdomar och hemsökelser som utlovats de onda att bli er lott.

Herren har i sin nåd givit oss en möjlighet att undkomma detta. Hans tjänares varnande röst ljuder för alla människor. Om denna varnande röst inte åtlyds, kommer förstörelsens änglar att gå fram i allt högre grad. Den allsmäktige Gudens straffande hand kommer att kännas över nationerna till dess att deras slutliga tillintetgörelse har skett. Krig, ödeläggelse och obeskrivligt lidande kommer att bli er lott om ni inte vänder er till Herren i ödmjuk omvändelse. Tillintetgörelse, till och med mer omfattande och förfärlig än den som följde i senaste världskriget spår kommer med säkerhet om inte regenter och folk i lika hög grad omvänder sig och upphör med sitt onda och gudlösa leverne. Gud låter inte gäcka sig. Han kommer inte att tillåta att synder som sexuell omoral, hemliga våldssammanslutningar, dödande av ofödda och åsidosättande av alla hans heliga befallningar och budskap från hans tjänare får fortgå utan allvarliga straffdomar för sådan ondska. Världens nationer kan inte bestå i synd. Sättet att undkomma är helt klart. Guds omutliga lagar förblir stadfästa i himlarna därovan. När människor och nationer vägrar att lyda dem, måste straffdom följa. De kommer att tillintetgöras. Synd kräver straff.

När den varnande rösten ljyder åtföljs den alltid av vittnesbörd. I det betydelsefulla uttalande som gjordes av Herrens Jesu Kristi apostlar år 1845 gavs följande vittnesbörd, och vi som är apostlar idag förnyar det såsom varande vårt vittnesbörd:

"Vi säger därmed; levande eller döda; bundna eller fria, att den store Guden har talat i dessa dagar — *och vi vet det.*

Han har givit oss det heliga prästadömet och apostlaskapet och nycklarna till Guds rike, för att genomföra återställelsen av allting som utlovats av de forna heliga profeterna — *och vi vet det.*

Han har uppenbarat ursprunget och skildringen av dem som levde på det amerikanska fastlandet i forna tider, och deras efterkommandes framtida öde — *och vi vet det.*

Han har befallt oss att bära vittnesbörd om detta, först till hedningarna och sedan till återstoden av Israel och till judarna — *och vi vet det.*

Han har också sagt att om de inte omvänder sig och kommer till kunskap om sanningen . . . och likaså upphör med alla mord, lögner, all stolthet, prästlist, otukt och alla hemliga styggelser kommer de snart att utrotas från jorden och nedkastas till helvetet — *och vi vet det.*

Han har också sagt att när . . . evangeliet i dess fullhet predikats för alla nationer till ett vittne för dem, då skall han komma och med honom alla de heliga för att regera på jorden i ett tusen år — *och vi vet det.*

Han har sagt att han inte skall komma i sin härlighet och förgöra de onda förrän dessa varningar har givits och dessa förberedelser för hans mottagande har gjorts — *och vi vet det.*

Himmel och jord skall förgås men varje bokstav av hans uppenbarade ord skall gå i fullbordan.
Därför säger vi åter till alla människor, omvänd er och bli döpta i Jesu Kristi namn till edra synders förlåtelse, och ni skall mottaga den Helige Anden, så kommer ni att känna sanningen och bli räknade till Israels hus." (*Messages of the First Presidency*, vol 1, sid 252-266)
Nu återstår det blott ytterligare en sak för mig att göra idag och det är att bära mitt personliga vittnesbörd.
Jag vet att Gud lever, att han är en personlig varelse, Fadern till våra andar och att han älskar sina barn och hör och besvarar deras rättfärdiga böner. Jag vet att det är hans vilja att hans barn skall vara lyckliga. Det är hans önskan att välsigna oss alla. Jag vet att Jesus Kristus är Guds son, vår äldre broder, världens Skapare och Återlösare. Jag vet att Gud åter har upprättat sitt rike på jorden som uppfyllelse av profetia och att det aldrig skall besegras, utan att det slutligen skall dominera hela jorden och Jesus Kristus skall regera som dess konung för alltid.
Jag vet att Gud i sin godhet åter uppenbarat sig från himlarna och att Joseph Smith var kallad av Gud att återupprätta detta rike — Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag betygar att han utförde detta verk, att han lade grunden och att han gav kyrkan nycklarna och makten att fortsätta detta stora sista dagarnas verk, vilket han påbörjade under ledning av den Allsmäktige Guden.
Jag vet att Joseph Smith, trots att han led martyrdöden för sanningen, fortfarande lever och att han som överhuvud för denna tidshushållning — den största av alla evangelieutdelningar — kommer att fortsätta att vara en ledare under de evigheter som kommer. Han är en Guds profet, en siare och en uppenbarare, liksom hans efterträdare. Jag vet att Herrens inspiration leder kyrkan i dag för jag har känt dess kraft. Jag vet att första presidentskapet och övriga generalauktoriteter i kyrkan har till syfte och mål Guds härlighet och hans barns upphöjelse. Och slutligen vet jag att ingen person som inte tar emot detta verk kan bli frälst i Guds celestiala rike och undfly allas vår domares fördömelse.
Ödmjukt och bedjande lämnar jag detta vittnesbörd med full vetskap om att jag till slut måste möta min Skapare och stå med alla människor inför Guds domarskrank. Mer än något annat i hela världen är jag tacksam för detta vittnesbörd om gudomligheten i detta stora sista dagarnas verk och uppmanar alla människor överallt att hörsamma det, i Jesu Kristi namn. Amen.

Kamp mot det onda

Gordon B Hinckley

Jag är medveten om det stora ansvaret att få tala från denna talarstol och söker den Helige Andens vägledning.
En ung man kom nyligen för att träffa mig. Han såg bra ut, var en duktig student, hade en trevlig personlighet men var mycket bekymrad. Han talade om att han en längre tid levt som sexuellt avvikande men att han nu på det allvarligaste börjat ifrågasätta sitt beteende.
"Vad har fått dig att ändra inställning?" frågade jag.
Han pekade på en ring han bar på lillfingret. Det var en vacker diamantring i guld, en mycket vacker ring som han visade mig med stolthet. "Den har varit min farfars", sade han. "När han blev gammal gav han den till min far, som var den äldste sonen, och min far gav mig den för jag är hans äldste son. Häromkvällen var jag tillsammans med en vän av min sort och han frågade mig, eftersom han kände till ringens historia: 'Till vem skall du ge den? Jag antar att du blir den siste.'
Den frågan upprörde mig mycket", fortsatte han. "Jag hade aldrig tänkt på det tidigare. 'Vart är jag på väg?' frågade jag mig själv. 'Jag går i en återvändsgränd, där det inte finns ljus, eller hopp och inte heller någon framtid.' Jag insåg plötsligt att jag behövde hjälp."
Vi talade om de inflytanden som fått honom dit han var, om det hem som han kom ifrån, om umgänge med andra unga män, om böcker och tidningar han läst, om filmer han sett. Han talade om många vänner i liknande omständigheter eller värre.
Då jag promenerade hem från kontoret den kvällen, kunde jag inte få tankarna ifrån den unge mannen som nu ställts inför det faktum att han så länge han fortsatte som hittills aldrig skulle kunna få någon egen son till vilken han en dag skulle kunna ge sin farfars ring. Den dystra framtidsutsikten hade fått honom att vädja om hjälp.
Efter middagen tog jag upp morgontidningen, som jag inte läst tidigare. När jag bläddrade igenom sidorna, föll mina ögon på bioannonserna. Många av dem lockade människor att komma och se det som är omoraliskt, det som leder till sex och våld.
Jag övergick till att öppna posten och fann en liten tidning med TV-programmet för den kommande veckan och såg filmtitlar som syftade i samma riktning. En nyhetstidning låg på mitt

bord. Detta speciella nummer var ägnat åt den ökande brottsligheten, med ett diagram som visade att medan befolkningen endast ökade med 11 procent från 1963 till 1973 hade den allvarliga brottsligheten ökat med 174 procent. Artiklar i tidningen talade om ytterligare miljarder dollar till ökade polisstyrkor och större fängelser.

Floden av pornografisk smörja, den omåttliga betoningen av sex och våld är inte något speciellt för detta land. Situationen är lika illa i Europa och på andra ställen. Nyhetsbulletinerna berättar att man i Danmark håller på att producera en slipprig, erotisk och hädisk film som skall handla om Guds Sons liv. Det är en dyster bild som tyder på att röta håller på att angripa varje fiber i samhället.

Vår lagstiftning och våra domstolar är också påverkade av denna våg. Lagligt ingripande mot avvikande sexuellt beteende försvinner mer och mer på grund av nya lagar och domstolarnas åsikter. Detta görs i yttrandefrihetens och pressfrihetens namn och för att ge valfrihet i "personliga angelägenheter". Men den bittra frukten av dessa så kallade friheter har endast resulterat i fördärvliga vanor och uppförande som endast leder till förstörelse. En profet för länge sedan beskrev träffsäkert denna process när han sade: "På så sätt bedrager djävulen deras själar och leder dem försiktigt ned till helvetet." (2 Ne 28:21)

Å andra sidan är jag övertygad om att det finns miljoner och åter miljoner goda människor i detta land och i andra länder. För det mesta är män trogna sina hustrur, och hustrurna sina män. De uppfostrar sina barn i nykterhet, flit och tro på Gud. På grund av dessas styrka tror jag att situationen är långt ifrån hopplös. Vi behöver inte stå stilla och låta smutsen och våldet överväldiga oss eller fly i panik. Aven om strömmen är djup och stark, kan den vändas om tillräckligt många av det slag jag nämnde vill förena sin styrka med det fåtal som nu arbetar effektivt. Jag tror att utmaningen att motsätta sig detta onda är en som medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga som medborgare inte kan komma undan. Och om vi någonsin skall börja, låt det bli nu.

I denna anda skulle jag vilja föreslå fyra punkter att börja med:

För det första: *Börja med dig själv.* Reformation av världen börjar med reformation av det egna jaget. En av våra fundamentala trosartiklar säger: "Vi tro på att vara ärliga, sannfärdiga, kyska, barmhärtiga och dygdiga." (13:e trosartikeln)

Vi kan inte hoppas kunna påverka andra i dygdig riktning om vi inte lever dygdiga liv. Vårt exempel utgör ett mycket större inflytande än all predikan vi kan ägna oss åt. Vi kan inte vänta oss att kunna lyfta andra om vi inte står på en högre nivå själva.

Självrespekt är början till dygden hos människor. Den människa som vet att hon är ett Guds barn, skapad i en gudomlig Faders avbild och begåvad med möjligheter att utveckla stora och gudalika dygder, kan stå stark mot de eländiga och liderliga inflytelser som vi alla utsatts för. Alma sade till sin son Helaman: "Fäst blicken på Gud och lev". (Al 37:47)

Det är fråga om mer än ett flyktigt intresse från Herrens sida då han talade till folkmängden på berget, bland annat följande förunderliga uttalande: "Saliga äro de renhjärtade, ty de skola se Gud." (Matt 5:8)

En vis man sade en gång: "Gör dig själv till en ärlig människa, så finns det färre bedragare i världen."

Och det var Shakespeare som lät en av sina rollfigurer uttala följande bevekande uppmaning: "Var trogen mot dig själv, och därav följer det som natt på dag, att du mot ingen man kan vara falsk." (Hamlet I, 3)

Jag skulle vilja ger var och en som nås av min röst en uppmaning att lyfta sina tankar över smutsen, att utöva självbehärskning och leva klanderfritt att styra sin tunga så att han endast talar sådant som är upplyftande och leder till tilväxt.

För det andra: En bättre framtid börjar med fostran av en bättre generation. Detta lägger på föräldrarna ansvaret att göra ett mer effektivt arbete när de fostrar barnen. Hemmet är dygdens vagga, en plats där karaktären formas och vanorna grundläggs. Hemaftonen är ett tillfälle att undervisa om Herrens vägar.

Ni vet att era barn kommer att läsa. De kommer att läsa böcker och tidningar. Odla hos dem en smak för det bästa. Medan de är mycket unga, läs för dem de stora berättelser som blivit odödliga på grund av de dygder de lärt ut. Ge dem goda böcker. Låt det finnas något hörn i ert hus, hur litet det än är, där de får se åtminstone några böcker av det slag som stora sinnen hämtat styrka från.

Låt det finnas goda tidningar i hemmet, sådana som produceras av kyrkan och andra, som stimulerar till ädla tankar. Låt dem läsa en god dagstidning så att de får veta vad som händer i världen utan att bli utsatta för de förnedrande annonser och artiklar som man finner på så många ställen. När en bra film visas, gå då på bio hela familjen. Att ni går uppmuntar dem som önskar producera mer av sådan underhållning. Och använd det mest fantastiska kommunikationsmedlet, TVn till att berika deras liv. Det finns så mycket som är gott, men det kräver urval. President Kimball talade igår om televisionsbolagens ansträngningar att presentera familjeprogram på bra tider. Låt dem som är ansvariga för dessa ansträngningar veta att ni uppskattar det som är gott och likaså ert missnöje med det som är dåligt. Generellt sett får vi vad vi ber om. Problemet är att så många av oss underlåter att be och ännu oftare underlåter uttrycka tacksamhet för det som är gott.

Låt det finnas musik i hemmet. Om ni har tonåringar som har egna plattor, är ni säkert benägna att beskriva ljudet som något annat än musik. Låt dem höra något bättre ibland. Utsätt dem för det. Det kommer att tala för sig själv. Det uppskattas mer än ni tror. Det kanske inte uttalas, men det kommer att kännas och dess inflytande kommer att öka genom åren.

För det tredje: *En allmän opinion börjar med några uppriktiga röster.* Jag är inte den som förespråkar att man skall skrika och skaka näven och kasta hotelser i ansiktet på lagstiftarna. Men jag tror att vi bör uppriktigt och allvarligt uttrycka våra övertygelser för dem som fått det tunga ansvaret att stifta och vidmakthålla våra lagar. Det är ett tråkigt faktum att den minoritet som ropar efter större liberalisering, som säljer och slukar porno-

grafi, som uppmuntrar och lever på tygellöshet, är de som gör sina röster hörda till dess att våra lagstiftande församlingar tror att det de säger representerar folkets vilja. Det är inte troligt att vi får sådant som vi inte höjer våra röster för.

Låt oss göra våra röster hörda. Jag hoppas att det inte skall vara gälla röster, utan jag hoppas att vi skall tala med sådan övertygelse att de som vi vänder oss till skall förstå styrkan bakom våra känslor och uppriktigheten bakom vår ansträngning. Ett frimärke och ett välskrivet brev kan få oanade följder. Märkliga resultat kan komma från ett lugnt samtal med dem som bär ett tungt ansvar.

Herren sade till detta folk: "Bliven därför icke trötta av att göra gott, ty I läggen grundvalen till ett stort verk, och av det ringa kommer det som är stort. Se, Herren fordrar hjärtat och ett villigt sinne." (L&F 64:33-34)

Detta är kärnan i det hela — "hjärtat och ett villigt sinne". Tala med dem som föreslår regler och lagar — både lokalt, i länet och i landet och likaså med dem som har ansvarsfulla ställningar i skolorna. Naturligtvis finns det de som slår igen dörren och som hånar Kanske blir man modfälld. Så har det alltid varit. Edmund Burke, som talade till engelska underhuset år 1873, sade följande om en förkämpe för en föga omtyckt angelägenhet:

"Han känner väl till snarorna på stigen . . . Han förnedras och skymfas för sina motiv. Men han kommer ihåg att smädelse är en nödvändig ingrediens i all sann ära; han kommer ihåg att falska anklagelser och ovett utgör triumfens väsentliga beståndsdelar." (Citerat i förordet till John F Kennedy: *Profiles in Courage*, New York: Harper & Row 1964)

Aposteln Paulus gav i sitt försvarstal inför Agrippa en skildring av sin mirakulösa omvändelse medan han var på väg till Damaskus och förklarade att Herrens röst befallde honom att resa sig upp "och stå på dina fötter". (Apg 26:16)

Jag tror att Herren skulle vilja säga till oss: "Res dig upp och stå på dina fötter och försvara sanningen och godheten och anständigheten och dygden."

För det fjärde: *Styrka att kämpa får vi genom att skaffa oss styrka från Gud*. Han är källan till all sann styrka. Paulus förkunnade för efesierna:

"För övrigt, bliven allt starkare i Herren och i hans väldiga kraft.

Ikläden eder hela Guds vapenrustning, så att I kunnen hålla stånd emot djävulens listiga angrepp.

Ty den kamp vi hava att utkämpa är en kamp icke mot kött och blod, utan mot furstar och väldigheter och världshärskare, som råda här i mörkret mot ondskans andemakter i himlarymden.

Tagen alltså på eder hela Guds vapenrustning, så att I kunnen stå emot på den onda dagen och, sedan I haven fullgjort allt, behålla fältet." (Ef 6:10-13)

Bröder och systrar, ondskans tidvatten står högt. Den har blivit till en flod. De flesta av oss som lever ett ganska skyddat liv har ringa aning om dess oerhörda dimensioner. Miljarder dollar omsätts av dem som formligen öser ut pornografi, av dem som säljer liderligheter, av dem som gör affärer med brutalitet, perversitet, sex och våld. Gud give oss styrka, visdom, tro, mod att som medborgare stå emot dessa och låta våra röster höras till försvar för dessa dygder som när de utövades i gångna tider gjort män och nationer styrka och som när de försummats förorsakat deras fall.

Gud lever. Han är vår styrka och vår hjälpare. Då vi strävar skall vi upptäcka att legioner goda män och kvinnor skall förena sig med oss. Om detta ber jag ödmjukt i hans namn som jag vittnar om, ja, Herren Jesus Kristus. Amen.

Tabernaklet

Howard W Hunter

Detta är en historisk dag för mormontabernaklet i tempelkvarteret — den byggnad i vilken denna stora församling sitter. Idag börjar dess historia på sitt andra århundrade sedan den invigdes till Herrens tjänst. Den är känd för sin unika arkitektur och människor världen över som lyssnar till radio och ser på television känner denna byggnad som ursprungsplatsen för den berömda tabernakelkören och orgeln. Denna generalkonferens sammanfaller med hundraårsjubiléet av den generalkonferens som hölls i oktober 1875, varvid detta tabernakel invigdes, för ett hundra år sedan igår. Det hårda arbete och de uppoffringar av världsliga ägodelar som dessa tidiga pionjärer bidrog med vid uppförandet, har medfört välsignelser för de många hundratusentals som har kommit hit eller som lyssnat till musiken och de ord som talats.

Historien om dem som byggde tabernaklet är fascinerande. När de lämnade sina hem på Mississippis stränder, kände man till mycket lite om den outforskade västern. Efter en lång och strapatsfylld färd över den amerikanska prärien kom de fram till Saltsjödalen lördagen den 24 juli 1847. Följande dag, som alltså var söndag, ägnades åt religiösa möten och måndagen och tisdagen använde man till att utforska dalen och det omgivande landskapet. Sent på eftermiddagen

nästa dag hade man bestämt stadens läge och Brigham Young stötte sin käpp i marken på den plats där templet skulle byggas.

På torsdagen kom en grupp från mormonbataljonen som hade avlösts i New Mexico, in i dalen och förenade sig med de heliga och ökade deras antal till ungefär 400. Dessa män från bataljonen satte omedelbart igång att bygga ett provisoriskt hus i det sydöstra hörnet av den plats som utsetts till tempelkvarter, som skulle tjäna som en samlingsplats — en föregångare till detta tabernakel. Man högg pålar och förde ner dessa från bergen, och satte ner dessa i marken som stöd för ett tak av grenar från lövträd. Denna första byggnad i dalen var färdig på lördagen, en vecka efter ankomsten till dalen. Följande dag, söndagen, kunde de hålla möten i denna lövsals skugga.

Denna lövsal var naturligtvis provisorisk, men den betjänade de första pionjärerna i två år innan den revs ner för att bereda plats för en större byggnad på samma plats. Taket till den andra lövsalen var gjord av grenar och lera och hölls uppe av ett hundra pelare och var öppen i sidorna, som den första byggnaden. Den kunde endast användas i fint väder, men den gjorde inte desto mindre tjänst som mötesplats under de nästkommande tre åren.

Vid denna tid höll de heliga på att bli hemmastadda här. De höll på att odla mark, hade byggt hus och det fanns behov av en mer ändamålsenlig plats där man kunde hålla möten och sammankomster. För att kunna få en byggnad som var mer permanent och användbar i alla slags väder, började man uppföra ett tabernakel. Väggarna på denna byggnad var av jordtagel som uppehöll ett tak med takstolar. Detta eliminerade de pelare som tidigare hade skymt sikten i lövsalarna.

Detta tegeltabernakel, som senare blev känt som Gamla tabernaklet, tog ett år att bygga, men det var klart att användas till generalkonferensen år 1852. Fler heliga anlände ständigt till dalen och vid konferensen var byggnaden för liten för att ge plats åt alla och många fick stå utanför. Vid aprilkonferensen två år senare bad Brigham Young de sju tusen som var närvarande, att förflytta sig utomhus på grund av den stora trängseln. Före oktoberkonferensen det året hade en tredje lövsal byggts som var stor nog att rymma alla konferensdeltagare.

Behovet av en tillräckligt rymlig byggnad var uppenbart och president Brigham Young förordade att planer på en ny byggnad skulle igångsättas. Denna byggnad kallades Stora tabernaklet, det som vi befinner oss i idag. Det hade gått endast 15 år sedan de första pionjärerna kommit till ökendalen. Vid aprilkonferensen år 1863 nämnde många av talarna den föreslagna byggnaden och vädjade till alla att uppoffra sig och ge ekonomiska bidrag och donera arbete. Det var ett ambitiöst åtagande av människor i denna utpost med begränsad tillgång på byggnadsmaterial och utan hjälp av järnväg för transporter. Allt importerat material måste dras med oxspann från Missourifloden. Byggnaden skulle finansieras med donationer, för tiondefonderna behövdes till templet som man hållit på att bygga i tio år. De heliga ombads att donera generöst av allt vad de ägde — smycken, byggnadsmaterial, bröd och arbete, eftersom kontanter var sällsynta. Det bestämdes att byggnaden skulle bli 76 m lång, 45 m bred med halvcirkelformade kortsidor, och med 46 pelare vid väggarna som skulle uppbära takkonstruktionen. Planen omfattade ett elliptiskt valvtak med en takhöjd av 19 meter. Golvet skulle slutta nästan 5 meter, för att alla skulle kunna se. Då byggnaden planerades och uppfördes sades den vara den största byggnaden i världen som uppehölls av pelare.

På våren 1863 började man bygga. De stora röda sandstensblocken bröts i Red Butte Canyon i bergen på baksidan av Fort Douglas och det mesta av timret höggs i tallskogarna på Wasatch Mountains och sågades i sågverk i Big Cottonwood Canyon. Mittsektionen av tabernaklet byggdes först, sedan den västra halvcirkelformade kortsidan så att man kunde börja tillverka och installera orgeln. Bultar, spikar och stålband gick inte att uppbringa. I stället för spik användes träpluggar som drevs i hål. I ändarna sattes kilar för att de skulle sitta stadigt på plats. När sprickor uppstod i timret slog man om råhud. När dessa sedan torkade hölls bjälkarna i skurvstädsliknande grepp.

Historien om hur den stora piporgeln byggdes är fascinerande. När man först spelade på den behövde man ett lag om 5 män som trampade på bälgarna och senare installerades ett vattenhjul i källaren som ersatte deras arbete. Så småningom kom elektriciteten med kraft till bälgarna. Behovet av ytterligare sittplatser insågs när byggnaden var färdig, så galleriet runt sidorna och längst bak byggdes för att rymma ytterligare 3000 personer.

Trots att det hållits möten och konferenser i byggnaden var den inte klar att invigas förrän till generalkonferensen i oktober 1875, för ett hundra år sedan. Då var järnvägen färdig och på söndagen samma vecka anlände president Ulysses S Grant med ett specialtåg dekorerat med flaggor. Han var den förste president för Förenta Staterna som besökte territoriet Utah. Gatorna var kantade från stationen till Walker House med söndagsskolbarn och bakom dem stod hundratals vuxna människor för att få se presidenten, och den långa raden vagnar som eskorterade honom. Tidningarna nämner att Salt Lake City hade en befolkning av ungefär 25.000 och "fler hus för allmänt religiöst bruk i proportion till befolkningen än någon annan stad i Förenta Staterna och förmodligen kyrkor och möteshus tillräckligt för att rymma varje man, kvinna och barn i samhället." (*Salt Lake Herald*, 3 okt 1875, 6:102) Nästa morgon körde president Grant åtföljd av guvernör Emery till tempelkvarteret och besökte det nya tabernaklet.

I början av förmiddagssessionen på generalkonferensen på lördagen, tillkännagav president Brigham Young att äldste John Taylor skulle uppsända invigningsbönen. Jag önskar att vi kunde läsa hela, men tiden tillåter inte mer än några få ord. President Taylor bad: "Var barmhärtig mot ditt forntida förbundsfolk, o Herre, så att när du själv finner det lämpligt, en anda av nåd och tillförsikt skall vila på dem, så att de må samlas från alla nationer

dit du har spritt dem, så att de må mottaga sina fäders arv och känna sin Frälsare och att Jerusalem må bli Herrens tron." Sedan följde denna intressanta vädjan: "Kom ihåg, o Herre, i barmhärtighet, lamaniterna som har vandrat bort från dina vägar och vars fäder du lovade att du skulle förnya dina förbund med deras säd. Vi tackar dig för att du har börjat ge dem drömmar och syner och de har börjat längta efter dig." (*Deseret News* 24:594)

På eftermiddagssessionen läste äldste George Q Cannon upp namnen på de personer som kallades att lämna sina hem och familjer och gå ut i världen som missionärer. Det var 105 stycken. På den tiden kallades missionärerna genom att man läste upp deras namn från podiet i detta tabernakel på generalkonferenserna. Senare ändrades detta förfarande då antalet missionärer ökade och kallelserna gjordes genom ett meddelande från kyrkans president. Om detta förfarande fortfarande skulle användes skulle vi ha behövt läsa upp namnen på 7.923 personer på denna konferens, vilket bara det skulle ta ungefär hälften av hela den tid vi har till vårt förfogande för denna tre dagars konferens. Det är det antal missionärer som kallats sedan vi sist var församlade till en generalkonferens för sex månader sedan och av en tillfällighet är det ungefär samma antal som sitter här idag.

Äldste George Q Cannon stod vid denna talarstol sedan byggnaden var färdig men ännu inte invigd och talade om missionärsarbete. Hans ord tycks eka från det förflutna då vår president talar till oss idag. Han sade: "Våra äldster har åkt till de östra staterna i hundratal, för att höja sina varnande röster till människorna beträffande de ting som Gud gör och skall göra ibland jordens innevånare. I detta syfte reser de till Europa, till västern, till öarna i Söderhavet, till Asien och Afrika och de skall genomkorsa varje land på jordens yta. Asiens miljoner skall höra det glada budskapet om frälsning från Israels äldster . . . och den tiden är nära då ljudet av detta evangelium, förkunnat av Israels äldster, åter skall höras från den ena ändan av jorden till den andra, för det måste predikas som ett vittnesbörd för alla nationer." (*Journal of Discourses*, 13:53)

Tiderna har kanske förändrats och de förhållanden under vilka vi nu lever är kanske annorlunda, men syftet och ändamålet med det återupprättade evangeliet är inte annorlunda och sanningen förblir konstant. De uppoffringar och de ansträngningar som gjordes av dem som nu är borta, har medfört välsignelser till oss som lever idag, och påminner oss om vår skyldighet mot dem som kommer efter oss. Denna byggnad står som en påminnelse om detta.

Den har stått som en stor missionär, presenterat Jesu Kristi evangelium för människor runt om i världen — de som har gått in genom dessa portar och de som hört budskapet som utgått härifrån i musik och det talade ordet. Genom åren har våra missionärer fört ut ett budskap som välsignat hundratusentals människor på jorden och de för ut samma budskap i dag för att för all evighet välsigna dem som vill lyssna och tro. Detta budskap är sant, och jag bär vittne om det i Jesu Kristi namn.

Amen.

Förbered dig för ett hederligt arbete

Howard W Hunter

Vi har denna morgon verkligen hört många viktiga saker om hur vi skall förbereda oss, våra familjer, våra ward och kyrkan for att kunna klara av tidens påfrestningar. En av förberedelsens aspekter togs upp av biskop Brown och hans rådgivare, som talade om familjens förberedelse, och det ar anstallning och yrkeskarriär. Jag skulle vilja diskutera detta mer i detalj, för det är så viktigt för de flesta av oss, vilka såsom ledare hjälper andra.

Det ar intressant att det första upptecknade budet som gavs till Adam efter fallet hade att göra med arbetets eviga princip. Herren sade: "I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd." (1 Mos 3:19) Vår himmelske Fader älskar oss så fullkomligt att han har befallt oss att arbeta. Detta är en av det eviga livets nycklar. Han vet att vi kommer att lära oss mer, uppnå mer, tjäna mer och dra större nytta av ett arbetsamt liv än ett liv i lättja.

Det finns ett flertal principer som stöder arbetets betydelse i Herrens plan. För det första. Som ett förbundsfolk måste vi vara så självförsörjande som möjligt. Vi skall vara oberoende av understöd eller andra program som kan äventyra vår handlingsfrihet. För det andra. Vi måste arbeta för att försörja våra familjer med det som Herren har välsignat oss med. Varje sann Guds son vill klara sig själv och många ärbara mödrar, som har förlorat sin make, strävar för att kunna ta hand om sina barn, både som försörjare och som ensamstående förälder. Slutligen måste vi arbeta så att vi har det nödvändigaste, så att vi tar vara på den extra tid och energi vi har kvar till att tjäna i Herrens verk. Ibland verkar det som om de som arbetar hårdast i sina yrken är de som är mest villiga att ägna tid åt arbete i kyrkan.

Jag skulle vilja uppehålla mig särskilt vid yrken eller anställning. Den anställning som vi väljer bör vara ärbar och ge oss

något att ta i. Det bästa är att söka den typ av anställning som är bäst lämpad för oss vad gäller intressen, förmåga och utbildning. Arbete bör ge mer än inkomst. Det bör bygga upp vårt människovärde och ge oss glädje — något man ser fram emot varje dag.

Jag skulle vilja ge en definition på vad som menas med en "ärbar anställning". Ett ärbart arbete är ett hederligt arbete. Man erhåller valuta för pengarna och det finns ingen oärlighet, inget fusk eller bedrägeri. Dess produkt eller service är av hög kvalitet, och arbetsgivaren, kunden eller patienten får mer än han eller hon har väntat sig. Ett hederligt arbete är moraliskt. Där finns inget som underminerar allmänhetens bästa eller moral. Till exempel, där förekommer inte trafikonykterhet, narkotikamissbruk eller spel pengar. Hederligt arbete är nyttigt. Därigenom får vi ting och tjänster som gör denna värld bättre. Hederligt arbete är också lönande. Man får tillräckligt stor inkomst för att kunna klara sig själv samt försörja sin familj och därmed kunna vara en god far och en god ämbetsman i kyrkan.

Det är nödvändigt att säga något om vad som kan anses var "tillräcklig inkomst". Vi lever i en materialistisk värld och sista dagars heliga måste se till att de inte blandar ihop lyxartiklar med sådant som verkligen behövs. En tillräcklig inkomst lämnar utrymme för att vi skall ha råd med de grundläggande tingen i livet. Det finns några som inte är visa utan som frossar i lyx och som ofta leds bort från sin plikt att arbeta for Frälsarens evangelium.

Låt mig få ge ungdomarna följande förslag — dessa ungdomar som vi önskar hjälpa. Det är fyra steg som är betydelsefulla när man söker rätt slags arbete. De är. För det första. Bed om Herrens hjälp i detta viktiga sökande. För det andra. Planera långt i förväg. För det tredje. Samla all nödvändig information. För det fjärde. Rätt yrkesutbildning och teoretisk utbildning.

Det första steget, bön, måste förekomma hela tiden medan vi samlar fakta, fattar beslut och skaffar rätt utbildning och erfarenhet, och sen söker arbetet. Bön är väsentlig så att vi kombinerar vår egen förmåga med en ödmjukt och bedjande attityd. Vi fattar besluten, men Herren kommer att öka vår visdom om vi söker honom uppriktigt.

Att planera långt i förväg är ett mycket viktigt andra steg. Ju förr en ung man börjar planera, ju fortare kommer han att tillägna sig förmåga och kunnighet. Föräldrar har ett viktigt ansvar att undervisa och leda sina barn att tänka allvarligt på sin framtid i ett arbetande samhälle. Naturligtvis måste föräldrar kunna anlita hjälp utifrån, från skolans kurator, yrkesvägledare och andra. Intervjuer med eventuellt blivande arbetsgivare, besök på arbetsplatser och att direkt arbeta på olika arbetsplatser ger ett större perspektiv inför yrkeslivet.

Matnyttiga fakta får man genom att försöka komma underfund om var efterfrågan finns och vilken efterfrågan som kommer att vara i framtiden. Vi behöver folk med gymnasial utbildning, men många har fortsatt med universitetstudier och har fått kvalifikation för arbetsuppgifter som inte finns på marknaden. Förutom personer med gymnasial utbildning, behöver vi unga män som är utbildade för andra områden inom arbetslivet — snickare, lantbrukare, bilmekaniker och andra yrken.

Som det slutliga steget, när beslutet har blivit fattat och den unge känner sig väl till mods inför det beslut han fattat, bor den omsorgsfulla förberedelsen börja. Antingen utbildningen omfattar praktik, universitetsutbildning eller yrkesskola, är det i allmanhet en stor fördel att ha en formell och erkand utbildning. De bästa ställningarna och den bästa lönen får de som har förberett sig tillräckligt mycket.

Livets verklighet får många att ta vilket arbete som helst så att de får ett medel att klara av sina förpliktelser. Detta hände många under den stora depressionen på 30-talet. Det sker i dag i mindre utsträckning. Det är viktigt att man själv får välja yrke, så att man trivs med sitt arbete och känner att man gör en insats. Om någon för närvarande inte är helt nöjd med den framgång han har, behöver det inte vara för sent att, under bön, ändra sina planer, samla fakta och göra lämpliga förberedelser.

Låt mig få säga något om prästadömskvorumens ansvar. Allt måste ske snabbt när ett arbetstillfälle uppstår. Den som behöver ett jobb och hör talas om ett arbetstillfälle bör söka omedelbart.

Jag kommer ihåg en personlig erfarenhet då min kära hustru och jag försökte fatta beslut om vilken yrkesbana jag skulle inrikta mig på i livet. Jag hade tagit några kurser i farmakologi med tanken att fortsätta med medicin. Som många av oss gör, ändrade jag mig och började med något annat och blev bankman. Vi blev välsignade med fast anställning men jag kände en önskan att ägna mig åt juridik. Detta var ett viktigt beslut eftersom jag var gift och hade familj att försörja. Men, efter fasta och bön och efter att ha samlat fakta om det bästa tillvägagångssättet, fullbordade jag min förberedande utbildning och började studera juridik. Det var nödvändigt att jag studerade på kvällarna eftersom jag arbetade på dagtid. Det var inga lätta år för oss, men man kan i allmänhet göra det som man föresatt sig om man är villig att göra det som krävs. Jag hade självklart min hustrus hjälp och stöd. Hon förblev hemma och tog hand om barnen. Den kärlek, uppmuntran och vänskap samt hennes sparsamhet har gett oändligt mycket mer än det materiella bidrag som en anställning utanför hemmet skulle ha gett.

Våra hustrur förtjänar stort beröm för den stora arbetsbörda de ständigt har i hemmen. Ingen är mer energisk än den hängivna hustrun och makan. Det vanliga är emellertid att Herren har givit mannen uppgiften att vara familjeförsörjare. Det är nödvändigt att även våra systrar planerar för yrkeslivet. Vi önskar att de skall ha så mycket studier och yrkesutbildning som möjligt innan de gifter sig. Om de blir änkor eller skiljer sig och behöver arbeta, vill vi se att de har ärbara och välbetalda arbeten. Om en syster inte gifter sig har hon rätt att ta vilket yrke som helst där hon får tillfälle att använda sina talanger och gåvor.

Bröder och systrar, vi behöver göra allt för att göra tillräckliga förberedelser för yrkeslivet. Det är vi skyldiga oss själva och våra familjer. Förutom att förbereda oss för framgång, behöver vi hjälpa andra. Detta är andan i vårt prästadömsansvar.

Jag är tacksam för medlemskapet jag har i en kyrka som hyser intresse för sina medlemmar, och för mitt samarbete med bröderna som är måna om sina medmänniskors välfärd.

Nu är tiden att arbeta

Spencer W Kimball

Vi välkomnar er till denna generalkonferens, vare sig ni befinner er i denna byggnad eller någonstans i etern. Vi sänder de bästa hälsningar till er och ger utryck för vår tillgivenhet.

Idag tillkännager vi utnämningen av fyra nya generalauktoriteter, som skall hjälpa oss att föra Herrens verk framåt, särskilt missionärsarbetet. Äldste Gene R Cook från Bountiful, tidigare verkställande sekreterare i de sjuttios första råd kommer att bli en medlem i de sjuttios första råd. De sjuttios första kvorum kommer gradvis att organiseras, och till sist med sjuttio medlemmar, vilkas presidentskap kommer att konstitueras av sju medlemmar. Tre bröder kommer denna dag att fogas till de sjuttios kvorum. De är Charles A Didier, från Belgien, nu bosatt i Frankfurt, Tyskland.

William Rawsel Bradford från San Antonio, Texas, nu president i Chile-Santiagomissionen, en sjuttio och äldste George Patrick Lee från Towaoc, Colorado och Shiprock, New Mexico, också en sjuttio, som nu tjänar som president för Arizona Holbrookmissionen. Dessa fyra män kommer att påtaga sig och utföra generalauktoriteters ansvar. Dessa fyra generalauktoriteter kommer att presenteras tillsammans med de andra generalauktoriteterna för att understödjas av er genom röstning litet senare på denna konferens.

I februari och mars detta år höll vi generalkonferenser i Sao Paulo, Brasilien och Buenos Aires, Argentina. I augusti höll vi konferenser i Taiwan, Hongkong och på de Filippinska öarna, i Korea och Japan. De uppskattningsvis 114000 personerna under dessa fem år som generalkonferenser utanför Salt Lake City hållits, skulle inte ha haft möjlighet att komma hit till generalkonferens, så vi tar konferenserna till dem.

Vi tillkännagav för Sydamerikas folk att ett tempel skall byggas i Sao Paulo för medlemmarna i dessa länder. Och när vi var i Asien tillkännagav vi också att ett tempel skall byggas i Japan för medlemmarna i Orienten. Vi känner att detta är ett tecken på framgång. När dessa två tempel är byggda och invigda, kommer det att avsevärt minska avstånd, tid och kostnad för människorna i dessa två områden att resa till templet för att utföra sina heliga förordningar.

Man kom långväga ifrån till dessa konferenser, med bilar, bussar, tåg, flygplan och med båt. Många uppoffringar gjordes för att man skulle kunna närvara vid konferensen. En syster skrev, och vi citerar därifrån:

"Den sista sessionen var så speciell, president Kimball sade farväl till de heliga. Han vinkade med handen och de församlade sjöng "Tills vi möts igen." Min vän och jag omfamnade varandra i tårar.

Jag är så välsignad genom att vara medlem i kyrkan.

En annan syster skrev:

"Allt är över nu. Vad då? Generalkonferensen. Jag önskar att de kunde stanna här längre," sa hon. "Tro det eller inte regnet har stått som spön i backen, men solen sken klart strax innan profetens plan landade på flygplatsen. En tyfon var förutspådd, men den kom inte förrän bröderna hade lämnat landet. Jag promenerade tillsammans med syster Kimball. Jag talade om för henne, att jag kunde knappast tro att det var henne jag gick bredvid. Vet du, vad hon sa? Nåväl, hon talade om för mig, att hon inte är annorlunda än jag. Att hon tvättade kläder, diskade och lagar mat, planterar grönsaker och gör i allt samma saker som jag." "Generalkonferensen var verkligen underbar", sa ett tredje brev, en underbar erfarenhet för alla fillipinska mormoner. Jag grät när presidenten först kom in i hallen och församlingen började sjunga: "Tack Gud att profeter du sänder."

Vi bor inte långt från Manila. Vi planerade helt enkelt att resa hem varje kväll efter konferensen.

Nåväl, sista måndagen var klockan nästan 22.00 innan konferensen slutade. Vi rusade verkligen för att hinna hem innan signalen ljöd för utegångsförbudet kl tolv. På resan hem fick vi punktering på bakhjulet. Vi stannade, och tur var det, för en filippinsk konstapel talade om för oss att det inte var lovligt att fortsätta den kvällen. Så vi stannade på bensinstationen till kl fyra på morgonen tills utegångsförbudet var över. Vi åkte tillbaka till Manila igen följande dag till konferensens avslutning.

Att se 1200 ungdomar i dräkter som sjöng "Carry on" fick oss att undra, om det inte var de som hade komponerat den, för de sjöng den så bra.

När vi hedrades med att få besöka de politiska ledarna i dessa länder, förklarade vi för dem, att våra missionärer inte bara för in amerikanska dollar i deras land, utan blir också ambassadörer för det land de har tjänat i. De lär sig att känna stor lojalitet och kärlek till landet, och de lär de nya medlemmarna att vara lojala, rättskaffens och redbara. Vi har omkring 62000 medlemmar i Orienten.

Vid denna och andra av konferensens sessioner kommer generalauktoriteterna att tala över många ämnen, så jag kommer att hålla mig speciellt till några få punkter, till vilka jag önskar påkalla er uppmärksamhet.

Vid tidigare tillfällen har vi uppmanat er att anlägga trädgårdar och plantera träd. Vi gratulerar er till de talrika trädgårdarna i år. Vart vi än kör från stad till stad, ser vi trädgårdar, som inte fanns där förut. Rader av majs, tomater, morötter, lök, rädisor, squash och annat. Vi gratulerar er till detta. Vi ser trädgårdar, ägda av ward, samhällen och "byalag". Vi är säkra på, att ni i någon mån har nedbringat de höga levnadsomkostnaderna genom att ha färska grönsaker från era egna trädgårdar.

Vi fick ett brev från en japansk broder, som sa: "Nu har jag anlagt en trädgård här i Japan, och det går bra med min potatis."

När Herren anlade en lustgård i Eden, sa han:

. . .. ja allt som jag beredde till människans gagn. Och människan såg, att det var gott till föda." (Moses 3:9)

"Och jag, Herren Gud, tog mannen och satte honom i Edens lustgård, till att bruka och bevara den." (Moses 3:15)

I vår egen tidshushållning sade Herren: ". . . säger jag sannerligen: "Om i gören detta, tillhör jordens fullhet eder: djuren på marken, fåglarna i luften, och allt som klättrar i träden och går på marken, ja även örter och det goda, som frambringas av jorden till föda och kläder, till hus och lador, till trädgårdar, blomsterhagar och vingårdar. Ja allt som kommer av jorden är skapat för att vart på sin tid gagna människan både genom att behaga ögat och glädja hjärtat, att giva föda och kläder, att smakas och luktas, och att styrka kroppen och vederkvicka själen." (L&F 59:16-19)

En liten flicka sa i ett brev: "Jag hjälper min pappa att anlägga en trädgård, och min lillebror snyggar upp på gården."

Deseret News och staten Utahs konstinstituts projekt i samband med Amerikas förenta staters 200-årsjubileum, som också uppmuntras av Utahguvernören Calvin Rampton, var att en million människor skulle plantera en million träd. Vi hoppas ni ger detta seriös eftertanke. Träden kan försköna och välsigna, och fruktträden kan hjälpa er med era livsförnödenheter.

I ett brev från landsorten, adresserat till mig stod det: "Vi följde ert råd, gjorde en bedömning av vår egendom och vi skämdes över den. Den var en lantegendom från pionjärtiden med den vanliga ladugården, hönsgården och skjulen. Staketet omkring den var förfallet.

Vi rev ned den gamla ladugården, vi reparerade staketet och målade det, vi vitkalkade de andra omkringliggande byggnaderna, vi grävde upp området där ladugården hade stått och anlade en trädgård och vilken härlig trädgård det blev! Ett stort tack.

När en förvaltare i Afrika red ut för att besiktiga ett landområde som hade skadats i en storm, kom han till en plats där väldiga cederträd hade ryckts upp med rötterna och fördärvats. Han sa till den ansvarige ämbetsmannen: "Ni måste plantera nya cedrar här igen." Tjänstemannen svarade: "Det tar 2000 år för träden att växa upp i den storlek de hade förut. De kommer inte ens att bära kottar förrän de är femtio år gamla." "Då", sa förvaltaren, "måste vi plantera dem genast". Och det är den uppfordran jag ger till er.

Låt var och en sopa rent framför sin egen dörr," sa Goethe, "och hela världen kommer att bli ren."

Vi nämner en annan angelägenhet av intresse. Vi ser att det i vår kristna värld fortfarande på många platser finns företag som har sin affärsverksamhet öppen på den heliga sabbatsdagen. Vi är säkra på att botemedlet till detta ligger inom oss själva, den köpande allmänheten. Säkerligen skulle inte varuhusen och affärerna förbli öppna på söndagen om vi, allmänheten lät bli att handla hos dem. Vill ni vara vänliga och tänka på denna sak. Tag upp det på era hemaftnar och tala om det med era barn. Det skulle vara underbart om varje familj beslöt sig för att hädanefter inga inköp skulle göras på sabbaten.

Herren Jesus Kristus sade med som jag tror en viss ledsnad: "Men varför ropen I till mig: 'Herre, Herre', och gören dock icke, vad jag säger?" (Luk 6:46)

Sedan har vi Hesekiel att citera: "De sätter sig hos dig såsom mitt folk, och de höra dina ord, men de göra icke efter dem." (Hes 33:31)

Då känner vi åter inom oss att Herren måste ha stått där bedrövad, då han sade: "Icke kommer var och en in i himmelriket, som säger till mig: 'Herre, Herre', utan den som gör min himmelske Faders vilja. Många skola på 'den dagen' säga till mig: 'Herre, Herre, hava vi icke profeterat i ditt namn och genom ditt namn drivit ut onda andar och genom ditt namn gjort många kraftgärningar?' Men då skall jag betyga för dem: 'Jag har aldrig känt eder; gån bort ifrån mig, I ogärningsmän.' (Matt 7:23)

Skilsmässofrekvensen är ett mått på familjernas stabilitet i samhället. Av många andra viktiga skäl uppmanar vi våra ungdomar att ta sina äktenskap i noga övervägande och gå till templet för att få denna heliga förordning utförd.

Vi fördömer aborter och vädjar till vårt folk att avstå från denna allvarliga överträdelse. Vi har framhållit följande angående denna synd:

"Kyrkan motsätter sig på det bestämdaste abort och råder dess medlemmar att inte underkasta sig eller att verkställa abort . . .

Abort måste idag anses som ett av de mest chockerande och syndbelastade av gängse rådande bruk, när vi dessutom bevittnar den skrämmande och påtagliga efterlåtenhet som leder till sexuell omoral.

Medlemmar i kyrkan, som gör sig skyldiga till att ha medverkat i det syndfulla bruket av abort måste underkasta sig de disciplinära åtgärder från kyrkans råd som omständigheterna förordnar.

Herren bekräftade i det 59:e kapitlet i Läran och förbunden: "Du skall icke stjäla, ej heller begå äktenskapsbrott, ej heller dräpa, ej heller göra något som är detta likt." (Ensign, mars 1973, 64)

En tidskriftsjournalist skrev nyligen detta: "Moralen i det offentliga livet har sänkts till den lägsta nivån någonsin, den lägsta nivån i historien."

När vi bevittnar den tilltagande vågen av våld och sex, slås vi av fruktan över så mångas ansträngningar att föra rörliga bilder av sådant beteende till våra vardagsrum. Men samtidigt uppmuntras vi av, en önskan från TV-bolagens ledare (i Amerika) att reservera åtminstone en del av de tidiga kvällstimmarna för underhållning, som föräldrar med sina barn kan se på utan förlägenhet. Det är en början, som vi innerligt hoppas kommer att utökas. Gud välsigne deras rättfärdiga ansträngningar så att våra dyrbara familjer kan skyddas från detta onda.

Vi har med tillfredsställelse kunnat bidraga något till att placera de vietnameser som har kommit från sitt hemland för att bosätta sig här. Vi träffade personligen de första flyktingarna, och när vi såg dem i deras nya omgiv-

ningar i en främmande värld, kom vi ihåg vårt eget folk från prärievagnarnas och handkärrornas dagar, när de kom till detta nya land med lite eller ingenting med sig. Några är medlemmar, andra inte. Vi har placerat ut dem, utan de pengar regeringen erbjudit, och vår kompensation för detta har varit den som har nämnts av Frälsaren:

"Vadhelst I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig." (Matt 25:40)

Vi är tacksamma mot prästadömet och systrarna i Hjälpföreningen och andra medarbetare, som har hjälpt till att skaffa mat, kläder och tak över huvudet för dessa människor.

Ett grundläggande område vad beträffar hederlighet, är att fara över andra länders gränser utan att betala riktiga tullavgifter. Ibland rationaliserar man. Det finns de som skulle tveka att ta något från en granne eller att stjäla från en köpman, men som så fullständigt har styrt över sitt tänkande att det blivit helt i sin ordning för dem att undvika tullarna eller underlåta att ge rätta uppgifter om sina inköp. Vi fördömer detta och uppmanar vårt folk att vara ärligt inom alla områden och i allt vad de gör. Vi fördömer alla undantag till denna regel och hoppas att vårt folk skall vara hedervärt och ärligt när det gäller alla dessa tullförpliktelser och även i annan vandel.

Vi kan inte avsluta detta allmäna påstående utan att upprepa vår inställning om moral. Gud är densamme igår, idag och för evigt. Han har aldrig menat, att vi skulle förändra de av honom sedan länge etablerade utlåtandena om moral eller att vi skulle låta anpassa dem till vår tid med vår synpunkt. Synd är fortfarande synd och kommer alltid att vara det. Vi står för renlevnad. Från barndomen upp genom ungdomen och fram till graven, framlägger vi det lastbara i sexuellt umgänge av något slag före äktenskapet, och vi påbjuder var och en inom äktenskapet att hålla sig till de förbund som ingåtts.

Med andra ord, som vi så ofta har sagt skall det råda fullständig kyskhet för män och kvinnor före äktenskapet och total trohet inom det. Det faktum att så kallade sex-revolutionärer skulle vilja förändra ordningen och äktenskapets status är motbjudande för oss.

Vi avskyr med all vår kraft pornografi, promiskuitet och den s k sexuella friheten och vi fruktar att de som understött, lärt ut och uppmuntrat till denna efterlåtenhet, som medför detta omoraliska betende, en dag kommer att svara för en dyster räkenskap inför honom som har satt upp normerna.

Åter upprepar vi Frälsarens gripande ord: "Men varför ropen I till mig 'Herre, Herre,' och gören dock icke vad jag säger?" (Luk 6:46)

Och åter sade han: "Prediken blott omvändelse för detta släkte." (L&F 6:9)

"Då skall jag bereda människorna sådan ångest, att de går där såsom blinda, därför att de hava syndat mot Herren. Deras blod skall spridas omkring såsom stoft, och deras kroppar skola kastas ut såsom orenlighet. Varken deras silver eller deras guld skall kunna rädda dem på Herrens vredes dag. Av hans nitälskans eld skall hela jorden förtäras. Ty en ände, ja, en ände med förskräkelse skall han göra på alla jordens inbyggare." (Sef 1:17-18)

Vi fortsätter att varna folket och föra deras talan, för vi är väktare uppå tornen, och i våra händer har vi en trumpet, i vilken vi måste blåsa ljudligt och låta larmet utgå ifrån.

Jesaja sade: "Ty det folk eller rike, som ej vill tjäna dig skall förgås; ja sådana folk skola i grund förgöras." (Jes 60:12)

När vi kommer in till denna konferens sessioner, må vi nedkalla Herrens välsignelser över alla de bröder som kommer att tala och över alla er som lyssnar, så ett era hjärtan må beröras och era vittnesbörd må ringa i era hjärtan. Välsignad är den nation, vars Gud är Herren. Jag nedkallar himlarnas välsignelser över er, i Jesu Kristi namn. Amen.

Bröder, det är fascinerande att tänka...

Spencer W Kimball

Bröder, det är fascinerande att tänka att vi är en del av en församling om 225.000 män och pojkar. Somliga av dem är lite mörkare än vi och somliga har sneda ögon, men de är alla män och bröder, och vi älskar dem. Vi är tacksamma för att de är med oss i kväll på detta stora möte.

Ni har hört några mycket allvarliga lärosatser här ikväll. Jag skulle vilja lätta upp det lite för er genom att återge en berättelse. Jag förmodar att alla ni unga män lärde er trosartiklarna innan ni blev medlemmar i prästadömet. Jag undrar om ni kommer ihåg dessa trosartiklar nu. Jag undrar om ni kan dem ordagrant. Vill ni berätta för era pappor när ni åker hem om ni kan trosartiklarna ordagrant?

För några år sedan åkte en ung primärpojke med ett tåg till Californien. Han var alldeles ensam. Han satt vid fönstret och tittade på telefonstolparna som passerade förbi. På andra sidan gången satt en herre som också skulle till Californien. Denne man lade märke till den unge pojken som reste alldeles ensam utan vänner eller släktingar, välklädd och väluppfostrad. Och denne man blev mycket imponerad av pojken.

Efter en stund gick mannen tvärs över gången och satte sig bredvid den unge mannen och sade till honom: "Hej du, vart skall du åka?"

Han svarade: "Jag skall åka till Los Angeles."

"Har du släktingar där?"

"Ja, det har jag. Jag åker ensam, men jag skall hälsa på mormor och morfar. De skall möta mig på stationen och jag skall stanna hos dem några dagar under skollovet."

Nästa fråga var: Var kommer du ifrån? "Var bor du?"

Och pojken svarade: "I Salt Lake City, Utah."

"Då", sade mannen, "måste du vara mormon."

Och pojken svarade: "Ja, det är jag." Och det fanns stolthet i hans röst.

Mannen sade: "Det var intressant. Jag har funderat över mormonerna och det de tror på. Jag har varit i deras vackra stad och sett de vackra byggnaderna, de trädkantade gatorna, de vackra villorna och de fina rosorna och trädgårdarna, men jag har aldrig haft tid att stanna och ta reda på vad som gör dem till det de är. Jag önskar att jag visste vad de tror på."

Och pojken sade till honom: Men jag kan tala om för er vad vi tror på. 'Vi tro på Gud, den evige Fadern, och på hans Son, Jesus Kristus, och på den Helige Anden.'" (Första trosartikeln)

Affärsmannen blev lite förvånad men lyssnade uppmärksamt och pojken fortsatte: "'Vi tro, att människorna skola straffas för sina egna synder och ej för Adams överträdelse.'" (Andra trosartikeln)

Och mannen tänkte: "Det är ganska ovanligt att en så liten pojke känner till sådana här viktiga saker."

Pojken fortsatte: "'Vi tro, att hela människosläktet, medelst Kristi försoning, kan bliva frälst genom att lyda evangeliets lagar och förordningar" (Tredje trosartikeln) Och mannen förvånades över den lille pojkens kunskap och förstånd, han var ju inte ens scout ännu. Men han fortsatte och läste upp den fjärde trosartikeln och sade: "'Vi tro, att evangeliets första grundsatser och förordningar äro: 1) Tro på Herren Jesu Kristus; 2) Omvändelse; 3) Nedsänkningsdop till syndernas förlåtelse; 4) Handpåläggning för den Helige Andens gåva.'"

"Det är underbart", sade mannen. "Jag är förvånad över att du känner till din kyrkas lärdomar så väl. Jag vill berömma dig."

Med en så god början och uppmuntran fortsatte Johnny: "'Vi tro, att en man för att predika evangeliet och betjäna i dess förordningar måste kallas av Gud genom profetia och handpåläggning av dem, som äro bemyndigade.'" (Femte trosartikeln)

"Det var en mycket gedigen lära, min pojke", sade mannen. "Jag är nyfiken på att få veta hur dessa män blir kallade av Gud. Jag kan förstå hur de kan få kallelsen och ordineras genom handpåläggning, men jag undrar vem som har auktoritet att predika evangeliet och administrera dess förordningar."

De diskuterade detta med kallelseoch understödjande och handpåläggning. Sedan sade pojken: "Skulle ni vilja veta mer?"

Mannen tyckte att det var mycket ovanligt att en pojke som inte var så gammal skulle veta vad kyrkan lärde och han svarade: "Ja, fortsätt."

Så Johnny citerade: "'Vi tro på samma organisation, som fanns i den ursprungliga kyrkan, nämligen apostlar, profeter, herdar, lärare, evangelister osv.'" (Sjätte trosartikeln)

Det förorsakade ytterligar diskussion: "Menar du att din kyrka har apostlar som Jakob och Johannes och Petrus och Paulus, och profeter som Moses, Abraham, Isak och Daniel och likaså evangelister?"

Och pojken svarade genast: "Ja, till och med evangelister. Vi kallar dem patriarker och de utnämns i alla delar av kyrkan där det finns stavar. Och genom inspiration ger de alla medlemmar i kyrkan på begäran vad som kallas en patriarkalisk välsignelse. Jag har redan fått min patriarkaliska välsignelse och jag läser den ofta. Nu har vi tolv apostlar som har samma kallelse och samma myndighet som gavs till apostlarna i forna tider."

Mannen ställde följande frågor: "Talar ni i tungor? Tror ni på uppenbarelser och profetior?"

Och pojken lyste upp när han citerade: "'Vi tro på tungomålsgåva, pro-

fetia, uppenbarelser, syner, helbrägdagörelse, uttydning av tungomål osv.'" (Sjunde trosartikeln)

Mannen gapade: "Det låter som ni tror på Bibeln!"

Och pojken upprepade igen: "Det gör vi. 'Vi tro, att Bibeln är Guds ord, i den mån den är riktigt översatt. Vi tro också, att Mormons bok är Guds ord.'" (Åttonde trosartikeln)

Mannen fick höra att vi tror både på skrifterna och på uppenbarelse. Och pojken citerade: "'Vi tro allt vad Gud har uppenbarat, allt vad han nu uppenbarar och vi tro, att han ännu skall uppenbara många stora och viktiga ting angående Guds rike.'" (Nionde trosartikeln) Och sedan fortsatte han: "'Vi tro på Israels bokstavliga insamling och de tio stammarnas återkomst, att Sion skall grundläggas på det amerikanska fastlandet, att Kristus personligen skall regera på jorden samt att jorden skall bliva förnyad och erhålla sin paradisiska härlighet.'" (Tionde trosartikeln)

Mannen lyssnade uppmärksamt. Han visade inget intresse för att gå tillbaka till sin plats på andra sidan gången. Så Johnny fortsatte: "'Vi göra anspråk på förmånen att dyrka Gud, den Allsmäktige, i enlighet med vårt eget samvetes bjudande och tillstädja alla människor samma förmån — att tillbedja huru, var eller vad de behaga.'" (Elfte trosartikeln) Han fortsatte: "'Vi tro på att vara konungar, presidenter, styresmän och överhetspersoner underdåninga och att lyda, ära och understödja lagarna.'" (Tolfte trosartikeln)

Och som ett sista bidrag citerade pojken den trettonde trosartikeln: "'Vi tro på att vara ärliga, sannfärdiga, kyska, barmhärtiga, och dygdiga och att göra gott mot alla. Vi kunna i sanning säga med Paulus: Vi tro allting, vi hoppas allting, vi hava uthärdat mycket och hoppas kunna utmycket större härlighet än Moses, som uppbyggaren av ett hus åtnjuter större ära än själva huset . . .

Därför blev jag förtörnad på det släktet (sade Herren och talade om människorna som var i Egypten och utsattes för fångenskap i det landet) — Därför blev jag förtörnad på det släktet och sade: Alltid fara de vilse med sina hjärtan. Men de ville icke veta av mina vägar. Så svor jag då i min vrede: De skola icke komma in i min vila." (Hebr 3:1, 3, 10-11)

Ibland har vi tänkt på vila som en plats där vi ligger på soffan eller går ut och ligger på gräsmattan. Det är inte den sortens vila som Herren talar om. Det är han som är den mest dynamiske, den som arbetar hårdast, arbetar flest timmar och som lever närmast sin himmelske Fader som få vila — vila från sitt arbete, men inte upphöra med sitt arbete.

Nu skulle jag vilja citera några andra rader från en annan skrift. Det här är från Den kostbara pärlan. Detta är ju ett prästadömsmöte. Alla ni bär prästadömet, det är ett stort privilegium att bära prästadömet, ett stort privilegium. Och låt mig läsa några få rader av er fader Abraham som visar er hur viktigt det var för honom. Han säger:

"Då jag uppdagade, att det fanns större lycka, frid och vila för mig, sökte jag efter fädernas välsignelse och den rätt, vartill jag skulle ordineras för att förvalta dessa. Emedan jag själv hade vandrat rättfärdigt och traktat efter att äga stor kunskap och att härda allting. Vi eftertrakta allt, som är dygdigt, älskvärt, prisvärt och gott.'"

Pojken slappnade av nu när han var färdig med trosartiklarna. Mannen var klart intresserad, inte bara av den unge pojkens förmåga att lägga fram kyrkans hela program, utan också av dess lärdomars fullständighet.

Han sade: "Vet du vad, när jag har varit i Los Angeles några dagar är det meningen att jag skall åka tillbaka till New York, där mitt kontor är, men jag tänker ringa min firma och säga att jag tänker komma ett par dagar senare, för jag skall stanna i Salt Lake City på vägen hem och gå till informationsbyrån där och höra på allt, mera i detalj, om det som du har berättat för mig."

Jag undrar hur många av er som kan trosartiklarna? Hur många av er stora och hur många av er små? Kan ni dem? Har ni lärt er dem utantill? Ni är alltid beredda för ett tal om ni kan trosartiklarna. Och de är grundläggande, eller hur? Jag tycker att det skulle vara underbart om alla pojkar ville lära sig dem ordagrant. Det betyder att man inte missar något och inte glömmer något.

Skall jag berätta hur jag lärde mig dem? Jag tror att jag har berättat det förut, men jag brukade mjölka kor. Jag kunde skriva maskin med pekfingrarna och jag brukade skriva upp dessa trosartiklar på små kort och sätta upp dem i inhägnaden bredvid mig där jag satt på min enbenta pall och mjölkade korna. Och jag upprepade dem om och om igen, 20 miljoner gånger tror jag. Jag vet inte. Men i alla fall kan jag påstå, att jag kan citera tosartiklarna fortfarande efter alla dessa år, och läsa upp dem ordagrant. Jag tror att det har varit av oerhört värde för mig. Vill ni göra det, mina fina unga män?

Nu vill jag för er äldre män citera några få skriftställen. Vi går tillbaka till Hebreéerbrevet, som jag tror skrevs av Paulus, och läser:

"Sedan Gud fordom många gånger och på många sätt hade talat till fäderna genom profeterna,

har han nu, på det yttersta av denna tid, talat till oss genom sin Son, som han har insatt till arvinge av allt, genom vilken han ock har skapat världen.

Och eftersom denne är hans härlighets återsken och hans väsens avbild och genom sin makts ord bär allt, har han — sedan han hade utfört en rening från synderna — satt sig på Majestätets högra sida i höjden.

Och han har blivit så mycket större än änglarna som det namn han har ärvt är förmer än deras." (Hebr 1:1-4)

Och det påminner oss om det 132:a kapitlet där han lovar att de som tagit emot detta nya och eviga förbund och som lever upp till de förbund som president Romney har talat om kommer att gå förbi änglarna. En sådan människa går förbi de gudar och änglar som väntar där för att vakta portarna.

"Ty till vilken av änglarna har han någonsin sagt:

'Du är min Son, jag har i dag fött dig'? eller: 'Jag skall vara hans Fader, och

han skall vara min Son.'?" (Heb 1:5) Himlarna må vara fulla av änglar, men de är inte som Guds son, och vi kan tillägga att de är inte som ni, som har kvalificerat er för denna höga kallelse, att bli upphöjda i Herrens rike genom de välsignelser som han har utlovat.

"Likaså säger han, med tanke på den tid då han åter skall låta den förstfödde inträda i världen: 'Och alla Guds änglar skola tillbedja honom.'" (Hebr 1:6)

Det är Guds son. Det är Jesus Kristus, som vi dyrkar, av all vår själ, allt vårt sinne och all vår styrka. Han är den som är Guds Son.

"Därför böra vi så mycket mer akta på det som vi hava hört, så att vi icke gå förlorade." (Hebr 2:1) *Så att vi icke gå förlorade.* O, jag hoppas att vi skall finna vår väg i detta stora program så att vi aldrig skall gå förlorade.

"Huru skola då vi kunna undkomma, om vi icke taga vara på en sådan frälsning? — en frälsning som ju först förkunnades genom Herren och sedan bekräftades för oss av dem som hade hört honom." (Hebr 2:3)

Petrus, Jakob och Johannes, Paulus och övriga av bröderna — vi hörde denna stora frälsningsplan från dem sedan de hört den från Herren som grundade den.

"Ty den för vilkens skull allting är, och genom vilken allting är, honom hövdes det, att när han ville föra många sina barn till härlighet, genom lidanden fullkomna deras frälsnings hövding." (Hebr 2:10)

Bröder, 225.000 av er lyssnar i kväll. Jag antar att 225.000 av er kan bli gudar. Det tycks finnas massor med plats där ute i universum. Och Herren har bevisat att han vet hur man skall göra det. Jag tror att han kan skapa, eller förmodligen låta oss hjälpa till att skapa, världar för oss alla 225.000.

Tänk bara på möjligheterna. Varje liten pojke som just har fötts blir en arvinge till detta härliga, härliga program. När han har blivit vuxen möter han en förtjusande kvinna. De vigs i det heliga templet. De lever efter alla Herrens bud. De håller sig rena. Och så blir de Guds söner och döttrar och går framåt med sitt stora program — de går förbi änglarna och gudarna som väntar där. De går till sin upphöjelse.

Ni kommer ihåg att det i det 132:a kapitlet står att Abraham erhöll allt som han fick på detta sätt, och att Abraham redan var på sin tron. Han hade fått sin upphöjelse. Det har naturligtvis gått en lång tid sedan han dog.

Och så talar Paulus igen: "Då nu barnen hade blivit delaktiga av kött och blod, blev ock han på ett liknande sätt delaktig därav, för att han genom sin död skulle göra dens makt om intet, som hade döden i sitt våld, det är djävulen," (Hebr 2:14) genom att underkasta sig döden och dö och sedan komma fram från de döda som en uppstånden varelse.

"Ty det är ju icke änglar som han tager sig an; det är Abrahams säd som han tager sig an." (Heb 2:16)

Och så genom Abraham, Isak och Jakob och slutligen genom David, blev Herren Guds Son genom Abraham.

"Därför, I helige bröder, I som haven blivit delaktiga av en himmelsk kallelse, skolen I akta på vår bekännelses apostel och överstepräst, Jesus. (Jesus var en högpräst liksom så många av er är högpräster. Han var en apostel likt dessa bröder på förhöjningen är apostlar.)

Ty han har blivit aktad värdig så vandra ännu rättfärdigt och traktat efter att äga stor kunskap och att vandra ännu rättfärdigare och äga större kunskap samt bliva fader till många nationer, en fridsfurste, och då jag önskade erhålla undervisning och hålla Guds befallningar, blev jag rättmätig arvinge, en högpräst med den myndighet, som tillhörde fäderna." (Abr 1:2)

Det var tio generationer, tror jag, från Adam till Noa och sedan var det tio generationer, tror jag, från Noa till Abraham. Han arvde fädernas välsignelser. Och vilka är fäderna? De var rättfärdiga män som var patriarker för nationerna under dessa första år.

Han sager: "Den överläts till mig från fäderna; den kom ned från fäderna från tidens begynnelse (När var det? Jag gissar att vi skulle säga då Adam sattes på jorden), eller innan jordens grundval lades till nuvarande tid; och denna myndighet, förstfödslorätten, beseglades på den första människan, som är Adam, vår förste fader, och kom genom fäderna till mig.

Jag traktade efter min utnämning till prästadömet enligt vad Gud hade förordnat åt fäderna rörande deras säd." (Abr 1:3-4)

Detta är något som vi ärver, vi föddes till att ärva det och allt vi behöver göra är att kvalificera oss för att få dessa välsignelser, utan vilka vi aldrig kan komma till templet. Och om vi aldrig går till templet, kan vi aldrig bli beseglade. Och därför kan vi inte ha några familjer; vi kan inte fortsätta med vart arbete.

"Mina fäder, som hade vänt sig bort från sin rättfärdighet och från de heliga befallningar, som Herren, deras Gud, hade givit dem och som dyrkade hedningarnas gudar, vägrade bestämt att hörsamma min röst." (Abr 1:5)

Så Abraham var tvungen att bege sig därifrån. Han lämnade Kaldéen och gick norrut upp längs floden tills han kom till Haran — det som nu är Turkiet. Och därifrån till Palestina.

Om jag nu inte har tröttat ut er med all denna läsning, skulle jag vilja läsa ytterligare två eller tre rader och sedan sluta.

"Och hans röst ljöd för mig: Efter att Herren hade slagit den man, som försökte ta Abrahams liv på altaret. — Hans röst ljöd för mig och han sade): Abraham, Abraham, se, mitt namn är Jehova och jag har hört dig och kommit ned för att befria dig och taga dig bort från din faders hus och alla dina fränder till ett främmande land, om vilket du intet vet.

Såsom det var med Noa, så skall det bliva med dig; men genom ditt verk skall mitt namn bliva känt på jorden evinnerligen, ty jag är din Gud." (Abr 1:16, 19) Och han säger: "Se, jag skall . . . ikläda dig mitt namn." (Abr 1:18) *Mitt namn.* Jesu Kristi namn. Prästadömet kallas "Det heliga prästadömet efter Guds Sons sätt." (L&F 107:3) Senare gavs Melkisedeks namn till prästadömet för att vi inte skulle upprepa Guds Sons namn så ofta. Och i samband med det tänker jag ofta att vi kanske använ-

der gudomens namn lite för ofta, lite för intimt tror jag. Det faktum att Herren gav prästadömet namnet melkisedekska prästadömet för att undvika upprepning är ett gott exempel.

Så, en annan tanke innan jag slutar, och det är: "Jag skall emellertid härefter, sade Abraham," försöka att framställa tidräkningen från mig tillbaka till skapelsens början, ty uppteckningarna hava fallit i mina händer och jag har dem intill denna dag, (och detta är mycket viktigt i samband med något av det övriga arbete som vi har behandlat under denna konferens) . . .

"Men fädernas uppteckningar, ja, patriarkernas, rörande prästadömets rättigheter, bevarade Herren, min Gud, i mina egna händer. Därför har jag bibehållit kunskapen om skapelsens begynnelse och också om planeterna och stjärnorna, såsom de uppenbarades för fäderna, intill denna dag, och jag skall försöka att skriva något om detta i denna uppteckning till gagn för mina efterkommande." (Abr 1:28, 31)

Bröder, det är verkligen något att inneha prästadömet — att bära detta avancerande prästadöme från diakon till lärare till präst — och sedan hålla det prästadöme som är permanent, permanent så länge vi är värdiga det och som är vår sköld och vår väg till de eviga världarna. Jag beder att Herren skall välsigna oss så att vi aldrig skall ta det för givet, som något vanligt att vara en äldste. "Han är bara en äldste". "Han är bara en sjuttio". "Han är bara en högpräst." Att vara en högpräst, *en högpräst*, är verkligen något i varje mans liv. Och att tänka på det som mindre än något ovanligt och underbart vore att inte förstå de välsignelser som har blivit givna.

Detta kommer från de lärdomar vi besitter. Herren har sagt: "Jag är den Allsmäktige." "Jag är Jesus Kristus." "Jag är Jehova." Han är den som vi dyrkar. Vi sjunger om honom i nästan varje sång. Vi ber om honom i alla våra böner. Vi talar om honom på alla våra möten. Vi älskar och tillber honom. Och vi lovar och helgar oss om och om igen att vi från denna stund skall leva närmare honom och hans löften och de välsignelser som han givit oss. Jag säger detta till er med all ömhet och kärlek i Jesu Kristi namn. Amen.

Fritt ur hjärtat

Spencer W Kimball

Bröder och systrar, det har varit en storslagen konferens under dessa tre dagar, under dessa åtta sessioner. Bröderna har talat ur sina hjärtan, de har riktat vår uppmärksamhet på många av sanningarna i Jesu Kristi, vår Herres och Mästares evangelium.

Vi hoppas att de ledare och medlemmar i kyrkan som har besökt konferensen har inspirerats och blivit upplyfta. Vi hoppas att ni har gjort många anteckningar om de tankar som väckts inom er, när bröderna talat till er. Många förslag har givits, som kommer att hjälpa er som ledare att bättre utföra ert arbete. Många fina tankar har givits för att fullkomna våra liv, och det är naturligtvis därför som vi har kommit hit.

När jag har suttit här, har jag kommit fram till att det finns många, många områden i mitt liv inom vilka jag kan fullkomna mig. Jag har lagt dem på minnet, och jag ämnar gå till verket så snart som denna konferens är över.

Ni har hört bröderna tala med stark tonvikt vid evangeliets principer. Ni hörde broder Benson i sin inspirerade predikan tala om, att Guds omutliga lagar förblir stadsfästa i himlarna därovan. När människor och nationer vägrar att lyda dem, måste straffdom följa. De kommer att tillintetgöras. Synd kräver straff. Han sade vidare: "Därför gör vi, såsom Herrens ödmjuka tjänare, nationernas ledare uppmärksamma på att vara ödmjuka, och att ödmjuka sig inför Gud, och att söka hans vägledning och inspiration." Detta är ett djärvt konstaterande, men inte desto mindre riktigt.

Ni hörde äldste Thomas S Monson tala om hur presidenten för de tolvs råd vägleddes att göra ändringar genom Herrens inspiration, så att äldste Thomas S Monson verkligen kunde vara på rätt plats för att ge en välsignelse till ett döende barn.

Han berättade för oss att han begav sig till denna konferens, och hur han sedan körde 129 km för att träffa en familj som hade ett döende barn.

Ni hörde äldste Sill tala om stora och mäktiga personer, som miste sin makt när de förlorade kontrollen över sig själva och gav efter för lustans lockelser. Han återgav också berättelsen i "Kristens resa", där en man vägrade ta emot en kröning, därför att han hade ägnat sitt liv åt att raka lort och dynga. "Världen har inte känt en större sak än vår," sade han, "och den enda frågan är, hur vi skall ta upp kampen."

Ni hörde äldste Cullimore tala om familjens hemaftonsprogram. Hur storslaget är det inte! Jag hoppas, att varenda en av er, när ni kommer hem, ser till att ni inte misslyckas i detta underbara familjeprogram. Vid Hjälpföreningens konferens framfördes att den onde vet var han skall angripa. Han ämnar gå till angrepp mot hemmet. Han ämnar förstöra familjen. Det är det han vill göra. Och ni kommer att få se att alla de ansträngningar Satan gör, som har omnämnts av bröderna, är inriktade på att slutligen bryta ned hemmet, familjen, föräldrarna, och våra kära. Det är det som Satan skulle vilja göra. Låt oss resolut

besluta att han inte skall lyckas med att förstöra våra hem.
Ni hörde vad äldste Tuttle och de andra bröderna sade om det stora missionärsarbetet.
President Romney förklarade nationernas historia på denna kontinent, såsom det står i skrifterna. Han berättade om nephiterna och jarediterna och följde de löften Herren givit, nämligen: "Se, detta är ett utvalt land, och den nation, som äger det, skall vara fri från träldom och från fångenskap och från alla andra nationer under himmelen, om de endast vilja tjäna detta lands Gud, vilken är Jesus Kristus." Detta är sagt med så få ord som överhuvudtaget är möjligt, men o! så viktiga och vittomfattande.

Äldste Rector höll ett mycket lärorikt tal om visdomsordet. Han talade om alkohol, och han visade statistik som var skrämmande.
Alla våra tidningar och tidskrifter är fyllda av artiklar som behandlar matförsörjningen i världem. Han gav oss information som skulle vara till stor hjälp i att föda världen, om vi bara kunde sluta med att använda vår säd till alkoholhaltiga drycker.
Ni hörde broder McConkie säga, att en eller två gånger på tusen år kommer det stora välsignelser. Och han gick in på dem i detalj. Han talade om det stora program, som vi mottagit i denna tidshushållning, tillika med många andra program — dvs det stora programmet för att återställa evangeliet.
Äldste Hanks talade om föräldrars inflytande över sina söner, och hur de skall undervisa dem och leda dem.
Ni hörde äldste Hinkley tala om den översvämmande flod av pornografisk förorening som nästan dränker oss, och den framskjutande plats sex och våld har fått. Jag tyckte om det sätt varpå han uppfordrade oss att uppmuntra de makthavare som stiftar lagar, till att utforma lagar som kan bemästra nuvarande situation, och när de gör detta ge dem tack och uppskattning, och om inte gör det ge dem en påminnelse om vad som borde göras.
Äldste Haight sade att kyrkan kan inte fungera effektivt utan delegering lyssnat vill vi säga, att vi menar allvar. och att man för att kunna delegera behöver prästadömet. Vi har fått prästadömet, och vi är beredda att föra verket framåt.
Jag skulle kunna fortsätta med de andra bröderna. Alla deras tal var mycket bra. Jag är säker på att de har rört våra hjärtan, när vi suttit här och lyssnat och bett.
Jag skulle vilja nämna det tal, som äldste Hunter höll i morse om denna byggnads historia. Jag har bett här en lång tid. Jag är född här, men jag har aldrig hört detta förut, och jag är tacksam för den vackra berättelsen om uppoffringar och arbete utfört av dessa godhjärtade människor, våra föräldrar, vilket gjorde det möjligt för oss att kunna sitta i detta tabernakel.
Och så länge det har använts — 100 år sade han. Den här byggnaden är 100 år! Jag kan föreställa mig att många stora tal har hållits i denna byggnad av profeter och apostlar och andra ledare. Jag kan föreställa mig alla uppriktiga böner som uppoffrats här av bröderna. Jag kan föreställa mig alla körer som följt här under åren och alla ledare. Jag kan föreställa mig den stora uppgift denna byggnad fyllt och jag hoppas att den skall bestå minst hundra år till. Jag tror att broder Hunter, då han talade om missionärsarbetet, sade att om man skulle läsa upp namnen på de personer som har kallats att gå på mission, så skulle det ta resten av denna dag, bara att nämna dem. De missionärer vi har kallat i år skulle motsvara ett fullsatt tabernakel, dvs precis så många ni är här. Hur skulle det vara om vi kallade alla er på mission?
Jag önskar att det funnes tid att omnämna några av de andra underbara talen, eftersom det hjälper mig att sammanfatta vad som sagts och bedöma vad jag hört, vad jag vill minnas och vad jag vill åtgärda.
Jag skulle vilja nämna den kraftfulla predikan broder Perry höll om äktenskapet. Det är ett verkligt problem, när vi betänker hur Satan metodiskt angriper sådant hos oss, som kan bryta ner oss.
Mina bröder och systrar, detta är Jesu Kriti evangelium, och till alla som Vad vi har sagt till er under dessa tre dagar är sanning, ren sanning, och det har betydelse för er frälsning och upphöjelse.
Detta är Kristi evangelium. Kristus är vår Herre. Detta är en kristen kyrka. Vi följer Kristus. Vi älskar honom. Vi prisar honom. Vi ärar honom. Och nu måste vi gå framåt och följa honom i allt. Evangeliet har återgivits. Evangeliet har återgivits i sin fullhet. Aldrig förr har det varit så fullständigt och så lättförståeligt, aldrig någonsin i i världen. Och här är det, tillgängligt för oss och tillgängligt för millioner människor, av vilka en del just lyssnar. Vi hoppas nu att de inte kommer att göra misstaget att förkasta det eller ignorera det. Gud välsigne er som har lyssnat.
Må Gud välsigna er alla. Må han följa er till era hem när ni återvänder till era familjer, att frid må råda bland er, att era egna liv må vara exempel, och att ni skall leva ett rikt familjeliv.
Jag ber om dessa välsignelser, och bär mitt vittnesbörd till er om det gudomliga i detta verk, att Gud lever, att Jesus är Kristus, vår Frälsare och vår återlösare, och att den väg han planerat, livets väg, är den rätta och sanna i varje avseende. Jag bär detta vittnesbörd till er med vår stora tillgivenhet för er, vår kärlek och uppskattning, i Jesu Kristi namn. Amen.

"En eller två gånger..."

Bruce R McConkie

En eller två gånger på tusen år — kanske ett dussin gånger sedan människan ur stoftet blev en levande själ — inträffar en händelse av så överväldigande betydelse att varken himmel eller jord därefter är detsamma.

En eller två gånger på ett tjog generationer fattar himmelens hand jordens hand i fullkomlig gemenskap. Ett gudomligt drama utspelas och hela dödlighetens händelseförlopp ändras. Då och då i en stilla lustgård eller bland eld och dunder på Sinai eller inne i en krypta som inte kan förseglas, eller i ett rum på övre våningen — nästan alltid avskilts från människors insyn och sällan känt av mer än en handfull människor — ingriper Herren i människornas förehavanden och tillkännager sin vilja beträffande deras frälsning.

En sådan händelse ägde rum för sex tusen år sedan i en lustgård som planterades öster ut i Eden, när mannen Adam och kvinnan Eva föll på det att människan skulle bliva till. En annan sådan händelse ändrade historiens förlopp när en åldrig profet trodde på Gud och byggde en ark, i vilken han och sju andra av jordens alla Innevånare räddades undan en våt grav.

Den mest genomgripande av alla sådana händelser inträffade i en örtagård som kallades Getsemane utanför Jerusalems murar när planeten jordens främste medborgare svettades stora droppar blod ur varje por, då han i djupaste ångest påtog sig alla människors synder på villkor att de ville omvända sig. Ännu en av dessa händelser, avsedd att påverka varje levande själs liv och varelse tilldrog sig i Josef från Arimateas grav, då den enda fullkomliga människans syndfria ande återvände från Guds paradis för att åter — men denna gång i härlig odödlighet — uppta den genomstugna och pinade kropp som en gång var hans.

Men den händelse som vi mer speciellt önskar tala om och som i betydelse mäter sig med de största sanningarna i uppenbarad religion är den som ägde rum i en lund nära Palmyra i New York en vacker och klar dag tidigt på våren år 1820. Var det den 6 april? Kanske — så säger åtminstone traditionen. Det må vara hur som helst med den saken, men det som hände vid det tillfället skulle bli av största betydelse för miljarder av vår Faders barn, vilka skulle leva på jorden från den dagen till den stora uppgörelsen då Sonen skall överlämna riket obefläckat till sin Fader.

Mannen Moriancumer befallde berget Zerin "förflytta dig" och det flyttade sig; mannen Moses befallde Röda havet: "Dela dig" och vattnet delade sig till höger och till vänster; Josua befallde: "Du sol, stå stilla i Gibeon, du måne i Ajalons". (Jos 10:12) och det skedde så. Jämfört med det som skedde i lunden i västra New York den vårmorgonen, sjunker dessa händelser undan och fördunklas.

Medan vi i en anda av tillbedjan och vördnad, i en anda av dyrkan och tacksägelse, nalkas detta himmelske under som skedde denns klara morgon, lát oss först betrakta scenen då himlarna öppnades och undret skedde.

Detta nådens år, 1820, var i likhet med de 1400 år som föregick det, ett sådant då mörker täckte jordens yta och töcknen folkens sinnen. Det var en dag av andligt mörker och modlöshet, en dag med mörka moln, då morgonrodnaden spred sig över bergen. Anglar betjänade inte längre människorna. Guds röst var tyst och människan såg inte längre sin Skapares ansikte. Gåvor, tecken, mirakel och de speciella välsignelser som de forna heliga åtnjöt var inte längre allmänt arvegods bland dem vars hjärtan var fyllda av religiös ritalskan. Det fanns inga syner, inga uppenbarelser, inga himlar som öppnades. Herren lät inte rättfärdighet regna ned över sitt utvalda folk som han hade gjort i forna dagar.

De döda uppväcktes inte och de blinda fick inte heller sin syn tillbaka och de dövas öron öppnades inte. Det fanns ingen som kunde handla så att det var bindande i himmelen och på jorden. Det evangelium som predikades av Paulus och för vilket Petrus dog förkunnades inte längre från kristenhetens predikstolar.

Kort sagt — avfallet härskade. Det var universellt, fullständigt och rådde överallt. Den ödmjuke nasaréens religion fanns ingenstans. Alla sekter, partier och samfund hade gått vilse. Satan fröjdade sig och hans änglar skrattade. Sådan var de sociala och religiösa förhållanden den dagen.

Men enligt Hans visdom som känner allt och som härskar över jorden och helvetet var tiden inne för den utlovade återställelsen. År 1820 skulle bli det år då den store Jehova skulle börja upprätta allt igen, varom Gud talat genom sina heliga profeter sedan världens begynnelse. De förbund som slutits med Abraham, Isak och Jakob om deras säd skulle gå i uppfyllelse snart.

När tiden är inne för att så och skörda, så sänder vingårdens herre ut sina tjänare. Herrens verk bland människorna utförs av människor, av ädla och utvalda tjänare. Och så när tiden var inne kom Joseph Smith Jr, den utsedde mannen. Denne andlige jätte, om vilken nu sägs "Joseph Smith, Herrens profet och siare har gjort mera — Jesus allenast undantagen — för människornas frälsning i denna världen än någon annan människa, som levat här." (L&F 135:3) — denne förutordinerade profet kom för att påbörja Herrens stora verk i de sista dagarna.

När Herren behövde en Enok för att

bygga upp Sions heliga stad, så var Enok där. När han behövde en Moses som Israels store laggivare, så var Moses där. När tiden var inne för den utlovade Messias att ge sitt liv för de många, så var den store förlossaren där. Och Gud vare tack, när tiden var inne att inleda tidernas fullhets utdelning, så var Joseph Smith där — de sista dagarnas mäktige profet.

Till honom sade Herren: "Jordens ändar skola fråga efter ditt namn, dårarna skola hava dig till åtlöje och helvetet skall rasa emot dig, men de i hjärtat rena och de förståndiga, de ädla och dygdiga skola alltid söka efter råd, myndighet och välsignelse från din hand." (L&F 122:1-2)

Det var år 1820, mannen och tiden fattade varandras händer. Synen skulle snart uppenbaras och evangeliets brinnande flammor skulle då förtära sekternas förödande ogräs, vilket hade belamrat Herrens vingård.

För att bereda för den brinnande dagen som skulle komma, så svepte en religiös väckelse över det gränsområde där Herrens framtida profet bodde i fridfull obetydlighet. En dekadent kristendoms präster verkade med fanatisk iver. Deras rop hördes: "Se, här är Kristus" och "Se, där är han". (Joseph Smith 2:5)

Varje religionsförkunnare använde all sin kraft och list för att vinna själar för sin speciella frälsningslära. Känslovågorna gick höga och bitterhet vällde upp i många hjärtan. "Ordkriget och åsiktstumultet" skapade klyftor mellan människorna. (Joseph Smith 2:10) Mitt under denna stridiga period sade Guds blivande profet ofta till sig själv: "Vad kan man göra? Vilket av alla dessa samfund är det rätta. eller hava de alla orätt? Om något av dem är det rätta, vilket är det då och hur skall jag kunna få veta det?" (Joseph Smith 2:10)

Det var vid denna kritiska tidpunkt som gudomlig försyn sände en stråle levande ljus från Guds heliga ord att upplysa en bekymrad sanningssökare.

Rannsaka skrifterna. Samla in evangeliets sanningar. Njut av det eviga livets ord här i livet och hoppas på odödlig härlighet i livet efter detta. Läs. begrunda och bed om allt det som profeterna har skrivit om. Sådan är den kurs som Herren har bjudit människan följa när det gäller hans heliga ord. Och det var på denna stig av framgång och upplysning som den unge Joseph leddes av försynens hand, som känner slutet från begynnelsen och som regerar i kärlek och nåd över alla hans barn.

Pojken Joseph — då på sitt femtonde år och som 24 år senare skulle lida martyrdöden för det han skulle få se och för det vittnesbörd han bar om det — läste i Jakobs brev ett skriftställe som skulle bli den mest inflytelserika enskilda vers i helig skrift som någonsin skrivits av en profetisk penna.

Moses gav oss denna stora proklamation, som av många anses vara Gamla testamentets krona: "Hör, Israel! Herren, vår Gud, Herren är en. Och du skall älska Herren, din Gud av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft." (5 Mos 6:4-5) Och Jesus kallade dessa kärlekens och tjänandets ord det första och förnämsta budet.

De ord som de flesta människor anses som de främsta i Nya testamentet är: "Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son på det att var och en som tror på honom icke skall förgås utan hava evigt liv." (Joh 3:16)

Det är svårt att överskatta den betydelse och det inflytande som detta och liknande skriftställen har i människors liv. Men ändå innehåller dessa ord av Jakob de mest inflytelserika ord som kommit från någon profet. De öppnade dörren för den första synen och anger den väg varigenom alla människor kan komma att veta vad Gud,har åstadkommit i dessa sista dagar. De inledde det största av Guds verk — det verk som i sinom tid skall täcka jorden med omvända.

Dessa är orden: "Om någon av eder brister i vishet, så må han utbedja sig sådan av Gud, som giver åt alla villigt och utan hårda ord, och den skall bliva honom given." (Jak 1:5)

Enkla, lätta, rena ord, som öppnade vägen för alla människor i alla åldrar att få veta hans vilja som skapade dem. Ord dikterade av den Helige Anden till en av de sista profeterna i Nya testamentet. Ord som skulle sjunka djupt in i hjärtat på den förste profeten i de sista dagarna och bli inledningen till den största av alla evangeliets tidhushållningar!

O människa, brister du i vishet? Vill du veta vilken av alla kyrkor som är rätt och som du borde sluta dig till? Har du något behov av mer kunskap i livet än du nu har? Skulle du vilja bryta ner de barriärer som tid och rum utgör och skåda evighetens under? Fråga då Gud. Sök hans ansikte. Förlita dig på din skapare. Vänd dig till honom som är sanningens och all rättfärdighets källa!

Men det finns ett villkor som måste uppfyllas. Jakob sade: "Men han bedje i tro, utan att tvivla, ty den som tvivlar är lik havets våg, som drives omkring av vinden och kastas hit och dit.

En sådan människa må icke tänka att hon skall få något från Herren." (Jak 1:6-7)

Vid denna vändpunkt i historien — medan Guds ande svävade över mörket i världen och de människoandar som ännu ej fötts väntade på befallningen "Varde ljus" — inspirerade Gud den unge Joseph att begrunda dessa ord, vilka skulle inleda ljusets och sanningens största tidsepok i jordens historia.

"Aldrig har något skriftställe gjort större intryck på en människas hjärta, än vad detta den gången gjorde på mitt. Det tycktes med stor kraft tränga in i mitt hjärtas innersta känslor. Jag begrundade det om och om igen." (Joseph Smith 2:12)

Sådana är Guds vägar och så verkar den Helige Anden. Med en kraft som ingen kan se utom de vars själar är i harmoni med det gudomliga fylldes den store sentida profetens hjärta av Jakobs ord.

Om den religiösa strid som förgiftade och förvirrade hela trakten sade Joseph Smith: "De olika sekternas religionslärare tolkade nämligen samma skriftställe så olika, att allt hopp om att avgöra frågan genom att vädja till Bibeln omintetgjordes." (Joseph Smith 2:12)

Han måste fråga Gud, som alla människor måste göra, och det gjorde

han. Han gick till en lund som låg i närheten av hans hem på landet. Där i sin ensamhet föll han på knä och bad. Han utgöt sin själ inför sin Skapare och uppsände sitt hjärtas önskan till Gud.

Detta var ödets och hoppets stund. Mitt i avfallets mörker visade sig ett ljus. Skapelsens stora befallning: "Varde ljus" gavs på nytt. Evangeliets ljus, det eviga ordets ljus, skulle snart sända sina strålar över hela jorden.

Men stora saker kommer inte lätt. Händelser som skakar jorden möter berg av motstånd. Det finns en motsats i allt. Varje person som söker efter den sanna kyrkan går emot världen. Joseph Smith var inget undantag.

Medan han bad bekämpades han av ondskans krafter. "Jag greps av en makt, som blev mig helt och hållet övermäktig och hade ett så förvånande inflytande över mig, att min tunga bands, så att jag icke kunde tala. Tätt mörker omgav mig och det tycktes en stund, som om jag vore dömd till plötslig undergång." (Joseph Smith 2:15)

Sådant är Satans tillvägagångssätt, att när himmelens Gud söker sända det största ljuset i alla tidsåldrar över världen, så sätter sig ondskans krafter till motvärn med djupaste mörker och ondska. Lucifer, vår gemensamme fiende, kämpade emot den utlovade återställelsen som han nu bekämpar den verkställda återställelsen.

"Men då ansträngde jag mig av alla krafter att ropa till Gud om att befria mig ur den fiendes makt, som hade gripit mig, och i samma ögonblick som jag höll på att sjunka i förtvivlan och överlämna mig åt undergång — och detta var icke en inbillad fara utan en verklig, osynlig varelses kraft, vilken kom från den osynliga världen och som hade en så underlig makt, som jag aldrig förr hade känt hos något väsen — I detta förfärliga ögonblick såg jag en ljuspelare mer strålande än solen alldeles över mitt huvud. (Joseph Smith 2:16)

Därpå öppnade sig himlarna och förlåten rämnade och de sedan länge stängda himlarna utgöt skurar av välsignelser. Ljusets, sanningens och uppenbarelsens tidsålder gjorde sitt intåg.

Platsen, tiden, behovet, mannen och den gudomliga avsikten hade alla förenats för att inleda Guds stora verk i denna sista tid. Himlarna skakade inte, inte heller darrade jorden. Det var inte en händelse som tillkännagavs av dunder och moln över Sinai, men den följde ett mönster av stillhet och frid i likhet med den som rådde utanför en tom grav då Maria från Magdala vördnadsfullt utropade "Rabbuni" till den uppståndne Herren.

Detta var den händelse, då den största syn som vi har upptecknad beviljades människan och skingrade det djupa mörkret. Fädernas gudar uppenbarade sig på nytt.

"Jag såg en ljuspelare mer strålande än son alldeles över mitt huvud, och den sänkte sig gradvis, tills den vilade på mig," sade profeten. (Joseph Smith 2:16)

"Så snart den syntes, kände jag mig befriad från den fiende, som höll mig bunden. När ljuset vilade på mig, såg jag två personer, vilkas glans och härlighet trotsa all beskrivning, stående över mig i luften. En av dem talade till mig, nämnande mig vid namn, och sade, pekande på den andre: *Denne är min älskade Son. Hör honom.*" (Joseph Smith 2:17)

O himmelens store Gud! Vilka under ser vi inte! Himlarna öppnar sig. Förlåten rämnar. Uinversums skapare kommer ned. Fadern och Sonen talar båda till en dödlig människa. Guds röst hörs åter. Han är inte död. Han lever och han talar. Vi hör hans ord som de hördes i forna dagar.

"Min avsikt med att gå och rådfråga Herren var att få veta vilken av alla sekterna, som var den rätta, på det jag måtte veta, vilken jag skulle sluta mig till. Så snart jag åter kom i besittning av mina sinnen, så att jag kunde tala, frågade jag därför personerna, som stodo över mig i ljuset, vilken av alla sekterna, som var rätt och vilken jag skulle sluta mig till.

Jag fick till svar, att jag inte skulle sluta mig till någon av dem, ty de voro alla orätta. Den person som talade till mig sade, att alla deras trosbekännelser voro en styggelse inför honom, att deras lärare voro alla fördärvade, att "detta folk ärar mig med sina läppar, men deras hjärtan äro långt ifrån mig; och fåfängt dyrka de mig, eftersom de läror de förkunna äro människobud. De skola hava ett sken av gudsfruktan, men skola icke vilja veta av dess kraft." (Joseph Smith 2:19-20)

En eller två gånger under ett tjogtal generationer gryr en ny tid, då ljuset från öster börjar undandriva jordens mörker från människors hjärtan.

Då och då i en fridfull lund, bortom människors åsyn, upplever himmel och jord ett intimt ögonblick och därefter är ingen av dem densamma längre. Ett sådant ögonblick inträffade den vackra och klara vårmorgon år 1820 i en lund nära Palmyra i New York.

Människan frågade och Gud svarade. Joseph Smith såg Fadern och Sonen. Dessa ting vet jag och om dem vittnar jag, i Herrens Jesu Kristi namn, hans som är Sonen, och vars vittnen vi är. Amen.

Ett barns tro

Thomas S Monson

Vilken härlig tid på året är inte konferenstiden. Tempelkvarteret i Salt Lake City är samlingsplats för tiotusentals som rest lång väg, för att de skulle kunna lyssna till Herrens ord. Idag är tabernaklet fyllt till brädden. Vänliga samtal har ersatts av körens sång och rösterna från dem som ber och som talar. En ljuv vördnad ligger i luften.

Det är en ödmjukande erfarenhet att se in i era ansikten och känna er tro ch hängivenhet till sanningen. Tålmodigt sitter ni på dessa historiska bänkar som tidens gång på något sätt inte gjort mer bekväma.

Särskilt tacksam är jag för de barn som är här. På balkongen uppe till vänster ser jag en söt flicka på kanske 10 år. Du söta lilla, jag vet inte vad du heter eller varifrån du kommer. Men ett vet jag dock, ditt oskuldsfulla leende och det ömma uttrycket i dina ögon har inspirerat mig att lägga åt sidan till en annan gång det budskap jag hade förberett för detta tillfälle. Idag är jag inspirerad att tala till dig.

När jag var pojke i din ålder, hade jag också en lärare i Söndagsskolan. Från bibeln brukade hon läsa för oss om Jesus, världens Återlösare och Frälsare. En dag lärde hon oss hur de små barnen fördes fram till honom för att han skulle kunna lägga sina händer på dem och be. Hans lärjungar ville köra bort dem som kom med barnen. "När Jesus såg detta, blev han misslynt och sade till dem: 'Låten barnen komma till mig, och förmenen dem det icke, ty Guds rike hör sådana till.'" (Mark 10:14)

Den lektionen har jag aldrig glömt. För bara ett par månader sedan fick jag åter lära om dess innebörd och ta del av dess kraft. Min lärare var Herren. Får jag dela med mig av denna erfarenhet till er.

Långt borta från Salt Lake City och ungefär 13 mil från Shreveport i Louisiana bor familjen Jack Methvin. Mamma, pappa och pojkarna är medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Ända tills nyligen fanns det en förtjusande dotter, som med sin närvaro, välsignade hemmet. Hennes namn var Christal. Hon var bara tio år gammal när döden ändade hennes jordeliv.

Christal tyckte om at springa och leka på den stora ranch där hennes familj bor. Hon var duktig i att rida och var aktiv i 4-H arbetet och vann priser i lokala tävlingar. Henns framtid var ljus och livet var underbart. Men så upptäckte man en ovanlig knöl på hennes ena ben. Specialisterna i New Orleans hade diagnosen klar och fällde sitt utslag: carcinoma, en form av cancer. Benet måste tas bort.

Hon tillfriskade bra efter operationen, levde som vanligt och klagade aldrig. Så upptäckte läkarna att cancern hade spridit sig till hennes små lungor. Familjen Methvin förtvivlade inte, utan planerade i stället en flygresa till Salt Lake City. Christal kunde kanske få en välsignelse från någon av generalauktoriteterna. Methvins kände inte någon av bröderna personligen, så man satte upp en bild av alla generalauktoriterna framför Christal och av en slump valde hon mig.

Christal gjorde aldrig den där flygturen till Salt Lake City. Hennes tillstånd försämrade. Slutet närmade sig. Men hennes tro sviktade inte. Till föräldrarna sade hon: "Blir det inte stavskonferens snart? Skall det inte komma en generalauktoritet då? Och varför inte broder Monson? Om jag inte kan komma till honom, kan Herren skicka honom till mig."

Under tiden uppstod en mycket ovanlig situation i Salt Lake City, där ingen visste om vad som hände i Shreveport. Det veckoslut då stavskonferensen i Shreveport skulle hållas, hade jag blivit kallad att åka till El Paso i Texas. President Ezra Taft Benson kallade mig till sitt kontor och förklarade att en av de andra bröderna hade gjort visst förberedande arbete för en stavsuppdelning i El Paso. Han undrade om jag hade något emot att denne broder åkte till El Paso och jag någon annanstans. Det var naturligtvis inget problem, det gick lika fint vart jag än skulle åka. Så president Benson sa: "Broder Monson, jag känner mig påverkad att låta dig åka till staven i Shreveport i Louisiana." Jag accepterade uppgiften. Dagen kom. Jag kom till Shreveport.

Den lördagseftermiddagen var fylld av möten — ett med stavspresidentskapet, ett med prästadömsledarna, ett med patriarken, så ännu ett med stavens allmänna ledarskap. Lite ursäktande frågade stavspresident Charles I Cagle om mitt tidsschema kunde tillåta mig att välsigna en 10 år gammal flicka, som led av cancer. Hennes namn var Christal Methvin. Jag svarade, att om det gick, skulle jag göra det och frågade sedan om hon skulle vara med på konferensen eller om hon låg på sjukhus i Shreveport. Med vetskap om att tiden var knapp nästan viskade president Cagle att Christal låg till sängs i hemmet — *mer än 13 mil från Shreveport.*

Jag tittade på dagordningen för mötena den kvällen och nästa morgon och likaså för min hemfärd. Det fanns helt enkelt inte tid. Ett alternativt förslag dök upp för mig. Kunde vi inte komma ihåg den lilla i våra offentliga "Broder Monson, jag visste att du skulle komma." Jag såg mig omkring i rummet. Ingen stod upp. Alla stod på knä. En välsignelse gavs. Ett blekt leende for över Christals ansikte. Hennes framviskade "tack" var en lämplig tacksägelse. Tyst lämnade alla rummet.

Fyra dagar senare, på torsdagen, då kyrkans medlemmar i Shreveport förenade sin tro med familjen Methvins och Christals namn ihågkoms i

en särskild bön till en god och kärleksfull himmelsk Fader, lämnade Christal Methvins rena ande sin sjukdomshärjade kropp och inträdde i Guds paradis.

För dem av oss som knäföll den sabbatsdagen i det solljusa sovrummet och i synnerhet för Christals mor och far när de varje dag går in i det rummet och minns hur hon lämnade det, återupplivas minnena i en odödlig dikt av Eugene Field — Amerikansk diktare och journalist (1850-1895)

Den lilla leksakshunden är täckt
av damm,
men står ändock stadig och fast.
Den lilla tennsoldaten är röd av rost
och hans gevär förintas i hans hand.
Det var länge sedan leksakshunden
var ny
och tennsoldaten stod i sin glans.
Det var då när vår lille pojke
kramade dem och satte dem på plats.
"Vänta här tills jag kommer tillbaka"
och var tysta och snälla", sa han.
Därmed gick han till sängs
och drömde sött om sina leksaker.
Och medan han drömde, väckte en
ängels
sång vår lille pojke.
Det är många år sedan och
åren har varit långa.
Men de små leksaksvännerna är
trofasta.
Av trofasthet till vår lille pojke
står de där
var och en på samma plats
och väntar på att han skall ta dem,
väntar på hans leende
och de undrar i sin väntan
under långa år
medan dammet lägger sig på dem.
Vad har det blivit av vår lille pojke
sedan han kramade dem och ställde
dem där?

För oss finns det inget behov av att undra eller vänta. Mästaren sade: "Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig, han skall leva, om han än dör;

och var och en som lever och tror på mig, han skall aldrig någonsin dö." (Joh 11:25-26) Till er, Jack och Nancy Methvin, säger han: "Frid lämnar jag efter mig åt eder, min frid giver jag eder; icke giver jag eder den såsom världen giver. Edra hjärtan vare icke oroliga eller försagda." (Joh 14:27) Och från er ljuva Christal kunde mycket väl komma de tröstande orden: "Jag går bort för att bereda eder rum . . . där jag är, där skolen I ock vara." (Joh 14:2-3)

Till dig, min lilla vän på övre balkongen och till troende överallt, bär jag vittne att Jesus av Nasaret verkligen älskar små barn, att han lyssnar till era böner och besvarar dem. Mästaren uttalade verkligen dessa ord: "Låten barnen komma till mig, och förmenen dem det icke; ty Guds rike hör sådana till." (Mark 10:14)

Jag vet att dessa är de ord han talade till en apostel på ett uppdrag i Shreveport i Louisiana — för jag hörde dem.

Om dessa sanningar bär jag vittne i Jesu Kristi namn. Amen.

"Ty den tiden kommer, då de icke längre skola fördraga den sunda läran"

L Tom Perry

En av de intressanta möjligheter som ges under generalkonferenser, är att anlända litet för tidigt, och ha förmånen att gå utmed bänkraderna i detta stora tabernakel och hälsa på konferensbesökarna, när de församlas här. Man upptäcker, att detta verkligen är en världskonferens.

När några talar ett främmande språk, finns det ett annat sätt att kommunicera, för man upptäcker snabbt att när man skakar hand eller ser någon i ögonen, som är från ett främmande land, finns det en gemensamhetskänsla, det finns ett frändskap, som inte känner några nationella gränser.

Vi har på denna konferens ofta vänt oss i våra tal till det land där kyrkan har sitt högkvarter. När detta händer ser jag med intresse ansiktsuttrycken hos dem som genom tolk hör detta budskap. Jag har upptäckt mera än bara en hövlig uppmärksamhet. Det finns äkta intresse och inlevelse. Och det är som sig bör, för när jag studerar historia tycks det finnas en röd tråd, som går igen överallt.

Vi älskar vårt stora land och vi älskar ert, för det är ert hem. Jag har fått ett spännande uppdrag att hjälpa till att planera Amerikas förenta staters 200-årsjubileum. Detta uppdrag har givit mig en klarare vision av historien och ett tillfälle att följa regeringens förehavanden.

För några månader sedan blev jag tillfrågad om att assistera vid inbjudningen av religiösa ledare i Amerika till ett särskilt möte, för att höja deltagandet från religiösa organisationer i vår nations 200-årsfirande. Ungefär 400 av oss samlades i Washington, D.C. och tillbringade två dagar tillsammans och diskuterade olika sätt att bidra till detta spännande jubileum.

Om än jag fann mig ha djup respekt och beundran för många av de religiösa ledare, som var närvarande, kände jag mig också allvarligt bekymrad över några, som man kunde kalla liberala element.

En del av det program som täckte denna tvådagarsperiod, var en upp-

delning i små diskussionsgrupper om tjugo för att undersöka den roll kyrkorna skulle spela under detta firande.

När vi avslutade första dagen, diskuterade jag med en helt ung kollega, som jag inbjudit att tillsammans med mig besöka denna samling, möjligheten att förbereda ett tillkännagivande från kyrkorna i detta land, att enat inför våra landsmän, utge en förnyad bekräftelse av vårt behov av gudomlig vägledning, ett uttryck för Herrens hand i att leda bildandet av Amerikas Förenta Staters regeringsform. Jag vet inte, hur sent denne unge man stannade uppe denna kväll, men när jag mötte honom under frukosten följande morgon, hade han ett utmärkt utkast till den föreslagna deklarationen.

Jag var spänd inför möjligheten att presentera den för vår lilla diskussionsgrupp, när vi samlades den morgonen. Emellertid skingrades min entusiasm snabbt. Vi upptäckte snart, att det var denna grupp religiösa ledares uppfattning att någon deklaration med hänsyftning till Herren vår Gud inte skulle vara acceptabel. Som skäl angav de ett sådant tillkännagivande skulle vara sårande för ateister. När allt kommer omkring, påstod de, har ateisten också rätt att ha sin tro. Naturligtvis håller jag fullkomligt med om att alla har rätt till den fria viljan, men jag argumenterade ingående mot att låta vår egen fasta övertygelse upplösas, bara för att den inte skulle kunna accepteras av alla. Ju mer vi argumenterade, desto mera enade sig oppositionen mot oss. Vi kunde inte få vårt eller något annat uttalande igenom kommittén.

Jag var så skakad över resultatet och den tydliga gagnlösheten av våra ansträngningar, att jag var tvungen att söka upp den religiöse ledare som motsatte sig vår deklaration. När jag talade med honom fick jag en ännu större chock.

Här var en man med teologiska examina, specificerade i en lång rad bokstäver efter sitt namn, en ledare för en kristen församling, och han gav mig dessa svar på mina frågor:

Fråga: "Tror ni inte att Gud inspirerade de forna ledarna i detta land till att bilda denna stora nation?"

Svar: "Jag finner inget i mina studier som tyder på att Guds hand vägleder människornas göranden och låtanden i någon tidsålder."

Fråga: Med en sådan filosofi, hur kan ni stå framför Er församling varje vecka och lära ut kristna doktriner?"

Svar: "Åh, det är inte alls svårt. Jag samlar en representativ grupp i församlingen och predikar enligt denna grupps åsikter.

Jag upprepar att medan jag var i Washington och besökte denna sammankomst så mötte jag många hängivna och underbara kyrkoledare, men jag måste säga att då jag återvände hem från denna resa kände jag en växande oro, att det från talarstolarna i de många kyrkorna i vårt land så väl som världen i allmänhet, finns en stigange tendens att undervisa människors lärdomar snarare än dem som Gud har ingivit.

När mötet slutade hyste jag stor besvikelse över att en deklaration om tacksamhet till vår Himmelske Fader inte hade kunnat göras av denna stora grupp religiösa ledare. Emellertid kom jag därifrån med en fast beslutsamhet att jag åtminstone kommer att fram föra min åsikt i två frågor under detta jubileumsår.

För det första vill jag inom mig utveckla mod att stå upp och försvara det jag tror är rätt. Jag vill avge mitt personliga vittnesbörd om att himlarna inte är tillslutna. Herren fortsätter att upplysa och vägleda alla sina barn på jorden om de bara vill uppmärksamma hans röst. Jag vill lära ut min fasta övertygelse, att grundandet av vilket rättfärdigt styrelseskick som helst är en lag, som mottagits från Herren att upplysa och leda människans ansträngningar. Rättfärdiga regeringar mottar vägledning från Herren.

Skrifterna från vilka president Tanner citerade bestyrker detta beträffande framkomsten av detta lands styrelseskick. "Fördensskull gav jag detta lands grundlag genom visa män, som jag uppreste för detta ändamål, och återlöste landet genom blodsutgjutelse." (L.&F. 101:80.)

Jag har beslutat göra allt som står i min makt att hålla samma tro levande, som existerade i våra fäders hjärtan och sinnen.

Det var George Washington som deklarerade: "Människorna vet att det är omöjligt att styra riktigt utan Gud och Bibeln."

Åter ges av Andrew Jackson påståendet: Bibeln är klippan på vilken denna republik vilar.

Jag bekräftar inför er här i dag min tro, att Herren Gud fortsätter påverka sina barns angelägenheter. Hans lag måste vara grunden, på vilken all lag baseras. Vi måste vara villiga att stödja och försvara hans gudomliga lag och leva i harmoni med den.

För det andra vill jag nu offentligt uttala mitt ogillande av dem som så fångats upp av sin inlärningsverksamhet, att de med sina upplysta hjärnor tror, att de kan förändra Guds lagar. En allmän uppfattning bland människor har inte och kommer inte att ha kraft att förändra dessa gudomliga lagar.

Låt mig citera bara ett exempel på, hur dessa skenbart upplysta hjärnor med sin falska lära och undervisning försöker förstöra äktenskapets heliga institution. Ett citat från en nyligen utgiven publikation, som bara är en av många som jag nyligen mottagit från bekymrade medborgare, lyder på följande satt: Med detta och andra sådana tecken som grund, ger några iakttagare vid handen, att äktenskapets institution, som under århundradena nödvändigtvis har förändrats för att tillgodose ett föränderligt samhälles behov, nu möter en framtid, under vilken det skulle kunna bli föråldrat. I deras bedömning kommer äktenskapet självt till sist inte att framstå som en religiös grundval eller en laglig sanktion, utan helt enkelt ett sociologiskt faktum." (William H. Masters and Virginia E. Johnson, The Pleasure Bond, Toronto and Boston, Little, Brown and Co., sid. 179.) De väntar på en ny kristen inställning till äktenskapet. De konstaterar, att dogmatism måste ge efter för humanism, det spelar ingen roll hur långsamt eller hur ovilligt. De riktar uppmärksamheten på studier, som gör anspråk på att nästan slutgiltigt bevisa att utomäktenskapliga förbindelser kan tjäna som hjälpmedel för trofasthet mot Gud.

jag finner sådana lärdomar absolut

stridande mot Herrens undervisning till mänskligheten. När jag betraktar den fysiska ordningen i Herrens gudomliga plan finner jag inga tecken på att han någonsin funnit det nödvändigt att göra en korrigering. Jorden fortsätter att rotera i samma riktning. 'Dess axels lutning är oförändrad. Vattnets cirkulation från hav till moln och ned på jorden och till floderna ut i havet fortsätter med samma välgörande effekt utan förändring.

Jag finner samma samstämmighet i den gudomliga lag han har etablerat för mänskligheten. I begynnelsen sade han:

"Och Herren Gud sade: Det är icke gott att mannen är allena. Jag vill göra åt honom en hjälp, en sådan som honom höves. Då lät Herren Gud en tung sömn falla på mannen, och när han hade somnat, tog han ut ett av hans revben . . . Och Herren Gud byggde en kvinna av revbenet, som han hade tagit av mannen, och förde henne fram till mannen. Då sade mannen: Ja, denna är nu ben av mina ben och kött av mitt kött. Hon skall heta maninna, ty av man är hon tagen. Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de skola varda ett kött." (1 Mos 2:18, 21-24.)

Föreningen mellan man och hustru är helig för Herren, och ingenting att gäckas med.

Aktenskapsförbundet var nödvändigt för Herren Gud att fullfölja sin mission och de ändamål, för vilka han skapade himlarna och jorden.

I alla tidsperioder har han tillkännagivit sin gudomliga lag som en garanti och skydd för detta heliga förbund mellan man och hustru. När Moses fann behov för lagar att styra Israels barn, så var ett av Herrens ord till honom: "Du skall icke begå äktenskapsbrott." (2 Mos 20:14)

I en annan tidsålder, när den enfödde var på jorden, bekräftade han ånyo med ökat eftertryck denna eviga lag: "I haven hört det är sagt: "Du skall icke begå äktenskapsbrott." — Men jag säger eder; Var och en, som med begärelse ser på en annans hustru, han har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta. "När Herren som det beskrivs i Mormons bok, är verksam på den amerikanska kontinenten, ger han igen uttryck för samma lärdomar. "Du skall icke begå äktenskapsbrott." (Mosiah 13:22.)

Han har inte lämnat oss utan samma instruktion i våra samtida skrifter: För åter i denna dag har han sagt: "Du skall icke begå äktenskapsbrott. Den som begår äktenskapsbrott och icke omvänder sig skall uteslutas." (L&F 42:24.)

Det har aldrig varit och kommer aldrig att finnas motsägelser i Guds gudomliga lagar. Skrift på skrift under alla tidsåldrar, förkunnar hans gudomliga budskap, som är oföränderligt och inte kan ändras av människan.

Och idag förkunnar jag samma varningens ord som Paulus, den forne aposteln: "Ty den tid kommer, då de icke längre skola fördraga den sunda läran, utan efter sina egna begärelser skola samla åt sig lärare hoptals, alltefter som det kliar dem i öronen, en tid då de skola vända sina öron ifrån sanningen och istället vända sig till fabler." (2 Tim. 4:3-4.)

Jag lämnar mitt vittnesbörd til er, om att det finns en logisk följdriktighet i Guds lagar, som inte kommer att förändras. När vi bekänner våra liv till hans lagar, kommer vi att finna en glädje, en fullkomning, och erfara lugn, när vi lever här på jorden. Om vi skulle förvränga eller ändra på hans lagar eller inte ta dem i beaktande, måste vi utstå Guds domar, och så säkert som det händer, kommer elände, bedrövelse och hjärtesorg att bli resultatet.

Låt oss ha samma anda som psalmisten när han säger: "Jorden är Herrens och allt vad därpå är, jordens krets och de som bo därpå." (Ps. 24:1.)

Gud give, att vi må ha mod att stå upp och stå för det som vi vet är rätt ber jag ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

"Hören honom!"

Mark E Petersen

Jag kan inte låta bli, mina bröder och systrar, att uttrycka djup tacksamhet till de som sjungit och spelat för oss under denna konferens. Jag har sällan tyckt mer om musiken på en konferens och jag skulle personligen vilja tacka alla dessa sångare och organister. Jag tycker att ni har bidragit oerhört till denna enastående konferens.

Vi sista dagars heliga har ett budskap till världen. Det är gudomligt och förkunnar för hela mänskligheten att Gud åter har talat från himmelen i dessa moderna tider.

När den Allsmäktige sålunda talade, sade han: "Hören I himlar och lyssna du jord'. Fröjden eder, hennes invånare, ty Herren är Gud och utom honom är ingen Frälsare.

Stor är hans visdom och förunderliga hans vägar; (L&F 76:1-2)

Och han sade: "Herrens röst ljuder för alla människor . . . Och den varnande rösten skall ljuda för alla människor." (L&F 1:2, 4)

Det väsentligaste i vårt budskap är att Jesus av Nasaret är Kristus Herren, hela mänsklighetens Återlösare, kristenhetens Frälsare och judarnas Messias. Vi bekräftar högtidligen att denne Jesus bokstavligen var Guds Son, född av Maria och utan honom finns det ingen Frälsare.

Den allsmäktige bekräftade upprepade gånger att Jesus av Nasaret är hans Son och befallde ihärdigt: "*Hören Honom!*" I dessa sista dagar, när den Allsmäktige gav sin stora nya uppenbarelse om Jesus Kristus kom åter befallningen: "*Hören Honom!*"

Såsom sista dagars heliga ger vi er en ny och modern uppenbarelse om Jesus Kristus och när vi gör det vidarebefordrar vi till alla som vill lyssna Gud Faderns enträgna befallning, där han åter säger: "*Hören Honom!*"

Vårt budskap är sant. Det är av vital betydelse för denna oroliga värld. Herren själv sade: "Hören, I folk fjärran från och I som bon på öarna i havet, horen I alle! Ty förvisso, Herrens röst ljuder för alla människor." (L&F 1:1-2)

När vi sålunda förkunnar hans nutida uppenbarade ord, uppstår det omedelbart i många människors sinne en fråga om trovärdighet. Detta inser vi mycket väl. Vi är medvetna om att trovärdigheten av vårt budskap vilar i stor utsträckning på trovärdigheten av oss som ett folk. Tillåt mig, med tanke på det, att få berätta lite om oss själva.

Vi är människor som eftersträvar nykterhet och god karaktär, ett ärligt och rättfärdigt leverne. Vi undervisar om dygd och kyskhet som grundläggande huvudprinciper i vår tro. Vi förespråkar hemmets stabilitet och bevarande.

För oss är familjen civilisationens hörnsten och måste så alltid vara. Den är grunden till de rätta mänskliga relationerna.

Vi lär våra män och kvinnor trofasthet i dess högsta betydelse. Vi tror att var och en av oss är ett Guds andebarn och att Herren avser att vi skall leva så att vi till sist kan bli fullkomliga, som vår Fader i himmelen är fullkomlig. (Se Matt 5:48)

Vi tror att familjen är avsedd att vara en evig enhet, som fortsätter bortom döden och uppståndelsen i ett evigt och odödligt liv.

Det är för att förbereda oss i värdighet för ett sådant mål som vi undervisar om dessa höga normer för trohet från både man och kvinna. Vi har bara en enda moralnorm för alla. Vår ständiga maning är: "Varen rena, I som bären Herrens käril." (L&F 38:42)

Vi är ett snabbt växande folk. Män och kvinnor med ärliga hjärtan påverkas när de hör vårt budskap. Vi har nu ett medlemsantal i kyrkan av 3,5 miljoner. För tio år sedan var det mindre än 2,5 miljoner.

Vi har ett konsekvent missionärsprogram. Vi har nu 133 missioner med församlingar i 62 olika länder. För tio år sedan hade vi endast 74 missioner. I dag har vi 21.168 missionärer, de flesta unga män i 20-årsåldern. För tio år sedan hade vi endast 12.585. Dessa missionärer ger hela sin tid, villigt och utan betalning, under en tid av två år och de betalar alla sina utgifter själva. Ni kan av detta bedöma uppriktigheten i vår övertygelse.

Våra församlingar är vanligen indelade i vad vi kallar grenar, ward och stavar — grenarna och warden kan jämföras med församlingar, och stavarna liknas vid stift. För tio år sedan hade vi 6.000 ward och grenar och nu har vi nästan 8.000. För tio år sedan hade vi 412 stavar, den större enheten alltså, nu har vi över 700. Dessa återfinns i nationerna från Sydamerika till Skandinavien och från Alaska till Sydafrika, i Australien, och öarna i Söderhavet.

Vi är generellt sett ett friskt folk. Dr James E Enstrom vid UCLAs skola för Allmän hälsovård rapporterade i Pasadena *Star-News* den 9 april i år att antalet fall av cancer bland mormonerna är 50% lägre än bland nationen som helhet. Procentuellt har staten Utah Amerikas lägsta antal dödsfall i cancer. Angående lungcancer, så har sista dagars heliga kvinner bara 31% av nationens genomsnitt och männen bara 38%. För cancer i matstrupen, vilken hör ihop med alkoholkonsumtion, är siffrorna för sista dagars heliga endast 11% av nationens genomsnitt för kvinnor och 34% för män. Dessa siffror har framtagits av dr Joseph F Lyon, Chef för Utahs cancerfond.

Förenta Staternas statistiska centralbyrå rapporterar för år 1971 några intressanta siffror där Utah och resten av landet jämförs. Alla 50 staterna i unionen är uppskrivna i rangordning enligt frekvensen av de sjukdomar som jag skall nämna, där de stater sätts sist på listan som har det lägsta antalet fall.

För hjärtsjukdomar ligger Utah på 46:e plats; för influensa och lunginflammation på 49:e plats; för hjärnkärlsjukdomar på 46:e plats; åderförkalkning på 49:e plats; leversjukdomar 45:e plats; åderförkalkning på 49:e plats; leversjukdomar 45:e plats; bronkitis och astma 30:e plats; tuberkulos 50:e plats; könssjukdomar 50:e plats; kombinerade hjärt — och njursjukdomar 50:e plats; kärlsjukdomar som påverkar nervsystemet 50:e plats; hjärtsjukdomar av stress 43:e plats; andra stress-sjukdomar 50:e plats; infektionssjukdomar 50:e plats; förlossningskomplikationer 46:e plats; spädbarnsdödlighet 50:e plats.

När vi talar om dessa siffror för staten Utah bör vi komma ihåg att ungefär 30% av hela befolkningen inte tillhör vår kyrka, men att dessa innefattas i staten Utahs statistik.

Vår kyrka har varit ledande när det gäller att befrämja ungdomarnas utveckling genom scoutprogrammet, vilket vi tycker är en mycket effektiv organisation för utbildning av pojkar i alla länder, av alla trosbekännelser och av vilket folk det vara må.

I Förenta Staterna som helhet är det endast 23% av alla pojkar i scoutålder som är registrerade som scouter. Men bland de sista dagars heliga är procentsatsen 85.

I Förenta staterna får 1,5% av de registrerade scouterna den högsta utmärkelsen. Bland de sista dagars heliga är det 4%.

År 1974 kom vår kyrka på andra plats när det gällde att befrämja antalet scoutenheter i Förenta staterna. Vi överträffades endast av Hem och skolaföreningen. De understödde 20.800 enheter. Vi understödde 14.344 enheter. Efter oss kom den förenade metodistkyrkan med 13.789 och romersk-katolska kyrkan med 11.734 enheter.

I denna tid av ungdomsbrottslighet känner vi oss mycket uppmuntrade av det faktum att av de 256.000 tonårspojkarna i vår kyrka är 70% aktivt verk-

samma i kyrkan och av de 238.000 flickorna i samma ålder är 73% aktivt verksamma i kyrkan. Tänk på detta. Kan ni finna motsvarigheten någon annanstans? Tänk på det. En halv miljon tonåringar hängivna en kyrka som förbjuder sprit, tobak och sex före äktenskapet. Försök om ni kan, att göra om det någonstans.

Ni kommer att bli intresserad av närvaron i Söndagsskolan. 59% av alla våra små barn är i våra söndagsskolor varje söndag och av tonårsgrupperna är 60% av alla SDH ungdomar verkligen närvarande varje söndag.

I vår kyrka lär vi att "Guds härlighet är intelligens". (Se L&F 93:36) Vi tror också att människans härlighet också är intelligens. Med tanke på detta är vi starka förespråkare för utbildning.

När dr Clark Kerr, ordförande för Carnegierådet för policystudier i högre utbildning talade på inledningshögtidligheten vid Utah universitet förra året, sade han följande intressanta sak:

"Utah ligger främst i nationen när det gäller skolgång för hela befolkningen i åldrarna 3 till 34.

Utah ligger främst i procentuella antalet av den totala befolkningen som är inskriven i skolan i varje åldersnivå utom i åldrarna 16-17, där Minnesota ligger först . . .

Utah ligger främst när det gäller det genomsnittliga antalet skolår som dessa medborgare i åldern 25 år och uppåt har gått i skolan . . .

Utah ligger främst när det gäller ge bidrag till att driva medicinska läroanstalter per 100.000 dollars i personlig inkomst i staten."

Och sedan sade han detta: "Carnegiekommissionen för högre utbildning undersökte hur den högre utbildningen genomförs i var och en av de 50 staterna. Den fann att Utah i motsats till de flesta staterna inte hade några brister."

Märkligt, eller hur?

Sedan frågade han: "Varför går det sa bra i Utah? Det är varken den rikaste, inte heller den äldsta, inte heller den bäst belägna staten för utveckling av utbildning. Om man kunde finna dess hemlighet kunde den kanske exporteras till andra platser. Men detta är inte lätt, för dess hemlighet är, tror jag, dess historia. Era tidiga ledare lade stor vikt vid utbildning." Och sedan citerade han Brigham Youngs förespråk för utbildning.

Denna utbildningsbakgrund återspeglas av det antal av våra medlemmar som har nått prominenta ställningar i Förenta staterna, Canada och världen som helhet.

Mark W Cannon sade i en avhandling med rubriken "Mormoner i ledande befattningar" att en nyligen gjord undersökning visar att bland de 471 ledande affärsföretagen i Amerika var fler av dess presidenter födda i Utah i relation till dess befolkning än in någon annan stat i unionen. Utah frambringade en sådan president på var 62.000:e av befolkningen jämfört med en på var 205.000:e i nationen för övrigt. För närvarande är det 55 sista dagars heliga som innehar posten som antingen president, styrelseordförande eller vice-ordförande för amerikanska företag med ett kapital av mer än 10 miljoner dollar. 77 innehar huvudbefattningar i företag med 75 miljoner dollar i kapital.

Sista dagars heliga har innehaft regeringsposter i Förenta staterna och andra viktiga ämbeten i Canada. Vi har våra generaler och amiraler i de militära styrkorna. Exempelvis fanns det år 1952 15 som innehade platser i Förenta staternas senat och kongress. Nu finns det 28.

Sista dagars heliga har också verkat på ansvarsfulla poster inom flera statliga organ.

Dr Harvey Fletcher, en mormonhögpräst, utvecklade stereofoniskt ljud, en annan mormon, Philo Farnsworth utvecklade televisionen.

Mormoner har varit presidenter för Rotary International och Lions International. De har lett American Medical Association, American Bankers Association och många olika vetenskapliga organisationer. De har också innehaft många andra viktiga poster inom vetenskaplig forskning och affärsvärlden, alltför många för att nämnas här.

Många människor i dag är intresserade i de så kallade "befrielserörelserna för kvinnor".

Ni blir säkert glada åt att höra att mormonkvinnor var de första kvinnor i hela världen som fick rösträtt. De gavs denna viktiga rättighet av Brigham Young för mer än ett århundrade sedan.

Vi tror att mormonkvinnor är mindre omskurna och äger större frihet än andra kvinnor i världen. De förstår den sanna meningen med frihet och rättvisa för alla, därför att det är en del av deras religion och som sådan fundamental i deras dagliga liv.

Vi har i vår kyrka en organisation speciellt för kvinnor, vilken leds och sköts av kvinnorna själva. Den kallas Hjälpföreningen. Den har nästan en miljon medlemmar. Ledarna för denna organisation har verkat förtjänstfullt i Kvinnornas världsråd och en av dem, Mrs Belle S Spafford, verkade nyligen som president för Kvinnornas nationalråd i Förenta staterna.

Avsikten med denna Hjälpföreningsorganisation är att ge hjälp åt alla dem som lider nöd, men den befrämjar också kvinnornas kulturella utveckling, hjälper dem att uppnå de mål de önskar i livet och upprättar höga ideal i familjecirkeln.

Som en del av vårt budskap ger vi världen ännu en volym med helig skrift, känd som Mormons bok. Vi publicerar mer än en miljon exemplar av denna bok varje år. Det är en helig historia om det forna Amerika.

När vi talar om Mormons bok, blir vi ibland tillfrågade om vi använder Bibeln. Naturligtvis gör vi det. Vi använder Bibeln som de flesta andra kristna gör. Vi accepterar den som ett av våra standardverk. Men vi tror också att Mormons bok är Guds ord, som utgör ett andra vittne om Kristus och hans verk i denna sista tid.

Vi tror på nutida uppenbarelse och förkunnar för hela mänskligheten att Gud har upprest nya profeter som mottar nutida uppenbarelser till mänsklighetens ledning.

Vårt budskap är högtidligt. Vårt budskap är sant. Våra medlemmar är pålitliga medborgare, laglydiga, intelligenta och progressiva, vilket alla som känner oss håller med om. Vårt livsmönster är som ni kan se tillräckligt och gott bevis på trovärdigheten av gudomligheten i vår mission och vårt budskap. Det är med en sådan bakgrund, som jag har beskrivit,

som vi sänder ut vårt stora religiösa budskap till världen.
Skulle ni inte i denna tid av mörker, synd och förvirring välkomna en ny uppenbarelse från Gud, som bekräftar hans existens, som på nytt visar vägen till frälsning och som utgör en fyrbåk som ett ljus på ett berg?
Vi betygar att Gud verkligen lever. Han är världens skapare. Vi betygar att Jesus Kristus lever och att han är denna världens Återlösare. Och vi instämmer alla i Guds befallning beträffande Kristus: "*Hören Honom!*" Frälsningen finns i och genom honom allena. Om detta vittnar vi i hans heliga namn. Amen.

Profeter och profetia

LeGrand Richards

Jag gläder mig, mina bröder och systrar, över tillfället att få vara med på denna stora generalkonferens i kyrkan och förlitar mig på att jag genom inspiration från Herrens ande skall kunna säga något under den korta tid som står till mitt förfogande som kan hjälpa till att öka era vittnesbörd och göra intryck på dem som ännu inte är medlemmar i kyrkan.
Jag tänkte att jag idag skulle vilja säga några ord om betydelsen av profetia och profeter.
När Frälsaren efter sin uppståndelse gick på vägen mot Emmaus med två av sina lärjungar, får vi veta att "deras ögon voro tillslutna" (Luk 24:16) så att de inte kände igen honom. När han hörde vad de hade att säga, insåg han att de inte förstod vad han hade försökt lära dem och därför sade han: "O, huru oförståndiga ären I icke och tröghjärtade till att tro på allt vad profeterna hava talat!" (Luk 24:25) Och han visade dem, med början från Moses och profeterna, hur profeterna i allt hade vittnat om honom. När ni nu studerar skrifterna, vet ni att profeterna förutsade hans liv och mission in i minsta detalj, till och med att man skulle kasta lott om hans kläder vid korsfästelsen. (Se Ps 22:18)
Petrus sade: "Så mycket fastare står nu också för oss det profetiska ordet; och I gören väl, om I akten därpå, såsom på ett ljus som lyser i en dyster vildmark, till dess att dagen gryr, och morgonstjärnan går upp i edra hjärtan. Men det mån I framför allt veta, att ingen profetia i något skriftens ord kan av någon människas egen kraft utläggas.
Ty ingen profetia har någonsin framkommit av en människas vilja, utan därigenom att människor, drivna av den helige Ande, talade vad som gavs dem från Gud." (2 Petr 1:19-21) Om vi har samma kraft, borde vi kunna förstå profetia.
Liksom de heliga profeterna förutsade Frälsarens ankomst i tidens mitt, har de förutsagt många av de viktiga händelser som skulle äga rum för att förbereda vägen för hans andra ankomst. Jag skulle vilja hanvisa till några av dem.
Profeten Amos sade: "Sannerligen, Herren, HERREN, gör alls intet utan att hava uppenbarat sitt råd för sina tjänare profeterna." (Amos 3:7) Om vi förstår det, kan ingen söka efter Guds verk på jorden utan vetskap om att detta skall ledas av en profet. Herren har aldrig utfört något som han erkant utan en profet i dess spets. Tack Gud för våra profeter, från profeten Joseph Smith till vår nuvarande profet, president Spencer W Kimball.
Jag har känt president Kimball i 37 år och jag tror inte att det finns någon mer kristuslik människa i denna värld än han. Och om Herren inte kan tala genom en man som president Kimball, skulle han inte kunna finna någon på denna jord som är mer värdig. Jag tackar honom för levande profeter.
Om vi nu förstår Petrus ord då han sade: "Så mycket fastare står nu också för oss det profetiska ordet" (2 Petr 1:19), då finns det med andra ord inte något annat sätt i denna världen varigenom vi kan känna Herrens sinne och vilja lika intelligent och säkert som vi kan känna den genom de heliga profeterna. "Sannerligen, Herren, HERREN, gör alls intet utan att hava uppenbarat sitt råd för sina tjänare profeterna." (Amos 3:7)
Varje sanningssökare som tror på dessa ord och den betydelse som Jesus lägger vid profetia kan inte söka efter en kyrka mitt ibland dessa ca 700 kristna kyrkor som det finns bara i Amerika idag, utan att det skall vara en kyrka med en profet i dess ledning till vilken Gud kan uppenbara sina tankar och sin vilja.
Det fanns många andra ting som behövde göras. Petrus sade, då han talade till dem som hade dödat Kristus dagen efter Pingstdagen: "Gören därför bättring och omvänden eder, så att edra synder bliva utplånade,
på det att tider av vederkvickelse må komma från Herren, i det att han sänder den Messias som han har utsett åt eder, nämligen Jesus, vilken dock himmelen måste behålla intill de tider då allt skall bliva upprättat igen, varom Gud har talat genom sina forntida heliga profeters mun." (Apg 3:19-21)
En som söker efter sanningen bör således söka efter en återställelse och inte en reformation och inte en fortsättning, för om Petrus var en Guds profet, måste vi få en återställelse av allting som talades av alla de heliga profeterna, innan Frälsaren kan kom-

ma, därför att han sade att himlarna skulle behålla Kristus "intill de tider då allt skall bliva upprättat igen". Det skulle inte kunna ske en återställelse om det inte fanns en levande profet på jorden till vilken dessa heliga profeter kunde komma för att återställa allting som hade gått förlorat, varigenom kyrkorna predikade människobud, som Jesaja sade. Och därför har vi en levande profet.

Herren uppreste profeten Joseph Smith, som det har betygats på denna konferens, och vi har mer uppenbarad sanning genom honom än genom någon annan profet som någonsin har levat på jordens yta så långt våra uppteckningar visar. Han har givit os ting från dessa döda profeter som skulle komma för att återställa allting innan Frälsaren kunde återkomma. Det finns många ting som han har återställt.

Tag til exempel Nebukadnessars dröm (som någon redan talat om) och Daniels tolkning av denna dröm. Ni kommer ihåg att Nebukadnessar hade glömt drömmen och han kallade samman de vise männen och astrologerna, men ingen av dem kunde uttyda denna dröm för honom.

Så hörde han talas om denne man Daniel i Israel och Daniel sade: "Men det finnes en Gud i himmelen, som kan uppenbara hemligheter, och han har låtit konung Nebukadnessar veta vad som skall ske i kommande dagar. Detta var din dröm och den syn du hade på ditt läger." (Dan 2:28)

Så berättade han för honom om denna världens rikens uppgång och fall till de sista dagarna (och vi lever i de sista dagarna), då himmelens Gud skulle "upprätta ett rike som aldrig i evighet skall förstöras, och vars makt icke skall bliva överlämnad åt något annat folk." (Dan 2:44) Hur kunde Gud upprätta ett sådant rike som kunde vara för evigt utan en profet genom vilken kan kunde arbeta för att upprätta sitt rike?

Sedan sade han att det skulle vara som en sten som lösgjordes utan människohänder. Det skulle med andra ord ha en liten början och detta rike började med sex män och har vuxit, som Daniel sade att det skulle, till att bli ett stort berg och fylla hela jorden. (Se Dan 2:35.) Ingen annan religiös grupp växer i antal och utbredning som denna kyrka idag, därför att himmelens Gud har upprättat den i enlighet med sitt löfte.

När jag var president för Sydstaternas mission predikade en av våra missionärer om just denna Nebukadnessars dröm på ett möte, där vi hade några undersökare och jag stod i dörren för att hälsa på dem när de gick ut. En man kom fram och presenterade sig som präst och han sade: "Ni menar väl inte att ni tror att mormonkyrkan är det riket, eller hur?"

Och jag sade: "Jo, varför inte?"

Han sade: "Det kan inte vara så?"

"Varför kan det inte det?"

Han sade: "Man kan inte ha ett rike utan en kung och ni har inte någon kung, så ni har inte något rike."

"O", sade jag. "Min vän, ni läste inte tillräckligt långt. Läs bara det sjunde kapitlet i Daniel, där Daniel såg en som var lik Människosonen komma i himmelens skyar och «åt denne gavs välde och ära och rike, och alla folk och stammar och tungomål måste tjäna honom.» (Dan 7:14)

Jag fortsatte: "Min vän, berätta för mig hur riket kan givas åt honom när han kommer i himmelens skyar, om det inte finns något rike berett åt honom? Det är det som vi sista dagars heliga gör."

Ni Guds heliga som gör de offer ni gör av er tid och era talanger och era pengar och er ungdom för att befrämja kyrkans stora missionärsprogram och betala tionde och offer — det finns inget som detta i hela världen i dag därför att Gud arbetar genom sina profeter. Som Paulus fordom sade, då han talade till kyrkan på sin tid: "I ären uppbyggda på apostlarnas och profeternas grundval, där hörnstenen är Kristus Jesus själv." (Ef 2:20)

Så den som söker sanningen bör söka efter en kyrka som är byggd på apostlars och profeters grundval, och jag bär mitt vittnesbörd för er att detta är Jesu Kristi kyrka, byggd på apostlars och profeters grundval och Kristus Herren leder fortfarande sin kyrka genom sina levande profeter.

Vi har många andra profetior. Aposteln Paulus sade att Herren hade uppenbarat för honom hans viljas hemlighet. (Se Ef 1:9) Det är väl ett alldeles särskilt uttryck, eller hur — Herrens viljas hemlighet? "Om en ordning som i tidernas fullbordan skulle komma till stånd, det beslutet att i Kristus sammanfatta allt som finnes i himmelen och på jorden." (Ef 1:10) Ingen annan kyrka i denna värld har något sådant program att förena himlarna med det som finns på jorden.

Och vi läser i profeterna om hur Herrens folk skall bli som frälsare på Sions berg. (Se Obad 21) Vi läser Jesu ord, då han sade: "Den stund kommer, ja, den är redan inne, då de döda skola höra Guds Sons röst," (Joh 5:25), därför att alla de människoskaror som har gått före måste höra evangeliet. Vi har fått höra att varje knä skall böjas och varje tunga bekänna att Jesus är Kristus. (Se Rom 14:11.) Det leder oss till att lite bättre förstå meningen med aposteln Paulus ord då han sade: "Vad kunna annars de som låta döpa sig för de dödas skull vinna därmed? Om så är att döda alls icke uppstå, varför låter man då döpa sig för deras skull?" (1 Kor 15:29)

En annan stor sak som skulle hända i denna tidshushållning är att Herren genom Malaki sade att han skulle sända sin budbärare för att bereda vägen för hans ankomst och att han skulle komma i hast till sitt tempel. "Men vem kan uthärda hans tillkommelses dag? . . . Ty han skall vara såsom en guldsmeds eld och såsom valkares såpa." (Mal 3:2.) Detta gällde uppenbarligen inte hans första ankomst. Han kom inte med hast till sitt tempel. Alla människor kunde stå ut med den dag då han kom. Men vi läser att då han kommer i de sista dagarna skall de ogudaktiga ropa till klipporna: "Fallen över oss, och döljen oss för dens ansikte, som sitter på tronen." (Upp 6:16)

Ja, vi har det program som leder till användning av våra tempel och som hör ihop med Malakis vidare yttrande, då han sade: "Se, jag skall sända till eder profeten Elia, förrän HERRENS stora och fruktansvärda dag kommer. Och han skall vända fädernas hjärtan till barnen, och barnens hjärtan till deras fäder, för att jag icke, när jag

kommer, skall slå landet med tillspillogivning." (Mal 4:5-6)
Tänk på följderna! Var i hela världen kan ni gå och finna budskapet om Elias återkomst i enlighet med detta löfte? Han har kommit. Han visade sig för Joseph Smith och Oliver Cowdery i templet i Kirtland den 3 april 1836 och förde med sig nycklarna till denna stora uppgift och detta stora arbete att förena himlarna med jorden som har lett till att vi bygger våra templet. Och det leder oss också till det som Jesaja såg då han sade: "Och det skall ske i kommande dagar att det berg där HERRENS hus är skall stå där fast grundat och vara det yppersta ibland bergen . . .
ja. många folk skola gå åstad och skola säga: 'Upp, låt oss draga åstad till HERRENS berg, upp till Jakobs Guds hus, för att han må undervisa oss om sina vägar, så att vi kunna vandra på hans stigar." (Jes 2:2-3)
Detta tempel i detta kvarter är det Jakobs Guds hus som våra pionjärfäder började bygga när de vandrat många hundratals mil och det tog dem fyrtio år att bygga det. Är det inte härligt, en av de vackraste byggnaderna i världen? De av oss som varit på mission för länge sedan vet hur bokstavligen varje omvänd, så snart de anslutit sig till kyrkan, önskade sälja allt vad de hade, spara sina pengar, som jag såg i det lilla Holland, slant för slant. till dess att de fick ihop så mycket att de kunde komma till detta land på grund av detta tempels dragningskraft, så att de kunde få lära sig om hans vägar och vandra på hans stigar.
Det finns många andra profetior, men jag skulle bara vilja hänvisa till det faktum att Jesaja också såg och förkunnade "att HERREN skall på den tiden ännu en gång räcka ut sin hand, för att förvärva åt sig kvarlevan av sitt folk . . .
Och han skall resa upp ett banér för hednafolken och samla Israels fördrivna män och Juda förskingrade kvinnor skall han hämta . . ." (Jes 11:11-12)
Ängeln Moroni uppepade detta skriftställe för profeten Joseph när Joseph endast var 18 år gammal, då Moroni besökte honom tre gånger under natten och åter samma morgon och talade om att detta verk skulle upprättas. Tänk bara på den uppgift profeten Joseph fick vid det tillfället. Han har satt upp ett banér för nationerna. Ingen annan kyrka i världen åstadkommer det som denna kyrka gör för sina medlemmar och utvecklar sina medlemmar och det är ett banér för världen. Människor kommer till oss för att få veta hur vi åstadkommer dessa ting.

Jesaja såg många andra ting i samband med denna insamling. Han såg att Herren skulle samla Israel så hastigt, att de inte skulle ha tid att knyta sina skosnören eller slumra eller sova. (Se Jes 5:27) Tänk er ett uttalande som detta långt tillbaka på Jesajas dagar, för tusentals år sedan med der tidens transportmedel!

Bara för att illustrera hur detta gått i uppfyllelse — när president McKay reste till Skottland för att hjälpa till att organisera den första staven i hans älskade. Skottland, sade han vid sin återkomst till oss bröder i templet, att han lämnat London kl 14.00 och tillbringat en liten stund tillsammans med bröderna i Chicago och han låg i sin egen säng den natten. Han hade inte haft tid att lossa sina skosnören eller slumra eller sova. Sedan jämförde han det med då hans släkt kom till Sion i kyrkans tidigaste dagar, när det tog 43 dagar att komma över havet och sedan ytterligare flera veckor att komma över slätterna. Tänk på insamlingen! Jag önskar att det fanns tid att gå mer in på profetiorna om hur vårt folk skulle föras hit och resa längs flodstränderna och så vidare — och det gjorde våra pionjärer — och att Herren skulle vända deras sorger till glädje. Sedan sade Jeremia att den dag skulle komma då "man icke mer skall säga: 'Så sant HERREN lever. han som har fört Israels barn upp ur Egyptens land',
utan: 'Så sant HERREN lever, han som har fört Israels barn upp ur nordanlandet, och ur alla andra länder, till vilka han hade drivit dem bort.' " (Jer 16:14-15)

Det är det som Herren har gjort med sitt folk ända sedan denna kyrka organiserades och nu då vi är i stånd att föra stavar och tempel till dem, samlades de till Sions stavar.
Sedan tillägger Jeremia att Herren skall sända bud efter många fiskare och de skall fiska upp dem, och efter många jägare och de skall jaga dem ned från alla berg och alla höjder och ut ur stenklyftorna. (Se Jer 16:16.) De av er som varit ute på missionsfältet i utspridda trakter vet hur våra missionärer, nu över 21.000, går från dörr till dörr och från hus till hus och samlar in folket som profeten sade, ut ur stenklyftorna. Ni inser säkert hur bokstavligt denna kyrka uppfyller profeternas ord.
Sedan sade Jeremia: "Vänden om, I avfälliga barn, säger HERREN, ty jag är eder rätte herre: så vill jag hämta eder, en från var stad och två från var släkt, och föra eder till Sion.
Och jag vill giva eder herdar efter mitt hjärta, och de skola föra eder i bet med förstånd och insikt." (Jer 3:14-15)
Ni som är här idag har kommit en från en stad och två från en släkt för att lära er Herrens vägar och vi är de herdar som idag lär er i enlighet med hans vilja, jag och dessa bröder här, mina kamrater och kompanjoner på denna förhöjning.
Må Gud välsigna er alla och jag hoppas att ni inser att Herren talar genom sina levande profeter, att denna kyrka är byggd på en grundval av levande profeter och att vi talar till världen för att bära vittne om det han har gjort, ty vi vet med visshet att detta är hans verk. Detta är mitt vittnesbörd och jag bär det med stor ödmjukhet och i Herren Jesu Kristi namn. Amen.

Amerikas framtid

Marion G Romney

Mina älskade bröder och systrar, jag önskar att ni ville förena er med mig i en bön att medan jag talar, både ni och jag må känna Anden. Jag skall ge er en lektion idag som Herren har ansträngt sig mycket att ge oss.

Bland de frågor som ofta ställs i samband med vårt förestående firande av nationens 200-årsdag är denna: "Kan vi behålla våra grundläggande friheter, fred och välstånd i ytterligare 200 år?"

Svaret på denna fråga är *ja*, om vi individuellt omvänder oss och rättar oss efter Jesu Kristi lagar — han som är detta lands Gud.

Han har uttryckt det grundläggande för hans lagar i de tio buden, Bergspredikan och de två stora buden:

"Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta, av all din själ och av allt ditt förstånd . . .

Och . . . du skall älska din nästa såsom dig själv." (Matt 22:37, 39)

För tusentals år sedan förkunnade han: ". . . inga skola inkomma i detta land (han talade om Amerika) med mindre de föras in av Herrens hand.

Detta land är därför helgat åt den som han för hit. Om så sker, att de tjäna honom i överensstämmelse med de bud han givit, skall det bliva ett fritt land för dem." (2 Ne 1:6-7)

En annan forntida profet sade:

"Se, detta är ett utvalt land, och den nation, som äger det, skall vara fri från träldom och från fångenskap och från alla andra nationer under himmelen, om de endast vilja tjäna detta lands Gud, vilken är Jesus Kristus."

Jag talar nu med avsikten att ur uppteckningarna från Amerikas urinvånare påvisa att ovannämnda ord gått i uppfyllelse.

I västra delen av staten New York i närheten av Palmyra finns en berömd kulle som kallas "kullen Cumorah" (Morm 6:6) Den 25 juli i år, då jag stod på toppen av denna kulle och med förundran iakttog det panorama som bredde ut sig åt alla håll gick mina tankar till de händelser som ägde rum i denna trakt för ungefär 25 århundraden sedan — händelser som gjorde slut på den stora jareditiska nationen.

Ni som känner till Mormons bok minns säkert att under slutskedet av inbördeskriget mellan de härar som leddes av Shiz och de som leddes av Coriantumr hade nästan två miljoner av Coriantumrs folk dödats av svärdet; "två milioner mäktiga män och likaledes deras hustrur och barn hade lidit döden." (Eth 15:2)

När striderna blev allt hetsigare samlades alla de människor som inte dödats — män "med sina hustrur och barn" (Eth 15:15) runt denna kulle Cumorah. (Eth 15:11)

"De som voro för Coriantumr blevo samlade i Coriantumrs skaror och . . . de som voro för Shiz blevo samlade i Shiz härar.

Både män, kvinnor och barn voro utrustade med stridsvapen; . . . (de drogo) fram mot varandra till kamp och kämpade hela dagen, men ingen seger vanns.

När aftonen kom voro de trötta och drogo sig tillbaka till sina läger . . . (de började) jämra sig och klaga över förlusten av sina vänner som stupat." (Eth 15:13, 15-16)

Så fortsatte det dag efter dag tills "de alla stupat, undantagandes Coriantumr och Shiz, se, då hade Shiz avsvimmat till följd av blodförlust.

Och när Coraintumr hade lutat sig mot sitt svärd och vilat sig ett ögonblick, högg han huvudet av Shiz.

Och Coriantumr föll till jorden och blev liggande som om han vore livlös." (Eth 15:29-32)

Sålunda omkom vid foten av Cumorah kvarlevan av en på sin tid mäktig nation om vilken Herren hade sagt: "Det skall icke finnas någon större . . . på hela jordens yta." (Eth 1:43)

När jag tänkte på denna tragiska scen på toppen av Cumorahs krön och såg på återupprättelsens vackra land, utropade jag i mitt hjärta: "Hur kunde detta ha hänt?"

Svaret kom omedelbart då jag kom ihåg att för ungefär 15 eller 20 sekel sedan, före undergången, då den lilla gruppen av deras förfäder gudomligt leddes hit från Babels torn, ville Herren att "de skulle fortsätta till dess de komma till det förlovade landet, som var utvalt framför alla länder och som Herren Gud hade i förvar åt ett rättfärdigt folk.

I sin vrede hade han med ed försäkrat Jareds broder, att de som skulle få innehava detta förlovade land . . . från den tiden och allt framgent måste tjäna honom, den sanne och ende Guden. Om icke, skulle de bliva utrotade, när hans vrede i fullt mått skulle komma över dem."

"Nu kunna vi se Guds beslut beträffande detta land," skrev den forne profeten, "att detta är ett förlovat land och att den nation som äger det, måste tjäna Gud, annars bliver den utrotad när hans vrede i fullt mått drabbar den. Och hans vrede drabbar den i fullt mått, när den är mognad i orättfärdighet.

Ty se, detta är ett land, som är utvalt framför alla andra länder, varför den som äger det skall tjäna Gud eller ock bliva utrotad, ty så är Guds eviga beslut." (Eth 2:7-10)

I enlighet med dessa ord om Amerika sveptes jarediterna ut ur landet på just det sätt som vi läst, därför att de gjorde uppror mot Jesu Kristi lagar — landets Gud — och de "mognade i ogudakighet".

De var inte heller det enda folk som var gudomligt ledda till detta förlovade land för att tillväxa i rättfärdighet och bli en mäktig nation och sedan förfalla i ogudaktighet tills de mognade i ogudaktighet och sedan, enligt Guds tillkännagivande, svepas bort från landets yta.

Jag betonar "gudomligt ledda" därför att Herren sade åt dem, enligt ovan, att de blivit ledda så och att "inga skola inkomma i detta land, med mindre de föras in av Herrens hand.
Detta land är därför helgat åt den som han för hit. Om så sker att de tjäna honom i överensstämmelse med de bud han givit, skall det bliva ett fritt land för dem. Därför skola de aldrig föras i fångenskap men om så sker, är det för deras orättfärdighets skull. Om orättfärdighet kommer att överflöda, skall landet bliva förbannat för deras skull men för de rättfärdiga skall det bliva välsignat evinnerligen." (2 Ne 1:6-7)
Denna andra civilisation som jag talar om, nephiterna, blomstrade i Amerika under tiden 600 år före Kristus till 400 efter Kristus. Deras civilisation upphörde av samma orsak och vid samma plats och på samma sätt som det hände med jarediterna. Jag citerar skildringen av deras dödskamp:
"Och nu," säger Mormon, deras historiker, "slutar jag mina uppteckningar rörande mitt folks, nephiternas undergång. Se vi drogo oss undan för lamaniterna . . . till landet Cumorah . .
Sedan vi hade samlat och förenat allt vårt folk till ett i landet Cumorah . . . mitt folk med sina hustrur och barn fingo se lamaniternas härar tåga emot sig och med den hemska dödsångest som fyller alla onda människors bröst, avvaktade de sammandrabbningen med dem.
De angrepo mitt folk med svärdet, med bågen och pilen, med yxan och med alla slags stridsvapen.
Mina män blevo nedhuggna, ja, alla mina tiotusen, som voro med mig, och jag föll ned sårad mitt ibland dem, och man gick förbi mig utan att göra slut på mitt liv.
När de gått igenom lägret och nedhuggit allt mitt folk, utom tjugofyra av oss (bland vilka var min son Moroni) sågo vi, som överlevde de döda av vårt folk, om morgonen . . . från kullen Cumorahs topp de (230.000) som blivit nedhuggna . . .
ja, allt mitt folk utom tjugofyra som voro med mig samt några få vilka flydda till länderna söderut och några andra vilka övergingo till lamaniterna, hade stupat . . .
Min själ var söndersliten av ångest . . . och jag utropade:
O I älskliga! Huru kunden I avvika från Herrens vägar . . . Huru kunden I förkasta denne Jesus, som stod med öppna armar för att mottaga eder.
Se, om I icke haden gjort detta, skullen I icke hava fallit . . .
O I älskliga söner och döttrar, I fäder och mödrar, I äkta män och hustrur . . huru kommer det sig att I haven fallit! . . .
O, att I haden omvänt eder innan den stora ödeläggelsen kom." (Morm 6:1, 4, 5, 7, 9-11, 15-19, 22)
Moroni skrev lite senare:
"Se jag, Moroni, avslutar min faders, Mormons, uppteckningar . . .
efter det stora och förfärliga slaget vid Cumorah . . . blevo de nephiter som flytt till landet söderut, jagade av lamaniterna till dess de alla omkommo.
Min fader blev även dräpt av dem, och jag själv är ensam överbliven för att skriva den sorgliga berättelsen om mitt folks underång." (Morm 8:1-3)
De jareditiska och nephitiska civilisationernas tragiska öden bevisar att Herren menade allvar när han sade att detta "är ett förlovat land och att den nation, som äger det, måste tjäna Gud annars bliver den utrotad, när hans vrede i fullt mått drabbar den. Och hans vrede drabbar den i fullt mått, när den är mognad i orättfärdighet." (Eth 2:9)
Denna kunskap, skrev Moroni, och riktade sig till oss som idag bor i detta land, "kommer till eder, o I icke-judar . . . ("Ickejudar" är den term som Mormons boks profeter använder om de nuvarande invånarna i Amerika och om de människor i den gamla världen från vilka de kom.)" (detta) kommer till eder, o I icke-judar, på det I mån hava kännedom om Guds beslut — att I mån omvända eder och icke fortfara i edra missgärningar till dess måttet är fullt och icke nedkalla över eder Guds vredes fulla mått, såsom landets invånare hittills hava gjort.
Se, detta är ett utvalt land, och den nation, som äger det skall vara fri från träldom och från alla andra nationer under himmelen, om de endast vilja tjäna detta lands Gud, vilken är Jesus Kristus." (Eth 2:11-12)
År 1492 — i enlighet med Herrens uttalande som tidigare citerats,"att inga skola inkomma i detta land, med mindre de föras in av Herrens hand" leddes Columbus av Herren till Amerika.
Långt tillbaka i tiden mellan 590 och 600 före Kristus såg Nephi i en vision "en man ibland folken, vilken var skild från (detta förlovade land) av många vatten och jag såg," sade han, "Guds Ande komma ned och påverka denne man. Han begav sig ut på de många vattnen, till dess han kom . . . till det förlovade landet.
Jag såg att Guds Ande påverkade andra folk, och de begåvo sig ut . . . på de många vattnen.
Och det begav sig att jag såg stora skaror av icke-judar i det förlovade landet . . ." (1 Ne 13:12-14)
Columbus själv sade att han blivit gudomligt ledd till detta land.
"I Isabellas kungliga närvaro", säger Irving (hans levnadstecknare) "presenterade han sin plan med vältalighet och iver för, som han själv senare förklarade, han kände sig *upplyst som med en eld från ovan, och han betraktade sig själv som himmelens utvalde till att utföra en väldig plan . . .*
Hans son Fernando citerar i en biografi om sin far ett uttalande som fadern gjorde en gång: *'Gud gav mig tro och sedan mod så att jag var villig att företa resan.'*
Columbus testamente lyder sålunda:
"I den heliga . . . treenighetens namn, som inspirerade mig med tanken och efteråt gjorde det fullkomligt klart för mig att jag kunde navigera och komma till Indien från Spanien genom att korsa oceanen västerut." (Nephi Lowell Morris, *Prophecies of Joseph Smith and Their Fulfillment,* Deseret Book, 1945 sid 289, 294-295, kursiveringen tillagd.)
Tack vare att Columbus blev ledd är vi här i detta utvalda land.
Gud gav oss segern i revolutionskriget. Vi står i skuld till honom för vår nations oberoende. Han har gynnat oss i varje rättfärdigt företag. Han har upprättat "Förenta Staternas konstitution genom visa män, som (han) uppreste för detta ändamål." (L&F 101:80)
Han visade sig själv tillsammans med sin älskade son för profeten Joseph

Smith för att inleda en ny tidshushållning av Jesu Kristi evangelium här i detta land. Han har upprättat sin kyrka här och han har sänt och sänder fortfarande representanter för den till varje hörn av landet — och så långt det är möjligt till hela jorden — att förkunna och undervisa om Jesu Kristi lagar.

Han har ånyo uppenbarat och upprepat om och om igen det urgamla tillkännagivandet att "detta är ett land som är utvalt framför alla andra länder, varför den som äger det skall tjäna Gud eller ock bliva utrotad; ty så är Guds eviga beslut" beträffande detta land. (Eth 2:10)

Denna kunskap har uppenbarats för oss så att vi "må hava kännedom om Guds beslut att (vi) må omvända oss, och icke fortfara i (våra) missgärningar till dess måttet är fullt och icke nedkalla över (oss) Guds vredes fulla mått, såsom landets invånare hittills hava gjort." (Eth 2:11)

Vi lever i tidernas fullhets utdelning, vilkens höjdpunkt kommer att bli Herren Jesu Kristi andra tillkommelse. Herren sade för 144 år sedan angående denna kommande händelse och vad jordens invånare kan förvänta sig under tiden från nu och till dess: "Guds vrede skall utgjutas utan mått över de onda . . .

Därför ljuder nu Guds röst över hela jorden, på det alla som vilja må höra."

Och detta är hans budskap: "Bereden eder, bereden eder, för vad som skall komma, ty Herren är nära;

Och Herrens vrede är upptänd, hans svärd är blottat i himmelen, och det skall falla på jordens invånare.

. . . stunden är ännu icke kommen, men är nära för handen, då friden skall borttagas från jorden, och djävulen få makt över sitt eget rike.

Men Herren skall hava makt över sina heliga och regerå mitt ibland dem och skall komma ned för att hålla dom över . . . världen." (L&F 1:9, 11-13, 35-36)

Nu mina äslakde bröder och systrar överallt, både medlemmar i kyrkan och icke medlemmar, bär jag mitt personliga vittnesbörd för er att jag vet att de ting jag har framlagt för er idag är sanna — både de som gäller gångna händelser och sådana händelser som skall komma att ske. Problemet vi står inför är klart och väldefinierat. Det är vårt val. Frågan är: Skall vi i denna tidshushållning omvända oss och lyda detta lands Guds lagar, vilken är Jesus Kristus, eller skall vi fortsätta att kämpa emot dem tills vi mognar i orättfärdighet?

Att vi må omvända oss och lyda och därigenom göra oss värdiga att få erhålla de välsignelser som utlovats till de rättfärdiga i detta land, ber jag ödmjukt i Jesu Kristi, vår Förlossares namn. Amen.

Enligt förbunden

Marion G Romney

Bröder, när jag har tänkt på de problem som förorsakas av den snabba ökningen i kyrkans medlemsantal, tycks det mig som om en av våra mest angelägna uppgifter är att omvända blivande, inaktiva äldster. Det finns tiotusentals sådana bröder i kyrkan. Tyvärr ökar denna grupp varje år med fler bröder än det antal som omvänds till kyrkan.

En undersökning av situationen leder oundvikligen till den slutsatsen att något utöver vad som nu görs måste göras för att uppmuntra dessa män att ändra sina liv. Vi måste göra något mer än uppmana dem att delta i något rekreationsprogram då och då. Det de behöver är *omvändelse*.

Att *omvända* sig är enligt ordboken "att vända från en tro eller en riktning till en annan". *Omvändelse* är "en andlig och moralisk *förändring* och en förändring av tron med övertygelse". Som ordet används i skrifterna innebär det inte bara ett mentalt accepterande av Jesus och hans lärdomar, utan också en motiverande tro på honom och på hans evangelium, en tro som åstadkommer en verklig *förändring* i ens uppfattning om livets mening och i ens trohet mot Gud, vilket visar sig i ens intressen, tankar och uppförande. Aven om *omvändelse* kan ske i etapper, har man inte omvänt sig i ordets fulla betydelse förrän man i hjärtat är en ny person. *Pånyttfödd* är den andliga termen.

Hos den som är fullständigt omvänd har begär efter sådana ting som är oförenliga med Jesu Kristi evangelium fullständigt dött och ersatts av en kärlek till Gud, med en bestämd avsikt att hålla hans bud. Paulus sade till romarna att en sådan person skulle vandra i ett förnyat liv.

"Veten I icke", sade han, "att så många av oss som var döpta i Jesus Kristus, var döpta till hans död?

Därför äro vi begravda med honom i dopet, att som Kristus uppstod från de döda . . . skulle också vi vandra i ett förnyat liv." (Rom 6:3-4)

Petrus lärde att genom att vandra i ett förnyat liv undgår man "den förgängelse som i följd av den onda begärelsen råder i världen" och genom att utveckla inom sig tro, dygd, kunskap, tålamod, godhet, broderlig kärlek och barmhärtighet, så får man del av "den gudomliga naturen". (Se 2 Petr 1:4-7.) Den som vandrar i ett förnyat liv är omvänd. Å andra sidan säger Petrus: "Den åter som icke har detta, han är blind och kan icke se; han har förgätit att han har blivit renad från sina

förra synder." (2 Petr 1:9) En sådan har inte ovmänt sig, även om han kanske har blivit döpt.

Det finns ett slående exempel på den förändring som åstadkommits genom omvändelse i Mormons skildring av kung Benjamins avskedstal. Denna predikan var så mäktig att när Benjamin höll den, föll folkmängden till jorden för "de hade sett sig i sitt eget sinnliga tillstånd . . . De ropade alla högt: . . . O, varkunna dig och tillämpa Kristi försonande blod på det vi må få förlåtelse för våra synder och våra hjärtan måtte bliva renade, ty vi tro på Jesus Kristus, Guds Son." (Mosiah 4:2)

Kung Benjamin såg deras ödmjukhet och fortsatte:

"Tron på Gud, tron att han är till och att han skapat allting, både i himmelen och på jorden, tron att han har all visdom och all makt både i himmelen och på jorden . . .

Tron vidare att I måsten ångra edra synder och övergiva dem och ödmjuka eder för Gud! Bedjen honom med uppriktigt hjärta om förlåtelse! Om I nu tron allt detta, sen till att I gören det." (Mosiah 4:9-10)

När han slutat frågade han dem om de trodde hans ord:

"De ropade alla enhälligt och sade: Ja, vi tro alla de ord, som du talat till oss, och vi veta även, att de äro vissa och sanna." (Mosiah 5:2)

Och varför var de så säkra? "Förmedelst," sade de "den Allsmäktige Herrens Ande, som gjort en mäktig förändring i oss, eller i våra hjärtan, så att vi icke mera hava någon benägenhet att göra ont, utan alltid gott."

Och de fortsatte: "Vi äro villiga att ingå ett förbund med vår Gud att göra hans vilja och vara lydiga till hans bud i allt det han befaller oss alla våra återstående dagar." (Mosiah 5:2, 5)

Skulle det inte vara underbart om alla våra inaktiva män kunde föras till detta stadium av omvändelse?

Vad gör ni som är presidenter för äldstekvorumen, ni som bär huvudansvaret i denna fas av Herrens verk, för att omvända era män?

Mitt förslag till er är att ni skall begrunda och allvarligt tillämpa den procedur som beskrevs av Herren då han sade: *"Det åligger presidenter över äldsterna att presidera över nittiosex äldster, att hålla råd med dem och att undervisa dem enligt förbunden.*

Detta presidentskap skiljer sig från presidentskapet över de sjuttio och är avsett för dem som icke resa omkring i världen." (L&F 107:89-90. Kursiveringen tillagd.)

Undervisa dem om förbunden. Ett förbund är en bindande och högtidlig överenskommelse mellan två eller flera parter. Från begynnelsen har Guds folk varit ett förbundsfolk. Denna nutida befallning till presidenterna för äldstekvorumen *"att undervisa (medlemmarna) enligt förbunden'* har inte tillämpats som den borde.

Ingen människa som förstår, tror och lever enligt evangeliets förbund är inaktiv i kyrkan. När man förstår Jesu Kristi evangelium, som är Herrens nya och eviga förbund, och inser att han själv accepterat det i andevärlden, kämpat för det under striden i himmelen och inträtt i dödligheten i enlighet med Herrens löfte att om man visat sig trofast här skall man få ärva evigt liv — var och en som förstår det har den behövliga bakgrunden till att förstå de förbund han ingått här i dödligheten.

Jag är övertygad om att underlåtenhet att uppskatta betydelsen av "det nya och eviga förbundet" i evangeliet är roten till inaktiviteten hos tusentals av våra medlemmar i kyrkan. Om ni presidenter i kvorumen ville "undervisa" era inaktiva medlemmar "enligt förbunden" och omvända dem, kommer ni inte att ha några svårigheter att undervisa om de förbund som ingåtts i detta liv. Utan sådan kunskap har man inget mål i livet, inget syfte. Därför har andra förbund ingen mening.

Nyligen hade jag en erfarenhet ombord på ett flygplan som belyser denna punkt. Jag satt bredvid en främling och frågade vad han sysslade med. När han svarat, frågade han mig samma sak. Detta ledde till att jag frågade honom om han trodde att han levt före födelsen och skulle få leva efter döden. Han visste inte. Han tänkte sig att han kanske hade existerat före födelsen och att han kanske skulle få leva bortom graven, men om formen för ett liv efter döden hade han ingen aning.

Jag förklarade då för honom evangeliets plan så koncist jag kunde, förklarade vilka vi är och varifrån vi kommit och vart vi en gång skall gå och varför vi är här.

"Fantastiskt", svarade han. "Det skulle ge en mening med livet."

Precis. Det är exakt vad som är meningen. De förbund vi ingår här i dödligheten är till för att hjälpa oss att uppnå vårt mål, evigt liv, som förklaras i och möjliggörs av det nya och eviga förbundet i evangeliet.

Det första föbund vi ingår här är dopets förbund. Jag känner inte till någon bättre förklaring på dopsförbundet än den som Alma gav då han sade:

"Se, här äro Mormons vatten . . . och efterom I nu åstunden att inkomma i Guds hjord och kallas hans folk samt äro villiga att bära varandras bördor, på det de må vara lätta,

ja, eftersom I ären villiga att sörja med dem som sörja, samt trösta dem som behöva tröst och stå såsom vittnen om Gud under alla tider och i allting och överallt var I ären, till och med i döden, för att bliva återlösta av Gud och räknade bland dem som uppstå i den första uppståndelsen, på det I måtten få evigt liv,

nu säger jag eder, som I av allt hjärta åstunden detta, vad kunnen I då invända emot att bliva döpta i Herrens namn, såsom bevis inför honom på att I haven ingått förbund med honom att I viljen tjäna honom och hålla hans bud så att han kan utgjuta sin Ande över eder i rikligare mått?

När nu folkmängden hade hört dessa ord, klappade de händer av glädje och utropade: Detta är våra hjärtans åstundan.

Då begav det sig, att Alma tog Helam . . . och gick ned i vattnet och ropade och sade: O, Herre! Utgjut din Ande över din tjänare, på det han må utföra detta verk med heligt hjärta.

När han sagt dessa ord, var Herrens Ande över honom och han sade: Helam, jag döper dig med myndighet ifrån Gud Allsmäktig som ett vittnesbörd, att du har ingått förbund med honom att tjäna honom, till dess din dödliga lekamen är död, och måtte

Herrens Ande utgjutas över dig, måtte han förläna dig evigt liv genom Kristi återlösning, vilken han berett från världens grundläggning." (Mosiah 18:8-13)

Herren betraktar detta förbund, detta dopsförbund, som så viktigt att han har uppmanat oss att förnya det varje vecka:

På det att du må hålla dig mera fullkomligt obefläckad av världen skall du gå till bönehuset och offra dina sakrament på min heliga dag." (L&F 59:9)

Med sakramentsbönernas ordalydelse i minnet då vi tar del av sakramentet förnyar vi vårt dopsförbund varje vecka.

Förutom vårt dopsförbund, som vi har gemensamt med alla som bär det heliga prästadömet, har vi ingått ett annat speciellt, heligt och oerhört viktigt förbund: "Prästadömets ed och förbund." (L&F 84:39) Detta förbund finns nedtecknat i det 84:e kapitlet i Läran och förbunden enligt följande:

"Ty de, som äro trofasta och erhålla dessa båda prästadömen, varom jag talat, och som ära sin kallelse, äro helgade genom Anden till sina kroppars förnyelse. De skola bliva Moses' och Arons söner och Abrahams säd och kyrkan och riket och Guds utvalda.

Vidare, alla de som mottaga detta prästadöme mottaga mig, säger Herren,

ty den som mottager mina tjänare, mottager mig,

och den som mottager mig, mottager min Fader,

och den som mottager min Fader, mottager min Faders rike. Därför skall allt vad min Fader har givas åt honom.

Detta är överensstämmande med prästadömets ed och förbund.

Därför mottaga alla de som erhålla prästadömet denna min Faders ed och förbund, som han icke kan bryta eller upphäva.

men den, som bryter förbundet sedan det är ingånget och vänder sig helt därifrån, kan varken få syndernas förlåtelse i denna världen eller i den tillkommande." (L&F 84:33-41)

Jag brukade tänka att om det var straffet, vore det kanske bättre för mig om jag aldrig ingått detta förbund med det straffet över mig, om jag bryter det. Och sedan läste jag nästa vers och i den stod det: "Ve alla dem som icke komma till detta prästadöme, vilket I haven mottagit." (L&F 84:42)

Jag visste att jag hade en chans — det var att ta emot det och hedra det. Av skrifterna framgår det fullkomligt tydligt för mig att om jag erhåller det heliga pästadömet och inte hedrar min kallelse i det, kommer jag att gå miste om evigt liv och om jag underlåter att ta emot prästadömet kommer jag lika väl till korta. Det finns blott en säker kurs och det är att ta emot det och hedra min kallelse i det. För mig är det här innebörden i Herrens avslutande ord:

"Nu giver jag eder ett bud, att I skolen taga eder tillvara och giva noga akt på det eviga livets ord.

Ty I skolen leva av varje ord, som utgår av Guds man." (L&F 84:43-44)

Så ett fjärde förbund — vi har talat om tre: "det nya och eviga förbundet" i evangeliet, dopsförbundet och "prästadömets ed och förbund" — ett fjärde och kanske det främsta av de förbund vi bör undervisa våra bröder om, det vill säga det nya och eviga celestiala äktenskapsförbundet.

Meningen med dessa heliga förbund som jag just har nämnt är allvarlig. De hör till de allvarliga ting som Herren manar oss: "gömmen i edra hjärtan och låten evighetens allvar vila över edra sinnen". (L&F 43:34)

De skyldigheter de medför måste uppfyllas av alla som skall få erhålla belöningarna. Vi är personligt ansvariga och kommer att tillräknas det sätt varpå vi själva håller de förbund vi ingår och vi skall också vara redovisningsskyldiga för dem som vi är ansvariga för och om de bryter förbunden på grund av att vi underlåtit att undervisa dem är vi ansvariga för det.

Herren har sagt, och jag upprepar: "det åligger presidenten över äldsterna att presidera över nittiosex älster, att hålla råd med dem och att undervisa dem enligt förbunden.

"Därför", sade Herren då han avslutade den stora uppenbarelse som handlar om prästadömsbärarnas plikter. "Var och en skall nu lära sin plikt och med all flit sköta det ämbete, vari han är insatt.

Den som är trög är icke värd att behållas i ämbetet, och den som icke vill lära sin plikt utan visar sig klandervärd skall icke anses värdig att behållas." (L&F 107:89, 99-100)

Må Gud hjälpa oss att själva efterleva förbunden och undervisa dem som Herren satt under vårt ansvar och befallt oss att undervisa, beder jag i Jesu Kristi, vår Frälsares namn. Amen

Välfärdsprogrammet

Marion G Romney

Bröder och systrar! Efter det som jag har hört här idag i detta ämne — vilket är synnerligen omfattande — kommer jag att tänka på en erfarenhet jag hade för ett antal år sedan. Jag tror att det var en av de få gånger, om inte den enda gången, som vi generalauktoriteter blev ombedda av bröderna att tala över ett visst ämne vid en stavskonferens. Den veckan åkte jag till Richfield, Utah och broder Clifford Young åkte till Monroe, Utah. En ungdomskör från en skola sjöng i Richfield medan jag var där på morgonen och sedan åkte de till Monroe på eftermiddagen och sjöng på det möte där broder Young var. Det utföll så att jag talade om det tilldelade ämnet på morgonen och Clifford talade om samma ämne på eftermiddagen. Då vi rapporterade till de tolvs råd sade broder Young att de haft en fin stund. Det enda som inte var så bra var att eleverna var tvungna att lyssna till samma ämne två gånger. President George F Richards, då president för de tolv, sade: "Åh, det gör ingenting. Jag tror inte de visste att ni talade om samma ämne."

Jag tror att ni skall förstå att jag talar om samma ämne nu som bröderna tog upp i morse i denna underbara presentation.

Som biskop Brown sade, omfattar kyrkans välfärdsavdelning tre delar: det ursprungliga välfärdsprogrammet, vilket han karakteriserade som produktionsprogrammet, det personliga tjänandet och hälsovården. Det program som kom till först av dessa tre var det gamla välfärdsprogrammet, vilket nu kallas Produktions- och distributionsprogrammet. Detta program innebär ett uppfyllande av Herrens befallning: "I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd, till dess du vänder åter till jorden." (1 Mos 3:19) och även det andra stora budet: "Du skall älska din nästa såsom dig själv." (Mark 12:31)

Ni vet förstås hur dessa befallningar uppfylldes i forna dagar. Som vi redan har hört står det i skriften att på Enoks tid "kom /Herren/ och bodde bland sitt folk och de levde i rättfärdighet. Herrens fruktan var över alla nationer; så stor var Herrens härlighet, som vilade över hans folk . . .

Herren kallade sitt folk SION, emedan de voro av ett hjärta och ett sinne och bodde i räfffärdighet; och det fanns inga fattiga ibland dem." (Moses 7:16—18)

Om de nephiter som överlevde den stora omvälvning vilken ägde rum i Amerika vid tiden för Jesu korsfästelse står det att "Det trettiofjärde året förflöt och även det trettiofemte, och se, Jesu lärjungar hade grundat en Kristi kyrka i alla länderna runt omkring . . .

De hade allting gemensamt ibland sig. Därför fanns det icke rika eller fattiga, trälar eller fria, utan de voro alla frigjorda och delaktiga i den himmelska gåvan." (4 Ne 1, 3)

I denna sista tidshushållning innan kyrkan varit organiserad i nio månader uppmanade Herren de heliga att ta hand om de fattiga. Samtidigt sade han att om de inte gjorde det var de inte hans lärjungar. (Se L&F 38)

Fem veckor senare, den 9 februari 1831, uppenbarade han den Förenade orden. (Se L&F 42)

Inom en månad efter detta talade han åter om detta ämne och sade till bröderna att de i avvaktan på grundandet av denna orden måste "besöka de fattiga och nödlidande och lindra deras nöd". (L&F 44:6)

Under de följande tre åren och fyra månaderna hade de heliga slagit sig ner i Independence, Missouri, gjort ett försök att leva efter den Förenade orden, misslyckats att göra detta, blivit fördrivna från sina egendomar i Jackson County, och Sions läger hade begivit sig till Missouri från Kirtland för att ta dem tillbaka till deras hem. Denna expedition förmådde inte detta. Vid Fishing River, Missouri, den 22 juni 1834 förklarade Herren på följande sätt varför de inte lyckats med att installera de heliga i deras hem:

"Sannerligen säger jag eder, som haven samlats för att få veta min vilja angående mitt förtryckta folks förlossning.

Se, jag säger eder, att om det icke hade varit för mitt folks överträdelsers skull — jag talar om kyrkan och icke om enskilda personer — så kunde de allaredan hava varit befriade.

Men se, de hava icke lärt att lyda mig och göra vad jag fordrat av deras händer utan äro fulla av allt ont. De giva icke av sina ägodelar åt de fattiga och betryckta bland sig, såsom det anstår heliga.

De äro icke förenade i en sådan förening som det celestiala rikets lag fordrar.

Sion kan icke uppbyggas utom efter de grundsatser, som utgöra det celestiala rikets lag, och utan dessa kan jag icke taga det till mig.

Mitt folk måste tuktas till dess det lärt att lyda, genom lidanden om så skulle vara." (L&F 105:1—6)

Kravet att efterleva den Förenade orden då upphävdes. Den lägre tiondelagen uppenbarades vilken tillsammans med fastelagen har funnits kvar i kyrkan till denna tid.

Hjälpföreningen, efter att den organiserats av profeten Joseph Smith i Nauvoo utförde ett stort tjänarvärv i att betjäna de fattiga. Många frivilliga hjälpprojekt har utförts bland de heliga sedan dess.

Nästa program i kyrkan som låg i närheten av den förenade ordens principer var vårt välfärdsprogram. På oktoberkonferensen 1936 läste president Heber J Grant upp "Budskap från första presidentskapet till kyrkan" från vilket jag vill citera denna morgon. Då jag gör det ersätter jag ordet *trygghet* med *välfärd*. Denna omformulering gjordes av president Grant en kort tid efter att programmet tillkännagivits.

"Enligt löfte vid den senaste aprilkonferensen har vi infört en kyrkans /välfärds/ plan . . .

Det mål som kyrkan satt upp i detta program var att till den 1 oktober 1936, genom ett frivilligt uppbyggt system av gåvor

i kontanta medel eller in natura, skaffa fram tillräckligt med mat, bränsle, kläder och husrum för den väntande vintern, för varje behövande och värdig familj i kyrkan som inte själv kunde skaffa sig detta, på det att inga medlemmar i kyrkan skulle behöva lida i dessa tider av spänning och nöd."

Jag var då biskop och var närvarande vid denna konferens för 39 år sedan då detta budskap lästes upp. Jag kommer så väl ihåg att vi omedelbart efter detta — fullföljande denna uppmaning — byggde några förrådsutrymmen i källaren till vårt wards möteshus och samlade de kläder och baslivsmedel som behövdes.

Men för att fortsätta med president Grants budskap. Han fortsatte:

"Vårt primära ändamål är att, så långt det är möjligt, upprätta ett system under vilket lättjans förbannelse skulle utrotas, det onda som följer av allmosor avlägsnas och oberoende, flit, sparsamhet och självrespekt återigen upprättas och få en plats bland vårt folk. Kyrkans mål är att hjälpa medlemmarna att hjälpa sig själva. Arbete måste återigen få en framträdande plats som den regerande principien i livet för vår kyrkas medlemmar.

Vår store ledare, Brigham Young, sade under liknande omständigheter:

'Sätt de fattiga i arbete. Låt dem plantera fruktträdgårdar, gräva diken, bygga staket eller något annat nyttigt, så att de på detta sätt kan köpa mjöl och livets nödtorft.'

För att undvika att anstränga sin röst alltför mycket under konferenserna använder president Kimball en miniatyrmikrofon som för ut hans röst över högtalaranläggningen. Den går att svänga tillbaks när den inte används.

Denna uppmaning gäller lika mycket idag som då Brigham Young gav den."

President Grant talade sedan om vad man uträttat och fortsatte:

"Varje ward och stav förväntas att inte bara möta sina egna behov utan även att hjälpa andra ward och stavar. Det finns inget annat sätt att utföra det arbete som kyrkan syftar mot. Få stavar och ward är i den ställningen att de med rätta kan känna sig tillfredsställda över att bara ta hand om sina egna.

Detta stora arbete måste fortsätta med oförminskad kraft under vintermånaderna inom de områden som kan uppehållas under denna bistra årstid. Då våren kommer måste ansträngningarna för att skaffa föda fördubblas. Vi skall då utan svårigheter kunna prestera mer än i år, då vi kan börja vårt arbete när såningstiden börjar. Vi får inte upphöra med våra extra ansträngningar förrän nöd och lidande försvunnit bland oss.

Ansvaret för att se till att ingen går utan mat eller kläder eller fryser vilar på biskoparna, varje biskop ansvarande för medlemmarna i sitt ward. Han tar varje organisation i wardet till sin hjälp i detta arbete. Då resurser utanför wardets gränser behöver tas i anspråk vänder han sig till stavspresidentskapet. De vänder sig till den regionala organisationen och dessa vänder sig till kyrkans presiderande biskopsråd vars primära ansvar är att ta hand om de fattiga i kyrkan som helhet.

Herren har redan välsignat sitt folk rikligen i detta stora företag och han kommer fortsätta att utgjuta sina välsignelser så länge som folket fullgör sin plikt gentemot de fattiga.

För många släkten sedan talade Herren till det gamla Israel och uppmanade dem att föra sina tionden till hans förrådshus:

'Pröven så hurudan jag sedan bliver, säger HERREN Sebaot. Förvisso skall jag då öppna himmelens fönster över eder och utgjuta över eder riklig välsignelse.'

Till detta släkte har Herren sagt:

'När du giver åt de fattiga av dina ägodelar giver du åt mig.'

Herren tillade denna uppmaning:

'Om någon därför tager av det överflöd som jag har berett, och icke delar med sig därav åt de fattiga och nödställda enligt mitt evangeliums lag, skall han upplyfta sina ögon i helvetet och plågas med de ogudaktiga.'

Jakob sade då han talade till nephis folk:

'Men innan I söken efter rikedomar, söken efter Guds rike. När I haven undfått hopp i Kristus, skolen I undfå rikedomar om I söken eder dem, och I bören söka efter dem i avsikt att göra gott, att kläda den nakne och giva den hungrige att äta, att giva fången fri och bistå den sjuke och nödställde.'

Vi nedkallar Herrens välsignelser över var och en av er. Vi ber ständigt att Herren skall inspirera sitt folk så att vi än en gång kan ta hand om dem som är värdiga bland oss och som har haft svårigheter i dessa dagar."

Jag vill rikta er uppmärksamhet på ett uttalande av president Brigham Young:

"Jag har av erfarenhet lärt mig och detta har blivit en av mina principer, att ingen är betjänt av att man ständigt ger och ger pengar, kläder, mat eller något annat om dessa personer är arbetsföra och kan arbeta och förtjäna sitt levebröd, när det finns så mycket som de kan göra. Detta är en av mina principer och jag försöker hålla fast vid dem. Att gå in på en ny väg skulle ruinera samhället och göra människorna lättjefulla. Och det som skulle ruinera ett samhälle skulle också ruinera en stat för att inte säga ett helt land." (*Konferensrapport*, okt 1936, s 2—6)

Presidentskapet gjorde det mycket klart i sitt budskap att syftet med välfärdsprogrammet var tvåfalt: För det första, att se till att inga medlemmar saknar livets nödtorft och för det andra, att alla arbetsföra bereds tillfälle att arbeta.

Under den konferens då välfärdsprogrammet offentliggjordes och då detta budskap lästes upp, sade president J Reuben Clark:

"Arbete är något storslaget. Det är denna jords lag. När Adam blev utkastad sades följande till honom: "I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd." Människan skulle i det tillstånd hon befinner sig inte ha överlevt om inte denna lag vore i kraft. Arbete är underbart oavsett vilket arbete det gäller.

Mina bröder och systrar, om vi bara ville inse arbetets stora värde, oavsett vilket arbete det är, skulle det lösa de flesta problem som vi lider av. Under hela människans existens har det ännu inte presenterats en plan enligt vilken vi kan leva rättfärdigt i lättja och en sådan plan kommer, enligt min tro, aldrig att givas." (*Konferensrapport*, okt 1936, s 112)

Vi har erfarit från välfärdsprogrammets början att det är lättare att producera livets nödtorft än att finna arbete för de arbetslösa och att få dessa att arbeta. Våra uppteckningar från 1974 och 1975 visar att ungefär ¼ av dem som mottar hjälp genom detta program har arbetat för vad de har erhållit. Detta är inte särskilt smickrande för oss prästadömsbärare. Låt oss hugga i och bättra oss i detta avseende.

Jag skulle vilja nämna att 300 stavar håller på med programmet för välfärdscentra. Under 1974 fick 17.346 personer arbete genom kyrkans försorg. Även om vi är nöjda med rådande prästadömshjälp i detta avseende, ökar inflationen behovet av sådana ansträngningar. En större insats inom detta område skulle värdesättas och vara av stort värde.

Vi får aldrig glömma att vårt första syfte inom välfärdsprogrammet är att undanröja "lättjans förbannelse" och arbetslöshetens onda och att istället återställa hos vårt folk arbetsamhet, idoghet och självrespekt." Arbete skall återfå sin plats som den huvudsakliga principen i våra medlemmars liv."

Vad produktionen inom välfärdsprogrammet angår ligger vi bättre till. Presidentskapet sade: "Varje ward och stav förväntas klara inte endast sitt eget behov utan även vara beredda att hjälpa andra ward och stavar." (*Konferensrapport*, okt 1936, s 4)

Om detta skall kunna genomföras måste varje ward, för egen del och i samarbete med andra ward, finna en plats där produktionen kan äga rum. Under de 5 första åren — från 1936 till 1941 — reste äldste Melvin J Ballard och president Lee (som då var stavspresident) omkring bland kyrkans stavar för att organisera välfärdsregioner och undervisa om programmet. Därefter, varje år i 15 år, gav bröderna mig till uppgift att sammanträffa med ledare i alla stavar och ward inom Förenta staterna och Kanada. Det gjorde jag tillsammans med medhjälpare. Det var vårt ansvar att undervisa om programmet, sätta upp en produktionsbudget för följande år, samt att uppmana varje biskop, enskilt och tillsammans med andra biskopar, att skaffa fram produktionsobjekt.

Under dessa år, fick en representant för välfärdskommittén alltid följa med generalauktoriteterna till stavskonferenser, för att hålla välfärdsmöten och undervisa om programmet.

Sättet att undervisa om välfärdsprogrammet har förändrats men programmets ändamål är fortfarande detsamma. Dess principer är eviga. Det är evangeliet i dess fullkomning — den Förenade orden, som vi strävar till.

En mycket färsk information ger vid handen att 73 % av alla ward i Förenta staterna och Kanada arbetar med välfärdsprojekt. Således återstår 27 % — över 1.000 ward — ni stavspresidenter och biskopar, var vänliga se till att denna lucka fylls!

Bröder, låt oss se oss omkring och försöka förstå tidernas tecken. Vi måste försöka inse att den dag närmar sig som Herren avsåg när han sade:

"Se, detta är den förberedelse, varmed jag förbereder eder, och grundvalen och mönstret, vilka jag giver eder och varigenom I skolen kunna fullgöra de befallningar, vilka givits eder,

så att kyrkan genom min försyn må vara oberoende av alla skapade ting, som äro under den celestiala världen, trots alla lidanden, som I skolen genomgå." (L&F 78:13—14)

Låt oss skynda oss och fylla våra uppgifter för välfärdsbudgeten med sådant som vi själva har producerat snarare än med kontanta medel.

Det som hittills har blivit sagt rör endast en del av välfärdsprogrammet. De övriga programmet är lika viktiga.

Hjälp, uppmuntran, tröst, rehabilitering, hemförråd, vänskap, hopp och frid och annan hjälpverksamhet som ges genom välfärdsprogrammet är många. Detta kan inte värderas i pengar. Vårt sista program — hälsovård — ger storartad hjälp.

Vi har hört en del om detta program denna förmiddag.

En av biprodukterna av det programmet är det ansenliga finansiella bistånd som skulle slukas om inte arbetet var frivilligt. Till exempel under perioden 1 juli 1974 — 30 juni 1975, gav välfärden hjälp för ett värde över 20 miljoner dollar.

Kyrkans medlemmar i Förenta staterna är ungefär 1 % av den totala folkmängden. Det innebär att om alla andra gav hjälp på samma sätt som vi gör, skulle vi åtminstone nå summan 2 miljarder dollar.

Vi skyndar oss föra in medlemmarna i fårahjorden i områden där de grundläggande reglerna för välfärden inte förstås eller efterföljs och för detta behövs erfaren hjälp.

Därför anhåller vi om att ni stavspresidenter och biskopar skall finna mogna och erfarna prästadömsledare med hustrur som kan kallas på heltidsmission som välfärdsmissionärer. Dessa par skall hjälpa prästadömsledare att undervisa om de grundläggande principerna för välfärden och ha en överinseende funktion över hälso- och jordbruksmissionärer.

De par som är välfärdsmissionärer bör ha följande kvalifikationer:

1. Brodern bör ha varit biskop, stavspresident eller liknande där han varit intimt förknippad med välfärdsverksamheten.
2. De bör inte ha beroende barn.
3. De bör vara finansiellt, fysiskt och känslomässigt förberedda att vara ute på mission under 18 till 24 månader i områden som Latinamerika, Asien och Stilla havsöarna.
4. De måste vara värdiga i alla avseenden.

De som har språkkunskaper eller speciell språkbegåvning är mest lämpade. De bör kunna vara effektiva "skugg-ledare" eller kunna ge effektivt stöd.

Vi är övertygade om att om ni under bön tänker över medlemmarna i varje stav och ward, kommer ni att finna par som motsvarar dessa krav.

Bröder och systrar! Jag har vittnat och har ett vittnesbörd om detta storslagna verk. Vi älskar er och uppskattar det fina arbete som ni utför och det ändå bättre arbete som ni kommer att utföra. Må Herren välsigna oss. I Jesu Kristi namn. Amen.

Släktforskning

Eldred G Smith

I begynnelsen satte Gud Adam på jorden och gav honom herravälde över fiskarna och fåglarna och boskapen och över hela jorden. Detta kan verka som en upphöjd ställning för somliga människor idag, men även om Adam hade herravälde över allt på jorden, sade Gud: "Det är icke gott att mannen är allena." (1 Mos 2:18) och han gav henne kvinnan, Eva, till livskamrat och medhjälpare. Sedan gav Gud dem det första stora budet, att föröka sig och uppfylla jorden.

Vi har inte fått veta hur länge de bodde i Edens lustgård innan de tog del av frukten från kunskapens träd på gott och ont och blev utkastade från lustgården för att börja sin dödliga existens. Den punkt jag vill klargöra är att Gud själv grundade den första familjeenheten. Äktenskapet är inte någon institution som utvecklas av människan och som man kan växa ur och kasta åt sidan i det mänskliga framåtskridandet. Allt det som är oss närast och kärast i livet hör ihop med våra familjer. Kärleken har sitt centrum här, och där det finns kärlek, där finner vi också lycka.

Det är sannerlingen inte gott för mannen att vara allena. Herren har i sin visdom givit mannen ett sätt att vara lycklig på jorden och fortsätta denna glädje i all evighet. Den största glädjen och lyckan kommer genom familjeenheten. Det har varit så genom hela dödligheten. Varför skall det då inte vara så i nästa liv? Familjeenheten är så viktig att Herren gjort det klart för oss att alla familjer på jorden måste beseglas till varandra. Vid slutet av tusenårsriket måste alla av Adams avkomma som accepterat evangeliet beseglas tillsammans som en familj genom prästadömets kraft, som är makten att besegla och binda på jorden och i himmelen.

Varje person som kommer till jorden måste få tillfälle att ta emot och acceptera alla dessa beseglande välsignelser någon gång före slutet av tusenårsriket. Det skulle inte kunna finnas någon rättvis Gud om det vore på annat sätt. Dessa beseglande välsignelser får man först genom dopets förordning in i Jesu Kristi kyrka. Sedan skall hustrun beseglas till mannen för tid och all evighet och de barn som fötts utanför detta äktenskapsförbund måste beseglas till föräldrarna, så att de kan få erhålla dessa välsignelser som om de var födda under det nya och eviga förbundet.

De som har dött utan denna lag kan få privilegiet att ta emot dessa välsignelser genom ställföreträdare. Det är här vårt ansvar kommer in. Vi måste predika evangeliet för de levande. Sedan måste vi samla in uppteckningarna för dem i vår släkt som dött utan lagen, så att detta stora och viktiga arbete kan göras för dem.

Låt oss citera profeten Joseph Smith i kapitel 128 i Läran och förbunden:

"Låten mig nu försäkra eder, mina ömt älskade bröder och systrar, att dessa äro grundsatser med avseende på de döda och de levande, vilka icke kunna förbigås med ringaktning, emedan de höra till vår frälsning, ty deras frälsning är nödvändig och väsentlig för vår frälsning, såsom Paulus säger om fäderna: "De kunna icke fullkomnas utan oss"; ej heller kunna vi fullkomnas utan våra döda." (L&F 128:15; se även Hebr 11:40.)

När Paulus undervisade om uppståndelsens princip för korintierna yttrade han följande som bevis för sin sak:

"Vad kunna annars de som låta döpa sig för de dödas skull vinna därmed? Om så är att döda alls icke uppstå, varför låter man då döpa sig för deras skull?" (I Kor 15:29)

Detta visar att det på Paulus tid var förekommande att man döpte sig ställföreträdande för de döda.

En av de första instruktioner som gavs till profeten Joseph Smith av Moroni var citatet från Malaki 4:5-6. Moroni illustrerade det sålunda:

"Se, jag skall uppenbara prästadömet för eder genom profeten Elia hand, förrän Herrens stora och fruktansvärda dag kommer.

Och han skall inplanta i barnens hjärtan de löften, som givits till fäderna, och barnens hjärtan skola vända sig till sina fäder. Om så icke vore, skulle hela jorden läggas öde vid hans tillkommelse." (Joseph Smith 2:38-39)

Profeten Joseph Smith har sagt:

"Det största ansvar i denna värld som Gud har ålagt oss är att söka efter våra döda." (*Profeten Joseph Smiths lärdomar*, sid 307)

Detta betyder att detta dop och detta beseglingsarbete måste utföras för alla av Guds barn som vill acceptera det — inte bara för dem som lever på jorden nu som är medlemmar i kyrkan, utan för alla våra förfäder och alla som har levat på jorden som vill acceptera Jesu Kristi evangelium.

Herren åstadkommer denna stora sak genom att först återställa nycklarna och prästadömets auktoritet. Detta gjordes i templet i Kirtland i april 1836, då Elia återställde de beseglande nycklarna till Joseph Smith och Oliver Cowdery. Sedan har han sänt speciella andar till jorden vilka har hållits kvar för att komma fram i denna utvalda tidshushållning — modiga, starka andar som ville acceptera evangeliet. Dessa skickas ut till alla delar av jorden. Dessa utvalda andar accepterar evangeliet när det presenteras för dem. Från denna kärna kommer andra i deras släkt och bland deras vänner som accepterar evangeliet. De kommer till Herrens tempel och utför sina egna beseglingar och sedan de ställföreträdande förordningarna för sina förfäder.

Herren gör emellertid mycket mer för att bistå detta verk. Han har sänt andra utvalda andar ut i världen som

blivit välsignade med speciell kunskap och utbildning när det gäller att utveckla vetenskapliga medel och utrustningar som gör det möjligt att påskynda arbetet och att överhuvudtaget genomföra den annars omöjliga uppgiften att samla in, sortera, förvara och kontrollera namn för att förhindra dubbleringar och för att organisera detta arbete. Det är nästan ett underverk. Allt som Herren kan göra för att göra det lättare för oss görs. Drar du fördel av denna hjälp?

Uppskattar vi dessa välsignelser? Många omvända skulle gladeligen ägna stora ansträngningar och stora summor pengar till att få tillfälle att bli beseglade till sina föräldrar och betraktar det som väl värt ansträngningen.

Vi behöver alltså samla in alla uppteckningar om våra förfäder som vi har möjlighet till. Jag menar inte bara en halvhjärtad ansträngning. Sök flitigt, ständigt och under bön. Vänta inte på att tid — den lämpliga tiden kanske aldrig kommer. Skjut inte upp det till ålderdomen, när vi inte kan göra något annat. Vi vet aldrig vad morgondagen innebär och vi måste se till att vi för varje familjegrupp utför kompletterande beseglingar. Det finns ingen som kan undfly ansvar för detta arbete. Vi kommer inte att bli ursäktade för att vi trodde att någon faster eller annan släkting gjort arbetet.

En ung dam, en genealog, fick följande fråga: "Vad händer om du finner någon mindre önskvärd person på ditt släktträd, som en pirat eller brottsling?" Hon svarade: "Mitt ansvar har inget att göra med hur han levde och dog. När allt kommer omkring är jag skyldig honom för min existens, och min enda möjlighet att betala denna skuld är att utföra dop och beseglingsarbete för honom. Det kommer an på honom om han vill acceptera det."

Detta är ett ansvar för var och en av oss. Inte en enda av oss kan bli fullkomliggjord utan detta arbete. Jag tvivlar på att Herren kommer att acceptera den ursäkten att vi har så mycket att göra med annat arbete i kyrkan att vi inte får någon tid över släktforskning. Varje del av detta arbete som vi inte gör, vilket vi borde göra, måste göras av någon annan, för det måste göras. Om vi undflyr vårt ansvar hur kan vi då vänta oss att få välsignelser?

Till dem som är utspridda i världen skulle jag vilja säga några uppmuntrande ord. Var vid gott mod, var flitiga, lita på Herren, så kommer han att hjälpa er. Ni har förmodligen satts där ni är för att utföra ett speciellt arbete med att samla in uppteckningar eller utföra en speciell missionärsuppgift. Om ni vill ta emot hans hjälp, kommer Herren att ge er framgång i ert arbete och mycket lycka medan ni utför det.

Många goda medlemmar i kyrkan har många uppteckningar som ligger på hyllan. De har samlat in uppteckningar men inte skickat in dem till templet för att arbetet skall utföras för dem. Se till att uppteckningar kommer till templen. Många kanske väntar på andra sidan på att detta arbete skall utföras. Låt oss följa president Kimballs slogan: "Gör det". Jag tror att detta kunde vara en god slogan för denna konferens — "Gör det!"

Må Hans välsignelser vara med alla som är flitiga i detta arbete, så att vi kan bereda vägen för hans ankomst, ty jag vittnar för er att detta är hans verk, i Jesu Kristi namn. Amen.

Skaffa åt Herren ett välberett folk

Delbert L Stapley

24:e kapitlet i Matteus evangeliet och är berättigade till noggranna studier.

Jesus informerade lärjungarna om att orättfärdighet skall råda; falska profeter skall uppstå, som visar stora tecken och under för att bedra till och med de utvalda, och stora svårigheter skall råda. Det skall råda krig, ryktas om krig, nationer skall resa sig mot nationer, det skall råda hungersnöd, förekomma pest, jordbävningar och de hemsökelser som det talas om av profeten Daniel.

Skrifternas profetior om de händelser som skall föregå Kristi andra ankomst tjänar som en vägledning och varning för alla jordens invånare. Bör vi inte lyssna till dessa varningar när vi ser dessa tecken gå i uppfyllelse?

Liksom Johannes Döparen sändes ut före Kristi födelse för att bereda vägen för hans verksamhet, så sände Gud en profet att inleda denna hans evangeliums sista tidshushållning som en förberedelse för vår Frälsares andra ankomst. Profeten Joseph Smith vittnade för en tvivlande värld att Jesus är Kristus, själve Guds Son.

Herren bekräftar i senare tiders uppenbarelser de svårigheter och prövningar, olyckor och destruktiva krafter som skall förekomma under den sista tiden. Han varnade:

"På den dagen skall man få höra om krig och rykten om krig, och hela jorden skall skakas, . . .

Människornas kärlek skall kallna, och orättfärdigheten skall flöda över . . .

Människor skola finnas av det släktledet, som icke skola fara hädan, förrän de hava sett en överväldigande plåga, ty en förhärjande sjukdom skall täcka landet.

Det skall bliva jordbävningar på olika ställen och många förödelser. Likväl skola människorna förhärda sina hjärtan emot mig, och de skola

lyfta svärdet mot varandra och dräpa varandra." (L&F 45:26-27, 31, 33)

I många år har det varit krig någonstans i världen och det ständiga ryktet om krig är en källa till stor oro för många nationer idag. Nationer reser sig mot nationer.

Det finns instabila regeringar. En del har fallit. Det sker en ständig nedgång på integriteten, hederligheten och rättfärdigheten hos politiska ledare liksom hos företagsledare.

Världens orättfärdighet ökar alltmer. Det finns många som inte hyser några betänkligheter mot att förleda människor in på mörkrets och syndens vägar.

Det finns de som falskeligen påstår sig vara Kristus, eller profeter och genom sina lockelser och sin list drar de till sig många efterföljare.

Hungersnöd och sjukdomar råder. Jordbävningarna ökar i antal och intensitet. Samma sak gäller andra naturkatastrofer.

Satan har stor makt över människorna och det finns verkligen sådana som öppet påstår sig vara hans lärjungar och dyrkar honom.

Världen idag är fylld av människor som har övergivit eller glömt Gud. De söker efter att ändra hans lagar genom att utöva sitt eget moraliska bedömande. Kanske Gud inte är tidsenlig för dem. De glömmer att Guds bud är eviga och oföränderliga. Jag ställer denna fråga: Är det möjligt att det *skapade.. någonsin kan vara visare än Skaparen?*

Våra domstolar ersätter Guds bud och lagar med människogjorda lagar. Gud är inte död. Han förblir densamme för alltid — resolut, fast, oföränderlig, men full av kärlek och medlidande med sina barn.

Ondskans makt står emot Guds makt. Satan utövar för närvarande stor makt i människornas och nationernas angelägenheter. Om nationernas ledare följer sina egna vägar, kommer missförstånd och problem att öka och ge än större bedrövelse och stridigheter.

Herren instruerade profeten Joseph Smith: "Bereden eder, bereden eder, för vad som skall komma, ty Herren är nära." (L&F 1:12)

I denna sista utdelning av hans verk varnade han: "Bereden eder för Herrens stora dag." (L&F 133:10)

Låt oss försäkra oss om att vi verkligen förstår det viktigaste vi kan göra för att förbereda oss för vår Herres andra ankomst till jorden och genom lydnad och trofasthet undkomma hans straff.

Det följande är viktiga hänsynstaganden. Vi måste sätta våra liv och hem i ordning. Detta innebär att vi skall rannsaka våra själar, medge våra fel och omvända oss där det behövs. Det betyder att vi skall hålla alla Guds bud. Det betyder att vi skall älska vår nästa. Det betyder att leva ett exemplariskt liv. Det betyder att vara goda män och hustrur. Det betyder att lära och fostra våra barn på rättfärdighetens vägar. Det betyder att vara ärliga i allt vi gör, i våra affärer och i hemmet. Det betyder att sprida Jesu Kristi evangelium till alla folk i världen.

Herren har sagt: "Se, jag skall i rätt tid påskynda mitt verk." (L&F 88:73)

Det är bråttom med detta hans verk. Tiden är kort. Denna känsla av brådska som råder i Herrens rike i dessa sista dagar har inte uppstått ur panik, utan av en önskan att handla snabbt och säkert för att upprätta och stärka hans rike bland alla de människor som söker evangeliets ljus och sanning, vilket är Guds livsplan för alla hans barn.

Gud skall påskynda sitt verk genom att öppna himlarna och sända himmelska budbärare till sina profeter för att varna hans barn om att förbereda sig att mottaga sin Herre vid hans andra ankomst.

Kristus har betonat: "Det är elfte timmen och sista gången som jag kallar arbetare till min vingård." (L&F 33:3)

När han grundade sin kyrka i de sista dagarna bekräftade Frälsaren att detta är sista gången hans rike skall upprättas på jorden. (Se L&F 27:13)

Profeten Daniel uppenbarade på tal om Guds verk i de sista dagarna att

Åter sade han: "Vad jag, Herren, har talat, det har jag talat, och jag ursäktar mig icke. Och ehuru himlarna och jorden förgås, skola mina ord dock icke förgås utan skola alla fullbordas, vare sig de hava talats med min egen röst eller med mina tjänares, ty det är detsamma." (L&F 1:38)

Herren har satt profeter, apostlar och lärare i sin kyrka för att tolka och peka ut vägen för sitt folk både i andliga och timliga angelägenheter. Dessa ledares rättigheter, auktoritet och prästadömskraft kommer från Frälsaren själv. Det ligger trygghet i att följa de råd som kommer från gudomligt utsedda ledare.

Vi i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är välsignade med att ha en levande profet ibland oss, president Spencer W Kimball. Jag bär vittne om hans gudomliga kallelse. Han är min lärare, min ledare och mitt exempel. Jag understödjer honom genom min tro och mina böner. Jag har en fullständigt osviklig tilltro till hans profetiska kallelse och gudomliga ledarskap. Hans karaktär är rättfram, hans sinne vaket, hans råd visa, hans omdöme sunt, hans syn klar. Han hyser stor kärlek till alla människor. Han är deras vän och tänker på deras behov.

Vi, som ett folk, kommer aldrig att gå vilse om vi följer Herrens profet, som också är vår profet, och hörsammar hans lärdomar, råd och personliga exempel.

Frälsaren ger oss ytterligare kunskap om de sista dagarna:

"Och tecken skola ske i solen och i månen och i stjärnorna, och på jorden skall ångest komma över folken, och de skola stå rådlösa vid havets och vågornas dån,

då nu människor uppgiva andan av förskräckelse och ängslan för det som skall övergå världen; ty himmelens makter skola bäva.

Och då skall man få se 'Människosonen komma i en sky', med stor makt och härlighet.

Men när detta begynner ske, då mån I resa eder upp och upplyfta edra huvuden, ty då nalkas eder förlossning . . .

Men tagen eder till vara för att låta edra hjärtan förtyngas av omåttlighet och dryckenskap och timliga omsorger, så att den dagen kommer på eder oförtänkt . . .

Men vaken alltjämt, och bedjen att

i mån kunna undfly allt detta som skall komma, och kunna bestå inför Människosonen." (Luk 21:25-28, 34, 36)

Låt oss alla, mina bröder och systrar, urskilja när profetian går i uppfyllelse, sätta våra hem i ordning och vara redo för denna viktiga dag. Och till sist, låt oss möta uppmaningen att "skaffa åt Herren ett välberett folk" för Herrens andra ankomst. Jag ber så ödmjukt i Jesu Kristi namn. Amen.

"Ty de skattade högre att bliva ärade av människor än att bliva ärade av Gud"

N Eldon Tanner

När jag satt här och såg ut över denna stora församling prästadömsbärare i detta historiska tabernakel, försökte jag se framför mig de tusentals män och pojkar som sitter i Assembly Hall, Salt Palace, Marriot Center i Provo och andra byggnader i Kanada och Förenta Staterna och också på andra platser i världen. Jag var så imponerad och överväldigades nästan då jag insåg den mäktiga kraft och auktoritet som är församlad för att lyssna till profeten och höra Herrens ord, för att byggas upp och motiveras till ännu bättre liv och gärningar.

Det här är den mäktigaste samling män som någonsin församlats. Det är ett oerhört privilegium och ett tungt ansvar att stå inför er. Jag ber att Herrens ande skall fortsätta att vara med oss när jag talar till er denna kväll.

Först vill jag uttrycka min uppskattning för den skara fina unga män i kyrkan som utvalts att bära Guds prästadöme och vara ledare bland nationer och hur de förbereder sig för detta ändamål — unga män som inser vilka de är, vad deras ansvar innebär och som är värdiga att gå på mission och bli ledare i kyrkan och i våra samhällen. Jag inser hur svårt det är i denna tid för unga män och unga kvinnor att besegra världens ondska, ära prästadömet som de bär och uppskatta medlemskapet i Jesu Kristi Kyrka.

Det finns några som har problem och till dem vädjar jag i Herrens namn att omvända sig och vandra i rättfärdighet, hålla sig fria från synd och förbereda sig att få njuta av de trofastas välsignelser. Ni har utvalts och tillåtits komma till jorden i denna tid. Vårt prästadöme är mycket viktigt och vår uppgift är enorm. Inget kan ge större glädje och framgång än att leva i enlighet med evangeliets lärdomar. Var ett exempel, var ett gott inflytande, var beredda och värdiga att acceptera varje kallelse som kommer från Herren.

Var och en av oss har blivit förutordinerade till något arbete som hans tjänare till vilken han funnit det lämpligt att ge sitt prästadöme och makten att handla i hans namn. Kom alltid ihåg att människor vänder sig till er för att få ledning och ni påverkar enskildas liv på gott eller ont, och det inflytandet märks genom många kommande generationer.

Vårt stora ansvar kanske uttrycks klarare eller förstås bättre när vi inser att det endast finns en medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga på 999 människor i världen och endast en medlem av denna kyrka på ungefär 333 kristna.

Det finns fler prästadömsbärare i världen idag än någonsin tidigare i mänsklighetens historia med större makt och inflytande med lika stor betydelse men med större utmaningar och problem att möta. Världen behöver denna kraft och styrka och detta inflytande för att ombesörja ledarskap som kan lösa och övervinna problem förorsakade av den ogudaktighet som är så förhärskande i världen.

Herren har återupprättat sin kyrka i dessa sista dagar för att göra just detta. Kyrkans framtid och också världens framtid beror på hur vi ärar det ämbete vi håller i prästadömet. Varje diakon och varje lärare, varje präst och var och en som bär det melkisedekska prästadömet har ett personligt ansvar och privilegium att vara verktyg i Frälsarens händer och hjälpa honom i hans verk och hans härlighet, vilket är att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan. Inget annat folk har denna myndighet eller speciella kallelse.

Det är svårt att tänka sig och omöjligt att räkna ut vilket oerhört inflytande vi skulle ha om var och en av oss ville hedra sitt prästadöme och ära sin kallelse och verkligen försöka varje dag och på alla sätt att använda sitt inflytande till att möta Satans attacker. Alltför många av oss tycks ta det prästadöme som vi bär för givet. Vi inser inte vad Herren väntar sig av oss eller också har vi inte övertygelse, mod eller kraft nog att stå fast vid det rätta och våga vara annorlunda när det behövs.

En ung pojke på skolgården kan utöva ett stort och gott inflytande. En ung man i fotbollslaget, vid universitetet eller bland arbetskamraterna kan genom att leva efter evangeliet, ära prästadömet och stå fast vid det rätta göra ofantligt mycket gott. Ofta upplever du mycket kritik och hån även från dem som tror som du, även om de respekterar dig för att du vågar göra det som är rätt. Men kom ihåg att Frälsaren själv blev torterad, hånad, bespottad och till slut korsfäst därför att han inte sviktade i sin övertygelse. Har du någonsin stannat upp och tänkt vad som skulle hänt om han veknat och sagt: "Vad tjänar det till?" och givit upp sin mission? Vill vi vara sådana som ger upp eller vill vi vara tappra tjänare trots allt motstånd och ondska i världen? Låt oss ha mod att stå fasta och räknas som sanna, hängivna efterföljare till Kristus.

Någon sade till mig häromdagen: "Vad beror det på att folk som vet vad de bör göra och tycks ha ett vittnesbörd om evangeliet ändå inte är redo att leva efter det och inte har mod och styrka att stå emot svårigheterna?" Mitt svar var: "Det finns många

orsaker, tycks det mig, som får människor att göra sådana saker som står i motsats till det de lärt sig och det de tror på." Sedan visade jag honom på två eller tre skriftställen.

"Se, många äro kallade men få äro utvalda, och varför äro de icke utvalda? Emedan deras hjärtan äro hängivna till de ting, som höra denna världen till och de eftersträva ära av människor, varför de icke kunna lära denna enda läxa:

Prästadömets rättigheter stå i oupplöslig förbindelse med himmelens krafter." (L&F 121:34-36)

Nästa är: "Men det må du veta, att i de yttersta dagarna svåra tider skola komma.

Ty människorna skola då vara självi-ska, penningkära, stortaliga, övermodiga, smädelystna, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa, kärlekslösa mot sina närmaste, trolösa, begivna på förtal, omåttliga, tygellösa, fientliga mot det goda, förrädiska, besinningslösa, förblindade av högmod; de skola älska vällust mer än Gud,

de skola hava ett sken av gudsfruktan, men skola icke vilja veta av dess kraft." (2 Tim 3:1-5)

Och slutligen:

"Ty de skattade högre att bliva ärade av människor än att bliva ärade av Gud". (Joh 12:42-43)

Det är detta sista skriftställe som jag skulle vilja behandla denna kväll.

Jag undrar hur många av oss som är skyldiga till detta eller någon av dessa attityder och om så är fallet, är vi redo att ikväll ändra vårt beteende och omvända oss och försöka vara värdiga Guds ära och hans välsignelser i stället för att glömma vilka vi är och försöka vara populära? Hur viktigt är det inte att vi kommer ihåg vem vi är, Herrens tjänare, och sedan handlar i enlighet därmed.

Som jag sade förut, vi kan inte tänka oss eller räkna ut på något sätt vilket stort inflytande vi skulle ha i världen om varje prästadömsbärare ville hedra sin kallelse och hur mycket lyckligare och framgångsrikare skulle inte varje individ bli om han alltid ville välja det rätta. Hur tråkigt är det inte att se en som hellre vill vara populär än göra det han vet är rätt. Jag kommer så väl ihåg en god medlem av kyrkan som valdes till den lagstiftande församlingen, men som ville vara en god kamrat och populär hos alla. Han ville vara populär, släppte på sina normer och tog en drink på en fest och så en till. Det hände om och om igen. Han började dricka med kollegerna till lunch och middag. Och så, helt oavsiktlig och mot hans innerligaste önskan, det är jag säker på, blev han alkoholist och förlorade väljarnas stöd och respekten från vänner och familjen, som älskade honom och sörjde för honom. Han dog en för tidig död som alkoholist. Vilken sorglig situation — allt på grund av att han sökte människornas ära mer än Guds ara.

Detta är inte något enstaka fall. Vi har exempel på kongressmän och senatorer som förlorat sina positioner och självrespekt och respekt från andra på grund av de velat vara populära eller inte haft styrka att stå emot frestelserna. Vi har löfte från Herren att om vi först söker Guds rike och hans rättfärdighet så skall alla dessa ting tillfalla oss, det vill naturligtvis säga allt som är gott för oss.

Låt oss alltid komma ihåg att människor förväntar sig att vi skall leva upp till våra normer och respekterar oss mycket mer när vi gör det även om de kanske lockar oss att göra det som är fel.

Jag vill bära mitt vittnesbörd om att jag aldrig varit generad på något sätt för att leva efter evangeliets lärdomar varken i statlig tjänst, inom industrin eller i mitt privatliv. Inte heller hindrade det mig min min karriär. Tvärtom kände jag att jag respekterades och välsignades av Herren och kunde när som helst be till honom om styrka och ledning vilket jag ofta fick.

Jag har sett att Herren håller sitt löfte till alla dem som först söker Guds rike och hans rättfärdighet.

Det är av yttersta vikt att vi alltid är på vakt och aldrig överger våra principer bara för att bli populära eller bli ärade av människor. En av generalauktoriteterna, som vi kan kalla George, berättade om en erfarenhet han hade när han var präst. En av hans vänner skjutsade hem sin flickvän efter en fest och hennes yngre syster var med. Han bad George följa med dem. George gjorde det. Han berättade att strax efter det att de kommit hem satt de i vardagsrummet tillsammans. Då gick flickan som han följt hem och släckte ljuset i rummet och kom och satte sig i hans knä och började göra närmanden. Han sade att fastän han visste att han skulle bli impopulär och rent av måste förolämpa flickan, ursäktade han sig och reste sig och gick hem. När han berättade detta sade han att han visste att många unga män idag skulle tycka att han var löjlig, men han kom så väl ihåg berättelsen om Josef som såldes till Egypten.

"Men en dag då han kom in i huset för att förrätta sina sysslor, och ingen av husfolket var tillstädes därinne, fattade hon honom i manteln och sade: 'Ligg hos mig.' Men han lämnade manteln i hennes hand och flydde och kom ut." (1 Mos 39:11-12)

Vi kommer ihåg hur han fick lida för detta men hur Herren välsignade honom.

Sedan sade George: "Jag fasar vid tanken på vad som kunde ha hänt om jag hade stannat hos henne och har tänkt många gånger att jag kanske aldrig fått vara här som en Herrens tjänare."

När jag berättade detta för en ung man en dag, svarade han: "Det krävdes verkligen mod att göra det, eller hur." Jag har tänkt sedan dess hur sant det är att det under liknande omständigheter verkligen krävs mod att göra det rätta, men det visar svaghet att ge efter. Även den starkaste måste alltid vara på sin vakt.

Det är vid tillfällen som detta som våra beslut och handlingar ofta avgör vår livskurs. Unga män och en del vuxna har prövningar av detta slag. Det finns olika slags frestelser där deras lojalitet och karaktärsstyrka verkligen sätts på prov. Om vi alltid kommer ihåg vem vi är och att Gud vakar över oss, kommer vi att kunna undvika och motstå sådana frestelser. Kom alltid ihåg att man inte kan leka med elden utan risk för att bli bränd.

Även om det är viktigt att vi försörjer våra familjer och som goda medborgare deltar i samhällets angelägen-

heter, får vi inte bli så engagerade i det som hör till världen att vi glömmer eller nonchalerar vår plikt och vårt ansvar som kallade och utvalda barn till Gud och bärare av hans prästadöme. Om vi inte ständigt är på vår vakt kommer vi att gradvis avvika från den raka och smala stigen till dess att vi kommer fullständigt vilse, blir en stor besvikelse för oss själva, våra familjer och Herren och absolut inte vad vi hade tänkt oss eller velat bli.

Vi finner exempel på detta så ofta då en person glömmer vem han är, vill bli populär hos sina jämnåriga och vill ha deras gillande. Det händer så ofta att idrottsmän blir så hänförda av sina framgångar och sin traktan efter beröm att de glömmer bort sin plikt mot Gud och vikten av hans godkännande och till följd härav går vilse. Detta gäller i lika hög grad politiker, medlemmar av klubbar och föreningar, yrkes- och affärsmän. Denna längtan efter beröm och popularitet styr alltför ofta deras handlingar och när de ger efter finner de att de böjer karaktären när de tror att de endast bugar sig.

Någon sade till mig häromdagen när vi talade om detta att de som ständigt älskar människors ära mer än Guds ära är bleka återspeglingar av en annan — Satan alltså — som i föruttillvaron ville frälsa hela mänskligheten, på ett villkor — att äran och härligheten skulle tillfalla honom, inte Gud. Han tänkte mer på berömmet än resultatet. Äran och härligheten var självändamål. Min vän sade vidare att om de enskilda bryr sig mer om att tillfredsställa människor än att behaga Gud, då lider de av samma virus som Satan hade, för det finns många situationer när traktan efter människors beröm resulterar i att de skadar, inte hjälper mänskligheten för de gör det som är kortsiktigt och temporärt i stället för sådant som är varaktigt och välgörande.

Hur mycket mer tillfredsställande är det inte då vi erhåller beröm från Gud, för vi vet att det är fullständigt berättigat och att hans kärlek och respekt kommer att bestå, medan för det mesta människors beröm är flyktigt och ger besvikelser.

Det är verkligen chockerande och upprörande för dem som tror på Kristi lärdomar att se hur människor på höga poster, för att få beröm från dem som muntligen uppmuntrar till och gynnar omoral, inte tar avstånd ifrån detta onda och befrämjar Kristi lärdomar som så klart uttrycks i dessa ord i de tio buden: "Du skall icke begå äktenskapsbrott (hor i äldre bibelöversättningar)" (2 Mos 20:14)

Och sedan i 1 Korintierbrevet läser vi:

"Veten I då icke att de orättfärdiga icke skola få Guds rike till arvedel? Faren icke vilse. Varken otuktiga människor eller avgudadyrkare eller äktenskapsbrytare, varken de som låta bruka sig till synd mot naturen eller de som själva öva sådan synd." (1 Kor 6:9)

Vi finner också hur lagar stiftas och godkänns som legaliserar just dessa ting som är emot Herrens vilja. Det är släpphänt lagstiftning av värsta slag. Bröder, herren väntar sig av oss som hans prästadömsbärare att vi tar ställning för det rätta och gör allt som står i vår makt att motsätta oss och bekämpa sådant beteende och uppmuntra vårt folk att leva i enlighet med Herren Jesu Kristi lärdomar.

Jag citerar äldste Neal Maxwell:

"Den ledare som är villig att säga saker som är svåra att höra, men som är sanna och som behöver sägas, är den ledare som verkligen älskar sitt folk och som är god mot dem. Inget är grymmare än den ledare som, för att få beröm och applåder från medmänniskorna, lockar dem från tryggheten ut i kärret, från vilket många av dem aldrig kommer tillbaka. Den raka och smala vägen är just — rak och smal. Det är en lång och brant uppförsbacke. Vägen till helvetet är bred och sluttar utför så sakta att de som vandrar på den knappast märker sluttningen. Ibland märker de inte utförslöpan därför att beröm från människor distraherar dem och de ser inte varningstecknen! Valet står fortfarande mellan guldkalven och de tio buden." (Opublicerat brev av 12 augusti 1975 "Några reflexioner" av Neal A Maxwell till president Tanner.)

Det tycks så sant att den uppmaning som gavs av Paulus till Timoteus gäller oss som lever idag i lika hög grad:

"Jag uppmanar dig allvarligt inför Gud och Kristus Jesus, inför honom som skall döma levande och döda, jag uppmanar dig vid hans tillkommelse och hans rike:

Predika ordet, träd upp i tid och otid, bestraffa, tillrättavisa, förmana med allt tålamod och med undervisning i alla stycken.

Ty den tid kommer, då de icke längre skola fördraga den sunda läran, utan efter sina egna begärelser skola samla åt sig lärare hoptals, alltefter som det kliar dem i öronen,

en tid då de skola vända sina öron från sanningen, och i stället vända sig till fabler." (2 Tim 4:1-4)

Hur lyckliga är vi inte som är medlemmar av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga där vi har evangeliet i dess fullhet upptecknat i kyrkans fyra standardverk — Bibeln, Mormons bok, Läran och förbunden samt Den kostbara pärlan — och som har en Guds profet genom vilken Herren talar till vår ledning i dessa sista dagar.

Vi läser i Apostlagärningarna: "Och i ingen annan finnes frälsning; ej heller finnes under himmelen något annat namn bland människorna givet, genom vilket vi kunna bliva frälsta." (Apg 4:12)

Må vi ha mod, styrka, förstånd, önskan och beslutsamhet att göra som Josua sade: "Utväljen åt eder idag, vem I viljen tjäna . . . men jag och mitt hus, vi vilja tjäna Herren." (Jos 24:15)

Detta beder jag ödmjukt om i Jesu Kristi namn. Amen.

Guds lagar

N Eldon Tanner

När jag nu talar till denna stora skara åhörare i detta historiska tabernakel på tempelkvarteret denna underbara söndagsmorgon och tänker på det stora antal som lyssnar på andra platser, ber jag ödmjukt att Herrens ande och välsignelser skall vara med oss.

När vi firar 200-års minnet av Förenta staterna erinrar jag mig två betydelsefulla uttalanden som gjorts av Herren genom hans profeter:

"Se, detta är ett utvalt land, och den nation, som äger det, skall vara fri från träldom och från fångenskap och från alla andra nationer under himmelen, om de endast vilja tjäna detta lands Gud, vilken är Jesus Kristus." (Eth 2:12)

Han sade också: "Fördenskull gav jag detta lands grundlag genom visa män, som jag uppreste för detta ändamål". (L&F 101:80)

Jag önskar helhjärtat ansluta mig till de miljoner människor som uppskattar detta land som vi bor i och är beslutna att göra vad de kan för att vidmakthålla och stärka de demokratiska principer som grundats av våra grundlagsfäder. För att göra detta är det av största vikt att vi är lojala och laglydiga medborgare.

För en tid sedan sade en ung man till mig: "Varför måste vi ha så många lagar och regler och förordningar? Varför kan vi inte helt enkelt vara fria att göra det vi vill? Kyrkan lär ju är att människan är till för att ha glädje och att Guds största gåva till människan är handlingsfrihet?"

Jag försökte förklara för honom att allting i universum och universum självt som är organiserat av en gudomlig skapare styrs av naturlagar, och att vi måste ha lagar i landet, dvs lagar för människan, för att vi skall ha ordning och skydda mänsklighetens rättigheter och straffa dem som inkräktar på andras rättigheter. Jag gav honom flera exempel på det jag syftade på. Sedan talade vi ganska länge om Guds lagar och hur viktigt det är att vi håller hans lagar.

Utan att gå närmare in på detaljerna i vårt samtal skulle jag idag vilja behandla i stora drag de lagar som påverkar mänskligheten. Låt oss för diskussionens sak dela in dessa i tre underrubriker: Först naturlagarna, sedan människans lagar, eller landets lagar, samt för det tredje Guds lagar för vår frälsning och upphöjelse.

Låt oss först tala om naturlagarna. Har ni någonsin stannat upp och tänkt på vad som skulle hända om vi inte kunde lita på att solen skulle gå upp en viss tid varje morgon? Eller om jorden slutade rotera runt sin axel bara en enda dag, eller bara ett par minuter? Eller om gravitationslagarna skulle sättas ur spel? På en mycket kort tid skulle jorden och hela mänskligheten tillintetgöras. Alla kroppar i universum kontrolleras i rymden och rör sig lagbundet.

Om järn som upphettas skulle expandera en dag och dra ihop sig nästa, skulle det var omöjligt för någon i världen att sköta en fabrik eller producera verktyg av något slag. Dessa lagar är oföränderliga och måste vara sådana för att vi skall kunna lita på dem vid alla tider och under alla omständigheter.

Det skulle vara intressant att tänka över alla de ting vi gör varje dag och se hur fullständigt vi är beroende av naturlagarna och hur de måste följas in i minsta detalj för att de skall tjäna våra syften.

Vi har sett människor gå på månen och vi har förundrats över att människor och rymdfarkoster från olika länder kan mötas i rymden. Vi har sett rymdfarkosten Viking bege sig till Mars för att söka efter tecken på liv. Om någon av naturlagarna hade nonchalerats eller upphört att fungera, skulle dessa rymduppdrag misslyckats fullständigt och liv hade gått till spillo. Vi förundras då vi läser om astronomernas förutsägelser, vilka så exakt kan ange när kometer och förmörkelser kommer att synas.

Allt detta är möjligt enbart därför att Skaparen genom naturlagarna håller skapelsen i sin kurs.

Lag är helt enkelt tillämpning av sanning. Låt mig fästa er uppmärksamhet på några uttalanden hämtade från stora tänkare:

Frank Crane: "Sanning är universums logik. Det är ödets resonemang. Det är Guds vilja. Och inget som människan kan hitta på eller upptäcka kan ersätta detta." (Citerad av Leo J Muir, *Flashes from the Eternal Semaphore*, Salt Lake City: Deseret News Press, 1928, sid 100)

W Radcliffe sade: "Den fundamentala sanningen gör inga framsteg. Vi kan tillväxa i kunskap om dess innebörd, och hur den kan tillämpas, men dess stora principer kommer alltid att vara desamma." (Ibid sid 101)

I en uppenbarelse till Joseph Smith förkunnade Herren:

"Åter, sannerligen säger jag eder: Han har givit en lag åt alla ting, varigenom de röra sig, vart i sin tid och stund.

Alla deras banor äro utstakade, nämligen himlarnas och jordens, vari jorden och alla planeterna innefattas.

De giva varandra ljus på sina tider och årstider, på sina minuter, på sina timmar, på sina dagar, på sina veckor, på sina månader och på sina år . . .

Jorden far på sina vingar, och solen giver sitt ljus om dagen och månen giver sitt ljus om natten och stjärnorna giva också sitt ljus, medan de framrulla i sina banor i härlighet omgivna av Guds kraft.

Se, alla dessa äro riken, och den som har sett något, ja, även det minsta av dem, har sett Gud verka i sitt majestät." (L&F 88:42-45, 47)

Så oavsett om vi känner till eller förstår naturlagarna eller inte fun-

gerar de alltid. Ett barn bränner sig om det rör vid en varm spis, även om det är okunnigt om lagen. Om vi struntar i tyngdlagen, kan vi blir allvarligt skadade. Om vi känner till och förstår naturlagarna och lever i enlighet med dem, drar vi nytta av dem och kan gå fria från de faror som hotar dem som ignorerar dessa lagar eller handlar emot dem.

Beträffande landets lagar, eller människornas lagar, är det nödvändigt att vi styrs av lagar, som är gjorda inte bara för att kuva den som göra ont, utan också för att skydda allas rättigheter. Låt mig citera Läran och förbunden:

"Vi tro, att regeringar instiftades av Gud till människans nytta och att människorna skola avlägga räkenskap för honom för sina gärningar i förhållande till dem, med avseende såväl på de lagar de stifta som dem de handhava till samhällets bästa och säkerhet.

Vi tro, att ingen regering kan bestå i frid, med mindre sådana lagar skrivas och obrottsligen hållas, vilka tillförsäkra varje människa utövning av full samhetsfrihet, rättighet till och kontroll över egendom samt beskydd till livet.

Vi tro, att alla regeringar måste hava ämbetsmän och överhetspersoner att handhava lagarna och att de som vilja skipa lagen med opartiskhet och rättvisa skola insättas och understödjas av folkets röst — om regeringsformen är republikansk — eller av suveränens vilja." (L&F 134:1-3)

Vår tolfte trosartikel fastslår: "Vi tro på att vara konungar, presidenter, styresmän och överhetspersoner underdåniga och att lyda, ära och understödja lagarna."

Det är av största vikt att alla medborgare är informerade i styresfrågor, att de känner till och förstår landets lagar, och att de tar aktiv del därhelst det är möjligt när det gäller att välja hederliga och visa människor till att administrera landets angelägenheter.

Det finns många som ifrågasätter det konstitutionella i vissa åtgärder som deras respektive regeringar vidtar, även om dessa lagar har fastställts av de högsta myndigheterna i landet i fråga och de känner sig fria att åsidosätta och överträda lagen.

Abraham Lincoln sade en gång: "Dåliga lagar bör, om de existerar, ersättas så snart som möjligt, men så länge de gäller bör de samvetsgrant följas."

Detta är kyrkans inställning till lagar. Vi håller med författaren till följande uttalande:

"Den människa som utmanar och trotsar lagen är i verkligheten lik dåren i ordspråket som sågar av grenen han sitter på och bristande respekt eller åsidosättande av lagen är alltid det första tecknet på ett sönderfallande samhälle. Respekt för lagen är den mest fundamentala av alla sociala dygder, för alternativet till styrning medelst lag är våld och anarki." (*Case and Comment*, mars/april-numret 1965, sid 20)

Det finns ingen orsak eller berättigande för människor att åsidosätta eller bryta mot lagen eller försöka ta den i egna händer. Kristus gav oss ett stort exempel på en laglydig medborgare då fariséerna försökte locka honom i en fälla, när de som skriften säger, frågade honom om det var lagligt att ge skatt till kejsaren. Efter att ha frågat vems bild det var på myntet och de erkänt att det var kejsarens, sade han:

"Så given då kejsaren vad kejsaren tillhör, och Gud vad Gud tillhör." (Matt 22:21)

Det är medborgarnas plikter i alla länder att komma ihåg att de har individuella skyldigheter och att de måste handla inom ramen för lagarna i det land de valt att leva. Jag citerar vidare ur Läran och förbunden:

"Vi tro, att alla människor äro skyldiga att understödja och vidmakthålla de respektive regeringar under vilka de stå, så länge dessa beskydda dem i deras medfödda och oavhängiga rättigheter genom sina lagar. Uppstudsighet och uppror äro oförsvarliga för alla sålunda skyddade medborgare och skola straffas därefter. Alla regeringar hava rättighet att stifta sådana lagar, som i deras omdöme bäst kunna främja allas välfärd, på samma gång som samvetsfriheten helighålles." (L&F 134:5)

Nu till Guds lagar. De är lika klara och bindande och oersättliga som naturlagarna och vår framgång eller vårt misslyckande, vår lycka eller olycka, beror på vår kunskap och tillämpning av dessa lagar i våra liv. Vi har fått veta:

"Det finnes en lag, oåterkalleligen proklamerad i himmelen, förrän denna världens grundvalar voro lagda, enligt vilken alla välsignelser äro utlovade, och när vi erhålla någon välsignelse från Gud, så sker detta genom lydnad för den lag, enligt vilken den är lovad." (L&F 130:20-21)

Vi tro att evangeliet innehåller livets lagar, som gäller våra mänskliga relationer, vårt moraliska och andliga leverne — lagar som är lika giltiga inom sitt område som naturlagarna är i de naturliga fenomenens värld.

Profeten Joseph Smith insåg hur viktigt det är att vi skaffar oss kunskap och lyder lagen. Han instruerade de heliga:

"Allt vad vi i detta liv uppnå på intelligensens område skall följa med oss i uppståndelsen.

Om någon i detta liv genom flit och lydnad erhåller mera kunskap och intelligens än en annan, så har han så mycket mera företräde framför denne i den tillkommande världen." (L&F 130:18-19)

Herrens ord är så klara för oss och hans lagar så enkelt bestämda för vår lycka, att det är svårt att förstå varför somliga människor tycker att deras omdöme är överlägset och struntar i Guds lagar och försätter sig själva i misär och olycka genom att göra det. Profeten Jakob rådde människorna:

"Därför, bröder, söken ej efter att giva Herren råd utan tagen emot råd av hans hand. Ty se, I veten själva, att han råder med visdom, rättvisa och stor barmhärtighet över alla sina verk." (Jak 4:10)

Och från djupet av sin stora visdom sade Salomo:

"Förtrösta på Herren av allt ditt hjärta, och förlita dig icke på ditt förstånd. På alla dina vägar må du akta på

honom, så skall han göra dina stigar jämna." (Ords 3:5-6)
Vägmärkena är tydliga i Jesu Kristi evangelium. Vi har de tio buden, varpå följande är exempel:
"Du skall icke dräpa, stjäla, begå äktenskapsbrott, bära falskt vittnesbörd.
Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den," osv. (Se 2 Mos 20.)
Vi har bergspredikan, som ni alla bör känna väl till. Vi har av Jesus fått veta vilket som är det största budet i lagen:
"Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstånd.
Detta är det yppersta och förnämsta budet.
Därnäst kommer ett som är detta likt: Du skall älska din nästa såsom dig själv." (Matt 22:37-39)
Det är omöjligt att beräkna eller överskatta den stora effekt som det skulle ha på hela världen om dessa två bud efterlevdes. Fred och rättfärdighet skulle råda.
Vi har också som riktlinje andra skrifter som innehåller Herrens ord som de har givits genom uppenbarelse direkt från Gud genom hans utvalda profeter, inklusive vår egen president och profet, Spencer W Kimball, genom vilken Herren talar idag, och det är genom att acceptera och efterleva dessa lärdomar som vi kan få evigt liv. Låt oss alla ha mod att känna och säga med Paulus:
"Ty jag blyges icke för evangelium; ty det är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror." (Rom 1:16)
Herren sade: "ty se, mitt verk och min härlighet är att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan." (Moses 1:39) Detta var så viktigt för honom att han gav sitt liv och genom sitt försoningsoffer gjorde han det möjligt för oss att uppstå och åtnjuta odödlighet och upphöjelse. Hur lyckliga är vi inte som har den stora förmånen, välsignelsen och möjligheten att få vara missionärer som hjälper honom att uppnå detta höga syfte.
Vi har detta bindande kontrakt: "Jag, Herren, är bunden, när I gören vad jag säger, men när I icke gören vad jag säger, haven I intet löfte." (L&F 82:10)
Och vi har också denna varning:
"Den som mottager min lag och håller den, han är min lärjunge. Den som säger sig hava min lag och icke håller den, han är icke min lärjunge, och I skolen stöta honom bort ifrån eder." (L&F 41:5)
Så det bör stå klart för alla att det inte råder någon konflikt, som min unge vän tycktes tro, mellan kyrkans lära att "människan är till för att hava glädje" och att "Guds största gåva till människan är hennes fria vilja" och det faktum att vi måste ha lagar. Vi har frihet att välja att lyda de lagar på vilka välsignelserna är baserade och åtnjuta dessa välsignelser, eller också kan vi välja att inte lyda lagen, med det resultatet att vi aldrig kommer att kunna åtnjuta glädjens fullhet som det var meningen.
Jag avslutar med detta härliga löfte från Herren:
"Se, säger Herren, välsignade äro de som hava kommit till detta land med blicken fäst på min ära enligt mina bud.
Ty de som leva skola ärva jorden, och de som dö skola vila sig från allt sitt arbete och deras gärningar skola följa dem, och de skola erhålla en krona i min Faders boningar, som jag berett åt dem.
Ja, välsignade äro de vilkas fötter stå i Sions land, som hava åtlytt mitt evangelium, ty de skola belönas med jordens goda, och den skall frambringa av hela sin kraft.
De skola även krönas med välsignelser ovanfrån och med många befallningar och med uppenbarelser i deras rätta tid. Detta skola de få, som äro trofasta och flitiga för mig.
Därför giver jag dem nu ett bud, sägande: Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och all din makt, själ och förmåga, och du skall tjäna honom i Jesu Kristi namn." (L&F 59:1-5)
Jag betygar att dessa ting är sanna, i Jesu Kristi namn. Amen.

PZ SL 6094 SW

1978